www.e-rara.ch

[Talmud Bavli]

Masekhet Zevaḥim - ʿim perush Rashi ṿe-tosafot u-fisḳe tosafot u-ferush ha-Mishnayot me-ha-Rambam ... = Massecheth Zevachim : opus, in quo de sacrificiis agitur : nunc recognitum a Marco Marino Brix. Can. regul. D. Servatoris, ac iuxta mentem S. Concilii Tridentini approbatum

Shelomoh ben Yitsḥaḳ

Basiliʾah, [1580] = [5]340

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: https://doi.org/10.3931/e-rara-79228

www.e-rara.ch
Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

Visual Library

שם יזבחו זבחי צדק

מסכת זבחים

עם פירוש רשי ותוספות ופסקי תוספות ופירוש המשניות מהרמבם זל

ועם כל החידושים נתחדשו בו מאז ברפוס יוסטיניאנה בויניציאה ע"י הגאון מהר"ר יהושע בעז מברוך זלה"ה: היינו תורה אור והוא מראה מקום הפסוקים ומסורת השס ומראה מקום התוספות:

והמעיין בהקדמת המחבר שחבר החידושים הנזכרים לזכות בהם את הרבים יזכור ה' לנשמתו ולזרעו לטובה אמן יראה תועלותם כי רבו:

כל ההעתקות הונהו בעיון נמרץ וכל המלאכה נסבוה ונמס שהיתה בהם אותה החרמנו והוספנו מראה מקום לכל הפסוקים אשר לא היה ברפוס שקדמנו כיד ה' הטובה עלינו יראה מלפניו פעלנו וצדקתנו תעמוד לעד אמן:

נדפס בשנת בשלח לפרט קטן

פה בסיליאה העיר

חגדולה והמהוללה ירום הודה ותנשא מלכותה

במצות השר אמברוסיאו פרוביניאו יצו ובביתו

MASSECHETH ZEVACHIM

OPVS IN QVO DE SACRIFICIIS AGITVR.

Nunc recognitum à MARCO MARINO *Brix. Can. regul. D. Seruatoris, ac iuxta mentem S. concilij Tridentini approbatum.*

כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן פסולין חוץ מן הפסח והחטאת שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח והחטאת הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן רבי אליעזר אומר אף האשם הפסח בזמנו והחטאת והאשם בכל זמן: אמר רבי אליעזר החטאת באה על חטא והאשם בא על חטא מה חטאת פסולה שלא לשמה אף האשם פסול שלא לשמו יוסי בן חוני אומר הנשחטין לשם פסח ולשם חטאת פסולין שמעון אחי עזריה אומר שחטן לשם גבורה מהן כשירין לשם נמוך מהן פסולי כיצד קודשי קודשים ששחטו לשם קדשי קלים פסולי קדשים קלי ששחטו לשם קדשי קדשים כשירין הבכור והמעשר ששחטו לשם שלמים כשרין שלמים ששחטו לשם בכור ולשם מעשר פסולין: גמ' למה לי למיתנא אי שלא עלו ליתני ולא עלו לבעלים לשו' חובה הא קמשמע לן לבעלים הוא דלא עלו לשום חובה אבל בקדושתייהו קיימי ואסור לשנויי בה וכדרבא דאמר רבא עולה ששחטה שלא לשמה אסו' לזרוק דמה שלא לשמ' איב' אימ' סברא איבע' אימא קרא איבע' אימ' סברא משו' רשני בה כל הני לישני בה וליזיל איבע' אימ' קרא מו'צ שפתיך תשמו' דברים כג
ועשית כאשר נדרת לה' אלהיך נדב ו'גו' האי נדב'

נדר

כל הזבחים שנזבחו כו' עבודה קמייתא נקט והוא הדין קבלה והולכה וזריקה כדקתני סיפא ומינו קודם שייך בהאי חרבע עבודות כגון עולה לפס פלמים אבל מינו בעלים לא שייך שלא בזריקה כגון מוחט או מקבל או מולך קרבן רחוב' על מנ' לזרוק דמו לפס תוס' ד"ה מתנין כדמוכח לקמן בפירקין וצריך לדקדק מנ' ליה להפס מינו בעלים דקבעי לקמן בפירקין מנח לן דבעינן זביחה לפמה כו' והדר קתמ' אסכחנא מינו קודם מינו בעלים מנח לן מפמע דאמתניתין קתני וכולה מתניתין לא מיפתפעא כלל מינו בעלים דליפנח דלפמן מפמ' לאפוקי מינו קודם וכולה מתניתין לא נקיט אלא מינו קודם דקתני ניתי בפיפא כיצד לפמן ופלא לפמן לפס כפח לפס פלמים וברחה דפתיך אמתניתין דלקמן פרק בית פמחי יף יא דתנן לפס פפח דבריס הזבח נזבח לפס זבח לפס זובח וכן פי' בקונטרס בגמרא ואם תאמר אי אהניא קאי אם כן הוה ליה לפרושי ניתי מנח לן לפס פס לפס חיפים לפס כיחוח ויש לומר דלא אתי לפרושי אלא בהני דכשירין ולא עלו לפס חובה אבל הכי דכשירין ומרצין ועלו לפס חובה כמו מאפרים ועור יש לומר דאלא לפמן דמתניתין מפמע בין מינו קוד' בין מינו בעלים כמו בריתא דר' פמעון קמכס אלא לפמה דמוקי פרק קמא דתמורות יף כ בפינו בעלים ולהכי נתי בפירקין דהכא חרבע דבריס מנח לן אלא תיירי בהן בתתני' ותיהו רבה דווקא מוקי לה בפינו בעלי' אבל רבא ורב חפי לא מוקי לה הכי התם ואם תאמר והא בפרק בית פמחי יף מי דריש להו מדכתב עולה לפס היה כיחוח לה עולה לפס והינו מינו קודם ובפירקין אקרא בגמרא דריש מינו קודם תקרא אחריכא ויש לומר דקרא דהתם בהקטרת חמורי והכא בעבורת הרס ותע"ג דקתני לפס ו'דבריס מדאיתקש לפס זבח דלפס זבח דהיינו מינו קודם הוי בין בעבוד דס בפירקין מקראי דפירקין בין בהקטרה מקרא דהתם הוא הדין פאר חמ' דבריס יהו בזביחה כמו בהקטרה ומיהו הא לא מבעיא למילף מהקיפת דמיחת ולא עלו לפס חובה ואינה מרפה בכל מקו' הנך ו'דבריס דההוא קרא כתב בהקטרת חימורי והוא עצמו פלא הוקטרו חימורין פאר ולקמן דמייתי קרא לפס זבח דהיינו מינו קודם לא תייתי כמי קרא לפס זובח דהיינו מינו בעלים מפוס דהכהו ו'דבריס לא מייך לפרם בפעת הקטרה דבפעת הקטרה לא מפכחת לפס זובח דמימי בעלי' ליתיה אלא בפוחט על מנת לזרוק או מקבל ומזרק על מנת לזרוק כדמוכח בפרקין ובפעת הקטרה כבר כמיר הרס ואלא מהיכ' תיתי הקטר' לפס זובח דבהוא קרא לעולה הפה ריח ניחוח לה כתב ומעבודת דס לא ילתי דבעבודת דס גופיה ליתיה אלא בעל מנת לזרוק כדפר' והפתם זביחה לפס פפה דבריס והקטרה לפס חפפה אי נמי הא דקאמר זביחה לא מחיפב בפעת פחיטה לפס ו'דברי אלא כלומ' הזבח נעפה לפס ו'דברי ואל אחת בפעתה ובפר' המפקיד פי' הא דמחפב' פוסלת בקדפים אי בריבור הזבח נעפה לפס או אפי' במחפב':

הפסח בזמנו אבל פלא בזמנו לא ואפילו לתלק דאמר בעי עקירה מכל מקום הוי פלמים כדדרפינן ואם מן הפלק קרבנו לזבח פלמים כל דפחיט ליה פלמים ליפוי לקמן בפירקין החטאת בחיי ואחפ"כ נמי דאין בחיי על חטאת יולדת ואפ"ג מצורע אלא על חטא מפוס דרובא אתו להו אהדדי לפס גבוה מהן כשירין בגמרא מיבעי לן אי בעי למימר כשירין ומרצין ופליג בתלתי בריית' או כשירין ואין מרצין ולא פליגי אלא בחד כגון בנמוך אבל בנמוך פסיפא ליה דפסולין לגמרי קאמר ותימה מנא ליה דילמא פסול ולא עלו קאמר דאתכחן כי היכי גווכא דתניא על פיהם פסחין לפס תורה פסולין ולא עלו ולא פסולין לגמרי ויש לומר פפוס דדרפינן טעמ' דמעפיא בגמר' מדכתב ולא יחללו את קדפי בני ישראל אפר ירמיו במורם בהן אין מתחללין בנמוך ותילול מעפיא פסול בגמור ואף על גב דדרפינן בגמרא קדפים מתחללין קדפים ואין חולין מתחללין קדפים ולא מיפפלי אפר קדפים אלא לפמן מכל מקום פייך בהן חילול מפוס פפח וחטאת דמיפפלו ועוד דלקמן מנופה דמתניתין הבכור והמעפר פפחטן לפס פלמים כפי מפוס דהוי לפס גבוה דאי לפס נמוך מיפפלי והינו לעיכין פסול בנמור דבכור והמעפר לא פייך לא עלו לבעלים לפס חובה:

ואסור לפכוין ים מקומות פתתה חיפם לאפפיכן חירום זה בפרק התכלת גבי אפר פלמי מזיר ובני אפם מצורע דתקתני כפירק ולא עלו ולא קתני אלא קרי ליה כדר וקרי ליה כדבה תפפע הכא דכתב כדר כדר דווק כדבה כדבה דווקא וכן בפ"ק דל"ה לעיכין ז' תאחר ואפי' לר"ת בפ"ק דחולין דדרים טוב אפר לא תדור טוב מזה ומזה פהינו נודר כל עיקר אלא קרי לנדב נודר אפי הכא דדרים מדפני קרא בריבוריה חינמי בחולין דרים דכיון דחיים קרא לתקלה לא פנח נדר לא פנח נדב רבתרוייהו חיכ למיתם חינמי מפו' דנדר נפקא לן מקר' דכי תחדל לנדור פ"מ דטוב אפר לא תדור לנדבה אתא:

נדר הוא אלא אם כמה שנדרת עשית יהא
נדר ואם לא נדבה יהא ונדבה מי שרי לתנויי
בה אמר ליה רבינא לרב פפא לא הויית גבן
באורתא בתחומא בי חרמך דרמי רבא מילי
מעליתא אהדדי ושני להו מאי מילי מעליית׳
תנן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמו כו׳:
טעמא דשלא לשמה הא סתמא עלו נמי
לבעלי׳ לשם חובה אלמא סתמא נמי כלשמן
דמי ורמינהי כל הגט שנכת׳ שלא לשם אשה
פסול וסתמא נמי פסול ושני זבחים בסתם
לשמן עומדין אשה בסתמא לאו לגירושין
עומדת וזבחים בסתמא בשירין מנלן אילימא
מהא דתנן כל חזבחי׳ שנזבחו שלא לשמן כו׳:
ולא קתני שלא נזבחו לשמ׳ גבי גט נמי הקתני
כל הגט שנכתב שלא לשם אשה פסול ולא
קתני שלא נכתב לשם אשה פסול לא מיהא
דתנן כיצד לשמן ושלא לשמן לשם פסח
ולשם שלמים טעמא דאמר לשם פסח ולשם
שלמים הא לשם פסח סתמא כשר אלמא
סתמן כלשמן דמי דילמא שני התם דאמר
כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה אלא
מסיפא שלא לשמן ולשמן לשם שלמים
ולשם פסח טעמא דאמר לשם שלמים ולשם
פסח הא סתמא ולשם פסח כשר דילמא שני
התם דאמר יוכיח פיפו על תחילתו אי נמי
איידי דתנ׳ לשמן ושלא לשמן תנא נמי שלא
לשמן ולשמן אלא מיהא לשם ששה דברים
הזבח נזבח לשם זבח לשם זוב׳ לשם שם לשם
אישי׳ לשם ריח לשם ניחוח וחטא׳ ואשם לשם
חטאת אר יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם
אחרת מכל אלו בשר שתנאי בירת דין הוא

אתנן

נדר הוא כלומר נדרת כתיב ועם חילוק בין נדר לנדבה נדר דאמר עלי
וכדבה הרי זו: לא במה שנדרת עשיתה שעבד עבודתיה לשמה יהא נדר:
ויעלה זה לנדרך ואם לאו יהא לנדבה כלומר התנדבת לזה נדבה לחברת ולא
לשם הדחמוכה: ונדבה מי שרי לשנויי בה וכיון דדחינן קרייה נדבה מי
שרי לשנויי בה הא תימרינן בפ׳ חלוק לחשב בקדשים וליף מקרא דלא יחשב
והכי מיירים קרא שם מופה שפיתוך תמנו׳ ועשית לו יהיה נדר לשם נדרת ואם לאו
נדבה: [מפי המסופה במנחות עד כאן:]
לא הויית גבן באורתא בתחומא כלומר חפל על פלא היתה לחם בשפת לפליגו
בתוך התחום פתוכל לבא לביית המדרש
ולמחוב: בית הרמך שם מקום ושמו להז
ופירקן: פלא למתן מתמא דעקר מתייהו
בהדיה פלא למו לחם הלחם הזלת מנכת׳
למוס לחברת מתמה כשם זו פסול דכתיב
וכתב לה למחה: ומתחת נמי פסול כגון
שם כתבו הסופר לשם לחה מיהא מזומן
לכשיבא חרס לחפלו פשמו ושם חמתו פוין
כן ויתנגו לו ולקחן מפרש מנלן מתניתין
דשתם פסול: ומני ותרין רשם גופיה
דרמינהו לחדדי בשתתן למתן עומדין
לילוך כל כמה דלא עקר מתייהו בהדיה
הוו למתן: מנלן מתנ׳ היכי מתני ליה
רבא דתניקשה ליה: שנזבחו פלא למתן
מתמא דעקר שתן שהן פלא מזבחו למתן
מתמ׳ פלא הזכיר שתן עלייהו דהיינו שתת׳
שנכתב פלא לשם חשה זו מתמא שנכתב
לשם אחרת בפי׳: כיצד למתן כו׳ במתני׳
היה לשם שכח ולשם שלמים כך היו עלין
לשם שכח: שתתא פלא חיטב לאחריו לשם
שלמים כשר ולא עד דכוף שחיטה שתתא
חיטתחיט: תלמוא כלשמו דמי דאי כשלא
למתן דמי הויא ליה כחילו אחר לשם שכח
ולשם שלמים על דעת היכח דשחטי׳ פולים
שתתא חיטתו לך דשכול: הא שתתא שכח
תחילה שחיטו שתם ומופה לשם שכח כשר
ולא מיפכיל מפוס תחילתה תלמוא שתתא
כלשמו חכ׳ חיידי כו׳ כלו׳ לעולם לא תידוק
מיניה הא שתת׳ ולשם שכח כשר: דלעולם
חיימא לך שכול דשתתא כשלא למתן שמו והאי
דקתני לשם שלמים חיידי דפרים כלמתן
ושלא למתן לשם שלמים דהתם לאו דווקא
הוא דאילו שתתא הוי כשר: דעל דעת
דחמוכה הוא עופה פרים כת׳ תכא דמתני׳
בשלא למתו ולמתו לשם שלמים ולשם שכח
ולאו דווק׳ דהה לשתת׳ ולשם שכח דמ שכל
בתחילת שחיטה: לשם שכח דכרי מפכחת בשרק בם ומקרבי יליף להו:
לשם זבח לשם תה שהוקדם שם זובח שיתכשר בו בעלין ולא שיתכפ׳ אחר:
לשם שם לנחת דוח להקבה שתת׳ וכעכה רבונו לשם חיטים להקטירם ולא
לעשות כלי על המזב קדבונים בלע׳ לשם ריח לאפוקי חיברי שבלאן והעלן
דשוב הו׳ בהן ריח והכי מפר׳ להו הת׳ לשם ניחוח לשם הנחת רוח להקבה
שתת׳ ונעכה רבונו שלא היה בלבו שלא למתו: אף שתם ולא הזכי׳ אח שלה
שתכלי בר הו שיפחטו שתם ולא יזכירו בשחיטתן למתו שרשם טעת ואזיל:

אתנן

פ״א מ״ו ואם לאו יהא כדבה אף על גב דכפרק קמח דלחם הפנים דרים ליה
לעיכיין כל תלחר שלא שייך לאחר שחיטה הכח דרים מפסטיה
דקרח דמשמע דקרי ליה לנדר נדבה זבחים בשתם לפתן הן עומדין וחיכו
פסול עד שיכוין שלא לפתן ויש לומ׳ דשתתא דקתן גרע דחין לו דעת להבין
שין קדשים ומבור שהן חולין והוה ליה
פ״ו מ״ו מתעסק ופסול כדחמר בפרק בית שמחי
לפם חולין בשירין שמוס חולין פסולה
והחי קשן לשילו לומ יורע הכי שהן קדשים
ולפתן הכי שתכוין שיבעיה לן לי כוונתן
כוונה או דילמא לא שהני שם חין שעשיה
שוכיחו:
פ״ג מ״ב שתם לאו לגירושין עומדת
וחפילו זיכתה תחת בעלה שכל
שקום לאו להתגרש בגט זה עומדת וגם
שם לא ירשה הבעל לא יגרשנה שלא שלח
תשמעינן ומתוך שה שילתא שיתרבה
פ״ג מ״ג שמקדשים בסוף פרק שני דגיטין דחמר
ככרי שרעתא דכשחיה וחיכו כשר לכתוב
פ״ג מ״ו שלא הגט ובפרק שני דעה שחריכן יוכל
שרמאי ולא יוכל כותי שמו דכותי שתכוין
לשם שר גרשי׳ ולא׳ בעי לשתה כדדרשינן
שלה שמוכל יוכל ולפי שכי שכשריכן שרמאי
דים לחלק בי גט למילה כשו שחלק כאן
בין זבחים לגט שם שתתא פסול שקום שמוס
דשתם שמה לאו לגירושין קיימא ולכך כשי
פסול שף על גב דעביד שתם שכל שילה
שתתא לשתה קיימא כשו זבחים שילכך
ככרי כשר שף על גב דעביד שתם שה לשם
פסח ושתתא כשר פירוש בקונטרס דקוף
מחיטה שתתא חיפתחיט ותי׳ כיון דשמר
בתחילת מחיטה לשם פסח וכי כל שעה יש
לו לרבר עד שיגמר מחיטתו ונרחה לפרש
דבשתי עבודות חיירי כגון דשחיט לשם
פסח ושיבל שתם ומיחו בפרק קמח נשחט
מיבעי לן לי בעבודה אחת תכן חו בשתי
עבודות ועבוד׳ אחת חיינו כדפירוש הקונ׳
ום לייבב דאפילו תימצי לומר לשם פסח
שתתא פסול ואין כריך לרבר כל שעה שלא
שבחילת מחיטה שמר שעום׳ כל שחחיט׳
לשם מחיטת פסח אתכו בית דין דלא ליש׳
לשמה דילמא אתי למימר שלא לשמה ב
פ״ג מ״ג בשמעתא קמיתא דגיטין דמפרש דלכך
לא תיקנו לומר בפני נכתב לשמה למתן
שמר שמי שחין בקיאין לשמה מוס דלמ
מפשת לה לריבורא אתי למיגזיוה לה הוס
מצי למימר דילמא אתי למימר שלא לשמה
דמי הוה שוטה כל כך שבונת גט לאשה זו
שכתב לשמה והוה חומר שלשם אחרת שכתב אחר קרבן
פעמי׳ שטועה וסבור שהוה קרבן אחר וכן המקבל ומוליך תורק קיימי בית
דין: ומתנו כו׳ יש תימה למה לו להאריך כל זה הה בהדיה אמר שתתא
כשר ונרחה לפר׳ רמי שלא היה בלבו הייבו שלא אמר בהדיה לשם חה מכל
חלו חבל חוסב בלבו למה שריבו להיות הה שתתא פסול להכי מתכחי בית
דין וכי מתכו בית דין שלא לימא בהדיה ובחחשב׳ שני ומתא אתי לידי פסול
לא שיחשב כלל ויפחוט שתתא ויפסל בסופה העמוי להתלמד עסיקין ואפי׳
פ״ג מ״ו למתן דאמר בפרק קמח דעידובין גבי מגילת סוטה דמוחקין אותה מן
התורה אף על גב דבעינן לשמה ואף עג דאתו׳ להתלמד עבידה כדקאמר
פ״ג מ״ו הכא לעיכיין גט מורה כדפרישית שם ובפרק שני דגיטין כדמוכח בעובדיה דההוא גברא דפל לבי כנישתא שקל ספר
תורה ויהב לדביתהו וכתב לגרם את לשמה וכמלך כו׳ תימה מה לעיכין זה לשלך שם כיון דמשתתא כתבו מתחילה שלא יחזור בו
פ״ג מ״ו יגרש מי שירצה הכותב גיטין כו׳ כל הך מעניות בפרק כל הגטין ותימה דלא קתני בהך יתר על כן דעל כרחך יתר הוה דמכל הך קמייתא לא תבי למידק
שתתא פסול שלא מהך ום לומר דמשום דאמר לעולם לא יחזור דמשמע דלא קתני בהך יתר דמשום דאמר לעולם לא יחזור בו
פ״ג מ״ו דפסחים תבן הוסיף רבי עקיבא אף על גב דלמאן דמוקי מילתא דרבי כולה מטומאה דרבנן לשמועינן לה מתילתיה דרבי עקיבא דמיירי בפסולה מיהו ים
לומר אף על גב דקתני הוסיף אי לא הוה קמי ליה מידי ואמר רב יהודה אמר שמואל אף כריך מיבעי כו׳ לישטריך לאיתויי דרב יהודה משום
דתימה דייקינן בגיטין דאמר עזרי מסירה כרבי אלעזר דאמר עידי מסירה כרבי דקיימא לן כוותיה ואיכא דמוקי לה שתם כרבי מחיר ושפרש משכי התקנה משום קטטה
ולריכה ליכא לתירוץ מיכה שתתא פסול ואפילו לשם זבח כרבית נמי פסול מדקתני משכת׳ על נשים בכלל ולא רמי לשלא לשמן דכל הזבחים
דלא שמריכן שפילו חזולין בשלא לשפרופי שנזבחו שלא לשם זבח זה שלא לשם זבח אחר:

ורמינהי

אתנו בירת דין דלא לימא לשמו דילמא אתי למימר שלא לשמו ואי סלקא דעתך סתמא פסול קיימי בירת דין ומתני מילתא דמיפסיל ביה ונבי גט דסתמא פסול מנלן אילימא מיהא דתנן היה עובר בשוק ושמע ספרים מקרין איש פלוני גרש פלוני ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול לגרש בו דילמא כדרב פפא דאמר רב פפא הכא בספרים העשויי להתלמד עסיקי ולא איכתוב לשום כריתות כלל לא מיהא יתר על כן כתב לגרש את אשתו ונמלך מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו דילמ' שני התם ראינתיק ליה לשם גירושין דההוא אלא מיהא יתר על כן יש לו שתי נשי ששמותיהן שוות כתב לגרש את הגדולה לא יגרש בה את הקטנ' דילמ' שני התם ראינתיק ליה לשם גירושין דההיא אלא מ"ה יתר על כן אמר ללבלר כתוב ולאיזו שארצה אגרש פסול לגרש בו דילמא שני התם דאין ברירה אלא מיהא הכותב טופסי גיטין צריך שיניח מקום האיש ומקום האשה ומקום הערים ומקום הזמן ואמר רב יהודה אמר שמואל אף צריך שיניח מקום הרי את מותרת לכל אדם תו רמי מילתא אחריתי מי אמר רב יהודה אמר רב חטאת ששחטה לשם עולה פסולה שחטה לשם חולין כשירה אלמא דמינה מהריב בה דלא מינ' לא מהריב בה ורמינהי כל הנט שנכתב שלא לשם אש' פסול ואפילו לשם נברירת נמי פסול ושני נט דלנברירת מיניה הוה ליה סתמא וסתמא דלחולין מינייהו הוה ליה סתמא וסתמא כשרים ורמא מילתא אחריתי מי אמר רב יהודה אמר רב חטאת ששחטה לשום עולה פסולה שחטה לשם חולין כשירה אלמא דמינה מהריב בה דלא מינה לא מהריב בה והתניא תוכו ולא תוך תוכו ואפילו כלו שתף מציל ושני עשו חולין אצל קדשים כמחיצה אצל תנור מה מחיצה אצל תנור לא מהניא לה כלל אף חולין אצל קדשי לא מהניא ליה כלל דתנן תנור שחצצו בנסרים או בירעות ונמצא שרץ במקום אחר הכל טמא כוורת הספי על מחיצה:

ורמינהי תוכו ולא תוך תוכו ואפילו כלי שתף מציל מפרש בקונטרס מרץ בחיבור ואוכלין בפנימי לא מיבעיא כלי חרס דאין תשמיש מגבו אלא אפילו כלי שתף דמיטמא מגבו אין אוכלין אבגב כלי שתף אינו מקבל טומאה מאויר כלי חרס כדאמר בפר' קמא דפסחים אוכלין מקבלין טומאה מאויר כלי חרס ואין כלים מקבלין טומאה מאויר כלי חרס ואין כלי חרס מקבלי טומאה מאויר כלי חרס ומקשי לפירושו דהכא כן מה חידוש יותר בכלי שתף מכלי חרס ועוד דליכא חידוש יות' בכלי חרס כגון שם מרץ באויר כלי חרס פנימי ואוכלין בכלי חרס חיצון טהורין לגמ' על פי שהפנימי טמא ונראה לפרש דכל רבותא של כלי שתף היינו מעו' דלאו מיבה הוא ולא דלא מחריב בה וטמא מקבל:

אבל תוך תוכו מסכל הוא של חרס היינו פסיטא מהוא טהור בלא פסוק דתוך דווקא אמר רחמנא יצא מוכח לקמן דכלי שתף דווקא ליבטריך קרא דפרך ומי אמר רבא חטאות שמחטה על מי שמחוייב עולה כשר' אחת לאו מיבה לה מחרי' בה והתני' תוכו ולא תוך תוכו וחפי' כלי שתף מציל ומפני לרבעה תוכו כתיבי חד תוכו ולא תוך תוכו פי' לפילו לא כתב אלא תוך הוה מיפטרנא כלי חרס פנימי מדי' חוכלין שבתוכו מקבלין טומאה ע' פרץ מבחיצון שהרי אין הפרץ תוכו ודווקא כלי חרס פנימי דהוי דומיא דידיה מיפטרנא דמיבה מחריב בה ומכל מקום אינו לפרש כן אלא על כרחך לפרש כדפרישית דאי לא תימא הכי מאי קאמר דאחמר בפר' קרא דתוך תוכו ולא תוך תוכו ליבטריך אלא על כלי שתף דמיטמא מגבו אין לפרש כן דהא כלי שתף מציל אפי' על הכלי חרס שבתוכו ואפי' על הכלי שתף שבתוכו ואפי' על כלי חרס שבתוכו ואפי' על כ

המפסקת בתנור חיכה חופפת חלמא בתנור מחצצו לה פליגי והא דתניים
בתורת כהנים בתר הכי קתני בלפון ממועתיכו מלמד לו ר׳ יוחנן בן נורי
תמיה לכי הא קיבל ממך רבי אליעזר תמובה מפני מהזו הנדון פיר רבי
טנם סם פליג רבי אליעזר ועל זה נ״ע ונרחה לי ברוך נם מהכח מעמע
בפירום דחולקים להלים דקאמר ר׳ יוחנן פורס עור

כוורת שהיא פחותה פקוק בקש ומשולשלת
לאויר התנור שרץ בתוכה התנור טמא שרץ
בתנור אוכלין שבתוכם טמאין ורבי אליעזר
מטהר אמר רבי אליעזר קל וחומר אם הציל
במת החמור לא תציל בכלי חרש הקל אמרו
לו לא אם הציל במת חמור שכן חלוקה
אוהלין תציל בכלי חרש הקל שאין חלוקין
באוהלין התינח לרבנן לרבי אליעזר מאי
איכא למימר רבי אליעזר קל וחומר קאמר
אי הכי התם נמי לימא קל וחומר קדשים
מחללין קדשי חולין לא כל שכן אלא טעמא
דרב כרבי אלעא דאמר רבי אלעא מאי
טעמא דרב לא יחללו את קדשי בני ישראל
את אשר ירימו לה׳ קדשים מחללין קדשים
ואין חולין מחללין קדשים אלמא אתא קרא
אפקידה מקל וחומר הבא נמי ליתי תוכו
לפקידה מקל וחומר האי תוכו מיבעי ליה
לאוכלין שניבלו בטיט והכניסן לאויר תנור
סלקא דעתך אמינא הואיל ובנגיעה לא מטמ׳
באוירו נמי לא מטמו ורבנן הנך לא צריכי
קרא רב יוסף בר אמי רמי שינוי קודש אשינוי
בעלים ומשני מי אמר רב חטאת ששחטה
לשם חטאת כשירה לשם עולה פסולה שמא
דלאו מינה מחריב בה דמינה לא מחריב בה

והאמר

כוורת מהיא פחותה נרמי׳ בטהרות ולהכי נקט פחותה דלאו כלי הוא הויא
דהי הואי פליטה הוא מכלת על לוכלין שבתוכה כדאמרן לפילו כלי שטף
מציל לאבל המתה דלאו כלי הוא הויא כתחיבה בעלמא: ופקוקה בקש
רבותא נקט ואף על גב דפקוקה פחיתתה בקש לא הוי כלי ואפילו היה
למעלה מפי תנור לא מכלת על לוכלין שבתוכ׳: ומשולשלת תליה לוכלין שבתוכ׳
טמאה והייכו דאמרן דלא מיב כנון מחיבה לא מחריב בה: אם הכילה מחיבה בבית חמור בחהל המת
מהמחיבה מפסקת כלים מלעבר המני: טהורין דכתיב כל אשר בחהל ימו׳: והכי
לאו בההוא לחהל כיולהו: שכן חולקין דרך בני אדם לחלוק להלין במחיבה הילכך
לחהל לחריבה הוא: תציל בכלי חרש
במחיבות הילכך תוכו קרוב ביה: התינח
לרבנן דאמרי מחיבה לא מכלת לית׳ לדרב
דאמר דלאו מיבים לא מחריב ביה: אלא
לרבי אליעזר מאי היבא למימר לימא דרב
תנאי היא: רבי אליעזר קל וחומר קאמר
לעולם בעלמ׳ רבי אליעזר כרב בבירה ליה
כנון חולין וקדשים לבל לעניין מחיבה קל
וחומר ילף כיון דבמת החמור מכלת קל
וחומ׳ לכלי חרש הקל מהארן קל מן המת:
הכי נרסינן אלא טעמא דרב כר׳ אליעזר
ולא תל יחללו את קדשי בני ישראל דרב
דבר אחר מחלל את קדשי בני ישראל ונזיר׳
הכתוב היא: ופרכינן לימא לרבי אליעזר
דבעית לאוקומה לדרב אליבים לימא קרא
דלא יחללו ואפקיה מקל דהוה לן למידרש
קדשים מחללין קדשים כו׳: הל ליתי תוכו
קרא יתירה דדרשינן לקמן תוכו ולא תוך
תוכו: וקאמרת מקרא למידק למידרש
תוכו ולא תוך תוכו: וקאמר׳ מסברא דלא
ממעט אלא תוך כלי אחר אבל מחיבה דלאו
בת מיבים ליה לאיחרובי אי לאו מסו׳
קל וחומר: ואימא לימרת קל וחומר ליתי
תוכו וליפקיה דמימעט תוך תוכו מבלל
דתוכו לעולם טמא דאי מחיב׳ מעלית מבלת

לאה לי קרא למעוטי תוך תוכו אבל תוכו מבעיא:
והאי מבעבר המחיבה תוכו הוא לרב דהאמ׳ דלאו מיבים לאו מחריב ביה:
אמר לך רבי אליעזר האי תוכו דאתו למעוטי תוך תוכו ובעית למידק מיבים
מחיבה לא מבלת: מיבעי ליה לאוכלין שניבלו בטיט סביב מחין
הארץ יכול ליגע בהן והכניסו לאויר התנור והכי היא דאיתרבו לטומאה
מדרשא דלא תוך תוכו הוא כדקאמרת תוך תוכו הוא דמביל: אבל הקפת
טיט לא מיחרב ביה לבטולי מם תוכו דלאו כהב לא מחריב ביה דסד אמינ׳
הואיל ואף להם ליטמא במגע ארץ לא נטמאו כמי מתור׳ לויר כלי חרס:
קמ״ל מיעוטא דלא תוך תוכו הוא דאמר מטמא אבל הכי מיטמו ומיהו
מחיבה לף על גב דלאו מיבים היא אתא לן ורבי׳ לאיחרובי ביה ודניחא
הכי הוכלין לא פריכי קרא הך ו״ו יתירא דדרים לקמן למעוטי תוך תוכו
ואיתרבו הנך מיבים כיולהו לא ליבטריך קרא לרבוייהו דהכי מתוכו נפקי
דהא בתוך כיולהו ומהיכא תיתי לך לטהוריהו מדין קויר מיבוי קודם מדאמר׳ הואיל ובנגיעה
מטמאו לאו חידוש היא לטהוריהו מדין קויר מיבוי קודם חטאת לעם עולה
מיבוי בעלים חטאת רחובן מסחט לעם מסמען להתכפר בה מסמען דקל
להה דפסולה דכתיב לכפר עליו ולא על חבירו: חטאת מסחטה לעם
חטאת חטאת חלב מסחטה לעם חטאת דם והא מילתיה לקמן בפירקין:

והאמר

והאמר רב חטאת ששחטן על מי שמחוייב חטאת פסולה להתכפר בה מעתה הוה מעתה מחוייב הוה פסולה תבל הא מחוייב עולה ולא חטאת כמדתה: תלמוד לומר
מיכיה לחו מחוייב ביה התם מיכוי קודם כפקיד לן לעם ולחו חות לחטאת פתיחה פחטאת לעם חטאת: וכתן הרי פטאת לעם חטאת כפחטה: הכח בפיכוי
בעלים פסולה כפקיד לן מעלין ולא על חבירו והילכך חבירו דומיא דידיה דבר מיכוי הוא דמחריב ביה ולבטולי פמיה: תרבעה תוכו כתיבה כיכר תוכו תרי
ויתני ורדום תוך ורדום תוכו דהוה תכי למיכתב הל תוך וכתב תוכו למיעוטא וכן בחבירו: תד לגופיה פיטמת מחוירן: וחר לגם פיטמת פרץ הת הכלי הלף
עם הלה כגב כו׳ כרילף ליה בהכל פוחסין פורף פור

כתיב תוכו ליטמא וכתיב תוכו לפטא:
ולא תוכו הל ר׳ למעוטי כלי פטף פטומת
הוור הלה הם כן כגב: וחר תוכו ולא תוך
תוכו כרפרים לעיל ועכ עיקר קרא לכלי
פטף אתת דחי למעוטי כלי חרס פבתוך
פתנור ופיו לפעלה מפי התנור פיכול על
התוכלין פבתוכו למה לי ויו יתיר למעוטי
ליכתוב כל לאפר בתוכו יטמא ומהיכ תיתי
לטמויי תוכלים פבפנימי הה לחו תוכו
כיכתו: הלה ללתר על כלי פטף פלף הוא
פעיל דלא תיתי דלחו מיכיה לחו מחריב ביה
הילכך נזירה הכתוב היא: ומלן דבעיכן
פביתה לפלתים לכתחילה דחי ממעט
פפיתך לא תיפרפי בי׳ עבודו׳ פתחי דלעפי
פחיטה קיני זבח פחיטה חיכו פמייתו
זבח פלתים ולא כתי׳ זבח פפוס פחיטה:
פה לזביחה פבן פוסלת פלא לעם תוכלין
בעפח פתם פחטו פלא לתוכלין כגון
לחולה ולזקן פהיכולין לתכול כזית פפול:
ותפילו הן בעליו דכתיב הים לפי תוכלו
תכילה בפזית ופתר עבודות לא פפלי פלא
לתוכלין דכתיב תכבו: ותניא רבי תומר
לפת פורפי הוא זה וחכי תמרין דחין פתפב׳
תוכלין בזריק׳ קבלה הו׳: דתניא ותקריבו
זה קבלת דם פבן פפולין בזר לתפוקי
פחיטה פבפורים בזר כרלקפן בפר׳ פלעם
פחיטה וקבלה טעונות כפון בפרק חיזהו
פקופין ילף להו פקרתי ויפכו בחטאות
פבפנימיות תבל זריקה פזבח החיבון ליה
בחו: זריקה זר חייב עליה פיקה תבל
פחיטה כפרה בזר וקבלה והולכ׳ לף על
פי פפסולה בזר לין חייב עליה פיקה
כרתמרינן בסדר יומל: תרבעה עבודות
זר חייב עליהם פיקה זריקה והקטרה
וניסוך המים והיין דכתי׳ גבי והזר הקרב
יומת ובכרתם עבודת פתנה ודרפינן
עבודת פתנה ולא עבודת פילוך עבודת
תתה ולא עבודות הים לחריים עבודה והכי
כולהו הים לחריים עבודה: פכולהו כתה
פזר העוה פבהן פהן עבוד׳ וכריב לפתה
לף הני לחביה הולכ׳: הולכ׳ לימפר לבטלה
פלה רבה לפתוט בזר פהזפב יזרק
כרתניה בתמיכתן והקריבו זו קבלת דם:
ופחט לת בן הבקר והקריבו בני לחרן
פכהנים: זו קבלה דהל בתר פחיטה
כתב ולא לימפר לתוקומים בהולכה ולף
על גבלפן הולכ׳ הוא כרתניה בהולכת

ושנן בציבור מה פלין כן בפיכוי
בעלים דלם פחט לפם פתמיד
פרי הוא בעליו וחפי לפם נכרי לא מיפסיל
דבעיכן חבירו דומיא דידיה מחוייב כפרה
כתותו ברוך: מחשבה

והאמר רב חטאת ששחטן על מי שמחוייב חטאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה אלמא דבר מינה מחריב בה דלאו מינה לאו מחריב בה ומשני התם ושחט אותה לחטאת אמר רחמנא והדר חטא לשם חטאת נשחטה הכא וכפר עליו כתב עליו ולא חבירו דומיא דידיה שמחוייב כפרה כמותה רב חביבה דמי שינוי בעלים אתוך תוכו ומשני ומי אמ׳ רב חטאת ששחטה על מי שמחוייב עולה כשירה אלמא דמינה מחריב בה לאו מינה לא מחריב בה וקתני תוכו ולא תוך תוכו אפילו כלי שטף מציל ומשני ארבעה תוכו כתיבי תוכו תוך תוכו תוך תוכו וחד לגופי׳ וחד לגזיר׳ שוה חד תוכו של זה ולא תוכו של אחר אידך תוכו ולא תוך תוכו ואפי׳ כלי שטף מציל מנלן דבענן זביחה לשפה דאמ׳ קרא ואם זב׳ שלמים קרבנו שתהא זביחה לשם ודילמ׳ היינו שפייהו מדכת׳ המקריב את דם השלמים הזור׳ את דם השלמי׳ ולא כתב זבח והכא כתב זבח שמעמינה שתהא זביחה לשם שלמים אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביח׳ מה לזביח׳ שכן נפסלת שלא לשו׳ אוכלין בפסח אלא אמר קרא המקריב את דם השלמים שתהא קבלה לשם שלמי׳ וליכתוב רחמנ׳ בקבלה ולילף שחיט׳ מינה משום דאיכא למיפרך מה לקבלה שכן פסולה בזר ואשה ואשכחן שחיטה קבלה וזריק׳ מנלן וכי תימא לילף מהני מה להנך שכן טעונות צפון ושנן בחטאות הפנימיות אלא אמר קרא הזורק את דם השלמים שתהא זריקה לשם שלמים וליכתוב רחמנא בזריקה ולילף מינ׳ משום דאיכא למיפרך מה לזריקה שכן חייב עליה זר מיתה אשכחן כולהו הולכה מנלן וכי תימא לילף מכולהי מה לכולהי שכן עבודה שאי אפשר לבטלה תאמר בהולכה שאפשר לבטלה אלא אמר קרא והקריב את הכל המזבח ואמר מר זו הולכת איברים לכבש ותניא והקריבו זו קבלת הדם ואפי׳ רחמנ׳ בלשון הולכה למימר׳ והולכ׳ לא תפק׳ מכלל קבלה ואשכחן שינוי קודש שינוי בעלי׳ מנלן אמ׳ רב פנחס בריה דרב אמי אמ׳ קרא ובשר זבח תודת שלמיו שתהא זביחה לשם תור׳ אם אינו ענין לשינוי קדש דנפק׳ לן מהת׳ תניהו ענין לשינוי בעלים ואי להכי הוא דאתא הא מיבעי ליה לכדתניא ובשר זבח תורת שלמיו אבא חנין אומר משום רבי אליעזר בא ללמד תורה ששחטה לשם שלמים כשירה ששחטן לשם תודה פסולה מה הפרש בין זה לזה תוד׳ קרויה שלמי׳ ואין שלמי׳ קרויה תודה אנו מז׳ קאמרינן ואכתי מיבעי ליה חטאת ואשם מניין תלמוד לומ׳ זבח אם כן ניכתוב קרא ובשר תודה שלמיו מאי זבח שמע מינ׳ תרתי: אשכחן זביח׳ שאר עבוד׳ מנלן ובי תימא לילף מזביחה מה לזביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח נאמר׳ זביחה בשינוי קודש ונאמר׳ זביחה בשינוי בעלים מה זביחה האמור׳ בשינוי קודש לא תחלוק בין זביחה לשאר עבודות אף זביחה האמור׳ בשינוי בעלים לא תחלוק בהן בין זביחה לשאר עבודות איכא למיפרך מה לשינוי קודש שכן פסולה בגופו וישנו בארבע עבודות וישנו לאחר מיתה וישנו בציבור כביחיד ואע׳׳ג דתרתי לאו דוקא תרתי מיהא דוקא מאי שנא שינוי בעלים דלא הוי פסולו בגופו מחשבה בעלמא שינוי קודש נמי

מחשבה

מחשבה בעלמא הוא שא כיון דאחשב׳ פסלה
הכא נמי כיון דאחשבה׳ פסלה ולרב פנחס
בריה דרב מרי דאמר יש שינוי בעלים לאחר
מיתה׳ תרתי מיהא איכא למיפרך אלא אמר
רב אשי אמר קרא ונרצה לו לכפר עליו ולא
על חבירו והאי להכי הוא דאתא האי מיבעי
ליה לברתני׳ ונרצה לו לכפר עליו רבי שמעון
אומר את שעליו חייב באחריותו ואת שאינו
עליו אינו חייב באחריותו ואמר רב יצחק בר
אבדימי כיון דאמר עלי כמאן דטעון ליה׳
אכתפיה דמי רב אשי אמונרצה׳ לו קאמר׳
אשכחן זביחה וזריקה׳ קבלה מנלן וכי תימא
לילף מזביחה וזריק׳ מה לזביחה וזריקה שכן
עבודה וחייבין עליה בחוץ אלא אמר רב אשי
אתיא מאיל נזיר דכתב ואת האיל יעשה זבח
שלמים שתהא עשייתו לשם שלמי׳ ואם אינו
ענין לשינוי קודש דנפקא ליה מהתם תניהו
ענין לשינוי בעלים אמר ליה רב אחא בר
אבא לרבא אימא יעשה׳ כלל זבח פרט כלל
ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט זביחה אין
מידי אחרינא לא אי כתב יעשה שלמים זבח
כדקאמרת השתא דכתב יעשה זבח שלמים
הוה ליה׳ כלל שאינו מלא וכל כלל שאינו
מלא אין דנין אתו בכלל ופרט רבינא אמר
לעולם דנין ולה׳ חור וכלל אמר ליה רב אחא
מריפתי לרבינא והא לא דמי כללא קמא
לכללא בתרא כללא קמא טרבה עשיו׳ והו
לא כללא בתר׳ כל לה׳ ואפילו שפיכ׳ שיריים
והקטרת אימורין והתנא דבי רבי ישמעאל
בכללי ופרטי דרישׁ כי האי גוונא כלל ופרט
וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט
מפורש עבודה׳ ובענן לשמן אף כל עבודה׳
ובענן לשמן אי מה׳ הפרט מפורש עבודה׳
וחייבין עליה בחוץ אף כל עבוד׳ וחייבין עליה
בחוץ שחיטה וזריק׳ אין קבלה והולכה לא אי
נמי מה הפרט מפורש דבר הטעון צפון וישנו בחטאות הפנימיות׳ אף כל הטעון צפון
וישנו בחטאות הפנימיו׳ שחיטה וקבלה אין זריק׳ והולכה לא איבא למימ׳ הכי ואיבא
למימר הכי שקולין הן ויבאו שניהן לישנא אחרינא וחדא תיקו במילתא איבע׳
אימא זריקה מדרב אשי נפקא אשכחן איל נזיר שאר שלמים מנלן וכי תימא לילף
מאיל נזיר מה לאיל נזיר שכן יש עמן דמים אחרים אב׳ ניכתוב שלמים מאי שלמים
לרבות כל שלמי׳ אשכחן שלמים שאר כל קדשים מנלן וכי תימ׳ נילף משלמים שכן
טעונין סמיכ׳ חטאת ואשם ולמלואים ולזבח השלמי׳ ונסכי׳ ותנופת חזה ושוק ולא אמ׳
קרא זאת התור׳ לעולה ולמנחה ולשלמי׳ וגו׳ היקישו הכתב לשלמים מה שלמי׳ בין
שינוי קודש בין שינוי בעלים בענן לשמה אף כל בין שינוי קודש בין שינוי בעלי׳ בענן
לשמה אימא היכא דשחיט לחו׳ שלא לשמה ליפסלו אמ׳ קרא מוצא שפתיך תשמור
ועשית כאש׳ נדרת וגו׳ האי נדב׳ נדר הוא אם כמה שנדרת עשי׳ יהא נדר ואם לאו יהא
נדבה ואיצטרי׳ מוצא שפתיך ואיצטרי׳ ואת התור׳ ראי כתב רחמנ׳ מוצא הוה אמינא
לא

מחשבה בעלמא ואפילו יהא כאן דיבור כיון דלית׳ מעשה הוי כמחשבה
בעלמא ועוד תניא דהכא מצוי להו ובפרק תמיד נסמ׳ מסתע
סיע חילוק דמפר׳ מה בין לפסל לפלה לפסל ולאוכלין ופלה לאוכלין זה פסולו
בגופו וזה חיץ פסולו ועוד לומר דכיון דלא מיפסיל אלא מפני שאין יכול לאכול
כזית כגון לפ׳ חולה וזקן חסיב טפי פסולו פנוי
בקור מחמת דבר אח׳ כיון דאפ׳ היה יכול
לאכול היה כאכר וקפה דעל כרחין פלה
למכונין ולעריליס ולטמאין כאן לומר דלא
חסיבו פסולין בגופו כי היכי דלא תיקשי לן
למי מה בין לפסל ופלה לפסל למכונין ופלה
למכוין לאוכלין ולעריליס לטמאין ולטהורי
ועוד לומר דמיבעי בעלים חסיבין פסולו
בגופו מפני דתלוי בזריקה בכפרה ופס
בעלים אבל פלה לאוכלין ופלה למכונין תלוי
בפחי׳ וחין פס בעלי׳ על הפחים היה כמי
פלה לאוכלין יכול לקויים מחשבתו בהיתר
שיהיו מכונין עליו אפ׳ חיב חולין וזקיני׳ אבל
פלה לפס׳ חינו יכול לקיימן לכך קרוי פסולו
בגופו׳

הנחה הכי גרסי׳ בתמורה מאי טעמא
אמר רב יצחק בר אבדימי רב
אמי אמר מוכרח׳ לו קאמר׳ תימא לתא
קרא לפיכוי בעלי בזריקה ה״ג לפיכך מאחר
עבודות לא מיפסלי פלה בפוחט על מנת
לזרוק כל שכן זורק עצמו לפס בעלים שכן
עבודה וחייבו מירום עבודה מחייבין עליה
בחוץ מקולים הם ויבואו מכיוצא בך על
גב דהכא תרתי והכא חדא חסיב להו
מקולין והקפה הרב רבי חייס דהסתא
מסתע דהיכא דלא ידע הי מיניהו לרבויי
אמר׳ תרוייהו וכן ברי׳ בבא קמא רבי
יוסלח בן ורבל מפוס דמקולין הן וכן
בפרק קמא דעירכין גבי נפסות ואילו
בפרק כל הקרבנות ופר סור סנגח תרבץ
וה דרסינן מן הבהמה להוציא את הרובץ
ומן הכלה להוציא את הנוגח וקאמר מפני
מום ברובץ מה מצינו בנוגח ומום בנוגח
מה מצינו ברובץ הוצרך לומ׳ רובץ והוצרך
לומר נוגח ותירץ דהיכא דאיכא מסתעת
בריבוי מרבינ׳ כל המקולים כי הכא דאמר
מסתע׳ לרבויי כעין זביחה כל מהיה עבודה
וכן ופלה יש במסתע רבל ומן נפסות נמי
מסתע הכל אבל מן לא מסתע למעוטי
מניהם׳

אימא היכ׳ דאחיט פלה לפנין ליפסלו
תי׳ הא בכל דוכתי׳ בעי בקדמי׳
לעכב והכא לא מכח ום לומ׳ דפרי׳ מפיוני
קודם דהיכא תרי קדמי ואחריני לעיל הם
היכו עיכין לפיוני קודם תכהו עיכין לפיוני
בעלים ופריך דהסתא דאמרת תרוייהו
בפיוני קודם לעכב קסס אחתי מפני אחר
קרי מוכח ספתיך דילמ׳ ההוא קרי אחת
לפיוני בעלים דלא אסכחן סמיכה בהן
הכתב ולא קפי מירי דמוכח ספתיך לא
מסתע פיוני בעלים וכרתה דפריך מכח
סברא כעין קושיא דרים לקים דלקמיה
דאימת דליפסלו כיון דאחרת דלא עלו
לסס חובה הוו מיתה ויעלו דאס כעירין הן
ירעו׳

ואם אין תרצין למה בחין לא דמי
דרים לקים פריך יהו כעירין
בתורין כמו פסח קדמים דלא סנס לעכב
הו ליפסלו והכא לא הוה ליה למיפרך
פלה לסמיה ליפסלו חלא הוה ליה למימר
וליתכפרו ויעלה לחובה כאחר קדמים

ולרב פנחס כו׳ ולקמן בפילהי מעתין אזלה לה הך פירכא דלאחר מיתה
לכפר עליו הייכו זריקה דלמא זריקה בעלים בעי׳ אח׳ פעליו כגון בדר
דאחר הרי עליו עולה חייב בחריותו אס הפרים בהמה לבדרו אס מתה או
נגנבה דהכי מסתע אותו פעליו יקריב אחרת׳ וכרכה לו ועד שיקריבנו לא
כרכה ולא נפטר את פחיבו עליו כגון
דאחר הרי זו עולה׳ גס מוכרכה לו לכפר
עליו קאמ׳ דהכי מסתע׳ לו לכפ׳ עליו לחבירו׳
סכן עבודה וחייבין עליה בחוץ דכתיב׳
אחר יפחט מחוץ לתחנה וזורק כמי מרביב׳ פסחים דף פה
ליה לקיש בפרק הפוחט דס ופסך לרבות
הזורק תאחר בקבלה והולכה פחץ חייבין
עליה בחוץ דתנן בפרק בתרא ויוסף
והבולל כו׳ והמקבל דמיס בחוץ פטור
יעשה כלל סיהו כל עסיותיו לפס פלמיס׳
זבח פרט מחיט הוא דבעי לפתה׳ לו כת׳
יעשה פלמי׳ זבח כדקאחרת דמסתע כללא
סיהו עסייתיו פלמיס הסתא דכתיב יעשה
זבח פלמיס לא בסר הכלל את דבריו ולא
כפלס להסמיעכו על תה הוזכרו כאן ה
העסיו׳ ער מבא זבח והפסיק את הדב כללא
סחיכו פלא ולא כתלמא דבריו להסלי׳ פלא
פרסבריין בלעז לא יעשה זבח פלמיס לה׳
עסיות עבודות המיוחדת מחיטה זריקה
קבלה והולכה ספיכת מיריים מנפסכין
מירי הדס ליסוד מנתן תרבץ מתנות והיכו
מעכבין כפרה׳ הוי תנא דבי ר׳ ישמעאל
כו׳ בפילהי הלו טריפות נבי פרסת חגבי
תיכא למימר הכי׳ עבודה וחייבין עליה
בחוץ תניא לה זריקה ותיכא למימר הכי
עבודה סטעונה כפון ותניא לה קבלה׳
סקולין הן המדות סוות והי מיניהו מפקת
תי דרסת הוי תנא דרישנא לחילך הילכך
יבאו סניהם והולכה על כרחך לא תפקה
מכלל קבלה מדרב אסי נדב הוא אם כמה שנדרת ואם לאו יהא נדבה׳
וכלל ופרט לחיקווי קבלה דתי לזריקה לא
חיכטריך סכן יש עמו דמיס לחבין סלמיס
עמו חטאת ועולה חסכחן סלמיס בין
בפיכוי קודם בין בפיכוי בעלים׳ סכן
טעונין כו׳ ומאי זבחיס יש מהן סחין טעונין סמיכ׳ ולא נפכי כנון בכור ומעשר
ופסח ויש מהן סחין טעונין נפכיס כגון
חטאת ואסם וכיכולן חין סיכה טעון חזה
ושוק ליפסלו סהרי לא נעסו כהילכתו ואין
זריקתן תתרת בפרן לאכילה׳ ואיצטריך
למיכתב זאת התור׳ למיגמר מפלמיס ולא
תימא מתוכח ספתיך נפקא דלכתחילה
בעינן לפמה׳ לא

עסורת השס

לא ידענא בודאי קאמר רחמנא תוכח ספיקך תמהר דהא לא כתב בהדיא בהאי קרא עבודות לשמן ודילמא לאו בלשמן מהאי קרא כתב רחמנא זאת התורה למילף מהלמים דמפרש בהו לשמן: הכי גרסינן רמי ריש לקיש על מעותי מוכב על בטנו פניו על כלפי קיקלג: למה לן בחין ואחתי לה קמיה ליה טעמא דמתניתין דילפינן מתוכח ספיקך ואין מרכין סחין כפרה למתיס ואף אתה אל תתמה על לילו החמה יולדת לא יבא יורקין חטאת דהויא להו חטאת מחתה בעליה והילכך גמירי להו דלמיתה חזלה: מודיעך לך בעולה מאי טעמא אלא לשמן מתקרב אף על פי שיש מרכ' הוזיל ומכ' מבחים לאחר מיתה ואיכא מרכה והם למלמים ומאי קרבנות חוץ מחטאת ואשם מיהו אשם דלא אתי לאחר מיתה דקיימא לן דכל שבחטאת מיתה בשעה רוצה מכח לן דקרב אלא לשמן הוזיל ואיכו מרכה דלא לפיך תכח דמתני אלא אשם וחטאת מחלוקתך וסייעתך: דאיכא רבי אליעזר דקאי כוותך: מאכה עליה כתם מיכני דלא פסיל אלא חטאת: פתח לכפתי מכלן דקרבי: יתיב רבי זירא וכו' וקמתמה לפירוקיה דר"ל: וקשיא ליה לריש לקיש אשם אחתי קרב אלא לשמן אלא לרצות הא לא אתי לאחר מיתה: ונסיבה גמרא כלומר נסיב קרא לגמרא דילתיה: חיית הבא בגדר וגדב כדמפרש קרא לייתו ולא לירצו כו': ריש לקיש מסכח כתח לה מהב לא כפקא לי' מתוכח ספיקך דלקרב אלא לשמן ולירצו והקרבתו מהאי קרא ילפ' ואחט אות לחטאת אות מיעוט הוא מותה הוא דבעיכן לשמה ואי לא כשופה כדילפי' לקמן הא אחר קדשים כו':

תרגוי

מנחות דף ד קדושין דף נ. קידושין דף כג

לא ידעבמאי כתב רחמנא זאת התורה ואי כתב רחמנא זאת התורה הוה אמינא ליפסלו כתב רחמנ' מוצא שפתיך רמי ריש לקיש על מעוהי בי מדרשא ומקשי הם ירצו ואם אין מרצין למה באין אמר לו רבי אליעזר מצינו בבאין לאחר מיתה שהן בשירין ואין מרצין דתנן האשה שהביאה חטאת ומתה יביאו יורשין עולתה ומתה לא יביאו יורשין חטאתה אמר ליה מודינא לך בעולה דאתיה לאחר מיתה אשם דלא אתי לאחר מיתה מנלן אמר ליה הרי מחלוקתך בצידו רבי אליעזר אומר אף האשם אמר זהו שאומרין עליו ארם גדול הוא קאמינא אנא משנה שליחה ואת אמר לי רבי אליעזר אלא אריש לקיש אפתח אנא פתחא לנפש מוצא שפתיך וגומר האי גברא גבר הוא כו' כדלעיל יתיב ר' זירא ורבי יצחק בר אבא ויתיב אביי גביהו ויתיב וקאמר קשיא ליה לריש לקיש אשם דלא אתו לאחר מיתה ונסיב לה השם מוצא שפתיך אימא הבא בגדר ובגדבה לייתי ולא לירצי אשם נמי ריש לקיש מהבא פתח ושחט אותה לחטאת אותה לשמה כשירה שלא לשמה פסולה

ייקרא ד כג

הא שאר קדשים שלא לשמן בשירי יכול ירצו תלמוד לומר מוצא שפתיך ואימא הבא בגדר ובגדבה לייתי ולא לירצי אשם נמי

דברי כג

ארצויי

קדמים מלא מכח לעכב כל כתה דאכתי לא ידע קרא דמוכח ספיקך ואי פריך ליפסלו דכיגמר מחטאת ואשם בהיקיש רשות התור' וקשה כדפריכית בסמוך לו בתה מצינו תיכא למיפרך מכן כרת ואי בהקיש רשות התורה אם כן ליכתוב חדא לו לחטאת גרידא ואי כתב רבכל תורה אור דוכתא דמצרכינן מכח לעכב היינו מהכא

מדחיכטריך מוכח ספיקך וגומר אם כן אתי ספיר הא דפריך וליפסלו כו':

הגהה מצינו כבאין לאחר מיתה מכשירין ואינו מרצין ואם תאמר מי דמי הכי לא עלו לבעל בחין לאחר מיתה עלו לגמרי לאם חוב דלמחר מיעבוד דחורייתא אם היה הקרבן בפסל היו הזורקין זקוקין להביא אחר ואפי' למחר דחמ' לאו דחורייתא אם הפרים מכיחם לאחריות אם כפסל הרחמן חייבין להקריב את הפני כמצה דבחין לאחר מיתה מרצין לעיכין מעולין לאם חובה מה בחין כן בעיכוי קודם יום לומר דמכל מקום דמי קבת להדדי לעיכין דחין מרצין ריבוי גמור דחין כפרה למת ולאו בר חיוב הבא הוא מכתיוב הקרבן מחייב ובעיכוי קודם ובעלים כמי חין רבוי גמור ואם תאמר ומה דחויים מייתי מבחין לאחר מיתה אלא מכח הכתוב דחיכו למכוס דכיתה מקו בכל מקום דכיתה מלא עלו ים לומר דכוקק מדמי בחין בעלי דוקק מדמי דהוי בחין לאחר מיתה כאכר ואיכו מרכה כמו כן בחין לו בעלים עולתה ומתה מבעליו והוי בחין לו בעלים עולתה ומתה לא יביאו יורקין חטאתה מאחר היתה יכולה להביא חטאתה אחר עולתה עלתה לה עולתה לאם עולה וכן מאחר בתור' כהכיח בפרשת ראשה כי תזריע אחר הביאה עולתה תחילה תביא חטאת' אחין עולתה וכן במסכת קיכים ותימה דבפרה פ"ג ב תמיד כאחט תאמרין זה בכיין זה אכל חטאות קודם לעולות העוף חפילו חטאת העוף לעולת בהמה וחפילו דיעבד קאמר

ויקרא ד

דפסול מדאמרי מלי עולת מצורע דרחמנא אחר והעלה כבר והיינו דיעבד דלכתחילה חטאת קודם כדכתב בהדיא בקרא אם דבעלמא דיעבד לא ויתיר הר' חייא דהוה הדין הבעלמא כבר דיעבד וה"ה רבעי קרא במצורע משום דכתב ביה הוויה זאת תהיה בהוויתו יהא דאמר עיכובא כדאחר פרק קמא דמנחות וכדאה לי דילפיכן חטאת ועולה מל יולדת מחטאת ועולה דגילה הכתוב דאם עשה עולה תחילה כמירה מוהעלה כדאיתא בפרק תמיד דף ה כאחט ואי לא קרא דוהעלה דמכפר היה פוכל בכל מקום מטעם דים מחוסר זמן לבו ביום אחר הכתוב להקריב חטאת קודם לעולה אפילו בעלמא דליכא דף נא תהיה דמאמר עיכובא תרע דתניא בפרק קמא דמנחות הקדיש חטאתו לאחר מיתה לא יהא לאחר מתרם בדמה אלא תכ' לבית הפריפה ואחאר הא דמיפסיל דף ה לאו אחוס תהיה דהא לא יקרי אחאיטה אחוס דלאו עבודה היא אלא מטעם דים מחוסר זמן לבו ביום אחר הכתוב להקדיש אשם תחילה וזה הטעם לאחה לא יהיה גבי חטאת עולה בעלמא ולכך חיפטריך והעלה במצורע להכפיר ובמריכן מיכיה בעלמא להכפיר אם הקדיש עולה לחטאת אבל לא בתריכן מיכיה חטאת ואשם כי אם קרבנות כאותם:

ברוך לא יביאו יורקין חטאת הגירם מעובדת בתורת כהכיה ופי' במכחות בפרק קמא אשם אלא אתי לאחר מיתה מכח לן תימא כיון דעולה ומלמים דף ד כיחא ליה כילף אשם מיכייהו בהיקיש בזאת התורה ואחה לי מוכח ספיקך ים לומר דאדרבה הוה אחיכא דכילף אחר קדשים מאשם אלא אתו כלל אשם לא ליתי כלל תימא הא לא אחיכא קדשים אתו מעברינן כדאחריכן אלא מריבי קרא דהא אתו לאחר מיתה ים לומר דהעתק הדר ביה מההוא טעמא דילף על גב דאחר ליה מודיכא לך בעולה לא היה לומר כן אלא מתוך דוחק:

הא אחר כל הקדשים אפילו אלא לשמן כשירין ואם תאחר למה לי לאוחה הא מדאריבי קראי לעכב בפסח וחטאת מכלל דאחר קדשים כשירין וכי תימא כילף מיכייהו מה להכי אם כרת בר כרת ובהיקיש זאת התורה נמי לא אתו אם כן ליכתוב עיכובא אלא בחטאת ואידך ליתו מהיקשא מה לנסכים אם כן טעונין נסיכה אם נמי טעון סמיכה דאשם נמי אחר לקמן בפירקין:

והר חייס פי' דאשם מצורע מצי למיקטסמיך למתן דאחי' תור' לאו אגב דאסכחן עולה אבחה בגדבת כיבור דף לג מתקייכין בהן את המזבח תור' ואלמי לא אתו בגדבת כיבור דהא מעטי' ליהו בתור' כהני' בפרשת ואם מן הצאן קרבנו לזבח אלמי חטאת נמי מיקרב קרבה מותרה ואפילו הכי פסולה אלא לאחר מיתה כיון דאיכה בחה לאחר מיתה כי אם לאם עולה אשם נמי כיון דאיכו אלא לאם עולה לא דמי לאחר קדשים חטאת אף על גב דקרב מותרה מיעט רחמנא הוא למתקנה זו מאשם מעומר מוקפה דלמה ליה רבי אליעזר אשם כמיכו' וגר' וחטאת בו"ו וכל זה מדברי רב אשי ואם חטאת אף על גב דקרב מותרה מיעט רחמנא הוא אלא לאם תבשיריכה מדאחיה לאחר מיתה כמו מחייס ומשום הכי חיפטריך לרים לקים לעיל אותם ואוא דפריך לאם נמי כתב ביה הוא לאו לפתור דבריו אל רב אשי קאמר אלא הכי קאמר היכי מעעטת ליה מפסול אלא לאשם מאותה הא כתב בה הוא לפוכלן מיעט רחמנא הוא מאשם דמרכתב היא בחטאת נפקא לן עיכובא דלקמן בגמרא דרבי אליעזר אומר אף האשם אמר ליה לרבי יהושע חטאת נאמר בה היא בפחוטה ובפרק קמא דמנחות חטאת טעמא מאי דכתב בה היא ותימא דלקמן בפירקין דף ז גמרא חוץ מן הפסח והחטאת יליף לה מקראי אחריכי והר חייס מפרש דבריכי תרי קראי אחר לחטאת מפחוטה לאם עולה ואחד לחטאת חלב מפחוטה לאם חטאת נזיר ומצורע אף על גב דכולן אמן חטאת מכל מקום פקולה כיון דאיכו בחין לכפר דיכן כמו עולות כדאחריכן לקמן

לקיץ ולא דמי לחטאת חלב מפחטה לפס חטאת פתח דכפירה וקבלת קפיפ
דף ג מקבל דפריך ברים מכחות גבי חטאת חלב לפס חטאת כזיר ומכורע ליתכפ׳
דכתי׳ זאת תורת ומתי מירכא ולא גלי קרא דכתב בה הוא וגרע׳ דליכטריך
ה׳ל גבי חטאת לגלויי תמנחת חוטא ותמנחת קנאות דכתב בה היא וכמו
בפסח והיכי דחמר לקמן גבי פסח הלא הוא לתם לי לכדתכי׳ כל מקום שכ׳ בו הוא
כו׳ ורבינו סי׳ מוחקו מפו׳ דליתים בכריית׳
דלקמן ובחכם מחק דמתא היא בריית׳
בתוספתא׳:

ומיהו קבלת תיתי לתתי כריך תרי קרתי
חד בחטאת וחד לפסח והכי יפחק
מפרש חד לחטאת נקיבה דלא לתי מותרה
נופה עולה שלא תרעה עד שתסתלב ויביא
ברמיה עולם ולהכי פסולם בשיבוי קור׳ וחד
בשעיר נשיא דהוי זכר ומותרו נופה הוי
עולה כי הפרים פתיס לאחריות ואיכ׳ דלא
ליפסיל כשלא לשמן ויש פוס כריכותא דלא
מצינן לשיולי חד מחבריה לי הוא כתב
בנשיא ברידיה קני וכ״ל:

הנהה ניתק לין לא ניתק לא תמ׳ קרא
הוא בהווייתו יהא תמתע תכא
דמיתוק לרעייה דחוריית׳ ותיתא דבפסחים
דף עג בפוף הלו רבים מפת׳ דהוי דרבק דמפ׳
פתס דווק׳ שחטו פתס דיעב׳ אבל לכתחיל׳
לא נזידה לאחר כפרה אטו לפני כפרה
ולא קתמר נזידה לאחר ניתוק אטו קודס
ניתוק ויש לומר דה״מ בהווייתו יהא קודס
כפרה הילכך ליכא כפרה כמי בעי ניתוק
נזידה אטו לפני כפרה ודיק לא נרים כתן
דף ד ניתק לין לא ניתק לא בפרק קמא דמנחות
דף יא ולקמן ליתיה בפ׳ פרת חטאת ולא בתמור׳
פר ואלו קדמים ובא לפר׳ טעם לתם הוא
כמר כיון דגמירי דבתם טעם ומפר׳ מפו׳
דכתב הוא דמסתע בהווייתו יהא פי׳ בהווי׳
מה מסופו להיות ההייכו עולה מסופו עומד
לכך כשיסתלב ויפלו דמיו לנדבה ולין
לתום לי קלי קרא דהילכתא דכי היכי גווכ
דף טו תסכתן בפ׳ הלוקח עובר פרתו דליכטריך
קרא ודליכטריך הילכתא ומסתפי הא דקתני
בכל דוכתי׳ כל מבחטאת מתה בתם רוע׳
לא נקט רעייה אלא לפי מתיקנוה חכמים
וכי גמירי הכי גמירי כל מבחטאת מתה
בתם קרב עולה דרעייה דרבק היא:

נפש אמר רחמנא ומסתע דמנפש
דף קו קדשים וכן בפוף המנחות ו
והנפכים קתני הכל בא בפותפות חוץ
מנחה דכתב נפש ותימא דבתורת כהני
דרים נפש ולא ביבור קרבנו ולא פותפין
וכרישא דריפא דקרא מייתי בכל מקום:

ולא קניא להו והאמ׳ יוחנן הנח מכי לתקנוי
תחד

ארצויי נמי לירצו אמר אביי אשם דמירצי לא
מצי׳ אמרת קל וחומ׳ מעולה ומה עולה שאינ׳
מכפרת אינה מרצה אשם שמכפר אינו דין
שאינו מרצה מה לעולה שכן כליל שלמים
יוכיחו מה לשלמים שכן טעונין סמיכה נסכין
ותנופת חזה ושוק עולה תוכיח וחוזר הדין לא
ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השו׳
שבהן שהן קדשים ושחטן שלא לשמן כשירין
ואין מרצין אף אני אביא אשם שהוא קודש
ושחטו שלא לשמן כשר ואינו מרצה מה לצד
השוה שבהן שכן ישנו בציבור תוד׳ תוכיח מה
לתודה שכן טעונה לחם עולה ושלמים יוכיחו
וחוזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה
כראי זה הצד השוה שבהן שהן קדשי׳ ושחטן
שלא לשמן כשר ואינו מרצה אף אני אביא
אשם קדש ושחטו שלא לשמן כשר ואינו
מרצה מה להצד השוה שבהן שהן באין בנדר
ובנדבה אלא אמר רבא זאת התורה וגומר
הקישו הכתב לשלמים מה שלמים שהן
קדשים ושחטן שלא לשמן כשרים ואין מרצין
אף אני אביא אשם שהוא קודש מאי חזית
דאקשת לשלמים אקיש לחטאת הא מיעט
רחמנא אותה׳: סימן הנש בשו׳: יתיב
רב הונ׳ ורב נחמן ויתיב רב ששת גביהו ויתיב
וקאמרי קשי׳ לה לרבי׳ לקיש אשם דלא אתי
לאחר מיתה לימא ליה רבי אליעזר אשם נמי
אתי לאחר מיתה׳ אמר להו רב ששת אשם
למאי קרב למותרו חטאת נמי מיקרב קרבה
מותרה חטאת אף על גב דקרבה מותרה
מיעט רחמנא הוא אשם נמי כתב בי׳ הוא
ההוא לאחר הקטרת איפורים הוא דכתב
כרתניא אבל אשם לא נאמ׳ בו הוא שלא לאח׳
הקטרת אימורין והוא עצמו אם לא הקטירו
אמורין כשרין ואלא הוא למה׳ לי לכדרב
הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב אשם
שנ׳ותק לרעיה׳ ושחטו סתם כשר ניתק אין
לא ניתק לא אמר קרא הוא בהווייתה׳ יהא
יתיב רב נחמן ורב ששת ויתיב רב אדא בר
מתנה גביהו ויתבי וקאמרי דקאמר ר׳ אליעזר מצינו בבאין לאחר מיתה שהן כשירין
ואין מרצין ליתא ריש לקיש הנהו נמי גמר לייתו ולירצו אמר להן רב אדא בר
מתנה יולדת אם היא ילדה בניה מי ילדו מתקיף לה רב אסי ומאן לימ׳ לן דאי איכא
במה עשה גבה לא מתכפר׳ וכיון דבי איכא במה עשה גבה מיכפר׳ ורשיה נמי מיכפר
למימ׳ דקניא להו והאמר ר׳ יוחנן הניח מנחה לשני בניו ומת קריבה ואין בו שותפו׳
ואי סר קניא להו נפש אמ׳ רחמנ׳ לא קני׳ להו והאמ׳ ר׳ יוחנן הניח בהמ׳ לשני בניו ומת
קריב׳ ואין ממירין בה אי אמר׳ בשלמ׳ קני׳ להו הינו דאין ממירין בה דהוי׳ לה כשותפין

ושותפין

תרצויי נמי לירצו כיון דנפקא לן מקרבתן מאותה תרנה מרבה כדתמר תם
להו יהא נדבה: תם ממכפר על לתון חמורים דמבועת הפקדון והקדש
ומפתה חרופה מכן טעונים נפכים: ולא ברם ממיכה דתפס נמי טעון
ממיכה: מלמים ומנו בכבור כבמי עצרת הקים תכתוב תפס למלמים ואין
ממיכין על ההקם: תקבי לחטאת דפסול
קפיל ליה לרים לקים תפס ממום דלא תתו
לאחר מיתה ליתח ליה רבי שיעזר תפס נמי
תתי לאחר מיתה פתפס ממתו בעלין רוע׳:
ודמיו נופלין לקיץ המזבח למותרו פרמיו
נופלין לנדבה כדפריפית: חטאת נמי מותרו
נדבה הוא כגון הפרים פתי חטאות ל
לאחריות מתכפר באחר מהן והפני תרעה
והזיה קריבה לאחר מיתת בעלים פרי
כתכפר בחבירתה בחיין: ולין זו חטאת
ממתו בעליה תלמח תתי חטאת לאח׳ מיתה
ולפלו הכי פסולה פלא לממה ותפס נמי
ליפסיל מיעט רחתכה הוא: בשעיר נשיא
כתיב בפחיטתו ופחט אותו במקום תפר
יפחט את העול׳ לפני ה׳ חטאת היא מיפחטו
לפס חטאת ותם לאו פסול: דהוה ממעט
בהווייתו תם בהווייתו יהא כשר ותם לאו
פסול ומיכה ילפינן פסול דחטאת לקיץ
בפרקין לפס נמי כתיב בית תם הוא בפו
את להרן והקטירו המזבח לפס לה׳ לפס
הוא בזמן שהוא לאחר הקטרת לא׳ לפס
פסול ההוא לאחר הקטרת אימורין דלא
ילפינן מיכה כדתכי לקמן בפרק קמא הבל
לפס לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת
אימורין וליכא למימר בהקטר׳ דאכתי לפני
לעכב ההוא עצמו אלא הוקטרו אימורין
כשר דאין כפר׳ אלא בדם ואף על גב דכתיב
בפס קדם קדשים הוא קודס פת תם
לא ילפינן מיכה דלא מסתע לפמו אלא
בפכתוב הוא עם פס הקרבן כגון חטאת
הוא לפס הוא ויכול דכתב גבי אחת
מעבודת הדם פניתן לרעיי׳ פתתו בעלין
מן פכתכפרו באחר וניתק מדין לפס ל
לרעיי׳: פתמרו לן בד הוציאו וירעה ופחטו
פתם כשר לעולה: הוחיל וכופו לקיץ
המזבח פהוא עולה: ניתק לין דמיצקר פס
לפס מיכה מכמכשר לרועה וקב כתמיה
לעולה לא ניתק לא הוי פתתה לעולה דחת׳
קרא לפס הוא בהווייתו יהא: הכהו כתי
ליתו ולירצו לירפים: עולת יולדת דחייתי
דחייתי מיכה יביאו יורפים עולת מלי ליתו
ולירצו תיכא לפי ילדה כו׳ מלן לימ׳ דחי
חיכ׳ בתה עפה נבה דיולדת: לא מיכפר׳
עולתה עלייהו לפי הביאה תחיים עולה
מכפרת על עפה ועל לא תעפה מניתק
לעפה: דתניא נבי עולה נדבה בתכ: ונרפה לן תלמר פהמקום רופה לו ועל פה
מקום רופה לן לפי תלמר דברים פחייבין
עליה מיתת בית דין מיתה בידי פמי כרת
בידי פמי מלקות ארבעים חפרת לפמות
הרי עונפין לפור הא לין עולה בהא לא
על עפה ועל לא תעפה פניתק לעפה למימר
דקניא לפו ליורפין בהמ׳ קרבן לחייהן רק
כפרתו תכפר עליהן לין בה פמ׳ פותפות
דחמרי׳ במנחו׳ והנפכים הכל בא בפותפו׳
לא פילק הכתוב אלא מנחה פנחת בו נפש:
הא אמ׳ רחמנ׳ ונפש כי תקריב קרבן מנח׳
וגו׳ ולין ממירין בה אי אמר׳ בשלמ׳ קני׳ להו הינו דאין ממירין בה דהוי׳ לה כשותפין

ושותפין

מנחות דף ק׳ ע״ב

משנת השס

ושותפין לא מצו ממירין אלא אי אמרת לא קניא להו אמורי נמי לימרו שני התם דאמר קרא אם המר ימיר לרבות את היורש אחר ממר ואין שנים ממירין מתקיף לה רב יעקב מנהר פקוד אלא מעתה גבי מעשר דכת׳ ואם גאל יגאל לרבות את היורש הכי נמי אח׳ גואל ואין שנים גואלין שאני מעשר דגבי אבוהון נמי איתיה בשותפות אמר ליה רב אסי לרב אשי ומינה אי אמרת בשלמא קניא להו היינו דחד מיהא מימר אלא אי אמר׳ לא קניא להו היכי מימר והאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן המקדיש מוסיף חומש ומתכפר עושה תמורה והתור׳ משלו על של חבירו טובת הנאה שלו בדקובע׳ לא מכפרא מקופיא מכפר׳ איבעיא להו כיפרו על מה שבאו או לא כיפרו אמ׳ רב ששת ברי׳ דרב אידי מסתבר׳ דלא כיפרו דאי סלקא דעתך כיפרו שני למה הוא בא ואלא מאי לא כיפרו למה הוא קרב אמ׳ רב אשי רב שישא ברי׳ דרב אידי הכי קא קשי׳ לן אי אמר׳ בשלמא לא כיפרו שלא לשמו מכח לשמו קאתי ושני למה הוא בא לכפר אלא אי אמר׳ כיפרו שני למה הוא בא איבעיא להו אעשרה דלאחר הפרשה מכפרא או לא מכפרא מי אמרינן מירי דהוה אחטאת מה חטאת דקודם הפרשה אין דלאחר הפרשה לא אף הכא נמי דקודם הפרש׳ אין לאחר הפרש׳ לא או דילמ׳ לא דמיא לחטאת דחטאת על כל חטא וחטא בעי לאיתויי חרא חטארת והכא כיון דאיכא בטה עשה גביה מכפר׳ אעשה דלאחר הפרש׳ נמי מכפרא תא שמע וסמך ונרצה וכי סמיכה מכפרת והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר אלא מר׳ תלמוד לומר וסמך ונרצה לכפר שאם עשא׳ לסמיכ׳

שירי

אחד מימר ואין מביא ממירין מפני דלרבי יוחנן יורם מימר ותימא דכפר׳ מי מהניא ליה קתני רבי יוחנן ר׳ מאיר ור׳ יהודה הלכה כרבי יהודה וברים תמורה וערכין פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקתני ר׳ יהודה יורם ואין מביא ואל תעשה דר׳ יוחנן היא ול׳ מאיר יורם ומביא ברים תמורה וערכין יורם הכל ממירין לתתי יורם מתכפר עושה תמורה והא דתניא בפרק קמא דתמורה לא יחליפנו ולא ימירנו בשלמא לרבי יוחנן היא דאמר מדיה דבהמה דהקדש כל הרוכה להמיר בבהמתו ימיר:

מקופיא מכפרא תימא דכפיל דתמורה דלפיכך דמתכפר עושה תמורה מכזיר וההיא כפרה קבועה היא ול׳ דלא יליף מכזיר הלא דמפרש היכי מימר תימא לבל מתכפר עושה תמורה לפילו מקופיא ואל דיורם בקופיא גרידא קאי מתכפר ומימר וכי הוו מביס יורמי׳ מיקרו מותפין ולא ממירין והא ביומ׳ פר׳ הופילו לו קבעי בפר כהן גדו׳ מחיו את הכהני׳ מתכפרי׳ אי בקבועתא מתכפרין והוו מותפין ולא מבי ממיר או מקופיא מתכפרין וכולו מל כהן ומבי מימר דיחיד הא הלמה לא חסיב מתכפר כמהות מקופי׳ מדכהן גדול מימר ולא מיקרי מותפין מה מחיו מתכפרין בו בקופיא ול׳ דבממיתא מניהס היורמין הוו מקופיא לכך מיקרו מותפין ולא ממירי לבל התס כיון דחיכ׳ הפתא בהאי קרבן בפרת כהן גדול דקביעא לה חסיבה לגבי לחיו כמו מותפין על ידי כפרת קופיא דחי מל כיפרו מבי למה הוא בא תימא כמה קרבנות חדס מתנדב ומביא זה לחר זה מיד לעלמי מכיפר הרחמן מנעם לשמו ול׳ דפרי׳ מבי למה חייב להניא ואס תאמר מאי קאתר מבי למה הוא בא כיפרו למה הוא קרב כדי דהייכו קניא דדים לקים דאס כמירין הס ירבו או אס חיכו מרבין למה הן בחין או דילמ׳ לא דמיא להטאת תימא דלפסוט מתני׳ דפ׳ דמבועות דאמי׳ לרבי יממעא דלית לב בית דין מתכ׳ עליהן סעיר מלא קרב עליו ברגל זה יקרב ברגל לחר לחר על פי ממרגל מעברו נתכפרו כבר לטומאת מקדם וקדשיו דקודס הפרשה דקאתי הלי סעיר מכפר לטומאה סלחר כך ום לומר כיון סלבר וקרב לחר תחתיו לינלחי מילתא מלא היתה הפרשתן הפרשה עד רגל לחר דסחטי ליה:

והלא אין כפרה אלא בדס בפרק תמיד נסחט לתריכן כל כמה דלא אכלי כהני׳ בשר לא תנו מכפ׳ דכת׳ ואכלו אות׳ לאשר כופר בהס מלמד סהכהנים כשר ובעלים מתכפרי׳ אבל מ״מ מיקר כפר׳ אלא לינ׳ ברס:

לאחר מחיסה לא קמיבעיא לן בסוף הסוגיא בעי רבי ירמיה לפילו לאחר מחיסה לא כיפר מתנות הרחם פי׳ בקונטרס ויביא לוג לחר וייתן מתנו׳ הרחם ולר׳ עקיבא קריך להתחיל בבהונות ותימא דבסוף הופיחו לא מסתבר דלכולי עלמא אין מתנות הרחם מעכבות ואפילו בספך הלוג דפליגי התס ר״ש ורבי סמעון ורבנן בתון מקנת מתנות סבבהונות וספך הלוג וקתני סיפא נמר מתנות סבבהונות וספך הלוג דברי הכל מתנות סברחם אינן מעכבות כלל דאף קריך להביא לחר דבעיינן לחר לי ליכפר לפרש וזהו דלא כתניי׳ דהכא ול׳ דלרבי יוחנן בן נורי מי אין מעכבות כלל ואין קריך לעמותן ומעיקרא מ״ד לא כיפר קתני ממיילא לפר׳ מה מעמה כגון מתנות בהונות עכתן אף על פי שכתבן אין בהן ריבוי גמור לפי שהיפר מתנות הרחם אף על גב דלא מעכבי כמו שלחר לעיל מקרבן מעמה לא כיפר קתני ממיילא בסבין שהיה אלא עמה אף על גב דלא מעכבא ואדר מסיק ומתן בהונות מכפר עמה כיפר לגמרי עם בהן ריבוי גמור אבל מתנות הרחם לא כיפר קתני ממיילא ואין קריך לעמותן דכתב והנותר וגומר וכן הקרבן כפר וכיפר על כל עמה מקודם לכן אבל סהיכה לא כיפר דהויה לחר הפרשה עד סיביא קרבן לחר אבל קמה על זה אלא לתרץ רק התס כתב והנותר וגבי סהיכה לא כתב והנותר וכל דהתס הס מתנות הרחם לי מעכבי דכיון שקיבל תדם החסם ומן הסתן על הבהונות חיכו קרוי עור מחוסר כיפורים אלא מותר לאכול בקדשים וליכנס למקדש דמתן סתן כמי קרוי קרבן כדאמר פרק בית סתפי לכל קרבנס לרבות לוג סתן סל מנורס ולכן לכל הסחות קריך ליתן על הבהונות קודס שיהא מותר בקדשים כרוך:

וליף

מסורת השס

ומותפין לא מצו ממירין דתניא הכל ממירין לפי שפל הפרשה כולה בחמרה בלשון יחיד כמו לא יחליפנו ולא ימיר אותו ואס המר ימיר: לחד תמיד ולא מניס מתירין: מהני התס תעמ דלא קניא להו גזירת הכתוב הוא: דמני יורמין אין ממירין זבח מהפרים לבהיתן: עושה תמורה דהא דיורם ממיר בקרבן לבני מהכא נפקא לן אס עשה תמורה לרבות את היורם דהוה מפי למיכתב אס ימיר והכא כמי בלשון יחיד כתביה: אס יגאל אים ממעטינן לרבות יורם ממוסיף חומס ופור׳ את מעשר לבני אית׳ בפותפי׳ דלא אפכתן דמימעט מותפי מפרישין מעש׳ מני ותמור׳ הייכו טעמא מעוט דכל הפרש׳ כתמר׳ בלשון יחיד: המקדים מוסיף חומס כ׳ אדם מכד׳ קרבן והפריסו חבירו מפלו להתכפר בו הכורר והומס ובא לחללו אס המפרים מחללו מוסיף חומ׳ ואס המתכפר מחללו היכו מוסיף חומס דתלייה דמתכח לחומס במקדים דכתיב אס המקדים יגאל את ביתו ויסף חמיסיתו ואס גאל יגאל את הפרס: ומתכפר עושה תמורה דתימא הזה בעלים דידיה ובמכפת תמורה יליף טעמא בפ״ק והתורס תרומה מפלו על הכהני׳ על חבירו טובת הנאה מל מפרים הו׳ בידו לתתה לכהן פירס׳ ואס בא יפרע ואמ׳ לו הילך פלע זו ותן תרומתך לבן בתי כהן אותה פלע טובת הנאה מל מפרים היא ולי׳ התס טעמ׳ את כל מעשר תבואתך ונתת מי מהפרים׳ מתבואתו בירו לתתה: ומאני מקיבעא לה מכפר׳ מקופיא מכפר׳: בפרס קבועה מיהא יורם בעלים מתם אין להן הילכך גבי מנחה כפרה ליקרב דלא לפותפין היא: אבל כפרס קופייה וכפה ממילתא ים להו והילכך ממיר: קופיא לפו׳ כמו חקפו ידייכו וכמו ויקף הבריל תרנ׳ וקפה ברזלא ום לו דומה במסכת יומא: כיפרו על מה שבאו קדשים ממבחו פלא לפתן וקרבו לה עלו לפס חובה וצריך להביא אחר: מיהו מיבעיא ליה אס כפרת על החטאת שהופרשו עליו: נפקא מיניה פלא ידלג מן החיסורין בנתי׳ אחר רב אפי רב סימא בריה דרב אידי דילי׳ כיפרו מרבעי לאיתויי מבי: הכי קאמיה בהבאת מני טפי מהקרבת דאמרן: אי אמרת בשלמא לא כיפרו אלא מעתה גבי סמיכה דלא קתני לה כיפרו לפילו הכי מקריב קרבי דפלא לפתן מכח לפתן קאתי דתחילתו לפתן היקד׳ ומבי בה לכפ׳ על החטא: כגון אס עולה היא מכפ׳ על עמה אי אס אפס הוא יכפר על אפתן דלאחר הפרשה כ׳ אפתס עולה קאי מנזכחו לפתן חטאת לא מכפרו אלא מבנית כרת דקודס הפרשה דכתב אי הורע אלין חטאתו וגומ׳ כיון דאי אפשי בעי מיכא בעי מכפרא עליה אבל עמה ועמה אלא דורון בעלמ׳ ומקב ונרצה לן מלמד מכתרצה להקבה מלמד כולן מתכפרו: מירי

זבחים 1

משנה

כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים חוץ מן החטאת והאשם שנשחטו שלא לשמן פסולין ועולה ושלמים שנשחטו שלא לשמן כשרים ואם עלה בהן לבעלים לא עלה:

גמרא

מתני׳ כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים: מהני התס תעמ דלא קניא להו גזירת הכתוב הוא: חוץ מן החטאת והאשם שנשחטו שלא לשמן פסולין: דכתיב בהו לשם: ועולה ושלמים שנשחטו שלא לשמן כשרים: דלא כתיב בהו לשם: ואם עלה בהן לבעלים לא עלה: דכתיב בהו לרצון:

תנו רבנן כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים חוץ מן החטאת והאשם שנשחטו שלא לשמן פסולין ועולה ושלמים שנשחטו שלא לשמן כשרים ואם עלה בהן לבעלים לא עלה: מנין לרבות את הכל תלמוד לומר זאת תורת העולה הזאת תורת החטאת הזאת תורת האשם הזאת תורת זבח השלמים הזאת תורת המנחה הזאת תורת הכל:

ואם עלה בהן לבעלים לא עלה: מנין לרבות את הכל תלמוד לומר זאת תורת העולה הזאת תורת החטאת הזאת תורת האשם הזאת תורת זבח השלמים הזאת תורת המנחה הזאת תורת הכל: מנין לרבות את הכל תלמוד לומר זאת תורת העולה הזאת תורת החטאת הזאת תורת האשם הזאת תורת זבח השלמים הזאת תורת המנחה הזאת תורת הכל:

מתני׳ כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים: מהני התס תעמ דלא קניא להו גזירת הכתוב הוא: חוץ מן החטאת והאשם שנשחטו שלא לשמן פסולין: דכתיב בהו לשם: ועולה ושלמים שנשחטו שלא לשמן כשרים: דלא כתיב בהו לשם: ואם עלה בהן לבעלים לא עלה: דכתיב בהו לרצון:

תנו רבנן כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים חוץ מן החטאת והאשם שנשחטו שלא לשמן פסולין ועולה ושלמים שנשחטו שלא לשמן כשרים ואם עלה בהן לבעלים לא עלה: מנין לרבות את הכל תלמוד לומר זאת תורת העולה הזאת תורת החטאת הזאת תורת האשם הזאת תורת זבח השלמים הזאת תורת המנחה הזאת תורת הכל: מנין לרבות את הכל תלמוד לומר זאת תורת העולה הזאת תורת החטאת הזאת תורת האשם הזאת תורת זבח השלמים הזאת תורת המנחה הזאת תורת הכל:

ולוקין ולימא ליה לקרא דכי כתיבת בזה אחר זה כתיבת הא לא פריך
דלימא ליה לקרא גופיה מכיון דהפרים מכיס
אחר זה הכל הפרים מכיס בבת אחת מזו לומד ואפילו הפרים מכיס
בבת אחת כיון דמקריב האחד לא מהני הכי הפרים מכיס מהופרים עמו מכל מקום יכול
להפרים אחר כך ולהקריב מועיל דלעולה תורת חוב
חייבה תורה להביא מכיס הכא הכי פריך
דאלטו מי לימא ליה לקרא דכי מפקעי על
ידי לב בית דין ונרח דלאו קרא הוא קמיה
לי מפעירי עברת מעופין בכל מקום מרובין
הוא להעמידה ולומר מהיו מפריסין אותו
בזה אחר זה:

סכין מוסכתו למה מהן בפוף פרק

קמח דשבועות תמרינן דמתו

סבר לה להא דרבי יוחנן והתם בסמוך
מייתי לה אמר רבי יוחנן תמידין מלא
הוצרכו לביזור לדברי ר' מעמין אין פוחתין
תמימים פירום הלא מיכיון בגופן את
המזבח כדקאמ' התם לרבי מעמין ופירום
אם בקונטר דמיומל סבר לה להא דאמר
רבי יוחנן לדברי רבי מעמין אין פוחתין
תמימים ומיכיון בהן את המזבח דאמר
מעוז סכין מוסכתו למה מהן פירום סכין
המוחטן התם מוסכתו לקרבן מהופרמו
מתחילה כגון עולת תמיד לעולת קץ לפי
על פי מאין זה לומר קרבן כיון דמיעיקרא
עולה והמתח עולה והמתח קמה מאי
מייתי התם תניא נמי הכי מבריימא הלא
ממכיתין דהתם הוה ליה לאיתויי ועוד
דבהדיא מוכח בסמעתין דמילתיה דמעוז
דוקא כרבנן דפליגי עליה דרבי מעמין
דאית להו לב בית דין מתנה עליהן ויש
פירומים מעונה בהן כדאמר בעיני הלא
גרסינן הא דמעוז הכא דהא בפר' קמא
מוקמינן לה שיבא דמאן דלית ליה לב בית
דין מתנה עליהן וזהו דוחק למחוק כל
מילתיה דמעוז מן הספרים ועוד כדאמר
מדברי הקונטרס מותרי זה את זה מפירם
סכין מוסכתו למה מהן רחויין ועומדין
כבון תמידין הלא הוצרכו לביזור מנקחו
מתרומה יפנה והניע לחד בניהן מקיפין
בהן את המזבח ולקמן על גב דלעם תמידין
כלקחו ולא לעם עולות נדבת ביזור הוציל
ולא חזיתו לביזור קרבי למאי דחזו מעוז
דלב בית דין מתנה עליהן עם הופרכו ואם
לאו יקיפו בהן הלמח לפירומו לא מהני
מנחי בית דין למיקרב תו לתמידין ואחר
כך פירום לדברי חכמים נפדין תמימים
דחוין להו לב בי' דין מתנ' עליהן להכמירן
לתמידי מנה הבאה מעם לא הופרכו יהיו
לדמיהן מיפרו חוץ ממעות חולין ויפלו דמיהן לת' למותר תרומה ואחר כך יקחו חוץ מתרומה חדשה ויוכפרו לתמידים ונרחם
כפירום הערוך וזה לשונו סכין מוסכתו למה מהן פירום למה מהן תמידין עם מוסכתן סכין מוסכתן להיות כן לכל טרם מוסכו הסכין לין לומר לתם
תמיד ואתה מוסיף הלא תלויין ועומדין בתנאי לב בית דין מכך מתנה עליהן לב בית דין מכך על פי מאמרו מהן תמידין עם ירצו להקריבו לעם זבח אחר
דמעוק לפי שבאתן ממכך הסכין למחיצת התמיד הרי הוא תמיד ובאתן ממכך זה לסכין על מוסף הרי הוא מוסף וזה מייעתא לרבי יוחנן עם לא הופרכו להן
כעדין תמימים הלא מוסכתן סכין לעולם והמתח להאי פירומא לא גרסינן תניא נמי הכי דמילתא דמעוז הלא ברסינן ולא גרסינן תניא מודה רבי מעמין כו'
וטעמא מעום דבאין לכפר על מקדש וקדשיו בתמניתין התם בבריימא חידש טפי מתניתין והא דקתני מתחילתו לא בא הלא לכפר על מזבח החיצון
לאפוקי מעיר הפנימי דבעינן תריתי טומאת מקדש ומזבח החיצון דאף על גב דמעמיע התם דאי בזירה הא מקיפין בגופן אפילו במותר חטאות הפנימיות
מעום דהכי גמירי דמותר חטאות ביזור לעולה ורבינו חננאל מפרש בפירום הערוך וגרים התם תניא נמי הכי וקאי תמילתא דרבי יוחנן דלרבי מעמין
מקיפין בהן בגופן הוחיל ומעיקרא עולה והמתח נמי אמאי נטר עד לסוף דלעיל הוה ליה לאיתויי דילמ' אם תימצי לומר קאמר ורבי זירא נמי מסתיב
נמי לרבי ירמיה על טומאה מאורעה בין זו לזו כמו כן אם תימצי לומר קאמר וקושיא דאסוקה ומי אית ליה לר' מעמין לב בית דין מתנה לא אם לקרן דחיכא
למיתר דאפרסיכהו בזה אחר זה ואיכא חומם בקופיא דליקו ולימא ליה לקרא כו' ועוד דהיכא דלית ליה תקנתא ברעייה ליח ליה לב בית דין מתנה וכאן ליח ליה תקנתא ברעייה: תודה

שירי מצורע מעלה עליו הכתוב כאילו לא
כיפר דכיפר מאי לאו דכיפר שערי דקודם
הפרשה לא כיפר סמיכה דהורה ליה עשה
דלאחר הפרשה אמר רבא עשה דסמיכה
קאמרת שאני התם דכל כמה דלא שחיט
בעזרה וסמוך קאי אימרת קא הוי עשה לאחר
שחיטה לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן
אמר לירה רב הונא בר יהודה לרבא אימא
כיפר גברא לא כיפר קמי שמיא מי לא תניא
והנותר בשמן אשר על כף וגומר לכפר
אם נתן כיפר ואם לא נתן לא כיפר דברי רבי
עקיבא רבי יוחנן אומר שירי מצורע הן בין נתן
בין שלא נתן כיפר ומערין עליו כאילו לא
כיפר מאי כאילו לא כיפר אילימא דמיבעי
לאיתויי קרבן אחרינא האמרת בין נתן בין
לא נתן כיפר אלא כיפר גברא לא כיפר קמי
שמיא הכא נמי כיפר כו' התם נמי כיפר
מהן בהונות לא כיפר מתנות הראש תש רבי
ישמעאל אומר כבשי עצרת למה הן באין
בכבשי עצרת שלמים נינהו אלא שעירי עצרת
למה הן באין על טומאת מקדש וקדשיו נזרק
דמו של ראשון שני למה קרב על טומאה
שאורע בין זה לזה אמור מעתה ראויין היו
ישראל להקריב קרבנותיהן בכל ערב ובכל
שעה אלא שחיסך הכתוב והא הכא דעשה
דלאחר הפרשה וקא מכפרא אי דפרשינהו
בברת אחרת הכי נמי הכא במאי עסקינן
דאפרשינהו בזה אחר זה וליקו ולימא ליה
לקרא דכתיבת בזה אחר זה כתיבת אמר
רב פפא קרבנות ציבור קאמרת שאני קרבנו
צבור דלב בית דין קמתנ' עליהן כדרב יהודה
אמר שמואל דאמר רב יהודה אמר שמואל
קרבנות

מצורע ומ"ל

מירי מצורע מלא נחשבה בעיניו ולא עמלה כאילו לא כיפר וכיפר כלומר לא
על פי כן כיפר: מאי כיפר ומאי לא כיפר עמה קמי דקודם
הפרשה ולא כיפר עמה דסמיכה דהוה ליה לאחר הפרשה: בעמוד ובמיך
קאי ואכתי כל עמה דלא מחשב לא עבר עליה כיפר גבר' על כל עמה מבורר
ובפרק קמי המיקורין: לא כיפר קמי שמיא
לאחת דוחה לקומו דלא עבר מצורע מן
המובחר: הם נתן מירייה על ראש מצורע
כיפר כו' דכפרה לאחנות הראש כתיבא
מירי מצורע הן דכתיב והנותר הלכך הוי
כסמיכות מירי סדם דאחנות דלא מעכבי
כדלקמן לא כיפר מתנות הראש: ויביא
לוג אחר ויתן מתנות הראש לרבי עקיבא
קריך מיתחיל בכהונות כבמי עברת מלמ'
ניכהו והיכי תכא סיפא דמילתיה על טומ'
מקדש וקדשיו והלא חובה לגחם הן בחוץ
להחיר את החדש במקד' למחחת ולכבודו
מעירי עברת נבי עברת כתיבי מכי מעירי
חד בתורת כהני' ועסיקם מעיר עזים את'
לאחרת ואחד בחומש הפיקודים למוספין
ויקיימה לן במכלת מבועות מעירי הרגלי'
הבאין על טומאת מקדש קדשיו מהן בם
ידיעה לא בתחילה ולא בסוף: מכי למה
קריב והלא רחמנן כיפר מלפניו בי' זה לזה
קסבר בי' הקרבתן על זה להקרבתן על זה
מעה בספק חוטין קיימי הלא מחיסך
הכתוב חסך מעותם רחויין הן ומרבי כו'
ולא דיקדק לחריים' לפי מחם על מחנם
והא הכא דטומאת מירייה זה לזה עמה
דלאחר הפרם הוא מהו מתקמול הופרמו
וקתני דמכי מכפר חבירו במכלת מנחות
מכני החיסכון ומפרש מאי מכני המכנון
התור' חסה על מחנם של ישרא': טומאת
מקד' וקדשיו עמה כמי הוא דכתיב ומלאו
מן המחכה וגומר אי דהפרסיכהו בבת
אחת הכי נמי דלא מכפר מכי תמידי ואין
צריך לבא: הכא במאי עסקינן דהוכרך
מכי לבא דהפרסיכן בזה אחר זה והיו
מעורע בין זה לזה דקתני מעורעה אתמול
בין הפרמתו על זה להפרמתו על זה:
ולעולם לעמה דלאחר הפרמה לא ליקום
ולימא ליה כו' בתמיה היכפר אלא בח
הכתוב אלא לכך והלא בכלל מנה הפריכו
מניח לב בית דין העם העומדין בעזרה
ביזור מתנ' עליהן מתחילו יפריעו הכהנים
בבת אחת לא תהא הפרמת האחרון
הפרם' עד סמוך להקרבתו כדי שיהא רחוי
מכי זה לבא על טומאה מעורעה בנתים:

קרבנות

קרבנו פלו' פכין המנחטו מוסכתו למה מהן רחוין ועומדין ואפילו לא ידע
המוחט מה הן לו כגון תמידין מלא הוסרכו לכבור מכיקתו מתרומות יפנה
והניע אחר בניסן ממנה להביא מן החדש כרחש הכנס מוחטן
וכשרין לקיץ המזבח כרין מאר מוסר תרומ' כסף הנמאר בקופו' התרומה
כמתניע לח בניסן מקייכין בו את המזבח' תורם מור
ולף על גב דלמס תמידין כלקחו דלא למס
עולת נרבת נבור: כגון קיץ המזבח הוחיל
ולא חזו לתמידין קרבי למחי רחזו מפוס
דלב כ"ר מתכה עליהן חס הוסרכו וחס לאו
יקייכו בהן את המזבח [ונר' בעיני דלא
גרסי לה להא דמוחיל הכח דהא מוקמיכן
ליה בפ"ק דבכורות חליבא דמחי דלית ליה
לב בית דין מתכה עליהן:] לדברי רבי
מחעון לין כפרי תמידי' דהכי גמר לה ר'
יחכן מדביה דפלוגי בה ר' מחעון ורבכן
לרבי מחעון לית ליה לב כ"ר מתכה עליהן
להכשירו לתמידין מכח הבא לו חס הוסרכו
הוסרכו וחס לאו יהא קדושין לרמיכן:
סיפרו חותו מחעו' חולין בלא מוס ויופיחס
לחול ויפלו דמיה' למותר תרומה ואחר כך
יחזרו ויקחו חותו תרומה חדמה ויכפרו
לתמידין: ולדברי חכמים נפדין תמידי'
דחית להו לב בית דין מתכה עליהן דחי
לית ליה יוכפרו לתמידין ולא יקייכו תנאי
זה חלמא לית ליה לרבי מחעון לב בית דין
מתכה עליהן בהן חלא לית ברמיהן כך
מפיתי בפ"בועות ועור הי כמי בעי למימר
דקר"ד ואוקי חכפניה כפהברייתא בזה
אחר זה ובטומחה דערב יום טוב קחתר ייקוע
מי מכית למימר דכי קחכי מחרעה בין זה
לזה בהפרשם קחתר: והא בעא מיניה
כו': בשתי כוסות נפחטין כאחד ואין
מהו לאחרוע טומחה בין מחטחיהן ונזרק
דמו על הראשון מני ליה קרב לרבי מחעון
קרי אין טומחה בין זה לזה ואחר ליה
לטומחה מאוחרת בין לזריקתו של זה
לזריקתו של זה: עם לא תיבעיא כו' אפילו
לרבי ירחיה לא מתחת: הלא הי מפקר
חעשה דלאחר מחיטתו הי לא מכלל דפסיט'
ליה דבין זה לזה דקחת ר' מחעון בטומחה
יש קאחר בין לפחיטתו של זה לחיטתו
של זה: דילמא הם תמכא לו' קאחר דילמ'
תרוייהו קחיבעי ליה והכי קחיבעיח ליה
הלי בין זה לזה דקאחר רבי מחעון קודם
הפרשה קלי הו לאחר הפרשה קלי ואם
תימכי לות' הפרשה ניתי קלי קודם מחיטה
הו אפילו לאחר מחיטה עד זריקה: ואהדר
ליה חיפו עד זריקה ודילמא לא קיימא
לן כרבי זירא ולא חיפחיטה בעיין תודה
מפחטה למס תודת חבירו לא מפחטה עמ
מיכפר מי מחיכו בעליה ואין זה סיכוי
בעלים הלא סיכוי קדם מהיתה לרחובן
ולמחעון תודה אחרת ומחט את תודתו
על זה למס תודתו על זה: בפוחט חטאת
חלב למס חטאת דס פסרה ועולה לבעלי'
דאפילו סיכוי קלם אין כאן: פסולה לא
עלתה לבעלים דסיכוי קודם הוא למס
שלמים דירתה בעיין דכתיב זבח תודת
שלמיו: ומחי דאיפלוג בתודה ממ' דמיכח
מייתי רבא סייעתיה לחילתיה: ודאבא תכן
ומיהו הא למאר זבחים כפרים עלתה לבעלים פסולין לא עלו לא דירתה ואף על גב דלא בחו על הודיה אחת דאחבעה בריכין להודות כדאמרינן בברכות וכתב
בהו ויקבחו זבחי תודה ומחט תודה עלייתו מן היס למס תודה מפפרים על יסיחתו מבית הפיסורין: חטאת מפחטה למס חטאת כגון חטאת חלב מכפחטה
חטאת דס כפרה: ועלתה לו פסולה למאי לגמרי פרתק חוץ מן הפסח והחטאת על מי מתחוייב חטאת בסיכוי בעלי' על מנת לזרוק דמה למס חבירו המחוייב
חטאת כמותו מחיכו מחוייב עשה מלא עבר עשה ובעשה סייף לות' חטאת כרחפר' ואזיל ואת' רבא חטאת מכפרת על חייבי עשה הילכך מחוייב כפר' כמותו
דגרסינן בהו מיתיבי עולה דבבי עולה כתב לכפר עליו דחי גרסינן הכא חטאת למה לי לחידך מילת' דרבא רחטאת מכפרת על חייבי עשה מהכא מתעינן לה על חייבי עשה לא כל מכן מחי קל וחומר הוה לן למימר דאפילו מיקבעה מכפר' את דאיכא מכפרת הוחיל ואיקרא למילתא אחריתי קאחר' ואהני קל וחומ' לקופיה עולה דורון היא אע"ג דאעשה מכפרת יותר מהטאת דהא מכפרת מקבעה ריפה פרקליט אף על גב דאיכא עולה יולדת ומכורע ונזיר דלא מייתי קרבן אלא לאיסתרויי בקדמיס כדאמר בפר' בתרא דכריתות ואפילו הס חטאתם קודמת לעולה דלא חלקה תודה:

ואמרתם

תודה מפחטה למס תודת חבירו כמיר' ועולה למס חובה מפוס מיכוי
בעלים לאו מיפסלה דאין סיכוי בעלים בזריקה ורב חסדא אמר
פסולה פירום לא עלה למס חובה מפוס דלא הוי סיכוי קוד' כמאמר תודת
פלו' למס תודה אחרת על פלוגי אבל אמר מוחר כסף הנמאר בקופו' התרומה
כמתניע לח בניסן מקייכין בו את המזבח' תורם מור
ולף על גב דלמס תמידין כלקחו דלא למס
עולת נרבת נבור: כגון קיץ המזבח הוחיל
ולא חזו לתמידין קרבי למחי רחזו מפוס
דלב כ"ר מתכה עליהן חס הוסרכו וחס לאו
יקייכו בהן את המזבח [ונר' בעיני דלא
גרסי לה להא דמוחיל הכח דהא מוקמיכן
ליה בפ"ק דבכורות חליבא דמחי דלית ליה
לב בית דין מתכה עליהן:] לדברי רבי
מחעון לין כפרי תמידי' דהכי גמר לה ר'
יחכן מדביה דפלוגי בה ר' מחעון ורבכן
לרבי מחעון לית ליה לב כ"ר מתכה עליהן
להכשירו לתמידין מכח הבא לו חס הוסרכו
הוסרכו וחס לאו יהא קדושין לרמיכן:
סיפרו חותו מחעו' חולין בלא מוס ויופיחס
לחול ויפלו דמיה' למותר תרומה ואחר כך
יחזרו ויקחו חותו תרומה חדמה ויכפרו
לתמידין: ולדברי חכמים נפדין תמידי'
דחית להו לב בית דין מתכה עליהן דחי
לית ליה יוכפרו לתמידין ולא יקייכו תנאי
זה חלמא לית ליה לרבי מחעון לב בית דין
מתכה עליהן בהן חלא לית ברמיהן כך
מפיתי בפ"בועות ועור הי כמי בעי למימר
דקר"ד ואוקי חכפניה כפהברייתא בזה
אחר זה ובטומחה דערב יום טוב קחתר ייקוע
מי מכית למימר דכי קחכי מחרעה בין זה
לזה בהפרשם קחתר: והא בעא מיניה
כו': בשתי כוסות נפחטין כאחד ואין
מהו לאחרוע טומחה בין מחטחיהן ונזרק
דמו על הראשון מני ליה קרב לרבי מחעון
קרי אין טומחה בין זה לזה ואחר ליה
לטומחה מאוחרת בין לזריקתו של זה
לזריקתו של זה: עם לא תיבעיא כו' אפילו
לרבי ירחיה לא מתחת: הלא הי מפקר
חעשה דלאחר מחיטתו הי לא מכלל דפסיט'
ליה דבין זה לזה דקחת ר' מחעון בטומחה
יש קאחר בין לפחיטתו של זה לחיטתו
של זה: דילמא הם תמכא לו' קאחר דילמ'
תרוייהו קחיבעי ליה והכי קחיבעיח ליה
הלי בין זה לזה דקאחר רבי מחעון קודם
הפרשה קלי הו לאחר הפרשה קלי ואם
תימכי לות' הפרשה ניתי קלי קודם מחיטה
הו אפילו לאחר מחיטה עד זריקה: ואהדר
ליה חיפו עד זריקה ודילמא לא קיימא
לן כרבי זירא ולא חיפחיטה בעיין תודה
מפחטה למס תודת חבירו לא מפחטה עמ
מיכפר מי מחיכו בעליה ואין זה סיכוי
בעלים הלא סיכוי קדם מהיתה לרחובן
ולמחעון תודה אחרת ומחט את תודתו
על זה למס תודתו על זה: בפוחט חטאת
חלב למס חטאת דס כפרה ועולה לבעלי'
דאפילו סיכוי קלם אין כאן: פסולה לא
עלתה לבעלים דסיכוי קודם הוא למס
שלמים דירתה בעיין דכתיב זבח תודת
שלמיו: ומחי דאיפלוג בתודה ממ' דמיכח
מייתי רבא סייעתיה לחילתיה: ודאבא תכן
ומיהו הא למאר זבחים כפרים עלתה לבעלים פסולין לא עלו לא דירתה ואף על גב דלא בחו על הודיה אחת דאחבעה בריכין להודות כדאמרינן בברכות וכתב
בהו ויקבחו זבחי תודה ומחט תודה עלייתו מן היס למס תודה מפפרים על יסיחתו מבית הפיסורין: חטאת מפחטה למס חטאת כגון חטאת חלב מכפחטה
חטאת דס כפרה: ועלתה לו פסולה למאי לגמרי פרתק חוץ מן הפסח והחטאת על מי מתחוייב חטאת בסיכוי בעלי' על מנת לזרוק דמה למס חבירו המחוייב
חטאת כמותו מחיכו מחוייב עשה מלא עבר עשה ובעשה סייף לות' חטאת כרחפר' ואזיל ואת' רבא חטאת מכפרת על חייבי עשה הילכך מחוייב כפר' כמותו
דגרסינן בהו מיתיבי עולה דבבי עולה כתב לכפר עליו דחי גרסינן הכא חטאת למה לי לחידך מילת' דרבא רחטאת מכפרת על חייבי עשה מהכא מתעינן לה על חייבי עשה לא כל מכן מחי קל וחומר הוה לן למימר דאפילו מיקבעה מכפר' את דאיכא מכפרת הוחיל ואיקרא למילתא אחריתי קאחר' ואהני קל וחומ' לקופיה עולה דורון היא אע"ג דאעשה מכפרת יותר מהטאת דהא מכפרת מקבעה ריפה פרקליט אף על גב דאיכא עולה יולדת ומכורע ונזיר דלא מייתי קרבן אלא לאיסתרויי בקדמיס כדאמר בפר' בתרא דכריתות ואפילו הס חטאתם קודמת לעולה דלא חלקה תודה:

ואמרתם

קרבנות איבור סכין מושכתו למה"ד שהן אמר
ליה רב יוסף בריה דרב שמואל לרב פפא ומי
אית ליה לרבי שמעון לב בית דין מתנ' עליהן
והאמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר
רבי יצחק אמר ר' יוחנן תמידין שלא הוצרכו
לציבור לדברי רבי שמעון אי' נפדין תמימים
לדברי חכמים נפדין תמימין ועוד הא בעא
מיניה ר' ירמיה מרבי זירא שעירי עצר שקיבל
דמן בשני כוסות ונזרק דמן של ראשון שני
למה הוא בא על טומאה שאורעה בין זה לזה
נזרק דמן של שני למה"ד הוא קריבין עד כאן
לא מיבעיא ליה אלא עשה דלאחר שחיטה
אבל עשה דלאחר הפרשה לא קא מיבעיא
ליה דילמא אם תימצי לומר קאמר איתמר
תודה ששחטה לשם תודת חבירו כשיר' רבא
אמר כשיר' רב חסדא אמר פסולה רבא אמר
כשירה תודה לשם תודה נשחטה רב חסדא
אמר פסולה לשום שלמים דיריה נשחטה
ב' בענן אמר רבא מנא אמינא לה דתנא ובשר
זבח תודת שלמיו ביום הקריבו את זבחו ונום'
אבא חנין אמר משום רבי אליעזר בא ללמד
תודה ששחטה לשם שלמים כשירה שלמים
שנשחטו לשם תודה פסולה ומת הפ' בין זה
לזה תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרויין
תודה שלמים לשם תורה פסולה הא תודה
לשם תור' כשיר' מאי לאו דחבריה לא דיריה
אבל דחבריה מאי פסולה אדתני שלמ' לשם
תודה פסולה ליתני תודה לשם תודה וכל
שכן שלמים לשם תודה שלמים לשם תודה
דיריה איצטריך לי"ה סלקא דעתך אמינא
מרתודה קרויה שלמים שלמים נמי קרויין
תודה וכי שחוט להו לשם תודה ליכשרו קא
משמע לן: אמר רבא חטאת ששחטה לשם
חטאת כשירה לשם עולה פסולה מאי טעמא
ושחט אותה לחטאת אטר רחמנא והרי
חטאת ששחטה לשם עולה ורבי פסולה
ואמר רבא חטאת ששחטה על מי שמחוייב חטאת פסולה על מי שמחוייב עולה
כשירה מאי טעמא וכיפר עליו עליו ולא על חבירו חבירו דומיא דירי' במחוייב כפרה
במותו ואמר רבא חטאת ששחטה על מי שאינו מחוייב כלום פסולה שאין לך אדם
בישראל שאינו מחוייב עשה ואמר רבא חטאת מכפרת על חייבי עשה קל וחומר
על חייבי כריתות מכפר' על חייבי עשה לא כל שכן למימרא דבת מינה היא והאמר
רבא חטאת ששחטה על מי שמחוייב חטאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשירה

מקיבעא

ואמרתם זבח פסח הוי קרא כתב ברים ואמור את חודם החביב הזה ליה לאוקומי בחם חיכו עיניין הלא מפוס דחייל בה כל עבוד דכתב ועשית פסח דמסתמא כל עשיות הילכך מוקי ליה לפיכוי קוד וזבחת פסח בסוף התורה דרים ליה במסכה בגמרא כמי

מקיבעא לא מכפרא מקופיא מכפרא ואמר רבא עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה איב אימא קרא איב אימא סבר איב אימא קרא מוצ שפתך תשמו וגו איבע אימא סברא משום דשני בה כו כדרי פירקא ואמר רבא עולה הבאה לאח מיתה שחטה בשינוי קודש פסולה בשינוי בעלים כשירה דאין בעלים לאחר מיתה ורב פנחס בריה דרב אמי אמר אמי יש בעלים לאחר מיתה אמר ליה רב אשי לרב פנחס ברי דרב אמי דוקא קאמר מר יש בעלים לאחר מיתה ובעי לאיתויי עולה אחריתי או דילמא דאי איכא כמה עשה גברא מכפרא אל דווקא קאמינא ואמ רבא עולה דורון היא היכי דמי אי דליכא תשובה זבח רשעי תועבה ואי דאיכא תשובה התניא עבר על מצות עשה ושב לא זז משם עד שמוחלים לו אלא שם דורון הוא: חטאת עלמי מכפר עלה לאחר דורון סימן: תניא נמי הכי אר שמעון חטאת למה באה למר לכפר אלא למה באה לפני עולה לפרקליט שנכנס דורון אחריו: חוץ מן הפסח והחטאת כו: פסח מנלן דכתי שמור את חדש האביב ועשית פסח שיהו כל עשיותיו לשם פסח אשכחן שינוי קודש שינוי בעלים מנלן דכתב ואמרת זבח פסח הוא שתהא זביח לשם פסח אם אינו עיניין לשינוי קוד תניהו עיניין לשינוי בעלים אשכחן למצות לעכב מנלן אמר קרא וזבחת פסח לה אלהיך וגומר מתקיף לה רב ספר האי וזבחת להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדרב נחמן דאמר רב נחמן אמר רבר בר אבוה מניין למותר פסח שקרב שלמים שנאמ וזבחת פסח לה אלהיך צאן ובק והלא אין פסח בא אלא מן הכבשי ומן העזים מיכאן למותר הפסח שיהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר ומאי ניהו שלמים אלא אמר רב ספרא וזבחת פסח לכדרב נחמן שמור את חודש האביב למצות בשינוי קודש ואמרתם זבח פסח בשינוי בעלים למצוה הוא ולעכב בין הכא והכא ואשכחן זביחה שאר עבודות מנלן הואיל וגלי גלי רב אשי אמר הואיל וגלי גלי לא אמרינן אלא מנלן דכתב זאת התורה לעולה ולמנחה וגומר וכתב ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם זה בכור ומעשר ופסח הקישו הכתב לשלמים מה שלמים בין שינוי קודש בין שינוי בעלים בעינן למצות אף כל בין שינוי קודש בין שינוי בעלים למצוה ובשלמים מה שלמים בין זביחה בין שאר עבודות לא חלקת בהן למצוה אף פסח לא תחלוק בו בין זביחה לשאר עבודות לעכב פשום שנאמר הוא בזביחה אינו אלא לעכב אלא הוא למר לי כדתניא נאמר פסח הוא בשחיטה לעכב אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין והוא עצמו שלא הוקטרו אימורין בשר חטאת מנלן דכתב ושחט אותה לחטאת שתהא שחיטה לשם חטאת אשכחן שחיטה קבלה מנלן דכתב ולקח

זריקה

מקיבעא לה מכפרא חטאת מעשה: מקופיא מכפר הילכך על מי שמחוייב עולה כפרה כיון דנדר עולה מייכי: כולהו עשה מבידו העולה ותו לה מייך חטאת גביה לבל מי שלה הפרים כלום ועבירות עשה בידו מייך חטאת גביה דחילו הוה מתחייב חטאת מבפר עשה מקופיא הילכך חייל שמיה

עורה סור לחטאתו מכשחטה לשמו לפוכלה: לחבר מיתה שמת בעליה והקריבה היורם ופסול לה עלתה וצריך היורם להביא אחרת יש בעליה שהיורם הוה בעליה דווקא קאמר מר חיפלוגי חדדב: ובעי לאיתויי אחרייתי תו דילמא דחי חיכא כמה עשה ליורם מכפר שם לה מיכה בה ומיהו היכא דמי לה בעי לאיתויי אחרייתי דהא לה חיכו לה כדר מידי: עולה דורון היא חיכה בהה לכפר על עשה כפרה מעם שלה אחר בהה להקבלת התעובה על מעשה היא בהה להקבלת פניס כאדם שמרים במלך וריפהו על ידי פרקלטי וכשבא להקביל פניו מביא דורון בידו: היכי דמי כלומר היכי דמי שתהא בהה לכפרה: תו דליכא תעוב' לעבירות עשה שבידו: זבח רשעים תועבה פסוק הוא במעלי למה בהה לפני עולה כל מקום שמבי' חטאת ועולה חטאת קודם כדילוף לקמן בפרק כל התדיר: פרקליט שנכנס דורון אחריו: פסח מנלן אין לנו למצוה בין לעשב דלא כתב בהדי' קרא זאת התור' דחיתבי כל הזבחים מיניה למצוה מותר הפסח מאבר ונתכפר בחבר ומצא הרחמן לרב' הבא מן הכבש ומן העזים: חיינו שלמים מהן בחין מכל כבש בקר בין זכרים בין נקבות מה מהן כן בשאר זבחים מהוקבעו או בזכר או בנקבה עולה ואפס הוקבע בזכרים חטאת הוקבע בנקיבות הקבוע בזכרים כגון שעיר נשיא הוא בה בנקיבה למצוה בשינוי הקדם לכולהי עשית ילפי מיניה דהא כתב ועשית הוא מעשע פסח הוא בהווייתו לשמו כשר מלא לשמו פסול: דהכא והכא בשינוי הקדם ובשינוי בעלי' דהא מעשע ואפסחו זביח בשינוי בעלים: ביום צוותו מכלל לזהות התורה דרבי' מכוכן בין כוותו להקריב קרבנו: לרבות קרבנו מלא החזרו במקר' בעשיך מלמעלה אף כל כו' הילכך מצוה בפסח לעיל לשינוי קודם ולשינוי בעלים ועשי' פסח לעכב בכל עשיותיו בשינוי קדם ואמרתם זבח פסח לעכב בזביחה בשינוי בעלים ובשלמים כלומר כיון דגלי קרא עיכובא בזביחה ילפינן שאר עבודות לעיכובא מהיקשא דמצוה כשלמים מה שלמים כו': הכי גרסינן הלא הוה למה לי לכדתניא לבל חסס לא נאמר כו' ולנ כל מקום שנאמר בזביחה חיכו הלא לעכ'הך בריית' לקמן היא בפירקין בדיוק רבי אלעזר ורבי יהושע ולנ ליה לכרתניא כלומר לנלוי מל הוה דגבי חסס הלא ילפינן פסול מיניה כדמהדר ליה רבי יהושע לרבי אלעזר לקמן בפירקין מהיה דורש חסס הוה לשמו כשר מלא לשמו פסול ולקח מהדר ליה רבי יהושע פסח כאמר בו הוה בשחיטה לשמו פסול לבל חסס כו': ולקח

ולקח הכהן מדם החטאת שתהא קבלה לשם חטאת ואשכחן שחיטה וקבלה זריקה מנלן דאמ׳ קרא וכִּפֶּר עליו הכהן מחטאתו שתהא כפרה לשם חטאת: אשכחן שינוי קודש שינוי בעלים מנלן אמר קרא עליו עליו ולא על חבירו אשכחן למצוה לעכב מנלן דאמר רב הונא בריה דרב יהוש׳ חטאת חטאתו הכא נמי חטאת חטאתו אשכח׳ מצוה בשינוי קודש וזריקה בשינוי בעלים בין למצוה בין לעכב בשינוי קודש דשאר עבודות בשינוי בעלים בין למצוה בין לעכב מנלן אמר ר׳ יונה אתיא מחטאת נזיר דכתב והקריב הכהן לפני ה׳ ועש׳ את חטאתו ואת עולתו שיהו כל עשיותיו לשם חטאת אשכחן שינוי קודש שינוי בעלים מנלן אם אינו ענין לשינוי קודש תניהו ענין לשינוי בעלי׳ אשכחן למצוה לעכב מנלן אמר רב הונא חטאת מתקיף לה רבינא אלא מעתה עולת עולתו מאי דרשת ביה ולרבינא מנחת מנחתו נסך נסכו מאי דרשת בהו ההוא מבעי ליה מנחתם ונסכה בלילה מנחתם ונסכה אפילו למחר לא עולת עולתו מאי דרשת בהו ותו מי גמרי מהדדי חטאת חלב מחטאת נזיר לא גמרה שכן יש עמה דמים אחרים חטאת נזיר לא גמרה שכן כרת אתיא מחטאת פסח דכתב ועשה הכהן את החטאת שיהו כל עשיותיו לשם חטאת ואשכחן שינוי קודש שינוי בעלי׳ מנלי׳ אמר קרא וכִּפֶּר על המטהר וגו׳ על המטהר זה ולא המטה׳ חבירו ואכתי מי לא ילפ׳ מהדדי חטאת חלב מחטא׳ מצורע לא ילפא שכן יש עמה דמים אחרים חטאת מצורע מחטאת חלב לא גמרה שכן כרת מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי בהי לא ליכתוב רחמנא בחטאת חלב ותיתי מהנך מה להנך שכן יש עמהם דמים אחרים לא ליכתוב רחמנא בחטאת נזיר ותיתי מהנך מה להנך שכן אין להן שאלה לא ליכתו׳ רחמנא בחטאת מצורע ותיתי מהנך מה׳ להנך שכן אין באין בדלות אלא אמר קרא זאת התורה לעולה ולמנחה וגומ׳ הקישו הכתוב לשלמי׳ מה שלמים בין שינוי קודש בין שינוי בעלים בענן לשמן למצוה חטאת בין שינוי קודש בין שינוי בעלים בענן לשמן למצוה הילכך מצוה משלמים והנך קראי לעכב ואשכחן חטאת חלב דכתב בה לחטאת

זריקה מנלן מוכפר עליו הכהן מחטאתו הרבה עם תימ׳ דה׳ יקר׳ דמחיטה וקבלה ומחט לחת׳ לחטאת ולקח הכהן כתיבי גם זס חטאת כגון חטאת חלב בפרשת ויקר׳ נבי סמבה והאי קרא דוכפר עליה הכהן מחטאתו כתב בחטאת דממעת קול ובטוי מפתי׳ לכל בחטאת חלב

פורש מור לה כתיב מחטאתו חלה על חטאת כתב ויקרא ר ובתור׳ כתבי בחת׳ פרשה עשמה דחטאת חלב דריש מקרא דחטאתו לף על גב דלא כתב בהדיא ערשתה וזהו תימת דמייתי קרא דעל חטאתו דכתב בהדיא פרשתה ומתי מסוס דעל חטאתו לאחר הקטרת לימודיה הוא דכתב לכל תימת דלקמן מסוס דכל הני קראי דהכא בחטאת חלב לכל כתיבי דקאמ׳ לפכחת דחטאת חלב לכל חטאת דממעת קול ובטוי מפתיס מכח לן ום לומ׳ דהכי קאמ׳ לקמן לפכחת חטאת חלב עיכובא מחיטה וקבלה בפיכוי קודם ולאחר כילף כדאמר לעיל מה פלמים לה חלקת בין זבחי׳ לאחר עבודות למצוה לף כאן לה תהלוק לעכב וקבלה נמי לה הוכר׳ להתוב לכל ממעת קול מכ׳ לן דלף על גב דכתב ביה וכפר עליו מחטאתו ודרשינן לעיל לפס חטאת היינו פיכוי קודם בזריקה ולה חלקת לה נימא בזריק׳ לפי מהות עיקר כפרה ופיכוי בעלים בחטאת חלב כיצמר ממעת קול דלכל פירכא ויש דמחטאתו דקאמר היינו בפעיר כפיה דכתב ביה נמי מחטאתו וגם חטאת חלב וקסה דכתב לאחר הקטרת חימורי׳ נרחה לי: ברוך: ועוד כל דלה הוה מצי למדרש מוכפר על חטאתו לפר חטא דכתב בחטאת חלב מסוס דהכי קאמר על פסעו לפר חטא ולה בממעת קול מיירי בחטאת קרבנו ולה בפעיר כפיה כתב מחטאתו וכפלה לן לחבל היינו מפסעו וחטאת פלו וכפלה לן לחבל בממעת קול לה זה ולה זו חלה מחטאתו היינו מקרבנו ברוך:

וזריקה בפיכוי בעלים בין למצוה בין לעכב תימת דמהחי קרא וכפר עליו הכהן מחטאתו דרבי תרוייהו זריקת בפיכוי קודם ופיכוי בעלי׳ ולם כן מחטאת תיפוק לי כמי פיכוי׳ בפיכוי קודם כתו בפיכוי בעלים ותרוייהו קאי ועשה את חטאתו מיהו כל פעיותיו לפס חטאת לפכחת מיכוי קודם מיכוי בעלים מכח לן לאמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו כך גירס׳ הקונט׳ ולגירס׳ זו מוקי בריפא לעכב בפיכוי קודם קודם מפעמיד למצוה בפיכוי בעלי׳ בלם היכו עיכוי ואיכו מפמע כן בכולי פירקא לעיל גבי פלמים ופפח דקאמר לפכחת פיכוי קודם מיכוי בעלים מכח לן ומוקי בריפ׳ בפיכוי בעלים בלם היכו עיכוי קודם פיפיד קרא לעכב ומיהו ל דמהחי הכא דכפר לפכחת קרא לזריק׳ בפיכוי בעלים ואית מפרים דגרסי לם היכו עיכוי לפיכוי קודם דכפקא ליה מהלם תכהו עיכוי לפיכוי בעלי׳ לפכחת למצוה לעכב מכ׳ לן לאמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו ולגירס׳ זו לה כריכיכן תו לקרא דלעיל בזריק׳ ופיחא כמי הא דגרסיכן לעיל כדאמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו דממע׳ דעיקר מילתא לן היתמר מהחיה והיינו מסוס

מנחתם וכפיכם בלילה מנחתם וכפיכם אפילו למחר לאו מהחי קרא הילכך מצוה מפלמים והנך קראי לעכב ולם תימר לאת לי למיכתב בכולהו ליכתוב בהך ואינך כולהו אתו מדכתב זאת תורת החטאת תורה אחד לכל החטאת כדלקמן בממעתא דמבוב ום לומר דבמקבת לה קאי

חטאת דעֹא דשמיעת הקול וביטוי שפתים
וטומארת מקדש וקדשיו ולא כתיב בהו מנלן
חטאת דעֹא אתיא מחטארת חלב שכן כרת
כמותה והנך כולהי אתיין במה הצד תנו רבנן
פסח לזמנו לשמו כשר שלא לשמו פסול
ובשאר ימות השנה לשמו פסול שלא לשמו
כשר: שלו קבאיזן ממהר בצא בא סימן:
מנא הני מילי אמר אבוה דשמואל אמר קרא
ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים לה׳ דבר
הבא מן הצאן יהא לזבח שלמים אימא שלמי׳
אין מידי אחרינא לא אמר רבי אילא אמר ר׳
יוחנן לזבח לרבות כל זבח אימא כל דשחיט
ליהוי כמותיה אי הוה כתיב לזבח ושלמים
כדקאמרת השתא דכתב לזבח שלמים לכל
דשחיט ליה שלמים ליהוי אימא לזבח כלל
שלמים פרט כלל ופרט אין הכלל אלא מה
שבפרט שלמים אין מידי אחרינא לא לה׳
הדר וכלל מתקיף לה רבי יעקב מנהר פקוד
הא לא דמי כללא בתר׳ לכללא קמא כללא
קמא מרבי זבחים ותו לא כללא בתרא
לה׳ כל דלה׳ ואפילו לעופות ואפי׳ למנחות
הא תנא דבי רבי ישמעאל בכללי ופרטי כי
האי גוונא כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא
כעין הפרט מה הפרט מפורש שהוא שלא
לשמו וכשר אף כל שהוא שלא לשמו וכשר
אי מה הפרט מפורש דבר הבא בנדר ובנדבה
אף כל הבא בנדר ובנדבה עולה ושלמים אין
חטאת ואשם לא תא לזבח ריבוייא הוא אימא
לכל דשחיט לי׳ ליהוי כוותיה אר אבין דוחין

וכן חטאת דמיעת הקול לא כתיב בהיא עניינא דחטאת
דמגבת כרת קיימי כדילפינן בהוריות דמיעת הערות ומיעט
קול הלה ממועת הקול ומבועות בטוי וטומארת מקדש וקדשיו בחד עניינא
כתיבי בקרבן עולה ויורד וממועת קול הלה: ולא נפיש מי תמצע לבטוי מן
נפש תגע וגומר ומוקמת לה במכלת
מבועות בטומארת מקדש וקדשיו תיקון
במה הצד מחטאת חלב חטאת נזיר
ומצורע דכי פרכינן מה לחטאת חלב
שכן כרת חטאת נזיר ומצורע יוכיחו מה
לחטאת נזיר ומצורע שכן ימים ד
דמיס לחריס חטאת חלב תוכיח: הצד
השוה שבהן כו׳ לפי לביא חטאת
דממיעת הקול: ומחטא׳ חלב וחד מהני
לא תיפוק דלי מחטאת חלב וחטאת נזיר
תיכוח למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן
תיפוק בדלן: תלמר בפבועת ביטוי
מהיכא בעולה ויורד לי מחטאת חלב וחטא׳
מצורע תיפוק׳ מה להצד השוה שבהן
שכן תיפוק בפלוגתא דבי ר׳ ישמעאל
בפלוגתא: פלא לעמו פסול כדתמרינן במסכת
יומת הסנה לעמו פסול כדתמרינן במסכת
פסחים מחטו קוד חטות פסול דכתיב בין
הערביי וכמה פעמי׳ סנה הכתוב בקביעו׳
זמנו בי׳ בין הערביים: פלא לעמו כשר
כדמפרש ואזיל: מנהני מילי דבשאר ימות
השנה פלא לעמו כשר: ואם מן הצאן קרבנו
כו׳ להו קרא יתיר׳ קא דריש לה ממעוטא
דקרא ממעט ליה הכי ואם דבר הבא מן
הצאן דהייכו פסח מחינן בה שלא מן הצאן
היה קרבנו: הרי הוא לזבח שלמים ועל
כרחך פלא בזמנו קתמר דחי בזמנו הא
ילפינן ליה לעיל דפסול: ואימא שלמים
אין כן מחטו לפס שלמים ליתכפר לבל
מחטו לפס עולה ליפסיל לשלמים ובריית
קתני פלא לעמו כשר ואפילו מחטו לפס
עולה הו לפס חטאת: לזבח קרא יתירא
הוה דמצי למיכתב לשלמים חיתא לכל
דשחיט ליהוי כוותיה מחטו לפס עולה והא
עולה דהא חיתרבי לי׳ כל זבח: הכי גרסי׳
לי הוה כתב לשלמים וזבח כדקא חמרת
דחי כתב הכי הוי ממעט יהא כשלמים הו
לשאר זבח: השתא דכתב לזבח לשלמים
הכי ממעט לכל זבח מיזבחנו לעמו שלמים
יהיה: ואימא לזבח כלל הו׳ לאתויי דרש להאי זבח שלמים הכי דרים הכי:
דכ׳ הבא מן הצאן יהא לכל הזבחי׳ כלל שכשר פלא לעמו כי הדר כת׳ שלמי׳
פרט פלא הכשרתיו בעקירת שמו שלא לשלמי׳ חבל מחטו לפס זבח אחר
פסול: לפי כל מהו פלא לעמו יכא לעמו: ולפי עופו׳ מחטו לפס עוף חטאת
ואשם לא יפחטו לפס חטאת ואשם הא פסול לפילו לשלמים: פלא לזבח
ריבוי הוא היכו לפון כלל ולא דרשינ׳ ליה בכלל ובפרט פלא בלל ופרטות
בלא מריבוי פלא לפון פלא ממעט המקרות וכפון בכל אשר נפשך
כלל וכן מן הבהמה כלל בקר וצאן פרט חבל לזבח השלמים מני תיבות
דבוקות הן כיולו כתוב לזבח שלמי׳ וקרא יתירא בעלמ׳ דהוה מצי למיכתב
לשלמים וכל מקרא של לעמו ייתור הימו לכלל ופרט אין לרבות וכמאן דכתיב
לשלמים וזבח דמי דחיתרבו ליה כל הזבחים: דוחין

דף נב לא קשיא וצא על גב דכפרין דם חטאת תכן תורה אחת לכל החטאות הייכו
במילתא דכתובה התם אשר יחה מדמה על הבגד ומיבו איכא דאית ליה
דף ג הך סברא לרבי ממעון ברים מסכת מכות ואם תאמר למה לי למיכתב
בחטאת חלב עיכובא בכל עבודו׳ ליכתוב בחדא כיולת מה מלמי׳ לא חלקת
למכוה אף חטאת לא תחלוק כדקתת׳ לעיל תורם תור
ואל דכי הדי גווכא זמכין דטרח ליה קרא
לי כמי לתי לדרמא אחריכא ואם תאמר
מכא לן בחטאת נזיר עיכובא במיבוי בעלי׳
ום לום מחטאת חטאתו אף על גב דלעיל
לא קשיא עיקר פירכא ממיך לותו מי גמירי
מהדדי חטאת דעֹא תתיא מחטאת חלב
שכן כרת כמותה ים שפיכ שכתב בהן
חטאת דעֹא וטומאת מקדש וקדשיו והיכו
כרתה דאף על גב דכרת במותר מכל מה
לחטאת חלב שכן תינה בהה בדלות כ
כדפרכינן לעיל גבי חטאת מצורע ממיעת
ויקרא ו קול דלא כתב לחטאתו גבי עבודה מכלן
עיכוב׳ אבל כתב לחטאת על דברי׳ אחריכ
ואין בכך כלום הכי גרסינן הכך כולהו
תתיין במה הצד הקמה רבינו תם מה
להכך שכן אין בהן בדלי דלות תאמר
בהכך ותירץ כיון דדלי דלות גופי׳ פסולה
פלא לעמה הייכו מכחת חוטר דפסולה
דף ג פלא לעמה כדתכן בפרים מכחות ומפיק לן
מדכתב כי חטאת היא אין מברא ממת
שבהן בדלי דלות יגרוס להם בעמירות
להיות כמירין פלא לעמן כיון שהדלי דלות
עמהן פסול וקשה אם כן לעיל דפריך גבי
מצורע מה להכך שכן אין בהן בדלות
תאמר במצורע תלי קושיא והלא דלות
הייכו חטאת העוף וחטאת העוף פסולה
דף ד פלא לעמה כדתכן בפרק קדמי קדשים
ומפיק ליה בתורת כהנים מחטאת היא
וכיון דפסולה בדלות היאך יש לה לגרוס
בעמירות הכמר פלא לעמה ואם תאמר
והא בחטאת חלב למדה מפלמים בהיקש
למכוה והיכי ילפי מהך חטאות במה הצד
דף ג הא בעיא הוה לקמן פרק לישהו מקומן לי
דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בביכיין
חב לן פירכא היא כלל דכולהו חטאות
כמי ילפי למצות מפלמי׳ ולעכב הוה דילפי׳
בסהר חטאתו מהכך דכת׳ עיכוב בגופייהו
ואם תאמר וחטאות הציבור כגון מעירי
דלמי חדשים ומועדות הא לא יתו במה הצד דמיה להכך מכן מיכוי בעלים
פוסל בהן מה מלין כן בקרבן צבור כדתמר לעיל דמיכוי ליתיה בציבור
כביחיד אף על גב דלא סיך מיכוי בעלים בציבור ומכל מקום פירכא טובה
דף ה היא כדתכתכן בפרק קמא דקידושין מה לכפף מכן פודין בו הקדשות
דף פו מעבר מני תאמר בחופה וכן פרק החובל מה לחמה מחיכה במילה ועוד
קשה חטאות פנימיות לרבי ממעון דתמר כל מחיכו על מזבח החיכון לין
בו חמוס פיגול היכ למיפרך מה להכך מכן פיגול בהן תמ׳ בחטאת
הפנימיות ום לומר דבפר העלם דבר על ציבור כתב חטאת הקהל הוה
ודרים מיכה בתכ׳ מפסול פלא לעמן לם כן לחמכתן וגם פנימי לעכב
למכוה ילפינן מפלמים:

הגהה בסהר ימות הכהה לעמו פסול הייכו קודם הפסח דבעי עקירה
או כגון דכדחו בעלי׳ לפסח מבל לחכ׳ לו לפסח בסהר ימו׳

דף פו: דף ל: דף עג הפסח פלמי׳ ופלמי׳ לפס פסח קפחיט כדתמר בפר׳ תמיד נפחט ובפרק פלי דחולין ומיהו תיכא למ׳ בסוף הלו דתניס דלא׳ בעי עקירה לעמו פסול כתוב
בקונט׳ דלא חזו למילתייהו ורבינו מי׳ הגיה כדתמר בפסחיט מחטו קודם חצות פסול מפחמר בין הערביים וכמה טעמי׳ מנה הכתוב בקביעות זמנו בחדבעה
עסר בין הערבי׳ ומוכיח דהפסח כמי מפמע לקמן בגמרא הפסח מפחטן מחרית דמבין הערבי׳ נפיק ואין לומר דכפיק מדדרשינן הכא לזבח פלמים מפרק
מיעקרבו לזבח פלמים דרלמה הכי מילי למכוה דבל לעכב לה:

ואם מן הכבש קרבנו פי בקונ׳ לאו קרא יתירא דרים דלא מפמעת דקרא מפמע ליה הכי וזהו תיק׳ דחי לאו מיותי׳ קרא מכא ליה לאוקומי בפסח ונרא׳
דמיותרת דרים דלא הוה צריך למיכתב לזבח השלמים דהפלמים קלי בפסח ובפמוך דרים כפסח לחלים פסח ופי׳ רבי׳ פי דמיותר דמדכתב בתר
הכי בפלמי׳ ואם מן העז קרבנו מכלל דעד הפת׳ חיירי בכפש והכ׳ ל מדכתב לעיל אם מן הכבש קרבנו מכלל דהכ׳ בכבש מיירי הכ׳ הכבש מיותי׳ הו׳ למות׳ פסח:
ברוך אי הוה כתב לזבח השלמים כדקתמר׳ הוה ליה למיתר לי הוה כתב לזבח כדקתמ׳ דשלמים לא צריך כלל הלא לזבח ריבוייא היא מפמע ליה לגמרא
מהוה ריבוי׳ כדא׳ כל כללא בכל ריבוייא דמפמע ליה לחלק בין כל לבכל הילכך לא דרש׳ ליה בכללא ופרט אלא בריב׳ ומיעט ובקונ׳ הלרי בפירושו:
דוחין

דוחין קדשים הנאכלין פסח זה מתחלת הוקדם לכם קרבן הנאכל הילכך דוחין אותו אפי׳ שלמים שהן נאכלין לכל אדם: מיתיב נאכלין לכל אדם תלה לזכרי כהונה: ליהוי מעשר דהא קדשים קלים הוא בכור ומעשר הין טעונין כפרי בפר עכי מידו במעשר בהמה כת׳ יהיה קודם לו יגאל ודרשינן בכורו בפר כל פסולי המוקדשין דתלה לו יגאל לו יהיה לכהן עבר עברה בכור עכ׳ והעברת כל פטר רחם ובמעשר כתיב כל אשר יעבור תחת השבט למילקיה עלה מעוש לו יהיה כן: זו תמורה אמם מהעומדה קאמר חולין לכל בהמת קדשים ומי הוי דהויה תמורי: ותי לאחר זבח רחמו עמהו לעם תמורה: ומותרו בעי כסכי דהה לאחר שלמים ניהוי: ומותרו תודה עמהם כגון הפרים תודתן ואברים והפרים לאחר וכמצה הרחמנא הין הכתיב טעונ לחם ולא ולא תמורתה ולא חליפתה טעונין לחם: ומותר דאתי לה מעלמא תודה מביאה ממותר פסח דילת במותר פסח כת׳ הוי ואם הין הפסח מן הכבש תאכלו בלילה הזה ואינו בא הין הבקר בכל פסח בכבשים ועזים כגון פסח לאפוקי חטאת עזים דאינו בא הין העזים: בכל מקום אתה אומר אלא לחמר: בכל מקום אתה אומר הין להוסיף חולין כגון הין הבהמה להוסיף רובע וכרבע הין הבקר להוסיף את הנעדר הין הכתן להוסיף את התוקפה: וכתן אתה אומר הין לרבות דקיימרת פסח מעמא פסח מכל מקום: הכא מי מוקמיב לה בפסח הין להוסיף הוה הלא אתי בין אתי בין לא אתי כיון ואינו הין הבא מכל מקום בין כבשים בין עזים: ומיעוטא דהין לנקיבות אתה: הכי גרסינן הלא אתי בין אתי בין לא אתי נקיב: והא מדכתיב הם בפסח הם עז מכלל הלאו במותר הפסח הוה דכתב הלא בשלמים גרידי והכי קאמ׳ הם נדר להבי׳ הין הבא יביא זה או זה פירש הן כבש הן עז דאי במותר הפסח כת׳ למה לי הם כבש הם עז פשיט דמכבשי ומעזי הוה כל דהוה בגופיה כתב הין הכבשים ומן העזים לכדתני כו׳ לחלק ביניהן ולפרטי הילכותיהן לומר שהכבש טעון הלייה להזבח והעז הין הלייתו בכלל חימורים: כבש קרא יתירא הוא דכתי בתריה והם עז מכלל דעד הפסח בכבש חיישי דלמי לך מן הבהן שלא פכי מינן: להלייה מתהה קרייה עם חימורין: כנגד הכליות ולמטה דכתיב לעומת העצה יסירנה מקום שהכליות יוצאות: שלמים הבאין מחמת פסח חגיגת הרבעה עשר כרחתריב בפסחים והא מהכ׳ נפקא דפסח מעבר אכתו קרב שלמי והלא זה הוא מות׳ הפסח והא יליפת לה לעיל מדהכו׳ דמותר ואתי מיהו שלמים דכתי מכל בהן ובקר בין זכרי ובין נקיבות עיברה זמנו זמן מחיצת הפסח: לא זמנו ולא מכתו והם מחצו קודם הפסח לעם שלמים כפר ונעב דחזי לעפה. לעון תמילתייהו שפסח דחמן:

שלמים

דוחין קדשים הנאכלים אצל קדשי הנאכלין
ואין דוחין קדשים הנאכלין אצל קדשי שאינן
נאכלין אטו חטאת ואשם מי לא מיתכלי אלא
דוחין קדשים הנאכלין לכל אדם אצל קדשי
הנאכלין לכל אדם ואין דוחין קדשי הנאכלין
לכל אדם אצל קדשי שאין נאכלין לכל אדם
רבי יוסי ברבי אבין אמר דוחין קדשים קלים
אצל קדשי קלים ואין דוחין קדשים קלין אצל
קדשי קדשים מתקיף לה רב יצחק בר סבריו
אימא שחטי לשם מעשר ליהוי מעשר למאי
הילכתא דלא ליבעי נסכים ומלקא עליה בלא
יסכר ובלא ינז אמ׳ קר׳ והעשירי יהיה קודש זה ויקרא ק
מעשר ואין אחר מעשאים שחטיה לשם בכור
ליהוי בכבור למאי הילכתא דלא ליבעי נסכי
אי נמי דליתבי לכהני בכור נמי עברה עברה
ממעשר נמר ואים שחטיה לשם תמורה ליהוי
תמור למאי הילכתא למלק עלי אינמי למיקם
עליה בלא יסכר ולא ינז אמר מר זוטר ברירה
דרב נחמן אמר קרא והיה הוא ותמורתו זו
תמורה ואין אחר תמור ואים שחטי לשם תור
ליהוי כי תורה למאי הילכתא להטעינו לחם
מי איכ׳ מידי דפסח גופיה לא בעי לחם ומותרו
בעי לחם אי הכי השתא נמי מי איכא מידי
דפסח גופיה לא בעי נסכים ומות׳ בעי נסכים
אנן הכי קאמרינן מי איכא מידי דמותר תורה
עצמה לא בעי לחם ואילו מותר דאתיא להו
מעלמא בעי לחם מתקיף לה רבא בריה דרב
הילל וממאי דבמותר פסח כתי דילם במותר
אשם כתיב אמר רבא אמ׳ קרא ואם מן הצאן ג
קרבנו לזבח שלמים דבר השור בכל הצאן
מתקיף לה רבי אבין בר חייא ואיתימ׳ ר׳ אבין
בר כהנא בכל אתר את אמר מן להוציא וכאן
מן לרבות אמר ר׳ מני הכא נמי מן להוציא דלא
אתי בן שתי שנים ולא אתי בנקיבה מתקיף לה
רב חנא בגרתאה ומי מצית אמרת דכי כתיב
האי במותר פסח כתי והא מרכתיב אם כבש
אם עז מכלל דלאו במותר פסח כתיב ההוא
מיבעי ליה לכדתניא כבש לרבות את הפסח
לאליה כשהוא אומר אם כשב לרבות פסח
שעיברה שנתה ושלמים הבאים מחמת פסח
לכל מצות שלמים שיטעינו סמיכ׳ ונסכי׳ ותנופ׳ חזה ושוק כשהוא אומר אם עז הפסיק
העניין לימד על העז שאינה טעונה אליה והא מהכא נפקא מראבוה דשמו׳ נפק׳ דאמר
אבוה דשמו׳ ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים דבר הבא מן הצאן יהא לזבח שלמים
ואכתי מדרב נחמן אמר רבה בר אבוה נפק דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מניין למותר פסח שקרב שלמים שנאמר
וזבחת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העזים אלא מכאן למותר הפסח שיהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר ומאי ניהו שלמים אלא תלתא קראי כתיבי

חר לעיברה זמנו ועיברה שנתנו וחר לעיברה זמנו ולא שנתנו וחר ללא עיברה לא זמנו ולא שנתנו וצריכי ראי כתב רחמנא חר הוה אמינא היכ׳ דעיבר שנרתו וזמנו ראידחי מפסח לגמרי אבל עיברה זמנו ולא שנתו דחזו לפסח שני אימא לא ואי כתב רחמנא הני תרתי משום דאידחי להו ממילתייהו אבל היכא דלא עבר לא זמנו ולא שנתו דחזו לפסח אימא לא צריכי אמר רב משמיה דמבוג חטאת ששחט לשום חטאת נחשון כשירה דאמר קרא זאת תורת החטאת תורה אחת לכל החטאות:

יתיב רבא וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רב משרשיא לרבא רבי שמעון אומר כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות ועלו לבעלים לשום חובה לפי שאין המנחות דומות לזבחי שהקומץ מחבת לשם מרחשת מעשי מוכיחין עליה שהיא חריבה לשם בלולה שמעשיה מוכיחין שהיא חריבה אבל בזבחים אינו כן שחיטה אחת לכולן קבלה אחת לכולן זריקה אחת לכולן טעם דמעשיה מוכיחה אין מעשיה מוכיחין לא אמאי לימ׳ זאת תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב משמיה דמבוג חטאת ששחטה על מנת שיתכפר בה נחשון כשירה אין כפרה למתים ולימא מר בשלמא הא קא משמע לן הא דמת הוא דומיא דנחשון פסולה ומאי ניהו חטאת נזיר וחטאת מצורע הני עולות נינהו אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב משמיה דמבוג חטא ששחט׳ על שמחוייב חטאת כנחשון כשירה חטאת נחשון עולה היא איכא דאמ׳ אמר רב משמ׳ דמבוג חטאת ששחטה לשם חטאת נחשון פסולה חטאת נחשון עולה היא ולימא חטאת נזיר וחטאת מצורע עיקר חטאת נקט אמר רב חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם לשם חטאת ע״א כשירה לשם חטאת נזיר לשם חטאת מצורע פסולה הני עולות נינהו בעי רבא חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דטומאת מקדש וקדשיו מהו מי אמרינן כרת כמותה או דילמא אין קבוע כמותה רב אחא בריה דרב מתני כולהי לפסולא ושחט אותה לחטאת לשם אותה חטאת אמר ליה רב אשי לרב אחא בריה דרבא היכי מתניתו לה אמר ליה אנן בשינוי בעלי׳ מתנינן לה אמר רבא חטאת חלב ששחט׳ על מי שמחוייב חטאת דם וחטאת ע״א פסול׳ על מי שמחוייב חטאת נזיר וחטאת מצורע בשירה ובענן לה הכי בעי רבא חטאת חלב ששחטה על מי שמחוייב חטאת דטומאת מקדש וקדשיו מהו מי אמרינן כרת כמותה או דילמא אין קבוע כמותה תיקו: איתמר שחטה לשמה לזרוק דמה שלא לשמה רבי יוחנן אמר פסולה וריש לקיש אמר כשירה ר׳ יוחנן אמר פסולה מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת פיגול וריש לקיש אמ׳ כשיר׳ אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת פיגול ואזדו לטעמיהו דאיתמר

חר ג׳ זבחים ר׳ יוחנן אמר פסולה מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת פיגול וריש לקיש אמ׳ כשיר׳ אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת פיגול ואזדו לטעמיהו דאיתמר השוחט מתניתין דלעיל מני אי רבי יהודה אי רבנן אי רבי שמעון אי רבי אליעזר אי רבי יוסי הגלילי אי רבי עקיבא אי רבי ישמעאל אי רבי אלעזר בן עזריה אי רבי טרפון אי רבי אלעזר בן מהללאל אי רבי יהושע אי רבי אלעזר בן חסמא אי רבי אלעזר בן שמוע אי רבי נחוניא בן הקנה אי רבי יוסי בן דורמסקית אי רבי יוסי בן חלפתא אי רבי יוסי בן יהודה אי רבי יוסי בן מתיה אי רבי יוסי בן שאול אי רבי יוסי בן שמעון אי רבי יוסי בן שמעי אי רבי יוסי בן תרפון אי רבי יוסי בן תרתי אי רבי יוסי בן תרתיון אי רבי יוסי בן תרתין אי רבי יוסי בן תרתן אי רבי יוסי בן תרתן אי רבי יוסי בן תרתן

השוחט את הבהמה על מנת לזרוק דמה לע"א
ולהקטיר חלבה לע"א רבי יוחנן אמר אסורה
מחשבין מעבודה לע"ז ודה וילפינן חוץ מפנים
ריש לקיש אמר מותרת אין מחשבין מעבודה
לעבודה ולא ילפינן חוץ מפנים ואי אשמעינן
בהא בהא אמר ריש לקיש אבל פנים מפנים
אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי אשמעינן הא
בהא קאמ' רבי יוחנן אבל בההיא אימא מודי
ליה לריש לקיש צריכי כי אתא רב דימי אמר
מיתיב רב ירמיה לסיועי' לרבי יוחנן ור' אילא
לסיועיה לריש לקיש רב ירמיה לסיועי' לר'
יוחנן ומה במקום שאם אמר הריני שוחט חוץ
לזמנו שהוא כשר שחטו על מנת לזרוק דמו
חוץ לזמנו פסול מקו' שאם אמר הריני שוחט
שלא לשמו פסול שחטו על מנת לזרוק דמו
שלא לשמו אינו דין שיהא פסולה מתקיף לה
רבא בר אהילאי מ"ל לחוץ לזמנו שכן כרת
אלא אמר רבא בר אהילאי הכי קאמר ומה
מקום שאם אמר הריני שוחט חוץ למקומו
שהוא כשר שחטו על מנת לזרוק דמו חוץ
למקומו פסול מקום שאם אמר הריני שוחט
שלא לשמו ש"ה פסול לזרוק דמו שלא
לשמו אינו דין שיהא פסול מתקיף לה"ר רב
אשי מה לחוץ למקומו שכן נוהג בכל הזבחים
תאמר בשלא לשמו שאינו נוהג אלא בפסח
וחטאת אלא אמר רב אשי הכי קאמר ומה
במקום שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני
שהוא כשר לזרוק דמו שלא לשמו לשם פלו'
פסול מקום שאם אמ' הריני שוחט שלא לשמן
שהוא פסול לזרוק דמן שלא לשמן אינו דין
שיהא פסול רבי אילא לסיועי' לריש לקיש
לא תאמר בזריקה ותיתי מקל וחומר מביניא
משחיטה וקבלה למאי הילכתא כתב רחמנא
לומר דאין מחשבין מעבודה לעבודה מתקיף
לה רב פפא ודילמ' דמחשבין מעבודה לעבוד'
אם כן לישתוק קרא מיניה ותיתי מקל וחומר
דרב אשי ואידך פריך דר"י מ"ל להנך שכן
טעונות צפון וישנן בחטאות הפנימיות ואידך
השתא מיהא בשלמים קיימין איתמר שחטה לשמה לזרוק דמה שלא לשמו רב נחמן
אמר פסולה רבה אמר כשירה והדר ביה רבה לגביה רב נחמן מקל וחומר דרב אשי:
רבי אליעזר אומר אף את האשם: תניא אמר רבי אליעזר חטאת באה על חטאת
ואשם בא על חטאת מה חטאת שלא לשמו פסולה אף אשם שלא לשמו פסול אמ' לו
רבי יהושע לא אם אמרת בחטאת שכן

פסורת השם

המוחט את הבהמה על חולין לאוכרה בהכלה כדין זבחי תיתים ותחים ילפי'
פס שם מעבלה ערופה: לזרוק דמה לע"ז ועבודת המחיטה לא נעשית לשם
ע"ז אלא בשעה מחיטה חיסב לעבוד הזריק לשם ע"ז ולא זרק מחשב' מעבוד'
לעבוד' מחשבת היא לעניין זבחי תיתים ליחשר בהכלה: דילפינן מע"ז מהיא
חוץ מחחשבת פיגול מהוא פנים: מותרת
לאכלה: חלן מחשבין מעבודה לעבודה
מ מחנה אסורה אלא אם כן מחשב ע
מ מחשבת עבר ע"ז או זרק לע"ז:
פנים מפנים מחשבת אלא לאחו מפיגול:
הרי מוחט חוץ לזמנו ולא חיסב על מנת
לאכול ולא ע"מ לזרוק או להקטיר אלא על
המחיטה חיסב מתה חוץ לזמנה כשר דאלו
מחשבה היא דאין זמן אלא באכילת אדם
ומזבח פיגול מכן כרת האוכל פיגול אפילו
לאחר חייב כרת הואיל ואחור מהניא בי"ה
מעבוד' לעבור': הריני מוחט חוץ למקומו
אלא חיסב לה על על אכילה ולא על זריק' אלא
אל' אמ' הריני מוחט חוץ למקומו כשר דהא
חזיק דבמקומו הוא מוחטו ועוד דבאכילת
אדם או מזבח אלא אחנה אחוץ למקומו
וחוץ לזמנו דכתב ואם האכל יאכל וגומר
וילפינן חוץ למקומו וחוץ לזמנו מהאי קרא
לזרק על מנת לזרוק דמו חוץ למקומו כו'
פסול בם' מני ומפתא ליכא למיפרך מכן
כרת מאין חייבין כרת על אכילתן כדתניא
לזרק מחוט לפס פלוני כשר דאין פיגול
בעלים אל על המחיטה דלא מייך שם בעלי'
אלא על הכפרה והיינו דאמרן לעיל דפיגול
בעלים חיכו בר' עבודות לא אמ' בזריקת
מחשבה אלא לזמן דרבינן לי' לעיל ובכולהי
עבודות מחחיטה וקבלה: ומה מחיטה
מכפרה בזר פסולה בפלה לזמה זריקה לא
כלומן כי פרכת מה לחחיטה מכן פוסלת
אלא לפס חוכלין בפסח קבלה תוכיח דאין
מחשבה מעבודה לעבודה אלא בפסח
זריקה גופה בעי מיחשב: ודילמא להכי
כתבינן לאמעוטי רבותא דמחשבין מ
מעבודה לעבודה אלא בפסח זריקה גופה
מי בעי חשיבי דאפילו לא חיסב על הזריקה
בשעתה אלא בפסח מחיטה הוא מחשבה:
אם כן דמחשבין אחת לאמעוטי ליחתוך
קרא מיניה: ותיתי דמחשבין מקל וחומר
דרב אחי כרחתרן: ומה אם במקום שאם
אמר הריני מוחט לפס פלוני כו' ואידך ר'
יוחנן פריך הכי הלא כפקא לן זריקה מקל
וחומר דקבלה ומחיטה: מה להכך כו'
הילכך לאו קרא יתירא הוא דנילף מיניה
דאין מחשבי' הפתא מיהת בפלמים קיימי'
דבפלמי כתיבי מחשבה אלא לאמו הילכך
אבי למילף זריקה מחחיטה וקבלה וליכא
למיפרך פנוי דפלמי' לא בעו פנוי וליקהאו
פנימיות: מכן

פסורת הש"ס

פ"ק דזבחים דף ב' ע"ב
מ"ק דף ב' ע"ב

תיתי דלקמן דפריך וקבלה מי פלגא כו' ומאבי כאן דמחשב' אלא לאמן כאן
במחשבת פיגול אחת לא מאבי חידי ואחיד במחשבת אלא לאמן וקבלה דלא
עבה בה מחשב' כמעבה כגון בסוח' על מנת לקבל אלא לאמן ובזריקה לא
עבה בה מחשב' כמעבה וברחה לי דלקמן מיירי מחיסב בעבודה עבמה אם
קיבל אלא לאמן ואם קיבל חוץ לזמנו
כשר ואם זרק לגמו הזריק' חוץ לזמנו פסול
וכן מקטיר לגמור ההקטרה למחר דהוה
פסול אי לאו דמעטיה קרא לקמן מאי דאי'
מעבבה בפרק הבל ליכא בפרושי לקמן
מחשב' פיגול דלא פלגא בקבל כגון סוחט
על מנ' לקבלה דמן חוץ לזמנו דבפלגא לאמן
כמי לא פלגא דמעבודה לעבודה ילפינן
מפיגול ואי בחקבל על מנ' לזרוק חוץ לזמנו
הוה פיגול אלא כדפרפינ בחיסב בעבודה
עבמה: ברוך:

ובלאו הכי תיתי דהוי מצי למיתי' קבלה
לא עבה בה מחשבה כמעבה ל
לפיכך מיכוי בעלים דים לקים לחמר מוחל'
מודה ל"ל דחייב מיחה כדאמרי' בפר' אלו דברי ד"ף ס"ם
מיקו' מידי דהוה מחשחו' אחר דחר מוחר
וסברו בקיף ומחיט' מוחר לא חסיב כדפר'
בפ"ק דחולין גבי מוחט בעזרה ואין לחמוה
והיינך כהרב דילמא מיחלף ולא זריק לע"ז
כדאמר בפר"ק ד' מיחות רכיפת מחמר אלך ד"ף ס"ם
לעבוד פטור דמיחלף ולא עביד דהכ' ודאי
לא מיחלף כיון דעבד מעבה אחחט על
מנת לזרוק ועוד הכא לפי ידוע ודאי אלא
זריק חמי עובד ע"ז בסחיטה או בסחוחט
על מנ' לזרוק: מקום שאם אמר הריני מוחט
אלא לאמן כזאת' מוחט אלא לאם חוכלין
בפסח יוכיח דמוחט אלא לאם חוכלי' פסול
ומוחט על מנת לזרוק אלא לאם חוכלי' כשר
ים לומר דלא דמי התם דזורק עבמו אלא
לאם חוכלין כשר לא תאמר בזריקה ותיתי
בקל וחומר מסחיטה וקבלה תיתי לאחי לא
פריך מכן טעונות כפון ויכן בחטאות ה
הפנימיות מסוס דבפלמי קיימי דאחי כריך
למילף מכפיית כילף בקל וחומ' מקבל אלא
חייבין עליה בחוץ ואפילו הכי פלגא בה
מחשבה ועוד למה לי קרא בזריקה לפיכך
בעלים דדרפיכן לכפר עליו תיתי מביזויי
מסחיט' וקבל' ועוד קשה לאחי לאן מחשבת
חוכלי' בפס בזריק תיתי בקל וחומ' מסחיט
מכפיר' בזר כיון דלא פרכינ' מכפון וחטאו'
הפנימיות ומיהו דילמא תנא מיעוטא הוא
ולא ע"ג דפלגא למיכוין דהיינו מיכוי בעלים
כתב כמי לא ממעטי זריקה לא דמי והדר
בים רבה לגבי דרב נחמן מקל וחומר ורב
חסי לרבב' ליבא דר' ממעון ליכא קל וחומר
דהיכ למיפרך מה לפיכוי בעלים מכן נוהג
בכל תאמ' בפיכוי קו' פיכוי נוהג בכל מקום
לרבי ממעון: חטאת נאמר בה היא בכשר
מקומו מפת דמרכת' היא נפקא לן מיכוב'
ותיתי דלעיל בפקא לן מקראי אחריני ולעיל
פ"ו: הרי הוא אומר כחטאת כאשם בחטאת
מכורע כתב הוא מכי למילף אשם מחטאת
בגזירה שוה דעונן מחטאת דמיעת קול
דהא לחוד' כדבה בכירי ואין ג"ם למחפה
כדאמ' בריש מכחות אלא לי לאו חיקשא הוא ד"ף ס"ם
מיעט אשם מלות' מה להבר הטוה מבהן
מכן כרת ואע"ג דאשם חלוי כמי בא על כרת

שכן דמה למעלה אמר לו ר׳ אלעזר פסח יוכיח
שדמן למטה ושחטו שלא לשמן פסול אמ׳ לו
רבי יהושע מה לפסח שכן זמנו קבוע אמר לו
רבי אלעזר חטאת תוכיח אמר לו רבי יהושע
חזרני חלילה חזר רבי אלעזר ודנו דין אחר
חטא׳ נאמ׳ בו היא בשחיט׳ היא לשמה כשירה
שלא לשמה פסולה ופסח נאמ׳ בו הוא בזביח׳
הוא לשמו כשר שלא לשמו פסול אף אשם
נאמר בו הוא הוא לשמו כשר שלא לשמו
פסול אמ׳ לו רבי יהושע חטאת נאמר בה היא
בשחיט׳ היא לשמה כשיר׳ שלא לשמה פסולה
פסח נאמר בו הוא בזביח׳ הוא לשמו כשר
שלא לשמו פסול אבל אשם לא נאמר בו הוא
אלא לאחר הקטרת אימורין והוא עצמו שלא
הוקטרו אימורין כשר אמ׳ לו ר׳ אלעזר הרי אומ׳
כחטאת באשם מה חטאת שלא לשמו פסול
אף אשם פסול שלא לשמו אמ׳ אמ׳ לו רבי
יהושע חזרני חלילה ולמיהד׳ דינ׳ ולייתי במה
הצד משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה
שבהן שכן יש בהן צד כרת אמ׳ לו׳ יהושע לא
אם אמרת בחטאת שכן דמה למעלה ולים׳ לי׳
לא אם אמרת בחטאת שכן נכנס דמ׳ לפני
ולפנים בהטאת החיצונות קאמרי׳ שאם נכנס
דמה לפניי ולפנ׳ פסולה אית ליה לרבי אלעזר
אף האשם שכן מכפרת על הייבי כריתות
כחטאת׳ ת״ש הקול שכן טעונ׳ ארבע
מתנות כרבי ישמעאל דאמר כל הדמים טעונה
ארבע מתנות על ארבע קרנות וליטעמיך
האיכא אצבעאיכא קרן האיכא חוקה אלא
חד מתרי תל׳ טעמי נקט אמר מר אמר לו׳
יהושע לא אם אמרת לימא ליה ר׳ אלעזר אשם
נמי דמו למעלה אמר אביי אשם דמו למעלה
לא מצית אמרת קו מעולה ומה עולה שהיא
כליל דמה למטה אשם שאינו כליל לא כל שכן מה לעולה שכן אינה מכפרת הטאת
העוף תוכיח מה לחטאת העוף שכן אינה מין זבח עולה תוכיח לא ראי זה כראי זה
ולא ראי זה כראי זה השוה שבהן שהן קודשי קדשים ודמן למטה אף אני אביא
אשם שהוא קודש קדשי׳ ודמן למטה אל רבא מפרזקיא לרב אשי וליפרוך מה להצד
השוה שבהן שכן אין להן קיצבה תאמר באשם שיש לו קיצבה לא היינו טעמא דרבי
אליעזר דאמר קרא הכהן המחטא אותה דמה למעלה ואין דמו של אח למעלה
אי הכי חטאת נמי נימא אותה לשמה כשירה שלא לשמה פסולה הא שאר זבחים בין
לשמן בין שלא לשמן כשירין ההוא אותה לאו דווקא דהא שייר פסח הבא נמי לאו
דווקא דהא שייר עולת העוף בוביחה מיהא לא שייר מידי ואיבעית אימא הא

כל הזבחים שנתערבו בזבחי שלמים יפלו לים המלח חוץ מן החטאת שבהן שהיא ימות: הגה כל דמים שנכנסו להיכל לכפר פסולים לה דמי להא דתנן שחיטות שנכנסו בהיכל פסידן לא מיכלן טפל חשוב מן העיקר דמכי מיללי היכא דכתב הל פתח להל מוער פתלה הכפידן בהיכל:

אשם מחוסר כלי לא כל שכן לא מיבעי לי׳ תימ׳ דאיצטריך לתנא למיתני חטאת תוסיף דאיצטריך לתנא למיתני חטאת מכן דמה למעלה ומכן צד כרת ומכן בהמה מעלה ומכן שנתערבו בזבחי שלמים שהיא כחטאת חין זה לשון מלמד דאין על גבי חטאת יפלו לים המלח חוץ מן החטאת שבהן שהיא ימות ולא מיבעי לן פ׳ אחד מהן חי יפלו הקם מצא וחי מצורע חולי הוה לתי ספיר וקמ״ל למיתר דלא בעי למר קדמה ומלמד קו״ע ד׳ אחד מהן חי הכי גרסי׳ עיקר קרא לכדרבי יהודה בריה דרבי חייא הוא כו׳ מיתת דבר אם מכחות מפני דאיידך דרשת עיקר דפריך לרבי מכדי מחשבה דפסיל ר׳ דהיכא דיעקר הוא לשון מר ר׳ אלעזר לא שם חטאת בהטאת דין הוא מאחרי כפרי לפני נהגו דלא דמי לפסח מכל מקום קל והוחר חול והם כן מיתת יפסלו כמי מהחי דיבא מוכר חטאת בה עלה כמו דיבא ד דחוכר בה פסח פלמים ול״ל דעיקר טעמא מיתר כדחיתת בפסחים ואל דהוו לה חס דתנן דקתמר ר׳ אלעזר לדברי ר׳ יהושע קתמר חלוכה דרבי יוחנן ו׳ ביב׳ תם מפני בפסח יש בה מיד דמפעת רבה תמ׳ בחחרי לפסח הטאת ומפני ובחחרים בוין ורבה לה בה חלה לפרש לדברי רבי יוחנן עפמו מודה דבחחרים לפסח חטאת פליגי ולא תמר דבר אחר חלה מחחרים לפסח חטאת:

הגה אי חיפלוג בלפתן כו׳ ותימ׳ המתח מידי כמי פליגי בפלה לפתן חיכי יכול לטעון כרבן בתור׳ מיפסול ר׳ לפתן בפחרית ולפר׳ טעמו מפוס דמקדמתו רחוי ואל דמזה חינו חוסף מפוס דפוס תנח לה מכפר פפח בפחרית חלה זה הורעתה כח בפח ונתת כח בפלמים דבזמן פלמי פפח לפס פלמים כפר ואילו בזמן הפפח פלמים לפס פפח פפולים והלה יש בפוך בפפח לפפול פלה לפתו ואילו בפלמי לית בפוך:

הגה

שכן דמה למעלה אמר לו ר׳ אלעזר פסח יוכיח שדמן למטה ושחטו שלא לשמן פסול אמ׳ לו רבי יהושע מה לפסח שכן זמנו קבוע אמר לו רבי אלעזר חטאת תוכיח אמר לו רבי יהושע חזרני חלילה חזר רבי אלעזר ודנו דין אחר חטא׳ נאמ׳ בו היא בשחיט׳ היא לשמה כשירה שלא לשמה פסולה ופסח נאמ׳ בו הוא בזביח׳ הוא לשמו כשר שלא לשמו פסול אף אשם נאמר בו הוא הוא לשמו כשר שלא לשמו פסול אמ׳ לו רבי יהושע חטאת נאמר בה היא בשחיט׳ היא לשמה כשיר׳ שלא לשמה פסולה פסח נאמר בו הוא בזביח׳ הוא לשמו כשר שלא לשמו פסול אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין והוא עצמו שלא הוקטרו אימורין כשר אמ׳ לו ר׳ אלעזר הרי אומ׳ כחטאת באשם מה׳ חטאת שלא לשמו פסול אף אשם פסול שלא לשמו אמ׳ אמ׳ לו רבי יהושע חזרני חלילה ולמיהד׳ דינ׳ ולייתי במה הצד משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה׳ שבהן שכן יש בהן צד כרת אמ׳ לו׳ יהושע לא אם אמרת בחטאת שכן דמה למעלה ולים׳ לי׳ לא אם אמרת בחטאת שכן נכנס דמ׳ לפני ולפנים בהטאת החיצונות קאמרי׳ שאם נכנס דמה לפניי ולפנ׳ פסולה אית ליה לרבי אלעזר אף האשם שכן מכפרת על הייבי כריתות כחטאת׳ ת״ש הקול שכן טעונ׳ ארבע מתנות כרבי ישמעאל דאמר כל הדמים טעונה ארבע מתנות על ארבע קרנות וליטעמיך האיכא אצבעאיכא קרן האיכא חוקה אלא חד מתרי תל׳ טעמי נקט אמר מר אמר לו׳ יהושע לא אם אמרת לימא ליה ר׳ אלעזר אשם נמי דמו למעלה אמר אביי אשם דמו למעלה לא מצית אמרת קו מעולה ומה עולה שהיא כליל דמה למטה אשם שאינו כליל לא כל שכן מה לעולה שכן אינה מכפרת הטאת העוף תוכיח מה לחטאת העוף שכן אינה מין זבח עולה תוכיח לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה השוה שבהן שהן קודשי קדשים ודמן למטה אף אני אביא אשם שהוא קודש קדשי׳ ודמן למטה אל רבא מפרזקיא לרב אשי וליפרוך מה להצד השוה שבהן שכן אין להן קיצבה תאמר באשם שיש לו קיצבה לא היינו טעמא דרבי אליעזר דאמר קרא הכהן המחטא אותה דמה למעלה ואין דמו של אח למעלה אי הכי חטאת נמי נימא אותה לשמה כשירה שלא לשמה פסולה הא שאר זבחים בין לשמן בין שלא לשמן כשירין ההוא אותה לאו דווקא דהא שייר פסח הבא נמי לאו דווקא דהא שייר עולת העוף בוביחה מיהא לא שייר מידי ואיבעית אימא הא

דמה למטה לקתן בפרק חטאת העוף חיכם מן זבח אלא מין מלוק לה להכי קיבב לרמיון ואפס יש לו קצב לרמיון בכפף מקלים המחט׳ אותה הזורק דמה וחטאת העוף כתב ומיעוטו בחטאת למיעוטי פלר קרפים מתקום מתן דמו של חטאת לי חכי בפחיט חטאת כמי כתב אותה חטאת ומיעוטו הוא ולידרם רבי אלעזר למיעוטו הפס מכלל פלא לפמו פהוא למעלה העוף דילפי לקתן מומלק והקטיר מה הקטרת ברילפו של מזבח אף מלוק׳ בזביחה לא פייר מידי תדבר פ׳ זבח לא פייר כלום מכל הזבחים כמעטו פלא יהם דמו למעלה ועולת העוף לא פיורח הוא דלימו זבח כמותו: הה

משורת השם

הא מני רבי אלעזר ברבי שמעון היא דאמר
האי מקום לחוד והאי מקום לחוד דתניא רמים
התחתונים ניתנין מחוט הסיקרא ולמטה
והעליונים מחוט הסיקרא ולמעלה אמר רבי
אלעזר ברבי שמעון במה דברי אמורין בעולת
העוף אבל בחטאת בהמה היא עצמה אין
נעשה אלא על גופה של קרן: תנן התם
שהיה רבי עקיבא אומר כל דמים שנכנסו
להיכל לכפר פסולי וחכמים אומ׳ חטאת בלבד
רבי אלעזר אומר אף האשם שנ׳ כחטאת כאשם
בשלמא רבי אלעזר כרקאמ׳ טעמא אלא רבנן
מאי טעמא אמר רבא אשם נכנס רמן לפנים
פסול לא מצית אמרת קל וחומר מעולה מה
עולה שהיא כליל נכנס דמה לפנים כשירה
אשם שאינו כליל לא כל שכן מה לעולה שכן
אינה מכפרת מנחת חוטא תוכיח חלים חטאת
העוף תוכיח העוף בעיא דר׳ אבין היא
וליפרוך מה למנחת חוטא שכן אינה מן זבח
עולה תוכיח וחזר הדין לא ראוי זה כראוי זה
ולא ראוי זה כראוי זה הצד השוה שבהן שהן
קודשי קדשים ונכנס רמן לפנים כשירין אף
אני אביא אשהם שוא קודש קדשים ונכנס
רמן לפנים כשר אמר ליה רבא מברניש לרב
אשי וליפרוך מה להצד השוה שבהן שכן אין
להן קיצבה תאמר באשם שיש לו קיצבה אלא
הינו טעמיה דרבנן דאמר קרא דמה דמה של
זולא דמה של אחר ואידך דמה ולא בשרה ואידך דם דמה ואידך דם דניה לא דריש
בשלמא לרבנן דאמרי אשם ששחטו שלא לשמה כשר הינו דאיתקוש מנחה לחטאת
מנחה לאשם דתני רבי שמעון אומר קודש קדשים היא כחטאת כאשם מנחת חוטא
דרי היא כחטאת לפיכך קמצה שלא לשמה פסולה מנחת נדבה הרי היא כאשם
לפיכך קמצה שלא לשמה כשירה אלא

הנה נכנסו ולא פנים נכנסו בעלמא מה דדמיכן לחד היכן המיוחד
שבעזרה וכן הערביים רכתב בקטר וגרות למה לי כיון דערבי׳
דתמיד כיחא ליה לכרתי׳ בדים תמיר כמחט דזימניה מכי ניטו כלי עזב ף נ
ואי איתא כולי׳ רחוי הוה ולא מכי לתרץ רבקט תקבתו רחוי מעוס רבי יהושע
תוספ׳ פ׳ ג מעוס דהכא ופריך מכח ל ה לר חוספי דבין
בתירוץ מכשיר פסח סחרית אי מעו׳ דפסיל
פלא לפעמו דילמא טעמ מעוס דמקבתו רחוי
דהא חזיכן הכא דטע טוב הוה לכל לרבי
רבי חוספיה דחיכו תופס טעם טוב אם כן
מאי פריך לר׳ יהושע הלא כבולו רחוי הוה
תלוי מילתא:

הג׳ה אי דאיפסר הא דכל רחוי מעיקרא
הוה דלא דמי למחוסר כיפורים דלא
חמיב דהוי קודש הבאת קרבנו דחין זמנו
עד סיטהר ויטבול אבל הכא לא חזי לפסח
ופלחים לף על פי שהי זמן פלחים רב פפא
אחר לפלוגי תיתא מתוספתא לילה חין מחוסר
זמן ברים מכחות ממעט דרב פפא סבור׳ ף ם
ליה יש מחוסר זמן לבו ביום ופריך לחנן בין
מחוסר זמן דהכא להתם לילה חין מחוסר
זמן וכן ממעט בבריית׳ וכחגיגה לרבי
יוחנן וכן במכחות פ׳ב הלחם ובכזיר ובניות׳ ף ז
פרק אחד להם המחונה לילה לקדושה יום ף כ
להרכיה הקשה הרב רבי יוסף דבתמורה ף ט
ממעט דתם במעי תמיתה קדום דקדושה
חלה לעובר כמעי אמו והילך קדום בין לבר
פרה בין לר׳ יוחנן והא לילה לקדושה דוקא
לבל קודש לבן יום להרכיה תיתי תיבון לי
מביום כוות ולמה לי דכתי ביום המשיחו יום
לומר דאי לא כתב הלא והיה מבעת ימים
תחת אמו הוה אמינא אם מחט בלילה אם
עלה לא ירדו והשתא קמשמע לן דהוי מחום
זמן ותנר דאי׳ פסולו בקדש ובפרק בהמה ף קיר
כמי תבן מחום זמן מפחטו בחוץ אינו בכף
דאם עלו לא ירדו מוכ׳ התם דקרוי מתקבל
לפתח אהל מועד ואינו כרת בחוץ ולרבי
יהודה דאמר בפחיטת לילה אם עלה תדד
ים לומר למאן דאמר פרק בתרא אי לילה גפ ופ פפ
בבת אחת מהוי מחוסר זמן אם מחט ליל
אחר מביעי פסול אף בבת אחת רחמ׳
ים פסול לילה בבת׳ים לומ׳ דמודה אף רבי
יהודה דבבתי לילה לא תדד:

הג׳ה קדושה ואינה קריבה לא דמי לרבנ׳
על זו עולה דתימכר לצורכי עולות
דהת׳ אינה דחוייה כיון דבידו לקדשה:
אם בעלי חיים כידחין ואם תאמר מאי

שלא לרבי אליעזר למאי הילכתא איתקש מנחה
לחטאת ומנחה לאשם לכי אירך דרש דתניא
שלא בכלי שרת פסולה ורבי שמעון מכשיר
ואר יהודה בריה דר חייא מט דרש אמר קרא
קודש קדשים היא כחטאת וכאשם בא לעבדה
ביד עבדה בימין כחטאת בכלי עבדה בשמאל
באשם ורש האי קרא מפיק ליה להכי ומפיק
ליה להכי עיקר קרא לכדרב יהודה בריה דר
חייא הוא דאתא ומנחת חוטא דפסולה שלא
לשמה חטאת טעם מאי דכתב בה היא מנחת
חוטא נמי כתיב בה היא ולרבנן למאי הילכת
איתקש אשם לחטאת לומר לך מה חטאת
טעונה סמיכה אף אשם טעון סמיכה: יוסף
בן חוני אומר הנשחטין כו': אר יוחנן יוסף
בן חוני ורבי אליעזר אמרו דבר אחד רבה אמר
באחרים לשם הטאת פליגי דתניא הפסח
שעברה שנתו ושחטו בזמנו לשמן וכן השוחט
אחרים לשם פסח בזמנו רבי אליעזר פוסל ור
יהושע מכשיר אמר ר יהושע אם בשאר ימות
השנה שאינו כשר לשמן אחרי כשרים לשמן
בזמנו שהוא כשר לשמן אינו דין שיכשירו
אחרים לשמן אמר לו רבי אליעזר או חילוף
הדברים ומה אם בשאר ימות השנה שאינו
כשר לשמן כשר הוא לשם אחרי בזמנו שהוא
כשר לשמן אינו דין שיוכשר לשם אחרים
ויוכשר פסח בארבעה עשר שלא לשמן וכך
אתה אומר מה לי הוכשרו אחרי בשאר ימות
השנה לשמן שכן הוא כשר לשם אחרים
ויוכשרו אחרים בזמנו לשמן שכן הוא פסול
לשם אחרים אמר לו ר יהושע אם כן הורעת כה פסח ונתת כח בשלמים חזר ר אליעזר
ודנו דין אחר מציאנו מותר שלמים בא פסח ומה פסח שמותרו
בא שלמים שחטה לשום שלמים פסול שלמים שאין מותרו בא פסח אם שחטם לשם
פסח אינו דין שיהו פסולין אמר לו רבי יהושע מציאנו מותר חטאת בא עולה ואין מותר
עולה בא חטאת ומה חטאת שמותרה בא עולה שחטה לשם עולה פסולה עולה שאין
מותרה בא חטאת שחטה לשם חטאת אינו דין שתהא פסולה אמר לו רבי אליעזר לא
אם אמרת בחטאת שכן כשירה לשמה כל השנה כולה תאמר בפסח שאינה כשר
לשמן אלא בזמנו הואיל והוא פסול לשמו דין הוא שיפסלם אחרים לשמן: שמעון
אחי עזריה אומר כו': רב אשי מתני משמיה דרבי יוחנן ורב אחא בריה דרבא מתני
משמיה דרבי ינאי מאי טעמא דשמעון אחי עזריה דאמר קרא ולא

משנה חשם

ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו
לה׳ במומם מהם אין מתחללין בנמוך מהם
מתחללין והאי להכי הוא דאתא והא מיבעי
ליה לכדשמואל דאמר שמואל מנין לאוכל את
הטבל שהוא במיתה שנאמר ולא יחללו את קרבן
בני ישראל את אשר ירימו לה׳ בעתידי לתרום
הכתוב מדבר אם כן ליכתוב קרא אשר הורמו
מאי אשר ירימו שם תרתי: בעי רבי זירא
כשירין ואין מרצין וכי פליג בחדא פליג או
דילמא כשירין ומרצין ובתרתי פליגי אמר אביי
ואיתימא רבי זריקה תש הבכור והמעשר
ששחטן לשם שלמים כשר שלמים ששחטן
לשם בכור או לשם מעשר פסולה ואי סלקא
דעתך כשירין ומרצין בכור בר ריצויי הוא שאין
כשירין ואין מרצין ומדסיפא כשירין ואין מרצין
רישא נמי בשירין ואין מרצין מידי איריא הא
כראיתא והא כדאיתא אלא מאי קמל גבורה
ונמוך קמל תנינא כיצד קודשי קדשים ששחטן לשם קדשי קלין כו׳ מהו דתימא קודשי
קדשים וקדשים קלים הוא דאיכא גבורה ונמוך אבל קלים וקלים לא הא נמי תנינא
שלמי תורמים את הבכור מפני שהן טעוני סמיכה ונסכים ונסכי תנופת חזה ושוק
הא עיקר ההיא אגורה יסבה: מתני׳ הפסח ששחטו שחרית בארבעה
עשר שלא לשמו רבי יהושע מכשיר כאילו נשחט בג׳ עשר בן בתיר פוסל כאילו נשחט
בין הערבים אם שמעון בן עזאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן ביום שהושיבו את
רבי אליעזר בישיבה שכל הזבחים הנאכלין שנזבחו שלא לשמן כשירין שלא עלו
לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת ולא הוסיף בן עזאי אלא העולה ולא
הודו לו חכמים: גמ׳ אר אלעזר אר יהושע מכשיר היה בן בתירא בפסח
ששחטו שחרית בארבע עשר לשמו דכולי יומא זימניה הוא ומאי כאילו נשחט כאילו
רבי יהושע כאילו אמר איהו נמי כאילו אי הכי אדמיפלגי בשלא לשמו ליפלגו בלשמו
אי איפלגו בלשמו הוה אמינא אבל בשלא לשמו מודי רבי יהושע לבן בתירא הואיל
ומקצתו ראוי קא משמע לן: והכתיב בין הערבים אמר עולא ברי׳ דרב עילאי בין
שני ערבים תמיד דכתיב ביה בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר התם מדכתיב את
הכבש אחד תעשה בבקר מכלל דבין הערבים בין הערבי׳ ממש אימא חד בבקר איתך
כוליה יומא אחד בבקר ולא שנים בבקר נרות דכתיב בין הערבים הכי נמי דכולי יומא
כשר שני התם דכתיב מערב ועד בקר ותניא מע׳ועד בקר תן לר׳ מידתר׳ שתהא
דולקת והולכת מערב ועד בקר דבר אחר אין לך עבודה כשירה מערב ועד בקר אלא זו
בלבד קטרת דכתיב בה בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר שאני קטרת דאיתקש
לנרו׳ התם נמי כתיב שם תזבח את הפסח בערב ההוא ליאוחר דבר ההוא דאתא דתניא
יואחר דבר שנאמ׳ בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד
ומי איכא מידי דאילו שחיט ליה מצפרא אמרת זימניה הוא ובי מטי בין הערבי׳ אמרת
יואחר דבר אין דהאר יוחנן הלכה מתפלל של מנחה ואחר מתפלל של מוספין ובין

ליה לעם דילמא מאחי התם דלא רחיים בידים ועוד קמה היכי מייתי מהתם
דרבי אליעזר פסיטא ליה התם דבעי חיים נידחים ולעיל מיבעי ליה התם
ובתמורה פ׳ לפני רבינו דרחמנא רבי אלעזר דחקן הוי חלב דבידו לתקן ולקח חכמי
המכי׳ וכן ר׳ חופעי׳ פ׳ בתר דכריתות בידו להפקיר כבסין והוי עכי והוי רחוי
תקן מהפרי ויהיו תקן בידו כל כך כמו נפב׳
המזבח דפרי׳ פר׳ קדמי קדש׳ דחוי מעיקרו
הוא וכפר לכולי עלמא דמעיל דכפר דבידו
לתקן פר׳ לוקב הגוזל ולכך כמי נקט ר׳ יוחנן
חלב חלב והפרים קרבן והמיר ותו וחזר
בידחה דהוה ליה כר׳ נחמ׳ ולא נקט מהפרי׳
קרבן לאחר מהמיר דתו דהוה כפר כיון
דבידו לתקן בקל כמו נפגם המזבח וגם
דחוי מעיקרו כפר ובכריתות פרק בתרא
דפריך לר׳ חופעיה מרבי מתעון ולא תייתי
ליה מייעתא מרבנן תעו דעד כאן לא פליגי
רבנן ואחרי מהדחה תעוס דחוי בידו לתקן
כלל בפע׳ הקדם מהי׳ נקיבה לפסחו מכל
היכא מבידו לתקן כלל קסת בגון מטמא
מקדש עסיר מהפרים קן דחיבעי מפקיר
כיכסים תודה דלא הוי דיחוי כלזה פי׳ רבינו
הקדוש ז׳׳ל:

וקשה לי על זה מאי פריך לעיל אי הפרי׳
מכפרי דחוי מעיקרו הוא הלא
בידו להמהותו עד חצות כמו הקדי בגלגל
דכפירין בפ״ק פרק אחרון וכן חותו
וחת בנו: הנ״ה

ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה׳ במומם מהם אין מתחללין בנמוך מהם מתחללין והאי להכי הוא דאתא והא מיבעי ליה לכדשמואל דאמר שמואל מנין לאוכל את הטבל שהוא במיתה שנאמר ולא יחללו את קרבן בני ישראל את אשר ירימו לה׳ בעתידי לתרום הכתוב מדבר אם כן ליכתוב קרא אשר הורמו מאי אשר ירימו שם תרתי: בעי רבי זירא כשירין ואין מרצין וכי פליג בחדא פליג או דילמא כשירין ומרצין ובתרתי פליגי אמר אביי ואיתימא רבי זריקה תש הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשר שלמים ששחטן לשם בכור או לשם מעשר פסולה ואי סלקא דעתך כשירין ומרצין בכור בר ריצויי הוא שאין כשירין ואין מרצין ומדסיפא כשירין ואין מרצין רישא נמי כשירין ואין מרצין מידי איריא הא כראיתא והא כדאיתא אלא מאי קמל גבורה ונמוך קמל תנינא כיצד קודשי קדשים ששחטן לשם קדשי קלין כו׳ מהו דתימא קודשי קדשים וקדשים קלים הוא דאיכא גבורה ונמוך אבל קלים וקלים לא הא נמי תנינא שלמי תורמים את הבכור מפני שהן טעוני סמיכה ונסכים ונסכי תנופת חזה ושוק הא עיקר ההיא אגורה יסבה: מתני׳ הפסח ששחטו שחרית בארבעה עשר שלא לשמו רבי יהושע מכשיר כאילו נשחט בג׳ עשר בן בתיר פוסל כאילו נשחט בין הערבים אם שמעון בן עזאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן ביום שהושיבו את רבי אליעזר בישיבה שכל הזבחים הנאכלין שנזבחו שלא לשמן כשירין שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת ולא הוסיף בן עזאי אלא העולה ולא הודו לו חכמים: גמ׳ אר אלעזר אר יהושע מכשיר היה בן בתירא בפסח ששחטו שחרית בארבע עשר לשמו דכולי יומא זימניה הוא ומאי כאילו נשחט כאילו רבי יהושע כאילו אמר איהו נמי כאילו אי הכי אדמיפלגי בשלא לשמו ליפלגו בלשמו אי איפלגו בלשמו הוה אמינא אבל בשלא לשמו מודי רבי יהושע לבן בתירא הואיל ומקצתו ראוי קא משמע לן: והכתיב בין הערבים אמר עולא ברי׳ דרב עילאי בין שני ערבים תמיד דכתיב ביה בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר התם מדכתיב את הכבש אחד תעשה בבקר מכלל דבין הערבים בין הערבי׳ ממש אימא חד בבקר איתך כוליה יומא אחד בבקר ולא שנים בבקר נרות דכתיב בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר שני התם דכתיב מערב ועד בקר ותניא מע׳ועד בקר תן לר׳ מידתר׳ שתהא דולקת והולכת מערב ועד בקר דבר אחר אין לך עבודה כשירה מערב ועד בקר אלא זו בלבד קטרת דכתיב בה בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר שאני קטרת דאיתקש לנרו׳ התם נמי כתיב שם תזבח את הפסח בערב ההוא ליאוחר דבר ההוא דאתא דתניא יואחר דבר שנאמ׳ בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד ומי איכא מידי דאילו שחיט ליה מצפרא אמרת זימניה הוא ובי מטי בין הערבי׳ אמרת יואחר דבר אין דהאר יוחנן הלכה מתפלל של מנחה ואחר מתפלל של מוספין ובין

דכתיב בין ערב תאכלו מצה עד יום אחד ועשרים לחדש בערב: ואימא חד בקר את הרישון לא יפסח יותר מחצות היום זמנו ורמה מחרית רמה ערבית דכתיב בין הערבים דמפרשת ליה כל יומא ולא פסיס בבקר אלא לשמן כשירין ואין מרצין ומדסיפא כשירין ואין מרצין רישא נמי כשירין ואין מרצין מידי איריא הא כראיתא והא כדאיתא אלא מאי קמל גבורה ונמוך קמל תנינא כיצד קודשי קדשים ששחטן לשם קדשי קלין כו׳ מהו דתימא קודשי קדשים וקדשים קלים הוא דאיכא גבורה ונמוך אבל קלים וקלים לא הא נמי תנינא שלמי תורמים את הבכור מפני שהן טעוני סמיכה ונסכים ונסכי תנופת חזה ושוק הא עיקר ההיא אגורה יסבה: מתני׳ הפסח ששחטו שחרית בארבעה עשר שלא לשמו רבי יהושע מכשיר כאילו נשחט בג׳ עשר בן בתיר פוסל כאילו נשחט בין הערבים אם שמעון בן עזאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן ביום שהושיבו את רבי אליעזר בישיבה שכל הזבחים הנאכלין שנזבחו שלא לשמן כשירין שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת ולא הוסיף בן עזאי אלא העולה ולא הודו לו חכמים: גמ׳ אר אלעזר אר יהושע מכשיר היה בן בתירא בפסח ששחטו שחרית בארבע עשר לשמו דכולי יומא זימניה הוא ומאי כאילו נשחט כאילו רבי יהושע כאילו אמר איהו נמי כאילו אי הכי אדמיפלגי בשלא לשמו ליפלגו בלשמו אי איפלגו בלשמו הוה אמינא אבל בשלא לשמו מודי רבי יהושע לבן בתירא הואיל ומקצתו ראוי קא משמע לן: והכתיב בין הערבים אמר עולא ברי׳ דרב עילאי בין שני ערבים תמיד דכתיב ביה בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר התם מדכתיב את הכבש אחד תעשה בבקר מכלל דבין הערבים בין הערבי׳ ממש אימא חד בבקר איתך כוליה יומא אחד בבקר ולא שנים בבקר נרות דכתיב בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר שני התם דכתיב מערב ועד בקר ותניא מע׳ועד בקר תן לר׳ מידתר׳ שתהא דולקת והולכת מערב ועד בקר דבר אחר אין לך עבודה כשירה מערב ועד בקר אלא זו בלבד קטרת דכתיב בה בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר שאני קטרת דאיתקש לנרו׳ התם נמי כתיב שם תזבח את הפסח בערב ההוא ליאוחר דבר ההוא דאתא דתניא יואחר דבר שנאמ׳ בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד ומי איכא מידי דאילו שחיט ליה מצפרא אמרת זימניה הוא ובי מטי בין הערבי׳ אמרת יואחר דבר אין דהאר יוחנן הלכה מתפלל של מנחה ואחר מתפלל של מוספין ובין

ובין הערבים דכתיב נבי קטורת ונרות למה לי לועור השיב ר' תחרת בן בתירא לדברי רבי יהושע לא אם אמרת בשלשה עשר שאין מקצתו ראוי תאמר בארבעה עשר שמקצתו ראוי ואם איתא כולו ראוי הוא אלא אר' יוחנן פוסל היה בן בתירא בפסח ששחטו בארבעה עשר שחרית בין לשמו בין שלא לשמו והאיל ומקצתו ראוי מנדף בה רבי אבהו אם כן פסח כשר לבן בתירה היכי משכח לה אי דאפרישיה האידנא דחוי מעיקרו הוא ואי דאפרשינהו מאיתמל נראה ונדחה הוא אלא אמ' רבי אבהו תהא לאחר חצות אביי אמר אפי' מצפרא אין מחוסר זמן לבו ביום רב פפא אמר אפילו תימא מאורתא לילה אין מחוסר זמן דתנן רבי רבי ישמעאל ליל שמיני נכנס לדיר לרתעשר וכדרבי אפטוריקי דרבי אפטוריקי רמי כרתב והיה שבעת ימי תחת אמו הא לילה חזי וכתב ומיום השמיני והלאה ירצה הא לילה לא חזי הא כיצד לילה לקדושה ויום להרצאה אמ' לי רבי זירא לר' אבהו לימא קסבר ר' יוחנן בעלי חיים נדחין אל אין דאר' יוחנן בהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה קריב' ועשה תמורה ותמורתה כיוצא בה ושם תלת שם בעלי חיים נדחין ושם דחויי מעיקרא הוי דחוי ושם יש דחוי בדמים אמ' עולא אמ' רבי יוחנן אבל חלב והפריש קרבן והמיר דת וחזר בו הואיל ונדחה ירחה איתמר נמי אר' ירמי' אר' אבהו אר' יוחנן אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה וחזר ונשתפה הואיל ונדחה ירחה וצריכי דאי אשמעי' קמיית' משום דהוא דחי נפשיה בידים אבל הבא דמימלא איתך בישן דמי ואי אשמעינן הכא משום דאין בידם לחזור אבל הבא דיש בידו לחזור אימא לא צריכ' בעי ר' ירמיה אכל חלב והפריש קרבן והורה ב"ד שחלב מותר וחזרו בהן מהו מי הוי דחוי או לא הוי דחוי אל ההוא סבא בי פרת ר' יוחנן ברחויין מיהא פתח מ"ט התם גבר אידחי קרבן לא אידחי הכא קרבן נמי אידחי: אמר שמעון בן עזאי מקובלני מפי שבעי' ושני זקני כו': למה לי למיתנ' שבעי' ושני זקן דכולהו בחר שיטת הוו קיימי: לא הוסיף בן עזאי אלא העולה: אמ' רב הונא מ"ט דבן עזאי עולה היא אשה ריח ניחוח לה' היא לשמה כשיר שלא לשמה פסולה אשם נמי כתי' ביה הוא ההוא לאחר הקטרת אימורי הו' דכת' האי נמי לאחר הקטר אימורי הו' דכת' תרי הו' כתיבי גבי אשם נמי תרי הוא כתיבי אלא בן עזאי בקל וחומ' מייתי לה ומה חטאת שאינ' כליל שחט שלא לשמה פסולה עולה שהיא כליל לא כל שכן מה לחטאת שכן מכפר פסח יוכיח מה לפסח שכן זמנו קבוע חטא תוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן קדשי שחטו שלא לשמן פסול אף אני אבי עולה שהיא קדשים ושחטה שלא לשמה פסולה מה להצד השוה שבהן שיש בהן צד כרת בן עזאי

צד

ובין הערבים דכתיב נבי קטורת ונרות למה לי הואיל ומיבי' לה הוי מצטרף

בין הערבים ממש מיבעי לך קרא לחריבי לפרוכי ועוד תני בתוספתא תני בית ר' הושעי' דקתני הסיב תחת בן בתירה כו': לדברי ר' יהושע כהילו נפחט ביה מחלין מקצתו ראוי לגמרי הילכך לא קריבן ביה פסח בזמנו אלמא דרבי סבירה ליה כבן בתירה מסוס דמקצתו ראוי לגמרי הוה דקתמ' טעמי': ואם איתא דבן בתירה סבירה מכשר לגמרי הוה כולו ראוי לגמרי מנדף בה בהא דרבי יוחנן אם כן רבי לגמרי ובן עזאי לגמרי פסול: פסח כשר בזמנו לגמרי בן עזאי בתירה: היכי משכחת לה לי דאפרשיה האידנא בי"ד בפחרית דחוי מעיקרו הוא דבפעת הפרשה לא חזו למידי ומפיקין ליה לר' יוחנן דאם דחוי מעיקרו הוי דחוי לגמרי אפי' לר' אבהו אלא אי איתמל נראה ונדחה הוא אלא אמ' רבי אבהו תהא לאחר חצות אביי אמר אפי' מצפרא אין מחוסר זמן לבו ביום רב פפא אמר אפילו תימא מאורתא לילה אין מחוסר זמן דתנן רבי רבי ישמעאל ליל שמיני נכנס לדיר לרתעשר וכדרבי אפטוריקי דרבי אפטוריקי רמי כרתב והיה שבעת ימי תחת אמו הא לילה לא חזי וכתב ומיום השמיני והלאה ירצה הא לילה לא חזי הא כיצד לילה לקדושה ויום להרצאה אמ' לי רבי זירא לר' אבהו לימא קסבר ר' יוחנן בעלי חיים נדחין אל אין דאר' יוחנן בהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה קריב' ועשה תמורה ותמורתה כיוצא בה ושם תלת שם בעלי חיים נדחין ושם דחויי מעיקרא הוי דחוי ושם יש דחוי בדמים אמ' עולא אמ' רבי יוחנן אבל חלב והפריש קרבן והמיר דת וחזר בו הואיל ונדחה ירחה איתמר נמי אר' ירמי' אר' אבהו אר' יוחנן אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה וחזר ונשתפה הואיל ונדחה ירחה וצריכי דאי אשמעי' קמיית' משום דהוא דחי נפשיה בידים אבל הבא דמימלא איתך בישן דמי ואי אשמעינן הכא משום דאין בידם לחזור אבל הבא דיש בידו לחזור אימא לא צריכ' בעי ר' ירמיה אכל חלב והפריש קרבן והורה ב"ד שחלב מותר וחזרו בהן מהו מי הוי דחוי או לא הוי דחוי אל ההוא סבא בי פרת ר' יוחנן ברחויין מיהא פתח מ"ט התם גבר אידחי קרבן לא אידחי הכא קרבן נמי אידחי: אמר שמעון בן עזאי מקובלני מפי שבעי' ושני זקני כו': למה לי למיתנ' שבעי' ושני זקן דכולהו בחר שיטת הוו קיימי: לא הוסיף בן עזאי אלא העולה: אמ' רב הונא מ"ט דבן עזאי עולה היא אשה ריח ניחוח לה' היא לשמה כשיר שלא לשמה פסולה אשם נמי כתי' ביה הוא ההוא לאחר הקטרת אימורי הו' דכת' האי נמי לאחר הקטר אימורי הו' דכת' תרי הו' כתיבי גבי אשם נמי תרי הוא כתיבי אלא בן עזאי בקל וחומ' מייתי לה ומה חטאת שאינ' כליל שחט שלא לשמה פסולה עולה שהיא כליל לא כל שכן מה לחטאת שכן מכפר פסח יוכיח מה לפסח שכן זמנו קבוע חטא תוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן קדשי שחטו שלא לשמן פסול אף אני אבי עולה שהיא קדשים ושחטה שלא לשמה פסולה מה להצד השוה שבהן שיש בהן צד כרת בן עזאי

צד

מסורת השס

תורת כה

פסחים ל

ויקרא כב

ויקרא ו

פסחים דף ה

קרושין דף ו
פסחים דף נ
יומא דף סר
כריתות דף כב
מקורס דף טו

בו מידח"ם גבי מומר ומוטה גבר' לידחי מקרבן קרבן לא לידחי תורת חטאת זאת לא נדחין מיפרש מן הכתוב: למה לי למיכתב זקן ליכתוב זקן: בתורת כהנים לחטת היו יוסבין וכולן הוה כתים אחר: לאחר הקטרת דימורין כתב ולימא למידרשיה לעיכובא דעבמו פלוגתא דרבי ורבנן: והאי הוה דרמיכן למילתיה לאחריתי תרי הוה כתב ואם אין הכתוב עניין לאחר הקטרה דהא כתב חד תכיהו עניין לעבודה דם: ולפסול בפלוגתא לפתין חד הוה כתב בחיל עולה על מילואים בתורת כהנים וחד הוה כתב בויקרא נבי עולת בן בקר: לעם נמי תרי לעם הוה כתב חד בבו לת לאחר לאחר דקרא וחד בויקרא לעם הוה לעם לה' ולקמן על גב דליכא חד מיבייש ורבתיב גבי עבודת דם לת לאחר עניין לכך כדאמרת בעולה:

ר

מסורת השס

צר כרת לא פריך אשם נמי ליתי אשם פריך
מ"ה להצד השוה שבהן שכן ישנן בציבור
כביחיד ואיב"א צר כרת נמי פריך ובן עזאי
גמרא גמיר לה והא דקאמ"ר הונא קל וחומ'
לא אמרה אלא לחדר בה תלמידיו: מתני'
הפסח והחטאת ששחטה שלא לשמן קבל
והלך וזרק שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן
או שלא לשמן ולשמן פסולי ביצ"ל לשמן ושלא
לשמן לשם פסח ולשם שלמים שלא לשמן
ולשמ"ל לשם שלמים ולשם פסח שהזבח נפסל
בארבעה דברים בשחיט"ה ובקיבול ובהילוך
ובזריקה ר"שמעון מכשי' בהולך שהיה אומר
אי אפש שלא שחטה ושלא בקבלה ושלא בזריק' אבל איפשר בלא הלוך שוחט בצד
המזבח וזרק רבי אלי"ע אומר המהלך במקום שהוא צריך להלך מחשב"ה פוסל"ת
במקום שאינו צריך להלך אין מחשבה פוסלת: גמ' וקבלה מי פסלה
והתניא והקריבה זו קבלת הדם או אינו אלא זריקה כשהוא אומר זורקו הרי זריק"ה
אמור הא מה אני מקיים והקריבה זו קבלת הדם בני אהר' הכהנים שתהא בכה' כשר
ובכלי שרת אמר רבי עקיבא מניין לקבלה שלא תהא בכהן כשר ובכלי שרת נאמר
כאן בני אהרן ונאמר להלן אל"ה שמות בני אהרן הכהנים המשוחים מה להלן בכהן
כשר ובכלי שרת אף כאן בכהן כשר ובכלי שרת אמר רבי טרפון אקפח את בניי אם
לא שמעתי להבחין הפרש בין קבלה לזריקה ואין לי לפרש אמר רבי עקיבא אני
אפרש קבלה לא עש"ה בה"ר מחשב"ה כמעשה זריק"ה עשה בה"ר מחשבה כמעש"ה
קיבלו בחוץ אינו חייב כר"ת זרקו בחוץ ענוש כר"ת קיבלוהו פסולין אין חייבין עליו
זרקוהו פסולין חייבין עליו אמר לו ר' טרפון העבוד' אם הטית ימין ושמאל אני שמעתי
ואין לי לפרש אתה דורש ומסכים לשמוע"ה בלשון הור"ה אמר לו עקיבא כל הפורש
ממך כפורש מחייו אמר רבא לא קשיא כאן במחשבת פיגול כאן במחשבת שלא
לשמ"ו דקא נמי דקתני שהזבח נפסל ולא קתני מתפגל שמע מינה: ומחשבת פיגול
לא פסלה בקבלה והתניא יכול לא תהא מחשבה מועלת אלא בזריק"ה בלבד מניין
ויקרו' לרבות שחיטה וקבלה תל"מ האכל יאכל מבשר זבח שלמים דם פיגול הוא לא יראה
ברברים המביאין לידי אכילה הכתוב מדבר יכול שאני מרבה אף שפיכות שיריים
•• והקטרת אימורין תל"מ המקריב אותו לא יראה זריקה בכלל היתה ולמה יצאת להקיש
אליה לומר לך מה זריקה מיוחדת שהי' עבודה ומכפרת ומעכבת כפר' אף כל עבודה"ת
ומעכבת כפרה יצאו שפיכות שירים והקטרת אימורין שאין מעכבין את הכפרה לא

צר כרת: ומנין לבן עזאי שאם מפרישה
חטאתיה מפלגן דלא ליתי בבניין אב דפריך
מה להצד השוה שבהן שיבאו בציבור ופסח
קרי ליה קרבן בציבור כדאמרן בפר יומא בפ'
הפיליו לו מעות דאתיא בכיוצ"ב גמ' גמי
לה מפי עצ"ק שדנים לחדד תלמידיו
שיקשו לו תשובה על מ"ש מיתני לבסוף להיו
חריפין לדרוש קלים וחמורים מתיליה כבן
עזאי: מתני' וקיבל והילך זרק כו' לו
קתני קיבל או הילך או זרק לשמו ולא לשמו
לשמו מחשב בעבו"ח לשמו ולא לשמו
אבל חופשר בלא הילוך הילכך לא חשיבא
ליפסל המהלך במקום שהוא צריך להלו'
הולכה זו: מחשבה פוסל בה: שם חשב
בה שלא לשמה ובגמ' מפר למילתיה מתי
צריך ומתי אין צריך: גמ'
הקריבו דכתיב בעולה ושחט את בן הבק'
והקריבו בני אהרן את הדם זו קבלת הדם
ולמאי מצריך לקבלו בכלי תקח"ו אמר כו':
תניא כוותיה דר"ש לעולם הקרב למזבח
הוא כדכתיב בכהן המקריב את זבח שלמיו והאי
כמי שהקריבה למזבח מעתה: דתניא
זריקה אבל קבלה לא צריך: מתהלל מועד
והילך בפהוא אומר כו' זו קבלת הדם כ בפרדנ
כדאמרן קבלה בעול' סיכי ניקח מאה תכי
הדם ויסח באבנו' ולף על גב דהקרב לעזרה
הולכה היא כדאמרן לעיל: והקריב
הכהן את הכל זו הולכת חברים לכבש הכי
ניין דתימנין הולכה ליתיה כלל כמו הפוח'
בפר המזבח לא כתיב לה קרא ולקבל הוא
דכתיבה וסיכה דכיטרפה הולכ' בפק' לן
דהויא עבודה: מדאפקה רחמנא לקבלה
בלעזרה הולכ' בכהן בפר לאפוקי חללי ובעלי
מומין: וכבלי פרת פיהה מלובשים בגדי
כהונה: דתניס מסתע' הכהנים בכיהוכ'
והיינו בגד כהונ' וכל היכ' דקתני כמי בכהן
כפר וכבלי פרת בבגדי כהונה קאמר רבי
עקיבא לא סתע ליה מהכא דתניא למיתר
בני אהר' כל מתן וכהנים בכיהוכ' לא מסת'
ליה: מה להלן בכהנים כפרין הכתוב
מדבר דהא תלתר ואיתמר כתיבי וכבלי
פרת כמי הכתוב מדבר דכתב הפר מילא
ידים והיינו לעזרן ריבוי בגדי כהונה דכתב

אתה אומר זו קבלת הדם כו' לעיל מי' בקונט' דמוקמי' והקריבו בקבל' ולא
בהולכה מסוס דוהקריבו כ"ף זר מיר לאחר פחיטה וקב' היינו עבודה
דאסונה מאחר פחיט' ולפירושו ק' היכי בעי למימר הכא הן חיכו הלא זריקה
הלא כר' דתניא לה בקבלה הן בזריקה לפי שלא עכבו חסובות מחי חיפס'
לבטלן מה מלין כן בהולכה:

בבהן כפר וכבלי פרת פי' בקונט' כלי פרת
בגדי כהונ' וקסה דהה כפקה לקמן
בפ' מפי מקר' דחי' בגדיה עליה חין כהונ' ן"י
עליהן והוו להו זרים וחפילו בעבודה דלא
מעכבא כפרה ויש לומר דחי לאו גזיר' סוס
דהכא הוה אמרי' מה מהקפיד תור' מחסו'
בגדים היכו היכא דאיכ' דכתיבי בגד' אבל
היכא דלא כתיבי בגדים לא יבבי כתיב אם
וכידור חיברים לא הוה בעינן בגדי' מכהן
בכהונן אלא מדגלי רחמנ' בבי קב' גזיר'
סוה ילפינ' בכל דוכתי' דהכהן הוי בכהונו:
דיקא נמי דקתני מהזבח נפסל במחשבת
לא חיישינן דהאי דיקא דבקבלה
נמי חיכא פסול פיגול ויש

ויש לפרש במסקנא דנקט לסיום פסול רחוירי בפלא למימרא דהוי בכלל עבודו
ומיהו תימה דאכתי דילמא קאי לכפוף נבי כל הנמנוס דמי בחא על מנת לספוך
פירוש למחר כ"ע בפר קמ"ל דמעלה דמיבעיא ליה אם מוליך חותו
רבינו דהתם מיירי מכשפוך תן הכלי על הרצפה ומיבעיא ליה אם מוליך חותו
מקבל הנסת הכלי על מנת לזרוק מתוכו
נשפכין חוץ לזמנו מהרי רחויין להוסיפן לו
דילמא כיון דבכוס חיתיה דם והוה דעל
הרצפה הולך לחיבור לא פסל בהו:

הגה תהי בה דיים לקיים כלום למרו זה
מפלמי תימה הא דיים לקיים נופיה
קאמר לקמן מורה ר' סמעון בחולב חיברי
חטאת הפנימיו לחי מה מלמי כו' זה חין מייך
לומר דמחשבת יום סני לה יפסול בחטאת
כמו במלמים דפסיט דבכל חר חזליב בתר
חוץ לזמנו דידים הלא למחי חית לך למימר
דבר הפוסל בהן כו' הסת מסיק דמפתבר
ום לה לומר כן דדבר הפוסל מוציא מידי
פיגול ודבר המעכב בה מביא לידי פיגול
כמו במלמ' ולי מייך להקשו שכן נוהג בכל
הזבחים זה הכלל כל הקומץ ונותן בכלי
בהגבהה חין פיגול דקמיכה כנגד מחוסר
וחין לו פיגול קודם מחוסר: מורה

לא קשיא דאמר הריני מקבל דמו על מנת
לקבלו דמה למחא דאמ' הריני מקבל דמו
על מנת לשפוך שירים למחר אמר ליה ההוא
מרבנן לרבא ושפיכות שירי והקטר אימורין
לא פסלה בהו מחשבה והתנ' יכול לא תהא
מחשב מועלת אא באכילת בשר מניין לרבו'
שפיכות שירים והקטרת אימורי תלמוד לומ'
ואם האכל יאכל בשתי אכילות הכתו' מדבר
אחת אכילת ארם ואח' אכילת מזבח לא קשי'
הא דאמר הריני זורק על מנת לשפוך שירים
למחר הא דאמר הריני שופך שירים על מנת
לזרוק אימורין למחר אמר יהודה ברי' ר'
חייא שמעתי שטבילת אצבע מפגלת בחטאת
פנימית שמעה אילפא אמר קמיר דרב פרא
אמר כלום למדנו פיגול אלא משלמים מה

שלמי אין טבילת אצבע מפגלת בהן אף חטאת אין טבילת אצבע מפגלת בהן וכי הכל
משלמי למדו אי מה שלמים שלא לשמו אין מוציא מידי פיגול אף חטאת שלא לשמו
אין מוציא מידי פיגול אלא מאי אית לך למימר אריבוי דקראי קאתיא אמר ר' יהושע
בן לוי בעליה זו שמעתי שטבילת אצבע מפגלת תהי בה ר' שמעון בן לקיש כלום למדו
אלא משלמים מה שלמים אין טבילת אצבע מפגלת בהן אף חטאת אין טבילת אצבע
מפגלת בהן וכי הכל משלמים למדו אי מה שלמים שלא לשמן אין מוציא מידי פיגול
אף חטאת אין שלא לשמן מוציא מידי פיגול אמר ר' יוסי ברבי חנינא אין הכל משלמי
למדו אי מה שלמים פוסל בשלמים ושלא לשמו פוסל בחטאת מה חוץ למקומו
הפוסל בשלא מוציא מידי פיגול את שלא לשמו הפוסל בחטאת מוציאה מידי פיגול
אר' ירמיה מצידה תברא מ"ד לחוץ למקומן הפוסל בשלמים שכן נוהג בכל הזבחים
תאמר בשלא לשמו שאינו נוהג אלא בפסח וחטאת בלבד אלא מאי אית לך למימר
דבר הפוסל בהן מוציא"ה מידי פיגול דבר המעכב בהן מביאין לידי פיגול הכא נמי
דבר הפוסל בה מוציא מידי פיגו' דבר המעכב בה מביאה לידי פיגול אמר רב מרי אף
אנן נמי תנינא זה הכלל כל הקומץ ונותן בכלי והמוליך והמקטיר בשלמ' קומץ היינו
שוחט מוליך הינו מקטיר נמי היינו זורק אלא נות בכלי מאי ניהו אילימא דדמי
לקבלה מי דמי התם מימלא הכא איהו קא שקיל ורמי אלא כיון דלא סני דלא יהיב
על כרחי' עבוד' חשוב' היא הכא נמי כיון דלא סני דלא עביד לה על כרחי' היינו הולכה
לא לעולם דרמי לקבלה ודקאמר הכא מימלא התם איהו קא שקיל ויהיב כיו' דאידי
ואידי מתן כלי הו' מה לי מימלא מה לי קא שקיל ויתיב ליה כתנאי דתני חדא טבילת
אצב' מפגלת בחטאת ותניא אידך לא מפגלת ולא מתפגלת מאי לאו תנאי היא לא הא
רבנן הא רבי שמעון אי רבי שמעון מאי איריא טבילת אצבע האמר כל

לא קמיה דמקרבי מפיכ' מיריים: כגון דאמ' הריני זורק לו לאחת מהאי
עבודות על מנת למפוך מיריים למחר מהרי חיסב להאכיל את המזבח חוץ
לזמנו והא דמעטיהו לעיל: כגון דאמ' הריני פוסך מיריים בו כלל' דמילת
בפיקן מחסבה במעת עבודה על דבר אכילת לאדם או למזבח הילכך חיסב
פורש פלוי במעת מפיכת מיריים על אכילת בשר לא
כלום היא דלא הוי מחשבת במע' עבודה
ממעתי מרב"ות: מטבילת אצבע החמור
בחטאות הפנימיות: וטבל הכהן אצבעו
וגו' מפגלת בחטאת אם טבל עמ להקטיר
אימורי למחר: כלום למדנו פיגול בחטאת
אלא מפלמים דעיקר פיגול בפלמים כתב
ואם האכל יאכל ופלמי אין בהן טבילת אצב'
מכל הדמים בזריק מן הכלי למזבח חוץ מן
החטאת מהיו במתנת אצבע: ופרכינ' וכי
היכי הכל מפלמים למדנו ודין פיגול בכל
הזבחים בדינו כפלמים: תימה פלמים אין
אלא למעו מוכיחו מידי פיגול אם מחט ב
מחשב' חוץ לזמנו וקיבל והילך אלא למעו
לא יהא מידי פיגול מהרי אין אלא למעו
פוסל בפלמי והוה ליה קרב המתיר במעותו
בפיגול בלא פסול מחשב' אחרת אף חטאת
אעפ אלא למעו פסול בה לא תוכיחנה מידי
פיגול: ואי' תנן בפ' הפס והחטאת מפחט
חוץ לזמנו וקיבל והילך וזרק אלא למעו זה
אלא קרב המתיר במעותו ואין פיגול ליעכום
כרת על אכילתו כדילפי' בפ' מקר' כהרכת
בשר כך הרכת פיגול מיקרבו כל מתירין
דהיינו חרבע עבודות אלא פסול מחשבה
אחרת: אלא מאי אית לך למימר מריבוי'
דקרא קאתי להזבחים לפיגול בתמ' ואי
מפלמי למדו הילכך כל אחד ואחד מאי דפסול
מוכיחו מידי פיגול וכן לעניין הבאתו לידי
פיגול כל אחד ואחד מאי דכתי' בי' דהוי עבוד'
מביאו לידי פיגול: הכי ברכינן מטבילת
אצבע מפגל אצבע חין הכל מפלמי למדנו
ודקמיה לך בהטאת היאך אלא למעו מוכיח'
לידי פיגול הואיל וחוץ למקומה כו' מחשבת
עמ' לאוכלו היינו חוץ למחי' אכילתו דהיינו
בכל העי' וחוץ לעי' הוי חוץ למקומו פוסל
בפלמים בהדיח מדבי' לה לפסולא בפ' אלו
מאי' בו כר' מוכיחי מידי פיגול כדילפי' בפ'
כל מחשבה פסול מוכיחתו מידי פיגול:
מצדים תברא תמובתה בצדים אם מחוץ ל
למקומו אתה לומד למלא למעו: ולהעמיד
פיגול על עבודות הנוהגת בפלמים ותו לא
אלא מהוכיחת מידי פיגול תלמד בחטאת:
אלא למעו מחוץ למקומו מפלמי"ם להמיב:
מה חוץ למקומו דין הוא מיוצי מידי פיגול
מהרי פסלו חמור לנהוג בכל הזבחי' תלמ'
כו' אלא מאי אית למימר אם אתה למד
הכל מפלמים למדו מה אי"ם לך אתה עשה בפלמי
למעו: המוכיח חטאת מידי פיגול כך אי"ם לך

לומר מפלמים דבר הפוסל בהו כגון חוץ למקומו המוכי' מידי פיגול: ודבר המעכב בהו כגון ד' עבודו' דאם מביאין לידי פיגול: הכא נמי אף חטאת דבר הפוסל
בה כגון אלא למעו מוכיחה ודבר המעכב בה: כל הכתוב בעבודה דמה וטבילת אצבע בכלל: אף אנן נמי תניא מפגלת דתנן דטבול אצבע מפגלת בתנחות יכול
הקומץ בכל ד' עבודו' חמיב לומר מיריים להקטיר קומץ למחר פיגול: בפלמי קומץ מפגל דהיינו כפוחט ממוכח דם מהוח חלק גבוה מן הכבר מיריים הם
אף זה הפרים קומץ בתוך מיריי': וכן מאר ב' עבודו' דמפגל מהייקפא דתיקם מכחה לזבח דכתב זאת התורה ואת לקמן דהך היקפה מה פלמי מפגל ומתפגלי
אף כל מפגלין ומתפגלין: התם ממילא נופל הדם בכלי הכא הקפקיל בידי ורמי: אלא כיון דלא סני דלא יהיב קומץ לכלי לקדמו בתוכו כרחמריכן לעיל אלא
בכלי מרת פסולא חומרין טעמא במסכת סוטה בפרק סני מידי דהוה אדם על גב דקדיפתיה מכיון בכותר בהמה הדר בעי לקבולי וקדופיה בכלי
זימנין אחריתי קומץ נמי אף ע"ג דקדם מכחה כלה בכלי בעי לקדומי קומץ זימנין אחריתי הולכה עבודה חמיבה הוא ומפגלא הכי נמי בטבילת אצבע כיון דלא
סני כו' היכי הולכה ממוליך הדם בחצבעו לקרבן למזבח לעולם דמי לקבלה הילכך לחיוי בהיקפא דתיקם מכחו לפלמי דהחי חיקרבו קבלה בפלמי לפגל
כרחמריכן לעיל ומתן כלי במכחה בקבלה בדם: אבל טבילת אצבע לא חיקרבו ולא תפסוט לה מפגלת אם טבל על מנת להקטיר חימורין למחר ולא מתפגל
אם טבל על מנת לטבול יום אצבע למחר אלו לאו תכלו דמר חמיב לה מהולכה ואמר לה חמיב לה הולכה: לא דכ"ע הולכה היא והא קתני חיכא מפגלת: רבי
ממעון היא דאמר במתניתין הולכה לא מפגלת כרתכן ורבי ממעון מכפיר בהילוך:

כל

כל קרבן מציון על מזבח החיצון במלמים מלמדנו מהם פיגול לכל הזבחים
לק בו תמוס פיגול לקמן בפרק בית שמאי בחטאות החיצונות היכ׳ מפגלת
דלה כתב בהו וטבל ולא ולקח הכהן מדם החטאת בחכבעו והחיה לקיחה
קבלה היא ומיכה ילפינן קבלה לקמן בחיזהו מקומן: היכצד מהו

דיתיה הוחיל וכתיב ולקח דמשמע הוא
בעצמו יקח ואי אתי קוף ורמי חורים על
חכבעו במי מיהדר ומשקל חלמא ולקח כמי
חחכבעו קאי מיטבול חכבעו: חימא כמאן
דכתב וטבל דמי: להכי לא כתביה טבילה
בפרה חלא כתב קבלה ומדמצי חחכבעו
וכתן הוא דילף לטבול חכבע מפריך ליקח
בעצמו ולטבול דמשמע הכי דלא תהא טבילת
חכבע חסובה בהן לפגל מדלא חחסב׳ קר׳
להפריכה בפ׳: ומשמע הכי מפריכה היא
לטבול כחטאת החיצונות ולא לילפקול קוף
ולירמוי לרש על החכבע דבעינן לקיח׳ חכב׳
מעלית׳ דולקח כמי חחכבע קאי אחי חיפש׳
לכטלה דלמו חורח חרעך לפחות בהיכל:
ועל כרחו הוא פוחטו בעזר׳ ומוליך בהיכל
לקרנות פנימי: ולהזאת פרכת כל מיכו
קרב אחי מתן דמו על מזבח החיצו׳ לאפוקי
חטאות הפנימיות וקסד דהכ׳ לפסול דמלא
למתו מודה הו׳ לפסול: כהיראין בהן פיגול
להתחייב כרת על חכילתו חבל מודה הוא
דמחסבה חוץ למקמו פוסלתו מקו והכי כמי
הוא מכי לתרוצי לי׳ לקן בחחסב מלא למתו
קיימינ׳ דפסלה בהו חלא דבעי רבי יוסי בר
חניכה לאחמעינן דמחסבה חוץ למקמו הפוסל בשלמי׳
כו׳ומיהו כרת לא נפקא לן בו מיכ׳ דהא קלן
מכחסלא למתו אחי ודין הבא מן הדי׳ להיו׳
כדרך חוץ למקומו מכא לן דהא חוץ למקומו
כמי בשלמים כת׳ ומיכיהו גמרי לכל הזבחי׳
ולרבי אחמעון דלא גמר מיכיהו אלא חיפושי
במוקו מכל דפסלה בפגימיות: אי
מחוץ למקמו במה מציכו: אי מפלא למתו
וכקו כדלעיל: מכן מוהג בכמה וכל
הבקעה מקומו פר כוף העולם ומפני מלא
למתו במאי מוהג בחיה קרבן אחת מוכח
פסולו בפסח וחטאת: והכי לא בפ׳ קרבי׳
דיתכן כל הנודר ונידב קרב בכמה ומציכו מפ׳ יז ע״ב
נודר ונידב חיכו קרב בכמה: ואיבעי׳ חיכ׳
חוץ למקומו מחוץ למתו אלא פרכיכן
מכן כרת דהיקש הוא חיקקש חוץ למקומו
לחוץ למתו בפ׳ אחי בקרא אחריכ׳ דחמריכן

כל שאינו על מזבח החיצון בשלמי׳ אי׳ בו משו׳
פיגול אלא הא והא רבנן ולא קשיא כאן
בחטאות החיצונות כאן בחטאות הפנימיות
חטאות החיצונות פשיטא לא כתיב בהו וטבל
איצטרי׳ סלקא דעתך אמינ׳ הואיל וכת׳ ולקח
ואי אתי קוף ורמי להו איידי׳ בעי למישקל זימנ׳
אחריתי כמא׳ דכתב וטבל דמי להכי לא כתב
וטבל דמשמעהכי ומשמעהכי: רבי שמעון
מכשיר בהילוך: אמר רבי שמעון בן לקיש
מודה רבי שמעון בהולכת חטאות הפנימיות
שמחשבה פוסלת בה והואיל ועבודה שאין
יכול לבטלה והאמר רבי שמעון כל שאינו על
מזבח החיצון בשלמא אין חייבין עליו משום
פיגול אמ׳ יוסף בר חנינא מודה היה לפסול
מקל וחומ׳ מה שלא לשמן שהוכשרו בשלמי׳
פסול בחטאת חוץ לזמנו שפוסל בשלמי׳ אינו
דין שיפסול בחטאות ואשכחן חוץ לזמנו וחוץ
למקומו מנלן אי מחוץ לזמנו מה לחוץ לזמנו
שכן כרת אי משלא לשמה שכן נוהג בכמה
חייב שלא לשמן במאי נוהג בפסח וחטאת

מודה היה לפסול מקל וחומר מיכן מתרצים היה דרבי יוסי הג׳ דפר׳
הלזקן דקאמר בהן גדול ביום הכיפורים יוכיח דכי אמר פגול יף יד
מהימ׳ור יוסי סבירא ליה כרבי שמעון בפר׳ הקומץ זוטא דחוק פיגול כרבי יף יה
הכעפה על מזבח החיצו׳ ולמאי דאמר הכא דמרוה הוא לפסול כיחא דפיגול
מוכח אור׳ לו דוקא יום יום לפר היכו פלא למת ולא
כהיראי: ומה פלא למתן כו׳ היינו פלא
למת מהו׳ בר מאמ׳ בחוץ לזמנו מציכו כוהב
פלא בזריקה וכי האיכא פריך לפיל מה
למוץ זמנו מכן כרת ומ״ם לומר דאי הוה פרי׳
הכי הוה עביר קל וחומר מציכו בעלמא
דהוי בפיגול בזריקה ומיהו קשה מה למציכו
בעלים מכן פוסל בזביחה בפס׳ או בזריקה
לחודיה ומ״ם לומר דפלא למתן יוכיח ולפיכן
במה הכר מציכו קודם ומיכו בעלים:
הגה׳ תוך עזרה מקדמת טעמא דרבי
יהודה לקמן בפרק קדמי קדשים יף יה
ובריך לרקדק לרבי יהור׳ כיון דעזר׳ מקדם
היכי מפכחת לה בפסול דחס ירדו לה יעלו
ול׳ל דמפכחת לה בחולס דירדו בלפכה או
בחולס או על גבי רף ופריף מתוך דחמר
פ׳ תלה ופח׳ פסול אי נמי מחט על הרפפה יף יה
וחחר כך נתן על הרף דהפתח ירדו ולפ
דמבעיא לקמן ירדו מהו פיעלו ופור יש
לומר דמורה רבי יהודה בדמים לקמן דבעי
מזבח והרס לה עלה ברפפה ותו בלמען חס
עלו דנקט הייכו לרבוח דקודם דחתח דור
וקדים רפפה וקודש ביכין פלמה: הגה׳
מיכור

פפ״ג

כל שאינו על מזבח החיצון בשלמי׳ אי׳ בו משו׳ פיגול אלא הא והא רבנן ולא קשיא כאן בחטאות החיצונות כאן בחטאות הפנימיות חטאות החיצונות פשיטא לא כתיב בהו וטבל איצטרי׳ סלקא דעתך אמינ׳ הואיל וכת׳ ולקח ואי אתי קוף ורמי להו איידי׳ בעי למישקל זימנ׳ אחריתי כמא׳ דכתב וטבל דמי להכי לא כתב וטבל דמשמעהכי ומשמעהכי: רבי שמעון מכשיר בהילוך: אמר רבי שמעון בן לקיש מודה רבי שמעון בהולכת חטאות הפנימיות שמחשבה פוסלת בה והואיל ועבודה שאין יכול לבטלה והאמר רבי שמעון כל שאינו על מזבח החיצון בשלמא אין חייבין עליו משום פיגול אמ׳ יוסף בר חנינא מודה היה לפסול מקל וחומ׳ מה שלא לשמן שהוכשרו בשלמי׳ פסול בחטאת חוץ לזמנו שפוסל בשלמי׳ אינו דין שיפסול בחטאות ואשכחן חוץ לזמנו וחוץ למקומו מנלן אי מחוץ לזמנו מה לחוץ לזמנו שכן כרת אי משלא לשמה שכן נוהג בכמה חייב שלא לשמן במאי נוהג בפסח וחטאת פסח וחטאת בכמה לא קרבו ואיב׳ אימא היקישא הוא שלישי זה חוץ לזמנו פיגול חוץ למקומו אמר רבא אם תימצי לומר רבי שמעון סבר לה כברי׳ דאמר בין ר׳ אולם ולמזבח צפון אין מחשבה מועלת בהולכת חטאות הפנימיות אלא מפתח אולם ולפנים ואם תימצי לומר סבר לה כרבי יהודה דאמר תוך עזרה מקדש אין מחשבה מועלת בהולכה סילוק בזיכין אלא מפתח היכל ולחוץ ואם תימצי לומר סבר קדושת היכל ואולם חדא היא אין מחשבה מועלת אלא מפתח אולם ולחוץ ואם תימצי לומר תוך הפתח כלפנים אין מחשבה מועלת אלא פסיעה אחת ואם תימצי לומר סבר הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה אין מחשבה מועלת כלל אל אביי לאימורי דרב חסדא בעי מיניה מרב חסדא הולכה בזר מהו אל כשירה ומקרא מסייעני וישחטו את הפסח ויזרקו הכהנים את הדם מידם והלו׳ מפשיטי׳ מיתיב רב ששת זר ואונן שיכור

מסורת השס

דף ב ע"ב שיכור פי' בקונ' מתוי"ן ולא ממעכ"ן בפ' מומין ולו פסולין בחרס אלא מיכור כשאר המסכרי' לרבי יהודה דאית ליה עבודה תיהו מיכור דיכין התם ונדחי לה הוי מתוי"ן והא כדחיתיה ולכולי עלמא מחלל עבודה כדפריך התם בפסיטות לחולי מחיל עבודה הוא ומני מחיטה מאי מיפסר לבטלה וכפירה ופי' רבי ממון אמת לאו בהיפסר לבטלה עלי ואת תמרת לרבנן פסול ותימה דאמרי בהולכה לרבנן ונדחי לה בהא תלי והא דפסלי בהולכה משום דמקבל' ואילך מצות כהונה אלא פריך דמכשיר לר' ממעון משום דהיפסד לבטל הוא לא תלי בהא מדמכשר זר בסחיט אלא על נב דאי היפסר לבטלה ובמיתוך דפרי' מהולכת חיברי לרבי ממעון פריך וכן דמייתי תמר רבי אלעזר הולכה בזר פסולה אפילו לרבי ממעון:

הגה מחיטה לאו עבודה היא פי' בקונ' מדתנן בהיכל הפסולי ואי היפסד לומר כן דתכשר נופה מייתי לה לקמן

דף ו ובפרק קמח דמכחות ומיהו יש לומר פי' דיכין רבוש מקום לה בעי כהן בסחיטה לאו עבודה ולהכי פריך עלה מפרה והר יעקב דאורלינס מפרש לאו עבודה היא לפי שמו בחולי ובקדשי שם כן לאו מטעם עבודה אלא בתקום סחיטה ולי נראה לאו עבודה

דף ט ב פי' מדמכשרי לקמן בפר' שני עומד בדרום והוסי ידו לצפון ופיו בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשי לותן בצפון ולא סוחט בצפון לבל מקבל בצפון ובשלמים מכשרין עומד בחוץ והוסי ידו לפני ופיו ולא מקבל קבלתו

דף יב פסולה דדרשי בפרק כל הפסולין כן הבקר לפני ה' ולא סוחט לפני ה' לבל קיבל קבלתו פסולה משום דכתיב לעמוד לפני ה' לשרתו שתא כל שירו לפני ה' שם מדמכשר רחמנא עומד בחוץ והוסיט ידו לפנים ופיו מבלל דסחיטה לאו עבודה היא ועוד מדחמר

דף יג ב בהדי שעיתא בשב ואתלה ופיו סחיטה כשירה דסחיטה על ידך אמר רחמנא ולא סוחט על ידך אמר רחמנא שלמא דסחיטה לאו עבודה היא דאי גווכא דהא נתלה מכשר רחמנא בכי האי גווכא דהא נתלה ומקבל דקבלתו פסולה משום דאין דרך עירות ומדפריך הכא ובפרק חטאת העוף ובפרק קמח דמכחות מפרה דאמר רב סחיטת פרה בזר פסולה משמע קצת כפירוש הקונטרס מיהו גם לפי מה שפירש יש ליישבו אבל קשה לי לפרושי דאם כן למאי נפקא מינה דבעי פרק כל הפסולין מידו סוחט לפנים מן הכפתור הויא סחיטה עבודה מאי פרה דקדמי

דף יג ב בדרך הבית היא בפרק קמח דמכחות פירש:

איבעיא להו הולכה מלא ברגל מהו הולכו לאו לאו פירו' רבי ממון לפסול בה מחשב וגם בזר דאי מה הולכה מחשב מלא לפנים לאו פיגול מוכלת בה ואי לא מאי הולכו קרני עבוד וכדיך להחזיק המזרק לחדיו ולעמו הולכה ברגל וגם אם עשאה זר לאו יוסב הוא בכך כלום ויכול לתקן בכהן בהופט יד דכהן אם זר מולך בהופטת יד פסולה ואינו יכול לתקנה כהן כלחזיר ולהליכה כהן ודחמר הכא וכן יוסב פסול הא עומד דומיא דיוסב מליכו זו מתקומן כשר תלמא היא הולכה ועשה עבודה כתיקנה ולכך נמי כי עשאה מיוסב פסול דכתב לעמוד לפרש לבל מיוסב פסול לא מצי מוכח דהויא הולכה דהויא עבוד בלאו דיוקא דדילמא לאו עבודה היא ויוסב פסול הייט כי לא תיקנה ולא החזיר הדם לאחריו לעשות הולכה לאחרת והדי הולכת חיברי לבבש דאי היפסר ופסולה זר

דף יג ב דכתב והקריב הכהן את המזבח ואת מתי מלי הכא דגלי קרא הקשה הר' אלייהו מאברוויקא הקרוש דבבל דיומא אחריט למיכת כהן בהולכ חיברים לבבש פי' לגופיה לא חיבטריך אלא לגלות דהולכה למזבח לא בעי כהן מדחיבטריך תיעוט להולכת עציט אלא מכי בזרי עציט בעי כהולכ בלאו קרא מטע ואלא ר' ממון דבעי כהולכ התם לסני גזרי עציט מנא ליה דהא כהן דכתב גבי הולכת חוברים חיבטריך לגופיה משום דאי היפסר לבטלה ול"ל ר' ממון הכא אלימת לא קרי למיכתב ביה כהן דוכי תעלה על לרעתך כו' דכתב גבי הולכת חוברים חיבטריך לגופיה משום דאי היפסר לבטלה קרי מטעת דוכי תעלה על דעתך כו' דכתב גבי הולכת חוברים חיבטריך לגופיה משום דאי היפסר לבטלה אלא

איפשׁ לתקונ׳ או לא איפשר לתקונ׳ תא שמע
קיבל הכש׳ ונתן לפסול יחזיר לכשר ונהי נמי
דיחזור הכשר ויקבלנו אי סלקא דעתך לא
איפש׳ לתקונה איפסולה לה מי סברת דקאי
זר גואי לא דקאי זר בראי איתמר אמר עולא
אמר ר׳ יוחנן הולכה שלא ברגל פסולה תנא
לא איפשר לתקונה איתיבי׳ רב נחמן לעולא
נשפך מן הכלי על הריצפה ואספו כשר
הכא במאי עסקינן כשיצא לחוץ לבראי נפיק
לגואי לא עייל במקו׳ מדרון איבעי׳ אימא בגומ׳
ואיבע׳אים׳ בסמיכא ואיכפל תנא לאשמועינן
כל הני ועוד אדתני באירך פירקין נשפך על
הריצפה ואספו ליפלוג ברישה במה דברים
אמורים כשיצא לחוץ אבל נכנס לפנים פסול
תיובתא איתמר הולכה שלא ברגל מחלוקת
רבי שמעון ורבנן בהולכה רבתי כו׳ עלמא לא
פליגי דפסולה כי פליגי בהולכ׳ זוטרתי מחכו
עלה במערבא אלא חטאת העוף דפסולה בה
מחשבה לרבי שמעון היכי משכחת לה אי
דחשיב עלה מקמי דליפוק דם לא כלום היא
ואי בתר דנפק דם איתעבידא לי׳ בצותו מאי
קושיא דילמא כיפרוש ועד דמטא למזבח דהא בעא מיניה רבי ירמיה מר׳זוטרא חיוך
מזה ונקטשה ידו של מזה עד שלא הגיעדם לאויר המזבח מהו והזה ונתן בענן כי אתא
רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע׳מבי רב אמרי היינו חוב׳ובהולכ׳ רבתי לא פליגי
והא כי פליגי בהולכה רבתי אלא בהולכה זוטרתי כולי עלמא לא פליגי דלא
פסלא כי פליגי בהולכ׳ רבתי הוליכו זר והחזירו כהן וחו׳והוליכו פליגי בה בני רבי חי׳
ורבי ינאי חד אמר כשר וחד אמ פסול מר סבר איפשר לתקונה ומר סבר לא איפשר
לתקונה הוליכו כהן והחזירו וחזר והוליכו זר אמר רב שימי בר אשי לדברי ר׳אמכשיר
פסול לדברי הפסול מכשיר רבא אמר לדברי הפסול פסול מאי טעמא דהא צריך
לאטוויה

תטאת העו׳דפס׳ל הזה׳ היכי משכח׳ה ענן דמכ׳ו ר׳אמעו׳ דהולכה פלא
ברגל הלא ודאי היכ׳ משכ׳ר׳ותלי הרב עליבער לבטל׳דרהוין
מן המזבח הולכ׳זו דחיבבי׳ הוה סחיט בכר׳ המיבח ולא פסלה בה מחשב
מחט קרוב למזבח דהולכ׳ זו גם הוסט יד לא פסל׳לבטלה פסלה בה מחשב׳
ולהכי בחטאת העוף פסלה מחשב׳ בהזאה
מכי נפיק עד דמיט למזבח הלא חיפס׳לבטל
דבר זה חבל לדידך הלא תליא בחיפס׳ולא
ח פסר הלא הולכה פלא ברגל לא חזיבא
והוי׳ כחילו חיתעביד חס כן בחטא׳ העוף
כמי כחילו חי עביד מצוותו ומכי דחקבה
מחשבה זו פליתה : ברוך :

אלא חטאת העוף דפסלה בה
מחשבה היכי מכשחת לה חי
בפלתה בהולכה פלא ברגל פליגי חבל
בזוטרתי הלא חיפסר לבטלה פסל׳מחשבה
מכשחת לה חיקחי דחיפוק דם חסוס דדם
הניתז׳כמוח׳כבתו בכלי פרת ולא דמי לבעי׳
דרבי חבין בלים דם חטאת דחיבבי׳ ליה יח נב
חי כותר בכלי פרת חי לא חבל חי בזוטרתי
לא פסלה לרבי ממע׳היכי מכשח לה חבל
מבל זריקת דפלתה לא קשיה ליה חי חיקחי
דליפוק דם מן הכלי לאו כלום הוא ואי בת׳
דנפק הוי חיתעביד ליה מצוותו חסו׳דפס׳
ליה עד דחטי לא חיתעבי מצוותו חבל בהז׳
פרח דלא צריך מזבח חידי דהוה חהזאת
דפרכת ובין הבדיס דהויא הזאה ליף על פי
פלתה נב׳ הנהה

הדרן עלך כל הזבחים

מיפסר לתקונה בין מעצמה זר בין מעצמה כהן חוץ דחוץ הולכה ופסולה
דחה נמי חית כהולכתה חיהו יום לה תקנה להחזירה לחתוריה ולחזור
להוליך ברגל חו׳ חין לה תקנה חלמא חיפסר לבסר לתקנה :
ונהי נמי כו׳ כלומר ולו נמי מפרשת לה הכבסר חחר על גב המזבח קאמר
וכל זמן דמעלת דהולכת כשר קמת דהוחי
פלא ברגל כשיר היה מכל מקום עמע מינ׳
דבבשירה עי תקנה חיפס׳ל בהולכ׳ כשר
דחשוכה : מי סברת דקאי זר גוה לבר
המזבח מהקריב סרחטין כהוסטתו לבר
המזבח : דקאי זר בראי וכשר מהוסיטה לו
הרחיקה מן המזבח הילכך לאו הולכה הוחי
לפסול וכי פם טח יחזור כשר ויטלנו זר
מעם חיכטבח הוח דליעבר ליכח הוסט׳יד
המקרבתו למזבח פסלה וחפילו פסח כחן
בוסלת סרס והסי׳דפסחי׳ בדכיידי וכדפניכ׳
נשפך מן הכלי על הרצפ׳ וחספו כשר הוחיל
ונתקבל בכלי מסנה היה בפרק פליטי בכל
הפסולים קסר כשנשפך ונתפסט ברצפה
בתקרב לבר המזבח : ותקני כשר ונהי
מי׳דחמרת דבריך להחזירו לחתוריו ולחזור
ולהוליך ברגל מבל מקום בתקנתח פגי לה
כפיב לחוץ כשנשפך לח נתפסט לבר המזב׳
חלח נתפסט להנין מן המזבח ובתרחך :
ופרכינן לברחי נפיק לגואי לח עייל בתמיה
וכי חיפס׳ לרס בלול מיספוך ולח יתפס׳ לכל
פרק : בחקום מדרון ומסופע חוץ למזבח
בגוח מעות בתקומו ולח נתפסט : חי נמי
בחיבה דם עבה וקרוב לקרום בחידך
פירקין בס׳ מי : נשפך על הרצפה
מבחר בחמה ולח נתקבל בכלי : ליפלוג
ברישה דפרק פלפה דחיירי בקבלת
כלי ניפלוג בה חילול לפסול פעמים פרק
מן הכלי לרצפה פסול חלח מדלח מפכח
פסול חלח מבוחר בחמה פמע מינה נשפך
מן הכלי לא מכ׳נפק לברחי ול׳ם נפק לגואי
כשר : תיובתח דעולח : מחלוקת רבי
שמעון ורבה דתנני׳היח : חי היח עבודה
חי לא לרבי שמעון לח עבודה דהח דקתני
מתני׳ פמעו מבשיר בהילוך דלח פסל בה
מחשב׳בהולכ׳ פלא ברגל ומסו׳דלאו הולכ׳
יהח : בהולכ רבתי כו׳ מפקב׳ היח למילתיה
דקח׳ לאו׳דרבי פליג רבי שמעו׳ ורב בהולכ׳
יחירת׳ ולמיתר דלאו הולכה היח ואף על פי
פחי׳חיפסר לבטלה לזו לאו עבודה היח

חטאת העוף דקתני׳ח לן בפר׳ קדשים דפסל בה מחשב׳ בהזאת דמים סהוח עיקר עבודתה דכתב בה והזה מדם החטאת על קיר ונות׳ בחוהזה בנוסף
על חטאת העוף דקתני׳ח לן בפר׳ קדשים דפסל בה מחשב׳ בהזאת דמים סהוח עיקר עבודתה דכתב בה והזה מדם החטאת על קיר ונות׳ בחוהזה בנוסף
על חטאת העוף דקתני׳ח לן בפר׳ קדשים דפסל בה מחשב׳ בהזאת דמים סהוח עיקר עבודתה דכתב בה והזה מדם החטאת על קיר ונות׳ בחוהזה בנוסף
דליפוק דם דחיינו כהתיזתה : הח לומרת לח כלום היח דחח הולכה זוטרתי היח ודחי מיוחר סנעקר הדס וניתז מן הכותר חסיב : הח לומרת לח כלום היח דחח הולכה זוטרתי היח ודחי מיוחר סנעקר הדס וניתז מן הכותר חסיב : הח לומרת לח כלום היח דחח הולכה זוטרתי היח ודחי מיוחר סנעקר הדס וניתז מן הכותר חסיב : הח לומרת לח כלום היח דחח הולכה זוטרתי היח ודחי מיוחר סנעקר הדס וניתז מן הכותר חסיב :
מי׳כעקר דס בתרה לה עבודה הזאתה וחף על גב דלח חשח דס למזבח : חי לחמרת בפלתה בהולכה רבתי פליגי וטעמח דרבי סחעון מפוס ד׳חיפסר לבטלה
הוח דחטאת חי לחיפסר לבטלה חלח חי לחמרת מפוס לח טעם דהולכה היח וכפל רבנן פליגי : היכי פסלה בהך הלח לחן כהן מחשב׳ חלח בהלכ׳פלא ברגל
נלרב יוחנן דחמר לעיל הולכה פלא ברגל לח טחה הולכה ליכח למיפרך מיהח דרבי חמר רבי יוחנן הולכתה רבתי קחתר פחין דרכה בכך : חבל הפוחט בסר
המזבח כו׳ וכן חטאת העוף פמלקת חבל המזבח ומחי קושיח מדפריש דס דפסק לה הולכה מתחיל ומסי׳ נחזי
עד דמטי למזבח וחיילח עלה מחשבה : דהח בעח מיניה כו׳ היה מזה בחטאת העוף חו בחטאת הפנימיות : מהו מי היח עבודה בכפל מוס ופסולה חו לח :
דחיכח למימר תכי פריש דס בתרה לה ואתר ליה פסולה : חלח טעמח והזה דחטאת העוף חו דחטאת הפנימיות דכתיב בהן הזלה והזה ונתן בעינן הזלה דומיא
דונתן דגבי הדרי כתיבי והזה מן הדס וגו׳ ונתן הכהן מן הדס על קרבות וגו׳ חלמח מבנה להזלה עד סיגיע למזבח : היינו חוכח הח דמחכי בחערב מסו דקחמ׳ל
להו הכי והבהולכ׳ רבתי לח פליגי : לח׳ ודח כי פליג כו דחח דקתני חל׳ח פלא בהילו מ׳ח כדהילך פסיקי וטע׳מסו׳ מחיפס׳ לבטל׳הוח והחי מהח לח ביטל׳ח בהולכ׳
זוטרתי : כולי עלמח לם דפסלה גר וטעמח מפוס דחח לבטל ומחן דגר׳דלח פסלה טעמח מפוס דלאו כלום היח ואין פס הולכה עליה : חלח כולה כורך זריקה
היח ודח דלח הוה בדעתי׳ למחשב לזריק חלח לחולכה לח חסיב חתי׳ ופסול דחטאת העוף כדחוקי׳ מדפרי׳ ועד מטח למזבח ומסו׳ מחשב׳ הזה ולח מסו מיחשב׳
סיח ודח דלח הוה בדעתי׳ למחשב לזריק חלח לחולכה לח חסיב חתי׳ ופסול דחטאת העוף כדחוקי׳ מדפרי׳ ועד מטח למזבח ומסו׳ מחשב׳ הזה ולח מסו מיחשב׳
סולפה : הוליכה זר ברגל והחזירו כהן מהעבודים עליו מוטלת וחזר והוליכו כשר והתניח לעיל זר וחוכן בהולכ פסול פלא הוחזרה : חיפסר לתקונה להולכה
פסול ולא דמיח לבחר עבודת דחילו פחיטה וקבלה וזריק׳ מחחר מנעשו בפסול חי חיפסר לחזר ולעשותן בהכשר וחס תחמר קבלה נמי לתקן כגון פלא קיבל
הפסול כל הדס ויכול כשר לחזור ולקבל ההיח ודחי כשירה : בפרק פלפה תכן לה חם ים דס הנפש יחזור הכשר ויקבל וכן בזריקה : הכי גרסינן הוליכו בהן
והחזירו וחזר והוליכו זר : חתר רב שימי לדברי המכשיר בהוליכו זר והחזירו כהן וחזר והוליכו פוסל כיון דהתם מחי טעמח מכשר וחזיל בתר בתרייתח הכח
פיזיל בתר בתרייתח : לדברי הפסול דחזיל בתר הולכה קמייתח מכשיר כיון דזיל בתר קמייתח לף לדברי המכשיר עפוסל כיון דהח גריע : להחטוויה

זר ואונן הא דלא תנא בפרק תמוס ומתווי יין ופרועי ראש משום דכתב
בהן חילול בהדיא טבול יום אחר כך תני טמא וזו אין כריך לו זו
קתני ומשום דחיבה תרי קראי תני תרוויהו והא דלא תני טמא

דף ב ד בריפתא ניחא ליה למיתני טמא בהדי ערל כדאמרינן בפרק העלם ובחגיגה
ומיהו חיכא תנא דמתני ליה לערל כי טמא פרש"י
ומיהו סוגיא דגמ' דלא כוותיה מדמצרכי
ליה תרי קראי וכי תימא דאיצטריך לערל
בקרבן ציבור דחילון טמא מדי כי מרבי רע
לערל בי טמא הייכו בזב ומצורע דמה הוא
קרי דרים דכתיב הים הים מזרע להרן
והו כרו"ז זב ונוגע בטמא לא הותר בציבור:
אלא למעוטי נכרים הטמא אין לו מרפא
הקשה הרב ר' יוסף טוב הכהן מסת'
דהייתי בכי יסרל לא תתא למעוטי נכרים
דף מ ולקמן מתריץ בפרק בית מטתי קראי נכרי
אין חייבין עליהם משום כותי דילפיכ' חילול
מטומאה וטומאה כתיב בני יסרל ולא נכרי
ואין לומר דמבני יסרל דכתב גבי תכילת
קודש בטומאה קרים מזה פסוק שני לו
בפרשת אחור של הכהנים דלא מטמא הכי
דף נ בתורת כהנים וברים תמורה דמייתי התם
קר' דויגזרו ועוד רבבי ויגזרו כת' חילול ולא
גבי תכילת קודש בטומאת יום לר' דקר' דויגזרו
מיירי בכל מיום בין בכהן טמא מטמא
בין בזר מטמא ונס חייבי בכל טומאת בין
בתכילת קדש בטומאה בין בטמא במיום
ופטיר ליה למעוטי קדש נכרים מתכילת
בטומאת לאחורי לא תתא דמבני יסרל דכתב
בתרי גבי תכילת בטומאה נפקא ותתא
למיורם זר בני יסרל ולא יחללו ובתכילת
טומאה דכתב הכא למטמיעינן דכתב בית
חילול לגמרי תכותר ואם תתמר אם כן
דף יד ד בתלות ובפרוכו ובפרק הערל לתתי דתקי
רבי יוחנן מזהירים לתכילת קודש בטומאה
תיפוק ליה דמהכא יום יום לומר מטמא דהוי
הני לאו מבכללות דתתא כמי לטמא מטמא
דף כג מייתו קסה בפרק הלו הן הנפלפין דילף
טמא מטמא במיתה מחילול חילול מתרות ויקרא
ופריך לילף חילול חילול מנותר דכרת ולא
במיתת ומסכי חילול דרבי פריך ולא יחללו
ולא יחללו אבל נותר כתב כי את קדש ה'
חילול בלמון יחיד ומפתא תכתי הוה ליה
למילף מתכילת טומאה דכרת דבהאי
קרי גופיה ועוד כיון דמחד קרא נפקי
מיתת חילול דטמיטם לחילול דתכילה ועוד
דלקמן מ"ל פרק בית מטתי מתריכן ולא
יחללו בבני חילולין הכתב מדבר אחת
פסול נותר ואחת פסול טומאת ומקמי לתרוי
הם כן בנותר כמי חיכא חילול דרבים ולא
יחללו ול"ל דילף טמא מטמיטם במיתה מחילול דכותר דכתב בבני כרת כי את קדש ה'
חילל וכברת ולכך מצטי הייכו חילול דיחיד אבל לא יחללו דקרא דויגזרו קאי על נב דמירי בטמא מתכל ונס בנותר הזה חילול לא כתב אלא בחגיגה זה
עיקר: בריך:
ועוד ל"ל דבהאי קרא דלא יחללו מטמא טמיטם מי טמיטם ותכילת קודש ונותר ולא ידעינן להי מייתייהו נקיט אי לזר דבמיתה אי לתכילת קודש ונותר
דבכרת לכך צריך גם ומיהו קשה לתכת דבי רבי ישמעאל דלא כפקה לן זר מהאי קרא ועוד קשה לרבנא דמוסק לן ליה בעל מום טמיטם במיתה מטמא
טמיטם כילף מתכילת קודש דבכרת וחילול דרבים והקשה לרבינו זכל דלקמן דילף דאין חייבין על קדשי נכרים על עון דנותר דילף מחילול חילול דטומאה
דכת' בני יסרל ולא נכרים הלא הוה גופיה בנותר מיפתעי כרתני לו בבני חילולין הכתוב מדבר ועוד קשה לי מכלן ללוי דרים מבי חילולין חילול נותר וחילול
טומאה הלא לוי גופיה בטמיטין מוקי לקרא בבני חילולין לחרימי חילול טומאה וחילול זרות ול' כיון דטומאה וזרות כתיבי בקרא אפילו לא כתב אלא חד חילול
ממ"ל הוה קאי אתרוויהו ותימא לי הא מיבעי ליה לחילול לעון רבים לגמרי מיתה בטמא טמיטם פרק הנפלפין: בריך
דף כג אתיא בקל וחומר מבעל מום מיוסב מכן לא מצי למילף דתתם ליוסב מכן פסול לעבודת כרקתר בסמוך וממחוסר בגדים ומלא רחוץ ידיס ורגליס נמי דתתם
לא כפליג אלא מטעם זרות לבל קשה דחילול בקל וחומר מפתויי יין ופרועי ראש ועומד על גבי כליס לא קאי מידי מפתויי יין דלקמן מפיק פתויי יין
דחילול מחוקה חוקה מתחוסר בגדים לא נפקא לן דחילול הלא מטעם זרות וזר תכתי לא קאי לן ונס מפרועי ראש לא קאי מידי דסילתי פרק
דף כה סבי דמכהדרין לתריכן דפרועי ראש למיתה בתירי לבל למיחל לא בתירי ולפילו למאן דאמר התם דמחלל הייכו מעום דחיתקש למתויי יין דמחללי מטעם זרות
ונס מחלל הלא דיוסב דחיוב מיתה בקבלה לפי פחיכה עבודה תיתה ומחללי כל מכן פרועי ראש דבמיתה דמחללי: בריך ושם

כל הזבחים

הדרן עלך כל הזבחים

כל הזבחים שקבלו דמן זר אונן טבול יום ומחוסר כפורים ומחוס בגרים שלא רחץ ידיו ורגליו ערל טמא יושב עומד על גבי כלי על גבי בהמה על גבי רגלי חברו פסל קבל בשמאל פסל רבי שמעון מכשיר נשפכה על הריצפ' ואספה פסול: גמ' זר מנלן דתני לוי דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישר' ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדישים לי אני ה' זר דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישר' למעוטי מאי אילימא למעוטי נשי' קרב נשי' בטומא' קרב אלא למעוטי נברי' השתא ציץ לא מרצה רא' מר ובנברי בין בשוגג בין במזיד לא הורצה בטומאה קרב אלא הכי קאמ' וינזרו מקדשי בני ישר' ולא יחללו רבי רבי ישמעאל תנא אתיא בקל וחומר מבעל מום מה בעל מום שאוכל אם עבר וחילל זר לאמטויה אמר ליה רב ירמיה לרב אשי הכי אמר רב ירמיה מדיפתי הא צריך לאמטויה מחלוקת רבי אליעזר ורבנן דתנן רבי אליעזר אומר המהלך מקום שצריך להלך מחשבה פסולה מקום שאין צריך להלך אין מחשבה פסולה דאמר רבא הכל מודים קיבלו בחוץ והכניסו בפנים זהו הילוך שצריך להלך קיבלו בפנים והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך להלך לא נחלקו אלא כשהכניסו וחזר והוציאו מר סבר הא צריך לאמטויה ומר סבר לאו כהילוך הצריך לעבודה דמי איתיבי אביי רבי אליעזר או המהלך מקום שצריך להלך מחשבה פוסלת כיצד קיבלו בחוץ והכניסו לפנים זהו הילוך שצריך להלך קיבלו בפנים והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך לילך הא לחזר והכניסו הילוך שצריך להלך הוא אלא אי תניא תני:

הדרן עלך כל הזבחים

זבחים

לאמטויה דקאמרת לאחטוי עבוד מהאי טעמא מחלוקת ר' אלעזר ורבנן
במקבל בחוץ להלן מן המזבח והכניסו בפנים לבר המזבח והוציאו לחוץ
כגון' מן המזבח: הכא צריך לאמטויה: והא צריך למעוטי
לבמזבח ויקריבנו לבר המזבח אם תהא תועה הולכה במחשבה פסולה:
לאו כהילוך הצריך לעבודה דמי הואיל ופלא
לבור הוציאו על מנת להכניסו:
אי תניא דמודה בה רבי אליעזר לתן הלא דאחטוי
מחלוקת בין רבי אליעזר לתן הלא דאחטוי
קאי ופלא:

הדרן עלך כל הזבחים

זר שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה
לבעל מום שכן עשה בו קרב כמקריב טמא
יוכיח מה לטמא שכן מטמא בעל מום יוכיח
וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה
כראי זה הצד השוה שבהן שמוהרין ואם
עברו חיללו אף אני אביא זו שהוא מוזהר ואם
עבד חילל מנלן דמחהר מוינזרו בנופיה כתב
ביה לא מוזר לא יקרב אליכם איכא למיפרך
מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בבמה
לא תימא טמא יוכיח אלא אימא אונן יוכיח
מה לאונן שכן אסור במעשר הנך יוכיחו וחזר
הדין לא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן
שמוהרין כו׳ הכא נמי ליפרו׳ מה להצד השוה
שבהן שכן לא הותרו בבמה מתקיף לה רב
סמא בריה דרבא ומאן לימא לן דאונן אסור
בבמה דילמא שרי בבמה רב משרשיא אמר
אתיא קל וחומר מיושב מה יושב שאוכל אם
עבד חילל זר שאינו אוכל אינו דין שאם עבד
חילל מה לישב שכן פסול לעדות מיושב
תלמידי חכמים׳ מה לשם יושב שכן פסול לעדו׳
שם יושב לא פריך ואם תימצי לומר פריך
אתיא מיושב ומחדא מהנך ויושב דכש׳בבמה
מנלן אמר קרא לעמר לפני ה׳ לשרתו לפני ה׳ ולא לפני במה אונן מנלן דכתיב ומן
המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל רבי אלעזר אם׳מהכא הן הקריבו
אני הקרבתי מכלל ראי אינהו אקריב שפיר אישתרוף ורבי אלעזר מ״ט לא אמר מומן
המקדש לא יצא אמר לך מי כתב הא אחר שלא יצא חילל ואידך מ״ט לא אמר מהן
הקריבו קסבר מפני טומאה נשרפה דבי ר׳ ישמעאל תנא אתיא בקל וחומר מבעל מום
ומה בעל מום שאוכל אם עבר חילל אונן שאי׳אוכל אינו דין שאם עבר חילל מה לבע׳
מום שכן עשה בו קריבין כמקריבין זר יוכיח מה לזר שכן אין לו תקנה בעל מום יוכיח
וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן מוזהרין ואם
עברו חיללו אף אני אבי׳אונן שמוזהר ואם עבד חילל היכן מוזהר אילי׳ממן המקדש
לא יצא חילול בנופיה כתב ביה לא מהן הקריבו וקסבר מפני אנינות נשרפה איבא
למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרה מכללו טמא יוכיח מה לטמא שכן
מטמא הנך יוכיחו וחזר הדין כו׳ הצד השוה שבהן שמוזהרין כו׳ וליפרוך מה להצד
השוה שבהן שכן לא הותרו מכללן אצל כהן גדול בקרבן יחיד שם טומאה הא

זר מיהו תוכל כו׳ לימר דטמא בקרבן ציבור וכהן גדול תוכ׳ יוכיח
מיהו תוכלין ועובדים דמה להנך שכן חיכן מוזהרים תלמר בזר
דמוזהר מה לטמ׳ שכן אטמא לה תני שכן עשה בו קריב׳ כמקריבי׳
לה תני תלבי זר מוזהר כו לכך נרין מיעוט זר מוזהר כהן גדול
ציבו׳ וכהן גדול ותוכן יוכיח כדפריכי׳ ומ״ה
עצמה נמי נרין לקמ׳ בערל הילכת׳ גמירי
לה דלא לתי בקל וחומר:

היכן מוזהר תימא והקריבו בני אהרן
דרשינן תבקלה ואילך מכו׳ כהנים
מיהו עדים מחני׳ לאו בתו׳ תוכל זר לא יקרב:

הגה דילמא מרי בבמה והתי דלא חשיב
תוכן לקמן בסוף מכלתין בדבריס
שכין במה גדול לבמה קטן כדחשיב כיהנ׳
ובגרי פרת ד׳ל תנא ומיירי רמי׳ כמי יוסב:

ומה יוסב מחכל כנון במורם מתקדשים
ובכור מה ליוסב שכן פסול לעדות
נריך לאהדר מלה לדון על פי עדות דמיוסב
ובגט לשה נריך לאהדר יותר ומתא דיעבד
ין לאוס דאמר בירושלמי פ׳ מיתות בני
מבריך לת הסס והדייני׳ עומדין על רגליה׳
מיכן לדייני׳ מקבלו עדות מעיימר מדנין
על פי עדותן ומסתם הסס דכי היכי דאין
מיכובח ביומית הדיינין לף על פי שיש
להס ליסב מן התורה כבי כמי אין מיכובח
בעיניך העדים לף עם שיש להס לעמוד מן
התורה הקשה הר׳ לפרים: כהן גדול יהא
פסול לעבודה קל וחומר מבעל מום ומה בעל מום שכשר
לעדו׳ ואס עבד חילל ולייתי מבעל מום ואח׳
מהכא לא תלבי מיניי׳ היה דכין דגדלן אינו
מוהר לא תלבי מיניי׳ כדפרי לעיל:

תיוסב

זר מיהו תוכל כו׳ לימר דטמא בקרבן ציבור וכהן גדול תוכ׳ יוכיח
מיהו תוכלין ועובדים דמה להנך שכן חיכן מוזהרים תלמר בזר
דמוזהר מה לטמ׳ שכן אטמא לה תני שכן עשה בו קריב׳ כמקריבי׳
לה תני תלבי זר מוזהר כו לכך נרין מיעוט זר מוזהר כהן גדול
ציבו׳ וכהן גדול ותוכן יוכיח כדפריכי׳ ומ״ה
עצמה נמי נרין לקמ׳ בערל הילכת׳ גמירי
לה דלא לתי בקל וחומר:

היכן מוזהר תימא והקריבו בני אהרן
דרשינן תבקלה ואילך מכו׳ כהנים
מיהו עדים מחני׳ לאו בתו׳ תוכל זר לא יקרב:

הגה דילמא מרי בבמה והתי דלא חשיב
תוכן לקמן בסוף מכלתין בדבריס
שכין במה גדול לבמה קטן כדחשיב כיהנ׳
ובגרי פרת ד׳ל תנא ומיירי רמי׳ כמי יוסב:

ומה יוסב מחכל כנון במורם מתקדשים
ובכור מה ליוסב שכן פסול לעדות
נריך לאהדר מלה לדון על פי עדות דמיוסב
ובגט לשה נריך לאהדר יותר ומתא דיעבד
ין לאוס דאמר בירושלמי פ׳ מיתות בני
מבריך לת הסס והדייני׳ עומדין על רגליה׳
מיכן לדייני׳ מקבלו עדות מעיימר מדנין
על פי עדותן ומסתם הסס דכי היכי דאין
מיכובח ביומית הדיינין לף על פי שיש
להס ליסב מן התורה כבי כמי אין מיכובח
בעיניך העדים לף עם שיש להס לעמוד מן
התורה הקשה הר׳ לפרים: כהן גדול יהא
פסול לעבודה קל וחומר מבעל מום ומה בעל מום שכשר
לעדו׳ ואס עבד חילל ולייתי מבעל מום ואח׳
מהכא לא תלבי מיניי׳ היה דכין דגדלן אינו
מוהר לא תלבי מיניי׳ כדפרי לעיל:

תיוסב

אם דקתני תום בו ולא יחלל מקדשי זר מיהו תוכל בקדשי קדשים כגון עשה
בו קרב כמקריב התם פוסל בקרבן כדרך שפוסל בבהמ׳ טמא
עשה בו קרב כמקריב מלי מקבלת בהמה טמאה מתייש כשם שהבהמ׳ טמא
מחייש וכתב ונזרו ולא יחללו חלתה טמא מעבר חילל ממוהרין מלא
לעבור טמא מוינזרו בעל מום ולא יגש:

תיכ מוהר זר: אי טמא מוינזרו דרשת ליה
להאי קרא בני יעקב להזהיר זרים כדאתר׳
לעיל חילול בגופיה כתב וקו לתה לך:

והכי גרסינן מה להצד כו׳ שכן לא הותרו
בבמה: בבמה יחיד בבמה בשעת היתר
הבמות דתנן בפרק בתרא דזבח הזמן והכותר
והטמא פוין בזה ובזה וברייתא תניא עלה
דברים שנאמרו במה קטנה לבמה גדול׳ דס
מקדיש ומפסל ומוסיף תלתר בזר שכשר
בבמה כרתנן התם אלו דברים שבי׳במה גרירי
גדולה לבמה קטנ׳ וקתני התם כיהנ׳ובגדי
פרת וקדחי כמי מוכיח בנבעון ומכו׳ומשמ
מהקריבו בבמה: תוכן ולפיכך לקמ׳ מקדחי
תם עבר חילל שכן תפוי במעם דכתיב לה
תכלתי בתוכי תוכ׳ מוהר מלה יעבור דכתי׳
כשם גדול מן המקדש לה יצא ולא יחלל הא
אחר מלא יצא חילל: דילמא פריש בבמה
דגבי תוכן כתיב ומן המקדש: יוסב תם
עבר חילל לקמן ילפינן לה בסיוקין: שכן
פסול לעדות דתתרי׳ במתכ׳ מבועות ומתרו
מי המכפי בעדי הכתו׳ מדבר ומכפי מוסב
תלמיד חכם הכא תייתי לה דכשר לעדות
כרתנן התם שכל תוקין לו כשרו ומוסיפו
עותו מפינו תם יוסב בעלמא פסול לעדות
מנום תם יוסב תלתר בתם זר מיכו׳ כפסול
לעדות תמום תם זרות תם יוסב לה פריך
הוחיל וחכי יוסב תלמידי חכמים דמייתי
מינה לקו כשר לעדות ומחר מהנך תוכן לו
עותו לו בעל מום ויוסב דכשר בבהמ׳ תכת
לן דלא כפריך תכן לה סותרו בבמה דהא
דתרתבקיה רב תפרפיה לקל וחומר דלעיל
דתוכן ועותו ובעל מום ונקט יוסב תמום
הני פירכי מבקיים דלא תפכח היתר בבמ׳
בהדיא לחד מינייהו: הכא תכליה לעתור
לפני ה׳ במקדש הוא דכתיב עתידין תוכן
מכל דתפסל כרקתני תקני׳ ותן המקדש וגות׳
לעיל מיניה כתב לאהרן ולבניו לה יעותו
וכתב גדול תפתח ותסיק ליה ותן המקדש
ונותר כלות לף ביום עתותו תביו ואתו תין
פריך לפתח תן המקדש הלא עומד ותקרי׳
ולא יחלל מחין תקדשים תתחלין בכך הא
הייטו מלא יצא ועבר חילל הן הקריבו תן
היו הקריבו ונומר תקטוכתו על אהר׳ת
לומר מה לתר לו מפס תרוש לה תכלת׳כו׳
עתו בניך הקריבוה בהיכות סהיו תוכנים
על גדב ואביהוא ופסלתיה ולכך כפרפ׳ת

לאהרן וכי הן הקריבו והלא הדיוטו׳ הן ופסולי לעבודה הכי הקרבתי פתר׳לי ועפס את קרב׳העם ונו׳ואני כהן גדול ותקריב תוכן מכלל דאי תיכהו הקריבו
דמעיר לפתריף לה היה תפה לומר להפ תרוץ לה לכלתם: מי כתב הא אחר כו׳ דילמא אחר כתי לה חילל ובריתים הוכתריה ליה לתיפרייה דלא תיעתד מתיך
חיפוכו וקרפתו יתירה הוא פסול תוכן קסבר מפני טמ׳מכנע בה כפרפה ולא החסר פס הכתוב: לעניין הקרבה והן הקריבו הכי קאמר תן היום הלא פריון
יום הוא וכיון תוכיחין בקדשים לאכל ער הערב ומתוך כך תירע בה טומאה בתוכם ואיכא דפליגי לקמן בהא אחר אחר מפני טומאה כפרפה ואחר מפני
היכות כפרפה מלא היו יכולין לאוכלו דקסבר היכות לילה כמי אסור ואפילו נקבר התת ולפי מלא היו לה תוכלין כפרפה וכדרבי יוחנן בן ברוקה
דאמר בפסחי ג׳בי כזמאתו בעלי מל פסח אף זה יפרף תיר סאין לו תוכלין: ואין טעון סור׳סאיכו תוכן יש לו תקנה למחר בעל מום יש לה
תקנה בפסחי בעבור מומו חילול בנופיה כתב כיון דרייקת הא אחר מלא יצא קל וחומר תו למה לך וקסבר מפני היכות הקריבוה ותיהו חילול לה ילף ר׳ישמעאל תיכי דאי לאו קרא אחרינא
וכפאתרו לו מפני היכות פרפנו טעה כסבור סהקריבוה תוכנים ואתר להס סמא בהיכות הקריבוה ותיהו חילול לה ילף ר׳ישמעאל תיכי דאי לאו קרא אחרינא
הוי אתיא הי דאתר להו סמא בהיכות הקרבתו׳ אותו למיתרת דאי עביד הכי פשיר תפתריף הלא כפאתרו לו מפני היכות פרפנוה אתר להס סמא עברת על
החזהר והקרבת תוכנין ואתר לו׳אהרן וכי הן תקריבו דאסורי להקריב תוכנין תכי הקרבתי סאין לו׳ תיכהו תקריב זר הותרו מכללן זר ובעל מום מכלל תיסורין
סאתרו בתקרם לה הותרו לכל מום קרבן ולא לכל מום תרם תאתר בתוכן סהותר מכללו לכל סהן גדול סאין לו אלא קרבן ציבור תס עבר
סקרבן יחיד חילל רכתיב במועדו ואפילו בטומאה: ולפריך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בקרבן יחיד תפילו לכל כך לכל תוכן הותר תס טומאה

תיוסב

יושב ותלמיד חכם אם אין הוא דחוי דתלמיד חכם לא לימא לקמיה
לקמיה דרוטר מיכיה לאו משום דכריך למימר אלא משום זילותא

דף ל דהא אי לאו לקמיה לכתחילה תעיד מיושב ותו דאמר פרק שבועת העדות
הכי מילי למימרא אבל לקמיה אסור ועוד אין חכמה ואין תבונה לנגד ה׳

דף לא ותימא בכתחילה אין דאמר לו ליחי עמוד על
רגלך ויעידו בך ואם אלך ערוך מתלמיד
חכם דאלך אין יכול למחול על כבודו ותלמיד
חכם יכול למחול ואל אלא דמי לטעמא דמתחיל
דתלמיד חכם משום דקורה דידי הוא אבל
אלך כתב מתחה חיותו עליך אין זה מלוי
אלא על אחרים ואין יכול למחול זה ולגבי
מצות יכול למחול ואם מוחל כבודו בפניו
כך לא יניח מלא תהא חיותו אלך ועוד יש
לומר דעובר דיניהי דיכי נפשות הוא ובדיני
נפשות אפילו תלמיד חכם ואם תאמר היכי
גמר מיושב תלמיד חכם מה ליושב תלמיד
חכם שכן פסול לתלוי דתלמיד בעי מעומד

דף לב כדאמר מילתי מצות תליא בתי עמודי
ועמא משום דכתב ועמד ואת ותיהוי טעמא
על ברחין דתלוי מעומד לאו משום ועמד
ואת דמי כתב ויעמד ויאמר כדדייק פרק

דף לג בתרא דמועד קטן גבי קריעה אלמא עמידה
משום דהוי כמו דין ויכול תלמיד ליושב
ובריעבד אם אלמה מיושב כפירש רש״י
דהא תני חלפה בין עומד בין יושב בין מוטה
כפירש רש״י מקרא דעמד ואת בעיכן מעומד
אם כן ליהוי עיכובא מקרא דכתיב אל מטעם
דין הוי כדפרים ובפיפרי דרבי עומר מקר׳
ועמד ואמר לפמכתא הוא:

הנהה ואם תאמר מה ליושב שכן יכול בעזרה
שהרי כרחת לין יכיכה בעזרה
אלא למלכי בית דוד ואמאי הימו מן התורה
תדע דהא דאוריית לאחי מלך קרא ליושב
למכוה תיפוק לי דאפילו אלאו עבודה הוא
יכיב ואי ליפטרי קרא לעובד בהסתוות:
קשה מפני טומאה כפרפה הוה אבי למיתי
כדיבתיב לקנא רביר ישמעל דקשה מפני
תכיכות כפרפה ומן הקריבו אתי לאזהרה

דף לד מאחר להם אמה אחת עבדתם על היסוד הקרבת תכיכות ושעיתם אחתת כך למורנו ולא יחול כדפי בקונטי בפתוך וסוגיא זו לא כאחד מהכך תכאי דפ׳ עבול יום
ואין לתמוה על זה דהכיהו תכאי דרבי קראי דאתם לפי דאתי׳ לן דאוכן מחיל עבוד מקרא אחרי אבל אי לאו הכפך לן מקרא אחרינא מהתם לא הוה אמינא
דהוה דריעבד לקרא כי הכא וכדאמר׳ ליה בקונ׳ והיכן מוצאי כו׳ שלא מהן הקריבו וקשה מפני תכיכות כפרפה אלא היו אוכלין כל היום ולילה אחריכן ולמחרתו
יהיה כפרק כו ביום אלא עיבור פורה וקשה מפני תכיכות לילה כמי לפלו וכקשה התם וכאתמר לו תהרן תכיכות כפרפה טעה אמה אלא חבין מפני תכיכות
דקשה לתהרן פזהו אלא היו רחוין לאכול מחמת תכיכות שלא קשה אמה אמה מקרבתה ומיהו חילול לא ילוף ר׳ יאמעל מיני דאי
לאו קרא אחריכא הוה אמינא דכי אמי דאמר להם בתכיכו לקרבתה לא לימ׳ דאי עבוד הכי אפיר אחתרוף שלא כפלוחדו לו מפני תכיכו׳ מרבכות אתר להם אמה
עבדתם על אזהרה והקרבתם חוכנים ואתר תאהרן וכי תן הקריבו כך פי׳ בקו׳ וקשה קרא להוסיף על פירושו דכתיב אמה להם אמה עבדתם על אזהרה והקרבתם
חוכנים ר׳ כ׳ לום ושעיתם למורפה על כך דאי לאו הכי אמה עיכיין זה אבל זה אין פריפה ועל זה הסיב אהרן הן הקריבו אלי הקרבתי ומפני תכיכות אמרתי לא תככי

דף לה הקרבת בתכיכות אלא מפני תכיכות אבל אבל לכתחל מפני תכיכות ולקמן בפר׳ כיצד קולין ולקמן בפר׳ התעלובת דדרסינן חטאת מכנכם דמה לפכים פסולה מהן לא
הובא את דמה היכי דרים ליה דילמא הכי קאמר ליה אמה טעית לפורפה מפני מכנכם דמה לפכים ום לומ׳ דלא דמי דלמא היה לו להזכיר למעה הכך פסולין
דיוכה ומכנכם דמה לפני דבמלמא גבי תכיכות היה קבור אמה טעה לפי אמ׳ לו אהרן מפני תכיכות כפרפה ואל׳ חיים אהרן דאתכיכו לא אמ׳ לו אמה בפי אלא
מתוך תסובתו אל אהרן אבל הן לא הובא את דמה אמר אמה בפירום אמתע בהדיא דאם הובא ספיר אמתרוף:

שכן דף לו הוקרו מכלל פיר׳ בקו׳ אר דאותר בכתה אין זה אותר מכלל אחרי לא כאמר אם מעולם והקמה א״ר חייא דכהקומץ רבה קרי ביה יכא אותר
מכלל בכתה ותירץ דאמרי גבי כיץ דכתב לרבות להם בכל מקום אמרפה ומור אל דאפילו מיקרי אותר מכלל מכל מקום ברכיכן הכא כל אכן לא
הוקרו מכלל במקום אכאמרו אם טומאה מהו אישתרוי ואת מה להכך זר בעל מום אכן בתות אתת׳ בחוכן וכו׳ ואל דאבר לה כרבכן דאתרי בעל מום
פסיתם בחזהר ולא כר׳ דבמית׳ ואת מה להכך אכן אפולין כפרה בעל מום זר וטמא אתאר בחוכן ום לומר טבול יום יוכיח:

את״א בקל ואומר מיושב תיתי מה ליושב אכן לא אותר מכלל:

דף לו אבל בקרבן ציבור מרפה תימא הרי חטאת דאהרן דהויכו מעיר דרחם חדם דקיימא לן פרק טבול יום ובמעשיהן דאם הקריבוה בתכיכות פסולה ואל
כיץ דלא ילפיכן מטומאה רש בטומאה דאהרן הויכו מרפה אל בתיתרין לכל הקרבן היכו כאתר לה פפיר להתי קל ואומ׳ אתה טומאה
תיתי אי תכיכו לאו דאוריית׳ ליכא למיפרם מה לטומאה פכן הותרם הבא בטומאה בתכילה תאמר בתכיכות אלא הותר:

דף לז ולא תותר תכיכות אי תימא מה לטמא אכן אומר ום לומר בתור אלא פתירת דבריס כל אחד ואחד תיקוס בדוכתא כפ פרק קמא דחולין
גבי קל ואומר דכתר בתוריס אפשר בגבי יונה וגבי כפר מבפרה פסול בעבלה וגבי וייחין כל הכלים מקבלין טומאה מאוירן מקל ואומר בפר אלו
דף לח מכחות גבי עולות וריקיקים וכן פר׳ כל המנחות גבי מלחי יחיד טעונין סמיכה וכפ׳ המוכר את הפועלים גבי שור תוכל בתחובר וכפ׳ כיצד הרגל דקאמר
דף לט ותהא בן חייבת בריפות הרבים מקל וחומר ומה יבמה יוצאה בגט מקל וחומר ובכזיר פרק שלשה מיכין גבי טומאת כתיפתא ובסוף ים אוחלין דף מ
דאפשר אתי אחיים מקל וחומר כריך ל׳ דקרין בבולן לאחי לא אתר אל אחד ואחד תיקוס בדוכתיה ונטמא אחי אחד מהם דאמר

בסורת השם

דיחוי למיפרך הכי הוי ליה למיתני ולא מדע לחם נדרים הילכך: כל חדא תיקו ברוכתא כתיבי תם כפהותרה תניתו לכהן גדול תם בין ביחיד בין בצבור הותרה וכפנחסר להדיוט בין ביחיד בין בצבור כאסרה וכפהותר טומאה בצבור הותר לף לכהן הדיוט וכפנחסר בקרבן יחיד כאסרה לף לכהן גדול: קדושים יהיו תורש פור

בני טומאת כתב בחמו ולא יחללו וגומ כי את לחם אלהיו וגו בחילול קדשים הכתוב מדבר דנפיק ליה מוימרו דכתב ביה בחילול: וניחא תניתו עניין כו דמיניהו מליק לף יקריבו קרחה וסתיך ליה קדשים והו: חלה לף נר: טבול יום דאם במיתה מיבוי הוא כלומר לף מנית למיקביה עיניין לקריבה קרחה דמיתה נבי טבול יום מעבר ויכו ילפי לה בכהנדרי ובחלו הן הכפרתי ובתר חילול חילול מתרומ ומחילול דחתי קרח ילף לה בחמר כאן חילול וכאן בטומ וטבול יום מאכלו תרומה חילול ומתו בו כי יחללוהו מה להלן במיתת כו והילכך הוחל והחיל קר לגם מתרומ אחת ולא מפרש ביה בחתי קאי לה תתיהו עניין חלה לפוסלו לתרומה דילפינן מיניה דפסיל בתרומה: מחיל עבודה כו למה לי דכתב רחמנ טמא וטבול יום כו תומת לה קמיבעי ליה דאי לאו כתב טמא לה הוה אתי לן חר מיניה מיהו עניין לטמא ילפי ואי לאו הוה אתי טמא בוימרו הוה חיוקמא לקדשי יהיו בטמא: וכן מחוסר כיפורי כמי לה כתב בה חילול אלא מדאיקרי מומ ילפי ליה לקדש וכי מיבעי ליה לרבה: טבול יום ומחוסר כיפורי קמיבעי במחוסר כפורים טבול יום לה אתי מיני מכן מחום מעמה הבא קרבן קרב אחת מחיל הבאת קרבן אחת מחילה ערבה: בטמא ליכא למימר דלא אתית מיניה דהה חיינו כמי מחוסר טבילה: ועוד דטמא לא קמיבעיא ליה מדלא אתית מיניה קאי בסיפא דמילתא לא לכתוב טמא ואתי מיניה מיבעי ליה דהו לה כתב בה חילול אלא מדאיקרי מומ ילפי ליה לקדש וכי מיבעי ליה לרבה: טבול יום ומחוסר כיפורי קמיבעי במחוסר כפורים טבול יום לה אתי מיני מכן מחום מעמה הבא קרבן קרב אחת מחיל הבאת קרבן אחת מחילה ערבה:

אלא איבא למיפרך הכי ואיבא למיפרך הכי כל חדא וחדא תיקו ברוכתיה טבול יום מנלן דתני רבי סימאי אומר רחמן לטבול יום שאם עבד חילל מניין תלמוד לומ קדושי יהיו ולא יחללו אם אינו עיניין לשמא דנפיק מוניזרו תניהו עיניין לטבול יום אימא תניהו עיניין לקרח קרחה ולמשחית פאת זקן טבול יום דאם עבר במיתה מנא לן דנמר חילול חילול מתרומה דפסול בתרומה מחיל עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה אמר רבה למה לי דכתב רחמנ טמא וטבול יום ומחוס ביפורים צריכי דאי כתב רחמנא טמא שכן מטמא בטבול יום מחוסר כיפורים לא אתי מיניה שכן פסול בתרומה במחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה שכן מחוסר מעשרה מחדא לא אתו תיתי חדא מתרתי בהי לא ליכתוב רחמנא לא ליכתוב במחוסר כיפורי ותיתי מהנך מה להנך שכן פסולים בתרומה אלא לא ליכתוב רחמנא בטבול יום ותיתי מהנך דמאי פרכת מה להנך שכן מחוסרים מעשה סוף סוף קלישא לה טומאתן קסבר

דהכי קל וחומר פתרי להדדי מה פלוני כן בהנהו פהטעם כמו פפירו בקיבו מעו רכתבו הכתובים פתם דכפהותר תניתו לכהן גדול פתם בין ביחיד בין בצבור כאסר וכפהותר טומאה בצבור הותר לף לכהן הדיוט וכפנחסר בקרבן יחיד כאסרה לף לכהן גדול וחם כמה פלא חלקן הכתובי נכון לחלק על ידי קל וחומר תחלי פפיטה בהלי טפי מבהלי דים לדרום חלוף ולהחליף את כולן הילכך לחריכן כל חדא וחדא תיקום ברוכתיה:

טבול יום מנה לן תיתי תיפוק לן מדכתב נבי טבול יום וכה הטמא וטהר מכלל פהוה טמא כדדרים לקמן תחוסר כיפורי מדכתב וטהרה מכלל פהיה טמאה ותירץ הר חיים דנבי טבול יום ליכ למידרש וטהר טהר יומא כדדרש בפעתה קמיית דברכות תכל וטהרה לא סיך למידרש הכי יף ג ותנע דבפרק העראל דרפינן וטהרה לטבול יף ער יום הפיה מחוסר כפרה היה ועל ידי מכלל פהיה טמאה לא לתי מיניה טבול יום ומיהו קפה דחיכ קרא לחריכ לא יאכל בקדשי ער לפר וטהר דמוקמינן בפרק העראל בזב יף בעל פתי רחיות דלא בר קרבן הוה ולעיכו תנח וכימת מכלל פהוה טמא וים לומ דרבי פימאי דדרים הכא טבול יום מקרא לחריכ סבר לה כתנה דבי רבי ישמעאל דמוקי ליה התם בזב בעל פלא רחיות ומתי ער לפר וטהר ער דמייתי כפרה ומיהו קפה דנבי נגיעת כלי כתב במי יובא וטמא ער הערב וטהר וכרך לומ דתי לאו קרא דרבי פימאי דהכא דדרים טבול יום מולא יחללו לא הוה דרפינ מחוסר כפרה מוטהרה מכלל פהיה טמא ולא טבול יום מוטה מכלל פהוה טמא מפיס דקליפת טומאתיהו אכל מכיון דאפכחן קרא בהדיה לטבול יום לגב דקלים טומאתיה תו דדרפינ פפיר מוטהרה מחום כפרה ותימא במים יובא וטמא הלא מפורש בהדיה לטבול יום חיקרי טמא ול דפריך קרא נבי עבודה דלא יחללו דמפעתין ונבי תכילת תרומה וקדפים קרא לחריכ פרק העראל ולא ילפי מהדדי אכל מן הקדשים וגו והדר כתב ולא יטמו עלי דכת נבי יולדת דרפינן מיניה מחוסר כיפורים דאפכחן בפרק העראל ונבי דמחלל עבודה לקמן בפירקין דאפה כפירה לפחות קדשים כדתניא

דיים כל האוכל תם כן סיך כה חילול עבודה ותימ דנבי זב וחבת ובעל קרי ומבכת זרע כתיבי כתה פעמי ורחץ במים וטמא ער הערב אלמ טבול יום חיקרי טמא בין לעבור בין לקדשים דקרחי ם טמא כתיבי וחיקרי טמא לכל מילי ועוד קאה דפפרק אלפה מיכן ובפרק אלו הן הגולין אמרי טמא אהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כיפורי לעניין כילת מקדש והפת למה ליקרא הא חיקרא טמא לעניין עבודה לאכילת קדשי כי לא כילף בילת מקדש מיכאן אלא מדכתב בו דלכ

קסבר רבה מחוסר כיפורים דזב כזב דמי הכי נמי לית ליה פרק ב׳
דכריתות ופירוש בקונטרס לענין קרבים אלא הותר לאכלן הוה ליה
כחילון לר׳ טבול ואם לאכלן חייב כרת או אם נגע בהן טמאין למנות בהן
רחמנן ומני וקסבר לפירושו דאם כן למאן ד׳ אמר לעיל דזב דמי ליה כרת
ובבי מסכת כלי תכן בהדי דמחוסר כיפורי תורפ הוי
מכאן למקדש דתכן עזרת ישראל מקודשת
ממה שאין מחוסר כיפורי נכנס לשם וחייב
מטמאת וכן בהמיה הפרק אלו הן הגולין
ואלמה מיכן טמא יהיה לרבות טבול יום
עור טמאתו בו לרבות מחוסר כיפורים
ובהקומץ רבה מחוסר כפרה מכאן לפניס
מחיצתו לעזרה בסובב חייב חטאת במזי עבום
כרת וחיקקם קורם למקד בהעלת ובמלות
ובשבועות ודוחק לומר דכל הני חתיין כמאן
דאת מחוסר כיפורי כזב דמי ועוד דבהמיה כמוד׳ יש
סוגיא דמזיר וטמא יהיה לרבות טבול יום
דכולי עלמא מחוסר כיפורים דזב לאו כזב
דמי ואפילו הכי מר התם כרת למקד מחום׳
כיפורים היינו פלוגתא דאמוראי ריש פרק
כל הפסולין : אית דאמרי הא דאיתקי קור׳
למקדש היינו אפילו לכרת דביאה במקדש
חובו מיה ביאה כמו נגיעה ואית דאמר
לעיכוב תלקות דווקא לאיתמר ותוקי לה בכל
קדש לא תגע לזהרה לנוגע למקדש דליכא
אלא לאו אגב דאל המקדש לא תבא הוי
בכרת ועוד מה ספי בקר לעיכוב למנות בו
רחמנן ומני למומאה ועוד הא תנן
מוכין בו רחמנן ומני לטומאה ועוד הא תנן
במסכת תמילה חטאת העוף כו׳ הוכשר׳
ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורי ודייק
בגי׳ ליפסל אין לטמויי לא ורבינו ת״ם היה
גומר דלא נקט פסול במחוסר כיפורי אלא
אגב טבול יום והקשה לו הרב רבי חיים
מיהא דבסוטה פרק כשם אמריכן מכיין
לרביעי בקוד׳ מהו׳ פסול ומה מחוסר בגדי
ממותר בתרומה מכאן! בקודם מסמע פסול ל״ן טמא לא ועוד אי מוכין בו רחמנן ומני אם כן יעשה רביעי חמיעי בקודם מקל וחומר ומיהו ים לומ׳ בזה דחמיעי
אין ללמוד דמן הדין הוא לומר כן ומסוס דפריך קל וחומר ודי לנו במעלה אחת יותר מתרומה סיעשה רביעי ומיהו עוד קשה מהא דתנן
בפרק בתרא דנידה היוסבת על דם טהור טהורה מעשה מיס לפשה חזרו לומר הרי היא בחנם טמא מת לקדשים ומוקי לה בגמרא כאחת סחול דאמר טבול
יום תחלה לקודם מעשה אבל לרבנן לא ורוחק לומר דכולהו הוי דמעלה ודסוטה ורבנן דאחת סחול סברי כמאן דאמר מחוסר כיפורים דזב לאו כזב דמי אין סוחטין
ומפרש הרב רבי חיים דנפקא מיכה לעיכוב פסח הכא בטומאה דתנן לא יאכלו ממנו זבות דלמאן דאמר מחוסר כיפורים דזב כזב דמי אין סוחטין
וזורקין עליו דלא אתרחי בכיבור אלא טמא מת והוא הדין טמא רחל טומאה יכולה מגיפו בקל וחומר אחת כדאיתא לקמן ומאן דאמר לאו כזב דמי
סוחטין והכי מוכח בהדיא בפרק בתרא דכריתות ועוד דנפקא מיכה לעיכוב טומאה דחוייה בכיבור :

שרפה תוכן ומחוסר כ׳ פורי כפירים פירוש בקונט׳ דפרה קדשי בדק הבית היא וקשה דמכל מקום אית בה כל פסולין קרבן נגוון אלא לשמה דאמר בהקומץ
רבה ומבע הזאות אלא לשמן פסולות ונפקא לן בסיפרי מפוס דחטאת קרייה אמר רחמנא ומהאי טעמא כמי אמריכן בפרק קמא דחולין דטרפות
פוסל בה וכרבה דהייכו טעמא הכא מפוס דטבול יום כתר כפרה ואתי תוכן ומחוסר כיפורים בקל וחומר מטבול יום מאסור בנגיעת תרומה ומותר בפרה
ולמאן דאמר מחוסר כיפורים דזב כזב דמי לא אתי בקל וחומר לטבול יום דמת מחותר לאכול בפסח הכא בטומאה מה מאין כן במחוסר כיפורים :

וחאי דטבול יום כתר תן התורה לישנא דמרבנן דאפי׳ דהא אמרינן בגדי תוכלי קודם מורס לחטאת כל שכן טבול יום והא במעורבי שמש הייתה
בעשית לאו היינו טבול יום ממש אלא אחיו הכהנים היו מניחין ידיהם על ראשו ומתודה נגיעה היה טבול יום כדתניא בתוספת׳ ואיכא בהו היכרא
לכדוקים ועוד יש לפרש דטבול יום ממש היה כתר בה והא דבגדי תוכלי קודם מורס לחטאת מסוס הסח הרעת דאחר טחוחת :

וזהו הטהור ואף על גב דהזאת מי חטאת כפירה בזר ופרפה פסול מכל מקום ילף מריפה מהזאה תוכן וטבול יום של טחת פרק דקילי אתו מקל וחומר
מטבול יום דמת ואין להקשות מה מעשר מה מאין כן בתוכן דמנגיעה ילפיכן כדאחר בפרק העולל ערל מהזה הזאתו כפירה
מידי דהוה לטבול יום מאף על פי מאסור בתרומה כאר בפרה ופריך מה לטבול יום מכן מותר במעשר ומני אלו אכן לנגיעה דתרומה קאמריכן לאכילה קאחר ומה
לטבול יום מאסור בנגיעה דתרומה כאר בפרה ערל מותר במעשר ומני אלו אכן לנגיעה דתרומה חיכו רין מותר בפרה והכי נמי ילפיכן תוכן ואם תאחר מהו׳ כיפורי ובעל
מוס יוכיחו מותרין בתרומה ואסורין בפרה אף אני אביא ערל ותוכן לא קשיא דמה להכך מכן לא הותר מכללן תרומה ותוכן מהותר מכללן לכל
כהן גדול לבל לערל קשה וכרבה לי דמה למחוסר כיפורים מאסור לינע בקדשים לבל ערל ותוכן מותרין לבל מבעל מוס קשה : בריך

ועוד מה לטבול יום מכן חיכו מחוסר מעשה תאחר בערל :

אין בגדיהם על הן אין כהונתן עליהם מהכא ילפיכן מיתה בפרק הנשרפין דקאמר אין בגדיהם עליהם הוו להו זרים ואחר מר זר מסחים במיתה
והקשה הרב ר יעקב מאורליינם והא מיתה כתיבה בהדיא בפרשה ואתה תקוה ותירץ אף על גב דכולהו בגדים כתיבי אחת מכל מקום מיתה
אתכנסיים דווקא כתיבה כרחמנא דכתב בפרשה אחריים דדריכין מיתה דאין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהם חיכטרך
לאחר בגדים ומיהו לא הוה ילפיכן מכנסיו דמכנסיים לא כתיבי התם ועוד ים לומר דקרא דוחגרת פרין לחילול עבודה דמקרו זר : בריך : תלמוד

חוקה חוקה בפתויי יין חוקו׳ עולם ובבגדי׳ כתב כאן לחוקת עולם ברחיצת
ידים ורגלים כתיב והיתה להם לחוק עולם: לי מהתם מפתויי יין הוה לימינא
דמחלי עבור׳ בעבדים מהור חייב עליה מיתה כדכתב בהדיוט קרא בכותבכם
על תחל מוסר ולא תמותו בעבור׳ שים בם חיוב מיתה: דפסולא הכתוב מדבר׳
אינה אלא לרבע עבודות זריקה והקטר ויקרא ז׳
וניסוך המים והיין כדילפינן בפ׳ב בקרר יומא מ׳ב
הקרב יומת עבודת מתנה ולא עבור׳ פילוק
עבודה תמה ולא עבודה שום לחברי׳ עבודה
פנוי קבלה והולכה וקמיצ׳ וכל חיוב מיתות
בפסולי עבור׳ מזרו נמרה כדתנן בפ׳ בתר׳
הקומץ והכולל והיוצק והמקבל דמים כו׳
ואי בתן לה מפוס זרות ולא מפו׳ טומאה
ולא מפו׳ מחוסר בגדי׳ ולא מפוס פלא רחץ
ידים ורגלי׳ אלמא מזר נתריבן לכל עבודה
פחין זר חייב עליה מיתה חימא לא מחלי
לה: מחוסר בגדים להכי כתב והיתה להם
לכהונ׳ עולם לפוייכהו זרי׳ כפחין בגדיהם
עליהם ובזר אפכחן חילול ולא חלק בין
שום יח׳ עבור׳ שים מיתה לעבודה פחין בם מיתה:
מדיוק יח׳ ג׳ אפכחן מיהוסר בגדים בכל העבודות:
פתויי יין מכלן דפסלין עבודה פחין זר
חייב עליה מיתה: והא תנא תלמוד קכסיל
לה לפתויי יין ולא נמר מנזירה סוה ואכן
ניקו וכיצלו פלה למילף מקר׳ לחריבי הכי
מילי מקומי דתיקו ליה נזירה סוה לא הוה
לי למילף פתויי ולא מלהבדיל ומסקנא
לחורכי ליה נזירה סוה ותנא ליה סבקים
לאורחים קמייתא ונקט נזירה סוה למילף
פתויי יין ומחוסר בגדים והא תנא נקטה
לנזירה סוה מחוסר בגדים הוה לילף בה
ופתויי יין ולא סבקה לאורחים: והכי קאמ׳
מכיון פלא נחלקו בו לעולם לא למילף מחוס׳
בגדים ופתויי יין ולא למילף פתויי יין
ומחוסר בגדי׳ והכי קאמ׳ למרבו לעבודות
פל מיתה פתחלת בפכרו׳ מכיון פלא
נחלקו בין מחוסר בגדי׳ לפתויי יין דכי היכי דמחוסר בגדי׳ לפחין בה מיתה כל עבודותיו
פסולות אף פתויי יין ופלא רחץ כן: תלמוד לומר חוקה חוקה חלא
בין החול למה לי הוחיל ולא ילפינן מיה׳ חילול לעבודה: ולא מוקים לתורת
עליה למידרש בפורקין: תורת טבת לחבריה מעיקר פתכל ופתה ועמה יוסי
שוב פר למתר דהכי מפמע ליה קרא ושמרת את כל חקתי ואת כל משפטי
בפעם פתתה בא להכריל ולהורו בין דבר חמור ל דבר חמור שכרו;
מכאן נפקא מחוסר בגדים מהכא נפקא לחכי מחוסר בגדים
בפיהוכו בפעם פחוה מלובם בגדיו נקרא כהן ולא בפהוה לבוש
בגדים הדיוט: ומיפתים מהיתה לפס כיהוכ הוי מוקימנא ליה בהוה
בעבודה המעכבת אבל ניתיבה אם הדיוט רמכוה בעלמא היא פהרי פס אם
פירדה מן הפמים: ומיהו לית לן תיבעי בגדים: דקא מפמע לן ובתנו בני אהרן
להזכי כתב הכא תפרון בגדי למילף דאי עבר אפרן בבגדי הדיוט לאו פפיר
עבר ומה ליכא למיפרך ליתא הואי לן תיבעי הוחה דהכא לאו בגדים כתיבי
ואי לאו דכתב וסיתה להם כהוכה דמפיקין כהוכה תלוים בבגדים לא הוה
ידעינן אכהן בכיהונו מאי היא הכהנים אבני קרי הדיוט בכיסונו
ברוויון להן אנתלת כהוכתן בם אי מהתם מוסיתה להם כהוכה:

מרובלין

תלמוד לומר חוקה חוקה לנזירה שוה אי מהתם הוי אמינא הני מילי עבודה דזר חייב עליה מיתה אבל עבודה דאין זר חייב עליה מיתה אימא לא קמ״ל אשכחן מחוסר בגדים שתויי יין מנלן אתיא חוקה חוקה מטחוסר בגדי׳ והא תנא או להבדיל בין וגומ׳ קא נסיב לה מקמי דליקום נזירה שוה והא תנא מחוס׳ בגדים הוא דקא יליף משתויי יין הכי קאמר מניין שלא נחלקו בין מחוסר בגדי׳ לשתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים תלמוד לומר חוקה חוקה לנזיר׳ שוה אי להבדי׳ למה לי לכדרב דר״ב לא מוקים אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שיכרות אכתי מהא נפקא מהתם נפקא ונתנו בני אהרן הכהנים הכהן בביהונו כהן גדו׳ שלבש בגדי כהן הדיוט ועב׳ עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינ׳ הם עבוד׳ דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים וגומר הכהנים בביהונן מכאן לכהן הדיוט שלבש בגדי כהן גדול ועבד עבודתו פסול׳ אי מהתם הוה אמינ׳ הני מילי חיסו אבל ייתו׳ לא קמ״ל:

תנו

תלמוד לומר חקה חקה לנזירה סוה תיכן לומר רבינו תם דהה לתריכן
בתנחות כל מקום שנתתר תורה וחקה תינו חלה לעכב לחו תר
טמא ניתנו דחוקה מנזירה סוה ותורה ממעטת:

אתיא חקה חקה ממחוסר בגדים בפ׳ הנפלפין לתריכן בחוכן בחזהרה דף פר
דכת׳ ומן הזמקר לא יצא ולא יחלל הא תחר
פלא יצא חילל ולא ילפינ׳ מיה׳ בחילול חילול מתרומה מסו׳ דחילול בגופי׳ לא כתב
מכלל הוא דקאתי הוי דבר הבא מן הכלל וכל דבר הבא מן הכלל אין דנין ממנו
בגזיר׳ סוה וקשה מהך דמעתין דהא אין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהן הינו
כתו׳ בפירוש חוקה בתחומרי בגדי וכן בכל הנך דכת׳ ולא יחללו דדייקי׳ הא עבדו חילול
ולפינן מיה׳ חילול חילול מתרומה ובתורה
אין הרעה על היפה דלא ילפי׳ להיכי בתיתה
בנזירה סוה דחט חט תירץ הר׳ יעקב
מתורלינהו מפום דהוי דבר הבא מן הכלל
טפי מהכ׳ תיתה לי דבפרק הנפלפין בע׳ נט ופ פפ
מתויי יין ופלא רחוץ ידי׳ ורגלי׳ בתיתה מכח
לן ונקמ דבגופייהו כתב בהו מיתה בהדי׳
והשתא למה לי למיכת׳ מיתה תיפוק לי מנזיר׳
סוה דמחוקה חקה מתחומר בגדי כדילפי׳
חילול בהו מהתם מיהו לקמן בפירקי למדי׳
דהוו פלמה כתובין הבחין כאחר ואין
מלתרין מחומר בגדי׳ ומתויי יין ופלא רחוץ
ידים הפת לתי ספיר נס קופות הר׳ יעקב
דהפת בפלמתן כתוב מיתה מיותר למימר
בהני זריס דווק דמיקריב זריס בגזיר׳ סוה
דחוקה תיכת מיתה תבל יוסב חק על נב
דקרוי זר תינו במיתה תבל על סחר פסולין
כגו ערל ואונן לת תיפטרי קרא למעוטינהו
מיתה כיון דלא תיקרו זריס: ברוך
חוזרני לומר דקופות הר׳ יעקב קיימת
דהה למלן דת׳ כמי דבעי׳ פלמה
כתובין הבחין כאחד ליכת מיותר כי חש
הבנים ואחר הוי לגופיה ות״ק תרי קראי
במחומר כיפורים בגדי׳ למה וכתרוייהו כתב חקה ומיהו ואנרת דדרבינן
מיניה חקת עולם תיכתוך מפו׳ חילול דלף על נב דמימלא פתיבי׳ מדתיקרי
זר מכנסים לת כתב ולעולם בפרשה דלעיל קאי מיתה תכולהו בגדים:

הג״ה כהן גדול פלבש בגדי כהן הדיוט ועבר עבודתו פסול׳ ואם תאמר
הת דאמר רבי יוסי בני חינו רחוי לת לכהן הדיוט כהן גדול מפו׳
חיבת כהן הדיוט מפו׳ מעלין בקודש ולא מורידין מדקאמ׳ טמא מפום חיבת
מפמע דמן הדין כהן גדול הוה ואם כן כהן הדיוט תיפוק לי מפום מחומר
בגדי ואת לפרש דלאחר מיתת הרחפון קאמר דלא הוי כהן גדול מפו׳ חיבת
דהת תודה ר׳ יוסף דאם מת רחפון בני חוזר לעבודתו ואם לומר דכהן גדול
כתמנה לעבודה בפעם ומסתלק בפעם ובפרק קמא דיומא דרים ליה מקרא דף יב
בירושלמי ומסתברא מהדבר תלוי בחלך ואחין הכהנים כמו מתניתין בפרק
הבא על יבמתו ביהוסע בן נמלא דחוקמים יכול מלכה ואמרינן בירושלמי דף פפ
ובפרק קמא דיומא ובתוספתא ביוסף בן גלם מניפורי פחירע פפול בכהן דף יב
גדול ופימם תחתיו וכפיכא אמר למלך אמר פר ופעיר פקרבו היום מפלמי
כו׳ וידע פהוסע מן הכהוכה מסולקין כפירין והא דקתני בפר׳ תמיד
נפחט מדין כמדתו פירום חקונט דהיינו למכוה ולא לעכב ואידך תפר לת
דרים מפמע אכא דאיכ׳ דמרבה כפו׳ דפומה ולא מרבה בעלת חתם ומקש׳
רבינו תם דפרק התכלת גבי פלונתא דרבי פמעון מדרבי התם רבי פמעון דף יג
חוזר כפות פומה מאמר תכפה ובעלת חתם מאמר ולא פירכת היה דהתיה
מיניה חקת עולם תיכתוך מפו׳ חילול דלף על נב דמימלא פתיבי׳ מדתיקרי
זר מכנסים לת כתב ולעולם בפרשה דלעיל קאי מיתה תכולהו בגדים:

הג״ה כהן גדול פלבש בגדי כהן הדיוט ועבר עבודתו פסול׳ ואם תאמר דף יד
הת דאמר רבי יוסי בני חינו רחוי לת לכהן הדיוט כהן גדול מפו׳
חיבת כהן הדיוט מפו׳ מעלין בקודש ולא מורידין מדקאמ׳ טמא מפום חיבת
מפמע דמן הדין כהן גדול הוה ואם כן כהן הדיוט תיפוק לי מפום מחומר
בגדי ואת לפרש דלאחר מיתת הרחפון קאמר דלא הוי כהן גדול מפו׳ חיבת
דהת תודה ר׳ יוסף דאם מת רחפון בני חוזר לעבודתו ואם לומר דכהן גדול
כתמנה לעבודה בפעם ומסתלק בפעם ובפרק קמא דיומא דרים ליה מקרא דף יב
בירושלמי ומסתברא מהדבר תלוי בחלך ואחין הכהנים כמו מתניתין בפרק
הבא על יבמתו ביהוסע בן נמלא דחוקמים יכול מלכה ואמרינן בירושלמי דף פפ
ובפרק קמא דיומא ובתוספתא ביוסף בן גלם מניפורי פחירע פפול בכהן דף יב
גדול ופימם תחתיו וכפיכא אמר למלך אמר פר ופעיר פקרבו היום מפלמי
כו׳ וידע פהוסע מן הכהוכה מסולקין כפירין והא דקתני בפר׳ תמיד
נפחט מדין כמדתו פירום חקונט דהיינו למכוה ולא לעכב ואידך תפר לת
דרים מפמע אכא דאיכ׳ דמרבה כפו׳ דפומה ולא מרבה בעלת חתם ומקש׳
רבינו תם דפרק התכלת גבי פלונתא דרבי פמעון מדרבי התם רבי פמעון דף יג
חוזר כפות פומה מאמר תכפה ובעלת חתם מאמר ולא פירכת היה דהתיה

מי שהי לת דרים ונוכח תיכת כי הת׳ נוכח בפרק קמא דמכות דף יג ופרק בית דין הגמל ובפרק קמא דמכות דרים רבי פמעון לת דרים ת: והתניא

והתניא משוחקין כשירין תימא דרבי יוסי דתניא מה תלמוד לומר ילבש לרבות את המשוחקין ואימא פרוך ריבוי ואימא עשרה הן תפרי׳ היה מדקדק ויקבוט דתנן מילואים כלאים משתר עם כמר אין זה מקומו קורין קבוט בלעז מדלא פריך ואימא קבוט מעולה בד בבד והיה חומר דקבוט היה פעמין ומסור עם הכמר משום כלאים והתניא לו רבי תם דהוי דלא פריך ואימא קבוט משום דבגדי כהונה לאו היפסר להיות שלא מכמר ופשתים דכל בגדי התמידין בתורה פשתים היינו כמר ופשתים ועוד דכל קבוט היינו עולה בד בבד דפירו בקונטרי בד בבד קנה יחידי מכל גרעי ואי אפשר קניס עולי מגדלין אחד ואיפסר דקבוט היינו כן דלא כמו חיטין שבמה מיבולי עולין מחיטה אחת: כורך עליה גמי במקדח ואסור משום במדיך פירות בקונ׳ ואסור משום מחיקת פשתים וכר לפרש גזירה שמא להוסיף דף קנ דס וכן בכל הכהן דפירובין יש לפר׳ טעמ׳ דלקמיה במדיך משום חיסורא דקתני בתר הכי כלאים ואסור ואיתיה בירושלמי משמע דטעמא משום דמסי׳ פרק כל כיתבי הקודש גבי ר׳ סלוקה בהקבעו בסב ונתן עליו ספוג יבש וקשר עליה גמי מבחוץ וקאמר התם דלמכבו דשפוך היינו מרפא דלא משמר גמי ובשמוך גמי קאמר קא משמע לן דמסי גמי משמע דהייכו טעמא דלבל לא במדיך תלי תירוצא גמי ליתמעיכן כילבול קטן תימא הא חיכתיך לאתמועיכן גמי משום לבל לא במדיכה דטעמא דשחיקת פשתים לא מייך בב לגמל דהא לא מסי ויש לומר דמכל מקום הוה ליה לאתמועי כילבול דהוי חידוש גדול יותר דלא הוי ייתור בגדים מלאתמועיכן חיכור כל גמי במדיכה ומסני דקא משמע לן דגמי מסי משום לעון חכמים מרפא: תפילין

תנו רבנן היו מרושלין מסולקי משוחקי ועבד עבדתו בשירים לבש שני מכנסי שני אבנטים חסר אחת יתר אחת או שהיתה לו רטיה על מכת בשרו תחת בגדו או שהיו מטושטשי או מקורעין ועבד עבודתו פסולה: אמר רב יהו׳ אמר שמו׳ מרושלין כשירין מסולקין פסולין והתניא מסולקין כשרין אמ׳ רמי בר חמא לא קשי׳ כאן שסילקו על ידי אבנ׳ כאן דליתניהו מעיקרא כלל: רבא אמר אחד זה ואחד זה פסולין: רב הונא איקלע לארגיזא רמא ליה בר אושפיזכני׳ מי אמ׳ שמו׳ מרושלין כשרין ומסולקין פסולין והתני׳ מסולקין כשירין אל בר מינ׳ דההיא דשנייה רמי בר חמא לא לרב קשיא וכי תימ׳ מאי מרושלין מסולקין על ידי אבנט אבנט מינו אניז אלא מסולקין קשיא אמ׳ רבי זירא רב חדא תני מרושלין שסילקן על ידי אבנט כשירין אמר רבי ירמי׳ מריפתי מרושלין שלא סילקן תנאי היא דתניא על ארב׳ כנפו׳ כסותך ארב׳ ולא שלש או אינו אלא ארבע ולא חמש כשהוא אומ׳ אשר תכסה בה הרי בעלת חמש אמו׳ הא מה אני מקיי׳ ארבע ארבע ולא שלש ומה ראי׳ לרבו׳ בעלת חמש ולהוציא בעלת שלש מרבה אני בעלת חמש שיש בכלל חמש ארב׳ ומוצי׳ אני בעלת שלש שאין בכלל שלש ארבעותניא אידך על ארבע כנפות כסותך ארבעולא שלש ארבע ולא חמש מאי לאו בהא קמיפלגי רמר סבר יתר כמאן דליתיה ורמר סבר כמאן דליתיה רמי לא דכולי עלמ׳ כמאן דאיתיה דמי ושני הבא דרבי רחמנ׳ אשר תכסה בה ואידך האי אשר תכסה בה מאי עביד ליה מיבע׳ ליה לכדתני׳ וראיתם אותו פרט לכסו׳ לילה או אינו אלא פרט לכסו׳ סומא כשהוא או׳ אשר תכסה בה הרי כסות סומא אמור הא מה אני מקיי׳ וראיתם אותו פרט לכסות לילה ומה ראי׳ לרבות כסות סומא ולהוצי׳ כסות לילה מרבה אני כסות סומא שישנו בראייה אצל אחרים ומוציא אני כסו׳ לילה שאינה בראיה אצל אחרי׳ תנו רבנן בד שיהו של בוץ בר שיהו חרשי׳ בר שיהו שזורי׳ בר שיהו חוטן כפול ששה בר שלא ילבש של חול עמהן אל אביי לרב יוסף בשלמא שיהו של בוץ הקמל בוץ אין מידי אחרינא לא אלא בר שיהו חרשי׳ חרשי׳ אין שחקי׳ לא והתניא משוחקין כשרים אל וליטעמיך בר שיהו חוטן כפול ששה בר חד חד לחודי׳ משמע אלא הק בגדי׳ שנ׳ בהן בר צריכין שיהו של בוץ חרשי׳ שזורין שיהא חוטן כפול ששה יש מהן למצו׳ יש מהן לעכב ממאי דהאי בד כיתנא הוא אמ׳ ר׳ יוסף בר׳ חנינ׳ דבר העולה מן הקרקע בר בבר אימא עמרא מפצל כיתנא נמי מיפציל על ידי לקותא מיפציל רבינא אמר מהכא פאדי פשתי יהיו על ראשם אמר ליה רב אשי לרבינא והא עד דאתא יחזקאל מנלן וליטעמיך הא דאמר רב חסדא דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו כל

מרושלין נגררין בקרקע: מסולקין מן הקרקע מתוך שהם קצרי: משוחקין יפים כשירין ואף על גב דכתב מרו בר פתהה במדתו מצוה היא בעלמא ולא לעכב: חיסר אחת מכל הבגדים ייתר אחת הוסיף עליהם פוסל בגר בעולם רטייה לפלסטרא מחוסן בין בסרו לבגר דבעינן ילבש על בסרו

תוס׳ ד״ה מטושטשין בטיט מקורעי׳ ואפילו הן חדשי׳

ופסקת דיוקנ דף קפט

דלאו בגר הוא הרחוי רבעי לכבוד ולתפאר׳ כיון דסילקו על ידי לבוש מקורפיר בל כדרך שהבגדי עומדות כשרין דהא ליתנהו: לחד זה ולחד זה אי׳ מרושלי׳ ולחד מסולקין יותר מדאי פלג על ידי לבוש ותני לברייתא דלעיל: פלג לרב קשיא מרושלין וכי תימא מאי מרושלין דמכסר תכף כגון שסילקן עד למדתו על ידי לבוש וקמכסר ליה תכף דקסבר: לבוש מגז לגיז כלומר כל סילוק שעל ידי לבוש הוה ליה כחותך ונוטל היתר מבחן ומכשירו הלכך מסולקין קשיא דקתני כשירין ואתם מסולקין בבוהין מן הקרקע למעלה מרגלין מסתע ולרב ליכא למוקומי כגון שסילקו על ידי לבוש כדתרב׳ דהא על כרחיה אפי לרב דסילוק לבגים מיגז לגיז הסתם הוו כולהו כקצרי מעיקרא רב תניא להכי מרושלין ומסולקי דבריית בחד תילתי תני להו מרושלין שסילק ריפולו על ידי לבוש עד שרי מרתו כשרין לבל מסולקין יותר מדאי פסולין ואפי׳ על ידי לבוש: ולא פלג לימר על טלית של בת פלג כנפות שפטורים מן הציצית והיכי דמי פלג שגיגל לחת כגון שגיגל לחת מר כנפיה בת חומם כגון שחותך מעט מן הכנף ולא גיגל אפי מורמי קרכתא ממקו׳ חתך כעשה כשתי כנפות: הרי בעלת חמש חמור לחיוב דריבויא הוא: מר סבר מאן דפטר בעלת חמש סבר לה לתריכן יתר כמאן דליתיה דמי הלכך: כמאן דליתיה הוא ולא קריכן לה בת ארב׳: ומאן דמחייב כמאן דליתי דמי להתי חמשי ובני מרושלין כמי לא הוי ייתור בגדים פרט לכסות לילה טלית העשויה לכסו׳ לילה פטור מן הציצי׳: מיסב׳ ברחייה כו׳ וקריכן ביה ורחיתה חותי בר מהוה מן בוץ כדמפר לקמן מעמועתא חדשי׳ בשם בבדי פשתנו סיהו מזורי׳ וחוטן כפול ששה ולקמן פרי׳ והא בר לחודי׳ משמע כמו לבדו ילבש על חול עמהם דמשמע לבדו ילבש: וליטעמיך דילפת לה מעמועת׳ ומקרחי חוטן כפול ששה משמע ליה דבריס מכחמר בהן בר בריכין כו׳ יש מהן למכוה חדשים לכני דלאו מעמועתא חתי יש מהן לעכב בוץ ומזורי׳ וחוטן כפול ששה בוץ כדמפ׳ ואחז׳ דבר העלה מן הקרק׳ בדב׳ מזורי׳ כיון דבר חייכו בוץ ובעלמ׳ קרי להו שש מאזר וחוטן כפולו כדאמרי׳ בסדר יומא וילפי׳ בסדר יומא מקרחי דבדי שש בש חוטן כפול ששה וילף לי׳ לעיכוב העולה מפצל כיתנא נמי מיפציל על ידי לקותא בר בבר קנה יחידי מכל גיגעי ואין ב׳ קנים עולם מגזע אחד: ואימ׳ פלוף הסמ׳ עולה מן הבהמה בר בבר כיתנא נימא לבדה מיפציל הניתנא מתפצלת ומתחלקת לפנים על גבי בהמה מחולים: כיתנא נמי מיפציל לפי טוייתו כותנים הנפעול והוא

מכחות דף מב פסח דף ח

מנחות דף מג תעניית דף ו פסחים דף פו

פחלק לכיתין הרבה: לגב לוקתא מפכין לוקתו וחובטי׳ לוקתו במץ לו בגלגל הוא נכתם ונחלק ומכנסי פשתים יהיו וגומר ובעלמא הרי הוא מכנסי בר מ׳ בר

היינו פשתים דבר זה קאמר לה לקמן לתיתני דקתני ערל מחלל עבודה:

עטורת השם

כל בן ערל לב וערל בשר לא יבא אל מקדשי
לשרתני עד שבא יחזקאל מנלן אלא גמרא
גמירי לה ואתא יחזקאל ואסמכי אקרא הכא
נמי גמרא גמירי לה כו׳ מאי לא יחגרו ביזע
אמר אביי לא יחגרו במקום שמזיעין כדתניא
כשהן חוגרין אין חוגרין לא למטה ממתניהן
ולא למעלה מאצילי ידיהן אל בנגר אצילי ידיהן
אמר רב אשי אמ׳ לי הונא בר נתן זימנא חדא
הוה קאימנא קמיה דאיזגדר מלכ׳ וחזה מדלי
ליה המיינאי ותיתי׳ ניהליה ואמר לי ממל׳
כהניכם וגוי קדוש כתב בכו כי אתאי קמיה
דאמימר אמ׳ לי׳ אקיים בך והיו מלכי׳ אומניך
תנן התם כהן שלקה באצבעו כורך עליה
נמי במקדש אבל לא במדינה ואם להוציא
ממנה דם כאן וכאן אסור אמ׳ יהוד׳ ברי׳ דר׳
חייא לא שנו אלא נמי אבל צילצול קטן הוי
יתור בגדים ורבי יוחנן אמר לא אמרו ייתור
בגדים אלא במקום בגדים אבל שלא במקום
בגדים לא הוי ייתור ותיפוק לי משום חציצה
בשמא׳ אי נמי שלא במקו׳ עבודה ופליג דרב׳
דא׳רבא אמר רב חסדא במקו׳ בגדי׳ אפי׳ נימא
אחת חוצצת שלא במקו׳ בגדי׳ שלש על שלש
חוצצות פחות מיכאן אינן חוצצות אדר׳ יוחנן
ודאי פליגא אדרבי יהוד׳ בריה דרבי חייא מי ליכא דפליגא שאני צילצול קטן דחשיב
לישנא אחרינא אמר רבי יהוד׳ בריה דרבי חייא לא שנו אלא נמי אבל צילצול קטן
חוצץ ורבי יוחנן אמר לא אמרו חציצה בפחות משלש על שלש אלא במקום בגדים
אבל שלא במקום בגדי׳ שלש על שלש חוצצות והיינו דרבא א׳ רב חסדא ליכא פליגא
אדרבי יהודה בריה דרבי חייא שני צילצול קטן דחשיב ולרבי יוחנן מאי איריא נמי
לשמעינן צילצול קטן אנב אורחיה קמ׳ל דמסי נמי בעי רבא נבנסה לו רוח בבגדו מהו
על בשרו בענן והא ליכא או דילמא דרך לביש׳ בכך כינוז מהו שתחוץ מתה לא תיבעי
לך דודאי חייצא חייה מאי מי אמרינן כיון דאתא ואולה׳ רביתא היא ולא חייצא או
דילמא כיון דקפי׳ עלה חייצא עפר מהו שיחוץ עפר ודאי חיץ אלא אבק עפר מהו בי׳
השחי מהו שיחוץ על בשרו בענן והא ליכא או דילמא דרך לביש׳ בכך הכני יזו לתוך
חיקו מהו ניפו מי חיץ או לא נימא מהו שתחוץ נימא ודאי חייצא אלא נימא מרולדלדת
מהו בעי מר בר רב אשי יצא שערו בבגדו מהו שערו כגופו דמי או לאו כגופו דמי בעי
רבי זירא תפילין מהו שיחוצו אליבא דמאן דאמ׳ לילה לאו זמן תפילין הוא לא תיבעי
לך כיון דלילה׳ חייצי יום נמי חייצי כי תיבעי לך למאן דאמר לילה׳ זמן תפילין מאי
מצוה רגופיה חיץ או לא חיץ איגלגל מילתא ומטת לקמיה דרבי אמי אמ׳ ליה ליטוד
ערוך הוא בידינו תפילין חוצצות מיתיבי כהנים בעבודתן ולוים

בן נכר מנתכברו ממעמיו מחמת ערלות לבן מהוה ערל לב רמב ועדל בשר
ממתו לחיו מחמת מילה לא יבא אל מקדשי ולקמן ילף בה חילול בהדי׳ במקו׳
ממזיעין במקום שהבשר נכפל על הבשר ומתחמם ומזיע : כשהן חוגרין
שבטויהם בשעת עבודה למטה ממתניהם מקום שנכפל ונופל עומק הבטן על
הקילבוסת מקורין לנקה : ולא למעלה תורס תור
מאצילן למעלה מנגד מרפקין שקן קודש
לפי שעם הידוע סובב תמיד על הכלעות
ומזיע : כנגד אצילי ידיהם על כלעותיהן
כנגד המרפק : חזן הדר מלכ׳ כך שמו ומלך
פרס היה : והוה מידלי המיינה ותיתייה
כהלה שבטויה היה גבוה חבוי מלמעלה
מכנגד אצילי ידיו והספי׳ למט׳ כדי לכרותו
חתר ממלכת כהני׳ כתב בכו וצריכין אתם
להיות כולכם בתפארת על כהני׳ דכתי׳ בהו
לא יחגרו בזיע : כורך עליה נמי בשעת
עבור׳ שנבחי הוא מתרחה עם מכתו וחעב
דנמי מפי מכה וכל דבר שים בו משום
רפוי׳ חשוב משום שבות גזור שמא יפחות
ממני הא במריש לכל במקדש לא גזרו משום
שבות : ואם להופי׳ רם שמיתכוי׳ לכך כתן
וכתן חשוב רחבורית הוא וחיפור דחוריית :
כילבול בגדיל חבל שלא במקום בגדי׳ כגון
חבבו : ותיפוק לי משום רחוקן בין ידו
לעבודה ואמ׳ דבעינן ולקח הכהן מתהה
קבלה בעמעו על כתן : והיכי מרי׳ יוחנן
בשחל שחיב׳ כשירה לעבודה שלא במקו׳
עבודה כגון על גב היר : ופליג דרבה
דרבי יוחנן שלם על שלם חוכבת כלות׳ הוי
יתיר בגדים וחיירי דנקט במקום בגדים
ליכא דחביב דמייכח בה נקט נמי במסקנ׳
ליכא דחביב : ודחי פליג דהה אמר לה
הוי ייתור בגדים וחפי׳ שלם על שלם בשמע
מי ליחוש שלא דאמר פילבול קטן חוכן ורבה
אמר פחות מכלום לא חוכן : דחביב לפי
מעמי לבוי והוי בגד : לה׳ לומ׳ לה כו׳ כדר׳
יהודה בר חייא לא פליגי ליפני דחוכן נמי
דקאמר מכוס ייתור בגדים הוא ולא מייכח
חציצה למימר שלא במקום בגדים ושלא
במקום עבוד׳ דחי במקום עבוד׳ חפי׳ ניחוש
חייכח וכרבי יוחנן הוא דפליגי ליפני ליחוש
פליג דרבה אדרבי יהוד׳ דחילו דרבי יוחנן
פשיט לן דפליגי עלה וחפי׳ כלבול קטן מכסר
דהה עלה קאמר ופליגי שלא דרבה דאיתמר
עלה בעלמא מי ליחוש פליג אדר׳ יהודה
דניחוש דרבה חפילו כלבול קטן מכסר שלא
במקום בגדים : ורבי יוחנן קאמר חפילו
כילבול לא חיץ מאי חירי דנקט תכת דמתכי׳
נמי לחשמעינן כילבול לא הוי ייתו׳ וכל שכן
נמי : דנמי מפי דופה המכה וחפילו הכי
מותר דחין שבות במקדש דכולה מסכתא
בחיפו׳ שבת חיירי ועיקר משום שבות נקט
לה ומשו׳ בעירובי׳ וכן פולה הך סוגי׳ ת׳
חיל : ככסם לו רוח בבגדו והבדילתו
מבשרו בשעת עבודה : רבית׳ חיל הרי הי׳
כבשרו כיון דקפיד עלה כרגלו לא תהה
כבשרו : חבן עפר דק וחיכו מרגי׳ בו : בית
המיחי מהו שיחוץ חויר בית המיחי כגון בית שלוקין שהוא ריחב וחיכו כוגע בכית המיחי מהו שיחוץ וכריך שיהיו בתי זרעותיו דחוקים וכוגעין בשבר גופו
המיחי מהו שיחוץ חויר בית המיחי כגון בית שלוקין שהוא ריחב וחיכו כוגע בכית המיחי מהו שיחוץ וכריך שיהיו בתי זרעותיו דחוקים וכוגעין בשבר גופו
ידו שסיל גופו כיון דמסתע דחתיל מעלמא כיון דמדלדלת מן הכגר מנודרין : תחובה בו קנת שלא שכתקה מעיקר׳ יפת שערו מרשעו למטה עד שנכנס בין
כותניתו לבשרו מהו שתקל ידו לא חייבו שערו מהו שיחבו למיחוי יתור בגדים שלא דאמרין דאמרינן בפר׳ בתרא דעירובין ובשקומץ רבה דורחי חכמים

כל הזבחים שקיבלו דמן — פרק שני — זבחים

מסורת ח

ולוי ברוכנן וישר׳ מעמדן פטורי׳ מן התפילה ומן התפילין מאי לאו אם היניחו אינן חוצצו׳ לא אם היניחו חוצצו׳ אה פטורי׳ מיבעי ליה כיון דאיכא לוים וישר׳ דלא מתנו ליה׳ אסור משו׳ הכי תני פטורין והתני׳ אם היניחו אינו חוצצות לא קשי׳ הא דיד הא דראש מאי שנא דיד דכתב ילפ׳ש על בשרו שלא יהא דבר חוצץ בינו לבשרו דראש נמי כתיב׳ ושׂמת המצנפת על ראשו תנא שערו היה נר׳ בין ציץ למצנפת ששם מניחין תפילין: מחוסר כיפורי׳ מנלן אמר רב הונא אמר קרא וכפ׳ר עלי׳ הכהן וטהרה טהרה מכלל שהיא טמאה: ושלא רחוץ ידים ורגלים: אתיא חוקה חוקה מפחוסר בגדים: תנו רבנן כהן גדול שלא טבל ושלא קידש בין בגד לבגד ובין עבור׳ לעבודה ועבר עבודתו בשירה אחר כהן גדול ואחר כהן הדיוט שלא קידש ידיו ורגליו שחרית ועבר עבודתו פסולה אמר ליה רב אסי לרבי יוחנן מכדי חמש טבילות ועשרה קידושין דאוריית׳ וחוקה כתיב בהו ליעכבו אמר קרא ולבשם לבישׁ מעכבת ואין דבר אחר מעכב צהבו פניו אמר ליה וי׳ אאפותא כתבי לך אי הכי רצפרא נמי אמר חוקיה אמר קרא והיתה להם חוק עולם לו ולזרעו לדורותם דבר המעכב בזרעו מעכב בו דבר שאינו מעכב בזרעו אין מעכב בו רבי יונתן אמר מהכא ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו דבר המעכ׳ בבניו מעכב בו דבר שאינו מעכב בבניו אין מעכב בו ר׳ יונתן מ׳ט לא אמר מרחוקי׳ אמר לך ההוא לדורו׳ הוא דכתב ואידך מאי טעמא לא אמ׳ מהאי מיבעי׳ ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא דאמ׳ רבי יוסי ברבי חנינא כל כיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר ורחצו ממנו משה׳ ואהרן ובניו: תנו רבנן כיצד קידוש מניח ידו הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית ומקדש רבי יוסי ברבי יהודה׳ אומר מניח שתי ידיו זו על גב זו ועל גבי שתי רגליו זו על גבי זו ומקדש אמרו לו הפלנתר׳ אי איפשר לעשות כן שפיר קאמר ליה׳ אמר רב יוסף וחבירו מסייעו מאי בינייהו אמר אביי עמידה מן הצד איכא בינייהו אל רם סמ׳ברי דרב אשי לרבינ׳ וליתיב מיתב ולקדש אמר קרא לשׂרת ושירות מעומד הוא: תנו רבנן קידש ידיו ורגליו ביום אין צריך לקדש בלילה׳ צריך לקדש ביום דברי רבי שהיה רבי אומר לינה מועלת בקידוש ידים ורגלים רבי אליעזר בר׳ שמעון אומר אין לינה׳ מועלת בקידוש ידים ורגלים תניא אידך היה עומד ומקריב על גבי מזבח כל הלילה׳ לאורח טעון קידוש ידים ורגלים דברי ר׳ רבי אליעזר ברבי שמעון אומר כיון שקידש ידיו ורגליו מתחילת עבודה׳ אפילו מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש וצריכא דאי אשמעינן קמיתא בההי׳ קאמר ר׳ דפסק ליה מעבודה לעבודה אבל בהא דלא פסק ליה אימ׳ מודי ליה ר׳ לר׳ אליעזר בר׳ שמעון ואי אשמעינן בהא קאמר רבי אליעזר בר׳ שמעון אבל בהא אימא מודי ליה׳ לר צריכא מאי טעמא דרבי דכתב בנשׂתם מ׳ט דרבי אליעזר בר׳ שמעון דכתב בבואם ואידך נמי הא כתב בבואם אי כתב בנשתם ולא כתב בבואם הוה אמינא על כל גישה וגישה כתב רחמנא בבואם ואידך הא כת׳ בנשתם אי כת׳ בבואם ולא כתב בנשתם הוה אמינא אפילו אביאר׳ ריקני׳ אביא ריקני׳ הא כת׳ לשרת אלא בגשת מיבע׳ליה לכדרב אחא בר יעקב דאמ׳ רב אחא בר יעק׳ הכל מודי׳ בקידו׳ שני כשהוא לבוש מקר׳ מ׳ט דא׳ קר׳ או בגשתם מי שאינו מחוסר זא גיש׳ בלבד יצא זה שמחוסר לבישה וגיש׳ להקטיר אשה למה לי מהו

מסורת ח: ולוי׳ ברוכנן לשיר ישר׳ במעמדן על כל תמיד ומוסף היה מעמד של ישר׳ כיצד׳ סכרין ועומדי׳ בשערה בשעת התמיד והן מלוחי כל ישר׳ לעמוד על קרבנן דכתיב תשמרו להקריב לי במועדו מלמד שהיה מעמידכם עליו בשעת הקרבתו במסכת תענית: פטורין מן התפילה פטין יכולין לכוין: ומן התפילין דקיימא לן העוסק במצוה פטור מן המצוה דלא מיתכוי ליה: חיסורין מלין יכול לעשות חיסור ריד חוספות דקו׳ בין בגר לבגר דרחם הין חוספות ורחיל: שערו של כהן גדול היה כרוחה בין שעל מכחו למצנפת מבבובה רלמו: תורס חור ותור בגדי הוה דחיבטרי לחסמו דלחו בגד

וליתב מיתב ולקדם לחו יסיבה ממש
קלמר דלין יסיבה בעזרה חלח
ממיכה חלח הלי בעמת מיבעי ליה לכדרב
ח זל בר יעקב לף על גב דכיוון מעמ׳ דרבי
נמי לית ליה דלב לחח בר יעקב דקמבר
דיתרתי ממש מיכה: מיתיבי

ויקרא כה: בחוק כם

במות כם

שס יב

יומח דף ל תוספתח דיבמי דף קמח תוספתח דיומח דף מכב

שס ל

שס ם

שס ס

שס ם ומס

שס ל

שס ם

שס ם

שס ם

מהו דתימא הני מילי עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא קמ"ל כי אתא רב דימי אמ' ר' יוחנן בעי אילפא לדברי האומר אין לינה מועלת בקידוש ידים ורגלים מי כיון מהו שיפסלו מי אמרי' הני מילי לקידוש ידים ורגלים קידוש ידים ורגלי' לגופיהו לא פסיל בהו לינה או דילמ' כיון דקדוש להו בכלי שרת מיפסלי רבי אתא רבין אמר רבי ירמיה אמר ר' אמי אמר רבי יוחנן הדר פשיט אילפא כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו אמ' לפניו רבי יצחק בר ביסנא רבי אתה אומ'כן אל אי הכי אמר רבי אמי אמ' ר' יוחנן כיון שלא שיקעו מבעי מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקדש והוינן בה למחר אינו מקדש דלא צריך לקדוש או דילמא איפסלו בלינ' ולא פשיט לי' ומר קא פשיט לי' מיפשיט תא שמע בן קטין עשרה שני' עשר דר לכיור אב הוא עושה מובני לכיור שלא יהיו מימיו נפסלין בלינה מאי לאו רבי אליעזר ברבי שמעון היא לאר' היא והא מדרישא ר' אלעזר בר' שמעון סיפא נמי ר' אליעזר בר' שמעון דקתני רישא בא לו אצל פרו ופר היה עומד בין האולם ולמזבח ראשו לדרום ופניו למערב והכהן עומד במזרח ופניו למערב מאן שמעת ליה דאמר בין האולם ולמזבח צפון רבי אליעזר ברבי שמעון דתניא איזהו צפון מקי' מזבח צפוני ועד כותל עזרה צפוני וכנגד כל המזבח כולו צפון דברי רבי יוסי ברבי יהודה רבי אליעזר ברבי שמעון מוסיף אף בין האולם ולמזבח רבי מוסיף אף מקום דריסת רגלי הכהנים ומקום דריסת רגלי ישראל אבל מן החליפורת ולפנים הכל מודים שפסול ותסברא רבי אליעזר ברבי שמעון היא אלא רבי אודר' רבי יוסי ברבי יהודה מוסיף אדרבי אליעזר בר שמעון לא מוסיף אנן הכי קאמרינן אי סלקא דעתך לוקמה במקום דריסת רגלי כהנים ובמקום דריסת רגלי ישראל אלא רבי אליעזר ברבי שמעון לוקמה כרבי מקי' מזבח צפוני עד כותל עזרה צפוני אלא מאי איריך למימר משום חולש דכהן גדול הכא נמי משום חולשא דכהן גדול אמר רבי יוחנן קידש ידיו ורגליו לתרומת הדשן למחר אינו צריך לקדש שכבר קידש מתחילת עבודה למאן אי לרבי האמר פסלה לינה אי לר' אליעזר ברבי שמעון האמר אין צריך לקדש אפילו מיכן ועד עשרה ימים אמר אביי לעולם לרבי ולינה דרבנן היא ומודי דמקרות הגבר ועד צפרא לא פסלה לינה רבא אמר לעולם רבי אליעזר בר שמעון דתחיל עבודה ולא בסוף עבודה: מיתיבי ראוהו אחיו הכהנים כו' למתי דסלקא דעתך דלמ' מיירו בכהני מיתיבי ראוהו אחיו הכהנים כו' למתי דסלקא דעתך דלמ' מיירו בכהני מדתני תיתת דלמ' פריך תרתי קתני בתורת הדשן ובתורת הקטרת ויש לומ' דפשיטא דהכהן הוי תדירות הדשן תדירות והקטרת מקטרת דלמ' פריך דף לג מהעזרה הייתה נעלמת ושם היו בחיל מקום שהיו יפיניס שם בבית המוקד: יבמות

מיהרו וקידשו ידיהם ורגליהן מן הכיור בשלמא

מסורת הש

יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים פירוש בקונ' כדרך שמפסלת בכל הקדשים שקדשו בכלי שהם יכולו כשרים ואי אפשר לומר כן שהרי כשרים שעת מעשה דכיון דפריש מעיה מעיה דפתיח ליה מעשה קידוש כלי לא מיפסלי ביוצא בתירוץ הראשון שעדיין כדמוכח

דף ו עמ א בפ' קמא דמנחות ובפרק התודה דחתם בללה זר חוץ להוצאת העזרה ר' יוחנן אומר פסולה ורים לקיים אומר כמשמעו אמת לרבי יוחנן לא פסיל אלא מעשה דמתן דלא פסיל בליכה לא פסיל בה המתן סדע' ומתן דפסול בהתי והני כהני הוו להו הפח הדעת מהיו יפוני בבית הלוקד:

הגהה עבודה פחות לכל מעשה יפה' לה

דף כא ובפ' התכלת גבי מתי הלחם דלא קדוש ליפסל ביוצא אלא בפחיתת הזבח הלע' רבבר כתקדם בכלי דר מבדיל ליה

דף עב דתנור מקדש בפרק רבי ישמעאל ומיהו יש לדחות דבתוך עם הזבח אלא דהא נפקיס הבתוך עם הזבח לא מיפסלי בליכ' כי הס בפחיתת הזבח כדאמר זעירי בפ' התודה ואלו בתוך בפני עצמן תנן קדשו בכלי נפסלין בליכה ויש עוד רחיים מהא דתנן

דף ס בתעלה פרק בתרא גבי מנחו ומתי הלחם קדשין בתנו הוכשרו ליפסל בתחום כיפורי וכלים לבל יוצא לא קתני ואע' דגבי עופות חבתי הוה מצי למימר יוצא חוץ לחבי לא תני לבל מתי הלחם ולחם הפנים ומנחו דהא

דף סא דאמר פרק כל פעם גבי ליפה דמנחות נהי דבזריזין ליתה במקום שריקת ליתה מהא תורחא דמילתא לעפותם במקום זריקה

דף סב דאמר התזבח מקדש כלי מרת אין מקדשי ליקי לבל מקדשי ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורי ובלים לבל לא ביוצ' ובע' מה שפירש

דף ק בקו פרק מתי מידות גבי מלחן לבל דמקר

דף קא ליפסל בליכה וביוצא ולקמן בסוף התזבח מקדש פי בקו לבל מקדשין ליפסל ביוצא אם יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום

דף קג והא אמר פל הלחם ולחם הפנים ליתתן ועריבתן בחוץ אמת מדת יבם לא מתקדשה

דף קד וכן בסוף כל המנחות בחות מכה דריש ל' פתעון תנור תנו מתי פעמי מתחה תפייתן בתנור ומיהא התקדשו בתנו' ופריך ותתני רבי פתעון אומר לעולם הזי רבינל לומ' מתי הלחם ולחם הפני בפירו' בעזרה וכפירות לבית פליגי לאו מפו' דהי מתקדשה הוה מיפסלה ביוצא אלא מפוס דרבר מכוער להוציאה לחוץ לאחר מתקדשה ואם תאמר וכיון דבתקדופות כלי לא מיפסלה ביוצא מנחת כהנים ותביתי כהן גדול דלית בהן קמיצ' תיתני מיפסלי ביוצא ומ' בחוץ מועיל קידוש כלי ומהאי טעמא יתכן פירוש התוכח' דהכא קידש בכלי מרת בחוץ כו' תיתא דמעמע הא הכנים בכלי מרת בפני ויקדים עבודתו כפירוש אלמא לא מיפסלה ביוצאה כמיס יום לומר אלא סייך הפח הדעת בתי כמו בירי ועוד דאין כלי מקדש ליפסל ביוצא אלא בפנים כדמעמע בהניא

דף ק דתוכה וכייתי בתקדשת ועוד כדפר' אין כלי מקדש ליפסל ביוצא עד מעשת מצותו דהייכו הקידוש כמו מנחה עד מעה קמיצה ולהס מיבעיא ליה בקידוש ידים ורגלים טפי מבמיס כל המטיל מיס בעי קידוש ידים ורגלים תיתא דתיפסוט מהפ דאין יכילה מועלת דמעמע הא בחכס לא פסלה יכילה ויש לומר דוודאי אי נפיק בשעת עבודה לא מיפסיל בהכי כיון דאין מוסה אלא מעט: מי

בשלמא לאביי דמוקים לה כר' ומודי ר' דמקרו הגבר עד צפר' לא פסלה לינה הא מני ר' היא אלא לרבא דמוקים לה כר' אליעזר בר' שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפר' פסלה לינה הא מני אי רבי פסלה לינה אי ר' אליעזר ברבי שמעון הא אמ' מיכן ועד עשרה ימי אינו צריך לקדש לעולם כרבי אליעזר בר' שמעון והכא במאי עסקינן בכהני חרתי איבעי להו יציאה מהו שתועיל בקידו' ידי' ורגלי' אם תימצי לומ' לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפיר' אסוחי מסח דעתי' או דילמ' כיון דבידו לחזו' לא מסח תש קידש ידיו ורגליו וניטמאו מטבילי' ואין צריך לקר' יצאו הרי הן כקדושת יצא ידיו לא קמיבעי' לן כי קמיבעי' לן יצא כל גופו מאי תא שמע שלא רחוץ ידים ורגלים מקדש בכלי שרת בפנים קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפני' או שטבל במי מערה ועבר עבודתו פסולה טע' דקידש בכלי שרת בחו' הא בפנים ויצא עבודתו כשירה דילמ' קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיה וקידש הא בפני' ויצא דאפק ידיה לבר וקידש אבל יצא כל גופו תיבעי לך אמר ליה רב זביד לרב פפא תא שמע יצא חוץ למחיצת חומת העזרה אם לשהו טעון קידוש ידים ורגלים אמר ליה הכא במאי עסקי' כגון שיצא להסך רגליו הא בהדי קתני לר' כל המסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלי' תני וחזר מפרש תא שמע פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפני' ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפי' בכלי חול ואפילו במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציא' אי הכי למה לי דמקדש בעין עבודת פני' איבעי' להו טומא' מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגבר חזי אבל הכא דגבר לא חזי אכוחיה מסח דעתיה או דילמא כיון דהדר חזי לא מסח דעתיה תא שמע קידש ידים ורגלי' ונטמאו מטבילי' ואין צריך לקדש ניטמאו ידיו לא מיבעיא לן ניטמ' כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה תש פרה ר' חיא בר' יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפני' ויוצא ור' יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס והא

בשלמא לאביי דמוקי לה כר' ומודה רבי דמקרו הגבר ועד צפרי לא פסלה ליכ' בקידוש הא מני ר' היא אלא לרבא דמוקי לה כר' אליעזר בר' שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפר' פסלה ליכ' הא מני אי רבי פסלה ליכ' אי ר' אליעזר ברבי שמעון הא אמ' מיכן ועד עשרה ימי אינו צריך לקדש לעולם כרבי אליעזר בר' שמעון והכא במאי עסקינן בכהני חרתי איבעי' להו יציאה מהו שתועיל בקידו' ידי' ורגלי' אם תימצי לומ' ליכ' לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפיר' אסוחי מסח דעתי' או דילמ' כיון דבידו לחזו' לא מסח תש קידש ידיו ורגליו וניטמאו מטבילי' ואין צריך לקר' יצאו הרי הן כקדושת יצא ידיו לא קמיבעי' לן כי קמיבעי' לן יצא כל גופו מאי תא שמע שלא רחוץ ידים ורגלים מקדש בכלי שרת בפנים קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפני' או שטבל במי מערה ועבר עבודתו פסולה טע' דקידש בכלי שרת בחו' הא בפנים ויצא עבודתו כשירה דילמ' קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיה וקידש הא בפני' ויצא דאפק ידיה לבר וקידש אבל יצא כל גופו תיבעי לך אמר ליה רב זביד לרב פפא תא שמע יצא חוץ למחיצת חומת העזרה אם לשהו טעון קידוש ידים ורגלים אמר ליה הכא במאי עסקי' כגון שיצא להסך רגליו הא בהדי קתני לר' כל המסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלי' תני וחזר מפרש תא שמע פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפני' ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפי' בכלי חול ואפילו במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציא' אי הכי למה לי דמקדש בעין עבודת פני' איבעי' להו טומא' מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגבר חזי אבל הכא דגבר לא חזי אכוחיה מסח דעתיה או דילמא כיון דהדר חזי לא מסח דעתיה תא שמע קידש ידים ורגלי' ונטמאו מטבילי' ואין צריך לקדש ניטמאו ידיו לא מיבעיא לן ניטמ' כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה תש פרה ר' חיא בר' יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפני' ויוצא ור' יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס והא

קומה דתנחומא פ' תצוה

ומתיר קידוש המני בקרות הגבר: ומי רבי הלעז' חף הרמון לה יפסל ומני זה למה: בכהני חדתי מלה מימסו בלילה ולא היו רוחץ ידים ורגלים יכילה חוץ לעזרה מהו מתכיל כדרך מפוסל בכל הקדשי בכלי מרת יכול מתי יכפלין ביוצא דלא פרסה לה כבדל מעבור ונטמאו ידי' בדבר מתי טומאתו מן התור מיטמא גופו לא פיגול הו בנותר מפסיגו בפסחי מטמא' את הידים מטבילים את הידים לבדו יכול ידיו מהופיטו לחוץ מקר' בכלי מרת הו כיור הו כלי מרת לחר דמדבינן לקמן בפ' מעתי' על כלי מרת לקידו' בפנים מהרי הוקבעו לו מקום בעזרה ונתת את הכיור ובותר: והתם כתב ורחצו ממנו בכלי חול פסול דרשבו ממנו כת' וכי תיתבו הו מטבל במי מערה מהן כשרין לטבילה והה לתים חייס הלה פרוב טבילות במים מכוכין עבודתו פסולה ולא אמרי' טבילה דבר חסוב ומהני ליה במקום קידוש הא בפנים ויכל כשרין דחי סד פסולה הסתם קידש בפנים ויכל פסולה קידש בחוץ מיבעי' וכי ים יכילה כזו ומאני דילמא קידש בחוץ דחיפטריך ליה לתנא למיתני דפסולה: כיון דחפיק ידיה לבר וגופיה בפני' והוצי' ידיו תניא לעיל הרי הן בקרושתן: לבל יצא גופו לא תדוק מיס חס להסהות טעון טבילה קסר מסוס היסח הדעת: הכא במאי עסקי' דקתני חס לסהות טעון טבילה: פיכה להסך רגליו לגדולי ודכוותי' פיכה דקתני חס לפי שעה טעון קידוש פיכ' להטיל מים דחמרינן בסדר יומא מסוה לסספוק בידו כיכוסות שעל גבי רגליו מלה ירחה כסרות שפכה לפיכך צריך לקדש ידיו ורגליו בהדי קתי לה בסיפא דהכיא: פרה בעבודת פרה לרומה סהן חוץ לירושלם בהר המשחה וכו': תלמ' לא פסל יכילה בקידוש ידים ורגלי' כעין עבודה סיכוי הוא טומא' קסר טומאתו ידיו ולא גופו קמיבעי' ליה: תקל יכילה לא פסל התם הוא מסוס דרבנן מלא מעט דעתיה: והא

משורת השם

והא פרה דטמוי מטמינן ליה דתנן מטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו להוצי מליבן של צדוקין שהיו אומ׳ במעורבי שמש היתה נעשי שמ לא פסלה בה מחשבת׳ טומאה שני פרה הואיל דטבול יום לא פסיל בה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבוד׳ איבע׳ להו מהו לקדש ידיו בביו׳ ממנו א׳ רחמנ׳ ולא בתוכו או דילמ׳ אפי׳ בתוכו א׳ רב נחמנ׳ בר יצח׳ תש או שטבל במי מער׳ ועבר עבודתו פסולה הא מי כיור דומיא דמי מערה ועבר עבודתו כשיר׳ לא מי מער׳ איצטרכ׳ ליה שלא תאמ׳ כל גופו טובל בהן ידיו ורגליו לא כל שכן אר׳ חייא בר יוסף מי כיו׳ נפסלי׳ למתירי׳ כמתירי׳ לאיברי׳ כאיברי׳ רב חסד׳ אמ׳ אף למתירי׳ אין נפסלין אא בעמוד השחר כאיברין ורבי יוחנן א׳ כיור כיון ששקעו שוב אין מעליהו למימרא דלעבוד׳ לילה נמי לא חזי והאמר ר׳ יוסי אמ׳ רבי יוחנן משמיה דאילפא כיור שלא שקעו מבערב מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקר׳ מאי אינו מעליהו נמי דקא׳ לעבוד׳ יום אבל לעבוד׳ לילה חזי הינו דר׳ חייא בר יוסף

איבא

מי כיור נפסלין למתירי׳ כמתירין מי לרם ויקוץ נפסלי׳ תימיו בסקיעת כמו מהמתירין נפסלין בסקיע החמה כרחמ׳ בחיהו מקומן כיור דף כו פיון שסקעו אין מעלהו למאי דמר המתח דהעלאת לילה פוסלין לכל עבודות ים תימת דתיקם ליה כמה מפנין דמסכת תמיר מהיה מקדש לתרומ׳ הדשן דף כח

וחיו הכהנים מהיו מקדשי כמו כן בלילה ומיהו ליכא למוקמיכהו כרבי אלעזר ברבי סמעון וכאלין דפסיק לעיל כאחלוק׳ בזו כך אחלוקת בזו והא כר׳ אבל קשה אכתי היאך היו עומדין תרומת הדשן לרבי ים לומר בכהנים יפנים שניעורו בלילה ואין כריכין לקדש ואתני׳ דיומת דמוכחת שהיה תרומת הדשן בבהני חדתי דקאמר עלה דלכך לא הו פיים בתחילה בתרומ׳ הדשן משום דוכם מיכה כרבי אלעזר בר סמעון אי כמי ים לומ׳ שהיה להם מים בכלי מרת אחר כרי קדוש על תרומת הדשן ועוד ים לומר דתקדוש תרומת הדשן לא קניא מידי דפסול עבודת לילה דרבנן ים לומר דכשר בפסלי׳ בקוש בפמי׳ עור ים לומר דניחא ליה למיפרך דר׳ יוחנן טפי ממתניתין דתמיר משום דליכא לרחויי דסביר ליה למתני׳ דמקרו הגבר עד כפרי לא פסלה ליה אפי׳ במים אף על גב דסוב׳ דסמעתין וודאי לאו הכי סביר׳ ולהאי פירו׳ ניח הסת דלא מצי לאקשויי מברייתא דלעיל דפליגי בה רבי ורבי אלעזר בר סמעון דקתני קדש בלילה מיכול פרוך להקדש ביום דסמעת הא בלילה מיחזק חזי׳:

כיור כיון דסקעו כו׳ הא דמכני סיקוע למיים קודש מיפסלי׳ דלאחר מפסלי׳ לתמיר׳ פרק כל סעה דחין זרעה דף נו כיור פלא סקעו הסתח סר דלאו דווקא אלא אפילו סקעו מלהכין לעבודת לילה לרבות׳ נקט הכי לעפ פלא היה מסוקע

והא פרה דטמוי מטמינן ליה דתנן מטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו להוצי׳ מליבן של צדוקין שהיו אומ׳ במעורבי שמש היתה נעשי שמ לא פסלה בה מחשבת׳ טומאה שני פרה הואיל דטבול יום לא פסיל בה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבוד׳ איבע׳ להו מהו לקדש ידיו בביו׳ ממנו א׳ רחמנ׳ ולא בתוכו או דילמ׳ אפי׳ בתוכו א׳ רב נחמנ׳ בר יצח׳ תש או שטבל במי מער׳ ועבר עבודתו פסולה הא מי כיור דומיא דמי מערה ועבר עבודתו כשיר׳ לא מי מער׳ איצטרכ׳ ליה שלא תאמ׳ כל גופו טובל בהן ידיו ורגליו לא כל שכן אר׳ חייא בר יוסף מי כיו׳ נפסלי׳ למתירי׳ כמתירי׳ לאיברי׳ כאיברי׳ רב חסד׳ אמ׳ אף למתירי׳ אין נפסלין אא בעמוד השחר כאיברין ורבי יוחנן א׳ כיור כיון ששקעו שוב אין מעליהו למימרא דלעבוד׳ לילה נמי לא חזי והאמר ר׳ יוסי אמ׳ רבי יוחנן משמיה דאילפא כיור שלא שקעו מבערב מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקר׳ מאי אינו מעליהו נמי דקא׳ לעבוד׳ יום אבל לעבוד׳ לילה חזי הינו דר׳ חייא בר יוסף

איבא

כיור נפסלין למתירי׳ כמתירין מי לרם ויקוץ נפסלי׳ תימיו בסקיעת כמו מהמתירין נפסלין בסקיע החמה כרחמ׳ בחיהו מקומן כיור דף כו פיון שסקעו אין מעלהו למאי דמר המתח דהעלאת לילה פוסלין לכל עבודות ים תימת דתיקם ליה כמה מפנין דמסכת תמיר מהיה מקדש לתרומ׳ הדשן דף כח

וחיו הכהנים מהיו מקדשי כמו כן בלילה ומיהו ליכא למוקמיכהו כרבי אלעזר ברבי סמעון וכאלין דפסיק לעיל כאחלוקת בזו והא כר׳ אבל קשה אכתי היאך היו עומדין תרומת הדשן לרבי ים לומר בכהנים יפנים שניעורו בלילה ואין כריכין לקדש ואתני׳ דיומת דמוכחת שהיה תרומת הדשן בבהני חדתי דקאמר עלה דלכך לא הו פיים בתחילה בתרומ׳ הדשן משום דוכם מיכה כרבי אלעזר בר סמעון אי כמי ים לומ׳ שהיה להם מים בכלי מרת אחר כרי קדוש על תרומת הדשן ועוד ים לומר דתקדוש תרומת הדשן לא קניא מידי דפסול עבודת לילה דרבנן ים לומר דכשר בפסלי׳ בקוש בפמי׳ עור ים לומר דניחא ליה למיפרך דר׳ יוחנן טפי ממתניתין דתמיר משום דליכא לרחויי דסביר ליה למתני׳ דמקרו הגבר עד כפרי לא פסלה ליה אפי׳ במים אף על גב דסוב׳ דסמעתין וודאי לאו הכי סביר׳ ולהאי פירו׳ ניח הסת דלא מצי לאקשויי מברייתא דלעיל דפליגי בה רבי ורבי אלעזר בר סמעון דקתני קדש בלילה מיכול פרוך להקדש ביום דסמעת הא בלילה מיחזק חזי׳:

כיור כיון דסקעו כו׳ הא דמכני סיקוע למיים קודש מיפסלי׳ דלאחר מפסלי׳ לתמיר׳ פרק כל סעה דחין זרעה דף נו כיור פלא סקעו הסתח סר דלאו דווקא אלא אפילו סקעו מלהכין לעבודת לילה לרבות׳ נקט הכי לעפ פלא היה מסוקע

זלרבי יוחנן אף על פי שעל כרחין ליה להעלותן לתרומת הדשן ולא סביל ליה בלילה קדושי קדושה מזכה לפיים על תרומה ולגזירה סיקעה ליכא למיתני דכיון סקוע והעלהו ועכשיו הביע זמן הסמוך לפסולו לא פסע ליה והדר סקוע ליה לא דמי למעלהו בלילה סתכיחו לקדש כהנים הכתין תמיר להקטיר ואתי לסיפא ואם תאמר ויפסול מימיו ומה בכך והא הסתח כמי כסמקעו בעמור השחר וחוזר ומעלה ביום לא היה יכול לקדש במימיו לתתירין דכבר נפסלו ולא מהני להו זריקה אלא לאיברים היה יכול לקדש ביום קידוש גמור סיועיל לכל העבודות והוא עומד ותקדש קידוש סחיכו מועיל אלא לאיברים ים לומר דכיון דקידוש להו המים בכלי מרת תבוה לעומרן בעמר קדשים אלא לסיפא כדפיר׳ בקונטרים בהך דסמעתיה לי כמי כדי אלא יבואו לידי כותר ויטמא את הידים ובמעלין את הידים בכלי מרת דפעמים סתקדשין הרבה כהני בבל דדין ומי ים לום לא לקדש מן המים מבכלי מרת ומנים עשר כהנים סהיו מקדשין בבת אחת מן הכיור לפורך התמיד אף על פי שהיה פיים על תמיד קודש כדמוכח בתמכת תמיד מכל מקו׳ לא היו מקדשין בלילה עד שהיה יום ומעלין הכיור ומנתנים מימיו בכלי מרת ומחלקין חותו מים הדשים ומקדשי מהם ין סהרי היה זורק דם התמיד ונפסלו מימיו למתירין ולא מהני להו זריקה דהא דפסלה להו ליכא כמי כבולה סתעתין הייכו כרבי ולא כר׳ אלעזר בר סמעון למאי דפשי׳ לעיל כתחלוקת בזו כך תחלוקת בזו וכולהו תמוראי דלעיל תודו דלכל הפחות בפיקה הוי והכא מפסע פסע ועוד קריך לומר דהא אמר רבי לעיל

דמקרות הגבר עד כפרה לא פסלה ליכא קדוש אלא במים פוסלת ורבי פי׳ בעיניך אחר וזה לשונו:

ומאי סיכו מעלהו דקאמר מהום חסם יעלהו מהם יום לעבודת לילה קודש תרומת הדשן יהיו מבורי העולם מסקעין לותן בסקיעת החמה מלא יפסלו המים למתירין וקוד׳ הסתח מלא ופסלו לאיברים ויבא לקדש מהנו למחר למתירין אף על פי מלא היה מסוקע כל

כל הלילה רק בפקיעת החמה ובעמוד השחר וסייגו גזירת שיקוע דקאמר
בשתוך דגזריכן שיהא מפוקע כל הלילה ער תרומת הדשן כדי שירעו העולם
שלא יקטירו מבעוד יום כי אם להיות סבורים על ידי כך שם יקוע דשוף
ו כשתפרשו מפוקע בשעת תרומת הדשן יחזרוהו ויפקעוהו קודם היום כי
יום יעלוהו לגחר פקיעת החמה יש לגזור עוד סור

שמא יאמרו שלא הכשירו לעבודת מתירין
למחר שיפקיעהו בפקיעת החמה וכשר
למתירין לף על פי שיעלהו לאחר פקיעת
החמה ופריך לי הכי דרבי חייא ברבי יוסף
פססל למתירין בפקיעת החמה כי לרב
חסדא שיהו פוסל למתירין שלא בשעור
השחר שלא יוכשרו לן בשר שיכשירוס למחר
למתירי׳ כי בפיקוע דעשור השחר מתכשרי
שפיר שלמתירי ומשכי חיכא ביניייהו גזירה
פיקוע דר יוחנן בר להשהותו בפיקוע
שמא פיקוע דפקיעת החמה שלנו כריכין
הו לפקעו כדי להזכיר פיקוע דשוף הלילה
שלא יאמרו שלנו להזכיר שלא להכשיר
למתירין ולכך צריך להשהותו עד תרומת
הדשן כדפר׳ ור׳ חייא בר יוסף לף גזר והלף
יוחנן קודם ידיו לתרומה כו׳ בשלמא לרב
דמוקי ליה להיות כדבי אליעזר בר׳ שמעון
הא כר׳ חיכא דסבי׳ ליה דרבי אליעזר ברבי
שמעון לף פשיטא ליה במי כיור כמלף דחמ׳
לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ולף
בההוא דלף פשיט ליה לעיל ולמחר חיכו
מקדים דבמילתיה דלמפה חיכו צריך לקאמר
כדבי אליעזר דשמעון ולף קאי אמי כיור
לפוסלם למחר כי כשירים לדבי אליעזר שלא
לאבוי דמוקי לה כדבי דקשיא דרבי אדרבי
דמחי אכף בה דכיון דשקעו שוב חיכו
מעלהו דשפרי לפקועי כדי להזכי׳ פיסקועוהו
בסוף הלילה ומחי אכף דקאמר דשכר קיר׳
מתחלת עבודה דשפיע דתרומת הדשן
תחלת עבודת היום שמשם ואילך פסוקים
בעבור היום כלף הפסק וכל שעה מקדם ועובד כל הבא לעבד משם ואילך
שמא שלא מפקע ליה לאחר שהעלהו לתרומת הדשן משם כן יש הפסק כשר
ומשכי הלי דקרי לי׳ תחלת עבודה שלא משוש שלא מפקע ליה דודאי מפלק
ליה והדר מפקע ליה וקשה יש תימה בין לפירוש זה בין לפירוש לאחר ליפכח
דמפלק ליה דהא כתי היה יודע דמפלק ליה ולא קשה לו שלא מפקוע דבתרת
מחי אכף הכא דמפקע ליה ומחי אכף הת׳ שלא מפקע ליה לי מפקע ליה שהי
למעלה כרב חסדא ומתירין לבור הלא לא קולו בפעם ולא תאמר ליפני
דבפעם קולו דקתני היינו בהעלותו ויל הייכו דק׳ מר מפיק ליה כגון לבוא
הקול שבפעם היינו בהוכיחו מן הבור ומעלהו ולי לית דמפקע בחומרתי׳
היה בגילגלא לף הפיקוע כדי להשמיע קול הרבה בהורידו ובהעלותו:

הגהה חיכא בניייהו גזירת פיקוע פירוש דמי מפקעו בערב שלא יפסח
לפקעו בעמוד השחר אבל לילה לי פוסלו כלל לעבודת דש לאחר
שם מפקעו בעמוד השחר ולרבי חייא לילה פוסלו ולפיה שי חיכא ביניייהו
טובא דלרבי יוחנן לילה חיכא פוסלת ולר׳ חייא פוסלת ועוד פלפוס דליפריך
מיד הייכו דרב חסדא ועוד דכיפריך בסתוך שכח למח׳ לי׳ כן פריך לקדם שמא
למתירין חזי הייכו דרב חסדא מפקע בלילה דלמח׳ וכו׳ לף הוה מצי
למפרך מידי לכך כר׳ לי גזירת פיקוע ושם לף מפקעו יהא פסול לעבודת דש
משום לילה אפי׳ מפקעו בעמוד השחר ולר׳ חייא יהא פסול מן התורה ולכך
פריך לאחר שלי׳ מדרבנן כשיר לעבודת דש ואי׳ לילה
פוסלת ושם כן הייכו דרב חסדא ולקאמר חיכא ביניייהו משום פיקוע: בריך:

בין

איבא בינייהו גזירת שיקוע והאמר רבי יוחנן
קירש ידיו לתרומת הדשן למח׳ אין צריך לקד׳
שכבר קידש מתחילת עבודה בשלמא לרבא
דמוקים להא כרבי שיעור ברבי שמעון הא
כרבי אלא לאביי דמוקים לה כרבי קשי׳ דר׳
אדרבי מאי שנא התם דמשקעליה ומאי שנא
הכ׳ דלא משקעליה דמסלק לי׳ והדר משקע
ליה אי הכי למחר אינו צריך לקדש למימר׳
דלמתירין מיחזא חזי הייגו דרב חסדא איבא
בינייהו מצו׳ שיקוע מיתיבי לא היו רואין אותו
ולא שומעין את קולו עד ששומע׳ קול של עץ
שעשה בן קטין מוכני לכיור והן אומרי׳ הגיע
קירוש ידים ורגלי׳ מן הכיור מאי לאו דמסלק
ליה אמא משקעלא דמשקעליה אי דמשק
לי׳ מי משתמעקלי׳ משקעלי׳ בגילגלא לישנ׳
אחרינא דמשקעליה בחומרתיה כי היכי
דלישתמעקלי׳ ולשמע׳ וליתי והא הוה גביני
כרוז בי תרי היכרי הוה עברי דשמ׳ מהאי אתי
ושמע מהאי אתי גופ׳ אמר ר׳ יוסי ברבי חנינא
כל כיור שאי׳ בו כדי לקדש ארבע׳ כהני׳ ממנו
אין מקדשין בו שנא׳ ורחצו ממנו משה ואהרן
ובניו וגומר מיתיבי כל הכלים מקדשין בין

שיש בהן רביעית בין

פסוק ח

היכא בינייהו גזיר׳ פיקוע כלו׳ הא דתוקים לין מעלה דר׳ יוחנן משום פסול
עבודת יום לף כדקאמר מיהת הלילה פוסלו לעבור היום כדבי חייא אלא אמת
לף יחזיר ויפקעו וכמ׳ עתוד השחר פוסלו לעבודת מחר ולעולם והאי דלא
נקט ר׳ יוחנן ליפכח דפסולא אלא לפון לישנא קמא דלא יבדמו להן ליפכל
דכיון דקדם להו בכלי סרת מפוה לפמרן
כשחר קדשים ומיהו בהעלאה לא מיפסיל
ולקמן פריך הייגו דרב חסדא דאמ׳ לילה לא
פסיל אלא עתוד השחר פוסל ורבי חייא לא
אמר ליה להעלותו משום גזירת פיקוע אלא
דבהעלותו נפסל תיר לעבודת מתיר הילכך
נקט לפון נפסלין: והאמר רבי יוחנן כו׳
אחר פתעלהו לקר׳ תרומ׳ הדשן ולא הפריך
לחזור ולפקעו ובשלמא העלאתו לא קשיא
לן דלא סגי בלאו קידוש זה מזכה לפייס על
תרומה ולגזירת פיקוע ליכא למיחש דכיון
פתלאו פקוע והעלהו ובכשיו הגיע הזמן
הסתוך לפסלו לא פסע ביה והדר מפקע לי
ולא דמי למעליהו בלילה שמניחו לקדם בו
כהנים הבאי תתיר להקטיר ואתי למיפסע
ביה שלא הא קשיא לך דלא חיירי בה ר׳ יוחנן
בשעות פיקוע וכיון דכיסקעי בשלמ׳ לרבה
דמוקי לעיל הא מילתא דר׳ יוחנן אליבא דר׳
אליעזר דאמ׳ אין ליכה מועלת בקדוש חיכא
למיתר דמשום הכי לא חש לפיקועו דקסבר
ר׳ אליעזר במי כיור גופייהו כמי לא פסלי
ליכה כר׳ והאמר רבי יוחנן לעיל אין מעלהו
כר׳ תאמרה דאמר ליכה מועלת בקידוש וכל
שכן במי כיור: אלא לאבוי דמוקימנא לעיל
כר׳ קשיא דר׳ לרבי לעיל אר׳ יוחנן אליבא
דר׳ לגזירת פיקוע חיים והכי דמיסקעי
והכא ליכא למיקליה טעמא בשוע׳ רבי:
דמקרות הגבר עד כאן לא פסל ליכה
דבפלת׳ גבי קידוש דפסול ליכה דיבי דרבנן
מהרי אין המים בעולם הוא דאיכא למיתר
הכי לכל מי כיור דהוו קמן וקדשתו כלי
עליהם ולכה דיבהו דאוריי׳ת עתוד השחר הוא דגבי׳ ליה מיהו פכא התם
דמפקע ליה כלומר מיהו פכא גבי אין מעלהו דחם לגזירה פיקועו ומשם כו׳
דמיסלק ליה והדר מפקע ליה לאחר קידוש תרומת הדשן: ורבי יוחנן הוא
דלא חייש בתקנת מי כיור שלא בהילכו קידוש לשמועינן דמורי רבי מקדות
הגבר עד כאן׳ לא פסל ליכה: הכי גרסי׳ אי הכי למחר אינו מקדש אין כדיך
לקדש היינו דרב חסדא כו׳: אי הכי דלר׳ יוחנן תוקמ׳ דלילה פסל ולמח׳ אינו
מקדש בתמי׳: אמאי אר׳ יוחנן תמתיה דאילפא מקדש מתנו לעבור לילה
ולמחר אינו מקדש דמתעינן מיניה דמשום דלא פיקעו בערב קא קפסל להו
קדוש מחר ומשני אין פריך לקדש דאמ׳ רכיון פקידש לעבודת לילה אין פריך
למחר ואמתעינן דאין ליכה מועלת בקידוש וכדרבי אלעזר היינו דרב חסדא
הסת׳ דתוקמ׳ אין מעלהו דר יוחנן משום פסול עתוד השחר אבל לילה לא פסיל
היינו דרב חסדא חיכא ביניייהו תכות פיקוע לר יוחנן תכות פיקוע מבערב
כדי שימלאנו מפוקע בר׳ בקידו׳ תרומת הדשן והא מכר לחזור ולפקעו
דקאמר כיון שפקעו אלמא מבערב הוא מפקע ליה ולרב חסדא לא התירו
בו כל כך ואין תכות פיקועו אלא כמוך לזמן פסולו קודש עתוד השחר: לא
היו רואין אותו כו׳ במזכה בתרומת הדשן קתיירי במתכת תתיר כשהי נכנס
לעזרה לקדש ידיו ורגליו לא היו מכניס בורו לא נר ולא לכוקה אלא מהלך
לאור המערכה ולא היו רואין אותו אחין אם היו בבי מוקד עד שסומעי כו׳:
והן אומרים הגיע לכיור מזרזין את עצמן להיות נכונים להעלות אפר לתפוח
לאחר שיורד זה מן המזבח כדתנן לעיל אר׳ יוחנן אליבא דר׳ לגזירת פיקוע
חיים והכי דמיסקעי והכא ליכא למיקליה טעמא בתוך רבי:
דמקרות הגבר עד כאן לא פסל ליכה דבפלת׳ גבי קידוש דפסול ליכה דיבי דרבנן
מהרי אין המים בעולם הוא דאיכא למיתר הכי לכל מי כיור דהוו קמן וקדשתו כלי
עליהם ולכה דיבהו דאוריי׳ת עתוד השחר הוא דגבי׳ ליה מיהו פכא התם
דמפקע ליה כלומר מיהו פכא גבי אין מעלהו דחם לגזירה פיקועו ומשם כו׳
דמיסלק ליה והדר מפקע ליה לאחר קידוש תרומת הדשן: ורבי יוחנן הוא
דלא חייש בתקנת מי כיור שלא בהילכו קידוש לשמועינן דמורי רבי מקדות
הגבר עד כאן׳ לא פסל ליכה: הכי גרסי׳ אי הכי למחר אינו מקדש אין כדיך
לקדש היינו דרב חסדא כו׳: אי הכי דלר׳ יוחנן תוקמ׳ דלילה פסל ולמח׳ אינו
מקדש בתמי׳: אמאי אר׳ יוחנן תמתיה דאילפא מקדש מתנו לעבור לילה
ולמחר אינו מקדש דמתעינן מיניה דמשום דלא פיקעו בערב קא קפסל להו
קדוש מחר ומשני אין פריך לקדש דאמ׳ רכיון פקידש לעבודת לילה אין פריך
למחר ואמתעינן דאין ליכה מועלת בקידוש וכדרבי אלעזר היינו דרב חסדא
הסת׳ דתוקמ׳ אין מעלהו דר יוחנן משום פסול עתוד השחר אבל לילה לא פסיל
היינו דרב חסדא חיכא ביניייהו תכות פיקוע לר יוחנן תכות פיקוע מבערב
כדי שימלאנו מפוקע בר׳ בקידו׳ תרומת הדשן והא מכר לחזור ולפקעו
דקאמר כיון שפקעו אלמא מבערב הוא מפקע ליה ולרב חסדא לא התירו
בו כל כך ואין תכות פיקועו אלא כמוך לזמן פסולו קודש עתוד השחר: לא
היו רואין אותו כו׳ במזכה בתרומת הדשן קתיירי במתכת תתיר כשהי נכנס
לעזרה לקדש ידיו ורגליו לא היו מכניס בורו לא נר ולא לכוקה אלא מהלך
לאור המערכה ולא היו רואין אותו אחין אם היו בבי מוקד עד שסומעי כו׳:
והן אומרים הגיע לכיור מזרזין את עצמן להיות נכונים להעלות אפר לתפוח
לאחר שיורד זה מן המזבח כדתנן לעיל אר׳ יוחנן אליבא דר׳ לגזירת פיקוע
חיים והכי דמיסקעי והכא ליכא למיקליה טעמא בתוך רבי:

מפסורת הש

יומא דף סב

יומא דף סה

פסוק ח

מפתיע קליה הלף מוכני כריך לפוקעו אלא להעלותו אבל פיקועו מפלפלן לבור והוה פוסל מילתו: ומשכי דמפקע ליה בגילגלא כי היכא דלי׳ מפתיע
הכהני בעיר ומיתו לפיים דתנן בתמיד תמיד מיריתו היו שומעי׳ את קול הטן כו׳ בחומרותיה היו שומעי׳ את קול הטן כו׳ בגביני כרוז שיה מכרת עמדו הכהנים לעבודתכם
ולוים לדוכנם ויפרחל למעמדכם: גבינו פס החים: אבי תרי היכרי הוו עברי פתי היכרו עומדין לדבר: כל הכלי מקדשי׳ מיס פנתקדשו בהן תידי ורגלים:

בין

בסורת השס

בין שאין בהן רביעית הלוג מים וחצי לוג מיעור גבי כשהלת ידי לגבי קידוש לא בעינן מיעור: בקודח בתוכו קודח דופנו של כיור ותוחב בתוכו כלי קטן ומקציתו לתוך ונוקן מימי הכיור ומוכי לבל בלפי פמבי בעי מיעור תרב כהני והא ממנו כתב תמקניתין פריך דתמר כל כלי פרת רחוץ הס לקדש: ירחצו ובקרבת על המזבח ירחצו קרא יתיר הוא תוס׳ הלי ירחצו דהא כתי לעיל ורחצו ממנו וממי׳ גי׳ בבוסס על להל מוער ובקרבתם על המזבח: לא לכתוב ירחצו דהא תורחצו ממי׳ מכמך עמו ונתקך במפיחתו כתותו תיכו מקדם ידים ורגלים למחוסת הקפתיו לא בהיקפא יליף לה הלא כלומר להיות על כחפת הכן כמו הכיור דימיתיו לכיור ולא לדבר אחר: לא הייקפיתי מכיה בפסוק תא׳ ללמוד מאי דכתי ולומ׳ מכנו מקדש כמותו דמדהיכטריך למיכתב כחפת גבי כהן זימנ׳ אחריתי ממע מיכה לאו להקפיכהו בעי דהי היקום כחפת כמי מיתי בהיקים: הלא ממע מיכה למאי דתמ׳ פרים בהדייה ולמאי דלא פרים לא תמיע לנחפת לעכי׳ כחפ׳ הקפיתי הקפיתיו דימיתיו: כל תמפלים למקוה במפכת מקוות תכן ים מועלי ולא פוסלין מעלין מפלימין לתרבעי פתה והתם מפ׳ להו מפלי למי כיור מיעור ר׳ כהני לרביעי׳ על כטולת ידים היכו מפלי: למעוטי מאי אתא לאין מפלים לרביעית: תילתי׳ למעוטי טיט הנדוק מהוא מן המעלין את המקוה כרקתני מתם: נדוק דק מרחוי להריקן מכלי אל כלי: תי דפר׳ פוחה ופותה ממנו פתיכו עב ליפפל מפתיית בתמה: תפילו לרביעית נמי דכל זמן פלא נפפלו מפתיי בתמה בין בכלי בין בקרקע פסולין הא לא נפפלו כפרין תפילו למקוה כמי לא פלא נדוק הוא: יבחופין תרוחין כמין יתופין בלא כנפיס כדרך שגדל בפולי חביות על יין פלנו מבחוץ יכחופו דקין לף כן נברחי מן המים תפילו בעיניהו כמי תס כל המקוה נעשה מהן כפר: ורים לקים נקט ליפפ׳ דהפלמה: בעינן פל ג׳ רג גדול מכימוק פומן עינו בחורו: למעוטי כתן פלה ונטל פלה למעוטי הנך מיכי דתכן בהן לגבי מקוה פעמים מעלין ופעמי׳ לין מעלין מי פירו׳ וכל מפק פחיכו מי ותמר מפמחתן וקתני תתס פעמים לין מעלין בדבר מקוה פים בו לט׳ פחין ונפלה פלה לתוכ׳ מהן לא העלתהו לא הפלימתהו ולף לא פפלתו פעמים דמעלי׳ כיפר היו בתוכו לדבעי׳ פלה מכוונות: נתן פלה מלא המקי ונטל פלה לחר הכתיב כפר דבטלו להכך קחתי במקוה הפלם הילפך כי חזר ונטל לא מיפפיל כמלא פהמקו׳ הזה כפלם על ידיהם לכפטל פלה ודכוותי׳ בכטילת ידים לא מפלתי פלא היתה בו רביעי׳ מים כוכתן ממיכי הללו לרוכע תוכו רביעי׳ נטל ככנר׳ פסולה דלא חפיב׳ סיעור זוטרת דרביעי׳ לבטולימהו עד רובו אם פירב בו ממיכן הללו עד רובו על רובו על מקוה ולא רובו בכלל ע׳ כתנה וכטילת פלה כפר: ואם קדח רביעית ברובע המקוה ואתי כחפבין פם ונפע מכתמעטו המים ואין מערבין מי המקוה בדות קדיחה: מטבילין בו מחטין לו ליכורי׳ מזלגות קטנות פל טוייזהב: מי מקוה נעקר פלין חיין: כפרים להפלים הכיור בתוכו למלאת מהן ולתת לתוכו: למימרא דלא בעי מים חיים: והתניא בהכ והקרב והכרעים ירחץ במים ולא במזג מים ויין יחזרו מכי חלקי מים ואחר יין פלר מים ואפי׳ מכונפין: תלי קל וחו׳ למים חיים הרחויין לכיור מכפירין לרחיצת קירבי קדפים לא דקדפי ותי כיור מתם קל יליף בקל פרוחצין בתימיו קריבים וקל וחומר פלהן דקדפי הוא: והא תכא רבי פמיע לא ידעינא להיכא קאי ומיהו פמעיכן תיכה דהיכא דכתי מים פתמא חין מי כיור כפרין לו: יכול

עקומות דף פה

פרה דף פב

בין מחין בהן רביעית לתחי דקפר בלא קודח יש תימה דפרע מכטולת ידים ויש לומר דכטולת ידים כפים בו רביעית מוטלין לפילו לפניס והכא כרהוה היה רביעי׳ מעיקר והא מתמו תם׳ רתמר׳ פירוש בקונ׳ דתמתני׳ דתמר כל כלי פרת רחוץ הוא דקפר ויקפה דתיקפה ליה מתניתין לקדש דקתני דכהן גדול מקר׳ בקיטון פל זהב ונר׳ דקאי להאי דפני בקודח מתוכו והא מתמו תמר רתמכת רחין לקדש לפילו קודח לא הס כן יהא כתוכו מיהא בו כפיעור:

קודח מתוכו פירוש מכוטל מתיתיו בכלי קטן וכפירה לקים כיון דבחין מכלי גדול וכי האי גוונא לקטן הס קדח בו רביעית מטבילין בו מחטים וכוריות דמהפפירו דמקוה לתי ובקונ׳ לא פי׳ כן קל וחומר מכתו מתמע הים לו תוך ומפוי כמין פרוכה תיכה למעלה והכי׳ יוסב עליו ורבי פי׳ כעין יורה כפוייה על פיה וכפחתו טולי׳ לרביעית היכו מפלים פירוש בקונ׳ לרביעית לכטולת ידים וקבת תימה הים כר׳ לרביעית להטפיל מחטין וכיוצ׳ דבהכי מיירי בכוף מעכתא ומיהו כרהה כפי׳ הקונט׳ דבימי ר׳ כבר נטלו רביעית דמקוה כדמוכח בגזיר בפר׳ פלם מיכים למעוטי טיט הכדוק מפני למי מקוה לין מטבילין בו כדתמר בפ׳ קמח דפלה גבי חזי מפרף ולי יפפי תחתיו ופריך מי לימא מידי דחיכו לא חזי ומכטרף וקתמ׳ טיט הכדוק יוכיח ולא כמו ספי׳ פס בקונ׳ דלף פל גב דתפלי כרתכן במפכ׳ מקוואות פ״ב פלה ולא מעלין ולא פוסלין מי הפלג והבדד וטיט הכדו׳ מכל מקוה לם עפה מקוה פלם מטיט הכדוק לא פלת׳ לו טבילה ולפירופו לי זה יוכיח דטיט הכדוק בפעם פהו׳ מפלי חזי לטבילה ולא דמי דתין יפיכי תחתיו תפי בפעם פהוא מפלים לפיכך נרחה דתפילו בפעם מכטרף לין מטבילין בו והכי תכן במפכת מקוואות פ״ב מקוה פים בו מ׳ פלה וטיט רבי חלופר חומר מטבילין במים ותי מטבילין בטיט רבי יהופע חומ׳ בטיט ובמי בחיה טיט תמרו בטי פחמי כפין ולם היו תמי׳ מפר תחר מודה רבי יהופע מטבילין בתי ולין מטבילין בטיט בחיה טיט תמרו בטיט פהקנ׳ יורד מחילין בתוכו דברי רבי מחיר ר׳ יהודה חומ׳ פחין קנה המדה עומד רבי חלופר כרבי חומר כמדר בלוג מקוה מהמפקלות יורדת רבי חלופר חומר היורד בפפופר׳ הנור רבי חלופר ברבי כדוק חומר הממדד בלוג והיכו טיט הנדוק הפוסה דתמר יוכיח:

דף פג

דף פג

אפילו לרביעית כלין פי׳ בקו׳ דתמרי פרק כל הכפר מים מנפפלו מפתיית בהמה בין בפלים בין בקרקע פסולין הא לא נפפלו כפרים ולימו כן דהתם תניח בהמי בקרקע כפירי ופליגי התם בחפקר בבית בירתא לבל במקומן כפירין לכולי עלמא ולפילו מקוה וכה דתמר הכא לי לין פרה מוחה מות׳ מתכו תפי למקוה כמי לימו מפלי לא קמיה מידי דהתם במים כלומים מיירי בלא טיט חלא מהם פרוחי ונפפלו בפתיית בהמה והכא מיירי במים עבים מנפפלו על ידי טיט המעורב בהן וים תימה מכ׳ ליה התי פיורתא דכל הני דמפכת פרה לא מיירו בפתיית פרה:

דף פפ

נתן פלה פפר במי פירו׳ מיירי כדפי׳ פרק האפל לבל מים מחובין תפי׳ כל היום כולו בטל וים תימה דגבי קרב וכרעי דדרפינן במים ולא במזג והכא גבי במים ומכפרינן במזג

דף עב

והא תכא רבי פמוחל פירוש לא ידעינא להיכא קאי ומיהו בתורת כהני תניא יכול פחיכי מרבה אף מי תותים תלמוד לומר מים מים פחין להם פס לווי יכלו פס לווי: יכלו

יצאו מי כיור שיש להם שם לווי אלא לאו
דראויין למי כיור שמא מים חיים נינהו תנאי
היא דאמר רבי יוחנן מי כיור ר' שמעון אומ' מי
מעיין הן וחכמי' או' שאר מימות הן ערל מנלן
אמר רב חסדא דבר זה מתור' משה רבינו לא
למרנו מרבי יחזקאל בן בוזי למדנו כל בן נכר
ערל לב וערל בש' לא יבא אזא מקדשי לשרתני
ומנלן דמחלי עבודה דכתי' והביאכם את בני
נכר ערילי לב וערילי בש' במקדשי לחלל את
ביתי: תנו רבנן בן נכר יכול בן נכר ממש
תלמוד לומ' ערל לב אם כן מה תלמוד לומ'
בן נכר שנתנכרו מעשיו לאביך שבשמי' ואין
לי אלא ערל לב ערל בשר מנין תלמוד לומ'
וערל בשר וצריכי דאי כתב רחמנ' ערל בשר
משו' דמאי אבל ערל לב דלא מאים אימ' לא
ואי אשמעינן ערל לב משום דאין לבו לשמי'
אבל ערל בשר דלבו לשמי' אימא לא צריכי
טמא פסול אמרו זקני דרו' לא שנו אלא טמא
שרץ אבל טמא מת מתוך שמרצ' בציבו' מרצ'
נמי ביתי אי הכי טמ' שרץ נמי ליתי בקל וחומ'
מטמא מת מה טמא מת שטעון הזאה שלישי
ושביעי מרצה טמא שרץ שאינו טעון הזאה ג'
ושביעי אינו דין שמרצה קסברי זקני דרום
מכפרי כמתכפרין ומה מתכפרין טמ' מת אין
טמא שרץ לא אף מכפרין טמא מת אין טמא
שרץ לא מאי קסבר אי קסבר אין שוחטי'
וזורקין על טמא שרץ אמאי לא עברי ציבור
בטומאה הא כל שביחיד נרח בציבור קרב
בטומא' אלא קסברי שוחטין וזורקי' על טמא
שרץ א' עולא תקעלהו ורל לדרומאי וכי איזה
כח מרוב' כח מכפרי' או כח מתכפרין הוי או'
כח מתכפרין ומה במקום שנטמאו בעלים
בשרץ משלחי' קרבנותיהן כהן שנטמ' בשרץ
אינו מרצה מקו' שנטמאו בעלים במת שאין
משלחין קרבנותיהן כהן שנטמ' במת אינו די'
שאינו מרצה קסברי זקני דרו' טמ' מת משלח
קרבנותיו והכתי' איש איש כי יהיה טמ' ועשה
פסח בחדש השני וגו' למצוה והא כתיב איש
לפי

יצאו מי כיור וגו' מי כיור שיש להם שם לווי אלא לאו
מי קודש מתן תורה ובתה תורה והקפידה עליו זהו שם לווי לה
קמי' מידי רבך מוה מי כיור מבמעת מתן תורה ערל מפרש רבי מתנון בכל
מקום שמתו לחיו מחמת מילה ורבינו תם מפרש דעובר לעבודת קרי ליה
לבו למתים לפי שחיבו עוסק בלא מרחצת מורה חור

כעי מילה ובני' העלל פירשתי:

משום דחין לבו למתי' לפיכך שם במעת

עבודה חמרי' בסוף מכחות דחין

קרבנו ריח ניחוח וחף על גב דהסחת לבו
למתים מתחילה לח היה לבו למתים חבל
טמח מת פירוש קודש סביבי מרכה לפיכך
בקרבן יחיד על ידי כן מתוך מחרכה בלח
כן והח דחמר עון הקדשי ולח עון מקדישי
מוקמי להו בטומחת ארץ וכן כל טומחת
מת דמעמיתין הייכו קודש סביבי סלו חבל
בסביבי הייכו כמו טומח ארץ דיחיכו מרכה
מיחיד לפי שטוחטין חורקין עליו וגם חיכו
מרכה בציבור טמ' מת בסביבי לפי שיכולין
לעמות עי סלוחין טהורי' ולחורת מצו חכלי
הפסח בטהרה:

בריך:

חפי הכי טמ' ארץ נמי בקונטרס לח גרסי'
הי הכי דחפי' ליה לן מתוך מחרכ'
כו מכי לחקשויי הך פירכה טמח ארץ לידכי
בציבור מקל וחומר מטמ' מת ומה ליעסבו הי
הכי דקחמר' מתוך מחרכה וכו' ולפת יחיד
ב"יעבר מציבור לכתחילה הם כן טמ' ארץ
נמי לידכי ביחיד דהח מרכה הוח בציבור
מקו' דטמח מת חבל הי לחו לח קמי' מידי
דחמינח דחתניתין דפסלה טמח מיירי בין
בטמח מת בין בטמח ארץ ועוד ים לפרש
כי כמי חמריכן מתוך הום לכו לחוקומי כזב
ומצורע מי מטמח' ינפח מגופו חבל טמח
מת וארץ לח מרכו ביחיד בריעבר הוחיל
ומרכו בציבו לכתחילה ארץ מקל וחו' ומכני
טמח ארץ היכו מרכ' בציבו' לכתחילה מהרי
מכפרין כמתכפרין וכמתכפרין טמח ארץ
היכו עופי פסח בטומח' מהרי מוחטי' חורקי'
על טמח ארץ וכל מיין היחיד נרחה ליה
ציבור עופין בטומחה חלח עולחי' סלוחיהן
הטהורי' מעופי פסחיהן בפנילס וחי' היכ'
למיפרך מה לטומח מת שכן מרכה בציבור
מה מיין כן בטמח ארץ:

הנהה ורבינו תם גר' אי הכי ומפרש
דבחומרו לפילו בטומח היינו בין
כמת בין בארץ בין דפסח בין דיחיד והח
דקחמרי' זקני דרום לח מהינו חח טמח ארץ
חבל טמח מת מתוך מרכה בציבור מיירי
בריבוי סל לפילה בטומחה כלומר מתוך
מרכה ריבוי גרול שכחבל בטומחת בעלים
כמת מרכה נמי ביחיד מפיק' בטומח' מת
חבל טמח ארץ נהי דים לו ריבוי בציבו' כנון
היכח דכטומחה דכהנים חו הסכינים בארץ
דעבדי בטומחה דבמועדו חת רחמנ' ולפי
בטומחה וכל שביחיד נרחה בציבור עבדי
בטומח' מת חי לו ריבוי כמו מת וחו ניטמח
ציבור כמרין חין לו כחוכל בטומח' כמו מחחר לבסוף ופריך חי הכי טמח
מרץ נמי כיון דחמרת דמת מרכה מטעם דמרכה בציבור דחבל בטומחת
מת חם כן טמח מרץ נמי בקרבן יחיד לידכי מקל וחומר מטמח יחיד ומכני
קסברי זקני דרום מכפרין פירום דיחיד כמתכפרין דטמח מת חין טמח
מרץ לח וחם תחמר חבל דמועדו חף בטומחת מרץ חי מטעמח דמועדו חם כן חחמר חבל דמועדו ומכל מקום חמרת חפי' בטומחת מרץ חבל חמרת בפרץ לח חבלי ים לומר דהחי לח חבלי לחו מסוס חומרת דפרץ חלח מסוס דפוחטין
מת מכן ליפתרתי בטומחת בעלים תחמר בפרץ לח חבלי לחו מסוס חומרת דפרץ חלח מסוס דפוחטין
וזורקין עליו וליפטר ליה מפסח וכי הוי ג"ונוכ במת בפנילס סלו חם היו ריבוי ציבור טמיחי' בפנילס ליטהר לערב לח הוו חבלי בטומחה וקסה לפירום
דרבינו תם כי היכי דחתר מפסירין כמתכפרים והכי נמי ניטמח בציבור ורוזקין טמח מת ולח טמח מרץ ולח מסוס דחתי קל וחו' ומכני מהיקישח הכח

יכול בן נכר ממש נכרי: תלמוד לומר ערל לב הינו נפקל חלח מחמת ערלות
לבו חלמח בכהן קחמר: מנהנכרו מעמיו כחמבים לנכרי למקום ערל בפר
והוח מרים מכיין: טמח מפסול ליתיכי קלי מתני' טמח מחלל עבוד' ועל כרחך
בקרבן יחי' קלח' דחילו קרבן נכו קרב בטומח' מתו' מרכ' בנבו' לכתחילה
מרכה ביחוד דיעבר על ידי מהכין מרכה
עלי והחי רבטומחת מת פסיטח לן דכתב
ולח חילו בטומחה מפמע בין מכהן נמי טמח
בין מהכיבור טמחין: ומנדלי בדוכתי
לחריתי גבי טומחת בעלים דכי ליפתרתי
טומחה בכבור במת ליפתרתי דכתיב ליע
כי יהיה טמ' לנפש: ילפינן מינה ליע כדמה
ולין בכור כדחין לף גבי כהן המרכ' נמי
במת ליפתרתי לי הכי לב': טמח מרץ נמי
ליתי בקו מרכה בציבו' לכתחילה בקו מטמ'
מת קסברי זקני דרום דחמרינן כמהור' טומ' בציבור
מכפרי' ומתכפרין כמהור' טומ' בציבור
לכהן מניהם היו במפמע הכהן והכבור
דהח מפועדו נפקח לן היכך כהן בכבור
מה כמהור' טומ' לכל רוב כבור מטומחו
מת הוחר ולח מרץ: מחי קסברי זקני דרום
דפסיטח להו דלח הוחרו טומחת מרץ לכל
רוב כבור ותיתי בקל וחומר לי קסברי לן
מוחטין וזורקי' חת הפסח על יחיד טמ' מרץ
ולף על גב דיכול לטבול ולחכול לערב וליכ
למ"ד בפסחי הכי ילוף לה מלים ליע כי
יהיה טמח לנפ' ולפילו חל מביבי מלו ערב
הפסח במפמע דהוה ליה בטומח מרץ:

פסחים יף יט
יבמות יף פו

לחי כל עברי ציבור בטומחה: הח כל
מביבי דחיה ציבור עברי בטומח' דחים ולח
ציבור קחמר דחמנח: חלח קברי לן כמ"ד
התם מוחטי וזורקי על טמ' מרץ הוחיל וחזי
לזורקת הילכך ציבור טמח מרץ לף לן
הוחר להן ליכנס להם טמחין חלח יפלחו
קרבנותיהם לעזר' ויקריבוהו כהני טהורין
ויטבלו ויחכלו לערב דלח הוקרו להם טומ'
חלח במקום סלילו לח הוקרו היו נדחי מיכל
טמ' מת סלילו מוחר לחכול לערב הות לין
לכל טומח מרץ לח וחו כחן קו סהרי יכול'
לעסוקיהו בטהרה תקע להו כעין להם קול
גדול: ותיתי כח מרובה לדחות חת הטומ'
הוי חת כח מתכפרי כדמפ וחזיל: מהיחיד
טמח מרץ מעלה קרבנו לעזרה כדקח"ר חת
מוחטי וזורקין על טמ' מרץ: והכהן המרכ'
בו חם נטמח בארץ פסול לו כדמוקמינ'
מתני' דקח טמח פסול בטמח מרץ: מקום
סלם נטמחו בעלים כו' יחיד מנטמח במת
לין מעלה פסחו לעזרה לפחות עליו כדקתני
לים לים כי יהיה וגו' וחף ע"ג דכחו מרובה
מעל כהן לכל מרץ כהן מנטמח במת לכל
דין מילינו מרכה מהרי כחו רב מעל בעלי
לכל מרץ ומחרי מרכה ביחיד מגו דמרכה
בכבור: טמח מת נמי יחיד טמח מת נמי
מעלה קרבנותיהן כלומר לם מילה פסחו
לעזרה ופחטו וזרקו עליו פטור מלפסחו פסח
מכי וחף על פי סלה יחכל דקסברי לכולה
פסחים לה מעכבת ומיהו לכתחילה חמר
רחמנ' נידחי לפסח מכי וביבור עובדו בטומחה הילכך כהן המכפר בקרב'
יחיד מתו' ממרכה בעבור' לכתחילה מרכה ביחיד דעבר: הכתיב לים לים
וגו' ועשה פסח בחדש השני לפי

מסורת השס

לפי אוכלו למצוה ולעכובי לא והתני במכס׳ נפשות מלמד שאין הפסח נשחט אלא למנוין שחטו שלא למנוי יכול יהא כשר על המצוה תלמוד לומר תכוסו הכתוב שנה עליו לעכב דאיתקש אוכלין למנויי זקני דרום לא מקשי וכי לא מקשי נמי מהא נמי אית להו פירכא ומה במקום שנטמא בעלים בשרץ שמשלחי׳ קרבנותיהם לכתחילה כהן שנטמא בשרץ אינו מרצה מקום שנטמא בעלים במת שאין משלחין קרבנותיהן לכתחילה כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצ׳ מיתיבי מפני שאמ׳ נזיר ועש׳ פסח הציץ מרצה על טומא׳ דם ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף במאי אילימא בטומאת שרץ האמרת שוחטין וזורקין על טומא׳ שרץ אלא טומאת מת וקתני אין הציץ מרצה אמא נטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותי׳ לא אי איטמו בעלים במת הכי נמי הכא במאי עסקינן כגון שנטמ׳ כהן בשרץ אי הכי אימא סיפא ניטמ׳ טומאת התהום הרי זה מרצה הא תני ר׳ חייא לא אמרו טומא׳ התהום אלא למת בלב למת למעוטי מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ לא למעוטי טומאת התהום דזיבה ואלא הא דבעי רמי בר חמא כהן המרצ׳ קרבנותיו הותר׳ לו טומא׳ התהום או לא הותר׳ לו טומאת התהום תפשוט טומא׳ התהום הותר׳ דהא הבא בכהן קיימינ׳ דרמי בר חמא ורבי פלינא תא שמעונשא אחרן את עון הקדשים וכי איזהו עון נושא אם

תוס׳ יום

הכא נמי נייתי קל וחומר ליפוק מהיקשא ועוד קשה היכי ילוף טומאת שרץ דיחיד בקל וחומר דיחיד הא טומאת בועלים דיחיד ילוף על ידי מתוך וכי תלי נווכח חמיב בביניין אב בפרק לחמו תקומת דקתני לן בדם כפר פרה ולן כפר פלימורין ודבר הלמוד בביניין אב חיוו חוזר ומלמד בקל וחומר ויש

תוס׳ דף

לומר דבעיא היא בחיתהו מקומן והכא מה פתר דליפוק מקל וחומר ועוד יש לומר דהאי מתוך חיוו בביניין אב דאי הוי בביניין אב אם כן יאכל ביחיד בציבור כביחיד זקני דרום לא מקבי׳ זקני דרום תלמי דתניא כשחט דתנן המוחט לעריבי דף פח ולטמאים פסול אי נמי מכיר לה כרבי כתן ולית להו הא דקתני הפסח כיפר כולן רמורה דף עח רבי כתן היפה דבבדה לה חזי מפני פתרון נזיר ועוש׳ פפחו לף עב דפרעי׳ זקני דרום ותנאי היא לפניך דקתני סתם דנטמא טומאת התהום מרצה דכולי עלמא מרצה דכולי עלמא היא לתון טומאת התהום דהילכתא נמירי לה כדאיתא פרק כיפר כולן וכן נס וס שם בריית דרבי חייא לא תמרו טומאת התהום תלה לתת בלבד בפרוך מיכ התם לרבי יוסי תלה בטומאה את בעלים וקתני תן הכתן מרצה וקשיא לזקני דרום דתמרו חיים חיים למעוטי טומאת התהום דזיבה ואם תאמר מת קשיא בריית׳ דרבי חייא דלא תמרו טומאת התהום אלא לתת בלבד הא כהן טומאת ידועה לה מהני : וקשיא הל חיים דמיירי במת בפביעי והוי בטומאת ארץ דמוחטין וזורקין ולא מרבי מעוט דמכפרין כמתכפרי׳ והתנא חיוב בפביעי דלא מרבי ואת ברחמון מרבי והיינו טעמא דבפביעי יכול למעוט בטהרה על ידי עליית חבל למיכל לזורת׳ חבל ברחמון לא תיפוק׳ לתקנו ולעשותו בטהרה לכך בריעבד כפר ומיירי בריית׳ דר׳ חייא בכהן בטומאה ורחי טומאת ארץ בפביעי אלו חיוב בתת בפביעי אלו חיוב מרבה ביחיד לפי בריעבד טהרי חיוב מרבי בציבור בתמיד דהא מכפרין כמתכפרי׳ וציבור טומאי ארץ הוו בפביעי אלו מיעט לה עברי בטומאה ס״ח סולחי קרבנותיהם על ידי טהורין כיון דחזו לזורת׳ חבל בטומאת התהום מרבה כהן ביחיד חבל בפעלים לא מתוקמא בריית׳ כרבי חייא דכיון דמוחטין וזורקין על טמאי ארץ וסולחי קרבנותיהם

פסחים יב

ביד טהורי לחה ריבוי כתן מייתי ונפ טומאת התהום כמי לה מריה להו למיעבר חיכהו בופייהו כיון דמוחטין וזורקין עליהן ומכו למיעבר על טהורין ועוד יש לפרש דמיירי בכהן שיקבל הדם בטומאה התהום דמת מתרכ לכתחילה לזרוק ולא מהדרינן דטהורין לפולו חיכא כהן טהור הא טומאה ידוע לה מרבה לכתחילה ולא מהדרינן לטהורין דטומאה דחוייה היא בציבור וכי הלי בווכ כדיך לפרש כפר כיפר כולן דבעי בפר כיפר התם סהן המרכ בתמיד הותרה גס וס שם לו טומאת התהום או לא הותר ומאי קמיבעי ליה הא קיימא לן במועדו לפי בטומאת יוכל לזרוק לכתחילה קמיבעי ליה כרפרוסית ואפילו חיכא טהורין טומאת התהום דזיבה כגון דאתה בין המטמאות על ג׳ ספק כולה מן היום או מן הלילה ואין כאן אלא אחת ספק חפי׳ מן היום ומחייה מן הלילה גס וס שם

דבעינן שהספק לא יהא כודע עד לאחר מחיטה ואם תמרו לן לאחר מחיטה בין המטמאות סוף יום פלפה עסר הא בעינן פלא יהא לאחר מכיר בסוף העולם לכך בעי התם בפלמא לרבנן תפכחת לה דפחטו וזורקין על טמא ארץ ואתא דאה ופות לבל לר׳ יוסי דאתמר מקמי היום כפולו ומכח ולא פתר מידי ורבנן מקשה ליתא כראה לפני מחיטה ומחטו עליו וחזר הזב וראה שכייה דפתר לפי לר׳ יוסי וכריך למכו שבעה דזב תלוי ברחיות וליכא לא תחילת היום ולא סוף היום ולרידי אתי שפיר דכיון דראה בשפרה מיד היה ספק חולי וראה עוד ביום והוי כנודע הספק קודם מחיטה ורבינו מתרץ מזה דכיון דראייה רחמנה היכה מטמא כמפה אם כן תועיל לו מה שפחטו וזרקו עליו לפי דראה׳ שכייה מכטרפת לראשונ׳ לחייבו מיין שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא ארץ בשעת עשיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע ממנו ויכא ידי שפחטו וקשה על פירושו מפתיתין דהן המרכה בציבור ול כגון ראה אחת ביום ואחת בלילה ואחרי כן ראה שכייה ואין זה קרוי נודע הספק קודם מחיטה כיון שטהור גמור בשעת מחיטו ולכא למימר אזלי ראה לעכי יתיס ומכטרפת לראשונ׳ ולר׳ יוסי היכו מכטרפת לראשונ׳ : בריך : הס

אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב

יכול כך הי׳ הקונט׳ מסוס דאתרי לקמן בפירקין דאיסור רבה דאוך לזמנו מהוה בכרת מקרא רבה ופרשה רבה בכו׳ את להרן ואיסורא זוטא דאוך למקומו דליכא כרת מקרא זוטא ופרשת זוטא בפרם קדושי תהיו והבי׳ רחייה מתורת כהני׳ ור׳ביבו תם מקיי׳ בירושת הספרי דברסיכן ליפכה בפיגול לא יחשב ובנותר לא ירצה לקמן בפירקין מסקינן דתרוייהו מקר׳ לריכי דאי כתב ביה לא ירצה ולא יחשב ומה מצינו פיגול קודם לנותר תלב דבקרא נותר בריפא אוך לזמנו ומסוס דלעון פיגול כתב בקר׳ בהדי׳ אם עון נותר הרי כבר נאמר׳ כו׳ לאו מתם כדאת׳ לקמן בפירקין לאחר מהוכפר יפסל הלא במחשבת נותר דהייכו מחשב לאוכלו חוץ לזמנו: הא ליכו נוסף הלא עון טומאה מהותיה מכללא ואם תאמ׳ תיפוק לי דלא מצינת מידי דמיתוקם ביה קרא הלא בטומאה ואומר רביבו תם מסוס דכתב גבי כיץ לרצון להם דמצינת לרבי מהוה לרצון במקום אחר ולהכי דחיק לאתכוחי הותר מכללן לבל הכי דפריך מיכייהו יוכח ומתא ובעל מום ואם כן נותר ופיגול היכן הותרו מכללן דליפטריך ליה לא ירצה ולא יחשב ואומ׳ רביבו תם דפיגול הותר מכללן בבמה הלא מיך שם מחשבה חוץ למקומו והא דף כט דפריך בסוק׳ מן רבה חיי׳ עון יוכח מהותר מכללן בבמה אחר קרא לרצון להם לפני ה׳ עון דלפני ה׳ ואין עון דיוכח לא חוץ למקומו חשיב ספיר מהמחשבה בפני׳ ואין לומ׳ דבבמה לא קריבן לי׳ הותר מכללן כיון דהכפירו בך כדקאת׳ התם גבי ממא דכיון דאסור בפני׳ אין זה קרוי הכפירו ונותר כדי כבבה ואגב פיגול נקט נותר הוחיל ומשכ׳ ביה קרא אלא דלא כריך ליכי הות מכללן ברחמו על מזבח ואיכ למ׳ אוך לאין דחמ׳ אין ליכה מועלת ברחמו על מזבח בתיר בפחט ובפר׳ ומזבח ויהיו פלונת׳ דת׳ ורחי׳ ה׳ וקאי לאוך דחמר דאין ליכה מועלת מהך בריית וכרחה דנות׳ ים ללמדו עון עון מריבוי כיץ ופיגול כמי מציכן למילף ואפי׳ לא מפכח בהו הותר מכללן ולרבן להם לאוקמי כדדרשיכן בפ׳ הבא על יבמתו אבל לעלות אפי׳ לפורעני׳ ועוד יל דנותר הותר מכללן בתכת כהני׳ ותכת כהן מפיח ונקוץ וכל דבר בחין לו מתירי׳ וחייבי׳ עליהן מסוס פיגול כדתכן פ״ק בם ואפי׳ פסולא כמי כרחה דליכ׳ מרחת׳ לעיל בסוף פ״ק דמעל ר׳ שמעו׳ בהולכ׳ מחוסרי הכפורים׳ ופריך והאר׳ ממעון כל אלו מזבח מחיכן חין חייבין על מסוס פיגול ומפני מיוחד רפי׳ ממעון דכפסול מקי ומה אלא לפמו הכפ׳ בפלוגי פסול בחטאת חוץ לזמנו הכי׳ הכפסול בפלוגים אר פיכפל בחטאת מתמע דחי׳ לאו קל וחומ׳ הוא ומה אוך לפי׳ בחכת כהנים ובחכת כפכי דליכא קל וחומ׳ דלא מיכפל אלא לאוך לפסול כלל אלמא לפסול בחטאת מהכח כותר דהותר מכללן לבחרי ולאו כגון בבעלים בחת חיחת מחי קומיח ליה לוקמה בטומאת הרס מיטמא הרס הכיץ מרבה רבבי טומאת הרס מייתי לה בכולי הכא דרס מיטמא ומקו בפונב הורבה ומקן כמי בפפחים נטמא הרס והכפר קייס זורק הרס ול׳ דכל להחי ליפכה לגמרי דמומח עון טומאה אלא בכי הח׳ בוונה מסוחרה בביבור דהייכו בטומאת בעלים דהותרה לא מכל בטומאת הגוף לחחי דלא מפיק לחרפיחים הכחה אלא עון מקדשי׳ חיכית טומאת מרן מבעלים חיכא לאחרחי דחי מכבר מוחטין וזורקין על טמא מרן וכך טמא מת בפביעי מלו רחפי׳ כטמא מרן הח לא עברי ביבור בטומאה כיון דאין יחיד נדחה ביבור כמי לא עברי בטומאה אלא עומין פליה לפחוט בפנורם כיון דאיכא לאוקמי בכבר אין מוחטין וזורקין על טמא מרן דהפחח כיון דאין מרפה אלא על היחיד דהא אין מוחטין וזורקין עליו אלא כטמאו בעלי בחית וקודם מביעי מרפה ליחיד פהביא פסחו ופייעתא לזקני דרוס ופסקה אי פריך היכא לאחרחי לוקמה בפהרין ואפ׳ כי מפני לעולם בפרן ואפ טומאה בפהרין דמומח מוחטין וזורקין על טמא מרן אם כן ריבוי כיץ למה לי הא קרב בטהרה כדפיר׳ רבינו מלמה בפמוך ואי פכר אין מוחטין על טמא מרן אלא לא יועיל כיץ כדפיר׳ לעיל אי בפרן היכא לאחרחי ויש לומר דמעיקרא בעי לאוקומה בטומאת בעלים בפרן והוה מכי למיפרך למה לי ריבוי כיץ אלא מפיר פריך היכא לאחרחי וכי מפני לעולם בפרן רובה לומר ולא בטומאת בעלים אלא בטומאת כהן ברירה וכל פכן בטומאת מת וכבר רבי בר חמא טומאת מת מרבו ביחיד וקאת קאה דלא הוה ליה לחיומר אם טומאה מת בביבור קאמר והלא טומאת מרן מכי הותרה לכהן מקל וחומ׳ דלעיל ש״מ מסוס דעיקר היתיר ביבור בטומאת מת כתיבא להכי נקט ליה בר״ך:

אימא מה זר בחית לף יוסב בחית פירוש בקונט׳ דיכ׳ במה מכינו מה זר מחלל עבוד׳ וחייב מיתה לף יוסב מחלל עבודה במיתה וקאה דבבי ערל וחוכן כמי היה לן להקשות כמו כן דליהוי במיתה מכניין לב וכרחה דפריך מסוס דדרסיכן לעמידה בחרתי׳ ולא ליפיבה הלא בחר בכהנים יוסבים ולא כמו ביפרחל זרים לכך מחלל עבודת כוכ׳ ומפני מסוס דחוך מחוסר בגדים ומלא רחוץ ידים ורגלים כמי כתב ביה מיתה ובחנם נכתבה דהא ילפיכן תוקה לבזירה מוה הלא לחיומרא הלא ילפיכן מיתה דהא דקרייה רחמנא זר וניחא הפתא הלא

אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא יחשב אם עון נותר הרי כבר נאמר לא ירצה הא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור מאי טומאה אילימא מטמואת שרץ היכא אישתרי אלא טומאה מת ולאו כגון שנטמאו בעלים במת אלמא נטמאו בעלים במת משלחין קרבנותיהן ובמאי אי בנזיר וכי ימות מת עליו אמר רחמנא אלא לעשי פסח ולאו כגון שנטמאו בעלי במת לעולם בשרץ ושם טומאה בעולם ואיבא דרייק ומייתי הכי עון הקדשים אין עון מקדישין לא מאי טומאה אילימא טומאת שרץ מי אישתרוי בציבור אלא לאו טומאת מת ועון קדשים אין עון מקדישים לא לעולם טומאת שרץ ושם טומאה בעולם יושב מנלן אמר רב אמר רב נחמן אמר קרא לעמוד לשרת לעמידה בחרתי ולא לישיבה תנו רבנן לעמוד לשרת מצוה כשהוא אומר העומדי׳ שנה עליו הכתו׳ לעבב אל רבא לרב נחמן מכדי יושב כזר דמי ומחיל עבודה אימא מה זר במיתה אף יושב במיתה אלמא תניא אבל ערל אונן יושב אינן במיתה אלא באזהרה משנם דהוי מחוסר מן בגדי ושלא רחוץ ידים ורגלים שני כתובין הבאין כאחד וכל מרבה לפחוט ולזרוק על טמא מרן ודקסי לך היכא לאחרחי בהן מוס טמא בעולם חפכחן דאחרחי בהן וטמא ברוב לכחן להטיל ריבוי כיץ על טומאת מרן ואיכ דדיק ליפכ׳ דקרחי ותייתיכ׳ לך תיובת׳ דרבי׳ דזקני דרוס ופייעתא דרמי בר חמא עון מקדש לא טומאת הגוף בין דכהני׳ בין דבעלי׳ לא מרבה במאי טומאה קאי רקא ממעט טומאת הגוף תיכמי טומאת מרן וניקמ׳ זקני דרוס ואכהן דחילו גוף דבעלי לא בעי כיץ מהרי חין מוגע בו בטומאת ולאורת׳ בטהר׳ לכיל ליה היכ לאחרחי בכבור הא כיון דאחרחי בהן סוחטין וזורקין על טומאת מרן ויחיד ואין כר׳ ביבו׳ לא עבדי בטומאת הלא לאו טומאה מת מרב׳ בקרבן יחיד לעולם בטומאת מרן וקמתע כהן טמא מת מרבות כדחוקי מן זקני דרוס פסול דמתניתין לטמא מרן וטומאת בעלים חין כריכן כיץ מהרי קרבן כטהרה קרב ודקסי לך היכא לאחרחי בכבור פוס טומאה בעולם לאחרחי בהו לעמוד לשרת דקרא כי בו בחר ה׳ אלהיך מכל שבטיך ונומר לא ליפיב כיון דלא נבחרו הוו להו זרים ור מחיל עבודה עומרי פס ופרת כבל אחיו הלויס ובנ׳: מני

מסורת השס

פני כתובין הבאין כאחד דבתרוייהו כת׳ קרבי למיתה בפנהדרין בלו הן הכמרפי וטובח קמי׳ בגוה דהא דמה לו ללמוד מהן הא מיתה בגופ׳ דכיון דזר הוא והזר הקרב יומת דהא מחוסר בגדי׳ כמי הכי ילפינן ליה בפנהדרין לית בגדיהן עליהן לית כהונתן עליהן והוו להו זרי׳ ועוד אם כן חילול עבוד׳ לא כילוף מיניה דבתחילה כמי קרבי טובח וזורק: הואיל ורבפה מקודם לעמוד לפרת מהרי דור קידפה בפתי תורות ובפיר על פניעים כרחמיכן לקמן בפעתי׳ כי קדים דור כו׳: וכלי פרת מקדשין ומפגחם ויקדם חותם: לא יהא דבר חוצן בין כהן לכלי פרת בקבלת הדם כדכתיב ולקח הכהן פקפה לקיחה בעצמו פל כהן: ובריכה למיתני בתיבית חציפה פלי ורגל בהמה ורגל חבירו לפי הפדר פנפנו בה: דלא מיבא רבפר ורם הוא וכיון דחיכו מיבן דרם כלל הוי מין בפליכו מיכו וחוצן: רגלו תחת על הפבן מחוללת על הריצפה ותיכה מן הריצפה: כידלדלה פבן תחת מחבניה מקביעות ומבעבעת רבפה כידלדלה לכתן ולכתן: בעקרה לגמרי והגו כרחית פם ועמד בגוף ועבד כי קדים דור פהי מקדפי׳ חותם הפתי תורות ובפיר פל פניעי כדתנן במפכ׳ פבועו תיבעי׳ ליה כל העזרה כולה פנחלה רבפה פלה דרך פירות בכך מי הוי חרח הרעה ומיקרי פירות חולין: בחבבעו ולקח הכהן מדם החטא בחבבע ונתן על קרנות הטולו הכתוב לחבבע בין קבלה לזריקה דורפהו לפניו ולחחריו לומר פלה יהיו: חלה בימין דילפי׳ לקמן בפעתי׳ כל תקו פבחתר חבבע חיכו חלה ימין: וכי כחתרה יד בקבלה קפל דהם כחתרה בה יד הוה ל׳ פמעון מורה בה חבל בחבבע לח ילוף לה יתיר לקמן בעי לה ומפניכן לה: חלה בחבבעו וכתן כו׳ בהה תודיב לך דחריקה חטחת בעי ימי׳ ור׳ פמעון דחמר חי הוה כתב בה יד הוה ילוף לה ימין ומחבבע לח ילוף: מה כפפך חי חית ליה גפ דילפינן יד דקמיפה ומפורע דכתיב ביה על בהן ידו פימני׳ חלף כל מקו׳ פב׳ יד חיפה חלה ימין: כי לח כחתר יד בקבלה מחי הוי הרי כחתר בה חבבעו וכילף חבבע חבבע כמי מהת׳ דכתיב במפורע וטבל הכהן חת חבבעו פימנית: לעולם ליח ליה גפ: והב כחתר יד ימנית כו׳: חלה חתר רבה לעולם חית ליה גפ והק וכי כחת׳ בה יד בקבלה חו הוה כתב יד פהי רחייה לחחות בכלי ולקבל הרם הוה חיכח למידרם כמי חקבלה והוחיל ולח כחת׳כחן יד חח חבבע ואי חיפפר לקבל רם בכלי בחבב לבדה עכ תפו׳ כתיב׳ הוה דכתי׳ בה פהוה רחוי לה ולח תפו׳ קבלה כחב׳ פלף חבבע לח כחת׳ בו לפי׳ קיבל בפתיל כפר: חתן כמו פעופי לבדי׳ על חרס פקו׳ חכפ׳: ומקבל ביה בההו׳ חתן מקבל חת הדם בחבבע פתוחב חבבעו לתוכה ומוצח חת המזרק ומקבל: נדרם

וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין ולמאן דאמ׳ מלמדין שתוי יין הוה ליה שלישי ושלישי אין מלמדין: עומד על גבי כלים על גבי בהמ׳ על גבי רגלי חבירו פסל: מנלן דתנא דבי ר׳ ישמעאל הואיל וריצפה מקדשת וכלי שרת מקדשי׳ מה כלי שרת לא יהא דב׳ חוצץ בינו לבין כלי שרת אף ריצפה לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הריצפה וצריכא דאי אשמעינן כלי משום דלאו מינא דבשר נינהו אבל בהמה דמינא דבשר הוא אימא לא ואי אשמעינן בהמה דלא מינא דארם הוא אבל חבירו דארם הוא אימא לא צריכא תניא רבי אליעזר אומר רגלו אחת על הכלי ורגלו אחת על הרצפה רגלו אחת על האבן ורגלו אחת על הרצפה רואין כל שאילו נטל הכלי ותנטל האבן ויעמר על רגלו אחת ויעבוד עבודתו כשירה ואם לאו עבודתו פסולה בעי רבי אמי נידלדלה האבן ועמר עליה מהו היכא דאין דעתו לחברה לא תיבעי לך דוראי חייצא כי תיבעי לך דדעתו לחבר׳ מאי כיון דדעתו לחברה כמה דמחברה דמיא או דילמא השתא מיהא הא תלישא רבה זוטי בעי לה הכי בעי רבי אמי נעקרה האבן ועמר במקומה מהו מאי קא מיבעיא ליה כי קרוש דור ריצפה עליונה קרוש או דילמ׳ עד לארעי׳ תהומא קרוש ותיבעי ליה כל העזרה כולה לעולם פשיטא ליה דער ארעית תהומ׳ קרוש והכי קמיבעיא ליה דרך שירו׳בכך או אי׳דרך שירו׳בכך תיקו: קיבל בשמאל פסול ורש מכשיר: תר באצבע ולקח מלמר שלא תהא קבלה אלא בימין באצבע ונתן מלמר שלא תהא נתינה אלא בימין אמר רבי שמעון וכי נאמר׳ יד בקבלה אלא באצבע ונתן שלא תהא נתינה אלא בימין הואיל ולא נאמרה יד בקבלה קיבל בשמאל כשר ורש ממה נפשך אי אית ליה גזיר׳שוה כי לא נאמר׳יד בקבלה מאי הוי ואי לית ליה גזירה שוה כי נאמרה יד בקבלה מאי הוי אמ׳רב יהוד׳לעולם לית ליה גזירה שוה וכי קאמ׳ וכי נאמ׳יד ימיני׳בקבלה הואיל ולא נאמר׳יד ימין בקבלה קבל בשמא

זר הוי קרוי פלפי ואם כן ליהוו פלפה כתובי׳הבאין כאחד ולמאי דפריטית לתי פפיר דמיתה דמחוסר בגדים לא מיתורא חלה מפוס דתפכתן דזר הוי במיתה ולפך תמרי דלא ילפינן מיתה מהא דקרייה רחמנא ולפי׳ הקונט׳ דילוף מבנייה קפה דהוה ליה פלפה כתובים הבאין כאחד ובקונט׳פי׳ והוי הדין כמי דמכו למיתר מפו דהוי זה ופלא רחין ידים ורגלים פני כתובי׳הבאין כאחד דהא מחוסר בגדים גופיה לא כתיבא ביה מיתה אלא מפוס דזר הוא וחדא מיניהו נקט ואי חיפפר לומר כן דבהדיא תפכתן מית במחוסר בגדים בפרפת ואתה תבוה ומיהו פי׳הקונ׳על כרחין עיקר דבפנהדרין פר׳ הכפרפין ילוף בהדיא מחוסר בגדים דף פר במיתה מפוס דהוו להו זרים רחין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהן ומיתה דכתיב׳ בפרפת ואתה תבוה מפרש הר׳ יעקב מחורליהם דבמכנפיהם כתב וקרוי רוחצרת דדרים מינים בריש עירקין בפנהדרין אין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהן והוו להו זרים חיכטרי לפחר בגדי׳ומיכי לא הוה ילפינ׳ מכנפייהם דלא כתיבה בההי׳ פרפתא ומיהו למאן דמרבי ביומ׳מכנפיי׳ מזה הדב׳ קפה מיתה דכתב רחמ׳ גבי מכנפיי׳ לחם לי ועור קפה לפי׳הקונ׳ דליהוי זר ומכנפייה ופלא רחין פלפה כתובים:

הואיל ורבפה לקדם דור קידפה כדפי׳ בקונט׳ וקשה דפלמה בכה הבית דור קידפה כרחמר לקמן בפעתי׳כי קדים דור וכו׳ובירוש׳ לפה דפבועת תמריכן דור זה פלך גר זה כבי׳ ומה פפי׳בקונ׳קידפה בפתי תורו׳וכבי׳ חיכו כן דעזר׳ חיכה מקדם בפתי תורות חלה בפירי מנחה כרחיתה בפבועתה: הואיל ורבפה מקדפה פירום דף יו דמקדפה הדרם לעבוד עבודה פס דחיכו יכול לעבוד במקום לח׳ובכלי פרת פי׳בגדי כהונ׳ מקדפין הדרם לעבוד עבוד׳ מה כלי פרת לא יהא דבר חוצן ביכו לבין כלי פרת דהא כתב על בפרו כדחמריכן לעיל ובגדי כהונ׳ קרי להן כלי פרת כדחמ׳ לעיל פתהא בכהן כפר ובכלי פרת ובקו׳ פי׳ פכלי פרת ממש פלא יהא דבר חוצן בין כהן לכלי פרת בקבלת הדם כדכתב ולקח הכהן פתהא לקיחה בעצמו פל כהן ואם תאמר תדחפיב ליה הכא חציפה ולעיל כמי דפריך ותיפוק לי מפוס חציפה וגבי הזוח דכריך ידיה בפירוי חלמא לקיחה על ידי ד׳ה לא ממה לקיחה ובפרק לולב הגזול קחמ׳רבה דף לו דלקיחה על ידי דבר חחר ממה לקיחה וי׳ל דהתם מיירי כגון דכרי׳ידיה בסודר ונוטל לולב דהא ודחי לא הוי לקיחה חלא דכריך ליה לולב בסודרה ונוטלן ובחותו עיכויי מייתי רבה מחזו׳וכן כרי׳לומ׳ מתוך ממעת׳ דהתם דקאמר רבה גופיה מין במינו חיכו חוצן הא בפחיכו מיכו חוצן ואמאי והא לקיח׳ על ידי דבר חא׳ ממה לקיחה ומא׳ חד מיניהו רבה ולמאי דפריטי׳ ניחא דכי כריך ליה לולב בסודר חעפ פחיכו חיבור גמור הוי כמו יד ולהכי חמיב ליה לקיחה וקשת קפה מההיא דיומ׳א דקאמר הכיח מזרק יז ב בתוך מזרק מהו מאי קא מבעי׳ ליה כי הא׳ גווכא הוויא לקיחה על ידי ד׳ה ממה לקיחה דליהוי חיבור יד לפניפי וי׳ל דאי אחת ליה חיבור בחפניו פמיד טלטל הפניפי על ידו הכי נמי דהויא לקיחה מטעם יד חלא הכא

במקרא

במאי עסיקינן כגון שנפסק החיבור מתחתיו דלא מהני כלל לפניפי׳

במקרא

לשפת מזרק ומקבל בה אלא אמר אביי

כל הזבחים שקבלו דמן

פרק שני

זבחים

דף פה במקרא נדרש לפניו ולאחריו קמיפלגי הא דפליגי אמורתי פרק השוחט
במקר׳ נדרש לפניו ולא לפני פניו ופריך ממ״נ דהשוחל לא הוה
מצי למימ׳ דהה״ר ממעון היא דלא דריש קרא לפניו דהתם הוי מטעמ׳ דהוזן

דף פו תוספ על עיכוי רחמנן ומורה רבי ממעון כדתמ׳ בהקומץ רבה הייכו טעמא
דרבי ממעו והבי ג״ו מוספ על עיכוי רחמנן
ובבי ולקח נתן לה לתריץ ג״ו מוספ על עיכוי
למילק קבלה מכתיב בזימ׳ כדפי׳ התם בקומ׳
דאכבעו הפסי׳ העיכוי בין ולקח לנתן ופ׳

דף נד קיימ׳ דקיל׳ומין ממ׳ רכולה עלמ׳ דרמיכ׳
מקרא לפניו בלא ג״ו מוספ על עיכוי למילק
קבלה נתינה דפריך וכקים מזוזה לתלמוד

דף ם תורה וכפ׳ דרחם הפה דרמיכ׳ כולי עלמ׳
מקרא לפניו ובלפני פניו ולאחריו לא פליגי
ובמוך קמה טפי דקאמ׳ רבי אלעזר ברבי
ממעון כל מקום שנ׳ אצבע בנתינה מיכה
בתינה פסל בקבלה כפר כהן ולקחת מדם
הפר וכתת על קרנות המזבח באצבעך
וקסבר מקרא נדרש לפניו ולא לפני פניו
ולאחריו כימא ג״ו מוספ על עיכוי רחמנן
ופליג רבי אלעזר ברבי ממעון ליה ג״ו
מוספ לי כמי לא דרמי ג״ו מוספ כדי לדרוש
המקרא לפני פניו והדי זריקה ותכן זרק
בזמ׳ פסל אפי׳ במחר זבחי ולא פליג רבי
ממעון אל׳ חבי פליג כבריית׳ ומפרש זרק
בזמ׳ במחר קרבנות אבל בחטאת מודה
ר׳ ממעון דבעי ימין כדאית׳ בבריית׳ לעיל:
הקשה הרב רבי יעקב מלורלינם מהי
קושיא ומהי פליג רבי ממעון
בבריית׳ כמי דלא כתב כהונה מכל מקום
אחית מהיקפא דזחת התורה דאמר לקמן

דף נה דף נב סוף רס חטאת תיכה בזה אל מן החולן ובידו ובידו
הימנית אף כל וכו׳:
ופריך ידו הימנית מדרבה בר בחתני
כפקא דכל מקום מבאמר אבאבע
כהונ׳ תיכה אלא ימין ומסכי כדי נסבה תיכמי
הבדלה כרבי ממעון דכהונה בעיא אבאבע
מסמע בהדי דר׳ ממעון יליף מאחר קרבנות
מחטאת והסיב לו רבינו תם לא גרסי והדי
זריקה דתיכה מסכה בסוס מקום אלא גרסי
והדי מליקה ומסכ׳ היא לקמן בפרק חטאת

דף סם העוף דתכן כל הפסולין מחלקו מליקתן
בפולה ואין מטמאין בגדי אבית הבליעה
מלק בשחיטה אי בלילה כו׳: והשם הבליעה
בקונ׳ שכן דרך השם לקבר כתה מפני׳
והסופרי׳ טעו וכתבו במקום מליקה זריקה
ועופות לא אתו בהיקפא דזחת התור׳ אבל
זריקה באחר קרבנות פסל ספיר בשחיטה
דיליף בהיקפא דזחת התורה דמשחט

דף נא סילהי דם חטאת ובשחוך כמי גרסי בבריית׳
מלק בשחיטה פסל ורבי ממעון מכשיר ועוד תומר רבינו תם דאפילו גרסי׳ מלק מציאר דתכן זחת התורה דמשיק ימין מחטאת שבר לה כר׳ ממעון
דכהונה בעיא אבאבע אבל רבי ממעון לא בבר לה כוותיה ימין בזריקה באחר קרבנות מחטאת משום זריקה לא ילפינן מהזחת וקשה על זה מעיקר׳ כי פריך
והדי זריקה דלא פליג רבי ממעון דילמא היינו משום דיליף מהיקפא ויש לומר דעדיפא שני פליג בבריית׳ וקשה לפר״ת דאפילו גרסינן בפרק קמ״ל מלק על
כרחיך לאת הוא דמכשר רבי ממעון זריקה בשחיטה כדמוכח בשחוך בשחיטה דרבי ממעון לא לעובדה בכלי עובדה בשחיטה כלאפס והיינו בזריקת
אפס דקבלה לא חיישי׳ דאפילו חטאת כמי לא בעי ימין בקבלה לרבי ממעון דאמר לעיל וכי נאמרה יד בקבלה לרבי ממעון כו׳: וצריך לתרץ דהאי תנא שבר לה
כיוצא בזה ואם תאמר לפר״ת אפילו כמי דגרסינן מלק מליקה נפקא לן בפרק קמ״ל רחולין ימין אפילו לרבי ממעון מדכתב ואת הפני יעפה עולה כשפשט דגרסי׳
כשבעט חטאת בהמה חיכה בזה אלא מן החולין ביום ובידו הימנ׳ והאמ כמי פריך ימנית מדרבה בר בחתני נפקא ומפני כרבי ממעון דכהונה בעיא
אבאבע וים לומר דמליקה פהיה בכגד מחיצה לא נפקא בהזאה מיירי דבעיא ימין אבל מהיקפא לא ילפינן עופות מחטאת בהמה ולכך היפטריך כמי
כשפשט האמ ביומי ההוא תנא שבר כתנא דפליג עליה דרבי ממעון לעיל ופוסל קבלה בשחיט משום דמקרא כדרש לפניו ולאחריו ומוקי לאבאבע דכתב בבי
חטאת גם על קבלה ולדידהו ילפינן מפיר מליקה בימין מחטאת דקבלה לא מייך למילף דליתיה בעוף וילפינן מליקה אבל ר׳ ממעון דאמר קבל בשחיט שבר
ולית ליה ימין מחטאת בהמה אלא בהזאה לחודה בעולת
העוף

כדרש ר׳ ממעון שבר מקר׳ נדר׳ לאחריו ולא לפניו הילכך אבר׳ חוכתן דכתוב
בתרי׳ קרי׳ ולא חולקח דכתי׳ לקמיה: ורבנן שבר מקר׳ כדרש לפניו ולאחריו
מפקת מרחבוה מוכחת מכלל דברי חבירו ומכלל דברי חכמי׳: כל מקום שב׳
אבאבע קבלה ולא נתינ׳ כגון היכי קרית דלעיל דרבי אלעז׳ דרים אבאבע חולקח
דהייכו לפניו ולא חוכתן: מיכה בקבלה
מקיבל בשחיט וקאמר לך במקו׳ שנכתב בס
תתניכו ולא בתיה אלא נכתב בו: ולקחתם
מדם הפר בפר המילואי כת׳ ולא לפני פניו:
דלא דרים להאי באבאבע דמילואי חולקח
ולא לאחריו דלא דרי׳ להאי באבאבע דחטאת
יחיד חוכתן והייכו פליג׳ דרחבו׳ דחבו׳ שבר
לאחריו ולא לפניו ואדרבנן דחיכהו שברי
בין לפניו בין לאחריו: וכהונה כגון הכהן
גו הכהניס תרתי בעיכן האבאבע והכהונה
כגון היכי קרית דכת׳ נבי זריק׳ חטאת ולקח
הכהן מדם החטאת באבאבעו וקאמר רים
לקים דהכ׳ ימין בעי דגומר מתכורע דכתי׳
לאבאבעו וכהונה ומפר׳ בין ימנית הרגל אל
ימין כיסא בשחיל לאבאבע משום דרגל ימין
קדמה תחילה עם הרחם כדקיימא לן בכ׳
דשחר יומא והילכך מוליך הרחם בימין
מהוא חמוב ואות׳ בשחיל ובית עורה לחוץ
כלפי העם מקום החתך כלפי המוליך דהכי
אפי׳ אלא ירחה החתך: המעבב כפרה
דומי׳ דהזאת אל מבורע: כגון קמיכה אבל מנחות דף ו
הולכת חיבריס דלא מעבב כפרה דהוה
עכמו אלא הוקבו חימורין כפר דלא בעי׳
ימין קבלה כתב בה והקריבו בני אהרן
הכהני ואחר מר זו קבלת הדם: אלא כהן מנחות דף יג
לתה לי בקבלה הכתוב בני אהרן אלא לאו
לאגמרי ימין לחת: בכיהונו בבגדי תמיד דף נג
כהונתו זרק בשחיל אבל רבי ממעון מכשיר
לאחר כל הזבחים דלא כתב בהו אבאבע
אלא וזרקו הכהניס אבל בזריקה חטאת
מודה ר׳ ממעון כדאחר לעיל בחבאבעו וכתן
אלא תהא כתיכה אלא בימין: ואלא הא
דאחר רבא במנחו׳ בפרה המץ יד לקמיכה
בפרסת מבורע עכי כתב על תבוך לתן מנחות דף ו
הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו
הימני וקרא יתירא הוא כדאמ׳ הכא וקאמ׳
רבא יד דמבורע אתא לגמ למיגמר יד
דקמיכה מיכה אתהא בימין והיכא כתב יד
בקמיכה ויאלא כפו אמכה לאליכה אתהא
בימין למה לי יד בקמיכה: מדרבה בר בר
חנה נפקא דהא כהונה כתב לקידוש קומץ
בכלי שרת מיהא בימין מיאחז הכלי מהוא
מקדש בו בידו הימנית: ולרבי

מסורת השס

ולרבי אמעון דלא בעי קידוש קומץ מדאמר בהקומץ רבה מלא בכלי שרת פסולה: ורבי אמעון מכשיר ולאו דוקא רבי אמעון בעי קידוש קומץ דאיכא תנאי דפליגי התם בתוליתה דרבי אמעון ואיכא לאו דוקא מדאיירי בקומץ אמעון קידוש: ובי קאמר ר' אמעון בשרים בהקטרת קאמר חס ושלום מתוך כלי שרת לאחר שקדשו והקטירו בידו ב בשמאל ואמבורי מכשר לקדש דלא עדיף קדוש בקומץ מקבלת הדם דמכשר לה רבי אמעון בשמאל אי לקמיצה בעי קדוש אמתי דלמא לא נפקא ליה מקומץ הכתוב דהא אמרו לעיל אמעון דרבי אמעון מכשר הקטרת קומץ מלא בכלי חס ושלום למזבח בידו אמ' קרא במנחה קדש קדמי הוא להכי איתקש מנחה לחטאת ואמס לומר לך בא למוכרה ביד עוברה בימין כחטאת מזריקה דמו בימין במתן חבצע ולא בכלי ובעיא ימין דכתיב בה חבצע וכתוכה: בא לעוברה בכלי עוברה בשמאל כאמס מזריקה בכלי והיא כשרה בשמאל ר' אמעון כדאמר לעיל זרק בשמאל פסל ורבי אמעון מכשיר זאת אי בעי ביד עביד אי בכלי עביד ומילתא נפק' קמיב בימין דהא עבודת יד היא ולא עבודת כלי לקומץ דמנחות חוטא אתחא קמיפקו בימין דהוחיל: ואר' אמעון בפ' דמנחות בדין הוא אתחא מנחת חוטא טעונה אמן ולבוכה אלא יהא חוטא כשכר ומפני מה לא הטעיבה: אלא יהא קרבנה מזורר אימתי קמיב' אמא תנכשר בה קמ"ל יד יד דרבא כו' אמעתי' במנחות: מתני' נשפך הדם על הכפך דמזבח ונתן על קרן אחת מקרנות המזבח ולא כלום: גמ' תנו רבנן ולקח הכהן המשיח מדם הפר מדם הנפש ולא מדם העו' ולא מדם התמצית מדם הפר דם מהפר יקבלנו דאי סלקא דעתך מדם הפר כדכתב מדם ואפילו מקצת דם והאמ' רב השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר שנא' ואת כל דמו ישפוך אלא מדם הפר דם מהפר יקבלנו וקסבר גורעין ומוסיפין ודורשין גופה אמר רב יהודה אמר רב השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר שנ' ואת כל דם הפר ישפוך והא בשיריי כתב אם אינו עיניין לשיריים דהא ליתיה לכוליה דם תניהו עיניין בקבלה

אמר רב יהודה אמר שמואל השוחט צריך שיגביה סכין למעלה שנ' ולקח מדם הפר ולא כל דם הפר ודב' אח' ודם סכין במאי מקנח ליה אמר אביי משפת מזרק כדכת' בפורי זהב אמר רב חסד' אר' ירמי' בר אבא השוחט צריך שיתן ווורידין

העוף נמי לא הוה בעי ימין במליקה בהזאה דויקא ואת' וכיון דאמ' מעמון פליג במליקה אמ' מתני' דפר' חטאת העוף דמלן בפתח כו' לא תיתיב כרבי אמעון אלא על כרחין כר' אמעון תיתיב מדקתני סיפא ולא בלילה היו מעמין בגדיים הבית הבליעה ומפ' בגמ' דכיון דאמ' מעמון דלא בעי ימין ולא בעי שמאל ש"מ דס"ל דאין מעבירין על הטומאה ולרבי יהודה דס"ל מעבירין על הטומאה אמאי לא בעי ימין ושמאל ומשני דכתיב ונתן הכהן המשיח מדם הפר ומדם הנפש ולא מדם העו' ולא מדם התמצית מדם הפר דם מהפר יקבלנו דאי סלקא דעתך מדם הפר כדכתב מדם ואפילו מקצת דם והאמ' רב השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר שנא' ואת כל דמו ישפוך אלא מדם הפר דם מהפר יקבלנו וקסבר גורעין ומוסיפין ודורשין גופה אמר רב יהודה אמר רב השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר שנ' ואת כל דם הפר ישפוך והא בשיריי כתב אם אינו עיניין לשיריים דהא ליתיה לכוליה דם תניהו עיניין בקבלה אמר רב יהודה אמר שמואל השוחט צריך שיגביה סכין למעלה שנ' ולקח מדם הפר ולא כל דם הפר ודב' אח' ודם סכין במאי מקנח ליה אמר אביי משפת מזרק כדכת' בפורי זהב אמר רב חסד' אר' ירמי' בר אבא השוחט צריך שיתן ווורידין

ייקרא ו

דלרש לא בעי קידוש קומץ ולמאן דאמ' לרש נמי בעי קידוש קומץ בשמאל אכשורי מכשר יד יד דרב' לכה לי אי לקמיצה עצמה מדרבי יהודה בריה דרבי חייא נפק דאמר רבי יהודה בריה דרבי חייא מאי טעמ' דרבי שמעון קודש קדשים היא כחטאת וכאשם בא לעובדה ביד עובדה בימין כחטאת בא לעובדה בכלי עובד' בשמאל כאשם לא נצרכא לקומץ מנח' חוטא סדא הואיל ואמ' רבי שמעון שלא יהא קרבנה מהודר כי קמץ לה בשמאל נמי תיתכשר קא משמעלן: מתני' נשפך הדם על הרצפה ואספו פסול: גמ' תנו

רבנן ולקח הכהן המשיח מדם הפר מדם הנפש ולא מדם העו' ולא מדם התמצית מדם הפר דם מהפר יקבלנו דאי סלקא דעתך מדם הפר כדכתב מדם ואפילו מקצת דם והאמ' רב השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר שנא' ואת כל דמו ישפוך אלא מדם הפר דם מהפר יקבלנו וקסבר גורעין ומוסיפין ודורשין גופה אמר רב יהודה אמר רב השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר שנ' ואת כל דם הפר ישפוך והא בשיריי כתב אם אינו עיניין לשיריים דהא ליתיה לכוליה דם תניהו עיניין בקבלה אמר רב יהודה אמר שמואל השוחט צריך שיגביה סכין למעלה שנ' ולקח מדם הפר ולא כל דם הפר ודב' אח' ודם סכין במאי מקנח ליה אמר אביי משפת מזרק כדכת' בפורי זהב אמר רב חסד' אר' ירמי' בר אבא השוחט צריך שיתן ווורידין

דהך מחיטה מיתרת את הלכה פירוש מהם עלה לא ירד והיינו כר' אמעון ולרבי יהודה נמחטה בלילה דרך אמעט לה מזחת היא העולה בפירקי' ול' דהזות תנא מכבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא היינו דלילו רבי יהודה אודה בעופות דלא ירדו מהוס לילה דכיון דהוס פסולן בקודם דלא כתיב בהמה חיעוטי דלא בבהמה ואת' דכתיב מזבח תקדם מפקי רבי עקיבא ור' יוסי הגלילי מעולה וכבשים דמזבח תקדם את הרחוי לו ומאן דדרים מכבשים עולה הרבה בעוף יותר מבבהמה ום לומ' דרבי יהודה מכבר כמאן דדרים מעולה מכבשים בין מאחר דרשות הסתם ורבינו אמואל מייתב גירסת הספרי' ומפ' והרי זריקה דלא כתב הלא בהוכה ותכן זרק בשמאל פסל ולא פליג רבי אמעון דתכין דתכן כל הזבחים מקבל בשמאל פסל כל שכן זריקה שהיא עיקר כפרה ולא פליג רבי אמעון כי הס על קבלה ואי הוה פליג חזריקה הוה ליה לתמוהינן כה דהיתיר' דמכשיר ר' אמעון בזריק' וכס בקבלה ובע' אי מכי לפרס הכי ותכן זרק בשמאל פסל פר כל שכן דמפקולי קבל בימין והיינו מסו' הזריקה דאי אמו' הולכה מכל מקום הא לא כתיב בה חבצע ואמאי פסל ותו דר' אמעון הוה ליה לפלוגי ולהכשיר אפוס דעבודה אחיפסר לבתלה הוא ומ' לכתחילה קאמ' יחזור לימין אלא יעמד זריקה בשמאל אבל בדיעבד זרק בשמאל כשר או אמו' הולכה כמי קאמר דלכתחילה יחזור לימין אבל בדיעבד כשר לא תיירי בחטאת דמורם רבי אמעון דכשר ימין בזריקה ואת' וכיון דילפינן חבצ' בחטאת בנזיר פוה מחבצע דמצורע דיהוי בימין היכי ילפינן ימי' בשאר קרבנות מחטאת בהיקש דזר' הוא' פלונתא היא דאמוראי היא בדים יחזרו מקומן אי דבר הלמ' בנזיר או אחר ומלמד בהיקש אחאי לא פליג רבי אמעון והתנן בפרק רחולין סב' לה כרבי אמעון דכהוכה בעיא חבצע היינו כמאן דאמר בהיקש חבצע הכא בשאר בהמות בזריקה לא בעי למילף ימין בהיקש דזאת התורה מהזאה לא ילפי' ואידך מיבויא דמפני בפ' התודה כדי נסבה הוי כמאן דאמר אין חוזר ומלמד בהיקש ומיהו בפ קמ"ל רחולין ליה מיבויא דכדי נסבה אבל בסוף דס חטאת מפני תרוויהו ומיהו חיפסר הכא מודו כולי עלמא דחוזר ומלמד בהיקש כיון דמצורע חול דהוה מלמד מרחמנא ותירץ זה לנו כריכין בפתיל בא לעובד' ביד עובדה בימין וחטאת והיינו היקש וחטאת גופיה מנזירה סוה דמצורע ילפינן לה ואס תאמר מאי פריכא והרי זריקה דלא כתב חבצע הלא כהוכה ופסולה ולא פליג רבי אמעון מפ"ס נמי הוה ליה למיפרך מאחי אפסל בחטאת בעי חבצע בברייתא ולקח וגס תאמר דתכן קאמ' סבר מקרא כדרם לפניו אבל מכהוכה לא ילף ואי אפסל בזריק' אמאי בעי חבצע בברייתא דזאת התורה אלא פריך מרבי אמעון ונראה לי דמדבקן לה הוה בעי למיפרך דהו"מ דחבצע נדרש לפניו ובדיית' דתכי בחבצע ולקח לדברי ר' אמעון כקטיה וטעמא דרבן דפסלי אמאי בקבלה אמוס דכתב ולקח הכתן מן הדס וכבר רבנן כהו' לה בעיא חבצע וכן אמסיע פ"ק דחט' דפריך ימין תדרב' בר בר חנה כפקה ואמכי ימין כדי נסבה ואיבעית אימא כר' אמעון דאמר כהוכה בעיא חבצע אכלל דלרבנן כהוכה לא בעיא חבצע ולכך הוצרך לכתוב רבנן דכתב בזריקה בשאר קרבנות אמ' ימין לא צריך למילף מחבצע בחטאת: בריך

גורעין ומוסיפין ודורשין לא צריך למיפרך מכיון חריב ואפקקה קראי אלא כשאתקר תיבה אחת כי ההיא דים כוחלין ואס תאמר תיפוק לי מדממעטי' דס הכין כל שכן על כרחי הריפה ום לומר דדילמא דס הכין גרע ומסו הכי נמי לא לימא טעמא דגורעין ומוסיפין ודורשין הוא אימא דמרס הפר ולא מדס הער ודבר אחר אתא למעוטי אעל הרפה אבל דהכין אפיר רמי בפתח מזרק בחוץ ולא מיפול בתוך המזרק ואס כן הוה ליה דבר אחר נבי הזאה דפרה תאמר' נמר להזות מקנח ידיו בגופה של פרה בפרק קמ' דמנחות אבל הכא לא מקנח ליה לעכין בגופה של פרה אלא במאי מקנח אחר אבי בפתח מזרק והתתא ידו נמי ליקנח בפתח מזרק

מזרק נראה לפי מדרגיו לפרוק לכולי דם תבבעו לא תיפסר לקנח בגוף
הפרה מזה בזה המשמר לא נכנס פני להכל מופר וכי כי כל הזהר והזהר
דף נג ירד ין הסר לקנח ידיו בגוף הפרה תיכף כדבי כרבי לקנח בפלי דם חטאת
פלא יתלבלך לפנים בניתין בין החזות דהכי נמי תיפוכין לגיפין בפרק כל
דף קיו כתבי נבי מפקידין את הפכה עד החזה
וכן נראה דפחיטתה והזייתה במקום אחד
דף נה היו כדאיתא פרק קמא דחגיגה וכן בהמלת
מידות תנן כל הכלים פהיו עם נבוהין
פנדי לאמה חוץ מכותל מזרחי מכתן הפור
ראיה פתחו פל היכל בפעת הזייה: עכ
זאת המומדת חוץ כלי כבלי דמי
מהכא הוא מכי למיפמט לעיל
דף פו ונלע פרק המזבח חקדש נבי חוץ כנגד
כבשבם דמי קדשי קלים מניין ותימה ולעיל
נבי מדם הפר ונלע קדשי קלים מניין
ולל דכיון דנלי הפה הם התם: פחט

וורידין לתוך הכלי איתמר נמי אמר רבי אסי
אמר ר׳ יוחנן וורידי צריך שיראו אויר כלי בעא
מיניה רבי אסי מרבי יוחנן היה מקבל ונפתחו
שולי מזרק עד שלא הגיע דם לאויר מהו אויר
שאין סופו לנוח כמונח דמי או לא כמונח דמי
אמרי ליה תניתוה חבית שמונחת תחת הזיגוק
מים שבתוכה ושבחוצה לה פסולין צירף פיה
לזיגוק מים שבתוכה פסולין ושבחוצה לה
כשירין האי מאי בעי מיניה אויר שאין סופו
לנוח וקא פשט ליה אויר שסופו לנוח לאו
כמונח דמי תרתי קא בעי מיניה אם תימצי לומר אויר שאין סופו לנוח לאו כמונח
דמי אויר שסופו לנוח מאי רב יוסף מתני הכי רב כהנא מתני חבית בעא מיניה ופשט
ליה חבית רבה מתני חבית בעא מיניה ופשט ליה מזרק אי אתה מודה במזרק שאי
איפשר לו בלא זיגוק תנן והתם נתן ידו או רגלו או עלי ירקו כדי שיעברו מים לחבית
פסולין עלי קנים ועלי אגוזים כשירה זה הכלל דבר המקבל טומאה פסולין דבר
שאינו מקבל טומאה כשירין מנא הני מילי דאמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בר אבא
אמר קרא אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור הויתן על ידי טהרה תהא אמ׳ רבי חייא ויקרא יא
אמר ר׳ יוחנן זאת אומר כלי כבלי דמי אמר ליה רבי זירא לרבי אבא בר אבא ודילמא
כשותת אמר ליה תרדא כדי שיעברו מים לחבית תנן ואמר רבי חייא בר אבא אמר
רבי יוחנן מעדותו של רבי צדוק נשנית משנה זו דתנן העיד רבי צדוק על הווחלין
שקילחן בעלין אינוזין שהן כשירין זה היה מעשה באוהלייא ובא מעשה לפני חכמים
בלישבת הגזית והיכשירו אמר רבי זירא אמר רבי הצורם אזן הפר ואחר כך קיבל דמו
פסול שנאמר ולקח מדם הפר פר שהיה נבר אשכחן קדשי קדשים קדשים קלים
מנלן אמר רבא שה תמים זכר בן שנה שיהא תמים ובן שנה בשעת שחיטה בקבלה
בהולכה בזריקה מניין תלמוד לומר יהיה כל הויתי לא יהיו אלא תם ובן שנה איתיבי׳
רבי יהושע אומר כל הזבחים שבתורה שנשתייר מהן כזית בשר או כזית חלב ונזרק את
הדם תרנומא אבן שנה ומי איכא מידי דבשעת שחיטה בן שנה בשע׳ הולכה וזריקה בן
שתים אמר רבא זאת אומרת שעות פוסלת בקדשים אמר רבי אמי אמר רבי אלעזר
היא בפנים ורגליה בחוץ חתך ואחרכך שחט כשירה שחט

ולא יתן הכר והתורים לתוכו מהכרי קבלנו ובבי חבית נמי לאויר סופו לנוח הוא וכמונח דמי ופסולין:
מתקיף ועולה ואין הקילוח יורד לחבית: ונתן ידו למעלה מראש הכור כדי שיעברו מים דרך ידו לחבי׳ פל קידום: וכן עלי ירקות הרחויין לחכילה:
ותקבלן טומאה פסולין כדיליף הוויתן פלמי המטהרים על ידי טהרה תהא כשחיטה תהווה חוסם לו קדום הוי מדהוה חוסם על ידי דבר
פאין מקבל טומאה: זאת חומר לאויר כלי כבלי דמי מדקתני נתן ידו כו׳ פשל רהא אין המים פותחין מידו לכלי בשחיטה הלא בהעברה: כשיוכאין מידו
מחלקין להם על פני רחב פי החבית ואפילו הכי פשיל הלמח מעיכאן מידו לקלח על פני אויר הוה ליה כאילו פתחו מידו לכלי מהרי ידו על פתח הכלי מונחת
ומעיכאן מידו בהו כנגד אויר רחי לאו כבלי דמי חתמי פשל הלא מן החוי בחוץ לו והוה ליה כנותן ידו בפיכור מפוך מן הקילוח עשר חמות: דילמא בפותח
מידו לכלי ולא בהו מן החוי: תרדא פוטה בהול: מיעברו תנן והעברה בקילוח מפמע: הפורס לקרבנו מזה מזו נפנמה חזנו נבי חוס: ואחר קיבל
דמו דהוה ביה חוס בין פחיטה לקבלה פהיה כבר פריך מיהא פלמ בפעת קבלה בפעת פחיטה: תפכחן קדשי קדשים דהאי פר העלם דבר פל כבור כתוב
בפעה פחיטה דכתיב ישכוטו על הפה דהיינו פחיטה וסמיך ליה פה תמי ונומר: מכפתיר מהן בפעת זריקה חס נטמא כל הכשר והחלב או פאבר לא יזרוק:
רבי יהופע לטעמיה דאמר ועפית עולות׳ הכשר וחס חין כשר חין דם במכחות בהקומץ דכתיב מיהא זורק וחין לך בעל חוס גדול מזה קשיא לרבה
דאמר בעינן הס בפעה זריקה לבל לרבי זירא לא קשיא דהא לא בעי הס הלא בפחיטה וקבלה: תרגומא לבן מכה לבני אמר ליה לרבה תרגמה לבן מכה
למתניתך דבעי כל הוויותיו בפעה פחיטה לבן מכה קאי דפליק מיכיה בן מכה יהיה כל הוויותו יהיה בן מכה לבל חס נכנם בפנה מכייה בין פחיטה לזריקה
פסול: דפעה פוכלת בקדשים כדפירש ואזיל לבל חס לא תיקף מיכיה דהאי יהיה לאו מתניתא הוא ואזיל ובלי בקדשי קדשים
גבי פעות פוכלות בקדשים דפנה התורה בין קדשים קיימא לן בפרק יוצא דופן בתמורת כדה דאין מוכיח לה מתסרי כשאר דאמר מיכיה חלא מיכיה מכולר מעת
לעת לפנה הבאה ויליפינן לה מקרחי דכתיב בהו בן מכתו לו ולא מכתו פל מכיין עולם ואמעיכן פכ׳ הלא תיקא מיכיה ליכיה הוא דבעיכן ולא מפע׳ לפנה
חלא מפנה לפנה פאם כולר בניסן בין ובט׳ ובט׳ ופחטו לפנה הבאה בין בניסן בט׳ מעות חסר לזרוק דמו בפסירית מכבר עברה מכתו: היה בפנים
בעזרה: מתך רגליה ואחר כפרה הלא כתיבא פל כתיבא בפסול יוצא עם דם מבמזרק מכתקבל בו הדם ולקמי׳ פריך הא מויה בעלה מוס: ואחר מחט ואחר
מתך פסולה מפנכפחטה כפסל דם הרגליה ביוצא וכל דמי בהמה יוצאי׳ מן מזה ועלה ויצא דרך בית מחיט׳ ונתערב בדם המזרק ופסלו: הג

שחט ואחר כך חתך פסולה התך ואחב שחט
כשירה בעל מום קא מקריב אלא אימא קיבל
ואח כך חתך פסולה חתך ואחב קיבל כשירה
והא אמר רבי זירא הצורם אוזן בכבור ואחר
כך קיבל דמו פסול שנאמ ולקח מדם הפר פר
שהיה כבר אמר רב חסדא אמר אבימי חותך
באבר עד שמניע לעצם קבל ואחר כך חתך
פסולה שמעת מינ דם המובלע באיברים דם
הוא דילמא משום שמנונית שמעת מינה בשר
קדשי קלי שיצא לפני זריקת דם פסול דילמא
בקדשי קדשים תנו רבנן קדשי קדשי שחיטתן
בצפון וקיבול דמן בכלי שרת בצפו עמר בדרו
והושיט ידו לצפון ושחט שחיטתו כשיר קיבל
קבלתו פסולה הכני ראשו ורובו כאילו נכנס
כולו פירכסה ויצתר לדרום וחזרה כשירה
קדשים קלי שחיטתו בפני וקיבול דמם בכלי
שרת בפנים עמר בחוץ והכניס ידו לפני ושחט
שחיטתו כשירה קיבל קבלתו פסולה הכנים
ראשו ורובו כאילו לא נכנס פירכסה ויצתר
לחוץ וחזרה פסולה שמע מינה בשר קדשים
קלים שיצא לפני זריקת דמים פסולים דילמא
באליה ויותרת הכבד ושתי כליו בעא מיניה
אבוה דשמוא משמואל היא בפנים ורגליה בחוץ מהו אל כתיב והביאו ליי עד שתהא
כולה לפנים תלה ושחט מהו אמר ליה כשירה אמר ליה אישתבשת בענן שחיט על
ירך וליכא נתלה ושחט מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך
ולא שוחט על ירך נתלה וקבל מהו אמר ליה כשירה אמר ליה אשתבשת אין דרך
שירות בכך תלה וקיבל מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך
ולא קבלה על ירך אמר אבי בקדשי קדשים כולן פסולה בר מנתלה ושחט בקדשי
קלים כולן כשירו בר מן נתלה וקיבל אמר רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשי קלים
דכשירה ראויר פני כפנים דמי בקודשי קדשי נמי אויר צפון כצפון דמי אלא אמ רבא
בין בקדשי קדשים בין בקדשי קלים כשירות בר מן תלה ושחט בקודשי קדשי נתלה
וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה ר ירמיה מר זירא חוה בפנים
וציצתו בחוץ מהו אל לאו אמרת והביאם ליי עד שתבא כולה לפנים הכא נמי בבואם
אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: מתני נתנו על גבי הכבש שלא
כנגר היסור נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין
בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת: גמ

שחט ואחר כך חתך פסולה דדם פסול הוא בעל מום כדמוכח פ׳ העורבין דף ״״
דגזרי גזירה במקדש חתך ואחב שחט כמיר ובמתוך דקאמר
והביאום כתב מתיב כולה לפני הוא לכתחילה עכ: ממע מינה דם המובלע
באיברים דם הוא פי׳ בקו׳ וכפקא מינה מחייבין כרת על אכילתו ואי לאיפסר
לום׳ קא ממע לן במעילה דדם האיברים
בעלו ואי לפרש דמיירי הכא להתחייב עליו
משום דם קודש מיפרש מן האב׳ דפסחי׳ דף ״״
דמיירי באכילה כדפירשנו בחולין מכמה
דאיות וכר לפרש דאיירי הכא ליפסל ביוצא
משום דמופו לבחת ולמ׳ הוי יוצא בבשר
בקדשים קלים הואיל לעיכוי דאין מועלין
בו ואין חייבין עליו משום פיגול או לעיכוין
דם חטאת סניחא על הבגד: דילמא בהליה
ויותרת הכבד ואת״ל תיפשוט דאיתורי דף ״
קדשים קלים מיפחו לפני זריקה פסולין
ולקמן בפרק כל התדיר רוב׳ לומר דכשירין
ול׳ דמכאן אין ראייה דדילמ׳ כרבי אלעזר דף ״
מל דפסיל ביוצא התם תוספת דאר׳ אלעז׳
אמורי קדשים מיפחת לפני זריקה פסולים
אין חייבין עליהן משום פיגול אבל רבי
עקיבא מחייב אפי לרב פפא דאמ׳ התם
בדליהו לגיון בשע׳ זריקה לא פליגי פירוש
דאיכ׳ פסולין הלא הכא קאמר פסולה וליכ׳
לפרושי הכא חזרה לאחר זריקה דרומית
דלעיל הוי דמיירי בחזרה קודם קבלה ול׳
דה״מ עיילוהו לגיון לא פליגי פירוש דודאי
חייבין עליהם משום פיגול הזריקה מועלת
לחייב משום פיגול על יוצא כי היכי דלפני
זריקה והיה לפנים בשעת זריקה אבל מכל
מקו כפסל ביוצא לכ׳ע כדאיתא בשמעתי׳ כי
פליגי בעיילוהו בתר זריקה אי חייבי אמ׳
פיגול עיילוהו או לאו: תמר

שחט ואחר כך חתך פסולה התך ואחב שחט
כשירה בעל מום קא מקריב אלא אימא קיבל
ואח כך חתך פסולה חתך ואחב קיבל כשירה
והא אמר רבי זירא הצורם אוזן בכבור ואחר
כך קיבל דמו פסול שנאמ ולקח מדם הפר פר
שהיה כבר אמר רב חסדא אמר אבימי חותך
באבר עד שמניע לעצם קבל ואחר כך חתך
פסולה שמעת מינ דם המובלע באיברים דם
הוא דילמא משום שמנונית שמעת מינה בשר
קדשי קלי שיצא לפני זריקת דם פסול דילמא
בקדשי קדשים תנו רבנן קדשי קדשי שחיטתן
בצפון וקיבול דמן בכלי שרת בצפו עמר בדרו
והושיט ידו לצפון ושחט שחיטתו כשיר קיבל
קבלתו פסולה הכני ראשו ורובו כאילו נכנס
כולו פירכסה ויצתר לדרום וחזרה כשירה
קדשים קלי שחיטתו בפני וקיבול דמם בכלי
שרת בפנים עמר בחוץ והכניס ידו לפני ושחט
שחיטתו כשירה קיבל קבלתו פסולה הכנים
ראשו ורובו כאילו לא נכנס פירכסה ויצתר
לחוץ וחזרה פסולה שמע מינה בשר קדשים
קלים שיצא לפני זריקת דמים פסולים דילמא
באליה ויותרת הכבד ושתי כליו בעא מיניה
אבוה דשמוא משמואל היא בפנים ורגליה בחוץ מהו אל כתיב והביאו ליי עד שתהא
כולה לפנים תלה ושחט מהו אמר ליה כשירה אמר ליה אישתבשת בענן שחיט על
ירך וליכא נתלה ושחט מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך
ולא שוחט על ירך נתלה וקבל מהו אמר ליה כשירה אמר ליה אשתבשת אין דרך
שירות בכך תלה וקיבל מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך
ולא קבלה על ירך אמר אבי בקדשי קדשים כולן פסולה בר מנתלה ושחט בקדשי
קלים כולן כשירו בר מן נתלה וקיבל אמר רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשי קלים
דכשירה ראויר פני כפנים דמי בקודשי קדשי נמי אויר צפון כצפון דמי אלא אמ רבא
בין בקדשי קדשים בין בקדשי קלים כשירות בר מן תלה ושחט בקודשי קדשי נתלה
וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה ר ירמיה מר זירא חוה בפנים
וציצתו בחוץ מהו אל לאו אמרת והביאם ליי עד שתבא כולה לפנים הכא נמי בבואם
אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: מתני נתנו על גבי הכבש שלא
כנגר היסור נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין
בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת: גמ

ויקרא יו

שחט ואחר כך חתך פסולה התך ואחב שחט: אבוה דשמוא משמואל היא בפנים ורגליה בחוץ מהו אל כתיב והביאו ליי עד שתהא כולה לפנים תלה ושחט מהו אמר ליה כשירה אמר ליה אישתבשת בענן שחיט על ירך וליכא נתלה ושחט מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך ולא שוחט על ירך נתלה וקבל מהו אמר ליה כשירה אמר ליה אשתבשת אין דרך שירות בכך תלה וקיבל מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך ולא קבלה על ירך אמר אבי בקדשי קדשים כולן פסולה בר מנתלה ושחט בקדשי קלים כולן כשירו בר מן נתלה וקיבל אמר רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשי קלים דכשירה ראויר פני כפנים דמי בקודשי קדשי נמי אויר צפון כצפון דמי אלא אמ רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשי קלים כשירות בר מן תלה ושחט בקודשי קדשי נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה ר ירמיה מר זירא חוה בפנים וציצתו בחוץ מהו אל לאו אמרת והביאם ליי עד שתבא כולה לפנים הכא נמי בבואם אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: מתני נתנו על גבי הכבש שלא כנגר היסור נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת: גמ׳

שמות כח

תמר: תלה הכתוב בחויר העזרה על ירך ממע תלה נתלה המוחט בחויר העזרה: תהו תמר ליה פסולה מיכיה קנמר לה דממעיכ דקתל תלה
ומחט פסול וכבר הה לנתלה תמר ליה כפיר כדתמר לי לנתלה ומחט בקדשי קדשי׳: דכתי׳ בהו על ירך כולן פסולין בר מן נתלה ומחט דבמחט לא כתב ירך
תלה בבמחט כדכתי׳ אותו על ירך תבל תלה וקבל פסולה דחוי׳ כפון לאו כצפון דמי וכתיב׳ קבלה בצפון כדגמריכן בתיהו תקומן ואף על גב דלא כתב ירך
בקבלה: כפון מיהח כתב בה בקדשי קלי לא כתב בהו על ירך ולא כתב בהו כפון כולן כשרי בר מנתלה וקבל דאין דרך עבור בכך דחויר פני כפני דמי דהח
על כרחך פני מיהו כתב בהו ומודית דחויר פני כפני: אם כן בקדשי קדשי תמתי תרתבו דמחוט בתלה וקבל חויר כפון כצפון דמי: שלח תמ רבח כולה
כתבה דממוחל קתמר לה תלה דחבוה דממוחל לא חייבי בקדשי קלים: בר מן תלה ומחט בקדשי קדשי׳ דבעינן על ירך תבל בקדשי קלים דלא כתב על ירך
כשירה: תלה וקבל כשר בכולן דדרך שירות בכך וחויר כפון כצפון דמי וקבלה לא כתב על ירך: ונתלה וקבל בין בקדשים כו׳ נמי פסול דקבלה שירות היא
ואין דרך שירות בכך תבל כתלה ומחט דמחוטה לאו שירות היא ועל ירך נמי לאו במחט כתב תלא בבהמה: כיצחו כיצת רחמו דהיינו מערו: מתני׳ נתנו
למטן תימן על גב הכבש מקום יתן דמים או במזבח תלא בכנגר היסור ולפיכך לקמן דעולה טעונה יתן דמיה כנגר היסור מהיכן יסור המזבח למטה:
יתן דמיה על גב הכבש מקום יתן דמים או במזבח תלא בכנגר היסור ולפיכך לקמן דעולה טעונה יתן דמיה כנגר היסור מהיכן יסור המזבח למטה:
למתי תיפטריך למתניית:

אמר ממוחל בשר פסול לבל בעלים כתכפרו נדרים דקתני תניתכין
למעלה מנתכה למה ולמטה מנתכה לבל תניתכין על גבי
הכבש לה קתני דבכה כולי עלמא מודו בשלה במקומו לאו כמקומו דמי לף
על דבפרק המזבח מקדש מרבה כבש כמזבח לעיכוי קידוש דאם עלו לה לף פו
ירדו ובפרק כל המנחות לעיכוין הקטרים תורף אור
דהמעלה מכולן על גבי הכבש לרבי יוחנן
חייב תים לעיכוין דמים לה מכיון במו מקום לף פז
כבש כמזבח דלקמן בפ׳ קדשי קדשים גבי
עולה וגבי חטאת ממעטי קיר המזבח ולא
קיר הכבש ועל כרחין ממוחל לאו לאכולה
מילתיה קתני דניתכין בפנים מנתכו בתוך
ובתוך מנתכו בפני לכפ׳ לאו במקומן דמי
כדמוכח פרק כל הפסולין לקמן בסופו לף ג
דאמר רבי יהודה חיסב להניח דמו לאחר
פסול דכבר מחשבה כמעש׳ ופריך וליפלוג
בפיפ על ניתכין למטה מחיסב ליתכו ל
למעלה מיה פסול ומשני קסבר רבי יהודה
שלא במקומו כמקומו דמי תוס׳ והשתא
אמאי הדר פריך וליפלוג רבי יהודה בליתן
ניתכי בפנים בתוך ובתוך בפנים שלמא
דהכי שלא במקומן מיירי עכ׳:

ומיחו לקמן פירוש בקו׳ דמה ניתכים
בתוך מחשבה ליתן בפנים
דווקא קתקני דהתם ודאי לי הוה יהיב
חטאת חיצונה בפנים מיפסלה דכתיב וכל
חטאת אשר יובא ובומר לבל מחוסב ליתן
ניתכין בפנים בתוך לה פריך וכן מוכיח
מדקתני קסבר רבי יהודה בפיפ מקום
שהוא מפולם בדם ובבשר ובחימורי פירוש
דגבי תחשבת חוץ למקומו כתב שלימי
ודמי מיהא חוץ שלימי חוץ מפולם בדם
ובשר וחימורי שהיה מות דהיינו חוץ למזר׳
מבמעת היתר הבמות נפתלם בכל שלה
תוסף והותר אם לאפוקי פני שלה הותרו
מעולם ליכנס שלמתן דדם חטאת לפנים
דכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה וכן
חימורין כתיב ועלה לה יעלו עליו עכ׳:

וניתכין בפנים ובתוך לה פריך הדי מיבעי׳
ומיהו מצינו למימ׳ דבעיכן כמי שיהא המחשב במקום מפולם תדע דהי לאו
הכי למאן דת שלה במקומו דמי לאו כמקומו דמי מבפנים חוץ
מיהו ר׳ יהודה חית ליה כמקומו דמי וגרסיי תוס׳ ורבי יוחנן יאמר בסמוך
שלה במקומו לאו כמקומו דמי היינו דוקא לרבכ׳ אבל לרבי יהודה חית ליה
לף פח פו כמקומו דמי לפיל לרבי יוחנן כדמסבי פרק כל הפסולין על ניתכין למעלה
למטה ולמטה למעלה הים דקאכ׳ בפני׳ מנתכו בתוך והקס לה פריך
שלה מניתכי בתוך מנתכו בפנים דוקא כדפי׳ רש״י מפ׳ דכפסל במעת מהובא
בהיכל ואס כן מכי ממוחל קאי אכולהו אבל לה מצי למימ׳ במקומו דמי על
בתוך מנתכו לפנים מכפסל בביאתו בהיכל קודם מנתכן על מזבח החהב
עכ׳: הגיהה נדחה ועור דעל כרחין כבש נמי במקומו דמי שלה פריך לקמן
דליפלוג רבי יהודה הא חיסב ליתכן על גבי כבש וכי תימא מפוש ויתפכנו
ואין כאן מיחום מחשבת דהרי בחשב למפוך מן הכלי על הריפה ויתפכנו היכא דקלטיה מזבח ואיכ מהאי
טעמא ליתפכנו מעל גבי כבש וכבש מקדש פסולין במזבח ומיהו כיון דפריפי לעיל דלעניי דמים לא הוי כבש כמזבח לא קלטיה ויתפכנו ומיהו על כרחי לבש
נמי קאי ממוחל דלקמן במעתין פריך ורבי יוחנן אי שלה במקומו דמי אכ׳ זריקתו היכא כלום ליהוי כנפסך מן הכלי על הריפה ויתפכנו מפמע למוחל ולריש
לקיש דאמריכן שלה במקומו דמי ניחא ואתאי לדידהו נמי תיקשי מניתכין בפנים ומנתכין בתוך מנתכן בפנים דמודו
כולהו דשלה במקומו דמי לא סיפרך אתאי לדידהו נמי תיקשי מניתכין על גבי כבש ומנתכי בפנים בתוך תוס׳ פסול ניחא על
מזבח החהב כבר נפסל בביאתו בהיכל ולפילו נפסך מס לא יהא כשר מס לא יתפכנו: עכ הגה: לכפרה נתתיו ולא לדבר אחר מס יתפכנו ד״ה אלמא
ולא למעלה ואי שלה במקומו כמקומו דמי למה לי יחזור הבשר ויקבל ת׳ מלמעלה ורוחה ואי שלה במקומו כמקומו דמי למה לי יחזור הבשר ויתן למטה דייק מיכה בגמרא דר׳ אלעזר סבר יש בילה והשתא אתאי יחזור ויתן למטה
הדי כבר נתכפר ול כיון דאית ליה רוחי כחילו הן מי לה הוי כמכופר ולא יהיב לי׳ למס כפרית התחתו ומיהו קשה לרבכן דלית להו רוחץ ומשמע התם דלרבכן
יחזור ויתן למטה דקתני כתן למעלה ולא כמלא כשר הכא במאי עסקינן ובהיכא פסול תיתי אם כן לפילו כתן במקומו כמי ול דהאי פסול הייכו טמא דאתי
ביה לעיל ואי יהביה במקומו כע לא דהוי דחוי ולא יחזור כשר ויקבל כדאתמר בפ״ק דמעילה רוחץ לו עומד מרים אלא טמא הוחיל ומרבה בקרבן ביבור וחוץ
לזמנו וחוץ למקומו הוחיל ומרב לפיגול ואי שלה במקומו כמקומו דמי כו׳ תיתי ואי לאו במקומו דמי לאתר אתאי כשר ויש לומ׳ דהוה ליה מצי למימר דוליטעמיך
לף פו והשתא ניחא דקאתר לקמן בסוף כל הפסולין רבי יהודה לטעמיך דקאתר שלה במקומו כמקומו דמי ופריש מס בקונטרס דמטעמיך ליה דהכא בבריית
דמוקמיכן כוותיה בטעמיכן: תוספת ומכלי לקמן דרבי יהודה סובר כן בעלמא דקאתר לטעמיך בבריית דלמא סוברת דלאו כמקומו
דמי אלא מיכף דקתני לילתר כשר אס כן על כרחין כמקומו דמי וליפוך כמקומו דמחר פסולה אתיא כרבי והודה כמן מחשבת היכוח עכ: יבח

מיתיבי חישב את הניתנין למעלה למטה למטה
למעלה לאחר כשר למחר פסול חזר וחישב
חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו
פיגול וחייבין עליו כרת למח פסול חזר וחישב
בין חוץ לזמנו בין חוץ למקומו פסול ואין בו
כרת ואי שלא במקומו כמקומו דמי האי פסול
פיגול הוא אמר מר זוטר זריקה דשריא בשר
באכילה מיתיא לידי פיגול זריקה דלא שריא
בשר באכילה לא מייתיא לידי פיגול אמ' ליה
רב אשי למר זוטר מנא לך הא דכתי אם האכל יקרא יט
יאכל מבשר זבח השלמים פיגולו גרם לו יצא
זה שאין פיגולו גרם לו אלא איסור דבר אחר
גרם לו אי הכי איפסולי נמי לא ליפסול אמר
רב נחמן בר יצחק מידי דהוא אמחשב הינוח ריש
לקיש אמר לעולם פסול ממש ושלא במקומו
כמקומו דמי ולא קשיא כאן שנתן בשתיקה כאן
שנתן באמירה ואליבא דרבי יהודה תנן חישב
את הניתנין למ' למעלה למטה כל
מידי דהוא מחשבת הינוח ואליבא דר' יהודה
ר' יוחנן אמר אידי ואידי שנתן בשתיקה ושלא
במקומו לאו כמקומו דמי והאדאיכ' דם הנפש
הא דליכא דם הנפש תנן פסול ואין בו כרת
בשלמ' לריש לקיש היינו דקתני פסול ואין בו
כרת אלא לרבי יוחנן מאי אין בו כרת קשיא
ולשמואל מאי אין בו כרת הכי

תצא זה פיגול גרם לה ולא אמחי חיכתריך לקמן לה יחסב לומר
מחחסבו מוכיחות זו מזו תיפוק לי מחכ' מי פיגולו גרם לו וכח
זה פיגול גרם לו ועוד ק' לרב דאמרין בכוף פ"ק דמנחות לרבי חוץ דף ט
מידי מחשרו בין קיימה להקטרה ולא דאמרי מידי חסורי בהכילה דמהניה
להו הקטרה למיקבעיכהו בפיגול ולאפוקי
מידי מעילה ול"ל דהא דמיקטר בהכילה חין
מחחת מיעוט הזריקה ולא מחחת גרועת
ההקטרה על קומץ הלבך לה תמעטו ליה
מאם האכול יאכל מי מפיגלו גרם לו מחמ'
דחי לה הוי המחסבה הוי מהזריקה מעליתא
ומחתריה בשר יכח זה פיגולו גרם לו
דאפילו לה הוי המחסבה הוי זריק' מעלית'
דהא לה מרי בשר בהכילה: תוספ' ול"ל
דמי מפיגולו גרם לו מחמע בהותו עבודה
עכמה דחי לה הויה מחסבת הוי הזריקה
מעליית' ומפתרי בשר בהכילה יכח זה מכתן
למטה למעלה מחין פיגולו גרם לו ואפילה
הויה המחסבה לה הויה זה זריק' מעליית'
והא לה מרי בשר בהכילה אבל אם מחמ
מכי חסורי מלה לפתן הו במחסבת חוץ
למקומו והדם קיבל הו זרק חוץ לזמנו ליחוי
פיגול ובכרת דכיון דבהות עבודה דפיגול
ליכא מחסבה לחרת קל מפת' לן לה יחסב
לי כתי חיתח הכי מילי כי כפסל תחילה לה
הדר תו מיקבע בפיגול בעבודה מחריה
אבל כי נקבע בפיגול בעבודה חחת הו
עבוד' סנייה מאחרי' חשב מלה במקומו לה
פקע מס כרת מיבי קל מפת' לן לה יחסב
ומקשה לרבי יהודה דאזיל בתר מחסבה
מקדימה כדתנן בפירקין לאלתר דכפר ב
במקבלה חתיל כרבי יהוד' דכפר מלה
במקומו כמקומו דמו ותימח כיון דמחסבה
כמעשה לר' יהוד' חס כן לאלתר כפר הייכו
בעלים כתכפרו אבל בפר פסול כדאמר
מתוך לעיל ואי' חזר וחישב חוץ לזמנו
בעבור' סנייה מאחרי חיתח קיבל כדי להתחייב כרת
פת זריקה דלא מריח בפר בהכילה ולא
מייתיא לידי פיגול כמו בסיפה למאחר עסו'
ולא פיגול מהאי טעמא וכרחה לר' יהודה לה עביד מחסבה כמעשה חלא
היכא דבמעשה פסול נמור ולא נתכפרו בעלים וחס כן לאלתר כפר הייכו
בפר נמור ומרי בפר בהכילה דחי לאו הכי ליפלוג בניחין למעלה למטה
פסול בפר בהכילה כמו במעשה: בריך: עכ:

אלא דבר אחר גרס לו והקטרה הר' חייס מידי דבר אחר כת' כדאמר
בכבח קמ"ל מקידוש גרס לו יכח זה מחי' קידוש גרס לו אלא דבר
אחר גרס לו ופרי' מידי דבר אחר כתב ול"ל דמתיך אקר' דלא יחסב לה יערב
בו מחסבות אחרות אעפ' דכריבי תרוייהו מ"מ בפר' הוא מדבר אח' יגרוס לו
כיון דאסכחן מחסבו' ממופיחו' אי אח"ז חיכמי קרא יחירא קדשים הכא והא
דאמר פ' גיד הנפה מי פגידה אסור ובפרם מותר יכח זה פגידה ובפר' אסו' דף קו
לה דמיא להכא: ורים ליקום אמר כו' אעפ דלרים ליקום כריבי לפכויי כדרבה
ובפ' דמנחו' אמת' דלא סבר לה כוותי' בדב' אריאי לעבודה מ"מ בחוך סבר דף כו
לה כוותי' מפיר לאו מסו' דקלטיה מזבח ומתא לה יחפכנו מי בקום והא ליכ'
למימר מסוס דסבר מלה במקומו כמקומו דמי מסוס דכפר' הוא הא דומיא
דמאחר זריקות פסולות קתני לה וקתה דהא בסוף כל הפסולין מפקינן דרבי דף לו
יהודה חית ליה מלה במקומו כמקומו דמי וברחה לפרש דהאי דקתני יהודה
כמקומו דמי לה לעניין דניתכפר אלא לעניין מחשבת דונק הוי כמקומו דכיון
דמהניא חזריקה לעניין דאם עלו לא ירדו מהניא כמי מלה לפסול במחשב'
ולכך מיר לאלתר כפר ומייתו קתה דאם בתר דמי כמקומו דמי מאי קפרי'
התם מחשב ליתן הניתנין בחוץ בפנים ובפנים בחוץ הא התם כמי קלטי'
מזבח דאם עלו לא ירדו והר' יוסף מפר' דהכי מייתי סייעתא מע"ה לאו מסוס
דקלטיה מזבח דאפילו בפנים וחוץ קאמר רבי יהודה דקלטיה מזבח אעפ
דחוץ לבע"ג כמקומו וחביי הכי קאמ' ר' יהודה דקלטיה מזבח לעניני דאם
עלו לא ירדו הכי כמי קלטיה מזבח לעניין דלא יחפכנו ומייתו לה יתכן מי יזח
לאחי דפריסי לעיל דאמר דאית ליה כמקומו דמי חפי בפנים וחוץ קאמר מדפריך לרבי יוחנ' ואי מלה במקומו הוי וכפסך בתן הבלי ואפסו ולאמוח
ולרים ליקום לה פריך: תוספ' ורבי חייס בהר' מרדכי מפרש דמוכח מנחנו בחוץ מנחנו בפנים ולכולי עלמא לאו כמקומו דמי ואין זריקתו כלום לפי שנפסל
מקודם שנכנס להיכל ונמי דאין תקנה בחפיפה לפי שנפסל קודם הזריקה כל מכן דהוה לן למימר דהוי כשנפסק הדם מן הכוס על הרצפה דאמר רבי יהודה

תרד דכל זבח מלה נזרק כלל לא עלו לימורין ירדו לרבי יהודה ותפילו הכי
לימר דקלטיה המזבח לזריקתו ולימריכן לה ירדו הא בכותכין למטה למעלה
דלימר רבי יוחנן דלה כמקומו דמי ולה כופר כלל דכיון דמתפיש חזריקה
וקלטיה מזבח מלה יתפסנו עור להועיל זריקה לחרת: בריך עכ:

חאי רבה דהני כלי מרת ועדיף מכלי
מרת דלה מקדשי פסולי ליקרב
ומזבח מקדש אמ' שמואל הא מכי ר' אליעז
דף ו׳ הי דאמר להו כההוא תנא דאמ' ברים הקומץ
רבה דלרבי אליעזר הוי בכר' ולא מכר להו
כרבי ירמיה דמוקי בפוף פירקי פיפא כר'
אליעזר דלא תיקני ריפח ופיפא כר' אליעזר
ומיבעית כרבנן ואית לר' אליעזר מתי חיריה
עור החליה תפילו חליה כמי ולא לתמציכן
עור החליה כבמר תכייב' ואלו מערותיהן
כבמר כדפרי בשמוך ול כיון דעיקר לתת
לתמוציכן כרבי אליעזר הי לחום הי לגב
חורחיה תמוציכן דעור כבמר תף על גב
דף ב דתכייב דתפכחן בשמעת קמייתא דברכות
דפרי' ליתני כאת הכוכבי ומפני מילת לגב
חורחיה קא משמע לן דכפרה לא מעכבה
דף מה תף על גב דתכייב במסכת נגעים העריב
משמע לכוכל בתרומה הבית כפרתו כוכל
בקדשים תכייב אלו מערותיהן כבמרן
הקפה הל יעקב מלורליכם טובא קשל
דף קפב דבפרק העור והדוטב לתמרי הל תקניטכי
מבלמו יחיד הכי מוכ' לותה גבי עור הרתם
על ענל הרך דפליגי רבנן משום דמשו
להקשות ועור הלזה הוי לכולי עלמא כבמר
ועוד קא סיכי דייק מעור הרתם דיחידאה
היא מברייתא דלעזר בן יהודה הא משמ'
לן מדפריך תכייב הא קחמיב עור החליה
דהוי לכולי עלמא כבמר: להכיא

הכי קאמר אם נתן במחשבה פסול ואין בו
כרת ורבי יוחנן אי שלא במקומו לאו כמקומו
דמי ליהוי כי נשפ' מן הכלי על הרצפ' ויאספנו
סבר לה כמא' דאמ' לא יאספנו דאמ' רב יצחק
בר יוסף אמר רבי יוחנן הכל מודים בניתנין
למעלה שנתנן למעלה למטה שנתנן למטה
שלא כמצותן לא יאספנו לא נחלקו אלא
בניתנין למעלה שנתנן למטה למטר שנתנן
למעלה שרבי יוסי או' לא יאספנו ורבי שמעון
או' יאספנו ומשנתינו כדברי האו' לא יאספנו
ורב חסדא אמר אבימי הכל מודין בניתנין
למטה שנתנן למעלה שלא יאספנו וכל שכן
בניתנין למעלה שנתנן למטה הואיל ודמים
העליונים למטר הן באין לא נחלקו אלא
בניתנין לפני' שנתנן בחוץ שנתנן לפני'
שרבי יוסי אומר יאספנו ורבי שמעו' אומר לא
יאספנו א'ר נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא
ר"קרפ' רבי יהודה אומר זאת היא העולה הרי אלו
מיעוטין פרט לנשחטה בלילה ושנשפך דמה
ושיצא דמה חוץ לקלעים אם עלתה תרד ר"ש
אומר עולה אין לי אלא עולה כשירה מניין
לרבות שנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצ'
דמה חוץ לקלעין והלן והיוצא והטמ'ושנשחט
חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקיבלו פסולין וזרקו את דמ' והניתני' למעלה שנתנן למטה
הניתני' בפנים שנתנן בחוץ והניתני' בחוץ בפנים והפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן
מגיי'ל תורת העולה ריבה תור' אחת לכל העולי' שאם עלו לא ירדו יכול שאני מרבה
אף הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והאתנן והמחיר והכלאי' והטריפ' ויוצא דופן ת"ל
זאת ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו מרבה אני את אלו שהיה פסולין
בקודש ומוציא אני את אלו שלא היה פסולה בקודש קתני מיהא הניתני' למט' שנתנן
למעלה ולמעלה שנתנן למטה ולא פליג רבי יהודה מאי טעמא לאו משום דקלטיה
מזבח ושמעמינה לא יאספנו אמר רבי אליעזר מזבח הפנימי מקדש פסולין מאי קא
משמעלן תנינא הניתנין בפנים אי מהתם הוה אמינא הם דם דחזי לי' אבל קומץ דלא
חזי לי' אימא לא קא משמ'לן מיתיבי קטר'זרה שעלה לגבי מזבח תרד שאין לך מקדש
פסולה אלא מזבח החיצון בראוי לו חיצון אין פנימי לא תרין הכי קטרת זרה שעלתה
למזבח החיצון תרד שאין מזבח החיצון מקדש פסולי' אלא הראוי לו והפנימי בין ראוי
לו בין שאין ראוי לו מאי טעמא האי רצפה והאי כלי שרת' מתני'

מכדות ת

פורס לור

הכי קאמר ואם נתן במחשבה דחוץ לזמנו פסול ואין בו כרת ולימצריך
לתמוציכ' כפרה כמקומו דמי מחשבת פיגול לה חיילא הוחיל ולה מרי בשר
בתילה אבל לר' יוחנן לית לה מכי לבמוי הכי דכיון דאפתיכ' תנא דידן פסול
ומשו' דבלה במקומו הוא שאל לאו כמקומו דמי פסיטא דאם כתן במחשבה
דהוי כחילו כתנו על הרצפה דלה קריבו כל מתיריו ור' יוחנ' כיון
דלאו זריקה הו' כלל ניהוי כמי שנשפך מן הכלי על הרצפ' ויאספנו ולפילו ליכא דס
הכפם לחריכת לחמי פסול: ילפק לת זה מן המזבח ויחזור ויתנכו במקומו בשלמ
לממוך ולרים ליקים כיון דזריק היא לכפרה לידחי ליה מלאוספו מהרי כיפר הלא לרבי
יוחנ' יאספנו סבר לה תכ' דתתניתי כמ"ד לת יאספנו כי' דהני למזבח ולפ על גב דבלה
כהילכתו הו' קלטיה מזבח לפוקי מיתורת כפרה לחריתי: הכל מודי' בניתנין למעלה
שנתנו למעלה בלה כמצותן כגו' בתחשב' או במחל: בלה יאספנו לחזור וליתנו
כמצותו דכיון דניתן במקומו חזדן ליה תורת זריקה מיכיה: לת נחלקו הכך תנאי
דבעיכן למימר מרבי יוסי לומר לת יאספנו ולפ על גב דתכיכ תנאי: ור' שמעון
לומר כו' ועל כן ליכא למימר דטעמת דרבי יוסי משום דכבירה ליה דבלה במקומו
כמקומו דמי דהם כן לרמיפלגי בתפיפה ליפלגי בכפר וכית רבי יוסי כיפר ור' שמעון
לת כיפר בלה לר' יוסי כמי לאו כמקומו דמי ואפי' הכי לת יאספנו ומשום הכי תנת פסול במתני': ניחה דף פ
ורב חסדא לומר לבימי הכל מודי' רבי יוסי ורבי שמעון בניתנין למטה מכתנו למעלה: המוכח מקדש
בלה יאספנו על הרצפה על גבי המזבח ולפ על גב דבלה במקומו דמי: דף נר

מיעוטא זאת היא ולא לאחר היא הוה מיעוט: היא דהעולה הוי מיעוט כלומר העולה המיוחד ולא כולן: פרט לנפס'ד ולשנפחט' בלילה ופיפח דמה לבל מאי
פסולין הם עלו לא ירדו ולקתן בפרק המזבח מקדש מפרש טעמת דר' יהודה דמרבי מאי הכך הוי לי' לאה עולה כפירה תפי על מוקדה כל הלילה
עד הבקר: והלן בלה בפדה חוץ למזבח: והטמ'ושנפחט עמ להקטיר חוץ למזבח כו': מכיין מכיון פעלו לא ירדו: רובע ונרבע על פי עד לחד ממותר להדיוט
ואסור לגבוה ונפקי לן מקראי במסכ' תמורה בפרק בתרא: וכן מוקדה ונעבד וטריפה מוקדה מהקהו לתקרובת ע"ז: כעבד פהסתחוה לבהמה: כלאים
סור הו כתב פרט לכלאים: כי יולד פרט ליוסף דוסן לאחר פריבה הכתוב ומיעט ולא פירש לך הכתוב מה ריבה ומה מיעט: לחרת ומעמך מרבה לבי לת
הלו מהיה פסולין בקודש מסברה לעזרה כפקלו: קתני מיהת כו' ולא פליג רבי יהודה לפוויכהו בשנפפך על הרצפה וכית' ירדו כדלמר רבי יהודה פרט לנפפך
דמה ולאתה לאו בנפפך דמה קתניב ליה: מאי טעמ'לאו משום דקלטיה מזבח לקדושי ומעמ מיכה לעכיין לאיפה לת יאספנו והה ליכ'למימר משו'דקסבר מלא
במקומו כמקומו דמי ומשום דכי פרה הוא והה דומיא דאחר זריקת פסולות קתני ליה ומרבי ממעון הייכו טעמת דלא מייתי ליה דחיכא למימר טעמת דרבי
ממעון משו'תורת העולה ריבה ואפילו בנפפך דמה כמי לאמר מקדש פסולין פשם עלו לא ירדו ואף על גב דלא כתב קרא הלא בחיכון: תכייב
הניתנין בחוץ שנתנו בפנים לא ירדו ליבריהם ממזבח החיכון ולא פליג רבי יהוד' אי לאו דקלטיה פנימי לדם זה מכיקב' עלי ואף על פי שנפפל בכניפתו להיכל
משום וכל החטאת אשר יובא מדם' הוה ליה כנפפך דמה: הכי מילי דם שפסול הוא דמקדש הואיל וחזי ליה דם בעלמא כגון דמים הפנימיים: אבל קומץ דלא
חזי כלל רפתיב לת תעלו עלי קטרת זרה ועולה ומנחה חיי' אם עלה עלי ירד קא משמע לן: קטרת זרה דמבה מלא התיר הכתוב אלא קטרת שלי ביבור
מחרית וערבית: מעלת לגבי מזבח קפלקא דעתך דמזבח הקטרת קאי: ברחוי לו לאפוקי קמיכים מלא קידשו בכלי שפרש לקתן בפרק המזבח: הא
רצפה בביין לבנים מלא שמח לפיכך אין קדושתו בזה תמורה שהוא כלי שרת ונמצא עם המסכן את המזבח מלמים או שאר הנאכלין פסול: מתני'

מתני׳ השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ להקטיר אימוריו בחוץ או מקצת אימוריו בחוץ לאכול בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ או לאכול כזית מעור האליה בחוץ פסול ואין בו כרת לזרוק דמו למחר ומקצת דמו למחר להקטיר אימוריו למחר לאכל בשרו למח׳ או כזי׳ מבשרו למח׳ או לאכל כזית מעור האליה למחר פיגול וחייבין עליו כרת: גמ׳ סברוה עור אליה כאליה דמי והא קא מחשב מאכילת מזבח לארם אפר שמואל הא מני רבי אלישר היא דאמר מחשבין מאכילת מזבח לאכילת אדם ומאכילת אדם לאכילת מזבח דתנן השוחט את הזבח לאכול רב׳ שאי דרכו לאכול להקטי׳ דבר שאין דרכו להקטי׳ כשר ור׳א פוסל במאי אוקימת ר׳א אימ׳ סיפא זה הכלל כל השוחט והמקבל והמוליך והזורק לאכול רב׳ שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר דבר שדרכו לאכול אי׳ שאין דרכו לאכו׳ לא אתאן לרבנן רישא רבי אלישר וסיפא רבנן אמ׳ ליה אין רב הונא אמר עור אליה לא באליה דמי

ליקח ג אמר רבא מאי טעמא דרב הונא הלבו האליה ולא עור האליה רב חסרא אמר לעולם עור האליה כאליה דמי והכא במאי עסקינן באליה של גרי כולהו כשמואל לא אמרי רישא ר׳א וסיפא רבנן לא מוקמי כרב הונא לא מוקמי עור ליה כליה דמי קא משמע להו כרב חסרא מאי טעמא לא אמרי מאי קמ׳ל עור ליה כליה דמי תנינא ואלו שעורותיהן כבשרן עור ש שתחת האליה ורב חסרא אציטריך סרא המ לעינין טומא׳ דרכיך מצטרף אבל הכא אימא למשחה לגרולה כדרך שחמלכי׳ אוכלי׳ ולא עבידי מלכי׳ דאכלי הכי אימא לא קמ׳ל מתיבי השוחט את העולה להקטיר כזית מעור שתחת האליה חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת אלעזר בן יהודה איש אבלי׳ אומר משום ר׳ יעקב ובן היה רבי שמעו׳ בן יהודה איש כפר אינוש אומר משום רבי שמעון אחד עור פרסות בהמה דקה ואחר עור הראש של ענל הרך ואחר עור שתחת האליה וכל שמנו חכמים נבי טומאה ואלו שעורותיהן כבשרן להביא עור של בית הבושת חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת עולה אין אבל זבח לא בשלמ׳ לרב הונא הייגו דקתני עולה אלא לרב חסרא מאי אירי דתני עולה ליתני זבח אמר לך רב חסרא איבעי׳ אימא באליה של נרי ואיבעית אימא תני זבח: כיצד קרב התמיד כו׳: מנהם אמר שמואל תרי קראי כתיבי מאי היא אמר רבא שלישי והן חוץ לזמנו פיגול

להביא פור על בית הבופת פירום בקוב׳ חם לברו ים לך פור להבי׳ לכל קדשים מכל הפסויי׳ פס ותים׳ הה חיכה נמי עור הפליל ופי׳ בקוב׳ בחולין דלה תפיב פליל מפו׳ דרי׳כו נוהב בעולה ותים׳ והרי בי׳ הבופת דרי׳ נוהב העולה ונרחה דלה קתני פליל מפו׳ חתר ם׳ כל הפלוגי׳ דפיגול בפליל דף נף לה כתפגל בזבח ולה קתני להביה שה דבר פליגי בגמרי בפלתים ומפוס דמיירי בה׳ בעולה לה תכה בית הבופת בהדיה ולתמ׳ להביה בפלתים לרב הוכח היינו דקתני בו עולה תימה דבתוספת׳ קתני זבח ול׳ דרב הוכח הוה מוקי לה כרבי אלעזר דאמר מחשבי׳ מאכילת מזבח לחר שה לרב חפר׳ מאי תיריית דקתני עולה ליתני זבח דאי הוה תני זבח הוה מוקים לי למיתני זבח דרי׳ הוה תני זבח הוה מוקיכן לי כר׳ אלעזר מיפתבר׳ כיתר אית לן למוקומי בבית למיגמר מי׳ מן דרי׳ לזמנו ולמוקומו ולי׳ בזב פי׳ כקו׳ אי מוקימת ליה להאי בכותר היכ׳ למילפיה לגזירה הוה מפיר דרמו להדדי בפני דברי׳ הללו פפניה׳ כפפלי בזמן זה בזמן תמים ו׳ בתחפבת זמן ופניה נוהגי בבמה כרבה פ׳ פרלת ונילף דף קיפ מן מן הדומיא׳ בפר דכתב ונפל לחרן לת מי הקדפי׳ מה להלן לאו וכרת לף כאן לאו וכרת תלריכן מכותר הוה ליה למילף דרמי לי׳ בזב לבל אי מוקי׳ להאי כרת לחוץ למקומו בנמר חוץ לזמנו תיכי בגזירה הוה ופרכת לך ונילף מן מן הטומאה ולימא לתרוכי מחוץ למקומו הוה ליה למילף דרמי כזב דהה אי כפפלי בזמן ואימו נוהג בבמת יחיר פאין פם מחיכות ער כאן לפולו:

ופירוש זה תימה גדול דמה פברת היה זו ומכיי לכו דכוקי קרא בכות אי ללמוד מתנו חוץ לזמנו מן מן כדי פלא כלמוד מטומאה ועוד הה לפיכיין במה הוה נתי לטומא׳ בפר כדאתרינן בסוף תכילתין דף נף פה לבל הפיגול והכותר והטמא פוץ זה בזה וכן טמא פסיפם נתי לה הותר בבמה כדאת׳ לעיל מה להבר הפוה פבהן פכן לה הותרו בבמה ועוד כפתקם לרבה חוץ למקומו הוה ליה למוקומי כו׳ דרמי כתקר׳ בלאו הוכיח דתקדם אי׳ לן למילף חוץ לזמנו מחוץ כלפי מטומא׳ כדאתרינן בפ׳ק בית דף קג פתאי פכן הותר מן טהו׳ בקר׳ חוץ לזמנו וחוץ למקומו לה הותרו מכללם ואין מן מרכה.

פינגול זהו חוץ למקומו והנפש האוכלת ממנו
אחר ולא שנים זהו חוץ לזמנו ולמעטי חוץ
למקומו ואימ והנפש האוכלת ממנו זהו חוץ
למקו ולמעטי חוץ לזמנו מסתבר חוץ לזמנו
עדיף דפתח ביה אדרבה חוץ למקומו עדיף
דסמיך ליה אלא אמר אביי כי אתא רב יצחק
בר אבדימי סמיך אדתני תנא כשהוא אומר
שלישי בפרשת קדושים תהיו תלמוד לומר
שלישי בכר נאמר אם האכול יאכל מבשר זבח
השלמים ביום השלישי אם אינו עניין לחוץ
לזמנו תנהו לעניין חוץ למקומו ומיעט רחמנ
נבי נות אוכליו עונו ישא למעטי חוץ למקומו
ואימא ואוכליו עונו ישא זהו חוץ למקומו
ולמעטי נותר מכרת מסתברא נותר הוה ליה
לאוקומי בכר למגמר עון עון לחוץ זמנו דרמי
בזה אדרב חוץ למקומו הוה לי לאוקומי בכר
למגמ עון חוץ למקומו דרמי ליה במקדש או
אמר רבי יוחנן תני זבדי בר לוי אתיא קודש
קודש כתי הכ את קדשי יי חלל ונכרת וכתיב
התם ושרפת את הנותר באש וגומר מה להלן
נותר אף כאן נותר ומיעט רחמנא נבי נותר
ואוכליו עונו ישא למעטי חוץ למקומו מכרת
ומאי חזית דקרא אריבא בחוץ לזמנו ושלישי
דפרשת קדשי תהיו חוץ למקומו איפוך אנא
מסתברא אריבא בחוץ לזמנו דגמר עון עון
מנותר דרמי ליה כזב אדרבה אריבא בחוץ
למקומו ושלימי דקדושים תהיו בחוץ
לזמנו משום דרמי ליה מסיבה וקא
ממעט ליה אמר רבא כולהו מקרא אריבא
אחין דכתב האכל יאכל בשתי אכילו הכתב
מדבר אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח
מבשר זבח שלמי מה שלמי מפגלין ומתפגלי
אף כל מפגלין ומתפגלין שלישי זה חוץ לזמנו
לא

ויקרא ז

פגול דכתיב בסיפיה דקר׳ פגול יהיה קרי יתירה הוא לרבות חוץ למקומו ז
ומסתבר דמחסבב חוץ למקומו מוקמי לה ולא מחסבה פחר פסלו כגון
לספוך דמו על מנת לזרקו ברס הפסולי: דרמי חוץ לזמנו קמרבי בהאי
קר׳ חוץ למחיב דרמי לחו לזמן: ממנו מעמ דלא קאי לעיכ דכתי מיכי כרת אלא
לאחר מיכייהו: דאחר מעמ ולא פני ולא
כתב האוכלת ולימתוק למעוטי דמחנו
מיעוט הוא עדיף לאוקומי כרת עלי דמחו
ליה האי ממנו כתיב לפיגול יהיב: דתדבי
ביה חוץ למקומו כפהו חומר פלימי בפרס
קדושי תהיו קרי זונטא ואס האכל יאכל
בי הפלימי פגול הוא לא ירצ: תניהו לחוץ
למקומו דבאוכ מחם ביום הפלימי ליכא
לאוקומ דהא כתב לא ירצה ואתרי לקמן
וכי תא מהוכפר יחזור ויפסל אלא על כרחך
במחשב בפעת עבודה עית כן קאמ: ואס
תימנו עכיין לעכיין מחשבת חוץ לזמנו תניהו
חוץ למקומו: ופגול דקרא תריכא דכו אית
אחרן לא תיהדרי לחוץ למקומו אלא כולהי
קר׳ בחו׳ לזמנו הילכך ממנו אתו לזמנו קאי
וכי תימא הכא כמי כרת כתב דסמיך ליה
ואוכליו עונו ישא וגו׳ ההו ממם מיתוק
כרמפרש ואזיל וכדי פלא תאמר סכיהם
במחמע: מיעט רחמנא ואוכליו דהייכו
מיעוטא ומדלא כת׳ והאוכל לתעוטי חוץ
למקומו דלעיל מיכי: ואימ ואוכליו עונו
ישא לחוץ למקומו דסליק קאי מיכי וכדי
פלא תאמר אין מקר יוכל פרוטו ואף
כותר במחמע וכמי דכלא ירצה ליתיה אכל
בכרת ליתי לאכי מיעט ואוכליו דממע אלא
פני מעט כותר מכרת: הב מסתברא
כותר אית לך לאוקומי בכר: דמיבע עון
עון לזמנו דדמי לי בזב: ואדרב חוץ למקומו
הוה לי לאוקומי בכרת דמיבמר עון עון לחו
למקומו: דדמי ליה במקדש והכי פירושה
כותר הוה ליה לאוקומי בכרת דמיבמר עון
עון כו׳ ממלתר כרת על חוץ לזמנו מלי כרת
מפורש בו: אלא כפיהו עון תמור בו ולימד
מכאן בגזירה שוה דהכא כתב כפיהו עון
ומפרש כרת הילכ׳ לי מוקמ׳ לי להאי בכות
ליכ למילפיה לגם מפיר דדמו להדדי בפני
דברי הללו מפניהן נפסלין בזמן זה בזמן
מתם וזה בתחשבת זמן ופניהם כוהנים
בבמה כדתנן בפ׳ב דזבי פרכת ונילף עון
עון מטומאת בשר דכתב ונפש אהרן את
עון הקדשי מה להלן לאו ולא כרת אף כאן
לאו ולא כרת תאמרין מכותר הוה לי למילף
דדמי ליה בזב תבל לי מוקמ׳ ליה להאי כרת
לחוץ למקומו כי בשרת ליה חוץ למקומו
מיכיה בגם ופרכינן ליה ונילף עון עון
מטומאה ליכא לתרוצי מחוץ למקומו הוה לי למילף דדמי ליה בזב דהא אין
פסולין בזמן ואינו נוהג כמת יחיד מלי מס מחיצות: במקדש מ׳מחשבה ק׳
קכת ד מס פ׳פלימי חוץ לזמנו וחוץ למקומו מניהם פסולי במחשבה ואס
חיסב במקבתו נפסל כולו ומניהם נפסלין בעבודת הדם ובמניהם נאתר
פלימי: לאפוקי טומאה דאיכא פסול מחשבה ואס נטמא מקבתו לא נטמא
כולו ומכה לאחר זריקת דמים ולא נאתר בו פלימי יתירה לכל בחוץ לזמנו וחוץ למקומו פלימי מיותר לגם דלעיל מכל חד מיכייהו כתב והנותר ביום הפלימי
בהם יסרף ומיתי ליה ואס האכל יאכל ולא בעי למכתב פלימי: לחיל קודם זריקת דמים דהאי בעל מום כתב קרא תריכא ואס האכל יאכל דמו ולא תהרן תריכא
הוה: לאפוקי מהא ואימא דאתריכא בחוץ למקומו וכתב ביה כפילות ופלימי דקדושים תהיו חוץ לזמנו ואימעוט מכרת: מסתברא תריכא בחוץ לזמנו דכיון
דלא פריש ביה כרת בהדיא לא בעי מכותר ולימ מכותר הוה ליה בחוץ למקומו תו לא יליף כרת מכותר דלא
דמי ליה במידי: דאדרבה מסתברא מסוס דדמי ליה חוץ לזמנו לכותר וקא ממעט ליה מאכלין דלא תימא מסוס דדמי ליה כיבמר מיניה: כולהו
מקרא תריכא לתיין זה לפטור כדילף ליה רבה ברים ממעיהם בסתי תכילת כו׳ מחשב׳ פתיהן כוסלת דהא לקמן במחשבה מוקי ליה תנא ולא
בחולין ביום הפלימי: לחת תכילת דהם כו׳ דלא מנח חיסב לאכל למחר לגם חיסב לאכול למחר פגול מבשר זבח פלימי הקיש זבחים לפלימי מה
פלימי יש בהן מפגלין ויש בהם מתפגלין מהדם הוה המפגל והבשר והאימורין המתפגלין: לקי כל פיש בו מפגלין ומתפגלין פיגול נוהג בו יכול מנחת
כהנים ומנחת כהן משיח שהם מצירין לת עצמם ואין בהן כדי להתפגל מנחת עבודות מצירים מאין פיגול נוהג בהן: לא

ויקרא לא ירצה כהרצאת כש׳כן הרצאת פסול ומה
הרצא׳ כש׳ער שיקריבו כל מתיריו אף הרצא׳
פסו׳ער שיקריבו כל מתיריו המקרי׳ בהקרבה
הוא נפסל ואינו נפסל בשלישי אותו בזבח
הכתב מדבר ואינו מדבר בכהן לא יחשב לא
יערב בו מחשבות אחרות פיגול זר׳ חוץ
למקומו יהיה מלט שמצטרפין זה עם זה והנפ׳
האוכלת ממנו אחד ולא שנים ואיזה זה חוץ
לזמנו דגמר עון עון מנותר דרמי ליה בזב אמ׳
ליה רב פפא לאביי לדידך שלישי דפרשת
קרשי׳ תהיו מאי דרשת ביה ההוא מיבעי ליה׳
למקום שיהא משולש ברם בבשר ובאימורין
תיפוק לי מקר׳קמא אם האכל יאכל מדאפקי׳
רחמנא בלשון שלישי אמר רב אשי אמריתה
לשמעת׳קמי דרב מתנא אי מהתם הוה אמינ׳
שלישי פרט פיגול כלל ונעש׳ כלל מוסף על
הפרט ואיתרבי שאר מקומות קא משמעלן
תנו רבנן אם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו
אמר רבי אליעזר כוף אזנך לשמוע במחשב
לאכול מזבחו ביום השלישי הכתב מדבר או
אינו אלא באוכל מזבחו ליום שלישי אמרת
אחר שהוא בשר יחזור ויפסל אמ׳לו ר׳עקיבא
הן מצינו בזב וזבה ושומרת יום כנגד יום שהן
בחזקת טהרה וביון שראו סתרו אף אתה אל
תתמה׳ על זה׳ שאף על פי שהוכשר שיחזור
ויפסל אמר ליה הרי הוא אומ׳המקריב בשעת
הקרב׳הוא נפסל ואינו נפסל בשלישי או אינו
המקריב אלא זה כהן המקריב כשהוא אומר
אתו בזבח הוא מדבר ואינו מדב׳ בכהן בן עזאי
אומר אתו מה תלמוד לו׳ לפי שנ׳ לא תאחר
לשלמו יכול אף מאח׳נדרו בלא ירצה תלמו׳
לו׳ אותו אותו בלא ירצה ואין המאחר נדרו
בלא ירצה אחרים אומרים לא יחשב במחשב׳
הוא נפסל ואינו נפסל בשלישי

בגליוני

נג ורבה המקריב מעתע לזריקה לא תחת זריק׳ זו מרפה מעמ׳ מיכח דעד
פיתרק דרם מחשבה פיגול תלויה ועומד׳ מזרק הרם הוקבע הפיגול לא מזרק
הרם כגון שנתכוין בעל הפגול לדתיב ביה הרצאה כרתכה נבי בשר : מה
הרצה׳ כשר לה קרי ליה הרצאה שה בזריק׳ שהוא סוף תרב׳ עבורו׳ המתירו׳
לף פיגול היכו קבוע עד מתזרק דרם שהיה ת״ר אור

סוף כל מתיריו ובהקרב׳ הוא נפסל הפת׳
ליף פסול דבמחשב׳ שכתוב תדבר במחשב
בשע׳ הקרבה לאוכלו בטליפי : ואינו נפסל
בטליפי אם בהקרב׳ לא יחשב על מנת כן :
ואכל ממנו בטליפי אין הקרבן נפסל
למפרע דהכי מירדים לא ירצה המקריב
לא תהא זריקתו מרפה אם על מנת כן
הקריבו אותו בזבח הוא מדבר ואינו מדב׳
בזובח כלומר ואלא תלמ׳ דהאי המקריב
להכי הוא דאתא : אלא לומ׳לך שהכהן
שהמקריבו לא יחשב עור בבהונה ויפסל
מלכהן לכך נאמר אותו הזבח בלא יחשב
אין הכהן בלא יחשב : לא יערב בו
מחשבו׳ אחרות מכאן למחשבו׳ שמוציאו׳ זו
מזו שמחשבת פסול מוציאה מידי פיגול
כרבנן׳ מתני׳ כיצד לא קרב התיתיר במזבח
כו׳ והיה עסקן הכתוב לחוץ למקומו ולחוץ
לזמנו הוייה לחת תלמ׳ שמצטרפין מכאי
מיעוטיה לפסול את הקרבן כרבנן מתני׳
לאכל כאי זית מבחוץ כאי זית למח׳ פסול
דהאי ליה בזב ולא שבקיה חוץ לזמנו דהאי
לבוקר דאתיא ג״ם מיניה וכגית חוץ למקומו
דלא דמי לגוית במידי והא דלא שנייה רבה
ברים שמעתא הכי כי פריכנ׳ תדרבה חוץ
למקום עדיף דמיניה ליה מסוס דאמרת לא
קתני ליה גם דתני לוי בר זברי רבה בבותר
כתב דניח דשמיעו עון דרבי מחשב׳ בדהאי
לבותר שמתעני הוזיל ומיכה גמר : פיהה
מסלם כו׳ ולימד על מחשב׳ חוץ למקומו
מחינה מועלת שה לו בקדשי׳ קלים מחשב
עליהן לאוכלו חוץ לעזרה לו בקדשי׳ קלים
לאוכלם חוץ לעיר פרט למחשב לאוכל
בהיכל דלאו כפסיל דבעינן מחשב על מקו׳
מסולם : בדם ובשר ואימורין הייכו חוץ
לעזרה בפעת היתר הבמו׳ לאפוקי היכל
מחין בו הקטר׳ דאימורין ולא לכילת בשר :
תיפוק לי מקר׳קמ׳ דרחפקי׳ רחמנא בלשון
פלישי לאתויי׳ לזמנו וכתיב בהאוכל קרא חוץ דף לד
למקומו׳ פלישי פרט מקום מסולם ולא פכי׳
מיחר מהוכשר כעבודת דמו כתקנו בזב
וזבה שפסקו והתחילו למנות ימי סיפרו
ומנו ר׳ה ימי׳ : ואם רחו סתרו כל מניי׳
כרחמריכן בתמכת נדה אחר תטהר אחר
אחר לכולן פלא תהא טומחה מפסקת
בהן : וסומר יום כנגד יום הרוחה תוך אחר עסר יום סבין נדה לנד׳ וטבלה
למחר מחרי הרי היא טהור׳ דמקבת היום ככולו וטבילתה ביום ואם תרחה
ביום סתרם טהרתה ואר׳ כלו׳ מכנע בהן היום טמחין למפרע כדתנן בפ״ב
דנדה ושוק ברוחה תוך אחר עסר יום כי׳ וטבלה ביו׳ על אחריו ומתם הרי זו
דרבו׳ רעה ומנגע ובעילתו תלויה היית תלייתן אם תרחה היום יהיו טמחין
למפרע ותייבין בקרבן הרי הוא אומר המקריב בהקרב נפסל והכי מידרש
לא ירצה המקריב אין הקרבתו מרצה אלא זה המקריב אין הקרבתו מרצה
אלא זה המקריב ואת לך הכתב אלא יהא כשר לכתחו׳ ומתם מינה תרתי טעו׳
הקרבה ופסל כהן חוצה ואם כן ליכתוב המקריב לא יחשב הפתח דכתב
חוצה הזבח בלא יחשב : ואין המקריב בלא יחשב בתחשבה הוא נפסל זה
מפורש מן הרחסון דהמקרי׳ לא מתתם להו מעות הקרבה עד דגמר קרא
למילתיה ואמר המקריב חוצה לא יחשב מחשב׳ אלא רחשי לא יחשב לרעון
הוא דהא כתב לא ירצה נפקא ליה מדרחשי׳ מדרחיפטריך קרא למימר ואינו
נפסל בטליפי מתם מינה בזבח הכתוב מדבר דהי בזובח למה יפסל :

בטליפי

חוץ כמדתה ומוחט בפנים לחוכה ולפי׳ זה קשה ממתנות הפנימיות דלהו
מקום מסולם הוא ולא הוי פיגול : תום׳ ד״ה ויש לומר חוץ לעזרה חוץ
מלמעלה כפירש רש״י ואימור׳ נמי ן זם לבל היכל יש רש״י בפנים
מס כגון רש פנימי ואימורין לם הכניסן מס לא נפסלו בכך מיהו חוץ נרא׳
דמילתי כל הפסולין קתני מחשב לכיתכין דף לג
בחוץ שנתנו בפנים רחיכו פסול מפו דרחיכו
מקום מסולם : הגה׳ עכ
והרב רבי יום טוב מפרש דמקום מסולם
היינו מיחסוב לזרוק במקום מרש
ובשר ואימורים פסולין בגוף מחשב לזרוק
קדשים קלים חוץ לירושלים חבל מחי ב
לזרוק בירושלים לא רחיק מס פסול בבשר
וקדשי קדשים תפילו בירושלים כיון דבזמ
הקרבן שלמתן פסולי מס ולהאי פירוש׳
ניחא הא דקתני לן לעיל לחבריתא דחשב
ליתן את הניתנין למטה למעלה למעלה
למט׳ לאלתר׳ כשר דמסתע דהאי שלא במקומו
לאו כמקומו דמי ניחא ויתייסב לפי׳ זה
מסוס דלהו מקו׳מסולם הוא והיינו קשה
מס כן למחר פסול לתאי לאו מקו׳ מסולם
הוא וכי תימא מידי דהוה לחשבת היכות
ואליבא דר׳יהודה הא מסת׳ לעיל דלא כריך
להאי טעמ׳ שא למאי דמסקינ׳ שלא במקומו
כמקומו דמי ום מפרשים דשלמי בחוץ
לזמנו חיירי ובעינן מחשב לזרוק ליום
שלמתן פסולין לפי׳ לאכול הבשר היינו
לי׳ שלמי דשם חשב לזרוק דם שלמי למח׳
לא פיגול עד שיהא מסולם בלילה דהיינו
לשלמה ימי והוא הדין בקדשי קדשי׳ לזרוק
דמו למחר פיגול דזמן חכילתו כמי למחר
שא דקרוק בשלמים כתב דזמנו ליום שלמי
והכי קתמר הזוח מיבעי ליה למקו׳ מסולם
דשם חשב לזרוק דם שלמי בתוך ליום
השלמי פיגול לבל קודם השלמי לא פיגול
והא דתמר בפרק חיתה מקומות דקדשים דף לד
הנאכלין ליו׳ ולילה מחשבי׳ בדמן מפסקע
מחשב ההוא כתוך כתוך דלית לי׳ מקום מסולם
דשלמתא דתנהי היא בפר׳ כל הפסולין
ופי׳ זה לא יתכן כלל דכולה מתניתא מיירי דף לה
בקו׳ סיהא מסולם וכיון פרשה התכה פי׳
הקוב רוב ובה פפסקו והתחילו למסתיי
בפרו ומנו לרבעה או חמשה ימי וקם דחין
זה ק״ו חוקת טהר׳ שא נר׳ דמיירי בפביעי
שלהן לאחר שטבלן : תום׳ רוב ובה
טבילתן ביום ואם טבלן בפביעי ואחר כך
נגעו בטהרו׳ או שמעו לאחר כך או קודם
הערב שמש טמיאו׳ למפרע ואם התיכה
לשמש עד הלילה ואחר כך רחתה חינם
טמיאה שלא מכאן ולהבא : הגה׳ עכ

ומיהו רבי יוסי דאמר פרק כיצד פולין שלא מטמא למפרע לא יתכן : ואין דף לה
מאחר נדרו בלא ירצה יש תיתה דלמה לן קרא דמהיכא תיתי לן
דהוי בלא ירצה דאיפטריך קרא בלא מעמי׳ נפקא לן מדאחרי תית׳
הא רבי אליעזר נמי דריש מחינו נפסל בפלימי ואפילו הכי צריך פסוק אחין
כהן נפסל ואל דרבי אליעזר כיון דלא דריש לא יחשב לומר במחשבה הוא
נפסל היכא למימר מהוא לפנין חמיבות ואתא למימר אף הכהן נפסל אי
לאו דמעטיה קרא בהדיא לבבן עזאי דדריש לא יחשב לפנין מחשבה
מחילה מחניכן דלאו בכהן מיירי :

אלא אם כן מבקשין מחנו מחו׳ ואין לו פירש בקונטרס מחון שנזל וברש׳
דמיירי בבדר כדאמר בפרק שני דשבת דבעון בדר׳ אחתו של ארם דף לה
מתה שנאמר לית יקח מעשרך מחתיך והא דדריש הכא בך הטה ולא
באשתך אחת מיירי במשלם אחר כן שא שעבר על בל תאחר :

מחלוקת בשני עבודות פירוש בקו׳ כגון שחיטה והולכה הא דקאמר
בתר הכי מדריש׳ בשתי עבודות קיפה כמי בשתי עבודות פי׳

בקונטרס דהדר

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

בשלישי ובן עזאי דבזבח הכתוב מדבר ואינו
בכהן מנא ליה איב׳ אימ׳ נפקא ליה מראחרים
ואיבעיא מרכתב לא ירצו ולא ירצ׳ זביחה
הוא ובן עזאי אותו בלא ירצ׳ ואין מאחר נדרו
בלא ירצה מהכא נפקא מראחרים נפק׳ דתני׳
אחרים אומר׳ יכול יהא בכור שעיברה שנתו
בפסולי המוקדשין ויפסל תל ואכלת לפני ה׳ דברי ר׳
אליעזר תיהך מעשר דגנך וגו׳ מקיש בכור למעש׳ מה
מעשר אינו נפסל משנה לחבירתה אף בכור
אינו נפסל משנה לחבירתה איצטריך סלקא
דעתך אמינ׳ הני מילי בכור דלאו בר הרצאה
הוא אבל קדשים דבני הרצאה נינהו אימ׳ לא
לירצו קמ״ל ואכתי מהתם נפק׳ והיה בך חטא
ולא בקורבנך חטא ואר׳ ינאי ההוא מבעי ליה
והיה בך חטא ולא באשתך חטא סלק׳ דעתך
אמינא הואיל ואמר רבי אליעזר ואיתימ׳ רבי יוחנן אין אשתו של אדם מתה׳ אאכ
ג בקשין מכנו ממון ואין לו שנ׳ ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיך בהאי
עין דבר תאחר נמי מתה קמ״ל׃ ואחרים אומר׳ במחשבה הוא נפסל ואינו נפסל
בשלישי ורבי אליעזר לא יחשב מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדר׳ ינאי דאמר רבי ינאי
נזיין למחשבות שמוציאות זו מזו שנ׳ ולא יחשב לא יערב בו מחשבו׳ אחרות ורב מרי
כתני אמר ר׳ ינאי מניין למחשב בקדשי שהוא לוקה תלמוד לומר לא יחשב אמר ליה
רב אשי לרב מרי לאו שאין בו מעשה לוקין עליו׃ מתני׳ זה הכלל
ליה ורבי יהודה היא דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו׃
כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר
שדרכו להקטיר כזית חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פגול וחייבין עליו
כרת ובלבד שיקריב המתי׳ במצותו כיצ׳ קרב המתי׳ במצותו שחט בשתיק׳ קבל והלך
וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ לזמנו וקבל והלך וזרק בשתיק׳ או ששחט וקבל והלך
וזרק חוץ לזמנו זהו שמקריב המתיר במצותו כיצד לא קרב המתי׳ כמצותו שחט חוץ
למקומו קבל והלך וזרק חוץ לזמנו אי ששחט׳ חוץ לזמנו קבל והלך וזרק חוץ
למקומו או ששחט וקבל לילך וזרק חוץ למקומו ולזמנו הפסח והחטאת ששוחטין
שלא לשמן וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ לזמנו קיבל והילך וזרק שלא
לשמן או ששחט וקבלו והילך וזרק דמן שלא לשמן זהו שלא קרב המתיר במצותו
לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית למחר כחצי
זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת אר׳ יהודה זה הכלל כל שמחשבת הזמן
קדמה למחשבת מקום פגיל וחייבין עליו כרת ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת
הזמן פסול ואין בו כרת וחכמי׳ אומר׳ זה וזה פסול ואין בו כרת לאכל כחצי זית להקטי׳
כחצי זית בשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין׃ גמ׳ אמר אילפא מחלוקת
בשתי עבודות אבל בעבודה אחת דברי הכל עירוב מחשבות הוי ורבי יוחנן אמר אף
בעבודה אחת מחלוק׳ בשלמא לאילפא מדרישא בשתי עבודו׳ סיפא נמי בשתי עבודו׳
אלא לרבי יוחנן רישא בשתי עבודות וסיפא בעבודה אחת אין

בסליקי הלא הוא לא חטא כי אם החוכל מדכתיב ליפנה דלא ירצה זיבחא
הוא דאין לפנין לא ירצה נוכל בפסול כהן׃ מעיברה מבתו ואהו ליחור
דכתיב לפני ה׳ תאכלנו מלא במבה׃ בפסולי המוקדשין כיצד נפל בו
מום׃ מה מעפר פניכו נפסל מפנה לחבירתה מהרי בפלימי זמן ביעור

פירוש זור לבער כל המעברות מן הבית ולהתוודות

כדכתיב מקבה מלם מנים תוכיח דלאו בר הרצאה הוא חיכו בא לכפר לכל קדשים
כגון עולה מכפרת על עסה ושלמים מתבילין לדורון ליתן מלוס בין ישראל
לאביהם שבשמים׃ חימא הוחיל ויחזרו בא בעבודה הוא ולא לירצו קא משמע לן
ולא בקרבן חוטא מלא ליחזרו חיכו נפסלי׃
והיה בך חטא מיפיה דקרא דלא תחזר
פמבקשין ממכו ממונו מגזל׃ מפכבך
לפתוני הוא הא לוקימנא במסכת לה
מיד פיגול לא יחסב קרי ביה לא יחסב
להזמי כהני על כך׃ רבי יהודה חיא במס׳
מבועות והנות׳ ממנו עד בקר בלם תפרפו
בא הכתוב ליתן עסה אחר לא תעשה נות׳
מחין לוקין עליו דטעמא דבא הכתוב הא
לא בא הכתו׳ לוקה התותיר ולקה על נב
דחין בו מעשה׃ מתני׳ זה הכלל כל
השוחט ומקבל כו׳ לו זו לו זו׃ לחוכל דבר
פרדכו לחכל בפרי׳ להקטיר דבר פרדכו
להקטיר חימורין כדילפי׳ לעיל דמתי חכולי׳ פסחים דף פב
מפבלית וכלבד דליחסיב עלייהו להחכילו ב״ד ד״ה י
לאחר לרחוי להן לימורין לחזבח בפר
לחדם׃ וכלבד פיקריב המתיר כמצותו
הדם הוא המתיר במצותו מלא יהיו בו
פסול חא׳ חם יש בו פסול מחשבה אחרת
יבא מידי פיגול כדילפינן לעיל דמחשבות
מוכיחות זו מזו׃ הפכח והחטאת מפחטן
מלא לשמן מוכיחין מידי פיגול אבל מאר
זבחי׳ חין מלא לשמן מוכיחין מידי פיגול
דהא כתיבי׳ן׃ מלא לשמן לאכל בזי׳ בחוץ
כזית לאחר הייכו הך דאחרן מלא דריסת
חייבי בכ׳ עבודות וכאן בעבודה אחת׃
מפחט על מנת לאכול כזית לאחר כזי׳ בחוץ
ולאחרן דמוקי לה בגמ׳ להא נחי בשתי
עבודות מפוס כאבי זית נקט לה לאפוקי
דמיבטרפי זה עם זה׃ רבי יהודה אומר כו׳
אכולה מתני׳ פליג דלי׳ליה מחשבו׳ מוכיחו׳
זו מזו אלא קודש פסול לפיגולו דתו לא
קריבן ביה בהרצאות בשר ובעבוד׳ אחת
כחי פליג דלית ליה תפוש לשון רחמנן׃ פסחים דף ז׳ ב

לאוכל כאבי זית ולהקטי׳ כאבי זית ומכיה׳
חוץ לזמנו או חוץ למקומו כשר מלין אכיל׳
והקטרה מצטרפין לפוסלו דהכא ליכא
מיעורא והכא איכא מיעורא׃
גמ׳ בשתי עבודו׳ דהא דתני׳ סיפא כזית מנחות דף ז׳ ב
לאחר כזית בחוץ דפליג ר׳ יהודה עלה עיולא דף יד
בשתי עבודות מיירי כי ריפא מפחט על
מנת לאכל כזית למחר וקבל על מנת לאכול
כזית בחוץ אהא הוא דפליג רבי יהודה
סהרי הוקבע בפיגול ואו לא אתא מחשב׳
פסול ומפקע לה מבל בעבודה אחת אפילו

רבי יהודה מודי דלא הוקבע בפיגול במחשבה מעורבת׃ אף בעבודה אחת מכום לפו רחמנן׃ ומדריפא בשתי עבודות
דקתני בהדיא כיצד לא קרב המתי׳ כמצותו פחט חוץ לזמנו וקיבל והילך חוץ למקומו׃ סיפ׳ כ׳ כזית לאחר כזית דפליג בה רבי יהודה ורבנן׃ בשתי
עבודות קא מיירי והאי דקתני ליה לאתמועינן כירוף בחבי זית דלא אתמעינן בריפא׃ אין

מסורת חשס

אין רישא בשתי עבודות סיפא בין בעבוד׳ אחת בין בשתי עבודות: תנן אמר רבי יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקו׳ פיגול וחייבין עליו כרת בשלמא לרבי יוחנ׳ הייט דקתני זה הכלל אלא לאיל׳א מאי זה הכלל קשיא ל: תנן התם הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמו׳ עולה דברי ר׳ מאיר אמ׳ רבי יוסי אם לכך נתכוונ׳ תחילה הואיל ואי אפשר להוציא שתי שמות כאחת דבריו קיימין ואם משאמר הרי תמורת עולה ונמלך ואמ׳ הרי זה תמור׳ שלפי׳ הרי זה עולה איבעיא להו הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו לחצות מהו אמר אביי בהא ודאי מודה רבי מאיר הרי שחיטה דלכי לחצו׳ דמי ופליגי אמ׳ ליה מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף ומשנתינו דאמר סימן ראשון חוץ לזמנו סימן שני חוץ למקומו הרי קמיצה דלכי לחצות דמי ופליגי התם נמי דאמ׳ קומץ ומנחה חוץ לזמנו קורט קומץ ולבונה חוץ למקומו הרי קומץ דמנחת חוטא דליכא לבונה בהריה ופליגי לא פליגי א׳ר אסי אם תימצי לומ׳ פליגי פליגי בפסיעו׳ רב שימי בר אשי מתני בראבי רב הונא בר נתן מתני כדרבא כי אתא רב דימי אמר רבי מאיר בשיטת רבי יהודה אומרה דאמר תפוס לשון ראשון דתנן אמר רבי יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה את מחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת אמר

אמר רבי יוסי אם לכך נתכוונת תחילה פרק מרובה תחריבין תרי תוך דף ד׳ ב׳
כדי דיבור הוו כדי שהילת רב לתלמיד דזוטר וחד כדי שהילת רב לתלמיד דכפים ותוך כדי דיבו׳ קטן מוד׳ רבי יוסי דמועיל דיבור והכי קאמ׳ אם אמר תמורה עולה תמורה שלמים בתוך כדי דיבור קטן של תמור׳ שלמים בתוך כדי דיבור קטן של תמור׳ עולה דמפקעתי דומיה כתכוונת תחילה לכך ואפילו עומ׳ וכוה שלה כתכוונת הואיל ואי אפשר להוציא שתי שמות כאחת דבריו קיימין וכמלך קרי ליה תוך כדי דיבור גדול כשאמרו לאחר כדי דיבור קטן מדומ׳ למלך ואפילו הוא׳ שכתכוונת תחילה לשמיה לא אמר ואם אמר תמור׳ שלמים בתוך כדי דיבור קטן של תמור׳ עולה דמפקעתי דומיה תחריבין בפ״ב דקידושין ובעי׳לובין פרק מי דף פ״ב
שהוציאוהו פרק כעי׳ה המתורם כל שהיכן דף ס״ב
בזה אחר זה בבת אחת היכו ול׳ל דכיו׳ דמפקע׳ בזה אחר זה כגון דאמר חמיה לדמי עולה וחמיה ואפילו בקדושת הגוף מפקעת לה כגון בבזמה שלא פי פותחי׳ ועוד דכל שהיכו בזה אחר זה בבת אחת היכו מיירי בדבר שאי אתה יכול לקיי׳ת את שניה׳ שאמרו׳ זה את זה כגון שקר׳ לעם ובתה דהי מיפייהו מפקת וכן קיי׳ל ומיפר ליכי דכדרי׳ וכן תרבע אמו דעי׳לובין לכל הכא תיקמי תרוייהו וכן דף ס״ב
בפרק הפולח בגיטין הכותב כל נכסיו דף ס״ג
לבני עבדיו קנו ומפקדין זה את זה ולא תאמרין כל שהיכו בזה אחר זה דבזה אחר זה קאמ׳ קני כספי וקני חבריה ובתרא לית קני כלל שהילו בבת אחת היכו מאו דהתם דכל שהיכו בזה אחר זה כמי שהיפם לקיי׳ת את שניהם דתאמרין קנו ומפקדין זה את זה והא דתאמרין בפ״ק דקידושין תכיף דף ג׳
בתכי פרוטה דתיכ׳ מקודם ותקבעיה ליה מכי תכיף בפרוטה מהו לא סיים לימר תיפסוט מדרבה דתאמר כל שהיכו בזה אח׳ זה שהיכו בזה אחת היכו דכל שהיכו בזה אחר זה מיירי בדבר שאי אתה יכול לחול מאח׳ שהל הדשתו כגון שתי תחילה ושתי תרומו ומכי מעברי הילכך בבת אחת היכו מאו דהי מיכייהו מפק׳ לכל בזה אחר זה היכו לא זה ולא זה לכל בבת אחת תפקעי דומיה דמנחו׳ היכי קאמ׳ כגון שהפרים לה מכי לונן ומעמ׳ קמת מתוך הסובי׳ פים בהן קרום הגוף ונכי חסר לבונת׳ דדייק התם הא יתר כפירים ומפרמי׳ פם כגון שהפרים לה מכי קמכי ולכפירת קאי כדפרימי׳ התם והשתא היכי קדמי לבונה לקמיצה ל׳ל דהיכי שהילו בבת אחת היכו ונדחה לפרם כגון דאמ׳ יקדם קומץ לחבר מתוך מכי קמכי כדאמר בפרק התודה וכפ׳ מכי דקידושין גבי תודה דף ס״ה
פחט על סמוכי חלות הכל מודים היכא דאמר לקדשו מ׳ מתוך פ׳ דקדמי׳ לחצות מהו פי׳ בקו׳ דאמר הרי בהמה זו לחטוקה לעולה ושלמי׳ ואין זה דומה לחטייה עולה וחטייה שלמי׳ דפליגי בהדיה בתמו׳ בפרק דף כ״ו
כיצד מעריכין לכל בפר׳ תמיד כפחט לה דקדק בקו׳ שהביא הך דשמעתין דף כ״ה
ופירוש לחטות כגון דאמר לחבי היום תיהוי עולה ושלמים לא עולה ושלמים מפרש לחטות כגון דאמר לחבי היום תיהוי עולה ושלמים לא עולה ושלמים תהוי לחבי היום אמר אביי בהא ודאי מודה ר׳מ ופריך והרי שחיטה דכי לחטות דמי דכיון דאמר לחבי שחיטה הלא לבסוף היכי הוציא מכי הדיבורי קור׳ סיהא סוף שחיטה והוי כאילו אמ׳ לבסוף שחיטה יהא כזי חוץ לזמנו ודווקא סימן אחר דהוי דבר המסוים ומפקיעין בחבי מתיר לכל שם אמ׳ מעשה רחמנו׳ חוץ לזמנו ומשום הכי חוץ למקומו לית ליה פיגול אלא דמפקיע בחבי מתיר כגון דלא הוי דבר המסוים ולא דמי לפסיעות ואם תאמר דמסתמא הכא דרבה סבירא ליה חיכה לשחיטה הלא לבסוף והייכו כרים לקים דר׳ מ״ב
חולין ומתעכיל ליה לרבה בפרק כחולין דכולי האי הילכתא כרבי ויחכן לגבי לא בר מתלת הכא דקאמ׳ לה ל׳ל דמסתמא דלוי סבא ויש לתמוה רבא דף ל״ב
דפריך ליה לאביי ומ״ד דכל חיכה לשחיטה הלא לבסוף תיקשי ליה מתני דהקדים מולים לערלים בפר עדיות למולים פסול הרי בסוף שחיטה הלדיבור רחמנו ולא מכידהי הוו חיילי תרוייהו הא קיימת לן דמקבת קרבת עולה לא פסלה: והרי מקבת קמיצת רבי לחצות דמי ופליגי הלא פריך ממליקה דחטאת העוף דפליגי דחטאת העוף הכשירו בסיום לחר ולילה מבי מתירין ול׳ל דחיכה מבי מתירין כגון מפרקת וסיום לחר: אמר

כל הזבחים שקבלו דמן — פרק שני — זבחים

אמ׳ ליה אביי והא רבה בר בר חנה אר׳ יוחנן כי מנעת להו ר׳ מאיר ורבי יוסי בהדי הדדי לא פליגי ולא פליגי והא מיפלג פליגי אל פליגי במאי דפליגי ולא פליגי במאי דלא פליגי דאמ׳ רבי יצחק בר יוסף אר׳ יוחנן הכל מודים היכא דאמר תחול זו ואחר כך אמר תחול זו דברי הכל לא חיילא לא תחול זו אלא חלה זו דברי הכל חיילא כי פליגי דאמ׳ תמורת עולה תמורת שלמי׳ ר׳ מאיר סבר מדחו׳ ליה למימ׳ תמורה עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמי שמ׳ מינה מיהדר קא הדר בר׳ ורבי יוסי אי אמר תמורת עולה ושלמים הוה אמינא פלגא תמור׳ עולה ופלגא תמור׳ שלמי׳ להכי אמ׳ תמור׳ עולה תמורת שלמי׳ למימרא דכולה עולה וכולה שלמי׳ הויא אמר ליה הו׳ אמר לא פליגי ואנא אמינא פליגי אמר עולא ואיתימ׳ רב אושעי׳ אפשר ידעי׳ חברין בבלאה כזית כזית תנן או כזית וכזי׳ תנן כזית כזית תנן אבל כזית וכזי׳ דברי הכל עירוב מחשבו׳ הוי או דילמ׳ כזית וכזי׳ תנן דלרבי יהוד׳ פרטא הוי וכל שכן כזית כזית תא שמע רבעא מינר׳ לוי מר׳ חישב לאכול כזי׳ למחר בחוץ מהו אל זו שאילה עירוב מחשבות הוי אמר לפניו רבי שמעון בר׳ לא משנתינו היא לאכל כזית בחוץ כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת הא אידך עירוב מחשבות הוי אמר ליה הוא שאל בי דבר חכמה ואת אמרת משנתינו לדידך דאתניתך תרתי לא קשיא לך לדידיה דלא איתננתיה אלא חדא ושמעינהו לרבנן דקא גרסי תרתי וסבר דידי דווקא ודידהו עירוב פחשבו׳ הוי או דילמ׳ דידהו דווק׳ ולדידי שיורי שיור לי ומרשייר לי לדידי הא שייר להו לדידהו נמי בהך והיא איתנייה אילימ׳ כזית כזית אתנייה ותיבעי ליה כזית וכזי׳ סבר איבעי מיניה חדא דשמענא תרתי דאי בעינא כזית וכזי׳ הא ניחא אי אמ׳ ליה כללא כש כזית למחר בחוץ שאי אמר לי פרטה אכתי כזית למחר בחוץ קא מבעיא לי אי הכי השתא נמי התינח אי אמ׳ ליה כזית למחר בחוץ פרט׳ כש כזית וכזית שאי אמר ליה כללא אכתי כזית וכזית מיבעי ליה אם כן מרתח רתח השתא כי מנעת להו אם תרצה לקרב את רבייהם קרובי׳ הם להיות מוי׳ דתרוייהו ליה להו תפום לפון רחפון כדתפר׳ לקמי׳ והילכך לפילו רבי מחיר דתמורת בפחיטה ולא סבר לה כרבי יהודה ולפ בתמיה: והא ממעי׳ להו דפליגו ואמר ליה פליגי במאי דלא פליגי והאי לפ דקתמ׳ הכי קתמר לפ בתפום לפון רחפון דלא פליגי

הגה עלי כי הגיעה שעתי הנה

כל פסולין ששחטו שהשחיטה כשירה בזרים ובנשים ובעבדים ובטמאים ובמקדש ובקדשי קדשים ובלבר שלא יהיו טמאים נוגעין בבשר לפיכך הן פסולין במחשבה וכולן

מסורת השס

מוכח דכשיר מוחטות לפי שלכתחילה הוא דתכן ששחטו דיעבד משום דבעי למיתנא עלייהו דלכתחילה לא ולא קתני משו דבעי למיתנא כשיר דקתני בריפתי מיכן תשובה למה שכתוב בהלכו' לא דכשי לא יפחטו מבני מדרשתן קלה ועור כתוב בהן פחט ולא בירך וערוס ששחט פחיטתו פסולה וכו' משום חומרות בשלמא פחיט חומר חומרו החכם שכתב הילכות ארץ ישראל ובטעמיים מפרש בגמרא דלכתחילה הין מוחטין שמא יגעו בכבר וחף על גב דרש קדשים חיכו מכשיר חיבת הקודש מכשרת לו כשהעבירם בנהר ועדיין משקה טופח

דף כ עליהם כדאמר בפ' דם שחטי ואת תיפוק לי דילמא אתיא לאימשוכי בפניס ואפילו טהו במר לבן שמא דאמר הכוכם למקדש טעון טבילה הין יכול לשחוט בפנים תלמוד לומר אתי לאתשוכי כדאמר בפ' אלו הן המתוכ ול דבטהור מיירי לתיגזר טבי דילמא אתי לאתשוכי לבל טמא תיטהר זהיר ומירכר ומשו הכי לא נקט נמי שמא יכנים ידו לפני לף על גב דאיכא חיסורא למאן דאמר בייחה בשקפ שמא בייחה ומייתו חיכא למיימ דנקט טעמא דהוי לכולי עלמא והקשה הר' אפרי והילף במוקדשין מוחט דאף על גב דמוקי לה בגמרא בפכי אלעזר אלף יתכן מיהה כל כך אלעזר מהר הבית עד עזר יפר כדתנן

דף כ במסכת כלי החיל מקודש מהר הבית אפילו נכרי וטמיאי מתי נכנסין לפס מזרח נמי מקדשת היכנה אפילו טובל יום נכנס לפס ואפשר היי כגון בטמ ארץ וחל עזרת נשים אלעזר כלה אמה והילף יתכן מיהה בכיון אלעזר כל כך ול דהיכ דכטמ בעזר נמי לא התחילו

יאכלו הכלבי בחלק יזרעאל מתקיף לה ר' אמי לא מעתה חישב שתאכלהו אש למחר דכת' תאכלהו אש לא נופח הכי נמי דפיגול וכי תימ הכי נמי והתנ' לאכל בחצי זית ולהקטיר בחצי כזית כשר שאין אכילה והקטר מצטרפין אי דאפקה בלשון אכילה הכי נמי הכא במאי עסקינן דאפקה בלשון הקטרה דלשון אכילה לחוד ולשון הקטרה לחוד בעי רב אשי חישב לאכל כזית בשני בני אדם מהו בתר מחשבה אזלי' דאיכ' שיעור או בתר אוכלי' אולי' וליכא שיעורא אמר אביי תא שמע לאכל בחצי זית ולהקטיר חצי כזית כשר שאין אכילה והקטר מצטרפין הא לאוכל ולאוכל דומיא דלאוכל ולהקטיר והיכי דמי בשני בני אדם מצטרף שם בעי רבא חישב לאכל כזית ביתר מכדי אכילת פרס מהו לאכילת גבוה מדמינן ליה או לאכילת הדיוט מדמינן ליה אמר אביי ת"ש לאוכל בחצי זית ולהקטי' בחצי כזית כשר שאי' אכיל' והקטר מצטרפין טע' דלאכל ולהקטי' הא לאוכל ולאוכל מצטרף והא הקטר ביות' מכדי אכילת פרס הוא דילמא בהסיק גדול: לאכל בחצי זית כשר טעמ' דלאובל ולהקטי' הא לאוכל ולאוכל דבר שאין דרכו לאוכל מצטרף הא קתני רישא לאכול את שדרכו לאכול מצטרף את שדרכו לאכול אין שאין דרכו לא אר' ירמיה הא מני רבי שיעור היא דאמ' מחשבין מאכילת אדם לאכילת מזבח ומאכילת מזבח לאכילת אדם דתנן השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ורבי אלישר פוסל אביי אמר אפילו תימא רבנן ולא תימא הא לאוכל ולאכול דבר שאין דרכו לאכול לא אימ' הא לאוכל ולאוכל דבר שדרכו לאוכל מאי קמ"ל אי דבר שדרכו לאכול קמ"ל מריש' שם כחצי זית בחוץ כחצי זית למח' פיגול הא כחצי זית למח' פיגול לא אי לאוכל ולהקטי' מדוקיא דרישא שם לאוכל דבר שדרכו לאוכל אין שאי' דרכו לאוכל לא השתא ומה לאוכל ולאוכל דבר שאין דרכו לאוכל לא מצטרף לאוכל ולהקטי' מיבעיא לאוכל ולהקטי' איצטריך סלק דעתך אמינא התם היא דלאו כי אורחיה קא מחשיב אבל הכא דבהאי כי אורחיה ובהאי כי אורחיה אימא ליצטרף קא משמעלן:

הדרן עלך כל הזבחים שקבלו דמן

כל הפסולין ששחטו שחיטתן כשירה שהשחיטה כשירה בזרים ובנשים ובעבדים ובטמאים ואפי' בקדשי קדשים ובלבר שלא יהיו טמאים נוגעין בבשר לפיכך הן פסולין במחשבה וכולן

כל הפסולין ששחטו שחיטתן כשירה כדילוף בגמרא: ובטמיאים בטמא מרך קתני מיהו טמא כלי דלאו אב הטומאה הוא לו בטמא מת וכגון מברך בקרומית של קנה ושחט בה אבל בכסין לא מהני טמא את הכסין והכסין מטמא את הבשר וכגון דעביד בכסין חריכת ושחיט: לפיכך הן פוסלין את הקרבן במחשבה שם מחשבה הוא לו ורמיין לעבודה זו מחשבתן מחשבה: וכולן

«ולין דף כ

וכולן שקיבלו את הדם חוץ לזמנו וחוץ
למקומו אם יש דם הנפש יחזור הכשר ויקבל
קיבל הכשר ונתן לפסול יחזיר לכשר קיבל
בימינו ונתן לשמאלו יחזיר לימינו קיבל בכלי
קדש ונתן לכלי חול יחזיר לכלי קדש נשפך
מן הכלי על הרצפה ואספ׳ כשר נותנו על גבי
הכבש שלא כנגד היסו׳ נתן את הניתנין למטה
למעלן ואת הניתנין למעלן למט׳ ואת הניתנין
בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים אם יש
דם הנפש יחזור הכשר ויקבל: גמ׳
שחטו דיעב׳ אין לכתחילה לא ורמינהי ושחט
שחיטה בכל כשיר׳ שהשחיטה כשירה בזרים
ובנשים ובעברים ובטמאים ואפילו בקדשי
קדשים או אינו אלא בכהנים אמרת וכי מאין
באתה מכלל שנ׳ אתה ובניך אתך תשמרו את
כהונתכם לכל דבר המזב׳ יכול אף בשחיט׳
תל ושחט את בן הבק׳ לפני יי׳ והקריבו וגו׳
מקבלה ואילך מצות כהונ׳ לימר על השחיט׳
שכשירה בכל אדם הוא הדין דאפי׳ לכתחילה
נמי ומשו׳ דקא בעי למיתנ׳ טמאי׳ דלכתחילה
לא גזירה שמא ינעו בבשר תנא ששחטו וטמ׳
דיעב׳ שפי׳ דמי ורמינהי וסמך ושחט מה סמיב׳
בטהורי׳ אף שחיטה בטהורי׳ מדרבנ׳ מאי שנא
סמיב׳ דכתב לפני יי׳ שחיטה נמי הכתי׳ לפני
יי׳ איפש׳ דעבר סכי׳ ארוכה ושחיט סמיכה נמי
איפשר דמעייל ידיה׳ וסמיך קסבר ביאה׳
במקצת שמה ביאה רב חסדא מתני איפכ׳
וסמך ושחט מה שחיטה בטהורין אף סמיכה
בטהורין מאי שנא שחיטה׳ דכתב לפני יי׳
סמיכה נמי כתיב לפני יי׳ איפשר דמעייל ידיה וסמיך שחיטה נמי איפש׳ דעביד סכין
ארוכ׳ ושחיט הא מני שמעון התימני היא דתניא ושחט את בן הבק׳ לפני יי׳ ולא השחט
לפני יי׳ שמעון התימני או׳ מניין שיהיו ידיו של שוחט לפני יי׳ מן הנשחט תלמוד לומר
ושחט את בן הבקר לפני יי׳ שוחט את בן הבק׳ יהא לפני יי׳ אמר עולא אמר ריש לקיש
טמא שהכניס ידו לפנים לוקה שנאמר בכל קדש לא תגעו ובמקדש לא תבא עד הנה
מה נגיעה במקצ׳ שמה נגיעה אף ביאה במקצת שמה ביאה איתיביה רב הושע׳ לעולא
מצורע שחל שמיני שלו להיו׳ בערב הפסח גראה קרי בו ביום וטבל אמרו חכמים אף
על פי שאין טבול יום אחר נכנ׳ זה נכנס מוטב יביא עשה שיש בו כרת וידחה עשה
שאין בו כרת ורבי יוחנן אמר דבר תורה אפילו עשה אין בו שנאמר ויעמד יהושפט
בקהל יהודה וירושלם בבית יי׳ נבח

וכולן הפסולין שקיבלו הדם על מנת לזרק ולהקטיר חוץ לזמנו או חוץ
למקומו: אם יש דם הנפש עוד בבהמה יחזור הכשר ויקבל וזרו׳ הכשר
פליג מחסבתן של אלו פוסלתן בקבלה: לפי שלין רצונן לה ואין מחשבה
פוסלת אלא במי הרצוי לעבודה דכתיב המקריב אותו לא יחשב ברצוי
להקרבה הכתוב מדבר: גמ׳ הג׳ זמיכה ומתן מחיטה בזר כשירה מדלא
כתב ומתו הכהן וכי מלין בתת לומר שכריכה כהונה: והלא לא נאמר בה כהן
והקריבו הכהני׳ מדכתיב בקבלה כהונה ובשחיטה לא כתב לימ׳ על השחיטה
שכשירה בזר: מה שמיכ בטהורי׳ כדמפרש לקמיה מדרבנן מתן יגעו בבשר: מלי
מלאתר שמיכה דכטהורים מדאורייתא דכתיב לפני יי׳: ומחט לת בן הבקר
לפני יי׳ וכיון דבעינן תנף לשמיכה מחיטה אין שמיכה מבחוץ ומחיטה מבפנים תמר
ליה שמיכה בפנים ואין טמא נכנס לעזר׳ ואין הסוחט לפני יי׳ שהם רבה פוחר חוץ
לעזר׳ ופוחט בסכי׳ תרוכה לפני מן השחט
לפני מן הבהמה: הג׳ פוחט לת בן הבקר
יהיה לפני יי׳ שתס נגיעה במקב׳ היא שחל
שמיני שלו והיה לו היום ליכנס להר הבית
לחלל שער נקנו שלא כתקדשו להכניס ידיו
לבהונ׳ ורגלו קרי ובעל קרי אין נכנס להר
הבית כדתמרינן בחלו דברים זב וכל זב
ליכנ׳ בעל קרי שהמשכלה חוץ לשתי מחנו׳
כדאמרי׳ התם לף על פי שאין טבול יום
אחר מל טומאת קרי נכנס להר הבית
דקסבר טבול יום חב כזב דמי זה נכנס
ומכניס ידיו לעזרה ליתן מדם החט׳ ומלוב
המזבח על בהונותיו כדי שיטהר לאכל בשחו
לערב והוא יפלחנו לעזרה היום לשחוט
ולזרוק עליו שהכל הוא לא יכנס לעזרה:
וסוחט בסכין תרוכה דטבול יום מנכנס
לעזרה בכרת כדתמרינן במנחו׳ בהקומץ
דבה מוטב יביא עשה של עשה שיש בו
כרת וידחה עשה דסילוק טמאי׳ מהר הבי׳
שאין בו כרת שאין עכוב כרת אלא מחשת
הזמרה ולפנים לפי׳ עשה שין בו בהר הבי׳
לגבי טבול יום דקסבר טבול יום חב לאו
כזב דמי: נבח

החמירו עלין לצאת כמו שמפרש רבינו שם מפוש דקסיק ליה דהתם הכא
ליה לטבול יום ליכנס בעזרת נשים משום דקמוך למחנה לויה ואמריכן כמי
בגמר׳ פחידו דברים ואמרו טבול יום שלו יכנס למחנה לויה מי לית ליה כל
מחנה לויה דמפקת הר הבית ער פנר ניקנור מחנה לויה דתנן בתוספתא
ובסיפרי ובפ׳ המכלתין ובכלים תמצע תוספתא פ״ו ה״ו
דברי בכולהו חוץ מעזרת נשים וחפילו
טבול יום דזבין וזבות הלא במחנה לויה
כגון עזרת נשים דמחוך למחנה מכניס
קלתר ובמסכת תמיד מפיע דברי בכל
מחנה לויה גבי בית המוקד מזקני בית חב
יכנסו שם וקתני כשהירע קרי בחחר מהן
הולך וטובל וחוזר לחחין הכהנים ער
שהטערים נפתחין והולך לו ואין לך מחוץ
למחנה מכניה יותר מבית המוקד מהכיה
בקודש וחכייה בחול דבכולה פרק היה פ״ד
כולל הא דקתני וכל חומרים הוכי׳ הלא
תלמוד העזרה ופריך עלה מיהת דדרשינן
דלמוד מת מוקר ליכנ׳ במחנה לויה וחפילו
מת עצמות כדכתב ויקח משה לת עצמות
יוסף עמו עמו במחיצתו ואי דרבנן חפי׳
תלי קולי ומחוך כך מחלק רבינו שם הלא
גזור היכא דלמוד בעזרה ומורי מחרץ
דבעזרת נשי׳ החמירו יותר משאר מקומו׳
אף על פי שם חוכי׳ מחם למחנה לויה לפי ויקרא ו׳
שהוא מקום כניסה ויציחה לכל אדם יותר
מדרך שם נכנסין לעזר׳ ישראל דרך שער
ניקנו שהוא שער החיתון המשתם הכניסה
והיציחה והא דפריך בסוטה על מה שלומ׳
הוציחה משום דקתני הוכיחה תרי זימני
דמשמע שהיו כהנים להוציחה ומשו׳ משר
ואי לאו דחיכא חיסורייהו דלוייה לא היו
דחוקין כל כך למהר והא דחמ׳ בפרק הלו
הן הנפדפין כהן המשתם בטומחה אין פ״ב ה״ב
לחין הכהנים מביחין חותו לכל הלא
מוציחין חותו חוץ לעזר׳ ומפקינן לת חומו
בגיזירין לאו דוקא חוץ לעזרת ישראל הא
לף חוץ לעזרת נשי׳ וחוץ לחיל וכי הנ׳ נמי
הוי ההי׳ דסוטה דקתני הלא תטמא העזר׳
והיו זקוקין להוכיחו לף חוץ לחיל להר הבי׳
דהא תפר טעמ׳ התם משם תפרום כיר׳ ואת
וכיון דטבול יום מות׳ בשם העזר׳ כדפריכי׳
לחמי חיכטריך לו למכורע בערב הפסח
לרחו׳ עמה ילך בשחר הלטבות ויכנים שם
ידיו להכנות ואל הלא חיפשר משום דכתב
פתח אהל מועד והייט בשער ניקנו׳ משום
מכון כנגדו ומיהו בקדשי קדשי׳ לא חיפש׳
ליה לטמא לשחוט בגירי העזרה דשחט
בכפון והא תשכח׳ פתח מכון לבד הכפון פ״ה י״ב
כדמוכח בגמרא למ׳ מרחק כפון דפריך
ולימבוד פשפש ומשני הכל בכתב ולפירוש
רבינו שם נמי דמשמע הנטת בעזר׳ נמי לא
גזו׳ חמ׳ למ׳ מרחק כמו ושחיט בכפי׳ לרוכ׳
עשרים ושתי אמה ואין לחוש בכך דשחיט פ״ב ה״ב
כשירה דיעבד קלת׳ ושמא יגעו בבשם ניקט
תמו׳ קדשי׳ קלים והל חפרים היה משר׳
דמשכחת לה דשחיט טמא דרך גבין וכלו׳
דלא מתקדשו ובסכין תרוכ׳ ולאו דיוקא במקדשת שמא ביאה מאין יכול להכנים פס ידו ומיהו התיכח בקדשים קלים מיכול לתלות הבהמה ולשחוט חבל
בקדשי הקדשי׳ לא חיפשר דבעינן שחיטה על ירך כדחמ׳ לעיל בפרק פסי חם לא נאמר דעביד בסכין תרוכה מן העליה והגג עד הרצפה ולהאי פירושא פ״ה ה״ב

נכח החצר החרשה מאי חצר החדשה אמר רבי שחידשו בה דברי הרב ואמרו טבול יום אל יכנס למחנה לויה ואי אמר ביאה במקצת שמה ביאה היכי מעייל ידיה בבהונרת אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא אמר ליה מטונך שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו אמר רב יוסף קסבר עולא רובן זבים ונעשו טמיאי מתים הואיל וחותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אביי מי דמי טומאה אישתראי זיב לא אישתראי אמר ליה דילמא הכי קאמר רובן טמא מתי ונעשו זבי הואיל והותרו לטומאת הותרו לזיבתן אמר ליה אין ואכתי לא דמי מצורע היתירא הוא הואיל ואישתרי אישתרי טומאה דחוייה היא להא אידחאי להא לא אידחאי אמ' ליה רב אדרבה אפכא מסתברא מצורע היתירא היא להא אישתראי ולהא לא אישתראי טומא דחויי הו' מה לי חד דיחוי מה לי שתי דחיו' מכלל

לא תיקמי לו מיכח מתבורע מיכנים ידיו לבהונות דרך גבין ועליות ולא ליכטריך לרחות עמה דסיליך יעלה לגבין דרך הבית והחיל תל והקריבו מקבלה ואילך מבות כהונ' תימא תיפוק לי מהיקשא דסמיכה ומחיטה דמם דף יו סמיכה מזרים לף מחיטה בזרים כדדרים לם ברים הקומץ רבה ול דחי לו' דרים דהכא הוה מתעטיכן מחיטה מדכתב תסמרו לת כהקכם דמחיט לפני ה' וכתיב לת כל מחיטה בכלל ולף על גב דליכטריך דף יג לן לעולל מלף והקריבו בני אהרן הכהנים לגזרים מום מקהה בכהן כסדרים ובכלי פרת ומום מ"מ דרים מיכח מפיר מקבלה מבות כהונה:

מאי מכח התרבה דבשהורים דכתב לפני ה' פי' בקו' דהיינו מדכתב ומחט לת בן הבקר לפני ה' וכיון דבעינן מקח לסמיכ לין סמיכה מבחוץ ומחיטה מבפנים הלה לף הסמיכה מבפנים ולין מחיט בכנס לעזרה והקסה הרב ר' יעקב דף קיו דלורליכם דבפ"ב מסמ דכתב בסמיכ' גופ' לפני ה' דקאמר דלין סמיכה בבחה מפוס דכתב לפני ה' ולי לת כתב בה לפני ה' הלה מקרא דמחיטה הא מחיטה נופה יפנה בבחה ולת פירש בקונט דהיינו קרא דכתב בער כהן מחיט לפני ה' וסתך ומיהו לקמן בסמיכתי מסמיט כפיר בקונ' דהכא דריך למלן דלא לורייתי מדקתני וסתך ומחט מה סמיכ בטהורי לף מחיטה בטהורי ולי תימרי לאו דלורייתי בעזרה כמי מסכח לה מסתע בהדיה דלף

נכח החצר החדשה מאי חצר החדשה אמר רבי שחידשו בה דברי הרב ואמרו טבול יום אל יכנס למחנה לויה ואי אמר ביאה במקצת שמה ביאה היכי מעייל ידיה בבהונרת אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא אמר ליה מטונך שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו אמר רב יוסף קסבר עולא רובן זבים ונעשו טמיאי מתים הואיל וחותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אביי מי דמי טומאה אישתראי זיב לא אישתראי אמר ליה דילמא הכי קאמ' מר רובן טמא מתי ונעשו זבי הואיל והותרו לטומאת הותרו לזיבתן אמר ליה אין ואכתי לא דמי מצורע היתירא הוא הואיל ואישתרי אישתרי טומאה דחוייה היא להא אידחאי להא לא אידחאי אמ' ליה רב אדרבה אפכא מסתברא מצורע היתירא היא להא אישתראי ולהא לא אישתראי טומא דחויי הו' מה לי חד דיחוי מה לי שתי דחיו' מכלל

דף ט ידעי סמיכה לפני ה' לת מחט דתכף לסמיכ' מחיטה וצריך לרחוק סהיה דלקמן פרק בתר' ומיהו יש לומ' סהיה כונית כתלן דאמר בזיה במקצת לאו ממה בזיה דלי מסוס לפני ה' ומיהו לכל לי לאמרת תכף לסמיכה מחיטה לת לימ' בפ' דמר ומחט ומתך דכתב גבי עולה דטעונה סמיכ בפרשת כהנים ויקרא תם סמיכה בטהורי ולף מחיטה בטהורים ובהדיה דרים התם מקרא דלעיל דכתב יקריב אותו לרצונו לפני ה' וסמיך מדכתב מתם ומתך חכל לפני ה' דרים לה מקרא דתריב דפר כהן מסיח תרע דאפר כהן מסיח היכי מצי למילף מהר סמיכ' לפני ה' מלמי התם דקדמם היה מטעה הפנימית ור' יוחנן לאמר דבר תורה לעולם עשה לין בו לפרושי בריית קלתי ולאו לאיפלוג דף י דר' יוחנן לאו תנא הוא כדמוכח בפ"ק דכתובו גבי חתמי מן המיניין ומתבי רב תנא ובליג ואר' יוחנן לא מתבי הכי תרע דלי דלורייתא הם כן היה לנו לאסור דף יא מפתח הר הבית מכל זה מחנה לויה כדלויתא בסוף מכלתין ובהדיה תנן בתסכת כלים עזרת נשים מקודשת היתנו סלין מבול יום נכנס לעס לבל בהר הבית דף ב לג ובחיל מי ותני מי דתמיד דבה ויסב לו לכל מחין הכהנים ויהיו מתוך פירכו הללו מיפרכא קלייתא דלף על גב דרבי יוחנן לאו תנא הוא דילמ' סבר לה כמתני' דתמיד והכלי ולמאי דפירש בקונ' טעמא דבלייתא דלין טבול יום מלטומאת קרי נכנס להר הבית מכו' דקסבר טבול יום דאו' לאו כזב דמי ותניכן פ' דף מו הלו דבריס זב וכל זב לרבו' בעל קרי ורבי יוחנן דאמר לפילו עשה לין בו מכו' דקסבר טבול יום דאו' לאו כזב דמי לתי מפיר דפלוגתא דתנאי היא ואיכ לתר טבול יום דאו' לאו כזב דמי ומיהו קשה דאי קסבר טבול יום דאו' לאו כזב דמי לם כן תיכא לאו מדקתני לת תעם ועשה דף מז עולא מסוס דהוחיל והותר לצרעתו הותר לקיריו ובעיכין זה יש לפרש מסוגיא דמ' הזרוע וחלחיים דקאמר התם עולא יהיב מתנתא לכהנת חלמ' דקסבר עולא כהן ולפילו כהנת והבתב ואפ' חנאת כהן כלול תהיה ואמר ליה רבי מסוגיא להרן ובניו כתובים בפרשה כלומר מעם תכבוד עליך סהיה

דחוייה היא כלומר בקומי כדחית הכלה דיחוי בעלמא על ידי כמיהות עון מהכין תרב ולא בהיתר גמור לטומאת מת לידחי ולא לטומאת זיבה דתרוייהו חביי ורב סבי לחו טומאה דחוייה היא בכבו וכמ למיהוי למילף דחמר בפרק קמץ דחמר היתי היא בכבור יחיד במקום רבים: למימ מפיים ליה לעולה דחמר בית במקדש מתה בית תפף לשמיכה פורס פור מחיטה כדכתב ומתך ומחט חוץ מזו על מנת מכורע: מחיתה בשער ניקנור הוץ שער מזרחי כדכתיב במקדי מכמזרח שער ניקנור וחלל שער לח נתקר בקדום שמזרח כדחמריב בכיבר פולין לפי מהמכורע עוש עם ומכנים ידיו לעזרה ופס מוציחין לו חת מנת ומוחך עליו וחוזר ומכניסו למקום מחיטתו ומחטו מפני מהי מכורע יכול ליכנס מעזרה ולמוחך עד שמוץ עליו מרס מנת שלחתה לח עליו מתם קחמר מהי מוחין על בהמות חלח מרס החנס חלח מזורקין בשביל רס חטחתו ורס חנמו: ליעייל ידיה לתוך הפתח ולמוחך ולוחטם חבל הפתח דהא כל הפתחים פהיו פס רחבן עשר חמות וחתם מהן בפנים וחתם מהן בחוץ פהפתח מכאן ככנ' פתחו של היכל בחמצ' פמזרח: ויכול לפחוט לפני כפוני של פתח דהוה ליה כפון וקחמר רבי היה דחמר כל כפון פמזרח כשר לפחיטת קדשי וחף כפון פמקום דריפת רגלי יפרחל וכחמי כדחית לעיל מרחק כפון כפון הכשר מהן לפחיטה קדשי קדשים רחוק מן הפתח יותר מכ' חמה מקום דריפת יפרחל ומקום דריפת כהנים דכל חחת מהן הוי חמה במפנת מידות דחמר לחתן כפון מקיר מזבח ועד כותל העזרה כנגד כפונו של מזבח וחו לח הילכך כריך להחזירו בכפון המזבח ולימח מכח לשמיכה פחיטה: הכי גרסי' וליעביד פיפים וסירוגו פתח קטן כדתנן במסכת מקלות מזרח מבשער ניקנור שני פנפים היו לו לחר מימינו ולחר משמחו והן מחשבן פתחי' פהיו מפתחים כנגד הפתחים והכ' פרכינן ליעביד פתח קטן בכותל כ"ו פל מזרה כנגד המזבח ועשור מכורע בחללו ויכנים ידו ויסתוך לו לחו דביחה במקבת פמה ביחה: הכל בכתב כך חמר דוד כל פתח העזרה ומדותיה: בניין כל הבית נתפר לי: מיד ה' ולין להוסיף על החשבון ביחה במקבת לח פמים ביחה: חמר רב יוסף לעולם רבי היה ודקחמרת ליעול וליסתוך: כל הסתוך כו' ותו קשבר הלי תנח דחמר כל הפמיכות בריכות תכף לשמיכה מחיטה חוץ ליעול וליסתוך בהדיח דרחמ' חמר לו מיכנם ויסתוך: שמח ירבה בפניות לחחר שסתוך לח יכנס פמיכה לבד כנים יותר מפהיה נתנה עמום כרת: שמיכות דסס מכורע דחוריימא בשחר חפמות דגמרינ' להו שמיכה פהיקשה דבחטחת בהסס בפרק קמץ: תכף לשמיכה מחיטה לחו דחוריימא דלח שמ' ליה וסתוך ומחט במקו' שסתוך יפחוט ותהי דשמיכתו קרוב לחיקשה שתכיתו כדחמרינן: מה שמיכה בטהורים כו' ושמיכה דפניטה לן בה: משום דכתיב לפני ה' בפחיטה דבריכה שתהה לפנים ומשום דתכף לשמיכה מחיטה צריך מיכנם הסותך לפנים ולעמוד טמח מבחון ולסתוך בפנים לי ליפשר כדחמרין לעיל מרחקו ורובו מכנים: ואי

מכלל דתרוייהו סבירא להו פומאה דחוייה היא בציבור: לימא מסייע ליה כל הסמיכות שהיו שם קורא עליהן אני תכף לסמיכ' שחיט' חוץ מזה שהיה בשערי ניקנור שאין מצורע יכול ליכנס לשם עד שמזין עליו מדם חטאת ומרם אשמו ואי אמרת ביא' במקצת לא שמה ביאה ליעיל ידיה ולסמוך אמ' רב יוסף הא מני רבי יוסי ברבי יהודה היא דאמר מרחק צפון וליעביד פישפש אביי ורבא ואמר תרוייהו הכל בכתב מיד ה' עלי השביל את כל מלאכ' התבנית איכא דאמרי אמ' רב יוסף כל הסומך ראשו ורובו מכנים מאי טעמא כל כחו בענן הילכך לא איפשר: מאי קסבר אי קסבר סמיכת אשם מצורע דאורייתא ותכף לסמיכ' שחיטה דאורייתא ליעול ולסתוך דרחמנא אמר אמר רב אוא בר מתנה גזיר שמא ירבה בפסיעות: איבא דאמרי אמר רב אדא בר מתנה סמיכת אשם מצורע דאורייתא ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא: וסמך ושחט מה סמיכה בטהורין אף שחיט בטהורי

ואי

מהיה רחויה לרבי מי לח סגי התנח חילוק זכריס מנקבות היכח דכתב כחן פתח כנון נבי מתנות כהונה חלח נבי מנחה דכתב לחהרן ובניו סמע מיכה היכח דכתב כחן פתח לח סגי ולח סגי כחן ולח תימר והי מטעם הוחיל הותר לכרעתו הותר לקירוב למה לי יבח עשה פיש בו כרת וידח' עשה מלין בו כרת בלחו הכי נמי ויש לומר דעל מחנה לויה מכתוב טבול יום מבבעל קרי הוכרך לומר עשה דפסח דבכרת דחי עשה דטבול יום לחו ליכו בכתב חי מין התורה לי טבול יום דזב כזב דמי חי מדרבנן מנזיר יהוספט והתם לח פייך ל למימר מתוך שהות לכרעתו סהרי בסמיכי קחי והיכו חלח מחוסר כפורים דלח כתפר מעולם במחנה לויה ומה פייך פס לומר סהותר לבל על מחנה שכיפה מכניס ידיו לבהונו וחזר טבול יום של קרי על זה קחמ' מתוך שהותר מחוסר כפורים של מצורע דבעלמא לכור בעזרת שכיפה והכי הוקר הותר נמי לטבול יום דקירוון:

הגהה מפלל דתרוייהו שביר להו טומאה דחוייה היא בציבור והי דחמ' רב תחליפא מסמיה דרבא זאת חומרת היתר היא בציבור בפרק קמץ דיומא זאת חומר' ולא סבי' ליה ולעביד פפפם הכל בכת' כו': והא דמוסיפי' על העי' ועל העזרה היינו היכא דליכא למימר קרא תפכוח ודרום כי היא דכוכה ומיהו קשה דהכא נמי אין לך קרא גדול מזה דניעביד פפפם לקיים מצות סמיכה דרחמנא אמר ומיך ולמלי דמסיק דסמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא ניחא דטמא ירבה בפסיעות קשה דניעביד פפפם דליכא למיחם ומיהו דמתא ירבה בפסיעות נזיר דרבנן בעלמא היא:

כאן בכל בכתב והי דחמר בדים כיסוי הדם דכיסוי הדם חינו כוהג בחוקדשין משום דלא תיפשר דהיכי ליעביד לבטלי קיומיה לבייניין וכתב הכל בכתב אין זה חשוב כמו קרא דכיון דלא כתב בהדיא בקרא מיבחוב כיסוי הדם בחוקדשין כיעול ויסתוך כיון דלא חיפשר בעייניין אחר ולא תקיימין סמיכה בטהורה ולא דמי לפחר חיתורים סמפלחין קרבנותיהם ולא תמרינן כיעול ויסתוך דמיקיימא סמיכה דידהו בטהורה סמיכת אשם מצורע ותמרינ' לקמן ידייכו דלא תיהוי עבודה בקדשי בקדשים תוך כך סמעתא לתי בפיר הי דחמר בדים הערובת גבי ספק מצורע סמביא אשמו ולונו עמו וחומ' אם מצורע הוא זה אשמו כו' וחותו אשם טעון סמיכה וכהנים והתנח למה לי למיתני סמיכ' בין יהי אשם בין לא יהי בעו סמיכה דלא משום דסמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא ונקט לשמועינן דטעון סמיכה דאורייתא משום סמיקיש דאשם וכן לעיל בדים מכילתין גבי אשם דפרק מה לשלמים סכן טעונין סמיכה משום אשם מצורע נקט סמיכה ולא כפי' הקונטרים דלא גרים סמיכה כדפרינן בפרק קמץ והי דתנן בפרק כל התדיר כל אשמות בחין בין סתי כשב ובכשף שלים חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע לא מצי למיתני כל אשמות טעונ' סמיכה חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע כיון דמתרבן מיהו דמתא ירבה בפסיעות

ואי אמרת לאו דאורייתא בטמאין נמי משכחת
לה אלא איפוך סמיכת אשם מצורע ואו
דאורייתא ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא
רבינא אמר לענין מלקות איתמר כי
אתא רבין אמר רבי אבהו לענין טמא שנגע
בקודש איתמר דאיתמר טמא שנגע בקודש
ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו
לוקה ריש לקיש אמ' לוקה בכל קודש לא תגע
ורבי יוחנן אמר אינו לוקה ההוא בתרומ' כתי'
וריש לקיש האי קרא להכי הוא דאתא האי
מיבעי ליה אזהר' לאוכל בשר קודש דאיתמר
אזהרה לאוכל בשר קרש מניי' ריש לקיש אמ'
בכל קודש לא תגע' יוחנן אמר תני ברדלא
אתיא טומאתו טומאתו מביאת מקדש מה
להלן ענש והזהיר אף כאן ענש והזהיר טמא
שנגע בקדש מראפק' רחמנא בלשון נגיעה
אזהרה לאוכל מראיתקש קדש למקדש תניא
כוותיה דריש לקיש בכל קודש לא תגע אזהר'
לאוכל אתה אומר אזהרה לאוכל או אינו אלא
לנוגע תלמוד לומר בכל קודש לא תיגעואל
המקדש לא תבא מקיש קודש למקדש מה

מקדש דבר שיש בו נטילת

ואי אמרת להאי דאורייתא היכי פסיקא ליה למיכה בטהורין: בטמאין נמי
תיתי מסומך בחוץ ומכניסה טהור לפנים ומוחט פמיכת אשם מצורע להאי
דאורייתא קסבר פסוקי חיכן בה חלה להכשיר:
רבינא אמר הא דאמר עולא לעיל מפמיה דרים לקים בביאה מקדש: לעניי'
מלקות אמרה כדקאמר לוקה בהדיה מצורע מרפה לה לעניין כרת דתותביה מצורע מרפה
קרי ליה דכי תיתקם ביאה לנגיעה לאזהרה תיתקם כרתכה לה תבא בכל לעולם לה
תיתקם רחין עונש בנגיעה לטמא מנגע בקדש: תיתמר לה יליף רים לקים מלקות
מאהוזי קרא חלה לטמא מנגע בקדש ולה תיירי בביאה מקדש כלל: בתרומה כתב
כרמוכח סיפיה דקרא עד מלאת ימי טהרה מיעריב שמשה מהיה טבול יום אחרך ם
שטובלת בשביעי לנדתה וכל ימי טהר שלה היה בטובלת יום וביום תרביעים ואחר
מביאה קרבנה ומרכת' לה תגע עד מלאת לכל מי שמלאו יתיה נקע ואפילו מחוסרת
כפרה עכ בתרומה כתב רלעניין קדש עד שתביא כפרתה והכי מוקמינן להאי קרא
ביבמות בהערל וכיון דבתרומה כתב לה ילפינן מלקות דקדש ואפילו בקל וחומר
דאין מזהירין מן הדין לאוכל בשר קדש בשר בכל קדש לא תגע ודרשינן
לקמן מזהרה לאוכל טומאתו טומאתו כת' בשר באוכל קדש בטומאת הגוף וטומאתו
עליו וכתב בביאת מקדש עוד טומאתו בו מה ביאה מקדש היכא מזהרה ולא יטמאו
את מחניהם: לף טומאת הגוף דאוכל קודש מיפוק לי מזהרה מהכא ומפכי טמא
מנגע נפקא לן מדאפקיה בלשון נגיעה: מזהרה לאוכל עיקר קרא מיירי מדאיתקש
קדש לאוכל בשר קדש מה ביאה קרא דרשינן מה ביאה מקדש לאוכל קדש אף מזהרה קודש
דבר שיש בו כרת והייט חלה דאילו ב
בנגיעה לא תאכלו כרת ואיכו מזהרה לנוגע נפקא לן מיניה מדאפקי'
בלשון נגיעה: תניא כוותיה דרים לקים דמזהרה לאוכל קדש מהכא:

נטילת

דף ע"ד ורבי תימא הוא דאמרי תי' סמיכה אשם מצורע לאו דאורייתא לעיל מפ' קמא
ילפי' מקרא דאמות מדכתב בחטאת וכאשם מה חטאת לין טעון סמיכה אף
אשם לין טעון סמיכה ואם כן אפי' אשם מצורע כמי ומה אפי' בקום דקסבר
דף ע"ד: בכלל אקרי אמות אשם דאיכו בא חלה להכשיר הא אמרי' פרק קמא
דף ע"ד ויבמות ולקמן ברי' דאיתהו מקומן לפי סיכה תורה אור
אשם מצורע לידון בדבר החדש בכהן יר
ובכהן רגיל יכול לא יהא טעון מתן דמים
ותימורים לגבי מזבח תלמוד לומ' כחטאת
האשם הזה לכהן מה חטאת טעונה וכו'
ואם כן נימא מה חטאת טעונה סמיכה
ומתן דמים ותימורים לגבי מזבח: לעניין
מלקות איתמר פי' בקו' לבל לא לעניין כרת
דתותביה מצורע קרי והקשה הר' חיים
דאכתי היכא לאקמויי דאין עשה דוחה לא
תעשה ועשה לאו דכגיע במקד' וטמא יהיה ויקרא ז
לרבות טבול יום ופור קשיא ליה אפילו לאו
בריבוי היכי דאי ליה הא בעידנא דמיעקר
לא מיקיים עשה ים לומר דעשה דוחה לא תעשה ד
כרת המור ודאי להו כדאשכחן בפר' תמיד
כשהוא בעשה אים בו כרת דוחה עשה ד
דהשלמה לף על גב דבעלמא לין עשה
דוחה עשה ואם תאמר והלא גבי עשה ד
דמצורע דחמיר מפוס שלוס בית ודאי עשה
אפילו הכי לא דחי לא תעשה בהדי עשה
דף עה: כדקאמר גבי מילוח הקן לא כריכה לאו
ליכא ים לומר דעשה דמצורע לף על גב
דחמיר כיון דליכא כרת לא דחי לתרוייהו
לבל בעשה ליכא כרת הכי גרסינן ר' יוחנן
אומר היכן לוקה גבי תומרי דקרות דקתני
מכן מחפ' הוא מפי למיחש נמי נגיעת
קודם דלוקה בקרומה ולא בקודם לר' יוחנן
ועוד ים חומרות הרבה כדפר' ביבמות:
החוא בתרומה כתב הקשה הר' חיים
מבל מקום לילקי בקוד' כדאשכחן
דף ע"ו בפ' קמא דכריתות דלוכל חלב המוקדמין
לזבח מלא מפוס ובל אר לא יאכל קודם לף על גב דבתרומה כתיב כיון
דכתיב לפנין קודם ותיקן דאתם ליכא מעילה מהוא נהנה: ילפינן חט חט
מתרומה כדאמר גבי הזיר במעילה ובכל דוכתא ילפינן מעילה חט חט
מתרומה לבל לעניין מאר לאוקי לא ילפינן ללקות על קודם כמו על תרומה
לחטאה במגבה במעילה ובנוגע בקודם ליכא מעילה והר' יעקב דלוי"ם לא גרים וכל זר לא יאכל קודם חלה וזר לא יאכל כי קודם הס: תזהרה לאוכל בשר
דף עו: קודם מניין תיפוק לי מלא תוכל לאכול בשעריך כי היכי דנפקא לן בפרק העלם מעשר וביכורים דאוכלין בטומאת עצמן לוקה מדכתב לא תוכל לאכול
בשעריך ולהלן הוא אומר בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדיו יאכלנו דאפילו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת וקאמר רחמ' לך בשעריך תאכלנו הכא לא
תוכל לאכול ובין בטומאת הגוף ובין בטומאת עצמן חייבי קרי ובהיות טומאת הגוף דקאמר גבי מעשר וביכורים טומאת הגוף בהדיא כתב ביה
לא תוכל לאכול מן הקדשים כי אם רחץ ואמאי תיכטריך והלא מהאי קרא תיפוק לן תרוייהו טומאת הגוף וטומאת בשר ויש מפרש הלא מכי לאפוקי מהאי קרא
דף לה: טומאה הנוהגת דכתיבי בקרא הילכך פריך קרא בטבול יום שמותר במעשר שמוזהר על אכילת קדשים וקשה מדאמרינן בפרק כל שעה והבשר אשר יגע
בכל טמא לא יאכל אתה מי אלא תוכל לאכול במעשרך הא לא כפקא לן מהתם אלא טומאה הנוהגת במעשר והיכטריך והבשר לטמאי' הטהורים במעשר
במעשר ומאי קרא אלא תוכל הוה מוקימנא לרבוקא בטמא הוכל דאמיר טפי מי לאו דכתביה קרא בעלמא ואזהרת לטומאת בשר לא הוה ידעינא:
דף עו: תניא כוותיה דרים לקים בכל קדם לא תגע תימא דהכא מסתמא דהך ברייתא מוקמא להאי קרא בקודם ולא בתרומה ובפר' העלם אמרינן ואיבע' לימא
נגיעה דתרומ' מהכא נפקא דתכי בכל קודם לא תגע ומייתי הך ברייתא ים לומר דכתב קרי לקדשי נגיעה דמעשר ותרומ' דילמ' מוקמי ואיפוך הכא
כריך לחלוק בין נגיעה לאפילה ולסכי מייתי רחיים מהך ברייתא דגבי קודם נגיעה כאפילה והוה הדין בתרומה ועור קשיא דבהדיא מסתמא דהתם ובפרק
דף ו: קמא דשבועות אתריכן בכל קודם לא תגע לרבות את התרומה ובברייתא היא בתורת כהנים ובאפילה דתרומה כדתוכח מסתמא דהתם דקאי אהא דקאמר
אי מלקי דעתך לתרומה ביוצרת ומפתח בנות מיכל תרומה ניכהו ואי בנגע הא ודאי בנות מגע ניכהו אלא באכילה מיירי והסתם היינו דרמה כמאן לא כרים
לקים מוקי ליה לאזהרה לטמא את הקדש מדאיתקש קודם למקדם ומדאפקיה בלשון נגיעה אפקיה לאזהר' לנוגע בקודם ומריבויא דבכל אזהר' לאוכל
לפני זריקה מאכל לתרומה לא מוקי ליה בכל אלא כפקא ליה לאזהרה לאוכל תרומה מאים הים ורבי יוחנן מוקי לא תגע לאזהרה לנוגע בתרומה אבל לאוכל לא
דף עז: מוקי ליה ותיפוק לי' מאכילה דמוקי קרא דרים לקים ליכא למימר דמוקי קרא דרים לקים בזב בעל קרי ולא יאכל עד
יטבול יטהר עד דמייתי בפרה ולקודם כדקאמר התם ואם כן אזהרה מכח ליה אלא מאכל קודם לא תגע אף על גב דהתם פריך לתנא דמוקי
ליה בזב בעל קרי ולא מוקי ליה בטבול יום דמעשר ומפתח לאו בכות מיכל תרומה ניכהו אלא באכילה דתרומה ניכהו אע"ג דבאכילת
קדשים מצרכינן תרי קראי חד בזב וחד ביולדת וכריכי כיון דאזלינן בתר אכילת קודם ויולדת עוין הכי נמי גבי אכילת תרומה ועיל דבתרומה אלא תליא
בבעלה לא בעי קרא דזב ויולדת אלא לומקום אלא צריך להיותין הכפרה:
דף עז: והבשר לרבות עכיס ולבונה מהכא נפקא לן דחיבת הקודם מכפרת ומסקינן הא דאמר בפרק קמא דפסחים מסקי בי מדבחיה דכן כגון יין ושמן אמאי
ליתכפרו בחיבת הקודם כמו עכיס ולבונה ול' דחיב' הקודם מהניא לשווי המסקה לוכל מוכפר מידי דדמי לאוכל כגון עכיס ולבונה מהוא דבר

נטילת נשמה אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנונע נטילת נשמה מי איכא אלא באכילה ואכתי מיבעי לי׳ לטמא שאכל בשר קודש לפני זריקה דאיתמר טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ריש לקיש אמ׳ לוקה ורבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה בכל קודש לא תגע לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה כדתני כרדלא אתי׳ טומאתו טומאתו וכי כתב ההוא לאחר זריקה אם כן לימא קרא בקודש מאי בכל קודש שמ תרתי גופא טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ר׳ל אמר לוקה ר׳יוחנ׳ אמר אינו לוקה אמר אביי מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל לוק׳ דא׳ קרא והבשר לרבות עצים ולבונה דלאו בני אכילה נינהו ואפילו הכי רבינהו רחמנא קרא ורבא אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוק׳ מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינ׳ביה והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה הכא במאי עסיקינן כגון שקדשו בכלי דנעשה כמי שקרבו כל מתיריו דת׳ל שיש לו מתירי׳ משקרבו מתיריו כל שאין לו מתירין משקדש בכלי איתמר המעלה איברי בהמה טמאה ע׳נ המזבח ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה טהורה אין טמאה לא ולאו הבא מכלל עשה לוקין עליו ורבי יוחנן אמ׳ אין לוקין עליו לאו הבא מכלל עשה אין לוקי׳ עליו מיתיב ר׳ ירמי׳ אות׳ תאכלון ולא בהמה טמא׳ ולאו הבא מכלל עשה עשה אל רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפ׳ אסברא לך באיברי בהמה טמאה דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי בחיה והכי איתמר רבי יוחנן אמר עובר בעשה׳ ריש לקיש אמר אינו עובר בולא כלום רבי יוחנן א׳עובר בעשה׳ בהמה׳ אין חיה׳ לא ריש לקיש אמר אינו עובר עליו בולא כלום ההוא למצורה מיתיב

נטילת נשמה אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנונע נטילת נשמה מי איכא אלא באכילה ואכתי מיבעי לי׳ לטמא שאכל בשר קודש לפני זריקה דאיתמר טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ריש לקיש אמ׳ לוקה ורבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה בכל קודש לא תגע לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה כדתני כרדלא אתי׳ טומאתו טומאתו וכי כתב ההוא לאחר זריקה אם כן לימא קרא בקודש מאי בכל קודש שמ תרתי גופא טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ר׳ל אמר לוקה ר׳יוחנ׳ אמר אינו לוקה אמר אביי מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל לוק׳ דא׳ קרא והבשר לרבות עצים ולבונה דלאו בני אכילה נינהו ואפילו הכי רבינהו רחמנא קרא ורבא אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוק׳ מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינ׳ביה והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה הכא במאי עסיקינן כגון שקדשו בכלי דנעשה כמי שקרבו כל מתיריו דת׳ל שיש לו מתירי׳ משקרבו מתיריו כל שאין לו מתירין משקדש בכלי איתמר המעלה איברי בהמה טמאה ע׳נ המזבח ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה טהורה אין טמאה לא ולאו הבא מכלל עשה לוקין עליו ורבי יוחנן אמ׳ אין לוקין עליו לאו הבא מכלל עשה אין לוקי׳ עליו מיתיב ר׳ ירמי׳ אות׳ תאכלון ולא בהמה טמא׳ ולאו הבא מכלל עשה עשה אל רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפ׳ אסברא לך באיברי בהמה טמאה דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי בחיה והכי איתמר רבי יוחנן אמר עובר בעשה׳ ריש לקיש אמר אינו עובר בולא כלום רבי יוחנן א׳עובר בעשה׳ בהמה׳ אין חיה׳ לא ריש לקיש אמר אינו עובר עליו בולא כלום ההוא למצורה

מיתיב

למעוטי מירים מבכור בהמה והא דתמר דמריך מיקבל כל דמין מל פר
הייכו למכוה וליהוי דחוי תימא אם ניתן לפסול מה בכך מעשה
ליכטבח הוה מי ניתן מתנן על הלבן מהרי לא פריך הכי אתניתין דתמר
דף נג ע"ב פרק הזורק לו דיק הכי ימא והניחו על כן הזהב מבהיכל ועוד תיקשי לי קרא
דף נד ע"א דמייתי לעיל בפרק קמא וזרקו הכהן את
הדם וכתיב דהא דפריך וליהוי דחוי לא קשי
דוקיק לפסול דחוי זה אלא מעשה ליכטבח
בעלמא אלא פריך אתיא לפלי חול ולפסדך
מן הכלי על הדשפה כל שכירו לא הוי דחוי
מכפיו מרובין מעלין דקומה הין זה בידו
כיון דחוי מעשיו ביום טוב ובני כיסוי
הדם דקרי ליה דחוי כמסיסה סרוח וכתבלה
כיון דחוי מחוה לבטל הריחו לא חסרי בידו
ולא דמי להא דמקוה לחוסרו והפרי קרבן
דף נד ע"ב והתניא דת דלעיל בפרק קמא הין זה קרוי
בידו כיון דחוי דעתו לחזור:
אין דם מבטל דם ודם המתקבל זריק
ליה לפם מיס כדבי אליעזר דפרק
דף נה ע"א התערובת דחוי ליה רוחץ היכמי סבר לה
כר' אלעזר דאמר נתערב בדם התמצי כמרי
והתניא

מיתיב רבא אילו נאמר קרבן לה' בהמה הייתי
או חיה בכלל בהמה כעניין שנ' ואת הבהמה
אשר תאכלו שור שה כשבים ושה עזים איל
וצבי ונומר תלמוד לומר בקר וצאן בקר וצאן
אמרתי לך ולא חיה יכול לא יביא ואם הביא
כשר הא למ"ד זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו
הביא לי חיטים והביא לו חיטים ושעורי שאינו
כמעביר על דבריו אלא מוסיף על דבריו וכש'
תלמוד לומר בקר וצאן בקר וצאן אמרתי לך
ולא חיה יכול לא יביא ואם הביא כשר הא למה
זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו אל תביא לי
אלא חיטין והביא לו חיטין ושעורים שאינו
ממוסיף על דבריו אלא כמעביר על דבריו
ופסול תיובתא דריש לקיש תיובתא: וכולן שקיבלו בו': בעא מיניה ריש לקיש מרבי
יוחנן פסול מהו שיעשה שירים אמר ליה אין עושה שירי' אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו
הואיל ומרצה לפינחס רב זביד מתני הכי בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנ'כוס פסול מהו
שיעשה שירים אמר ליה פסול נופיה מאי סבי'לך אי פסול משוי שירים כוס פסול משוי
שירים אי פסול לא משוי שירים כוס פסול נמי לא משוי שירים רב ירמי' מריפתי מתני
הכי בעא מיניה אביי מרבא כוס מהו שיעשה את חבירו דחויי או שירים אמ'לי' פלונתא
דרבי אלעזר ברבי שמעון ורבנן דתניא למעלה הוא אומר את דמה ישפך למטה הוא
אומר את כל דמה ישפך מניין לחטאת שקיבל דמה בארבעה כוסות ונתן מתנה אחת
מזה ומתנ'אחת מזה שכולן נשפכין ליסוד תלמוד לומר ואת דמה ישפך יכול נתן ארב'
מתנות מכוס אחד יהו כולן נשפכין ליסוד תלמוד לומר ואת דמו הא כיצד הוא נשפך
ליסוד והן נשפכין לאמה רבי אליעזר ברבי שמעון אומר מניין לחטאת שקיבל דמה
בארבע' כוסות ונתן ד' מתנות מכוס אחד שכולן נשפכין ליסוד תלמוד לומר וארת
כל דמה ישפוך אמר רב אשי ההוא למעוטי שירים שבצואר בהמה: קיבל הכשר ונתן
פסול כו': וצריכא דאי אשמעינן פסול הוה אמינא מאי פסול טמא דחזי לעבודת ציבור
אבל שמאל לא ואי אשמעינן שמאל דאית ליה היבשירא ביום הכיפורי' אבל כלי חול
לא ואי אשמעינן כלי חול משום דחזו לקדושינהו אבל הנך אימא לא צריכא ולהוי
ליה דחויי אמר ליה רבינא לרב אשי הכי אמר רב ירמי' מריפתי משמיה דרבא הא
מני חנן המצרי היא דלית ליה דחויין דתניא חנן המצרי אומר אפילו דם בכוס מביא
חבירו ומזיג לו רב אשי אמר כל שבידו לא הוי דחוי אמר רב שייא כוותיה דרב אשי
מסתברא מאן שמעת ליה דאית ליה דחויין רבי יהודה דתנן ועוד אמר רבי יהוד' נשפך
הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם ושמע'ליה דאמ'כל שבידו לא הוי דחוי
דתניא רבי יהודה אומר כוס אחד היה ממלא מדם התערובת וזורקו זריקה אחת כנגד
היסוד שמע מינה כל שבידו לא הוי דחוי שמע מינה גופה תניא רבי יהורה' אומר כוס
אחת היה ממלא מדם התערובת שאם נשפך אחד מהם נמצא שהוא מכשירו אמרו לו
לרבי יהודה והלא לא נתקבל בכלי מנא ידעי אלא שמא לא נתקבל בכלי אמר להן

אף

תו' נחמר קרבן לה' מן הבהמה ולא פיר בקר וצאן: הייתי אומר כו' כעניין
שנאמר זאת הבהמה וכתב בתריה חול וכבי תרי בקר וכתן כתיבי התם מן
הבקר ומן הצאן תקריבו והדר כתי' אם עולה קרבנו מן הבקר ואם מן הצאן
קרבנו מן הכבשים: פסול מהו שיעשה מירי' מי מהוה פסול לעבודה: מהו
פורש קור מיעשה מיריים אם קבל וזרק מהו שיחזור
הכם' ויקבל וזרק ויכם' הקרבן מי אמרינן
כיון דזרק פסל עוי' לדם שבכור' מירי' ותו
דף נד ע"ב לא מיחזי לזריק': או דילמא לא אלמ' זריקה
פסול לפוי' לדם שבכור בהמ'מירי' ויחזור
הכם' ויקבל: תיו לך זריקה שפוסלה שעום'
את הפה מירי' אלא זריקה מחם' חוץ לזמנו
וחוץ למקומו הואיל ומרצה פיגולו הואיל
והויא זריקה מן התורה למיקבעה פגול
ופסול: כום פסול כגון מיל מהו שיעשה לדם
שבכור מיריים אם זרקו כהן כשר לזה ולא
יהא תקנ' לקרבן בחזור ויקבל: פסול נופ'
מאי סבירי ליה דרש פסול מזרק מאי סבירי
לך בפיריים שבכור בהמה דלא קמיבעיא
לך: כום מהו שיעשה את חבירו דחוי מירי'
כגון חטאת שקבל דמה בפני כוסות ונתן
כל מתנותיו מאחר מהן חבירו מיריים הוי
ונשפך ליסוד דכתב ואת כל הדם ישפך
ונומר: תו דיחוי הוי דחויה בידים אלא
ניתן מאמו על הן יכו': ויספך לאת שבעזרה
המוכיחה דמיס בכחל קדרן למעלה בפרה
הוי תו בפעיר כפיה בפירי הדם: ואת דמו
ישפוך ולא כתב כל דמו למטה בחטא' יחיד
הוי תו אחר ואת כל דמה ישפך והן נשפכין
לאחר דכום עושה את חבירו דחוי: למעוטי
זבחים פרק ג משיריים שבכור בהמה מאין נעשין מיריים
ויקרא ד ע"ב על ידי הדם הנתקבל ויספכו לאמה יחזיר
פסחים נה לכפר אלא מיפסיל בהכי ובפרק שני סניף
לה למאן דאית ליה הולכה אלא ברגל אמה
הולכה למה כדאית ליה ולאידך כדאית לי':
נוקמו כפשוטה על גבי הכבש או אלא כנגד
היסוד כו' הכפר ויקבל מי סבירא לן דפסול
עם מירי' הפעיכין הוי תכא דאלא במקומו
לאו כמקומו דמי לפיכך לא עשאן מירי והי
סבירא ליה דאלא במקומו כמקומו דמי והו'
ליה זריקה במורה בדרש כפול הפעיכין
דחוין להו תקנ' בחזרה דחזי לעבודת כיבו'
כגון טמא דחזי להתחילה בכיבור הילכך
גבי יחיד חיכא תקנתא בחזרה ביום ה
הכיפורים נטל את המחתה בימינו ואת
יומא דף כב הכף בשמאלו וכיסוי דחוי דהא כרש'וכרחה
ופסחים דף ו ואמאי אית ליה תקנתא בחזרה אפילו דם
פעיר הנעשה בפנים בכוס ואת המשתלח
לא נדחה הדם של מביא פעיר אחר ומזוג
לו דם וכשר הדם למתנותיו וזה ישתלח
ולמוץ אפילו דנקט מכוס דאלמה מחלקות
בדבר היכא למאן דאמר אפילו בעלי חיים
נדחי'דקתני ואם משהגריל את אחד מהן
יביא אבי' וגריל עליהם כבתחילה והנשאר
ידחה והיכא למאן דאמר מביא חבירו אלא
בהגרלה דבעלי חי' לית נדחין והגרלה לא

מעכבא לכל דם בכוס ואת המשתלח יספך הדם המחוטין נדחין ולית חוזרין וכרחין: ואת תכין המצרי למיתר אפילו דם בכוס מזוג ליה אחר מבירו לתקן
להחזיר כי הכך דאתכיתין: אלא ההוא דמשתלח לית בידו מי ייתר דיהבי ליה אחריני: ימות המשתלח דחידחי ליה ויביא אחרים: מדם תערובת של
פסחים: זרקו זריקה אחת כדרך פסח: כנגד היסוד לאפוקי קרן דרומית מזרחית ואתריכן לקתן פלוגתא דרבי יהודה ורבנן: לעצמות: נמצא כום זה מכפירו מאחרי כולם מעורבים בו מכוס דאתערוב בדם התמצית אתריכן לקתן רבי יהודה לטעמיה דאתר לית ליה מכפר
דחידחי יש בהתערובת הואיל ובירו לאוספו והלא זה מנספך לא נתקבל בכלי היאך יהיו כפר הא קיימא לן כספך מן הכותר על הרצפה ואספו פסול: מכח ידעי
דרבנן פלוגתא והלא מעשה היה הלא מכרת היה בעלמא דחיים לעמת כספך דמו של אחד מהן עמא לא נתקבל ונמצא זורק דם פסול:

אף

אף אני לא אמרתי אלא כשנתקבל בכלי והוא
נופל מן הערב כהנים זריזין ועבדין היו ומשתפכין
והלא דם התמצית מעורב בו ורבי יהודה
לטעמא דאמר דם התמצית קרי דם דתניא דם
התמצית באוהרה ר' יהודה אומר בברת והא
רבי אלעזר מודה רבי יהודה לענין כפרה
שאינו מכפר שנאמר כי הדם הוא הנפש דם
שהנפש יוצאה בו קרוי דם שאין הנפש יוצאה
בו אין קרוי דם אלא רבי יהודה לטעמא דאמר
אין דם מבטל דם אמר להם ר' יהודה לדבריכם
למה פוקקין העזרה אמר לו שבח הוא לבני
אהרן שיהלכו ער ארכובותיהן בדם והא דם
הוי חציצה לח הוא ולא הוי חציצה דתנן הדם
והרוטב והדבש והחלב יבישין חוצצין לחין אין
חוצצין והא קא מיתווסי מאנייהו ותנן רהו
בגדיו מטושטשין ועבד עבודתו פסולה וכי
תימא דמדללו להן ותני מדיו במידה שלא יחס
ושלא יותיר בהולכת איברים לכבש דלא
עבודה היא ולא והתניא והקריבו בני אהרן
את הדם זו הולכת אברים לכבש אלא בהולכת
עצים למערכה דלאו עבודה היא ולעבוד היכי
אולי אולי אאיצטבי: מתני' השוחט
את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאוכלו
ולהקטיר דבר שאי דרכו להקטיר כשר ורבי
ליעזר פסול לאוכ דב שדרכו לאוכל ולהקטיר
דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית כשר לאוכל
כחצי זית ולהקטי כחצי זית כשר שאין אכילה
והקטרה מצטרפין: השוחט את הזבח
לאכל כזית מן העור ומן הרוטב ומן הקפה
ומן האליל ומן העצמות ומן הגידין ומן הקרנים
ומן הטלפים חוץ לזמנו וחוץ למקומכן כשר
ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא
השוחט את המוקדשין לאכול שליל או שילי
בחוץ לא פיגל המוליך אם התורין לאכל
ביציהן בחוץ לא פיגול חלב מוקדשין וביצי
תורין אין חייבין עליהן משו פיגול ונות וטמא:

גמ' אמר רבי אלעזר פיגל בזבח נתפגל
בשליל בשליל לא נתפגל בזבח פיגל באליל
נתפגלה מורא במורא לא נתפגל אלל פיגל
באימורין נתפגלו פרים בפרים לא נתפגלו
אימורים לימא מסייע ליה ושוים שאם חישב
באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום

מאי

והתניא מדיו כמדתן הך פירכא אליבא דמאן דאמר חבבו מיגו גייס לעיל
בפרק שני:

פיגל בזבח כתפגל אליל כיון דאיכא חיכוי דאכלי ליה חייב כרת דיוך
חמו דרכן לאכול כך פי' בקונט וכעניין זה גבי מורחה דלא חזיא
לאכילה דפירסה בעלמא היא הילכ' מחשבה
דידיה לא מיפגלא ומיהו היכא דנפגל הפה
על ידי דבר אחר כיון דאיכא חיכוי דאכלי
חייב עליו כרת ומסתברא דאפי' בחוץ
בפתר בפר היכ' מפגלא את העוף דמורח'
לאכילה דפירסה בעלמא היא הילכ' מחשבה
לא מיפגלא ואין בה לא אכילה ולא חזות
לאכילה מזבח והיינו טעמא דחייבי בעריות
לא נפגלו חיתורים ואכל באליל לא חיפגר
לומר כך דאף על גב דפרק כיצד מערימין
גבי מוחט את החטאת ונמלך בה חרב עה
מי יחני חרא כאכל לכל אדם ובכל מקום
ולעולם ואם כן הייתי יכול לומ' דהייכו טעמ'
דלא פגלא ביה מחשבה מעוס דלאו גופה
דזיבחא הוא אלא על כרחך משום דלאו בר
פגירה ליה דגופה דזיבחא הוא דהא אמר
פיגל בזבח נתפגל אליל ומכר לה כאידך
ברייתא הת' דאין כאכל אלא לזכרי
כהונה ליום ולילה לפנים מן הקלעים ות'
כתי מפני להו הילכך כריך לפ' הטעם כתו
מפיר בקונט יום דאחיכים כאן לפרש מעוס
דדרסינן בתורת כהנים בפרשת כו נבי
נותר הזב' פרט לאליל ולסילוק ועל כרחין
צריך נותר באליל כדאיתא בתמורה בפרק
כיצד מעלין גבי אליל שפחטה דאין
נאכל אלא ליום ולילה הילכך אם חזרו עיניי'
לנותר תכהו עיניו למחשבת נותר ואין
כרחה פירוש זה דאמרה ליה לתכה הא דילמ'
חיכטריך לנופיה למעוטיה אליל מנותר
ונראה דאדרבי פריפה קאמעט אליל ואילו
דפריש כתיבה קרא פיגול באליל כתפגלה

מורחה בפ' העור והרוטב מודו כולי עלמו
דפלוגתו סכין היינו אלא בההוא מילי הכ'
ובעולה חיירי מקודר להסי המורח' בפ' ת'
דאי חיפס' אלא יקח מן הווסט עם המורח'
בהילת פריס ובשריפתן לא עם' ולא כלום
דמחשבה אכילה לא מהניא בהו דדבר
שאין דרכן לאכול הוא מחשבת פריפה
מכי לא דמחשבת אכילת מזבח קפיד
דאחכת אבל פריפה לאו לפון אכילה הוא
ואף על גב דאתריכן בפילקין לעיל חשיב
מתאכלהו אם למ' הכי מילי דחשיב בלפון
אכילה כדאוקימנא התם כך פירום בקונט
ובחכ' דאתן לעיל מיירי במידי דראוי לאכילת
אדם ומחשב מתאכלהו התם דהוי פיגול
אבל האי שייך בית לא אכילת אדם ולא
אכילת מזבח ומ"מ מיגו דפסלא בה ליכה
פסלא בה מחשבה תימה דליפני כדמפני
לקמן פ' טבול יום דאילמא מחשב לא פסלא
ליכה פסלא ול' מעוס דלא בעי למיפעט הא
דבעי רבי אלעזר פ' טבול יום ליכה מהו
פתוגיל בפריס הכפרפים ועוד יש לומר
דקסבר הסם דאי ליכה מועלת מועיל פיגול
לעיכוי דאם פיגל בחיתורים פיגל הבשר
לכל הפחות לאוכל אליל או סיליה בחוץ לא
פיגל הוה הדין למחר הא אליל וסלי חייבין
אלא מ"מ כאן מחמת זבח כו' ואם תאמר
תכתי נותר ומתה קשיא דמעמע הכא דיוקא דאתאליל וסיליה חייבין מעוס
מהני בהו דבר אחר לאכל הוא ומחשבה פריפה מהי לא לאמחשבה
אכילה מזבח קפיד דאחמ' לאכל פריפת לאו לפון אכילה הוא ומ"מ דחשיב בלפון אכילה כדאוקימנא התם:

מקום כותר וטמא ובריית דלעיל קתני ואין חייבי עליהם מקום פיגול וכותר
וטמא ים למר דלעולם אין חייבין אלא ומיל מקום כותר וטמא והאי
דקרייהו מקום פיגול אלא ברוקין שבעין הואיל וכשיר בעופות לאו דווקא
דקרין שבעין דהם אחר מומין שאינו מחוסרי אבר כדאמר בפרק קמא
דקדין ומין דווקא יבש גפה ונקטע עינה או
כתי אחר מומין שאלי מדרבנן ומה שפירש
בקונטרי דמחוסר אבר שאוף מקום
הקריבהו נח לפחות בחנם פי דבהדיא דרי
לה בקילופין מדכתב מן העוף ולא כל
העוף תרי קראי כתיבי בכותר אד בשאר
ואד בתורה ותית דרים דאם אינו דמשמת
היכי אלפי אחר כותר אלמי שאת שירום בפ'
קמ' שמוך לסופו מיהלהו טמאי ויקריבוהו
טמאין זיבחא נופיה מי משלים פי בקונט'
דהאי יקריבהו בחומרין קאמר ולא בדם
דומיא דאחולהו בשאר דאם אכלו טמאין
או ערלים זבח או שנזרק דמו כהלכתו מי
משלים קרבן מלרפות ואם תאמר הבא
להביא חומריים לית או בחוץ אחרי פסול
הלא אם הביא חומריים עד לאחר או בחוץ
ניין שנזרק דמו כהלכתו לא נפסל קרבן
מלרפות ים לומר הלא דמי להביא חומרי'
לאחר אי עביד במחשבתו משלים כוליה
בקרבן בקדשים הנאכל ליום ולילה דניין
דהוו חומריים בעין כל אחד הלא מיקטרי
לא משתרי שאר בהילה וכי מטי לאחר
משלים לאחר שאר אחר שלא משלים שאר חדש
דהקריבוהו טמאין דאם עלו לא ירדו ועוד
בטמאין חומריים או שאר משתרי שאר
בהילה משתרי שאר כיון דנזרק הדם
כהלכתו אחרי שמא מלהופיהו אי קאי
חומרין בחוץ אחרי פסיל רבי יהודה הלא
אם עשה כן לא נמנע הדם שאר מלרפות
ואם שאר משתרי בהילה דניין שהופיה
חומריים בחוץ הוה ליה כניתאו חומריים
או שאר שאר משתרי בהילה דניין שהופיה
להוציאו דק אחד אחרי שפיר הכי: קשבר

מאי לאו הא חישב באימורי נתפגלו פרים לא
הא חישב באימורין נתפגלו אימורין עצמן:
תא שמע פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים
שעלי בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל
בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינ מאי לאו
לינה בשר ושם מגו דפסלה בלינה פסלה בה
מחשבה לא לינת אימורים הא מרקתני סיפא
כולן מועלין בהן על בי הרשן עד שיותך הבשר
מכלל דריש לינת בשר מירי אירי הא כראית
והא כראיתא רישא אימורי וסיפא בשר מיתיב
רבא ואלו שאין מפגלין ואין מתפגלין צמר
שבראשי כבשים ושער שבזקן תיישים והעור
והרוטב והקיפרה והאלל והמוראה והעצמות
והגידין והקרנים והטלפים והשליל והשיליא
וחלב חמוקדשין וביצי תורין לא מפגלין ולא
מתפגלין ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר
וטמא והמעלה מהן בחוץ פטור מאי לאו לא
מפגלין הזבח ולא מתפגלין מחמת זבח לא
מפגלין את הזבח ולא מתפגלין מחמת עצמן
אי הכי הא דקתני סיפא כולן מפגלין ולא
מתפגלין הא תו למה לי וליטעמיך אין חייבין
עליו משום פיגול הא תו למה לי אלא איידי
דבעי למיתנ נותר וטמא תנא פיגול הכא נמי
איידי דבעי למיתני המעל בחו תנא נמי וכולן
לא מפגלי ולא מתפגלין רבא אמ אף אנן נמי
תנינא השוחט את המוקדשי לאכול שליל או
שלי בחו לא פיגל והמולק את התורי לאכול
ביציהם בחוץ לא פיגול והר תני חלב המוקדשין וביצי תורי אי חייב עליהן משום פיגול
נותר וטמא הא שליל ושיליא חייבי לאו שם כאן מחמת הזבח כאן מחמ עצמן שם:
תנן התם ובעלי מומי ר עקיבא מכשיר בבעלי מומי אמר רבי חייא בר אבא אמ ר יוחנן
לא הכשיר רבי עקיבא אלא ברוקי שבעי הואיל וכשירי בעופות והוא שקרם הקדישה
את מומה אמר רבי חייא בר אבא ומודה רבי עקיבא בעולה נקבה דכמא דקרם מומה
דמי להקדישה: מיתיב רבי זירא המעלה מהן בחוץ כשר הא מאים חייב והיכי משכח
לה בעולה נקבה אי אמרת בשלמא קסבר ר עקיבא עולה נקב אם עלה לא תרד הא

מעילה דף ט

בסורת הש

דחויין לפתח אהל מועד: מאי לאו אין מפגלין את הזבח אם זרק עמ לאכל או להקטיר מאלו חוץ לזמנה הזבח כשר ולא מתפגלין מחמת הזבח אם חישב
לאכל מבשר הזבח או להקטיר מחמת חיטורין חוץ לזמנו ולא כתפגלו אלו ליעכם בהכילתו כרת ותיובתא דרבי אליעזר דתפה מליל ומורחה תכן מחמת עצמן
אם זרק על מנת לאוכלן לאלו חוץ לזמנו אין מתפגלין אלא מחמת מחשבתו הא תו למה לי לאו לאתויי דאף מחמת זבח אין מתפגלין: ולימעמיך אין חייבין
עליהם מקום פיגול משום מעלה לא למיכתי הא תכא תיתי להמעמיך דיוק אלא לרבות אלו דוקא אלא לרבות דטמא ונותר נמי בכלל בשר הנאכל
כמי מחשבה פגיה לא תיקשי אלא בחוץ נמי תניא כרבי אליעזר דאמר אף בחוץ ולא מפגלין לא פיגל מחמת
לא את עכמן ולא את הזבח הא מליל ומיליה חייבין עליהן מקום פיגול אלמא מחמת מחשבת מתפגל לא אפקעינהו: מחמת זבח מתפגלין
מחמת מחשבה אמאי לא מתפגלין תכן אחד גבי אם עלו אלא ירדו וכשרין בעופות לכתחילה אחין מעלה פוסל בהן אלא חיסרון
אבר כגון יבש גפה נסמית עינה ויבלת או נקטעה רגל מקום הקריבהו נח לפתחך כדאמרם בכבורות: אבל דוקין טיאלה בל לגון או דק כמו הנוטה
כדוק: דוקין מבעין לא פסלי בהו ואפ דמקום אחר אלא בהמה דכתיב תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים מיבה דרשי תמות וזכרות
בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות הואיל וכשרין בעופות לכתחילה בהמה אם עלו לא ירדו והוא מקדש הקדישן אבל קורס מומין את הקדישן
לא חלה עליהן קדושת מזבח מעולם אלא קדושת דמים ואין המזבח מקדש פסולין אלא מכדאמרן לו כדאמרם בפרק המזבח: ומודה רבי עקיבא בעולת
בהמה נקבה שתרד ואפ שכשירה בעופות לכתחילה מאי טעמא דכמאן דקדוש מומה להקדישה הוא שאין לך מום בעולה גדול מזה דכל עולת זכר הוא
המעלה מהן בחוץ בבריית הלעיל תכן לה ותקני בה מליל ומעלה מהן משמע מבשרו פטור דלאו נופיה דזיבחא הוא ולא חזי להקרבה כדתניא בגיד הנשה
מה יותרת כבד וכליות החמורים בחמש מוקי מכלל מליל אף כל מוקי מכלל לפליל הא מבשר חיישב: והיכי משכחת לה בעולה נקבה דאלמיס

המעלה מבשרן בחוץ פטור דלאו מיתקבל בפניס הוא פרישן בפרק בקדרה דמעילה מבשר חטאת פו:

הח

הא מני ר׳ עקיבא היא דאיכא בפנים אם עלתה לא תרד מיחייב עלה בחוץ:
הכי גרסינן חיישמעלה מהן בחוץ פטור הא מיימורי חיישחייב: והא מהן
קתני ואימא רומיא דידהו: חיישמעלה מיימוריהן בחוץ פטו׳ הא מיימורי
חיישן חייב לא תיסמא הא מיימן חייב אף אי חיישמי חיישן חיי׳ ובפלימס
אי בחטאת עסיקינן מבחץ נקבות והא קורס מור

מהן קתני דמשמע מבפנים ואימא רומיא
דידהו ודיוקין מיבה הא מיימן חייב עכ
רומיא דידה דייקינן מן הכבר על כריחך
בעולה קאי: מתניתין רבי יהודה פוסל
לף על פי שאין כאן לא אכילה ולא הקטרה
ובגמרא מפרש טעמא: מלא כנגד היסוד
אי על המזבח מלא כנגד היסוד: גמ׳ תרי
כתיבי בנות׳ חד בפסח וחד בתור׳: חליפין
פסרים תורתו וחבדה והסרים לחר׳ תחתי׳
ונמכרת הרחמנה הוית מכייה חליפי תורה
ויקריבה: וולדות תמורה ולר תורה ותמור׳
תורה וכולן קריבין כדתניין בבכורות
דין קדמיך הלו התמורות לחר יהיו לך הלו
הוולדות בכולן הני קורח בהן תפח ובחת
וגומר: תלמוד לומר וכם׳ דהו׳ ליה למיכת׳ קומבץ׳ דיומו
ונוקדתו ביומו יאכל הוה ליה קרא לגרסת ופוסק
מלמיס מיר חיל מיר הטעון לחם כמותה
ומלמי פסח תניית תרבץ עסר לבל מלמי׳
בעלמא לא מכי לריבוי דהה כתיב בהדיה
בהו מכי ימים ביום זבחכ׳ יאכל ומחרת:
הכי גרסינן חם כן ליתח קרא לא תותירו
כדכתיב בבל מאר הנותרים לפון נותר
ועוד טעמא דרבי יהודה על כריחך מבירה ליה
הוא ולא מריבוי דקרחי חלא מבירה ליה
דהוחיל ומיפסיל בהוצחה ובהנוח מיפסיל
מי במחשבה הוכחה: ותיכוח מחם הניח
לחחר מיפסל דחם נפסל בפקיעת חמה:
וניפלוג מי רבי יהודה בכולהו הוחיל
ועעמא מחחי מבירה היח: דניפלוג בכולהי
הנך דמתניתין קחני כשר ומפנינן בהי
מנייהו ניפלוג: מי קא מיפסיל חם הי׳ סובר
חת העבמות חוכלים מהקריבוהו טחחי׳ מי
קמיפסיל וקחי יקריבוהו בחיסורין קחמר:
רומיא דיחכלוהו בכשר וכן חם יחכלו ט
טחחין חו ערלים זבח מנזרק דמו כהילכת
מי פסיל הקרבן לחפרע מלרפות: הכי
גרסינן ליפבח חחרי׳ כל כמיב׳ מי יפמא לו
להקריבו בפסול הכפנים פחחין לף יפמא
לו וכן הערלים להקריב לחזבח בעבירה חו
לחכל קדש בעבירה הילכך חין מחשבתו
מחשבה בדבר חלוי בחחרים לערב דמו
בדם כו׳ כולי הלי מקיזוח כלו׳ ואי ליפלוג
בלבר רמח כולו דם מבטל דם וכיון דעיכב
לף פסיל מחשבת עירוב לף פסיל ליתן חת
הניתנין כו׳: ליפלוג במחשבו מלא במקומו
רבי יהודה לטעמיך דחמר לפילו יהבינה חוץ
למקומו לף מיפסיל זיבחה מלרכות דמלא
במקומו דמי בפ׳ דלוקין מתניתי׳ דחמר׳
ליתן חת הנתנין למט׳ למעלה כו׳ דמבירה
לי׳ למ׳ דמלא במקומו כמקומו דמי דמסקנ׳
מידי דהוה למחשבה חיכוח ולליבה דרבי
יהודה: וליפלוג בליתן חת הניתנין בפנים
בחוץ מחשב ליתן בפנים קא מקפי דהמס

ודאי אי הוה יהיב חטאת החיכוה בפנים מיפסלא דכתיב וכל חטאת לאכל יובא ונומר קסבר רבי יהודה מחשבה ליתן חת הניתנין בחוץ בפנים לף פסלא דבבי
מחשבה חוץ לזמנן כתוב פליגי ודרשינן: פיהה לוקמו חוץ מפלגם בדם ובשר וחימורין דהייבו חוץ למזרה מעם מבפנים היתר הבמות כפחלגם בכל חלה הילכך
גזירה שבחוב: דפסלו חוץ למקומו להכניסו לפנים לאו הכנסה מחשבה היח דבר רע לף תזבח לה חלהיך פור ושה לאכר יהיה בו מום ובו׳ ריבה כאן לזהר׳ מלא
יפחוט בדרוש החטאת וחטאת מבכנם דמה לפנים כו׳ כלו׳ לף תזבחנה עם דמה לפנים ולאו בהכנסה מעם קמזהר ליה חלא במחשבה הכנסה דהה בזביח׳ קאי
ויקא קרי לה דבר רע חלמא מיפסיל הכנים סובב כשר בפרק כל הזבחים סנחערבו ויקיימא לן התם בגמ׳ בפילהי פירקין דהה דדייקינן הה מזיד פסול בפכיפ׳
בפנים מחמו על מזבח הפנימי הוה דקפסיל רבי יהודה ולא מיפסל בהכנסה: ופסחה ומה כו׳ דחיכה למיפמא מיניה דכל מכן למחשבת הכנסה לא פסיל: יהה

קסבר ר׳יהודה בפיגין מקום מיהה מפלגם בדם ובבשר תיפמי למאי הלה
ידע טעמא דמקום מפולם תיקפי ליה לרבנן חימי לף חפוב חוץ
למקומו דמהחי טעמא מפעטינן ליה בפיר הלעיל ולקמן בס׳ התערובות עיש דף כב
לומר דקר׳ דרבי יהודה הוה הלה בעי מפוס דמסקינן טעמא מפברת ומי חי׳ דף כב
ליה לרבי יהודה כו׳ פריך ליפבב סוגיא זו
לכל הלמונות פמירם בפירקין דלעיל מקום דף כב
מפולם וחטאת פנכנם דמה לפר׳ דמה
לפנים פפולה פי׳ בקונט׳ פלא תזבחנה על
מנת להכנים דמה לפנים ולא בהכנסה
מעם קמזהר ליה הלא במחשבת הכנסה
דהה בזביחה קאי וקא קאי ליה דבר רע
הלמא מיפסיל ועוד יש לפר׳ דבי׳ רע מפעם
ליה על ידי דיבור דהייבו מחשב׳ ולאו הכנסה
מעם וקיימא לן כפכיפר למיץ דחמר הלא
במקומו לאו במקומו דמי חימי פפל דחמר׳
טפי מפחר קרבנות יש לומר דבפחר דמי׳
כפנית מעמו על הפרכת ובין הבדים חיכח
למימר דילפינן (בחטא׳ פסול יש דם עור
יצוק במקומו וכפר (בחטא׳ לין תקנה
לדם הנפחר חי כמי תנח רפב לאו במקומו
דמי יפכור בחטאת דפסול לף בלא כיפור:
בר״ך:

הבא דחמוביה חמיב לף כל פכין תיפמי
לם כן בטלה תורת פיבול חזרק
מקנת דם בחוץ חו חוכל כזית בחוץ לף
מיפסיל ומחשב מחשב פוסל הכח כמי כחי
דמכנים בלא מכפר לף מיפסיל מחשב ל
להכנים ולכפר פוסל ים לומ׳ דבר רע מפמ׳
דבר פהוח רע במקום לחר דהה בכיפר
זה לפרתי בחחשבה בפעת זביחה הכח
דחיפב לף כל פכן דכפר דלפילו חיפב ליח׳
בפנים על מזבח הזהב על מנת להכפיר
כפר כיון דבמחשבה לף פייכא כפרה כלל
חבל כתיב חתם רחויה לכפר בפוס מקום:
מיהכלוהו

שיאכלוהו טמאי לא לאכילת כלבים דבטהרי מיפסיל קודש לאכילת אפע׳
כגיפה ואפילו תאב לו חבירו מכל מקום בהך מחשבת לאכילת
דבר איסור גורס לו מבלא לאכילה יכול לפוסלו בגיפה בפר פסח פלא
הוכלה דתניא בהקומץ רבה דמעין כיתר לטהורים אין חייבין עליו משום
טומאה היינו בדבר שבריך התיר מזבח
כגון בפר שנטמא לפני זריקה ולא דמי
לבשר פסח פלא הוכלה ולחמי תודה פלא
הורמו ובריך לרקדק דהכא דרפיבן לאכר
לה לרבות חימורי קדשי קלי ותם מוקמיב
ליה לרבות לן ויפה:

הדרן עלך כל הפסולין

מניין לניתני על מזבח החיצון
שנתנן שתי כיפ׳ מו׳
לכאורה לתיני בבי שתי
דבית הילל כיון דמכשרי בחטאת לקמן
וכפר אף על פי פלא נתן אחד לא בריך
קרא לעשר קרבנות וכן שנים בסוף ג
שמעתין דקאמר וכל הנך תנאי דשפיר ליה
להו לרם זבחיך ישפך לרשת לחריבה כל
הניתנין על מזבח החיצון שנתנן שתי
אחת שכיפר שנו להו שברי לה בבית הילל
דאמרי אף חטאת שניתנה שתי אחת
כיפר וילפי כולהו מחטאת וכראה דאתיא
אפילו בבית הילל וקשבר הוי תנא דלא
ילפינן מחטאת מפום דשתי שנתנן שתי
אחרע דשאר קרבנות ילפינן בשריק לי זהו
דף נג מקומן שנתנן סביב והוה לשיכא הפתיס
שעשרן הנתנן שתי אחת ולא כיפר לי
כמי שפום דטובא סביב פתיבי ופנה לעכב
ולקמן כמי שריכן וכפר וכפר וכפר שפני
הדי כו׳ שה דמיס החמורים למטה שנתנן
שתי אחת כיפר אף דמיס שלמעלה

יהא חייב והתניא ר׳ יהודה אומר יכול חטאת
ששחט׳ בדרום יהא חייב תלמוד לו׳ לא תזבח
לה׳ אלהיך שור ושה וגומר על דבר ר׳עאתה׳
מחייבו אי אתה מחייבו על חטא׳ ששחט׳ בדרו׳
תרי תנאי אליבא דרבי יהודה אמר רב׳ ומורה
רבי יהודה שחוור וקובעו לפינול אמ׳רבי אבא
תרע׳פינול לפני זריק׳ ולא כלום הוא ואתיא
זריק׳וקבע׳ה לה בפינול ולא היא התם הו׳חרא
מחשבה היא הכא תרי מחשבות איתיביה רב
הונ׳לרבי אבא ליתן את הניתני למע׳לה למט׳
למטה למע׳ל׳ה לאלתר כשר חזר וחישב חוץ
למקומו פסול ואין בו כרת׳ חוץ לזמנו פינול
וחייבין עליו כרת׳ לאחר זמנו פסול חוץ
חוץ לזמנו בי׳חוץ למקומו פסל ואי׳בר׳תיובת׳
דרבי אבא תיובתא אמר רב חסדא אמר רבינ׳
בר סילא הישב שיאכלה טמאים למחר חי׳א׳
רבא תרע׳ רבשר לפני זריקה לא חזו וכי מחש׳
ביה מיפסיל ולא היא התם זריק ומיחזי הכ׳לא
מיחזי כלל אמר רב חסדא מרגלא בפומי׳ה
דרב דימי בר חיננא בשר פסח שלא הוצל׳ה
ולחמי תודה שלא חורמה חייבין עליהן משום
טומאה אמר רבא תרע׳רתניא אשר׳ לה׳ לרבו׳
אימורין קדשין קלים לטומאה אלמא אף על
גב דלאו בני אכילה נינהו חייבי׳ עליהן משום טומאה ולא היא
התם אימורי קדשים קלין חזר לגבוה לאפוקי בשר פסח שלא הוצל׳ה ולחמי תודה׳
שלא הורמה דלא חזר לא לגבוה ולא להדיוט לישנא אחרינא אימורין לא׳ חזר ולא
היא הנך חזר למילתייהו הני לא חזר כלל׳

הדרן עלך כל הפסולין

בית שמאי אומרים כל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנ׳ אחת כיפר
ובחטאת שתי מתנות ובית הילל אומר אף חטאת שנתנה׳ מתנה אחת
כיפר לפיכך אם נתן את הראשונה כתיקנה׳ ואת השנייה חוץ לזמנה׳ כיפר ואם
נתן את הראשונה׳ חוץ לזמנה׳ ואת השנייה׳ חוץ למקומה פינול וחייבין עליו כרת׳
כל הניתנין על המזבח הפנימי שאם חיסר אחת מן המתנות כאילו לא כיפר לפיכך
נתן כולן כתיקנן ואחת שלא כתיקנה׳ פסולה ואין בו כרת׳: גמ׳ תנו
רבנן מניין לניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנ׳ אחת שכיפר תלמוד לומר ודם׳ דכרים יב
זבחיך ישפך והאי להכי הוא דאתא האי מיבעי לי׳ה לכרתניא מנין

זבחים חוץ מחטאת׳ נתן את הראשונה כתיקנה בשתיקה ואת השנייה במחשבה אכילת בשר חוץ לזמנה כיפר וכשר הקרבן שכשר כיתר הקרבן לזיקוק על ידי
מתנה ראשונה ואין השנייה מוקרת את הכשר׳: לפיכך מפגלת היכו פינול וחייבין עליו כרת אחין מחשבת חוץ למקומו ומוכיחתו מידי פינול שכשר
פוקבע בראשונה שכשר קרבו כל מרידין׳: גמ׳ יפפך שפיכה אחת מספיק דלא כתיב שפיכ׳ ילפי׳ מיניה שתי׳ מתנות שהן לרבע בפרק אחהו מקומן: מניין

מנ׳ לכל הרמ׳ שטעונ׳ נתן דם ליסוד תלמוד
לומר ודם זבחיך ישפך נפקא ליה מדר׳ דתניא
רבי אומר והנשאר בדם ימצא שאין תל׳ בדם
ומה תלמוד לומר בדם לומר על כל הדמים
שטעונין מתן דמ׳ ליסוד ואכתי להכי הו׳ראת׳
מיבעי ליה לכדתני מנין לניתנ׳ בזריק׳ שנתנו
בשפיכה יצא תלמוד לומ׳ ודם זבחי ישפך סבר
לה כרבי עקיבא דאמ׳ לא זריקה בכלל שפיכ׳
ולא שפיכה בכלל זריקה דתנן ברך ברכות
הפסח פטר את של זבח לא פטר את
הפסח דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר
לא זה פוטרת זו ולא זו פוטרת זו אכתי להכי
הוא דאתא מיבעי ליה לכדתניא רבי ישמעאל
אומר מתוך שנאמר אך בכור שור או בכור
כשב או בכור עז וגומר למדנו לבכור שטעון
מתן דמים ואימורים לגבי מזבח מעשר ופסח
מניין תלמוד לומר ודם זבחיך ישפך סבר לה
כרבי יוסי הגלילי דתניא רבי יוסי הגלילי אומ׳
דמו לא נאמר אלא דמים חלבו לא נאמר אלא
חלבם ליתד על בכור מעשר ופסח שטעון
מתן דמים ואימורין לגבי מזבח ור׳ ישמעאל האי
קר׳ מפיק ליה להכי ומפיק לי׳ להכי תרי תנאי
ליבא דר׳ ישמעאל בשלמא לר׳ ישמעאל דמוקי׳
לה כוליה בבכור הינו דכתב ובשרם יהיה לך
אלא לר׳ יוסי הגלילי דמוקי לי׳ נמי במעש׳
ופסח בעלי אכלי ליה ומאי ובשרם יהיה לך
אחר תם ואחר בעל מום לימר על בכור בעל
מום שניתנה לכהן שלא מצינו לו בכל התורה
כולה ורבי ישמעאל נפקא לי מדך תהי׳ דסיפא
בשלמא לר׳ יוסי הגלילי דמוקי לי׳ נמי במעש׳
ופסח הינו דכתב לא תפדה כי קדש הם הם
קריבין ואין תמורתן קריבה דתנן תמור׳ בכור
ומעשר הן וולדן וולד ולדן ער סוף כל העולם
הרי הן כבכו׳ ומעש׳ ויאכלו במומן לבעלי׳ ותנן

מנ׳ לכל הרמ׳ שטעונ׳ נתן דם ליסוד תלמוד
לומר ודם זבחיך ישפך נפקא ליה מדר׳ דתניא
רבי אומר והנשאר בדם ימצא שאין תל׳ בדם
ומה תלמוד לומר בדם לומר על כל הדמים
שטעונין מתן דמ׳ ליסוד ואכתי להכי הו׳ראת׳
מיבעי ליה לכדתני מנין לניתנ׳ בזריק׳ שנתנו
בשפיכה יצא תלמוד לומ׳ ודם זבחי ישפך סבר
לה כרבי עקיבא דאמ׳ לא זריקה בכלל שפיכ׳
ולא שפיכה בכלל זריקה דתנן ברך ברכות
הפסח פטר את של זבח לא פטר את
הפסח דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר
לא זה פוטרת זו ולא זו פוטרת זו אכתי להכי
הוא דאתא מיבעי ליה לכדתניא רבי ישמעאל
אומר מתוך שנאמר אך בכור שור או בכור
כשב או בכור עז וגומר למדנו לבכור שטעון
מתן דמים ואימורים לגבי מזבח מעשר ופסח
מניין תלמוד לומר ודם זבחיך ישפך סבר לה
כרבי יוסי הגלילי דתניא רבי יוסי הגלילי אומ׳
דמו לא נאמר אלא דמים חלבו לא נאמר אלא
חלבם ליתד על בכור מעשר ופסח שטעון
מתן דמים ואימורין לגבי מזבח ור׳ ישמעאל האי
קר׳ מפיק ליה להכי ומפיק לי׳ להכי תרי תנאי
ליבא דר׳ ישמעאל בשלמא לר׳ ישמעאל דמוקי׳
לה כוליה בבכור הינו דכתב ובשרם יהיה לך
אלא לר׳ יוסי הגלילי דמוקי לי׳ נמי במעש׳
ופסח בעלי אכלי ליה ומאי ובשרם יהיה לך
אחר תם ואחר בעל מום לימר על בכור בעל
מום שניתנה לכהן שלא מצינו לו בכל התורה
כולה ורבי ישמעאל נפקא לי מדך תהי׳ דסיפא
בשלמא לר׳ יוסי הגלילי דמוקי לי׳ נמי במעש׳
ופסח הינו דכתב לא תפדה כי קדש הם הם
קריבין ואין תמורתן קריבה דתנן תמור׳ בכור
ומעשר הן וולדן וולד ולדן ער סוף כל העולם
הרי הן כבכו׳ ומעש׳ ויאכלו במומן לבעלי׳ ותנן

מסורת השס

תוס׳ ד״ה מנ׳ לכל הרמ׳ על כל הקרבנו׳ שטעונ׳ מתן דם ליסוד תם כמ׳ מן הר׳ בכלי
לחת מזרק מתי מתנותיו מבריך למופכו ליסוד וחף על פי שלח כחמר שפיכת
מזבח חטחת: והנשחר ברם וגומר בחטחת העוף כתב והכם יחכה
הוה ליה למיכתב: מה חלמוד לומר ברם חלח על הניתנין מתן חרבע היינו
חטחת שטעונה חרבע מתנות על חרבע תורם אור

קרנות ובחטחת כתיבי פירש לשפיכ׳ לימד
על כל הרמ׳ שבחמר בהן כלום לחחר עיקר
זריקתו משפך הנשחר ליסוד: מניין לניתנין
בזריקה כל הרמים שכתב בהן זריקה בגון
עולה ושלמי ואשם דכתיב בהו וזרקו ובכור
דכתיב ביה ואת דמ תזרוק: וכל זריקה
מרחוק משמע מזורק מן הכלי למזבח ל
למרחוק שפיכה עומד חצל היסוד ושופך פסחים יף כט
ודם זבחיך ישפך: כל זבחים במשמע:
ברוך ברכת הפסח פטר חת על זבח חגיג׳
חרבעה פטר שבחה עם הפסח כשהחבור׳ פסחים יף קכא
מרובה ומניגו בתוספתה דשפחי׳ על הפסח
הוח חומר ברוך חשר קדשנו במלותיו וצונו
על הפסח ועל הזבח הוח חומ׳ חשר קדשנו
במלוחיו וצונו לחכול חת הזבח: ואם ברוך
על הפסח פטר חת הזבח: על הזבח לח
פטר חת הפסח וקחמ׳ ובפסחים מני הכי
מפרש דקחמר רבי ישמעאל זריקה בכלל כמדבר יט
פשיכה כדחמר לעיל מניין לניתנין בזריקה
הניתנין בשפיכה ילח הילכך מתן דם שלמי׳
מנחתנו בה זריק׳ בכלל מתן דם פסח שכתב
בה שפיכה כדחמרינן לקמן: וכי ברך על
הפסח פטר חת הזבח שהזבח בכלל פסח פסחים יף קי
שלח חמינו לניתנין בשפיכ׳ שבשירין בזריק׳
הילכך חין פסח בכלל שלמים: רבי עקיבא
חומר חין זו פוטרת חת זו דלית ליה לניתנין
בזריקה שניתנין בשפיכה ילח דהח דפסח
בשפיכה מודם זבחיך ישפך נפקא לן לקמן
ותניח לח דרשת מינים ולקמן פריך לרבי
ישמעאל היכח דרשת ליה להכי ולהכי ותנח
דבריית׳ קמייתח סבר לה כרבי עק׳ בהח
דחין זריקה בכלל שפיכה חבל בפסח ב
בשפיכה לח סבירח לה כוותיה דהח לח
מיתר ליה קדח דמיבעיח ליה לכל הניתנין
במזבח החיכון שניתנין בחתיכה חחת כיפר
והכי חמרינן בשמעתין: סבר לה כרבי יוכי
הגלילי דחומר פסח בזריקה ונפקח לי׳ מוחת
דם דלח כתב דמו דליקו לחבור לחוריח: פסחים יף כז ורבי ישמעאל חחי קרח דודם זבחיך ישפך
מפיק ליה להכי ולהכי בחמים דרים ליה
לניתנין בזריק׳ שניתנין בשפיכה. דעל כרחך
כרבי עקיבא לח חתית דחס כן חמחי חין
עשה פוטר חת הזבח הוחיל ובפלמים בפלל

פסח וחי נמי סבירח ליה כרבי עקיבא פסח בזריקה כרבי יוסי הגלילי כל שכן דשניהם פוטרין זה חת זה וקדרם להו תו לפסח דבשפיכה: תרי תנחי חליבח דר׳
ישמעאל דחתין דילוף ליה לפסח בשפיכה ליח ליה פסח פוטר חת הזבח ולח פליג רבי ישמעאל חדר׳ עקיבא בהחי כיו׳ דפסח בשפיכ׳ מהחי קרח תו ליח לן למילף
מינה ניתנין בזריקה כפרי׳ בשפיכה ומחן דחיח ליה פלוגתח לי׳ ליה פסח בשפיכה שלח בזריקה כפלמי׳ ומיהו פסח עיקר וחבח טפל לו הילכך חין זבח פוטרו לפסח
לפלל פסח פוטר חת הזבח ובפסחים ירושלמי חחי טעמח דה בפלמח רבי ישמעאל דמפיק מתן פסח מדם זבחיך ישפך והחי לגון רבים דדמם וחלבם כוליה
בבכור מוקי לה ובפור וכשב ועז הוח דנקט לגון רבים והחי נמי דקחי לגון רבים דבפרס יהיה לך דכתיב ביה מבכור פור ובכור כשב ובכור עז: חלח לרבי יוכי
הגלילי דחיח ליה בבכור לגון יחיד וקרח דנקט לגון רבים מפוס מעפר ופסח נקט לה ומעפר ופסח פפיטח לבהן חלח בעלים חכלי ליה: מחי
ובפרס דקחמר לחהרן: ומפני חחד תם וחחד בעל מום כלומר לעולם לגון רבים דנקט קרח קחמ׳ לגו׳ חמינו חחד בכור חפי׳
להו ודחי וחלבם לרבות מעפר ופסח ולגון רבים דבפרס חבכור קחי ולח חפלבת מינו בכור דקרח דחימח דחלבם ודמם כתי עליהו קחי חלח חבכור דחר מינח
כתי פ״ך לימר ובפרס חתם ובעל מום לימר על בכור בעל מום פניתן לכהן חלח מכינו לו מקום חחר בכל התורה כולה ודמים וחלבם ליכח לחוקומי בחד בכור
דבעל מום לח קרב דפיפיה ובפוף הימין לך יהיה: היינו דכתיב קדם הם כו׳ ותנן כו׳ כלומר היינו דקודם הם מעטו כתי תמורה מעפר ופסח כתי מהקרב׳ וכילף
מינה טעמ׳ דהכך ב׳ מפנינ׳ דתנן בהו דלח קרבו וולדו בבכור ומעפ׳ דחין נפדין במום לחול קדום׳ על המעו׳ ומיהו לח בבכור ומעפ לקרב שלח יהכלו ובעלי׳ ובמום:

ותנן

פיכה ועוד מדקתני בברייתא מניין לניתנין בזריקה כו׳ מכלל דאיכא ספיכה
ואי פסח בזריקה אם כן כולהו בזריקה ניכהו ור׳ יוחנן אומר אין צריך מהרי
כבר נאמר ודם זבחיך יישפך להביא את המעבר ואת הפסח מיטענו ספיכה
מה תלמוד לומר קדם הם להבי׳ המעבר ואת הפסח מיטענו הקטר חלבים
מלא מכאן בכל התורה כו׳ ממאי דר׳ יהושע תוס׳ מנ׳
ספיכה קאמר דרבי יוחנן אף על גב דדרים
ליה מקרא דכתיב נבי בכו׳ בזריקה דילמא
מדאתו לריבויא ולא כתביהו בהדי קדרים
וכי פריך הכא לא נאמר דאתא למעוטי
דף קכח חטאת דבאכבע וכר׳ דר׳ ישמעאל דפסחים
קסבר דפסח בספיכה מקרא אחריבא ולא
מדם זבחיך וכי פריך הכא היכי מיבעי ליה
לכדתניא רבי ישמעאל אומר וכך הוא מצי
למימר דקסבר פסח בספיכה מקרא אחריב׳
ולא מדם זבחיך הלא ממה דאתמר בריישא
דרבי יוסי הגלילי נקטה ורביכו ממנו בפסח
גף פסח רבינו מלמה פי׳ בעל התוי דרבי ישמעאל פסחים
כתתיכי לומר לדברי רבי ישמעאל זריקה
בכלל ספיכה כלומר מתוך דברי ר׳ ישמעאל
תוכל לדקדק דזריקה בכלל ספיכה דכיון
דקאמר דבירך על הפסח פטר את הזבח
הם כן מבירא ליה דמתמותיכם מון ואף
פסח בזריק והא דאבח לא פטר פסח מסוס
דפסח טפל לו וכיון דפסח בזריקה הם כן
חייתר ליה דם זבחיך ישפך ומצי למידרש
מיבים לן דזריקה בכלל ספיכה ולא גרים
ולא ספיכה בכלל זריקה דלהאי תנא דרבי
ישמעאל כולהו בזריקה ולדברי רבי עקיבא
דלא פטר את זה הם כן לית להו מתמותיכם
מוות דפסח בספיכ׳ מקרא ודם זבחיך ישפך
והם כן לא זריקה בכלל ספיכה ולא ספיכה
בכלל זריקה דהא ודם זבחיך חיבטריך ליה
לדידיה ולא דפסח בספיכה ולהאי פירושא
דף פט קשה מכל מקום מההיא דהתם ועוד מנא
ליה לרבי ישמעאל דזריקה בכלל ספיכה מסוס
דחייתר ודם זבחיך ישפך דילמא אתא לכל
הכותנין על מזבח החיצון מניתנין בחיצון
חת׳ כיפר והל׳ חייס תומל דבפרייס ומנים
גלמיכן כתתיכי לומר לדברי רבי ישמעאל
זריקה בכלל ספיכה וספיכה בכלל זריקה
דהכל אחד דכל הקריבות בזריקה הם לרבי
ישמעאל ואין לחוש הם בזריקה הם בספיכה
והייבו כמו׳ רבינו ממנו וכל מה שהקשיתי
עליו קשה גם לפיר׳ זה ולכולהו ליכאי קשה
אי בית ממאי פסח בספיכה לרבי עקיבא הי לרבי ישמעאל ובפרס דהכך קאמר כרבי ישמעאל אחד הם ואחד בעל חוס נפקא ליה מיהיה
דף נו לך ולקמן בסוף חולין מקומן מליג רבי עקיבא הי כרבי ישמעאל מוקי לה לקרא דבפרס לאחר הם ואחד בעל
דף כה חוס בסוף בפרק התכלת ומון התרומה מוקמינן ליה בסוף בכורות פרק כל פטולי המוקדשין דריסיה דקרא דבפרס לעון רביס נקט חסוס בעל חוס:
שלא מצינו בכל התורה פירש בקונ׳ מלא מצינו לא קרא אחר בכל התורה כולה לפ׳ מלא מצינו בכל התורה כעיניין זה דמאר פסולי המוקדשי׳ לחינו מתנה
דף כה לכהן חלא פודהו ומקריב אחר תחתיו וזה מתנה לכהן וחוכלו במומן כי היכי דנוכח בפרק מתי מידות מלא מצינו בכל התורה מיהא טפל חמור מן
העיקר נבי ולת הבכור עולת יולדת האחר זה מעבר על מעבר קודם הם הם קריבין ואין תמורתו קריבה תימא דבב׳ תמורה בין חבוי בין רבה מוקמי הם
לבכור ומעבר בכל הפסולים מקריבין לגבי מזבח ואין תמורתו קריבה נפקא להו דמרבתב לה׳ הו׳ קרב ואין תמורתו קריבה ועוד קשה דחבוי נופיה דרים ליה
דף יה התם בפרק חלו קדשים מקרא דהכא מרבתב הם ממעטי מקריבה קודם הם ותמורת הפסח היכה קריבה מפרש התם בפסח מנחה קודם מחיטה
ירעה וכן תמורתו מסוס פסח עמו לא קריב לא תמורתו ועוד היכי למימר דאתר התם דכמנחה קודם מחיטה והמיר בו אחר מחיטה תמורתו קריבה
מלמים אף על פי שהפסח רועה ואף על גב דדרמיכן הוא קרב ואין תמורתו קריבה הכי קאמר הוא קרב כלומר פסח קרב ואין תמורתו קריבה כשהוא ממיר
דף נו בפסח דחזי ללישבק׳ קמת דרבה דפרק מי שהיה טמא אפילו המיר בו לאחר מחיטה ולליפכח בתרת היכא דהמיר קודם מחיטה והתוא ליפכח לא קאי דאיתותב
התם ונקנת קשה הא דדרמיכ׳ קודם הם לבכור מעבר ופסח הם קריבים ואין תמורתו קריבה דלא הוי מעין אחד דגבי פסח אם המיר בפסח עצמו מקרב לפס
פסח גם תמורתו כמי קריבה ואם איתא דלא קרב אמאי איתותב התם לפון מני על רבה לימא לבריית׳ בהני מיירי ועוד דרמיכן התם אם כשב לרבות פסח
מעיברי מנחה ופלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות פלמים ופי׳ התם בקונ׳ פלמי׳ הבאין מחמת פסח דהיינו תמורת הפסח עצמו ובעל לא מיתוקס כדפריסית
דף ם לעיל פרק קמא ובכל מקום מהפס׳ קרב או לפס פלמים גם התרומה קריבה כיון דלא אתיא מכח קדושה דחויה וכל הם יכול להקריב התמורה
לפס פסח קודם מחיטה דמתמ יש לדרוש מן קרב לפס פסח ואין תמורתו קריבה לפס פסח אבל לפס פלמים קרבה כמקרבה הוא לפס פסח:
הדרי כאן אם ואם תאמר בחתם בני דלאחר לא חיבטריך דכפרה נכרי לא תפכחן ויש לומר דדילמא בית ממאי ליה הבי טעמא: לטוטפות ואתי
דף פ״ו דתם דבפפרים מרוייקים לא כתב לטוטפות כלל ותיבו בוי לבסוף חלא

ותכן כמי בפסחי דתמור׳ פסח לא קרבן ואין לי לפ׳ הי קריבה והי לא קריבה:
וקיימא לן דתמורה מהמי׳ בו את הפסח קריבה דתמורת פלמי׳ היא ומהמיר
בו קודם זמנו לא קריבה דתמורת הפסח הוא: עברה עברה כל אחר יעבור
תחת המבט במעבר והעבר׳ כל פטר בבהמ׳ כתב בפלמי׳ כתב מקריב׳
פלמים מהרי מותר נעשה פלמים מפעיבר
זמנו הוא זבח פסח הוא קרב: והי תמורתו
פסחים דף נ: קריבה חף חטאת כו׳ ולפיכך לה מקרחי
בפתעתין והדר ילפי׳ כולהו זבחי מחטאת׳
קרנות קרנות מלא פרפיית כתתי
בחטאת החנוכת בויקרא אחת בפעיר
כפיה וב׳ בחטאת יחיד אחת בפסח ואחת
בפעירה בפתי׳ כתב על קרנות תכר והחל
מלא: ובית ממאי אית להו אם אין אם למקרא
הרי כאן אם ואין במזבח אלא מרבע:
והתניס יתירות לא כתתי שא תפנה עליה׳
הכתוב לעכב תרבע כתתי למכוה מתנוה
בתרבע מתנות ופתיס כפנו מהן לעכב:
ובה סברי הם למסורת הילכך הרי ר׳ב׳
מהן למכוה כתתי מכוה לכתחילה ליתן
חף עליהן והאחת מעכבת כדתפרס ואזל:
ואימא כולהו למכוה ואין כאן אחת לעכב
מהרי לא תנא בחחת מהן בכדי אלא מתן
דמיס תהני קרא דמתמ׳ תם ואהני מסורת
דמתמע תרבע הילכך טפי חדא למסורת
ובבר חדא מקרא והוו להו חמש נמצא
מפנה בחת: לטטפ לטטפ לטוטפו׳ דילפינן
מיניה תרבע בתיס לתפילין: ואתן בכולהו
לטוטפות קריכן: כתי תהני קרא כו׳: סברי
בה כרבי עקיבא דילף לה מקרא אחרינא:
כתפי תם מקום: התם דל חד לגופיה תם
להו תרבע: ואד למכך מאחר מהתחיל לפר׳ מכניסין דף ד
תבניתה פירש מכך עם דפנותיה: תנו מקוק דף ד
תלת אתתי הילכתא מנאתרה מתמה מסוכי
ונרעת׳ למליתית כך כתתי׳ הלכה מהפלתי׳
דייה בטפח היינו דתנן דתיס כהלכתו
מליתית תפי׳ טפח: טתה מבועים מבעי׳
כתב נתת כתי תהני מסורת לטפוי פלגא
דתוספת מבעיס על מבועייס ותהני מקרא
לכפורי פלגא כתאת תוסיף על מבועים
כח חפיו על לו בעית למיתב ימי טומאה
יולדת נקבה: מהני

מסורת השס

שני התם דכתב כנדתה ותנא מייתו לה מהכ׳ ויקרא ד וכפר וכפר וכפר מפני הדין שיכול והלא דין הוא נאמרו דמים למטה ונאמרו דמים למעלה מה מתן דמים האמורים למט׳ שנתנן במתנה אחת כיפר אף דמים האמורים למעלה שנתנן במתנה אחת כיפר או כלך לדרך זו נאמרו דמים בפנים ונאמרו דמים בחוץ מה דמים האמורים בפנים חיסר אחת מן המתנו׳ לא עש׳ו כלום אף דמי האמורין בחוץ חיסר אחת מן המתנות לא עשה ולא כלום נראה למי דומה דנין חוץ מחוץ ואי דנין חוץ מבפנים או כלך לדרך זו דנין חטאת וארבע קרנות מחטאת וארבע קרנות ואל יוכיח חוץ שאין חטאת וארבע קרנות תלמוד לומר וכפר וכפר וכפר מפני הדין וכיפר אף על פי שלא נתן זא שלש וכפ׳אף על פי שלא נתן אלא שתים וכיפ׳אף על פי שלא נתן אלא אחת והאי מיבע׳ ליה לנופיר׳ אמר רבא בר אדא מרי אסברא לי אמר קרא וכפר ונסלח זו היא כפרה זו היא סליחה אימא וכפר אף על פי שלא נתן אלא שלש למעלה ואחת למטה וכפר אף על פי שלא נתן אלא שתים למטה ושתי למעלה וכפ׳אף על פי שלא נתן למעלה אלא למטה אמר רב אדא בר יצחק אם כן ביטלת תורת ארבע קרנות ואי רחמנא אמר ליבטלון אמר רב איזהו דבר שצריך שלש הוי אומר אלו קרנות אימא וכיפר אף על פי שלא נתן אלא אחת למעלה ושלש למטה לא מצינו רמים שחציין למעלה וחציין למטה ולא והתנן היורד ממנו אחת

מסורת השס

מלמי התם דכתיב כנדתה מסתע מלה ירד הכתוב למכיין ימים חלה למכיין מבועות מהכרה מבוע והיולדת מבועים מה תלה חומר מבעים תפלגת מקור דם הרבה חבל בפלתה חומר מבועים קרבתה לתורת כדה: וקבל דמקני לה מייתי להה דכ׳ה כרב הונא חלה מהכה: וכפר וספר וכפר בפעיר בפיה ופעירה וכפרה מבולם על המזבח תורת כהנים

החיבון מפני הדין מחזר חלילה ומלמד על החטאת החיבוכה שכל מתכותי׳ מעכבות: לפך כאמרו חלו להכפיר לה חיסר: והלה דין הוא להכפירה במתכ׳ לחת וקרא למה לי כאמרו דמים למטה מחוט המיקרה כל הדמים חוץ מחטאת וכאמרו דמים למעלה מחוט המיקרה חטאת: מה החיבוכי׳ כפר במתנה אחת דכתי׳ ורס זבמיך יפפך ומיהו חטאת מהאי קרא לא יליף דלא מייבי בים לפון מפיכ׳ וזריקה מהיא במתכ׳ חפבע שה בבניין הב למר מן התחתוכים דלף הוה כיפר במתנה אחת בפני׳ בחטאת הפנימי׳ בחוץ בחטאות החיבוכות: לה פשה ולה כלום בפירקין ילפיכ׳ לה חוץ מחוץ חטאת דעולה: דנין חטאת החיבוכה מהיא חטא׳ וכתב חרבע קרנות כמו מלמרנו למעלה קרנך קרנות תחטאת הפנימי׳ מהיא חטאת: נאמרו דמי למעלה הוה לומר קרן קרנות בפר כהן מהיא הרי מתים למטה הוה לומר קרן קרנות בפר העדה קרן קרנות חרבע ולה יוכיח חוץ דמחר דמים חוץ ולה כאמר בהן קרנות: מיבעי ליה לנופי׳ בכל חד וחד ללמדך שכפ׳ על החטאי: חימא וכפר כו׳ אבל למיעקריכה לגמרי לה מ׳ה דדרשיכן כפ׳ אף על פי שכתב כולן למטה מן החוט: בטלת תורת קרנות החיבוכים בחטא׳ ועל חנס כתב בה קרנות דהיינו למעלה: ופרכינן ואי דרחמנא אמר ליבטלון בריעבר תוכפר ליבטלון וכי כתבינהו למפו כתבינהו ליהוה דבר מלריך מלמה: וכפר הוה ליה לומ׳ חלו קרנו׳ וכדאמרי׳ דבל חד וחד מיעוט חדש קרן וקס לי לקרן אחת לעכב: דאי כדקאמרת לאמוציכן דאי יהיב כולהי למטה כפר וכפר הוה ליה לימכתב להכפיר חרבע המיתכו׳ למט׳ וחיימ׳ וכפר אף על פי מלה כתן חלה למעלה ומלם למטן ולהכי לה כתיבי חרבעה מקום

ומפ׳ דף יג דאחד מיה׳ לה מעכב כלמעל׳ ותלת לחיתכפרו ודף מ למטה אבל למיעקריכהו לה חזה מחכו מדס פר יום הכיפורים בקרר יומא: אחת

חלה ו׳ה לטוטפת דדרים וחפי׳ למאן דלה דרים ו׳ה ו׳ו למד דרים כדאמר גבי והמותר פ׳ הערל ו׳ם מפרשים דלטוטפת דרים דכתב לטוטפות מלה בו׳ו דו׳ו דף עג דבן מבי הטיתיין דרים וקסבר גורעין ומוסיפין ודורמי׳ ואו ר׳בינו ת׳ם דלה חאמרין גורעין ומוסיפין ודורמין בחמבע התיבה חלה בתחילת התיבה חו בסוף כדאמבחן בפר׳ הזהב גבי וחמיסיתו דף כה וגבי דס מהפר יקבלנו וגבי ונתתם את בחלתו לפחדו בים נוחלין: דף קיל

טט בכתפי מתי ואת לא ליבעי תרי סדי בתי ולל כיון דמכוי׳ הו׳ חיכך חזו להו כפ׳ מנחתר׳ ונפנית ולא דמו לקרבות מחין המכיין כתוב בפירום והר׳ יהוד׳ה מקור׳ביל מפרש דחד טעפת לגופיה ואיכך קרתי יתו למכיין כתיב בלמון כתפי או בלמון חפריקי חלה מעתה דדרפיכ׳ במסכת פיסה דף ס לדפנו וכן בפרק המ׳ב׳ גבי חין נוטלי עציס דף ל מן הסוכה חמריכן כמי מן הדפנות מדכתי׳ חג הסוכו׳ דכם׳ מחל פס פמים על החגי׳ כך חל על הסוכה ותימה דגבי חין מסככין בדבר המקבל טומחה וגבי תעשה ולה מן העשוי לה דרפיכן בדפנות התם דחר קרח כוליה לגופי׳ לה דמי לקרנות דדרפיכן ת תחילות דקרנות מסתע מכייכח חבל פוכות לה מסתע מכיין דפנות חלה מסתע מתי פוכות היבך חין לנו לדרום תחילות וגע גבי חלהים דמסתע כמי מיכיין ולה דרפיכן תחילות: חרבעין ותרתין חכי ע׳ וחכי דכת׳ בנדתה פירו׳ כפיעור כידתה יש לך להוסיף חנקיבה יות׳ מן הזכר וכפ׳ קתח דקפ׳הדרין דף ד לה מייתי ליה להאי בנדתה: דנין חטאת וחרבע קרנות תימה דחפילו חוץ מפני בעי למילף מפוס חטאת וחרבע קרנות כל פכן פכיס מבפני ולקתן מצרי קרח לכל הפכימי׳ דמעכבי ולה ילפיכן מהדדי דדרים לפר זה הפר כהן המפיח להקיפו לפר העלם דבר פל כיבור לומר דמעכבו ביום הכיפורים כריך קרח וכפר חף על פי פלה כתן למעלה חלה למטה תימה חתמי חיפפיק מפדר פהתחיל לדרום דהוה ליה למימר וכפר חף על פי פלה כתן למעלה חלה ופלם למטה ום לומר דלה תפמ׳ ליה לדרו׳ פיעפה למט׳ לה בהכם דמים הכיתכי׳ למטה פתיס למעלה וב׳ למטה דקחמ׳ היינו פיעם׳ למטה ח׳פהי וכן וכפ׳ חף על פי פכתן כולן למטה היכו כדין פחר מיס הכיתכין למטה חבל חי חמרת חחת למעלה ופלם למטה הוי למטה חחת פהיה חחת תום׳ והיינו קרי פיכוה פרוכה למטה וגם החחד חיכה למפפט דמים פל מטה חבל פלמה למעלה וחת׳ לימה כמפפט חין קפידה כיון פהרוב למעלה עם ומפני רבה חיתהו דבר פצריך פלמה וכיפר הוי חומר זה קרנות פירום דלריך בתרי וכפר פני דכיון דלה בעיכן קרה לחחד למעלה ופלם למט׳ לפי פחיכו דכיון דמי הכיתכין למטה הם כן פלם למעלה וחחת למטה כמי חעב דרוכן למעלה לה ליבעי קרה דחין זה כדין הכיתכין למטה פכל הכיתכין למטה מתכות חרבע חיוה חחת פהיה פתים וצריך וחימה וכפ׳ חף על פי פלה כתן חלה חחת למעלה ופלם למטה ולה כולן למטה ולה לחוש בפבר זו דטוב להכפיר חחת למעלה מכולן למטה: תוספת דר׳פי ים לפרש דסל כיון דוכפר פלמי חתי לב׳למטה כיון דהרוב למטה כפר הוה הדין כולן למט׳ ומפני לחהו דבר פצריך ג׳וכפר כו׳ ולדבריך חרבע וכיפר היה לו לכתוב והוה הדין פלך חיכו טוב והדר פריך ודילמח פלמה למטה דווקה כפר ולה כולן מיהו ליפתך דצריך פלמה דמסתע ולדבריך חיכו צריך פלמה מסתע בפירום עכ׳:

הנהה וצריך לדקדק חמאי לה דרפיכן להכי וכפר חעפ פלה כתן לקרנות כלומר בחודה וכיפר חעפ פלה כתן בחצבע וכיפר חעפ פלה כתן ד׳ מתנות חלה פתים פהן ד׳ וזה חין לחקשות דהכח דרפיכן וכיפר לגמרי וחפילו בפר פרי בהכילה דלעיל בפ׳ פ׳כי דרפיכן לכפרה כתיבי ולה לדבר חחר דיש לחלק דף כו דין לפפר בין לוכפר ההוח מכי יליף תימה ומאי פ׳ד דמקשה הח בהדיח לקתני בימח פרק הוליחו לו דתכן לה היה מתכוין להזות לה למעלה ולה דף כג למטה חלה כמבליף ול פבה לתרץ דהאי כמבליף כמבנדכח והכל במקום חחר וכמו פמפורש בערוך כמבנדכח פמרי׳ דו׳ וחיכו מכה פר פיורד ירושלמי מבליף פמטיבות בפירום פמטה ירד פר פיבורו מאי לאי חעלבים דמזבח ואל מביכו דמים חכיין למעלה וחכיין למטה דמתחילה כתן לקרנות ואחל לאחי המזבח: תוספות ורפ׳ מפ׳עה: ולייתיה גבי קולי בית פמאי דפב׳ דפתי מתנות מפגלים ולה אחד דאין מפגלים בחבי מתיר וה׳ת חימח מפגלות היינו באחד בהן ולבית היולל ברחפוכה דווקה ולכולהו מפגלין בחבי מתיר וחל חף בפיגול זימכין דהוי חומרה לבם לה כתן רחפוכה בתיקנה ופכייה חוץ לזמנ׳ הוי פיגול ולבה היינו פיגול ברחמר בתרתי׳ וכל מדקחמרי בית היולל רחפוכה מפגלת מכלל דלבם לה מפגלה לה למימר ברחפוכה ולה בפכיה ותו ל׳ל דומיח דמתירות דהיינו דפתיהן דווקה הוי מפגלות והר׳ יפחק מזכירו בתוספתה בהדיח הר׳ חלעזר בן יעקב דבר זה מקולי בית פמאי ומחומרי בית היולל פתי מכות פבחטה מכפירו׳ ומפגלות כיפר חחד פלה בזמכה וכפסך הדם פסול וחין בו כרת דברי בם ובית היולל חומר פיגול ויש בו כרת חלמח בחחת חין בו פיגול לבם חי מפוס דכפסך הדם ולה קרבו כל מתירין חבל חם לה כפסך הדם וכתן הפכייה כתיקנ׳ הוי פיגול דמפגלים בחבי:

מתיר

אח למעלה ושב למט כמצליף מאי כמצליף
מחוי רב יהודה כמנגדנא הדר על טהרו של
מזבח שבעה פעמים מאי לאו אפלגיה דמזבח
כראמרי אינשי טהר טיהרא דיומא אמר רבא
בר שילה לא אגילוייה דכתב וכעצם השמים
לטוהר והאיכא שירים שירי לא מעכבי והאיכ
שירים הפנימים דאיכא דמאן דאמר מעכבי
בחד מקום קאמרי תניא ר אליעזר בן יעקוב
בית שמאי אומ שתי מתנות שבחטאת ואחת
שבכל הזבחי מתירות ומפגלו בי הילל או אח
שבחטאת ואחר שבכל הזבחי מתר ומפגלת:
מתקיף לה רב אושעיא אם כן ליתנייה
גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אמר לי
רבא כי איתשיל להתיר איתשיל דהוו להו בי
שמאי לחומרא: אמר רבי יוחנן שלש
מתנות שבחטאות אינן באות בלילה ובאות
לאחר מיתה והמעלה מהן בחוץ חייב אמ רב
פפא יש מהן בתחילתו ויש מרצין בסופן חוץ
ולילה זרות וכלי שרת קרן ואצבע כיבוס
ושיריים בתחילתן מיתה לא שרי ולא מפגלא
ולא עיילא לגואי בסופן אמר רב פפא מנא
אמינא לה דתנן נתן מן הצואר על הבגד אינו
טעון כיבוס דהא מן הקרן ומן היסוד אינו טעון
כיבו הא מן הראוי לקרן טעון כיבו וליטעמיך
מן היסוד אינו טעון כיבוס הא מן הראוי ליסוד
טעון כיבוס אשר זה כתב פרט לזה שכב הזה
הא מני רבי נחמיה דתנן רבי נחמיה אומ שירי
הדם שהקריבן בחוץ חייב אימר דשמעת ליה
לרבי נחמי לעינין העלאה מירי דהו אאיברי
ופדרין לעינין כיבוס מי שמעת ליה אין
והתניא דמים דטעונין יסוד טעונין כיבוס
ומחשבה מועלת בהן והמעלה בהן בחוץ
חייב ורמים הנשפכין לאמה אין טעונין כיבוס
ואין מחשבה מועלת בהן והמעלה מהן בחוץ
פטור מאן שמעת ליה דאמר מעלה מהן בחוץ
חייב רבי נחמיה דהיא וקאמר טעון כיבוס
ומחשבה מועלת בהן והתניא יצאו שירים
והקטרת אימורין שאין מעכבין את הבפרה
שאין מחשבה מועלת בהן כי תניא ההיא
מתנות שבחטאת אי הכי טעונין יסוד לקרן
אזלי אימא ניטענין יסוד ומחשב מועלת בהן
האמרת לא שריא ולא

מתיר ולא כפי לסי ולבית הילל פיגול דקרבו כל מתירין לו ממה לפי כספך
כתן הסכוי כתיקב כמי לוכו פיגול לבי שמאי דחין מפגלין בחבי מתיר וכספך
דקתני מסוס בית הילל לשמועיכן דהיכו קרבן כל מתירין הסת ממה נפסך
בית סברי בית שמאי מפגלין בחבי מתיר הוו לקולא חכתי קסיה לי למה תירן
כי לוקמיל בהתירה לפי כי לתיה ליתסיל תורם לור
בפיגול הוי בית שמאי לחומרא היכא דלא
כספך מתן רחסוב בתיקב והסכוי בפיגול
דמפגלין בחבי מותי ולימא כספך דוקא
דלמה ליה למימר בעלות קולא כספך כיון
דכלא כספך הוי חומרים לומר דהאי נוכח
לוכו סכוי לא במסכה ולא בבריית בפירוסי
לבל לוסכה דבריית הוי לקולא בית שמאי
לכך פריך ליתני בעדיות:

הגהה הא מני רבי נחמיה היא דאמר
פירים ולפי הקו סכרחה סייעתא
דרב פפא קסה דהוה ליה למימר אא לפוס
דיהסה סיכויה הוא לאיבא דרב פפא והייכו
טעמא דכיון דחסכחן לרבי נחמיה דטעון
כיבוס היכא דחיו בחוץ לרב כמי כיון דחיי
בחוץ בו מתנות שבחטאות הוא הדין ד
דטעון כיבוס וחייב חוץ חדא מילתא היא
דפסיטה שפלוזה לא הוכרך דלייה ופריך
לימר דממע ליה לרבי נחמי לעיכוי העלאה
כו לעיכוי כיבוס מי ממעת ליה ואם כן לא
דייקיכ הא מן הדלוי לימוד והוא הדין הלא
קידוק הא מן הדלוי לקרן ומפני תין ל
והחכי כו וכולה סוגיא לקייומי סייעתא דרב
פפא עד לבסו דמפני הלא כי תניא הסיא
בדמי הפנימי דכדחן דברים תוספתא ומהו
כל זה למה לי כפא בחטאות הפנימיות
לקיים דבריו ולהכי מחסבה מועלת בהן
ומיירי בפירים כדממע ליסכא דבריית
דכספכי ליסוד ולא בשלם מתכו דכיו דחייבי
בכמיוחת כך סוה כמו מתכה דחסוכה כיון
דכל חרבע מעכבו דחסוכה כיון דכל חרב
מעכבות לכולי עלמא ולא הוי קרי להו כ
כמתכין ליסוד ובסיפא הא מפי לפלוגי בדמים
החיכוכיים דרבי נחמיה היא דקיי בפירים
בחוץ ואם כן לא מפי למיתני תלתא כטור:

הגהה ויש מפרשים הא מני רבי נחמיה הי
כו ואתיא סיפא דהא מן הדלוי
ליסוד כמו רבי נחמיה ורים דהא מן הדלוי
לקרן כדבכן ואפכחן כי היכי גווכא בפרק
דף נה מתי הלחם דתכ ואפייתו בפנים שתת תכור
מקדם ואין דוחות את השבת חיפפלי להו
דף ק בעיכה וכן בריית דרים טעון יסוד דאם
פמועה כיום קבורה וכו ומקיל ועוד עד שת
כי תניא ההיא בשלם מתכו שבחטאת וגרם
הלא בספרי מרוייקים והוי סייעתא דרב
פפא מהך בתרייתא ולא מקמייתא ולכי מיטה
זו ים ליישב כולה סוגיא ובקוב פירוש כולה
סמעתא בעא הא מני רבי נחמיה כי דאמר
פירי הדם מתקריבו בחוץ חייב ולא מיתכי
תלתא פטורי בהדי הלתא חיובי כולה סוגיא
דסמעתא סמע דרבי נחמי פירי ברים
החיכוכים והקשה הריב רבי יעקב מלוריכם
דף קיא דלקמן בסוף המוחט והמעלה אומרי והסת
דאמר רב אחא בר חנבה מחלוקת בפירי
הפנימים אבל בפירים החיצוכים דברי

מתכותי ואחכ כיתן מן הפירי לוק טעון כיבוס כדאמרי בסמעתין: ואמר זה סכבר הוה פירי חטאת מתקבל דמה בחרב כוכות ונתן מתכ חצ מכל חצ
כולן כעמו פירי ליפוך לוק הג כוכו מלמן פירי כמותה הדחסוכי בתחילתו במתכה הדחסוכי מית בחות לאח מתה כדאת לעיל לא פרי בשר מכבר הות:

ולא מפגלא ולא עיילא לגאוי בסופן אלא כי
תניא ההיא ברמי הפנימי אבל ברמי החיצוני
מאי פטור אדתני דמי הנשפכי לאמה ליפלוג
וליתני ברירה במר׳ דברים אמורים ברמים
הפנימים אבל ברמים החיצונים פטור הא מני
רבי נחמי היא דאמ׳ שירי הדם שהקריבן בחוץ
חייב ולא מתני ליה תלת׳ פטורי לבהדי תלת׳
חיובי רבינא אמר מן הקרן ממש מן היסוד מן
הראוי ליסוד אמר ליה רב תחליפא בר גזא
לרבינא אימא אידי ואידי ראוי הוא האי מאי
השת׳ ראוי לקר׳ אמרת לא ראוי ליסוד מיבעי׳
ליה מן הקרן מן הקרן ממש מן היסוד מן הראוי
ליסוד׃ כל הניתנין על מזבח הפנימי כו׳
תנו רבנן ועשה כאשר עשה מר׳ בא
ללמוד לכפול בהואתו ולמד שאם חיסר אח׳
מכל המתנות לא עשה ולא כלום אין לי אלא
מתן שבע שמעבבות בכל מקו׳ מתן ארב׳ מנין
תל כן יעשה לפר זה פר יום הכיפורים
כאשר

ולא מפגלא ולא עיילא לגאוי בסופן אלא כי תניא ההיא ברמי הפנימי אבל ברמי החיצוני מאי פטור אדתני דמי הנשפכי לאמה ליפלוג וליתני ברירה במר׳ דברים אמורים ברמים הפנימים אבל ברמים החיצונים פטור הא מני רבי נחמי היא דאמ׳ שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב ולא מתני ליה תלת׳ פטורי לבהדי תלת׳ חיובי רבינא אמר מן הקרן ממש מן היסוד מן הראוי ליסוד אמר ליה רב תחליפא בר גזא לרבינא אימא אידי ואידי ראוי הוא האי מאי השת׳ ראוי לקר׳ אמרת לא ראוי ליסוד מיבעי׳ ליה מן הקרן מן הקרן ממש מן היסוד מן הראוי ליסוד׃ כל הניתנין על מזבח הפנימי כו׳ תנו רבנן ועשה כאשר עשה מר׳ בא ללמוד לכפול בהואתו ולמד שאם חיסר אח׳ מכל המתנות לא עשה ולא כלום אין לי אלא מתן שבע שמעבבות בכל מקו׳ מתן ארב׳ מנין תל כן יעשה לפר זה פר יום הכיפורים כאשר

דברי הכל לין מעכבין וכי קאמר רבי נחמיה בפנימיים
רבי נחמיה כדברי האומר פנימיים מעכבין והכא
בחוץ חייב ואינן מעכבין דקאמר הכא לר׳ נחמיה
וחר חיוב׳ וכיון דאין מחשב מועלת בהן ואין טעונין
כיבו׳ אם כן לא מעכבי

ועוד דאי פנימיים הפיתכין ליפוד בדמים
חיצונים מעכבי אם כן מניכן דמים חניין
למטה וחניין למעלה ובחר מקו׳ לא תמכחן
כדאמר לעיל ועוד מי עדיפי מעלמה מתנות
מבחטאת ועוד תאמרינן בפוף הפוחט ו
והמעלה גבי חטאת מקיבל דמה בפתי דף קפ״ו
כוחות דמוקי לה כרבי נחמיה מפל למה
הדבר דומה כו׳ ומוקי לה בפתני׳ בפניי מכל
מקום ריפח לן הוי כפעיר נפיה ומוניה
דמפיפתא פריך לומר דלא כרבי יוחנן ו
ובריישא לא קפיה לרבי יוחנן דהא דלא
מפלינ בדידיה מפוס דכולה בפנימים
קפיירי תוספת יום לפרם אמר רבי יוחנן
רבי נחמיה כמאן דאמר פנימיים מעכבי
וחילו היה עומה חוקו בחוץ אם כן יש לחיי
לף בחיצוניים לף על גב דלא מעכבי ד
דגמרינן מיובריים ופדריים וחי פרפת מה
לזיבריים ופדריים מכן תחילת עבוד פנימיים
פנימיים יוכיחו וחי פרפת מה לפנימיים ה
הפנימיים מכן מעכבי לחבר׳ ופדרי׳ יוכיחו
ופל דהא פנימיים הפנימי קורא חותו תחילת
עבודה לקמן׃

הנחה ורבינו תם הפיב לו דאמת הוא
דרבי נחמיה לף בפירי החיצוניס
מיירי מדקתני פירי הדם פתמא לא מכח
פנימיים ולא מכח חיצוניס והכי פי דאמרת
דסוף הפוח והמעלה דאמר רב חדא נז שפ

בר להכי מחלוקת בפנימיים הפנימיים לבל חיצוני דברי הכל לא מעכבי וכי
קאמר רבי יהודה בפנימיים הפנימיים פירוש כי קאמר פנימיים מעכבי מוכלה
מכפר היינו בפנימיים הפנימיים וכי תניא התם בפנימיים החיצוניס פיר ההיא
דרבי נחמיה ורבי עקיבא בפנימיים החיצוניס כלומר מדברי רב חדא לדברי
דרבי עקיבא הפס קאמר דמה פתמ׳ רבי עקיבא פנימיים הדם פירי מבוה כן
מפמע לן מכח פנימיים ולא מכח חיצוניס לן קפיית לרב חדא דרבי עקיבא
לדברי עפמו הפיב לך דפליג אדר׳ יהודה ואית ליה פנימיים אין מעכבי׳ לפילו
בפנימיים ורבי נחמיה פל לעולם דפנימיים מעכבין ופנימיים חיצוניס אין מעכבין
לפילו הכי חייבין בחוץ ורבי יוחנן היה פובר דאף חיצוניס מעכבין לרבי
נחמיה ובזה לא היה מוקשה דמאי פוס תנא דפבר חיצוניס מעכבין דודאי
חיכא פוס תנא דאית ליה דחיצוניס מעכבין אלא פבירא דחיצוניס מעכבין
דרבי נחמיה הוה פבירא ליה דחיצוניס מעכבין וטעמא דרבי נחמיה דמחייב
בחוץ משום עיכוב הוא דהא ורחי ליתיה וקשה לפירוש רבינו תם דעל כרחי׳
ליכא פוס תנא פיימר פירי החיצוניס מעכבין כדפריפית דלא מניכן דמי
מחניין למטה וחניין למעלה ועוד דלא חיפשר לומר כן לרבי נחמיה פירי
הפנימיים מעכבים דמוכח בפוף הוצ׳יאו לו דופליגי רבי יהודה ורבי נחמיה דף פ
בדבריה הנעמין בפבדי לבן מבחוץ דלרבי יהודה לא מעכבין ולר׳ נחמיה
מעכבי דמפרש רבי יוחנן דפניים מקרא אחר דרשו והיתה זאת לכם ונות׳
כתי׳ זאת ופת׳ אחת לר׳ יהוד׳ אחד למעוטי בגדי לבן מבחוץ ואחד למעוטי בגדי
זהב מבחוץ ולר׳ נחמי׳ אחד מעכבי בגדי זהב ואחד למעוטי פירי דלא מעכבי׃

והתם פריך דרבי יוחנן דרבי יוחנן מהיכא דקאמר דקאמר רבי יוחנן
דתניא רבי נחמיה לדברי האומ׳ פירים מעכבין קשיא זה׃ ועמה
לפר כאשר עמה פירוש בקונטרים בפר העלם דבר פל כיבור כתב ומקרא
פליכו פריך הוא פהרי כל עבודותיו נתפרפו בו חוץ מיותרת הכבר ומתי
הכליות פהוא פריך ללמוד מכהן המפיח החמור למעלה הימינו

כיבו׳ כדאמרינן בפרק דם חטאת לף יחוץ ראוי להזאה יבא זה פלא נתקבל בכלי׃
מן הקרן מפנב׳ בקרן המזב׳ כיתז על הכבד
ומן היסוד מפפפכו פירים ליסוד כיתז
מן היסוד לבבד׃ לף טעון כיבוס כדאמרן
לפיר יש פרט לזה פבבר הוז לף מן הראוי
לקרן כל דהוה ואפילו פלם מתכו׳ פבחטאו׳
טעון כיבוס הא מן הראוי ליסוד כבון פירי
הדש הראוין ליפפך ליסוד׃ טעון כיבוס
בתמיה הא מני רבי נחמיה היא כו׳ הא
מילתא הפס קאמר לה ומסקנא דקושיין
היא לאפוקי מדרב פפא דאמר מיהא לא
חיישינן טעמא דידך דהא רבי נחמיה היא
דאפילו בפירי כמי טעון כיבוס׃ פירי הדש
לף פל חטאת החיצוני פהקריבן בחוץ חיי׳
פלמא דם קחפיב להו מידי דהוו ליבריס
דלאו דומיא כיהו המעלן בחוץ חייב מפוס דף קי״ד ב
פירים פטעון כפיכה יפוד מחפבה מועלת
בהן אם חיפ בפפיכתו על מנת לאכל בפר
למחר ולקמן רמינן עלה׃ ודמים דכפפכין
למחר פבפלו ופופכין חותן לפילו פבפזר
התוכיחין לנחל קדרון׃ כי תניא התיא
דמחפבה מועלת בהן בפלמא מתנות כו׳
וכולה חדא מילתא היא דמקבלה דקושיין
היא ולאו פיפוק׳ כלומר לף תפמע מינה
דפירים טעון כיבוס ואפי׳ לרבי נחמיה בתמיה דהך בריית׳ בפלמא מתנות פבחטאו׳
טעונין יפוד מבות טעינה יפוד עליהם פפופך ליפוד הכי נרפי׳ זש
כי תניא התיא ברמים הפנימים ולעולם בפירים וכמ׳ לקמן פירים הפנימי׳
מעכבי הילכך חפיבי לפבל לפנין חוץ ולפנין כיבוס׃ ורבי נחמי׳ היא דאמ׳
לף פירים החיצוני׳ מהקריבן בחוץ חייב ומשום הכי לא מפי לפלוגי בדידה׃
דלא מתני ליה תלתא פטורי בחיצוניס לבהדי תלתא חייבי דתנא בפנימיות
דפפלמ׳ בכיבוס ובמחפבה מפי לפלוגי לבל בהעלאת חוץ לא מפי למיתני׃
רבי נחמי היא דפרכת לעיל וליטעמיך מן היסוד הוה דאין טעון כיבוס הא מן
הראוי ליסוד כו׳ לאו פירכא היא׃ דמן הקרן מן הקרן ממש קאמר הא מן
הראוי לקרן כגון פלמה מתנות מבחטאת טעון כיבוס כדרב פפא והא דתנן
בהו מן היסוד לאו מן היסוד ממש דתדוק מינה הא מן הראוי ליסוד טעון
כיבוס תיק לך הלא מן הראוי ליסוד קאמר ואמאי דמפפלמה זריקה אין
הפירים טעון כיבוס דאילו מן היסוד ממש לא חיפטריכ׳ ליה דהפת׳ מן הקרן
אחרת לא מן היסוד מיבפיא ואימא חירי ואידי ראוי ואמפ׳ לן דים לך ראוי
לקרן ואין טעון כיבוס ואחה זה פלמה מתנות מבחטאת׃ ראוי לקרן אחר׳
לא מפנתן מתנה ראפונה מעטת לפוליה דם מכיבוס׃ ראוי ליסוד דכבר
בגמרו מתנותיו מיבעיא ליה למיתני בתמיה הא מקמיית׳ תירחי לי מכיבוס׃
זש ודאי מן הקרן קרן ממש לבל הראוי לקרן כל גמר מתנותיו טעון כיבוס
והדר תפמיע דמן הראוי ליסוד אין טעון כיבוס ולמעוטי פירים דאי מן
היסוד ממש לא חיפטריכא ליה׃ מחיסר אחת מכל המתנות לא כיפר כדיליף
בבריית׳ בגמרא לפיכך הואיל וכולן מתירות אין זו מותרת בלא זו ואין זו
מפגלת בלא זו ואם נתן כולן בתקיק בפתיק׳ ואח׳ בלא בתקיק בגון פנתנה
בתחבת חוץ למקומו או חוץ לזמנו פסול בלא בתר ברחמנות ואי׳ בו כרת
פלין התחרונה מפגלתו דקתבר אין מפגלין בחל׳ מתיר ועמה כאשר עמה
בפר העלם דבר׃ לאחר פפירם בו כל מתנות דימו פנה להתוב ועמה לפר׃
כאשר עמה לפר החטאת ונומר ומקרא פזיכו הוא פהרי כל עבודותיו
פתפרפו חוץ מיותרת הכבד ופתי הכליות פהוא פריך ללמוד מפר כהן משוח החימה למעלה הימינו והא מילתא דהאי
קרא כתיב ביה בפרה וכפר עליהם ונומר ואימורין לי מעכבי בפרה הלא כולה לדרפה ומרפהו על כריחך הלא מצי למימר כדכתיב כאשר עמה לרם הפר המפ׳
מחחרינא ילף הלא חסר מידי וכיבעי למילפיה הלא ואמה כאשר עמה׃ לבפול בלזהרת הזאות פלו והכי מפמע לן כאשר כתבתי לך כל עמיותיו
ומנה עליהם לעבב אחם חיפר כו׳ כאם במנחות מתן דבע על הפרכת מעכבות בכל מקום לקמן מפרם מתן חרבע אין מעכבות בחטאת החיצונה כדאמרי׳
לעיל מניין מעכבות בקרנות הפנימי ולקמן פריך למה לי קרא היא כפילה ואמה כאשר עמה נמי עלייהו קאי דהא היא כפילה ואמה כאשר עמה בפרה ולקמיה מפרש למאי הילכתא׃
יפמה לו חזר ובפל ואם חיכו לפניין מתן דבע תניהו להמהוהו לפר העלם דבר ולקמיה מפרש למאי הילכתא׃

כאשר

באשר עשה לפר זה פר כהן משיח החטאת אלו שעירי עכו"ם יכול שאני מרבה אף שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים תלמוד לומר לו ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו אחר שריבה הכתוב מיעט מרבה אני את אלו שמכפרין על עבירת מצות ירושה ומוציא אני אלו שאין מכפרין על עבירת מצוה ירוע וכפר אף על פי שלא סמך ונסלח אף על פי שלא נתן שירים ומה ראית לפסול בהוראות ולהכשיר בסמיכה ושירים אמרת פוסל בהוראות שמעכבות בכל מקום ומכשיר אני בסמיכה ושירים שאין מעכבות בכל מקום אמר מר אין לי אלא מתן שבע שמעכבות בכל מקום היכא אמר רב פפא בפרה ובנגעים מתן ארבע מנין תלמוד לומר כן יעשה מאי שנא מתן שבע דכתיבן וכפילין מתן דנמי כפילי וכתיבן מתן אמר רבי

ויקרא ד

כתב עמה לרס הפר לאו כתב עמה קדרים מהרי כבר סיפו ודרשו הלא לפר קדרים: זה פר כהן משיח אמור בפרשה העליונה ולא נכפל לכך חזר והקישן יחיד למיעוט עיכוב חיסרו מתנותיו מזה: הלו שעירי עכו"ם להביאן בדין פר העלם דבר ליטעון הזייה על הפרכת ועל מזבח הזהב ולפרוך חוץ לפלס מתנות לפי שבמקומו לא כתפרשו הילכותיו בפרשת פלח לך: וכול שהי מרבה שעירי הרגלים ורחמי חדשי להיות פניהי כפרשי: הלא כן יעשה לו לזה מרבה ולא לאחר הני שעירי עכו"ם לתורת פר העלם דבר שמכפרי על עבירת מצוה ידוע כמותו שמכניהן בתוך על חטא הידוע ומוציא הני של רגלים שלא היו פוין לו שהרי לו דומי לו בכפרתו שלא בתוך על טומאה מקדש וקדשיו שלא בה בתחילה ולא בסוף מנטמא ונכנס למקדש ואינו מכיר ולא הודע לו לא טומאתו ולא כניסתו כדתמרינן בשבועות וכפר וכפר מכל מקו: אף על פי שלא נתן שירי עליו זקנו: ונסלח אף על פי שלא נתן שירי ליסוד מזבח החיצון דלא תימ הואיל וכפילי בה בהדיה כפילא זו עשה כאחר עשה נמי עליהו קאי היכא דמעכבו בכל מקום כדתמרינן בשבועות: לדברי הכל כפרה והזה לא נכח פני אהל מועד ונומר וכתב לעיכובא חוץ כנגעים בלוג שמן על מצורע והזז מן השמן באצבע ונומר וכתב זאת תהיה תורת המצורע וכל הוויה עיכובא דכתיבן בהדיה וכפילן ועשה כאחר עשה מתן דרבע נמי כתיבן בהדיה וכפילן דועשה כאחר עשה אכולה מילתא קאי ומהיכא תיתי למעוטינהו: לא

דף נב ד"ה ג

ליטבול דאחר מטמעות דורשין היכא בניינהו ומיריים לא מעכבי היכא אבל להני דאחר מטמעות דורשין לא כתיב ולכה וכפ' דמפר העלם נפקא דלרבי יהודה קט' דלעכב בהזאות לא כתיב ולכה וכפ' דמפר העלם נפקא ולא דחיכטרי' ולכה למעכב על טהרו דלתיהו בפר העלם תוספת עד ומעיר דלם חדשים ואם כן היה נופה כילף בפר העלם דבר בחיקשה ולא דפר יום הכיפורי הוא דאתי בפר העלם דבר ולא פר העלם לפר יום הכיפורי הא לית דהה ילפי' יתר ומתי הכלי' בפר העלם מפר כהן מפי' דאתו מייתור דהוי קרא: וכן לרבי מעון בסמוך בפר העלם דבר ולא פר העלם לפר יום הכיפורי הוא דאתי בחיקשה דכתיב בפר יום הכיפורי היולך כל ועשה דאתי לעיכובא ללמד בכהן משיח ומעירי עכו"ם דכתיבי בהאי קרא מייתורא לומר דמתנותיהם מעכבי דקרבנות דאתו מריבויא דהאי קרא דלא ילפינן זה מזה אבל לפי דלקמן היכו יכול להיות תירוץ זה דפי' לת ברס לא כתב דהעלם כי אם בכהן משיח וילפינן יום הכיפורים ממשיח וכיון דקרבנות אתו מריבויא במריבן מהדדי אם כן ליתוק מועשה וניגמר עיכובא מכולהו מפר יום הכיפורים מיהו פרם אין נראה לרבינו תם כדמפורש לקמן: בריך

ועור כל דוורחי פר העלם לא ילפינן עיכובא מפר יום הכיפורים מהרי לותו פרטיות רחוקות זו מזו אבל פר העלם מפר כהן משיח ילפינן מפיר ולמתי הכלית למתן דרבע מפרטיות זו אבל זו: בריך:

לפירוש זה ניחא דלהכי לא ילפינן מבע על טהרן מפר יום הכיפורי לפי שהפרטיות רחוקות זו מזו אבל להכי מהני לפר דמיותר למדרש יום הכיפורי דילפינן ביה דיכין על העלם וילפינן דאמון כמי דילפינן פר העלם מפיר מפר יום הכיפורים הא דלא ילפינן מבע דעל טהרו ומתוכה דעל הפרכת בפר העלם הייכו טעמא כיון דכתב ביה והזה מבע על הפרכת ונס ונתן על קרנות אף הוספת לא כתקייס הפסוק וכרתה הפסוק סתר אבל דרבע דילפינן בקרנות ממבי' מפוס הקרנות מפיר טובא לכל הקרנות אחת דהייכו דרבע ובמעירי עכו"ם על העלם וייהבינן מבע דעל הפרכת מהיקש וכן שעירי רגלים הי לאו מיעוטא מפוס דלא נכתב בהו כלל עבודה דם אלא כתובין סתם ואם כן אין זה בתירת פסוק ובהיימורין דכתב כל חלבו ואכן מוקיפין יותרת ומתי כלית מפוס דניכא פוס הקטרה בלא יותרת ומתי הכלית: בריך:

ושעירי דאמי חדשים ואם תאמר איתיך יכול לרבותו והלא אחטאת דרשם חדש נאכל היה כדכתב דרש דרש משה והנה סורף ויש לומר מעל זה הוה בא לדקדק דכיררום משה מהכא מיהא בפריפה בפניהם:

וכפר אף על פי שלא סמך אף על גב דלא מעכבא בעלמא הוה אמינא דמעכבא הכא כדפי' בקונט' מפוס דועשה כאחר עשה עליהו קאי ומיהו להקטרת חיסורים לא ילפינן דלא מעכבי בפוס מקום דאחר שחזור ויפפל ולא דמי לסמיכה דהוויא קודם עבודת הדם ומיריס נמי עבודת הדם ניכהו ומעכבי לכתה תכלי:

דף נג ונסלח אף על פי שלא נתן מיריס ואם תאמר תיפוק לי מהא דדרשינן בפ' לחמו מקומן בפר כהן משיח ואת כל הדם יפפך נתקו הכתוב ועשאו שירי מפוס לומר מיריס אין מעכבין והכי נמי נידרום יפפך דפר העלם ויש לומר דהכי מילי בפר כהן משיח כדפרישית לקמן בקונטרי' דדרים מדסיכה בהילוך לפוכו שבכל העבודות של כהן משיח כתב ולקח והזה ונתן וכתן לא כתב ופפך את דמו יפור אלא בפתס יפפך סיכה במשמעו לנתקן לבל הכא בפר העלם לא סיכה הכתוב כדקאמרת דסיכה דהא כתב נמי יתן להכי חיכטריך ונסלח מדאיתקש פר כהן משיח לפר העלם לא מצי למילף התם מכל מעכבי כיון דסיכה עליו הכתוב כדקאמרת התם קל וחומר לפר כהן משיח מעתה יכול יעכבנו דמתי דכתב בגופיה הוי כאילו אנה לעכב כיון דאפילו לא הוה כתב אתי מקל וחומר וקשיא לי דונסלח בפר העלם למה לי כילף מכהן משיח דמיריס לא מעכבי וכי תימא לא ילפינן בסמוך לתון דלא חיין: בריך:

ומכשיר אלו בסמיכה ומיריס אלין מעכבין בכל מקום דלכל הפחות חטאות החיצונות מורו כולי עלמא דמיריס לא מעכבי לבל להזאות לא מעכבי מקום אלא יעכבו ולפי רבינו תם דאתי קרא דאתר מיריס החיצונים מעכבי קאה להזות תנח מנח לן לפסול בהזאות ולהכשיר במיריס ומאי לא דרים ונסלח תדע דלמקן דאתר נמי מיריס דפנימיים מעכבי על כרחין בכל פנימיים מקאתר מדקאתר מחלוקת במיריס הפנימים לבל במיריס החיצונים כו' ולא קאתר מחלוקת במיריס דיוס הכיפורים לבל בפר פנימיים לא מעכבי:

מתן דרבע נמי כתיבן וכפילן אתר רבי ירמיה לא כדרכה כו' תימא כיון דבכתיבן וכפילן תלת מילתא אתאי תלי רבי טעמא דבריית בתא מעכבות בכל מקום ום לומר דלא תימא דכולא מתן דרבע מתתן מתס ואם תאמר מתן מתים לכל הפחות כתיבן וכפילן ואפילו לרבי מעון ואם כן כילף מהכא מתים מיבייהו תוספת כרתה לי דאתת דכתיבא בעלמא ומיבה לא כילף מן המבייה דכתיבא לא כילף המתים הנוספות דתרתי מחדת לא ילפינן עכ"ל

לא

אמר רבי ירמיה לא נצרכה אלא לרבי שמעון
דתניא למעלה אומ׳ קרן קרנות שתים למטה
הוא אומר קרן קרנת ארבעדברי רבי שמעון
רבי יהודה אומר אינו צריך הרי הוא אמור
באהל מועד על כל האמור באהל מועד ורבי
יהודה כן יעשה מאי עביד ליה מיבעי ליה
לכדתני לפר שלא למדנו לפר יום הכיפורים
לסמיכ׳ ושירי הדם מניין תלמוד לומ׳ כן יעשה
ולפר יום הכיפורי׳ לא למדנו הא אמרת לפר
זה יום הכיפורים איצטריך סלק׳ דעתך אמינא
הני מילי עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה
דלא מעכבא כפרה אימא לא קמשמ׳ לן ורבי
שמעון האי באהל מועד מאי עביד ליה באוהל
מועד מבעי ליה שאם נפחתה תקרה של היכל
לא היה מזה ואידך מאש׳ ואידך אש׳ לא דריש
אביי אמר ליה רבי יהודה נמי איצטריך סלקא
דעתך אמי׳ מידי דהוה אסמיכה ושירי הדם
דאגב דכתיבן וכפילן לא מעכבא מתן ארבע
נמי לא תתעכב קמל לפר זה פר יום הכיפורי׳
למאי הילכתא לעכב פשיטא הוקה כתיב ביה
אמ׳ רב נחמן בר יצחק לא נצרכא לרבי יהודה
דאמר כי כתיבה חוקה אברים הנעשים
בבגדי לבן בפנים ואם הקדיש מעשה לחבירו
לא עשה ולא כלום אבל דברים הנעשים
בבגדי לבן בחוץ הקדים מעשה לחבירו מה
ששה עשו אימא מדבסידרן לא מעכבי
הואנמי לא מעכבי קמל מתקיף לה רב פפא
ומי

לא נצרכה אלא לרבי שמעון דתניא כו׳ עי׳ בקונט׳ דרבי שמעון היינ׳ ליה
ים אם למקרא וכן ודאי שמעינן ליה בפרק קמא דסנהדרין גבי דף ד
בסכת בסכת והא דשמעינן בפ״ק דקידושין דדרים תרויהו ים אם למקרא דף ו
ולמפורת גבי בכגדו בם מסוס דהתם היפם׳ לקיי׳ מניה׳ אבל כאן לי היפם׳
לדרום מניהם אבל לרבי פקיבה קמה דלא
דרים התם תרוויהו ובפרק כל מעה גבי דף ו
על לחם סבי דרים מקר׳ ומסורת ובפ לולב
הגזול תנן נמי ר׳ עקיבה הוא דאמר כפס סלולב דף כו
אחר ואתרוג אחר כו׳ ודרים בגמ׳ אתרוג
אחר מרכתב כפת ים לומר דכהי דרבי
עקיבה בבירה ליה מקרא ומסורת עיקר
מכל מקו׳ לדרם פורת׳ דרמיכן ליה למסורת
ומיהו קשה מר׳ שמעון דהכא סבירה ליה
ים אם למקרא ובפוף כיפר פולן גבי בביתן דף כו
אחר יהכל קשבר ים אם למסורת והיה
דיותן דומיה דכי יתן ועובר דומיה דעובר
ומוע ימעע ולא תעה ולא תמיה לומר ר״ת
דבהנהו כולי עלמא מודו מהמקר׳ והמסור׳
מניהם תמעעות׳ אחר ולא מייכי לפלוגתא
בין מקרא למסורת דמניהם תמעע אח׳ ולא
מייכי לפלוגתא דמקרא ומסורת׳:

למטה הוה לומ׳ קרן קרנות ארבע דפרי
רבי ישמעאל ואם תאמר מיון
דמוקמי מבנו ובנו גבי הזאת נמי אם כן
ניבעי ארבעה ולא דלא דמי דמתן ארבע
אפשר לן לאפוקי אלא בשתים ואפשר לן לאפוקי
בשום מקום תוספת ועוד ים לומר דקרנות
טובח נמי תמעע ואם כאמר ארבע אין זה
סתירת הפסוק לפי כתב והזה מבע ולא
יותר: למזבח׳ ושירי הדם בפ׳ איזהו מקומן דף נב
דרים מרבת הפר לומר על פר יום הכיפורי׳
שטעון מתן דמים ליסוד ותימה להוה תפ׳
למזבח׳ תפ׳ לי ים לומר דבתורת כהנים דרים
מרבתב ומיך על רחם הפר לרבות פר יום
הכיפורים למזבח׳ ולפי שקשה ליה להוה
תנא מזבח׳ דהכא יותרת ומתי הכליות
על גב הלא מעכבי כפרה לכל מקום
פירי לא נפקי דברי׳ כרחת׳ בסוף הסוחט דף קיא
והמעלה דלומרים תחילת עבודה ומיריס
סוף עבודה:

אשר לא דרים לעיל פירם כלים פב: דף יח
אביו אחר לרבי יהודה דמי׳ היכא דלא תימרה בפרק
ליתה מקומן ובפרק הניזקין לו והך ברייתא קתני ונפלה חוץ על פי הלוה תנן דף נב דף נג
מיריס על כרחין הלא כוותיה וכיון דמעכבין כל מבן מתן דמים וכי
תימא דהני מילי בפרים דיום הכיפורים דגלי קרא וכלה מכפר לא משמע
הכי כדפרים׳ הלא קאמר מחלוק בפרים של יום הכיפורי׳ הלא מפליג בין
פנימיים לחיצוניס ובסוס מקום לא מייכי מניהם בפנימיים ועור קשה הא
דקאמר לעיל הכי מילי עבודה דמעכבא כפרה כו׳ הא על כרחין פרים
לרבי יהודה מעכבי כפרה ונראה דהך סוגיא לית ליה לרבי יהודה פרים מעכבין ורבי
מפמעות דורמין ליכא ביניהו ולית ליה לרבי יהודה כר יהושע בן לוי דאמר
יחכן דלית ליה לרבי יהודה פרים מעכבי חיצוניך וכן יעשה לפמיכה לברתיר רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא לרבי יהודה פרים מעכבי חיצוניך וכן יעשה לפמיכה ובריית׳ וכן בריית׳ מיקומא ליה למתן ארבע
לעיל לא מיתוקמא כרבי יהודה דרבי יהודה דרים כן יעשה לפמיכה ובריית׳ מיקומא ליה למתן ארבע:

לא נצרכה לאת בדם בטבילה פי׳ בקונ׳ דלא כתב בדם בפר כהן מפיח כתב ולפיכך מיניה פר יום הכיפורים דאיתקש בהאי קרא וקשה
לרבי׳ תם דאמר בסמעתא דאיצטריך לפר זה פר העלם דבר לגמורי יותרת הכבד ומתי הכליות לפעירי עֹ״ה דלא ליהוו דבר הבא מן ההיקש חוזר
ומלמד בהיקש כל הנהו דכתבי בהאי קרא לחדדי חס כן פעירי עֹ״ה גופייהו דדרסיכן מחטאת נולף מפר כהן מפיח בגופיה
יותרת הכבד ומתי כליות ונם תרוויהו פעירי עֹ״ה וכהן מפיח דכתבי בהאי קרא מריבויא וכן בפ״ק תיהוו מקומן דאיצטריך כתם׳ יורם למילף יותרת בפעירי דף נב
עֹ״ה מלאמר דפר העלם הוי דבר הבא מן ההיקש וכן כמי אמריכן בסמעתין סדל״ה הני מילי הזאת דכתיבי בגופיה לכל יותרת ומתי הכליות דלא כתיבן
בגופיה חיישי׳ לה ואי מוקמו לפר כהן מפיח הא כתיבי בגופיה כמו בפר יום הכיפורים ובטבילה כן פירש רבינו יפחק בר׳ אברהם זכ״ל ומיהו ים ליישב לפירש
הקונטרים הלא דמי דפסחה דקרא ועשה לפר כאמר עשה לפר החטאת מקים פר דאמרן לפר אחרון דהייכו פר יום הכיפורי לפר כהן מפיח לכל לפר החטאת
דמוקיתה בפר כהן מפיח ובפעירי עֹ״ה אין כאשב הקש דפעירי עֹ״ה מכין דמפר העלם לתהוי קשה היקש כלל ומיהו קשה דבסדל״ה הני מילי הזאת דכתיבי בגופיה כמו כיותר׳
דבסמ׳ הניחא לרבי ישמעאל הלא לרבי דדרים לפר זה פר יום הכיפורים מנא ליה דבסלמא יותרת לא קשיא דכפקא ליה מכאשר יורם פרישתא בפרק הזהן נו דף
מקומ׳ דאיתא בפר כהן מפיח למהוי כמאן דכתב בגופיה דפר העלם לבל לאת בדם וטבילה לא צייך ביה ומרחה לא׳ הא׳ דלא חיתקו׳ כולהו לחדדי הלא כולהו
חיתקו לפר העלם ופר כהן מפיח ובפר העלם הלא כתב ביה דם הא כתב ביה מן הדם בהבאתו דמשמע מפירם מיה׳ בו מיעור טבילה
מעיקרא כמו בדם והא דנקט בדם לפי שהוא תחילה בפרשה בפר כהן מפיח כי תימא חיצוניך להא דמקריכן בפרק קמא דמנחות ולקמן בפרק דם חטאת דף ו׳ יח

חטאת מן הדם מביאין לה מוטבל בדם דרים אלא מן והזה מן הדם בחצבעו
דכתיב בפר כהן משיח בתר וטבל תדע דהא מפר למעוטי מפירי׳ דבחצבע
לא יזה פעם שנייה ומה עיכוין זה גבי וטבל ואם תאמר ובחטאות החיצונות
ו מכח לן את בדם וטבילה הלא לפילו פנימי מפכיחי לה ולוקמ בזה בהיקש ובפ׳
דמכחות מפת׳ דחיתיה בכל חטאות דקתמ׳ תורה אור
דקומץ ליכו קדם להקטיר מפו׳ דילפינן מדם ויקרא ו
כל מכן דאית לן למילף דם מדם ולפי דבינו
תם ניחא דבחטאו׳ החיצונות כתב מן הדם
דהוי כמו בדם וכתב בהו ולקח דדמיכן
מיפור לקיחה כי היכי דדמיכן וטבל מיפור
טבילה ואת להכפיר אתין מבחצבע ילפינן
מקל וחומר חיצונות מפנימיות ומיהו צריך
לדקדק מכל מקום היכי ילפינן קומץ מדם
דאפילו דם מדם לא ילפ׳ ותוספתא וקאמ
דבפר העלם לא כתי׳ את ואל להכפי׳ אתי׳
מכ׳ליה בפר יום הכיפורים ובמפורת כתב
קדמיה את תיניא לא כתב את וכן כתב
רבינו מעתי בקרא דמן הדם לא כתב את׳
לאת בדם וטבילה הוה מצי למיתר כמי
לאתולי מיעד לברתתן לעיל מאם
כפחתה תקרה כו׳ ולקטרת סמים לבדתתר
בסמוך מאם לא נתחנך המזבח כו׳
תניא כוותיה דרב פפא כו׳ מפתע ליה
דהא דקתני בברייתא לכל מה
מחמור בעיכוין דלאת בדם וטבילה קתמר
דאי לא תתא אלא לעכב לא הוה ליה למיתר
לכל מה מחמור בעיכוין ולויתרת ומתי ה
הכלות ליכא למיתר דהא בעבודת דם
הוקמו ולעזירים נמי לא קתמר דרבי נפקא
ז לי׳ מקר׳ דחריב לקמן בפרק ראיהו מקומן
ועוד קל וחומר דרבי ישמעאל ומה במקום
אלא הסמוך לא מיי אלא גבי את בדם וטבול׳
ומה במקום אלא הסמוך קרבן לקרבן
ג כו׳ ולקמן בפרק ראיהו מקומן
יליף רבי ישמעאל מתן דם ליכוד בפר יום
הכיפורים מקל וחומר ומה אם מתיר נכנס דמו לפנים חובה טעון יסוד
הזיה קל וחומר לא הוה מצי למיתר הכ׳מסוס את דהוי קולא להכפיר לימיו
מבחצבע והאי קל וחומר דהכא לא מצי למיתר התם דלא ילפינן מהאי קל
וחומר דבר חדש אתי דיכא למיפרך מה לזה שכן בדבר חמור זה כזה דבחוזו
עיכוין מיעט׳ הזאתו על זה ישמעאל אלא זה והיינו לאת בדם וטבילה תדע
מדלא פליג רבי ישמעאל אלא בפר זה פר כהן משיח לעכב דלמה לי תיפוק לי
מהאי קל וחומר ומה במקום אלא הסוס קרבן לקרבן בפר העלם ומעירי
עיא הוסוו מעמי למעכבי מקום מהסוס קרבן לקרבן לא כל מכן
דמעכבי ומיהו יש לדחות דמה להכא מכן הסוו בביבור:
הושוו מעמים למתן דכתב בהו פירום בקוכטרים מה מפירום
הכתוב בהזאות הכתובות בהן לא מיבעי׳ את מזו אלו על הפרכת
ואלו על המזבח׳ ואלו בחצבעו ואף על גב דלא כתב מפי׳ את בדם ובטבילה
אין זה מיבעי דאיכא למימר לא פירש הכל דהא במאי דפירש לא מצי ואם זה
נכנס לפנים אף לא נכנס זה טעון ממנה הזאו׳ אף טעון מבע מיהו למאי
דכתב בהו לא מצי ואם ריב׳ מצי עבודות בזה יותר מבזה מכל מקום מעמים
עבודות מהצריך למכנסם לא סיכה והביה רבינו ממולל כל זה לא יתכן דאם
כן למה לנו ללמוד פר יום הכיפורים מעפיר יום הכיפורים מהזה טעמא
דכפיק מעיר ליפוק פרתו מאי הוי דאתרינן לקמן ואתא ליה מעיר יום
הכיפורים מה מורך תו בהאי קל וחומר הרי כבר למד מפר העלם ונם לא
החסר בבריייתא דלעיל מבטורך ללומרו אלא הכי פירושו ומה במקום אלא
הוסוו קרבן לקרבן דהאי פר העלם והאי מעיר יום הכיפורים דמצי מיכי
בהמות הן לפילו הכי הוסוו מעמים למעמים לאת בדם וטבילה לומר לאתן עבודות מכתובות בהן לף על פי מיכן מוות בחצבע ובמעיר
יש לפכי ולפנים ובהיכל לאת למעלה ומבע למטה מ׳לאת בדם וטבילה הוסוו כדילוף לקמן מעעירי יש בקל וחומר מקום מהסוו מעמים
ג למעמים דהאי פר והאי פר כו׳ וקיימא לן בהאי מקומן ודבר הלמד בקל וחומר חוזר ומלמד והיינו דמפרש בקמיה ואתא ליה מעיר יום הכיפורים מעעירי יש
כלומר וכבר אתא ליה מעיר יום הכיפורים ויכול ללמד על פר יום הכיפורים כדאתרינן יש לאוכו:
וקשיא היכי אתי מעיר יום הכיפורי׳ מעעיר יש ופר העלם מה להנך מכן מכפרין על מכוה ידועה ועוד מכתוב בספריס מפר יום הכיפורים ומעירי יש ועל
זה קשה היכי אתי בקל וחומר רחמנן פר יום הכיפורים מעעיר יום הכיפורים לאת בדם וטבילה הלא מעיר יום הכיפורים נפיק לן קרתו מ

ומי מצית אמרת הכי והתניא וכילה מכפר את
הקורש אם כיפר כילה ואם לא כיפ׳ לא כילה
דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יהודה מפני מה
לא נאמ׳ אם כילה כיפ׳ ואם לא כילה לא כיפר
א׳ר פפא לא נצרכא אלא לאת דם ובטבילה
את אמר רב אחא בר יעקב לא נצרכ׳ להכשיר
אמין שבאצבע בדם שיהא בדם שיעור טבילה
מעיקרא וטבל ולא מספיג ואיצטריך למכתב
בדם ראי כת׳ רחמנ׳ וטבל הו׳ אמינ׳ אע״ג דליכא
שיעור טבילה מעיקר׳ כת׳ רחמנ׳ בדם ואי כתב
רחמנ׳ בד׳ הא אפי׳ מספג כתב רחמ׳ וטבל מזבח
קטרת סמים למה לי שאם לא נתחנך המזבח
בקטורת הסמים לא היה מזר׳ תניא כוותיה
דרב פפא ועשה כאשר עשה מה תלמוד לומר
לפר לרבות פר יום הכיפורים לכל מר׳
שאמור בעיני׳ דברי ר׳ עקיבא אמר ר׳ ישמעאל
קל וחומ׳ ומה במקו׳ שלא הושוה קרבן לקרב׳
הושוה מעשים למעשים מקום שהשוה קרבן
לקרבן אינו דין שישוה מעשה למעשה אלא
מה תלמוד לו׳ פר זה פר העלם דבר של ציבור
לפר זה פר כהן משיח אמר מר ומה במקום
שלא הושו׳ קרבן לקרבן מאי לא הושוה קרבן
לקרבן אילימא

ומי מצית לאמרת הכי דלרבי יהודה מיכוב מסכ׳ולף וכלה מכפר קרא ותיתי
הוא דלא הוה ליה למיכתב אלא והקריב את הפעיר החי: אם כפר כפרת
המעכבת במאי מקומות כגון מתנת דמים מתנת מבע ומתן לרבע כילה
אפע אלא מפך מירי׳ ליפוד מצבת חיצון: מפני מה נדרום המקרא כפרך
מכתבו ומחמר אם כילה הכל לפילו מפיכת
פירים: כיפר ואם לא כילה לא כפר ומכי ויקרא יו ו
מפרש בסדר יומא דסיריס מעכבין היכא ולקמן יד ב
ביכייהו אלמא מיכוב לרבי יהודה מהכא
נפקא: לא נצרכה אלא דמקיש פר יום
הכיפורים לפר העלם דב׳ ולפר כהן משיח
אלא לאת בדם וטבילה דבפר כהן משיח
כת׳ וטבל הכהן את אצבעו בדם ואי קמיפ
בהאי קרא פר יום הכיפורים לפר העלם
הוה אתיתקם דבדידיה קא מיפתעי קרא
ובפר העלם לא כתב את בדם וטבילה הא
אתרן כתפר מעמא לפר זה פר כהן משיח
אתא לפר כהן משיח נתי ליתקום ובפר יום
הכיפורי לא כתב את ולא כתב טבילה ולא
כתב בדם דהכי כתב ולקח מדם הפר ב
בחצבעו ולקמיב להאי ללמד היתנו הילכו׳
ריבוי׳ על את והילכו׳ בדם וטבילה כדמפ׳
תתן תכין היה הלם היה טרפחת היה ם
מלפוחית וכל מלפוחית היה ופליה כעין
חותה מל דג כדאתרינ׳ בעלה בסליפוח׳ נבי
עוברי דגים ואם מל בהמה כולה מפויס
לבעבועות: תסובת מורי את להכפי׳ אתין
מבחצבע מלם עלת לו אם בחצבע מקורי׳
ופליה כמו ניטלה הלם דאלו טוריפות לא
הויא חכיכה דאיתרבי מאת הצבעו את
פטפל לאצבעו: בדם מיהא בדם: מיעור
טבילה מעיקרא גרסינן מפעה קבלה ר
דאמונה למעוטי קבל פחות מכדי בליוכל
בכלי זה ובפחות מכדי טבילות בכלי זה
ומירבן והכי מפרש לה במתחות ולקמן
בפרק דם חטאת ויליף מבדם מדקתיכן
וטבל בדם ולא קתיכן בדם מממע בדם מהיה כבר מפעה דאמונה מכפנ
מקנח בדופני הכלי כלם במתחות: הכי גרסינן הוה אתיכא לף על גב דליכא
מיעור טבילה מעיקרא הלא מהיה בו עכשיו אפילו מספג דאמרינן בעלמא
הוה דקפיד קרא: מזבח קטרת הסמים למה לי הפתח דדרשת אפר בהאל
מופד על כל האמור כו׳: מזבח קטרת הסמים מאי דרשת ביה דהאי יתירא
דהא כתב אפר לפני ה׳ מאם לא נתחנך כו׳ אם אינך בפר העלם בעוד
המזבח חדש אלא הקטירו עליו קטרת מעולם: תניא כוותיה דרב עפא
דהיקשא לאת בדם וטבילה אתא לכל האמור בעיכוין הכל בכלל את בדם
וטבילה: קל וחומר כלומר אין צריך להביא פר יום הכיפורים לכאן לומר
וחומר נפקא מכל דרכי פר העלם בו: ומה במקו׳ אלא הסוה קרבן לקרבן
אלא הבהמות ממין אחר ולקמן מפרש מאי היא: הושוו מעמים למעמים
מעמה עבודותיהן סוף על זה לעל זה מקום מהסוה קרבן לקרבן כגון פר
יום הכיפורים ופר העלם שמניהם אין אחד חינו דין שיהא עבודותיהן סוות
לעבודת מהצריך הכתו׳ לאמניהן כגון הזאות מבהיכל ומבחוץ יהו מעמי׳
עבודות סוף לאת בדם וטבילה: אלא מה תלמוד לומר לפר זה פר העלם
ולקמיה צריך מאי קאמר: הא קרא בדידיה קאי לפר כהן משיח עמה לפר זה
פר כהן משיח אתא לי בקל וחומר ופריך ללמוד מזה לפוסלו בחיסור מתנות כדפריסית לעיל
דבפר כהן משיח אתא לי בקל וחומר מזה אילמא מעיר הוסוו מעמי׳ על זה למעמים
הכיפורי׳ אלא הוסוו הבהמות מזה פר וזה מעיר הוסוו מעמי׳ על זה הכל עבודותיהן סוות מקום מהסוה קרבן לקרבן כגון פר כהן
משיח ופר יום הכיפורים דמניהן אין אחד חינו דין כו׳: מה

אילימא פר יום הכיפורים ושעיר יום הכפורים
איכ למיפרך מה להנך שכן נכנס דמם לפנים
ולפנים אפר העלם דבר של ציבור ושעירי
עא איכא למיפרך מה להנך שכן מכפרין על
עבירות מצוה ידועה אלא פר העלם דבר של
ציבור ושעיר של יום הכיפורים והכי קאמר
ומה במקום שלא השוו קרבן לקרבן דהאי פר
והאי שעיר הושוה מעשים למעשים למאי
דכתב בהו מקום שהושוה קרבן לקרבן דהאי
פר והאי פר אינו דין שהושוו מעשי למעשים
ואת לי פריה נמי לאת ברס וטבילי מפר כהן
משיח ואתי לישעי כל משעירי עא מקום וכי דבר
הלמד בהקיש חוזר ומלמד בקל וחומר אמרב
פפא קסבר תנא דבי רבי ישמעאל דבר הלמד
בהקיש חוזר ומלמד בקל וחומר אמרב פפא קסבר תנא
דבי ר ישמעאל דבר הלמד בהיקש חוזר ולמד
בקל לפר זה פר העלם דבר של ציבור הא
בציבור גופיה כתב אמר רב פפא משום דבעי
אנמורי פר העלם דבר של ציבור ביותרת
ושתי כליות לשעירי עא ופר העלם דבר של
ציבור בנופי לא כתב בהיקשא אתי איצטריך
לפר למיהוי כמאן דכתיב ביה בגופיה
ולא ליהוי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד
בהקיש תניא כוותיה דרב פפא ועשה כאשר
יעשה מה תלמוד לומר לפר לפי שנאמר והם
הביאו את קרבנ אשה לה ונומר חטאתם אלו
שעירי עא שנגנתם זה פר העלם דבר של ציבור
חטאתם על שגנתם אמרה תורה חטאתם
הרי היא לך כשנגנתם שנגנתם מהיכן למד לא
בהקישא וכי דבר הלמד בהקיש חוזר ומלמד
בהקיש מה תלמוד לומר פר זה פר העלם
דבר של ציבור לפר זה פר כהן משיח אמר מר
חטאתם אלו שעירי עא תיפוק

כתיבי בגופיה לימא לה תימה הא אמר לפר מיית להכי למיהוי כמאן דכתיב
בגופיה לא גמורים מעירי עא ומאי הי לאו הך היקשא דחטאתו על שגנתו
לא הוה דריסכא ליה הכי והא תניא ליה לרבות פר יום הכיפורים לכל האמור
בעיניין קאמר פירוש בקונטרס הלמד כולה מילתא ליתא מיניה ואפילו עיכובא
ואת אמרת לאת ברס וטבילה גרירי וקאמר לרב פפא הלעיל הלא גיד הנשה
לעיכובא דמפני הנאתו הוא ואם תאמר ולהוי תנא דיליף עיכובא בהיקשא

סבע

לו לאת ברס וטבילה בקל וחומר אלא אפר יום הכיפורים דאתי בגמרא
מכח ליה הכי לפרש קל וחומר דאמרן בריקוש בלא הוסיף
לקרבן פר העלם ושעיר מיום הכיפורים הוסיו מעשים למעשים דאמרן
בהו הסמיך לה קרא דהוסיו לאת ברס וטבילה דיכתי נמי שעירי
הכיפורים אלא הוסיו מעשים על הפרשת
ועל מזבח הזהב מקום שהוסיו קרבן לקרבן
הינו דין שיהו לאחי דכתב בהו אחי לאת
ברס וטבילה וכן הוי קל וחומר דשעיר יום
הכיפורים ופרך לדקדק אי סיוע לימיר דינו
בהאי קל וחומר דאמר בפר העלם לא הוי אלא
ברס וטבילה אבל בשבעה הזאות לא פר יום
הכיפורים כן אבל הזאה מימנית לא ולהאי
פירושא אתי שפיר דרבי חולקעל קל וחומר
מינו פשוט דאתחילת דינו דפר העלם דבר
ושעיר יום הכיפורי בקל וחומר אמרו הוסיו
מעשים למעשים לא הוי אלא ברס וטבילה
אלא תיקשי לרבי שעיר יום הכיפורי מכ ליה
לאת ברס וטבילה כיון דלית ליה האי קל
וחומר היו לרבי כתו לפר למד רבי פר יום
הכיפורים לאת ברס וטבילה הא כן אתיא
ליה שעיר יום הכיפורי בקל וחומ גמו מפר
יום הכיפורים ושעירי עא דלא הוסו קרבן
לקרבן והוסו מעשים למעשים לאת ברס
וטבילה כל מכן משעירי עא ושעירי יום הכיפו

עכ: בהוך:

ואתא ליה פר מל יום הכיפורי לאת
ברס וטבילה מפר העלם מל
ציבור בקו גרי מפר כהן משיח כי היכי
דלא ליהוי למד מלמד:

ואתא ליה שעי מל יום הכיפורי ושעירי
עא ואם תאמר רבי דלית לי האי
קל וחומר מהיכא יליף ה וכי תימא מסוס
דליתקש פר ושעיר מל יום הכיפורי להדדי
קרא לא אמכחן הך היקשא ותו דאם כן
לרבי ישמעאל נמי תיפוק לי מהיקש דהכא
ומכח ליה הכא ובחיהו מקומן לר ישמעאל דף 69
דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בקל וחומ
לימא ליפכח דדבר הלמד בקל וחומר חומ
ומלמד בהיקש דפר מל יום הכיפורי דאתי
לקרבן פר העלם ושעיר מיום הכיפורים הוסיו מעשים למעשים
בהו הסמיך לה קרא דהוסיו לאת ברס וטבילה דיכתי נמי שעירי
הכיפורים אלא הוסיו מעשים על הפרשת
ועל מזבח הזהב מקום שהוסיו קרבן לקרבן
הינו דין שיהו לאחי דכתב בהו אחי לאת
ברס וטבילה וכן הוי קל וחומר דשעיר יום
הכיפורים ופרך לדקדק אי סיוע לימיר דינו
בהאי קל וחומר דאמר בפר העלם לא הוי אלא
ברס וטבילה אבל בשבעה הזאות לא פר יום
הכיפורים כן אבל הזאה מימנית לא ולהאי
פירושא אתי שפיר דרבי חולקעל קל וחומר
מינו פשוט דאתחילת דינו דפר העלם דבר
ושעיר יום הכיפורי בקל וחומר אמרו הוסיו
מעשים למעשים לא הוי אלא ברס וטבילה
אלא תיקשי לרבי שעיר יום הכיפורי מכ ליה
לאת ברס וטבילה כיון דלית ליה האי קל
וחומר היו לרבי כתו לפר למד רבי פר יום
הכיפורים לאת ברס וטבילה הא כן אתיא
ליה שעיר יום הכיפורי בקל וחומ גמו מפר
יום הכיפורים ושעירי עא דלא הוסו קרבן
לקרבן והוסו מעשים למעשים לאת ברס
וטבילה כל מכן משעירי עא ושעירי יום הכיפו

עכ: בהוך:

ואתא ליה פר מל יום הכיפורי לאת
ברס וטבילה מפר העלם מל
ציבור בקו גרי מפר כהן משיח כי היכי
דלא ליהוי למד מלמד:

ואתא ליה שעי מל יום הכיפורי ושעירי
עא ואם תאמר רבי דלית לי האי
קל וחומר מהיכא יליף ה וכי תימא מסוס
דליתקש פר ושעיר מל יום הכיפורי להדדי
קרא לא אמכחן הך היקשא ותו דאם כן
לרבי ישמעאל נמי תיפוק לי מהיקש דהכא
ומכח ליה הכא ובחיהו מקומן לר ישמעאל דף 69
דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בקל וחומ
לימא ליפכח דדבר הלמד בקל וחומר חומ
ומלמד בהיקש דפר מל יום הכיפורי דאתי

נם ום שם

מסורת השס

תיפוק לי׳ מקרא קמא דאמר מר החטא׳ לרבו׳ שעירי ע״א אמר רב פפא איצטריך סלקא דעתך אמינא הני מילי הזאות דכתיבן בגופיה אבל יותרת ושתי כליות דלא כתיבן בגופיה אימא לא קא משמע לן: אמר ליה רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא והא תנא פר יום הכיפורים לכל מה שאמ׳ בעניין קאמר תנאי היא תנא דבי רב מרבי הכי תנא דבי ר׳ ישמעאל לא מרבי הכי תנא דבי רבי ישמעאל מפני מה נאמרו יותרת ושתי כליות בפר כהן משיח ולא נאמרו בפר העלם דבר של ציבור משל למלך בשר ודם שזעם על אוהבו ומיעט בסורחנו מפני חיבתו ותנא דבי ר׳ ישמעאל מפני מה נאמרה פרוכת הקדש בפר כהן משיח ולא נאמר בפר העלם דבר של ציבור משל למלך בשר ודם שסרח עליו מדינה אם מיעוטה סרחה פמליא שלו מתקיימת אם רובה סרחה אין פמליא שלו מתקיימת: לפיכך אם נתן כתיקנן כו׳: תנן התם פיגל בקימין ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ רבי מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומ׳ אין בו כרת עד שיפגל בכל המתי׳ אמר ר׳ שמעון בן לקיש לא תימא מעמא דרבי מאיר דקסבר מפגלין בחצי מתיר אלא ר׳ מאיר ואי טעמא דר׳ מאיר משו׳ דמפגלי בחצי מתיר הוא אפילו כרקתני נמי לאו משום דקסבר כל העש׳ על דעת ראשונה הוא עשה אמר רבי שמואל בר יצחק לעולם רבנן היא ומאי כתיקנן כתיקנן לפיגול והא מרקתני לפיכך אם נתן כולן כתיקנן ואחת שלא כתיקנן פסול ואין בו כרת נמבלל להכשירה הוא דאתא אמ׳ רבא מאי שלא כתיקנה חוץ למקום׳ רב אשי אמר שלא לשמו מבלל רבי לא עביד לה חוץ למקומו ושלא לשמו מחייב איידי דתנא פיגול וחייבין עליו כרת תנא נמי סיפא פסול ואין בו כרת: אמורים בדמים הניתנין על מזבח החיצון

מיתיבי במה דברים אמורים

תיפוק ליה יותרת הכבד למעירי ע״ה: מקרא קמא דאיקימנא לעיל לפר העלם דאי מר מחטאת הלז מעירי ע״ה לימה לי תו קרא דאחטאתם על מנת׳ת: כלקא דעתך אמינא הני מילי דאיברו מעירי ע״ה לדין פר העלם להזאות דכתיבן בגופי׳ אבל יותרת ושתי כליות דלא כתיבן בגופיה קמ״ל דאחטאת על מנת׳ת וכליות הם׳ לה׳ תיפוק ליה: והא תנא לרבות פר יום הכיפו׳ לכל העניין קאמר אלמא כולא מילת׳ ילף מיניה ואפי׳ עיכוב בה ותו אמר לית בדם ושבילה בה ותו אמר לית בדם ושבילה דבי רב מר הכי כל תר קרי תנא דבי רב ההיא מתני׳ קמייתא לה מרבי ליה הא לית בדם ושבילה ועיכוב נפקא ליה מחוקה ולר׳ יהודה מאי כולה כפר: ותנא דבי רבי ישמעאל הך תנא בתרא דאמר לכל האמור בעניין מתניתי׳ דבי רבי ישמעאל היא מנא׳ דמדרשא דבי רבי ישמעאל ומידרו בה תנאים הרבה כמו שמידרו רבי חייא ורבי הושעי׳ על הוהבו נבו ומיע בסירחונו קיש׳ ברבר׳ מפני מה נאמרה פרכת הקדש גר׳ בפר כהן משיח ולא נאמר בפר העלם דבר של ציבור משל למלך בשר ודם שסרח עליו מדינה אם מיעוטה סרחה פמליא שלו מתקיימת אם רובה סרחה אין פמליא שלו מתקיימת: לפיכך אם נתן כתיקנן כו׳: תנן התם פיגל בקימין ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ רבי מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומ׳ אין בו כרת עד שיפגל בכל המתי׳ אמר ר׳ שמעון בן לקיש לא תימא מעמא דרבי מאיר דקסבר מפגלין בחצי מתיר אלא ר׳ מאיר ואי טעמא דר׳ מאיר משו׳ דמפגלי בחצי מתיר הוא אפילו כרקתני נמי לאו משום דקסבר כל העש׳ על דעת ראשונה הוא עשה אמר רבי שמואל בר יצחק לעולם רבנן היא ומאי כתיקנן כתיקנן לפיגול והא מרקתני לפיכך אם נתן כולן כתיקנן ואחת שלא כתיקנן פסול ואין בו כרת נמבלל להכשירה הוא דאתא אמ׳ רבא מאי שלא כתיקנה חוץ למקום׳ רב אשי אמר שלא לשמו מבלל רבי לא עביד לה חוץ למקומו ושלא לשמו מחייב איידי דתנא פיגול וחייבין עליו כרת תנא נמי סיפא פסול ואין בו כרת: אמורים בדמים הניתנין על מזבח החיצון

מיתיבי במה דברים אמורים אבל

פר יום הכיפורי׳ מכ׳ ליה עיכוב׳ דליתכהו בפר העלם ובפר כהן משיח ליכ׳ למימר דנופיה לעיל בהזאותי׳ לפ׳ ביום הכיפורים לה תחלוק תוספתא ותימא דלעיל הביא הברייתא לסיועיה לרב כהנא והשתא קרוב מיבי׳ ותו תמי׳ פרוך על רב פפא דלא מוקי לה לעיכוב הלה עיכובא ביום הכיפורי׳ מחוקה נפקא מה מוכלה מכפר כרפרוך לעיל ויש לומר דפרוך הכי לכל האמור בעניין מעמ׳ לפי׳ ליותרת ושתי הכליות מגוף הכתוב כאמר׳ יותר כפר כהן משיח רחם תיכו מיבי׳ לגופי׳ תנהו עניין בפר העלם כדרדסיכן במרק

פרק ג׳ ב׳ תיזהו מקום ורדסיכ לפר פר על יום הכיפו׳ בין לאחר בדם ושבילה בין ליותרת ושתי הכליות מחר היקשא הוא הדי לרבי ישמעאל דדרים לפר זה פר העלם ליותרת וכליו ולא דרים כאחר יורם דלא כרך מלא מר היקש׳ דאחטאת לרבות מעירי עבורת אלו׳ ואם כן האחתה על מנת׳ת למה לי ורבי מעירי ע״ה האחי מצרכה תרי היקשי ומעני תנאי היא והאחי להאי תנא אחתה לי׳ יותר ושתי הכליו׳ בפר יום הכיפורי׳ מדהקישה בתורת כהנים כל חלב פר החטאת פר לרבו פר יום הכיפורי׳ ליותרת ושתי הכליו׳ ים לאחמו׳ דבבולי הפם כ׳ בקיט מעירי ע״ה בלמון רבים ופר העלם ב בלמון יחיד ומיבי׳ מבנה והא מתן דחיית ליה

פרק ה׳ ב׳ בהזאות מעיר לכל שבט ושבט חייב לי כמי כר לכל שבט ושבט ושאחי מדקתני כו׳ בכוליה ממעטת משחע דלא על נב דחין תעמלין בהכי מתיר פסול מיהא הוי ותימא

פרק ה׳ ג׳ דבש תמיד נפחט נבי מחטו למולי ולעריפ׳ כו ומוקי לה בפוחט פיסין דחסון למולי כל זר מתיר לטעמיה דאת מפגלין בחצי מתיר מעמ׳ הפם הלרבנן הוי לכפר נמו׳ ים לומ׳ דהא דפקלי הכא הייכו מפוס דחיב למיגזר

פרק ה׳ ד׳ כדאיכא בפרק שני דתמחות דרבנן גזרי קומץ אטו קומץ דמנחת חוטח לבונה אטו לבונה הכחה בבזיכין לכל הפם לא פייך לתיבור פיסין מחר אטו פני פיסין: כגון

בין רחסונה בפתיקה לרחסונה בחחבה פמע מינה טעמא אמ׳ רעבה על דעת הרחסונה הוא: כתיב לפיגול הרחסונות בחחבה׳ רחוץ לזמנו ולחמיניו דלא תחריכן על דעת הרחסונה עבה והא מרקתני ואחת פלא כתיקנה ולא קתני כולן כתיקנן חוץ מאחת מהן או ואחת בפתיקה פמע מינה כתיקנן דחמ׳: להכפירו הוא דחי בחחבה ולפיגו מיקרי לה לפיכך דפתיקה פלא כתיקנה הא לא חבים בה מידי ולא קילקל בחחבתו רחסונה דניקרייי פלא כתקנה לפיגול חמ׳ רבה לעולם כתקנ׳ לפיגול ורבנן היא ולרבי מחיר לא תפמע מינה מידי ופלא כתקנ׳ דאחרונ׳ נמי פלא כתקנ׳ לפיגול קאמר וכגון פנתנו בחחבה׳ חוץ למקומו המוכיח מידי פיגול: ורב אחי אמר בחחבה פלא לפמו נמי קרי פלא כתקנה לפיגול דהא חטאת היא ומחבבת פלא לפמו פוסלת בה ומוכיחה מידי פיגול: הכ׳ מכלל דכי לית ליה חוץ למקומו ופלא לפמו מיחייב מדלא קתני לה תנא פסול פלא בחחבה ואוקימנ׳ בפלא לפמו אז חוץ למקומו מכלל דכי לא עביד לה בפתיקה מחייב כלומר הוי פיגול לחייב על אכילתו כרת אלמא על דעת רחסונה עבה אם כן לאו כרבנן מבית לאוקמי פיגול וחייבין עליו כרת: תנא סיפא פסול ואין בו כרת ולא נרסינן חלא כלומר לפולם כתקנן לפיגול ופלא כתיקנה חוץ למקומו והא נמי דאם נתן בפתיק׳ לא פיגל דנקט פלא כתקנ׳ לחייבי דתנא ריפא בחיכומות נתן את הרחסונ׳ חוץ למנויה הוץ למקומ׳ פיגול והייבין עליו כרת ודווקא נקט חוץ למקומ׳ לאמומ׳ דבות דלא תקיש מחבבת חוץ למקומו דמכני׳ ומפק לי׳ מידי פיגול דמנו פיגול דחסונ׳ מחנה לחת מחר ומכנל בהן הנח נמי סיפ בפנימיו דפיגל לחי מחם פנימי ומפק לי׳ מידי פיגול חף על נב דלא צריך למיתניה דהא בלאו הכי נמי לא הוה מיקבע: ברא כו בחוסף דזבחים היא ברא דבמתני לחת פיגול בדמים החיכומים פמתנה לחת חוזרת ומפגלת בהן:

מסורת השס

לבל בדמים המפוזים כנון הרביעים ומלם על יום הכיפורים לחת למעלה ומבע למטה על בין הבדי מרס הפר וכנגדן מרס העזיר הרי ו וכנגדן על הפרכת הרי לב והרבע על קרנות מזבח הפנימי מפניהם כלחד מעורבין כרפתיב וכתן מרס הפר ומרס העזיר מיהו מעורבין הרי לו ומבע הזלות על טיהרו הרי מג: פינל בין רלמוכ במתנו

אבל דמי׳ ניתנין על מזבח הפנימי כנון ארבעי׳ ושלש של יום הכיפורים ואחד עשר של פר כהן משיח ואחד עשר של פר העלם דבר של ציבור פינל בין בראשונה ובין בשנייה ובין בשלישית רבי מאיר אומר פינול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרי׳ אין בו כרת עד שיפנל בכל המתיר קתני מהא פינול בין בראשונה בין בשנייה בין בשלישית ופליגי אמ׳ ר׳ יצחק בר אבין הכא במאי עסקי׳ כנון שפינל בשחיט׳ דחד מתיר הוא אי הכי מאי טעמא דרבנן אמר רבא מאן חכמים רבי שיעזר היא דתנן הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שהקריב מאחרת מהן כזית בחוץ חייב ורבי אליעזר פוטר עד שיקריב את כולן והאמר רבא ומודה רבי שיעזר ברמים דתנן ר׳ אליעזר ור׳ שמעון אומר ממקו׳ שפסק משם הוא מתחיל אלא אמר רבא כנון שפינל בראשונ׳ ושתק בשנייה וחזר ופינל בשלישית מהר אי סר על דעת ראשונה הוא מיהדר על פינולי בשלישית למה לי קא משמ׳ לן מתקיף לה רב אשי מידי שתק תנן קתני אלא אמ׳ רב אשי הכא במאי עסקי׳ כנון שפינל בראשונה ובשנייר ובשלישית מהו דתימא אי סר כל העושה על דעת ראשונה הוא עשה מהדר פינולי בכל חדא וחדא למה לי קמ׳ והא

כנון שפינל בשחיט׳ דהוי מ תיר לח׳ פי׳ רבינו מם אל בשעת שחיט׳ חיפב על מכת ליתן מתנות שבפני׳ חוץ לזמנו או מתנו׳ ההיכל או מתנות דמזבח והייבו פינל בין ברלש בין בסנייה בין בשלימי׳ כמו שוחט שלמי׳ על מכת לזרוק חוץ לזמנו או על מכת להקטי׳ בריחו׳ דהוי פינול לכולי עלמל כיון דכל השחיט הוויל בפינול לי הכי מהי טעמל דרבנן דלפילו לשפוך פיריס למחר קיימ׳ לן דהוי פינול מלן חכמים רבי שיעזר היל דכיון דלרבי שיעזר לל מיחיי׳ במתנה לחת בחוץ הכל כמי שי פינל לל הוי פינול ותיהו לל יתכן לפ׳ כן דלפירוש זה לי חיפב׳ ליפב כלל במה דבריס לחורים ברמיס המתנת על המזבח ופירוש הקונ׳ עיקר:

מאן חכמים רבי שיעזר היל ואמרינן טעמי לפינול דכימל למלן דלחר לל הוי פינול מחיי כזית קומץ בחוץ ולילו פינול לפילו בקומץ מלם לל הוי פינול חם לל פינל בלבונה ומדר׳ שיעזר לחודי׳ מייתי ראי׳ נבי חוץ כם דלל הוי פינול ולמלי דמסיק דמודה רבי שיעזר בדמי׳ לל כמה מפירם בקונטרים דמחיי׳ במקנת דמי׳ בחוץ מכלל דהוי פינול דלי׳ זה דחייה כרפרם ולל לתי לל לדחו׳ הל דמנינו חל מבי ר׳ שיעזר היל:

כנון שפינל ברלמוכ ובמנייר ובמלימי׳ בקו׳ ובדבינו לל פינל וקמה מיבעי׳ מלן דכר אמי ובפרק מלי דמנחו׳ פי בקו׳ דף ס׳ שפינל ברלמוכ ובמנייה ומתק במלימי׳ ולם תלמ׳ לם כן קלי מידי מתק קתני כדלקמי לעיל ומלל לעיל דמתק בלחבעי׳ הוה ליה לפרומי טפי כיון דרלמוכה ומלימי׳ במחסב ומנייה במתיק׳ ולהל פירום חסיב כל הזלו׳ דמזבח הזהב לחת מבע דטהרו ולדבע דף פא דקרנות וכן תמתע בפר הוליחו לו דתניה וכפר לת הקודם זו לפני ולפנים ולת להל מועד זה היכל ולת המזבח כמתעו ולל קתני כלל על טהרו תמתע דחסיב דמזבח כפרה לחת כדקלמר לחת מיכן ולמר עד גמר מתנות שבהיכל ובמפך הדם יבי לחר ויתחיל בתחיל׳ לכל לל קתני גמ׳ לקרנות ובמפך הדם מיבית לחת ויתחיל בטהרו וכולהו חסיבי כלחד וקלה דלקמן מסכח לה בר׳ פריס ור׳ שעיריס פי׳ לרלה הזלות דבין הבדיס ולר לתזלות דפרכת ולר לתזלות דקרנות ולר לטהרו תלמ׳ לן חסיבי כלר לתזלות דקרנו ודטהרו ומתע פר רבינו תלמ׳ לן מסוס דעל טהרו לחת סביר ליה דמיריס מעכבין והוי לר בסבינל פיריס ולפירוש זה נוכל לגרוס כנון שפינל ברלמוכה ובמנייה ובמלימי׳ וכן בספר רבינו גרסוס כלן ובהקומץ זוטל דף יי חסיב חבי מתיר מסוס דלינה עדיין פיריס דמעכבי ולם תלמר ה׳ בעל כרחין סבר הלי תנה פיריס לל מעכבי מדלל חסיב ללה מ״ב דההוה דסבר פיריס מעכבי חסיב לר טפי כדמוכח בסמוך ויש לומר דלף על גב דמיריס מעכבי לל חסיב הלי תנה ללה הזלות כי מדי בהיכל מיה בעלמל קרירי הקסה בקונטרס בהקומץ ומוחט נמי נימל דלה מיפנל דבי חסיב בקבלה ליפפיל ובי זריק מיה בעלמל

מתק בסנייה ובמלימי׳ ויעסה על דעת רלמוכה קל מתמע לן דלה לתריכן הכי ועוד לל גרסינן:

והא בין בין קתני קשיא אמ׳ מר רמ אומ׳ פיגול וחייבין עליו כרת מכרי כרת לא מיחייב עד שיקרבו כל מתירין דאמ׳ מר כהרצא כשר כן הרצאת פסולה מה הרצאת כשר עד שיקרבו כל מתיריו אף הרצאת פסול עד שיקרבו כל מתיריו והא כיון דחשיב בי בפני פסילה אמאן דלא אדי דמי כי הדר מדי בהיכל מיא בעלמא הוא דקא אדי א׳רבה משכחת לה בארבעה פרי׳ ובר׳ שעירי׳ רבא אמ׳ אפילו תימ׳ בפר א׳ושעיר אחד לפיגולו מרצה ארבעי׳ושלש והא תניא ארבעי׳ושבע הא כמאן דאמר מערבי לקרנו׳ והא כמאן דאמר אין מערבין לקרנות והא תניא ארבעים ושמונה הא כמאן דאמ׳ שיריים מעכבין הא כמאן דאמר אין שיריים מעכבין: מיתיבי במה דברים אמורין בקמיצה במרתן כלי ובהילוך אבל בא לו להקטרה נתן את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה או שנתן את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה רבי מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומ׳אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר קתני מיהא את הקומץ בשתיקה ואת הקומץ במחשבה ופליגי אימא כבר נתן את הלבונה במחשבה חדא דהיינו רישא ועוד הא תניא ואחר כך קשיא: מתני׳

בעלמא זריק ותירץ דהתם גזירת הכתב היא והכקומץ זוטא תירץ רחומה עבודה מפיגל בה כעפת כוהנ בקדומת מוחט על מנת לזרוק או להקטיר וכן מקבל על מנת לזרוק או להקטיר אבל הכך הזאו כולהו חדא עבודה היא ולא קרבו מתירי׳ העבודה בקדומתה וקמה דכי פיגל בהזאה אחרונה מל בין הבדי׳ לזיך דהיכל מיס כיתהו אבל בהזאה רחמוכה מל בדיס לא פריך דמאר הזאות מל בדיס מיא דיס לומר יפגל בהחרונה או כיו׳דאר מקל׳ הוי אין בכך כלום בממוך אי נמי יש לומר דכיון׳ליה דלא הוו מל בין הבדיס מיא ממ׳ דלא ניגמר הפיגול עד מיזוק כל הזאו׳מל בין הבדיס אבל אוזן מל היכל לא פלי בהו גמר הפיגול כיון מלס נספך הדס מבי׳פר תחר ויתחיל בהיכל ולא בבין הבדיס וכן ההזאות מל מזבח הזהב לא תלו להזאו׳מל היכל למיגמר בהו פיגול מל היכל ולרבב׳לא פריך דכיון דתי׳ מפגלין בחבי מתיר וכריך לפגל כל ההזאו׳לס כן לא ניגמ׳הפיגול עד מפיגל בכולן מתחילת בין הבדי׳עד גמ׳מל טהרו ומבני בר׳פרי׳כדי לחסב ולפגל בכל המקומות קאמר לרבעה והא בפר רחמון מל בין הבדיס ונספך הדס והבית פר מבי ועמה פר מבי ממכו מל היכל ומל מזבח בחתיקה דהוי פיגול לרבי מתיר: בריך וקשה דהס כן פיגל בקומץ ולא בלבונה לרבי מתיר והך עבודה לא נעפי׳בקדומת׳ בחבי מתיר וכי מקטר ללבונה עפרא בעלמא מקטר וכי תימ׳ מפוס דהוו מבי מיכיס לכתי קמה מבני בזיכי׳הס לא נחלק כיו׳דבעו מבי כלי׳ דהוי פיגול ורביבו תס מפרש רבחר מקום פפיטה ליה דלא לחייבין תס בעלמא הוה דקתני מיה בעלמא הוה תחילת עבודה בגמר עבודה והכי גזירת הכתב לחבל בחבי מקומות בהכי לא תיירי קרא ומיה בעלמא קאמר: משכחת לה בד׳פריס ולא לכתי הזאות מבפני׳היכי משכחת לה פיגול בפר לחד מכיון מהזה ברחמנה במחסב׳ לזיך מיה בעלמא ולרבי׳תס אחד מקום הוה ויש לומ׳כגון מפיגל בהזאה אחרונה מל בין הבדיס:

הא כמאן דאמר מיריים מעכבין כע׳ פ׳ליתהו מקומץ דקאמר רמי בר חמא היאי תנא סבר מיירי׳מעכבי ומייתי מברייתא ודחי לה והמ׳ לתתוי׳ך ועוד מבריית׳דלעיל דרמים הטעונין יסוד טעונין כיבוס ומחסב׳ פוסלת בהן ומוקמינן לה במיירי׳ וכמאן דאמ׳ דמעכבי הקומץ הקטי בקונטרים בהקומץ זוט׳למה לי דאין לו מתירין אלא הוא עצמו מתיר לחרי׳ כדאיתא בגמרא תיפוק לי דבלאו הכי כמי פסי׳ מקומץ לא מיחייב עלי׳מפוס פיגול דהא אי אכיל מיכל׳פקע פיגולו ממכו מהרי לא קרב מתיר כמצותן ותירץ כגון שהפסיק האור ברובו דחשיב כמ׳דקרב המתיר כדאמ׳בהקומץ רבה מתיימתי מתיר מיריים בהיכלה מפוסק האור ברובו וקם לפירו׳דאי הוסק האו׳ברובו אס כן פקע פיגולו ממכו כדאמ׳עולא בגמרא דאס ירדו כמי עלו והוי הדיח לפיגולו מהיכלה כדמפמע בברייתות פרק אמרו׳לו דעל ההיא דאחרעא לא פקע פיגולו ממכו וחייב עליו אי לאו מפוס דהוי גופיה מתיר הוי דהא דאמר בגמרא קומץ פיגול מהעלהו לגבי דפלגא מחית אחרעא ופלגיה מסקיה מתערכה ומפלה בו האור פקע פירום פיגולו ומפקינן ליה לכתחילה ובפרק אמרו׳לו מרמה ליה לאכילה כפהיה כבר על המזבח ההוא פלגא דמחית אחרעא אבל דלא עלה למזבח מעולם לא כרמוכח בבריתות דאותו דקת דאוק למזבח לא מפקינן ליה והוה ליה פיגול אף על גב דאבח לבני למזבח אס איתא דלא הלכו באבריס אחר האב וכל מכן קומץ דמיפרת דלא מפקינן ומיהו פירום בקונטרים דבגמרא מפמע דאפילו לא עלה למזבח מפקינן ליה לכתחילה ולא דמיא לההיא דכריתות כמו מפרש רבינו תס שהקומץ כולו חסוב לזכרה אחת והוא פלגא דעל המזבח מפיך ליה לפלגא דאחרעא דאי לאו הכי הוא פלגא דעל המזבח קומץ מחסר וירד וכן׳דמפיך ליה פקע פיגולו מכאן ואבל פלגא דאבר לא מפיך דירוש פלגא עפמן מלא הוקטרו ליתורין כמר אף על גב דמפיקינן מלא דעתך דיקומץ נרע מפוס דמיפרת ומפר׳ת דטעמא דקומץ לאו מפוס דהוי מתיר אלא מפוס דלא מייך ביה הרבה דאי אכלו ולא העלהו אס כן לא קרבו מתירי׳ואי העלה חבני פקע פיגולו מכולו אפילו מהוא דאחרעא והא דקאמר בגמרא ומוכיח מני הקומץ בהדי

מסורת הש

תוספתא דקמני פה ופא

מתני׳ ואלו דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול הקומץ והקטרת והלבונה ומנחת כהנים ומנחכ׳ כהן משיח והדם והנסכים הבאין בפני עצמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הבאי עם דבהמה לונ שמן של מצורע ר׳ שמעון אומר אין חייבין עליו משום פיגול ורבי מאיר אומר חייבין עליו משום פיגול שדם האשם מתירו וכל שיש לו מתירי׳ בין לאר׳בין למזבח חייבין עליו משום פיגול העולה דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת העוף דמה מתיר את בשרה למזבח חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים דמה מתיר את איבוריהן ליקרב ר׳שמעון אומ׳כל שאינו על המזבח החיצון כשלמי׳אין חייבין עליו משום פיגול: גמ׳ אמר עולא קומץ פיגול שהעלו על גבי המזבח פקע פיגולו ממנו אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כל שכן מאי קאמר הכי קאמ׳אם אינה מתקבל היאך מביא אחרים לידי פיגול מאי קא משמעלן אי דאין חייבין עליו משום פיגול תנינ׳ אלו דברי׳שאין חייבין עליהם משום פיגול הקומץ והקטורת והלבונה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדם אלא דאם עלו לא ירדו תנינא הלן והיוצא והטמא ושנשחט וחוץ לזמנו וחוץ למקומו אם עלו לא ירדו ואלא דאם ירדו יעלו הא נמי תנינא כשם שאם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו לא צריכא שמשלה בהן האור הא נמי אמר׳עולא לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו מדהו

אבר

אבורת חשם

מתני׳ אלו דברי׳שאין חייבין עליהן כרת בהקטילתן מפוס פיגול הקומץ שם קמץ לאכל מזיד למחר ונתפגלה המנחה אין האוכל את הקומץ בכרת פקע הפיגול אל אלא על דבר שאין לו מתירין אחרי׳ והקומץ אין שם מתירין לו כי הוא מתיר את המנחה וכן לבונה וכן כולם: מנחת כרבית כהני כולי כליל ואינה נקמצת היולך אחר מתירה: וכן

משנה יו׳ מנחת כהן מפיח קבית כהן גדול מהקרי׳ בבל יום מחציתה בבקר ומחציתה בערב: ומנח׳ נסכי׳ב׳ דהא מיפלג פליגי בה ונתן חילוק בין בהה עם חזב׳ לבהה בפני עצמו והדם דהוא המתיר: והנסכי׳ הבאין בפני עצמן בין מהתנדבן בפני עצמן כדתמר במנחו׳מקנדב תדם מנחת נסכי׳בין שבאו בגלל זבח אלא מהביאו היוס זבחו ונסכיו למח׳דאמ׳מנחתם ונסכיהם אף למחר אבל שם הביאן עם זבחו ופיגל בזבח כתפגלו הנסכי׳וחכמי׳אומרי׳ אף הבאי׳עם הבחת׳ דכיון דיכול להקרי׳נסכי למחר נתנה אין חזבח מתירין ליקרב אלא הן מתירין את עצמן: לונ שמן של מצורע שירין נחלקין כדילוף בפירקין לקמן: אין חייבין עליו משום פיגול שם פיגל בשם לא נפגל הלונ ואף על פי שהלונ תלוי בשם קרבת על לונ השמן ושם לא נתן מדם השפס תחיל׳אין נתינת השמן כלום אפי׳ הכי כיון דאר׳מביא

משנה יו׳ אשם עכברו ולונו עד עשר ימים כמ׳ שאין השפס מתירו וכיון דאין לו מתירי׳ אין חייבי׳ עליו משום פיגול: ר׳מ אומ׳לונ הבא עם השם בו׳ חייבי׳ עליו משום פיגול שם פיגל בשם בין לאר׳בין למזבח או לזה או לזה: דמה מתי׳ במר׳למזב׳דפתי׳ונרקו והדר ועריכו ועורים לכהנים עור העוף אמר הקריבו אין לו שם לאחר זריקה: חטאת העוף כו׳כבמרש משרש מכלן דכולכל לכהנים דמיו מתירין חימוריה לקרב לפיכך פיגל בחימורי׳בטע׳ עבודת הדם נתפגלו פריש: רבי אומר׳ חפריש הנסרפי פליג כל אחין אתין תתן דמו על המזבח החיצון כשלמי׳שפיגל הכתוב בהן: אין חייבין עליו משום פיגול: גמ׳ פקע פיגולו ממנו לקמץ אכר׳למאי הילכת׳ פקע: מאי קבעי למימר פקע פיגולו ממנו ונפיב טעמא הבא לידי פיגול: שם אינו מקבל בהקטרה: הילך מביא אחרים לידי פיגולו המקטיר קומץ על מנת שיאכל מירי׳למחר הילך מנחה מתפגל שם אינו הקטרתו הקטרת והכי קאמר: הוא עצמו לא כל שכן שיתקבל לאחרי שמתקבל לגרמת אחרים לפיגולו: מאי קא משמע לן למאי מיבעי לי׳ הא פקיע פיגולו: אי למימרא דשם אכל ממנו לאחרת מעלה אין חייבין עליו כרת: תניכ׳ רבלאו עלה כמי אין חייבין עליו אא להכי אהכי פקיעה דכיון מעלה לא ירד: תנייכ׳ ונפשחט חוץ לזמנו דהייכו פיגול הלן בעי הלן אלא להכי פקיעה שם ירד לאחר שהעלהו יחזור ויעלה: תנייכ׳ בלאו הכי: לא צריכא הא דעולה אלא מעלה בו החור: ושמעינן דנעשה לאחי מזבח ונפיל ירדו יעלה: והיינו דקתני לא יעלו בעלה מעלה בו החור: אבר לא אמו דשם ירדו הוך עשולין מעלו לא ירדו בחר: אבר

תיפוק לי מעום דאי׳בשם הרפאה ופ׳ רבי דס קתמ׳בפירום מעום מתיר וזיכי מעכחת לה דת הוי׳מעום פיגול אאי אכיל ליה קודס שעשה מתנות שם כן ליכ הרפאה ואי מן הדס הנעתר במזרק אחר׳שעשה התינח קומץ אלא לבונה ומנחת כהני׳ הכהו דאין לו מתירי׳ כדי נעבדה ונקפה התינח קומץ אלא לבונה ומנחת כהני׳ ואם תאמר מזרק על המזב׳ הו׳ פקע פיגול ממנו ומתוך לא סייך למיתר בבי׳ דס פקע פיגולו כי אס גבי הקטר׳דוקא שנעשה לה מוטל מזבח ותיתי הוא אס לא יקחיי בשירי הדס מעו׳פיגו׳הא יש להס מתירי׳ מהמתנו׳ מתירות לשפיכות שיריים למזבח כמו ם מתירות את החימורי׳ומתוך כמו מתחילה כל טיפה וטיפה רשוייה לזריקה חשיב כולי׳ דס מתיר וכרתה לפר׳דהייכו טעמא דקומץ מכולהו דאי הוי בני חיוב הוה דיכן מפיקד בכלי׳קידום כלי היינו ההרפאה דידי׳ כיון דאיכוהו בופייהו מתיר אחר כדאמר בבי טומ׳ים לו מתירין מפיקדו מתיקדבו מתירי׳ אין לו מתירין מפיקדם בכלי:

והלבונה ואס תאמ׳ והדי לבונה הקומץ מתירה ואף על פי שיכול להקטיר׳קודם הקומץ כדאמ׳בהקומץ זוטו׳ משנה יו׳ ג׳ את קודם הקמיצה ונדחי כר׳אין להקטיר׳ יום לוט׳דמכל מקום לא הויא לבונה דומי׳ דמלמים דלבונה היא בופה מתיר מתירת מירי׳ואכילה ועיקר פיגול ילפינן מפלמים ואע׳פ דסייך בפיגול בחימורים וכמה דלא מיקטיר׳חימורים כהנים לא מצו אכלי מכל מקום לא אמביי מתיר כיון דאס נטלו לו לחברו מרי בשר בחכילה ועוד יש לומ׳דלבונה אין לה מתיר בעבודת המזבח ולא הויא דומיא דפלמים מעבודת המזבח מתירין כגון זריקת הדם ואס תאמ׳ אתאי לא חשיב הכא עכים כי היכי דחשי׳ לבונה אע׳פ דלא חזי׳לאכילה דאי הוה מתירין היה חייב עליה׳ מעו׳פיגול כמו שחייבי׳ עליהם מעום טומאה אבל אין להס מתירין וכן עצמן מתירין יש לומ׳דלא סייך למיתני עכי׳דהיכי דמי אי כגון מתנדב עבי׳ לרבי דאמ׳בקומץ דבה דטעוני׳קמיצה והגע הוי דיכא כמנח׳ ופטור על הקומץ וחייב על המירי׳ואי בעבי׳ דמערכה לא סייך בהו מחסב׳דאי במחסב בפעת הולכה על מנת להקטירו לאחר היו הולכת עכים למערכה לכולי עלמא לאו עבור׳ היו ויהיו לאחריפי דפומבדית בסוף הקומץ זוטו׳ משנה יו׳ ג׳ מקחת להקטיר מומעום לאחר דהקטרה על מנת להקטיר מומעום מפגלת הקטר׳ומאי לף על גב דחייבי׳ על העבי׳מעו׳טומאה לית חייבין עליהס מעום פיגול דלאו קרבן גמו׳הס לרבי דפליגי עלי׳דרבי בפ׳הקומץ רבה הלא בעו מלית׳דמכשירי קרבן הס דלא קרבן ויהיו קעה דאמי׳ מכא פיגול מטומעת דאי מעו׳דילפי׳ מפלמים טומאה נמי כתב בפלמי׳ועוד דפיגול לאתי עון עון מכותר וכות׳ חילול חילול מטומע׳:

ומנחת כהנים פי׳בקונ׳דלא גר׳מנחת כהני׳מעו׳דקתני והנסכי׳הבאי׳בפני עצמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים לף הבאין עם הבהמה ובפני עצמן דקאמר הייכו כגון מהתנדב נסכים כדאמר גבי מתנדב חדס מנחת נסכים בכלי׳וס בין הבאין עם הבהמה כגון מהביא זבחו היום ונסכים מיכאן ועד עשרה ימים ויהיו ים לייתב גירסת הספרי׳דמנחת נסכי׳מיירי במתנדב מנחת נסכים בכל יום והיינ׳ בבאין בפני עצמן מיירי במביא זבחו היום ונסכים ביום מחר לבל קאמ׳ מלא יום לו להפסיק בדס ולל לאיתני הכי והדס ומנח׳נסכי׳ובאי׳בפני עצמם ואמאי׳ליידי דתנח מנחת כהנים ומנחת כהן משיח תנח נמי מנחת נסכים ולונ שמן של מצורע נרחה דר׳שמעון נרחה הוא דהכא דלעיל גבי נסכי׳וקאמ׳ לאי עירב דתרוייהו חר טעמ׳הוא: נאמר כאן ונטמאתו עליו נאמ׳להלן בבגדים מקדש עור טומאתו בו כך גירסת הקו׳ובתורת כהני׳ואית ספרים דגרסי׳ונאמר להלן כל

כל היום אפילו מכל זרעים הקדמי אמר יקדימו בני יפרש לה וטומאתו
עליו ועם לפרם דפסוקה ליה דחיירי בטומאת הגוף דלי בטומאת בשר הוה
ליה למיכתב וטומאתו עליהן לפון רבים כדכתב אל הקדמי לפון רבי דלף
על גב דלא מסיק הכתם חרפתים חילוק לפון רבים היינו דליהוי פלתים
לפון רבים אבל קדמי פסיק ליה דלמו רבי: תורת כהנים

נאכל ליום ולילה מכאן לקמן בפוף דס

דף נח חטאת דרבי מהיקים דזה התור
מה פלתי מפגלין כו׳ אפילו דהאי תכא ליה
ליה הסוה היקים דאי אית ליה לא היה צרי
לכל הכך ייתורי ואתי פיגול מק עון מכותך
וכותני חילול חילול מטומאה מיכן הוה מכי
למידק לקמן דדבר הלמד בגזירה שוה חת׳
ומלמד בגזירה שוה:

ביוצא בפלתים אתי כיהו בכור מפתח
דבכור דמי פלתים טפי מפאר
קדשים ובעלמא ליכו כן דאמ׳ מה פלתים ויקרא כב
בחין בכדר ונדב לף כל בת בכדר ונדבה
הלא מאם האכול יאכל ואע״ג דאתרוייהו לעיל
דף כז בפוף פרק אבי בפתי לכולו הכתב מדבר
קריתי עתם מיכם תרלת כתב האכל האכול
דף יו ולו יאכל כדאמר בריש הקומן רבה
ומיהו רבי הלעזר דמוקי לה התם בדרפת
לאחריה נפקא ליה הך דרפת מקר׳ לאחריו
דף כח ונבה דמפר לעיל בפוף פרק עבי כולהו
מקרא לאחריו נפקי ודרים מבא׳ זבח פלתים
מפגלין ומתפגלי לה היו פסוקים פס בקו׳
מדכת׳ זבח פלתים דמעמע דמקים זבח
לפלתים שלא לשם בריותה בפתך ובקפס
הר הוא מאי פביון לפון הבריותה דהוה
לי למימר מה פלתי מאחרי עים להם מתירין
בין לאחר בין לזבח ועוד דפלתים דמפגלין
ומחשבלי לה ממעי׳ס ודם מפגל ומתפגל
כו׳ תניא בתוספתא דזריק׳ מפגלת ומתפגלת
פהדם מפגל הבא ומתפגל על ידי זריק׳ פס
זרק על מנת לפפוך פיריס למחר:

ודונם בכלל ופרט ומ״מ פריכי ייתורי דלעיל
דמכלל ופרט לא מרבי אלא הדומה
לפרט בכל פרקין:

מני ר״מ היא דתניא כו׳ תימה לא ליכתוב
מן הקם ולא בעי לכל:

זה גזל הגר דאע״ג דמכפר לא הוה
אמינא דליהוי לכהן אי מידי דמותר
למזבח ולא תמוה ובספרים ישנים גרי׳ גזל הגר בהדיא כתב בית בספרא
כמה דכתב לכהן לו יהיה ובקונט׳ לא גרי ליה מפו׳ דחטאות ואשמות ומאי
לוימוריס בפרשה בהרי כתיבי כל אחד ואחד במקומו ומדרו לו הכתוב לאהר׳
דף סו כהן מפני מחלוקתו של קרח: ואפילו לקרם בו אית תלמה בפר׳ התכלת
תאמר נבי אתי הלתם דעכרית ורבי מקיבא מי כתב קודם יהיו לה ולבניה
לה לכהן כתב כדרב הונא דאמר רב הונא קנאו הכם ונתן לכהן ובפ׳ בקו׳ דמפלחן גבוה קנאו ועיקר מילתיה דרב הונא לגזל הגר איתמר בפרק
דף סו הבזל עכים ולא מציכן דברי רב הונא לעם זה אתם בריית היא אתם בעולמי פירקין ובמסכת ערכין בפולהי המקדים סדהו הלתם המוסב לה לכהן קנאו הכם
ונתנו לכהן מבחותו המעמר ונרחה דלע״ג פרק התכלת כדרב הונא שלא הכי גרסינן לה לכהן קנאו הכם ונתנו לכהן מבחותו מעמר
דף סו כי ההיא דגזל הגר דהתם מהרי ברגל היו כל המעמרות סוות כדרסינן בפ׳ בהלת דסוכה מרכתב ובה בכל חות כפפו ומרת שלא כמו שפי׳ בקו׳ לעיכין דמפלחן
גבוה קא זכו ומיהו מעמע מתוך דבריו דגזל הגר מפלחן גבוה קא זכו תיפפר לומר כן דהא תמריכן הכא לך הוא ולבניך תפילו לקרם בו הלתם ובקירופין אמר
במקדם נחלקו בין בקרפים קלים לים מקדם תפוס דמפלחן גבוה קא זכו וכל דמלתי הכא דבלי קרא לך ולבניך ום תימא לך לה בגזל
הגר לתם לי דלגבי מלי נפקא מיכה דקכו הלתם בפיכם לא פיגל והא דאתמר בהלילין כהן גדול ביום הכיפורים דף נו
דף נז יוכיח דכי אתמר פגול מהיכן כהי דפיגול לא הוי פסול מהא הוי מקל וחומר כדאתמר לעיל פ״ק מודה היה רבי מאיעון לפסול מקל וחומר ומה פלח לעמו כו׳ הר חיי
גם נח מפר׳ דהתוא פיגול מיירי בפסול פלא לעמו ולא מעמע כן דפלא לעמו לא קתני לעיל פ״ק דיליף דקתני מהזב כפסל ולא קתני מהזב מתפגל וכי
דף נח תימה למדכי מעור זבח הפלתים מעתה כר׳ דלית ליה הא דדרסינן בפר׳ לחיכו מקומן מכאתר יורם דאופטריך ליתתרך ומתי הכלות לפר יום הכיפורי מקר׳ אחריו
דף נח דף סב כפקא ליה להאי תכא: הילכת למשיחה כי היכי גוכא פריך בריש ד׳ מיתו׳ ותימה ר׳ מאיר׳ אר׳ יהוד׳ אר׳ יוסי דעתידין ממזירין ליטה׳
דף סב ופתח פקח מיכה עכשיו פלא לחרחי מפפחו פאיכו ידועו ובקידושי פי׳ במאי פליגי ר׳ יוסי ורבנן במאי ידוע לו בפלן דיומא דפסי כר׳ יוסי רחמנן חוזר
דף סה לעבודתו ומכי חזי לעבודתו ריחוי כו׳ פרגם מיכה שכשיו בכאי לו רחם יביא לו פרגם מכיתתכ׳ על הכיבור ועבר מחת לונם ועבר החונם ובפ׳ אלו דבריי דפסיק
הלכ כר עקיבא דכל מלתא דאתי לעפות מעבר מבת היב דוחה את הפסח לעיכין פסח פקח מיכה בזמן הזה לעיכין מיל ואע״ג דגבי מיל כמי פסי הכי בהדיא
ומ״מ

רבי אומר ואכל בטומאת הגוף הכתוב מדבר מקרח על לחרון יוכיח על זה
דכתיב בתרי לפם כי תגע בכל טמא וגו׳ ואכל מבשר זבח השלמים וגומר
ולקמיה מפר׳ היכי משמע לי׳ ואכל דקר׳ בתר׳ הוכח׳ על לחרון מבטומת׳
הגוף הכתוב מדבר: וטומאתו עליו משמע מעדיין לא נטהר ממנו בתי
מטומאתו פשיט׳ ממנו הכתוב מדבר דאי
בשמר לעולם הוא עליו: תיי משמע מקרח
דכתיב דקחן בטומאת הגוף: דיליפת
בתרת בטומאת הגוף כדכתיב נפש אשר
תגע בכל טמא וקח׳ בטומאת בשר מדלא
כתב וטומאתיה עליה דמימשמע דאונפש
אשר תאכל בשר קאי: וכל מקפי׳ דלא
מפר׳ לה זעירי לקמיה מפרש תיי היא:
הואיל ופתח הכתוב הפני בלשון נקיבה
וסיים בלשון נקבה ולשון זכר באמצע
דכתיב נפש כי תגע בכל טמא ואכל מבשר
זבח השלמים וכתיב הנפש ההוא ולא
כתב ואכלה מבשר זבח הוי לף הרחפו לל
תחמה עליו שם פתח וסיים בלשון נקיבה
ולשון זכר באמצע לף בטומאת הגוף
מכתוב מדבר ומסתבר׳ הכי מהרי בטומאת׳
הגוף הי׳ עוסק והולך וכבר פשק מלדבר
בטומאת בשר דהכי כתב קרח והנפש׳ אשר
יגע בכל טמא לא יאכל הרי טומאת בשר
והבשר כל טהור יאכל בשר פשק מטומאת
בשר והתחיל בטומאת הגוף וכמיך ליה
והנפש אשר תאכל וגומר ומשום דהזכיר
מכתוב לת האוכלו בלשון נקיבה וכתב
ושומאתו עליו דלשון זכר הייגו שבורים
מבטומאה בשר מדבר עכשיו: דמקרח
פשני יוכיח מלף הוא בלשון זכר מדבר ואי
קשיא מני כריתות בטומאת הגוף למה שלש כריתות הן בטומאת הגוף
ולקמיה מפרש בהאי פירקין לתאי חייטריכו מתניתין דלא מפרש לה זעירי
תאי היא דתנא מפכח לף פירש יפה שם נאמרו קלות לעניין הכולת קרבים
בטומאת הגוף מנויה בתיכ לקמיה מפרש "ואחזיל תאי קלות ותאי
חמורות: ותאי הייתי אומר אי כימת קלות מעבר חמורות תרומה מכאמרו
פניהם בפרם לחת: לף יאכל מן הקדשים כי שם רחץ בשרו בתי ואוקימנא
ליה במעבר במסכת יבמות דכתיב כי שם רחץ הוא שם רחץ יאכל ולף על
פי שלא הטביל שמש: הרי טמא מאכל מעם בלשון דכתב ובא השמש וטהר
ואחר יאכל מן הקדשים ואוקימנא בתרומה וכתב בהדיא ובכיכא מכל תרומ׳
ומקו בו כי וגומר וקתני לף שם נאמר מעבר מאמור בו ולא נאמר תרומ׳
דייקי אומר במיתה מכל השמא דכאמרו: אינו במיתה בתמיה והא מיתה
כתיבא ביה: ותו

רבי אומר ואכל בטומאת הגוף הכתוב מדבר
מאי משמע אמר רבא כל קרא דלא מפרש
ליה רב יצחק בר אבודימי וכל מתניתא דלא
מפרשא רב זעירי לא מיפרשא הכי אמר רב
יצחק בר אבודימי הואיל ופתח הכתוב בלשון
נקבה וסיים בלשון נקבה ולשון זכר באמצע
בטומאת הגוף הכתוב מדבר מתניתא דתניא
אם נאמרו קלות למה נאמרו חמורות ואם
נאמר חמורות למה נאמר קלות אם נאמר
קלות ולא חמורות הייתי אומר על הקלות
בלאו ועל החמורות במיתה לכך נאמ׳ חמורו׳
ואם נאמר חמורות ולא נאמרו קלות הייתי
אומר על החמורות יהא חייב ועל הקלות יהא
פטור לכך נאמר קלות מאי קלו ומאי חמורו׳
אילימא קלות מעשר חמורות תרומה הייתי
או׳ במיתה השת נטי הא במיתה ואי לא נאמר
הייתי אומ׳ במית׳ דיו לבא מן הדין להיו׳ בנדון
אלא קלות טומאה שרץ המורות טומאה מת
ובמאי אי בתרומ׳ אידי ואידי הוא במיתה ותו

ומ״ש לשומי מפקח דמילה פסח כמי גבי הכי ובפרק קמח דתעלית דפסיק ף סו
רבי אליעז׳ הלכה כרב דאמר בפסחים ומוקי לה מתס בזמן פסיח
המקדם קיים כפקח מיום גם בזמן הזה לבני בבל דאית להו פירי בוברת
כדקאמר מתס הת לן והת להו ומיהו בפוף מתכלת קמה דפסיק רבי יוחנן ף סו
כתב יוסי בן הוסתאי גבי חביתי כהן גדול
ונראה דרב יוסף דוקא דאית ליה הכא
ובפלה דאית לפסוק הילכתא למפיחת והלר ף סו
חייס מפרש דלא פריך הילכתא למפיח׳ לא
היכא דאיכא תרתי סהוא למפיח׳ וגם ע״ם
חיסור דליכא בפקותא בהילכתא חלה על
ידי חיסור לא פריך לפסוק למפיח׳ והמוחט
בחוץ פטור דברי רבי סיעזר בנתר לא תני
בברייתא מוחט בחוץ והכא לא תני תמורה
ונכסי דתני בברייתא וזהו תיי׳ ואס תאמ׳
לי רבי סמעון סבור ליה כרבי אלעזר דאמ׳
פרק ואלו מכחות דאית כהנים מביאין אלא ף עג
עולות אס כן מאי איריא קדשי כהנים דאית
חייבין עליהס אפי׳ פיגול נותר וטמא תעלו
דיפרול כמי דהא סמעינן ליה לרבי סמעון
בסוף דס מחיטה דאית פיגול בעולין ואין ף כב
נותר בעולין ופריך לוס דאמר לה כרבי יוסי
הגלילי דמביאין לשלו פלמים ועוד יש לוס׳
דכלייתו מוכח טעמ׳ דרבי סמעון דאמ׳ דאיסו׳ ף ג ועי׳ פ״ב
חל על חיסור וקתני נכרי פרו מדאורייתא
כדתניא בגמ׳ לף כהני מדרבנן ולף תועלין
דגמר חט חט מתרומה חבל העבי והלבוב
והקטרת אין בהן משום טומאת אס תאמר
מאי איריא משום דאית כאכלין תיפוק לי דאי
חיסו׳ טומא׳ חל עליהס דהא יש בהן מעילה
ורבי סמעון היא דאמר אין פיגול בעולין
ואי נותר בעולין לפי מאי חיסור חל על חיסור ועוד חטאו הפנימיים מאמאי כריך
למעוטי׳ מפיגול לרבי סמעון ואמאי חייבי׳ עליהס משום נותר וטמ׳ והא אית
בהו מעיל׳ ואי חיסור חל על חיסור ומיהו בזה יש לומ׳ דמשכח לה לאחר שניתן׳
הכפר ועדיי׳ רחוי׳ לאכילה דמועלי׳ בהן פר׳ מיתו הכפר ומכל ף ג
מקום קשה מפיגול סהרי פקע פיגולו מכי מפלה בו האור הבל מעכי קשה
דים בהן מעילה לעולם ויש לומ׳ דאית דרבי יסמעא דסכ׳ כפר ליה כההו אכלת
דר׳ יסמעא דאמר אתס יש פיגול בעולי׳ ויש נותר בעולי׳ ויש נותר דאתי
לה בבת אחת כגון שהביאו סתי סערו׳ אחר כך כדאשכחן בזבחים פרק ד׳
אלו בבת אחת כגון שהביאו סתי סערו׳ אחר כך כדאשכחן ביבמות פרק ר׳
אלו

מסורת השס

לכל מילי דלמריית לית מוקלין הכי מילי בקדשי המזבח דגמרינן מתרומה
ואהכי ליכא למילף ג׳ מיניכן מתרומה אלא מיורי דגמרית לה לכל בדק הבי דלא
דיתי לה מועלין כך פי׳ רבינו והקשה לו בנו ה״ר אלחנן דבפרק קמא דערכין
אמר אביי ורבינא נגנז ופריך אם כן יטעלו בהן אלמא קניא לכל קדשי בדק
הבית מועלין ולימני ה״ר יוסי לכל לרבות מועלין יום לומר דמעיר מעכי המים וכל
זה הניח רבינו:

תלמוד לומר אשר הם מקדישים לי בני׳ מתה כתב ומרבי הכא מיבעי ליה כל
דבר והא דמייתי לי בבריית דלעיל גבי פיגול היינו דמייך טומאה בעופו ומכח והא אתי
מותר חילול חילול מטומאה ופיגול מין שיך מכותר ולאחר מריב׳ הכתב כל דבר מטמא
אחר ומעכב בפיגול מכלל ופרט וכלל יש לו מיעוטין מפיקדבו מתירין מכל טהור יאכל
בער דרשינן ליה בהקומץ רבה ובסמוך
הניעלו גזל פי׳ לעי למד היינו חילול חילול
וקשה על זה בתר הכי דפריך תרדב מפיגול
כילף מכתוב אחרי לה אתי מין עון ופרח
למד היינו כולו פיגול מייך בכל הקרבן לכל
כותר וטומאה מייכי בחתיכה אחת: הג

ותו לכך נאמרו חמורות דבלאו הא במיתה
היא ואי לא נאמ׳ הייתי אומר במיתה דיו לבא
מן הדין להיות כנדון ואי באכילה במעשר:
אם לא נאמרו חמורות הייתי או׳ על החמורות
במיתה הא בטומאה שרץ קאתיא ודיו לבא
מן הדין להיות כנדון אמר זעירי קלות טומאת
שרץ חמורות טומאת מת והכי קאמר אילו
נאמרו טומאת שרץ ונאמר מעשר ותרומה
ולא נאמר טומאת מת הייתי או׳ על הקלות
בלאו ועל החמורו׳ במיתי׳ ומרקלו׳ על החמורו׳
במיתה חמורות נמי על הקלות במיתה לכך
נאמרו חמורות: מתני׳ כל שיש לו
מתירין בין לאדם בין לבהמ׳ למזבח חייבין
עליו משום פיגול: גמ׳ תנו רבנן

או אינו מביא אלא כיוצא בשלמים מה שלמים מיוחדי׳ נאכלין לשני ימים ולילה אחד
אף כל נאכל לשני ימים ולילה אחד נאכל ליום ולילה מניין תלמוד לומר כעשר כל
ששירין נאכלין עולה שאין שיריה נאכלין מניין תלמוד לומ׳ זבח מניין לרבות העופו׳
והמנחות עד שאני מרב לו׳ שמן של מצורע תלמוד לומר אשר הם מקרישים לי ואתי יקיש כב
נותר חילול חילול מטומאה ואתי פיגול עון עון מנותר ומאחר שסופו לרבות כל דבר
למה נאמר שלמים מעתה לומר לך מה שלמים מיוחדים שיש להן מתירין בין לאדם
בין למזבח אף כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח וחייבין עליהן משו׳ פיגול נותר
וטמא: מתני׳ העולה דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת
העוף דמה מתיר את בשרה למזבח חטאת העוף דמה מתיר את בשר׳ למזבח לכהנים
פרים הנשרפים דמם מתיר את אימוריהן לקרב: גמ׳ ומוצא אני את הקומץ
ואת הלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדם ר׳ שמעון
אומר מה שלמים מיוחדין שיש בו על מזבח החיצון וחייבין עליו אף כל שישנן על מזב׳
החיצון וחייבין עליו משום פיגול יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנשרפי׳ הוא׳ל שאין
על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול כיוצא בשלמים מאי ניהו בכור
דנאכל לשני ימים ולילה אחד במאי אתי אי במה מצינו איכא למיפרך מה לשלמים
שאין טעונין סמיכה ונסכים ותנופ׳ חזה ושוק אלא מאם האכל יאכל הני תרי כללי
דסמיכי אהדדי נינהו אמר רב כדאמרי במערבא כל מקום שאתה מוצא שני כללות
הסמוכים זה לזה הטל פרט ביניהם ודונם בכלל ופרט עד שאני מרבה לו׳ שמן של
מצורע הא מני רבי מא׳ היא דתניא לו׳ שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול דברי
רבי מאיר אימא סיפא ומוציא אני מנחת נסכים והדם אתאן לרבנן דתניא נסכי בהמ׳
חייבין עליהן משום פיגול מפני שדם הזבח מתירין ליקרב דברי רבי מאיר אמרו לו
והלא אדם מביא את זבחים היום ונסכין מיכן עד עשרה ימים אמר להן אף אני לא
אמרתי אלא בבאין עם הזבח אמר רב יוסף הא מני רבי היא דאמר לוג

מולין דף פו ב
כת דף פד
בכורות דף נ
מנחות דף ה

למזבח: עולה ילפה מחיובי מלמים וכן כל לחמורי כל הקדשים הנאכלין ילפה מבשר מלמים מחין לו מתירין חלה לאדם וחייבין עליו כיוצא במלמים: מחי
כיוהו דקתני לעיל הו היינו מביא כו׳ חלין כיוצא החכל כלל מבשר מלמים פרט יאכל חזר וכלל הני תרי כלל דמחיכי כיוהו מלה בסוף הטל פרט
ביוהם הכתוב לחריהם הטל ביוהם: ודוכם כו׳ הילכך הו לאו דריבי רחמנה מבשר תחילה הוה דיהיכן ליה בתם הפרט מפורם כו׳: חייבין עליו משו׳ פיגול אם
בא עם הדם ופיגול בחמם ואף על גב דחמם היה יכול להבילו: מכאן ואר עשרה ימים כדלקמן: חיית ליה לר׳ מחיר דכי הבילו עם הדם׳ דם הדם׳ הוה המתירו
למזבח בהוכות ומירוי לחכילה: ומירי הלוג נחכלין כר׳ חמריהן בממתא דלקמן: חמר רב יוסף ר׳ היה כו׳ וסבר לה כרבנן דהוחיל וחיפשר להביל בסכי לאחר
זמן ליו דם הזבח מפגלין חפילו הבילו עמו ולוג מתן נמי היה דקתני כמי פיגול לא מיהח דם החמם מפגלו חלה מתכות מתן עכמו מחזה ממנו: מבע הזחות
בפניה הם מפגלין חוקו חם הזה על מכת לחכול מירוי חוץ לזמנו והוה כחכל ליום ולילה כדמחיכי ליה לקמן עם מחר קדשי קדשים דמחיכן ליה לרבי דחמ׳: לוג

ותו לא נאמרו הייתי אומר במיתה בתמיה: מהיכי תיתי לי׳ בה מיתה
הא לא מייתינן לה אלא בקו ממעשר: ודיו לבא מן הדין להיות כנדון מה
מעשר בלאו ואין במיתה אף תרומה בלאו ואין במיתה: אלא קלות וחמורו׳
דקאמר טומאות קלי דכתיב בהם טומאת מרץ וטומאת מרץ דכתיב והשוקץ
בכל טמא נפש חי אשר יגע בכל מרץ: תורת כהן

הכתי בתרוייהו אכילת מעשר ותרומ׳ ונטמין
וקאמר הם נאמרו טומאת מרץ ולא נאמרו טומאת מרץ ועל נאמרו
טומאת מת כו׳ ובמתי ועל אינה אכילה אי
בתרומה על מתיהן הטומאות הוי בהכילת
תרומ׳ במיתה ומאי על הקלת בלאו דקתני
ואם לא נאמרו הייתי אומר כו׳: לב הכא
דליכא למיפרך דיו דהא קלות נמי במיתה
ואי באכילת מעשר קאמר דאם לא נאמרת
חמורות הייתי אומר על טומאת מרץ בלאו
על טומאה במיתה לכך נאמרו טומאת מת
חמורות ונאמר בהו בלאו דלא תיתי בהו
מיתה במעשר: ואם לא נאמרו כלום הייתי
אומר על החמורו׳ במיתה הא מטומאת מרץ
הוי דאתיא בקו: ודיו לבא מן הדין להיות
כנדון ולא תאמרי בה מיתה הא מיתה בלאו והכי
קאמר הילו נאמר טומאה מרץ ונאמ׳ מעשר כל שיש לו מתירין
בלאו כדאתיא ותרומה במיתה כדאתיא ולא
נאמר טומאת מת הייתי אומר קלות על
הקלו׳ בלאו בטומאת קלה דמרץ על אכילת
קלות כגון מעשר יהא בלאו כדאתיא וקלו׳
על החמורות ובמיתה וטומאת מרץ על׳
אכילות החמורות כגון תרומ׳ במית׳ כדאתי׳
ומיבעי ליה במרי דמה מרץ קלו׳ על החמורו׳
במיתה אף קלות נמי במיתה דמה לי טומא׳
חמורה ואכילה קלה מה לי אכילה חמורה
וטומאה קלה: טומא׳ התת מל אכילת מעש׳
תהא במית׳ לכך נאמרו חמורו׳ טומא׳ התת
על אכילת מעשר תהא במית׳ ופיר׳ בה לאו
ולא במיתה לומר לך מהיכ בחזקה לו היכן
מביא כו׳ ריבוי הוא דכתיב בתכ לעניין פיגול
דקתני יכול לא יהא חייב אלא על המלמים
בלבד תלמוד לומר לעניין טומאה ויכול
מקדשי ולקמן ילף נותר חילול מטומאה
ופיגול בעון מנותר: לו היכן מרבה
אלא כיוצא במלמים מהרי כלל ופרט יחזור
כאן כרחפר לקמן ויחזור מה הפרט מפורם
בהכלין לפכי יחים כו׳: תלמוד לומר מבשר
ריבוי הוא דכתיב גבי פיגול מבשר זבח
המלמים ועלה קאי והכפם החוכלת ממנו
עוכה תמת: עד מהכי מרבה כלומר לחרי
מהכי מרבה חרבה עחסם אף לוג שמן של
מצורע אם פיגל בדם החסם כתפגל הלוג:
תלמוד לומ׳ לעניי׳ טומאה לפר הם מקדשי
גבי ויכזרו כתב ולקמן נותר: חילול מטומא׳
מה טומאה הכל בכלל אף נותר הכל בכלל
נותר כתב כי לת קודם ה׳ חילל ובטומ׳ כתב
ויכזרו ולא יחללו והדר לקמן פיגול מין עון
מנותר לבל כל פים לו מתירין לו לאדם לו

מסורת השס

לוג שמן של מצורע מתנותיו שרו ליה לכהני דאמר קרא זאת תורת האשם ים מעילה במתני׳ עד מיתני׳ מתנותיו מפגלין ליה מהו מיתירין ולא כהנים: מתניתין עד מיתני׳ מתנותיו ולא מועלין דקסבר דם האשם מיתירו לכהניס וכל מים בו מעת סיתר לכהני׳ אין בו מעילה ר׳ אומר מועלין בו עד מיתן מבע הזאות על גבוה לבל מתן בה בהונו דלמו בריך גבוה הוה ורמי׳ לה פליג רבי ומוין מפיליה מתן מתנות גבוה אבר הוא מדרבנן עד מיתן לף מתן בהונות: אמרוה רבנן להה דרב יוסף הכא בבני עזמו: מצורע מהבי׳ אשמו היום ולוג לאחר עשרה ימי דלבע מתנותיו מריין ליה בהכילה דהנאהל ולא קדם בכלי כשהירן דם האשם לאו מיריס דידיה הוא ולא מרי ליה ואפי׳ הכי לא מפגלן ליה לדברי הכל דאין בו משום פיגול כדקתני לף הכי לא אמריתי כו׳ הילכך בא עם האשם כמי שעבר דלבע מתנותיו מריין ליה לא מפגלי׳ ליה מאין מפגל שא דם או קומץ את מיריו מעו׳ דאיתקש מנחה לזבחים: ותנא ריפא לוג הבא עם האשם מדם האשם מפגלו ואע׳פ שהיה לו להביאו לאחר עשרה ימים ומנחו לתה למד: דהא לבהני הבאים עם הזבח מדם הזבח מפגלין ואע׳פ שבידו להביאו לאחר זמן ותנן סיפא: נסכים הבאי בשני עצמן כדקתני לה דומיא דקמאי ולבונה מנחת נסכים מאין להן מתירין ונקמר דאין מקפגלין אם הקריב מקצתו על מנת פיגול: והה ללוג הבא בשני עצמו: מנהני מילי דחשת העוף כתוכת כל קרבנם גבי סדר מתנות כהונה אם׳ להזרן על הבזר בפרק קדם והה יהיה לך מקדם הקדשים: מן האש וגו׳ וכתב בתריה בקדם הקדשים תאכלנו וקדשים להו הכא כל כל דכולהו: לרבות לוג מתן מלף הוא כאכל מהרי קרני קרב דכתי׳ והקרי׳ אותו לפם׳ ואת לוג השמן אלמא הוא כאכל והקרי׳ ואינו קרבן כם בתוכות: מ״ר כולה כלומר הרי דאיכטריך כל קרא לרבויי לא נפקא ליה מקרבנו: מ״ר מן האש כתב הכתוב מן האשם ומזה לא עלה לאשים כלל ואכלו אותו אפר כופר בהם דבר אים בו כפרה באכל ואפילו בו כפר׳ אינו באכל להתיר אחיל אחד במדינה נבילה היא לפי שנאמר: לרבות אשם מזיר מזיר שנטמא בית מביא אשם כשטהר ת מטומאתו ומבאירו להתחיל ולמכות מזילות טהרה והיתים הראשונים יפלו: לרבות מיהא באכל דהי לא כתב לכל לא מרבינן להו דכתיב אפר כופר בהן: הכי להבאירו אינו זה להבאירו בקדשים אם להתחיל מזירות טהרה: אשם מצורע בהדיא כתב ביה דבאכל כי בחטאת כאשם הוא ואינו בהי דאשמם כתב הכא לבזר בפרשה כל בפרי׳ נאכל מתנות כהונה אלא כל למה: אפר יאמרו זה בזל הגר דבתי׳ האם המוסב לה לבהן ובאיזה אשם זה קרן להמוסב זה חומם או אינו אלא זה אשם מתם כשהוא חמי׳

לוג שמן של מצורע מתנותיו שרו ליה ומתנותיו שרו ליה מתנותיו מפגלי ליה דתני לוג שמן של מצורע מועלין בו עד שיזרוק הדם נזרק הדם לא נהנין ולא מועלין: ר׳ אומר מועלין עד שיתן מתנותיו ושוין שאסו באכילה עד שיתן מתן שבעומתן בהונות אמרוהו קמי׳ דר׳ ירמיה אמ׳ גבר רבה כרב יוסף לימא כי הא מילתא הרי לוג בפני עצמו דלבע מתנותיו שרו ליה ולא מפגלן ליה דתניא לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם מתירו לבהונות דברי ר׳ אמר לו לר׳ ולא אדם מביא אשמו עכשיו ולוג מיכן ועד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם אלא אף ירמי׳ לעולם ר׳ מהיא וסמי מיכן נסכים אמ׳ אביי לעולם לא תסמי ותנ׳ לוג הבא עם האשם והוא הדין לנסכים הבאין עם חזבח והדר תנא נסכים הבאין בפני עצמן והו׳ הדין ללוג הבא בפני עצמו: חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים: מנא הני מילי דתני לוי לכל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא מן האש כתב רחמנא והאי לאו מותר מן האש הוא קמ׳: לכל מנחתם לרבות מנחת עומר ומנחת הקנאות סלק׳ דעתך אמינ׳ אכלו אותם אשר כפר בהם ומנחת העומר להתיר אתיא ומנחת קנאות לברר עון קאתיא קמ׳: כל חטאת לרבות חטאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא לכל אשמם לרבות אשם נזיר ואשם מצורע בהדיא כתיב ביה אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע סד״א אשם מצורע להכשיר קארתי קמ׳: אשר ישיבו זה נזל הגר לך הוא שלך יהיה אפילו לקדש בו את האשה תניא ר׳ איעזר אומ׳ משום ר׳ יוסי הגלילי פיגול בדבר הנעשי בחוץ פיגל בדבר הנעשה בפני׳ לא פיגל כיצד היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחט להו׳ מדמו למחר לא פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפני׳ לא פיגל כיצד היה עומד בפני׳ ואמ׳ הריני מזה על מנת להקטיר אימורים ולשפוך שירי׳ למחר לא פיגל שמחשב׳ בפני׳ בדבר הנעשה בחוץ אבל היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחט לשפוך שיריס למחר או להקטיר אמורים למח׳ פיגל שמחשב׳ בחוץ בדבר הנעשי׳ בחוץ אר׳

יהושע בן לוי מאי קרא כאשר יורם משור זבח השלמי׳ וכי מה למדנו משור זבח חשלמים מעת׳ שא מקי׳ פר כהן משיח לשור זבח השלמי׳ מה שור זבח השלמים עד שיהו מעשיו ומחשבותיו על מזבח הפנימי׳ החיצון אף פר כהן משיח עד שיהו מחשבותיו ומעשיו על הזבח החיצון אמ׳ רב נחמן אמ׳ רב אביה אמ׳ רב הלכה בר אלעזר שאמ׳ משום ר׳ יוסי אמ׳ רבא הילכת׳ למשיחא אל אביי אלא מעתה כל שחיט׳ קדשים לא לתני הילכת׳ למשיחא הוא שא דדוש וקבל שכר הני דרוש וקבל שכר הכי קאמינא לך הילכת׳ למה לי לישנא אחרינא אל הלכה קאמינ׳: מתני׳ קדשי נבריאין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא והשוחטן פטור דברי ר׳ שמעון רבי יוסי מחייב: גמ׳ תנו רבנן קדשי נבריאי לא נהנין ולא מועלין ואין חייבין עליה משום פיגול נותר וטמא ואין עושין תמורה ואין מביאין נסכים אבל קרבנן טעון נסכים דברי רבי שמעון אמר רבי יוסי

רואה

בכולן חכי רואה בכל הדברי הללו חכי רואה בקדשי נכרי להחמיר כבקדשי
ישראל מה כהן לה רכתיב חים חים מבית ישראל וגו׳ ורבים בהכל מוחטין
חים חים מה תל חים חים לרבות את הנכרים מנודרים נדרי׳ ונדבות כישראל:
במה דברי׳ אמורים רחין מועלין בהן לחטין לתק לחכל בקדשי ברק הבית
נכרי מהתפים לבדק הבי׳: מועלי בו ולקמן
מפר׳ טעמא דגמריכן מעילה חטח חטח מ
מקרומה כתיב במעילה וחטאה במנחה
ולתיב בתרומה ולא יחא עליו חטא ובתרומ׳
כתיב בתרי׳ דהאי קרא ולא יחללו את קדשי
בני ישראל: ובתרומה כתיב בני ישראל ויזרו
מקדשי בני ישראל תמור׳ בהמ׳ למעפר בהמ׳
דכתי׳ במעפ׳ והי הוא ותמורתו ומעפ׳ בהמ׳
למעפר דגן מעפר תעפר: ואת׳ מר בכורו
בבני מעפרות הכתוב מדבר אחר מעפר
בהמ׳ ואחר מעפר דגן: דבר הלמד מעפר
בהמ׳ הלומר בחיקם מלא יהא נוהג בנכרי
חוזר ומלמד על התמור׳ בחיקם מעפר דגן
חולי הוא ובכל התורה למדי׳ לתר מן הלמד
חוץ מן הקדשים כדאמר בחיתהו מקומן:
הניחא לתר בתר למד אזלינן דאי מלמד
חולין חף עב׳ דלמד הקדש למדים בו
הלמד מן הלמ׳ ופלוגתייהו בחיתהו מקומן:
נכרי לא מייתו דלא ליתרבו נכרים חלא
לנדרי׳ ונדבות כדכתיב יקרא לכל נדריהם
ונגמ׳ והא נמי דלא מייתו חוב׳ הקבוע להם
זמן כגון עולה ראייה ושלמי חגיגה חלא
לא פקיע ליה חוגיל ומביאין עולה ושלמים
כדבה לבל מעפר חטא׳ ואפס לא פייך בהו
כלל: חזרת בפרש׳ נסכי׳ כתיב בפלת לך כל
החזרת יעפה כבה ומיב׳ לעפיכן לקמן בפרק
כל התדיר חזרת מלמד שמתנדבים נסכים:
מבי׳ בפני עצמן כדבה: תל בבה יעפה לם׳
לחר חובה תלויה בקרבן לם׳ ישראל ולם׳
נכרי הילכך חלא דמי נסכים יקריבו מחלו
ואם לאו הקריבם מעל ביבור מתכאי בר
הוא במסכת מקלים: מאי טעמא כו׳
למילתיה דלם קאי למעילה דקאמר לבל
קדשי בדק הבית דנכרי׳ מועלין: וכי גמרה
מעילה מתרומה למעוטי נכרים דומיא ד
דתרומה קדשי מזבח הוא דגמרה דקדים
גופייהו כתרומה פליגו נפדין: במזיר לא
הורפה קמפא דרבנן הוא ולא פיבית לאחר
דחם כן נמבאו בל׳ מתנין לעקור דבר מן
התורה ולהביא חולין מן העזרה חלא לא
הורפה להתיר בשר בהמה לבל בעלים
מתכפרו: הכי חמ׳ לה ממ׳ במסכת יבמות
הא דקתני דנכרי לא הורפה: חלא כרבי
יוסי: לרפון להם נבי פיק כתב: אלא מעתה
אמר הם מקדישים לי דכתיב נבי ויזרו ו
הכי נמי הן ולא נכרים ותימא דקדשי נכרי׳
הין חייבין עליהם מפוס טומאה לרבי יוסי
והא קיימ בכולן חכי רואה להחמיר: לאו
בני הרכאה להך הם פליגי מתרפה להם:
מתני׳ דבריס פליק חייבין עליהם מפוס
פיגול בנין הקומץ והקטרת וכל הפנויים
במפנתיהן: חייבין עליהן מפוס טומאת

רואה אני בכולן להחמיר שנאמ׳ בהן לה׳ בר׳א
בקד׳שי מזבח אבל בקדשי בדק הבית מועלין
בהן לא נהנין ולא מועלין לא נהנין מדרבנן
ולא מועלין דגמר׳ מעילה חט חט פר׳ תרומה
דבתרומה כר׳ב בני ישראל ולא נכרים ואין
חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא מ׳ט דאת׳
פיגול עון עון מנותר ואת׳ נותר חילול חילול
מטומא׳ה ובטומאה כתיב בני ישר׳אל ולא
נכרים ואין עושין תמורה מאי טעמא דאיתקש
תמור׳ה למעשר בהמ׳ה ומעשר בהמ׳ה
איתקש למעשר דגן ובמעשר דגן כתיב בני
ישראל ולא נכרים וכי דבר הלמד בהיקש חוז׳
ומלמד בהיקש מעשר דגן חולי ר׳וא הניחא
למאן דאמר בתר מלמד אזלינן אלא למאן
דא׳ב בתר למד אזלינן מאי איכא למימר אלא
מעשר בהמ׳ה חובה׳ שאין קבוע לו זמן הוא
וחובה שאין לה זמן קבוע ישראל מייתו נכרים
לא מייתו: ואין טעונין נסכים: תנו רבנן אזרח
אזרח מביא נסכים ואין הנכרי מביא נסכים
יכול לא תהא עול׳ה טעונ׳ה נסכים
תל׳ כבר׳ה רבי יוסי אומר רואה׳ אני בכולן
להחמיר מאי טעמא קסבר כי גמרה מעיל חט
חט מתרומה דומיא דתרומה דקדושה קדושת
הגוף אבל קדושת בדק הבית דקדושת דמים
לא תנו רבנן דם שנטמא וזרקה בשוגג הורצה
במזיד לא הורצה בר׳א ביחיד אבל בציבור בין
בשוגג בין במזיד הורצה ובנכרי בין בשוגג ובין
במזיד לא הורצה אמרוה רבנן קמיה דרב פפא
כמאן דלא כרבי יוסי דאי רבי יוסי האמ׳ בכולן
אני רואה להחמיר אמר להו רב פפא אפילו
תימ׳ רבי יוסי שאני התם דאמ׳קרא לכם לכם
ולא לנכרים אמ׳ליה רב הונא בריה דרב נתן
לרב פפא והא מעתה אשר הפ מקדישי הכי נמי
הם ולא נכרים והא אמ׳רב אשי אמ׳קרא לרצון
לכם ונכרים לאו בני הרצאה נינהו: מתני׳
דברי׳ שאין חייבין עליהן משום פיגול חייבין
עליהן משום נותר ומשום טמא חוץ מן הדם
רבי שמעון מחייב בד׳בר שדרכן לאכול אבל
העצים והלבונה אין חייבין עליו משום טומאה:
גמ׳ תר׳ יכול לא יהו חייבין משום טומאה
אא על דבר שיש לו מתיר׳ין לאדם בין למזב׳

ודין הוא ומה פיגול שהוא בקביעה ובידיעה אחת ולא הותר מכללו אין חייבין עליו אא׳ע דבר שיש לו מתירין בין לאדם
למזבח טומאה שהיא בעולה ויורד ובשתי ידיעות והותרה מכללה אינו דין שאינו חייב אא על דבר שיש לו מתירין בין לאדם
בין למזבח תל אשר הם מקדישים לי יכול מיד תל יקרב אר אליעזר וכי יש נוגע שהוא חייב אלא מה תל יקרב בהוכשר כבש
לקרב הכתב מרב׳ה אביגד מתירין משיקרבו מתירין אין לו מתירי׳ משיקרש בכלי אשכחן טומא׳נותר מנלן אתי חילול
חילול מטומאה ולילף עון עון מפיגול מסתבר מטומאה הל למילף שכן נזל סימן אדרבה מפגול הור׳ליה למילף שכן הותר
ציץ שהור בזמן קרב והני נפישן אלא מרתני לוי דהני לוי מני שאף בפסול זמן הכת׳ מדבר תל ולא יחללו את קדשי בני ישר׳ל

בשני

מכחות דף כ ס
כתובות דף ל:
ניפין דף נד
כיצד מלין
דף פ

יומא דף ו

עיין דף פ

בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר
ואחד פסול טומאה: חזון מן הדם כו׳:

מנא הני מילי אמר עולא אמ׳ קרא ואני נתתיו
לכם שלכם יהא דבי ר׳ ישמעאל תנא אמר קרא
לכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה רבי יוחנן
אמר אמר קרא הוא הוא לפני כפרה כלאחר
כפרה מאי אחר כפרה אין בו מעילה אף לפני
כפרה אין בו מעילה אימא לאחר כפר׳ כלפני
כפרה מה לפני כפרה יש בו מעילה אף לאחר
כפרה יש בו מעילה אין לך דבר שנעשרת
מצותו ומועלין בו ולא והרי תרומת הדשן
משום דהוי תרומת הדשן ובגרי כהונה שני
כתובין הבאין כאחד וכל ב׳ כתובי הבאין כאח׳
אין מלמרין הניחא לרבנן דאמרי והניחם שם
מלמר שטעונין גניזה אלא לרבי דוסא דאמר
מותרות הן לכהן הדיוט ובלבר שלא ישתמש
בהן ליה אחר מאי איכא למימר משום דהוי
תרומת הדשן ועגלה ערופה ב׳ כתובין הבאין
כאחד וכל ב׳ כתובין הבאין כאחד אין מלמרין
הניחא למ״ד אין מלמרין אלא למ״ד מלמרין
מאי איכא למימ׳ תרי מיעוטי כתיבי הכא כתי׳
הערופה והתם כתיב ושמו ותלתא קראי ברם
למ״ד לי למעוטי ממעילה מנותר ומטומא״
אבל פינול לא צריך קרא דתנן כל שיש לך
מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משו׳
פיגול ורם נופי״ מתיר הוא אמר רבי יוחנן
שלשה כריתות בשלמים למה אחת

הכי גרסינ׳ בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר תימה לי לעיל
גבי קדשי בדקים אחד נותר חילול חילול טומאה חילול טומאה׳
כמי בנותר לחודיה ועוד תימה דבפרק הכ׳ מרקין מתניא דלא כתב בנותר דף פב
חילול דרבי והכא מתכחת לה מדקתני ולעיל בפ״ב: דף פג

הוא לפני כפרה כלאחר כפרה הקם ר׳ת
דבמעילה פ׳ חטאת תמריכן המקת דף ו
דם לבהמת קדשים מועלין בו ולמאן יש
מעילה בדם ותירץ דהת׳ מחייב דלא מיבעי
כפרה לבל לאחר מחיטה אף לפני כפר׳ אין
מועלין ואת׳ דהתם תני ומייתי בפ׳ כל מעה
דם בתחילה אין מועלין בו יכא למחל קדרון
מועלין ול׳ דמעיל׳ דהתם דריבון ואם תאמ׳ דף ב
אם כן ברים מעילה דרחיק לאתכוחי מי דף ג
איכ׳ מעילה דרבון לייתי מכך מצנה ועור
קס׳ בסוף תמורה גבי מקדיש תמורה לבדק דף לב
הבית דקאמ׳ מועלין בה אתי מעיל׳ ופריך
לי מדרבון למאי מהני קו׳ הא איכא מעילה
דם מהיה דרבון וכן קדשים עמהן ברים
מעילה ול׳ דהת׳ אים מעילה דאוריית׳ אפוס דף ג
עולה ובעור ליכא מעילה דאוריית׳ אם לא
בדילי מיניה ותקינו רבון מעילה וברים
מעילה לקדשים עמהן ברר׳ קאי דכתיב
דחכקיהן דמי ועל כי האי גוונא דחיין
לאתויי רחיים דתקון רבון מעילה לעצ׳
דבדילי מיניייהו כמו במותו ומייתי׳ מר׳ יוחנ׳
דקדשים עמהן והר חיים היה מפרש דיוצא
לבחל קדרון מועלין דאוריית׳ אבר׳ מקדשין
אותו אלא יהבו ממנו בלא פדיון ודוחק הוא
ועוד תכתי לחמי לך ממייתי ברים מעילה
מההיא דסוף התכלת גבי לפר פרה דאמר דף כב
אתי תקנות הוו מעיקרא תקינו בה מעילה
ואח׳ לום דמעיקר׳ כמי היתה מעיל׳ דאוריית׳
דתקון מיהו בר׳ מקדשי אותו אם כן היכך
היו מזין ועוד דבמעילה ברים ולר חטאת דף ד
דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו יצאו מידי
דבר תורה אבל מדרבון היכא מעיל ופריך
מי היכא מידי דמעיקרא ליתי בית מעילה
ולבסוף ליתי בית מעילה:

ולאו והרי דם דתכן בתחילתו כו׳ אותו
מעילה דבל קדרו׳ אבי׳ דין מקדישי
אותו מהי קומיה:

אין לך דבר מנעשית מצותן ומועלין בו ואם תאמ׳ לדרבה לא נתפש
לפני כפרה דאין לך מלא נעשי׳ מצותו מלא יעשו ואע׳ דאיכ׳ קדשים
קלים הייכו מעוס דלא ליקרו קדשי ה׳ ול׳ דאפכחן טובא דכוו׳ דאין מועלין
עד שעת מצות תרומת הדשן ועגלה ערופה עד לאחר יריעתה:

ולאו והרי תרומת הדשן והא דתכן במעילה פ״ו ולר חטאת דיעון מזבח דף יב
הפנימי והמזורה לא כהנים ולא מועלין הייכו מזבח הזהב מן הקטורת מנפרק עלין והכא מזבח החיצון מקום חוקה מלא המחת׳ מן המוכלות הפנימיות וכות׳
במזרחו על כבש ומיהו בגמרי׳ מפשע התם דאף בחיפון אין מועלין דקאמר בפלמא מזבח החיצון דכתיב ביה ומנו מלא פנימי מכח לן מפשע דמועט דרים
דאין מועלין ובפשעתא דרבה מועטו מפשע ליה דמועלין ויש לומר דמתניתין דהתם מפשע דלא מועלין בדיעון הפנימי מהדיעון מוכיחו מידי מעילה לבל
קודש דיעון מועלין אם כן היכא מצוה לרבן ועל זה קאמר בפלמא חיצון דכתיב ומנו ולבך מצוה לרבן מבל מקום אף לאחר הרמה היכא מעילה כדרבה דיכן
בסוף תמורה ומנו בנחת ומנו כולו ומנו מלא יפזר אלא פנימי מכח לן דמצוה לרבן מהדבן מוכיחו מידי מעילה דאמר דאמר ומסיר את מורחתו דף לג
והפליך אל מקום הדשן ובפר׳ בני דאמרינן בירושלמי מפשע כן קנת דבעי ברים מכלן דעבדינן דיעון בלל בפנימי והדר בעי מכלן מהדיעון לסוך בהכא
ואם תאמר מורחה וכוה מעלו עד סיעפו מבחוץ סיפלבו לבל מזבח כדיעון מזבח הפנימי ובתמורה אמרינן עולת העוף מבתחלה דמה מורחה וכוה יפלו גם ום
מידי מעילה ול׳ אף אחי מזבח הפנימי דהייכו מבחוץ לבל עולת העוף עבודת דם מתירין מורחה וכוה ואת׳ בקידושין דאמ׳ אין מועל אחר מועל אף בהמה
וכלי פרת הא היכא תרומת הדשן בפיק לחולי ע׳ מעילה כדמוכח בסוף תרומה ול׳ דהוי בכלל בהמה דהייכו כמו לימוריס דלא בפיק לחולי מפוס דהוי
תרומת הדשן ובתי בהוכה ב׳ כתובין הבאין כאחד במעילה פר״ח ולר חטאת מתניך יותר ומסקינן כדהכא עגלה ערופה מוערפו עם כל בפ״ק דכריתו׳ והאי דכל דף יח רף
בפ׳ אין מעמידין מדכתיב בה כפרה בקדשי ול׳ דעם פריך לאתוי עריפה לום אין לך דבר מנעשית מצותו ומועלין בו תרי מיעוטי כתיבי קמיה דבאחר דף כט
סגי וכן גבי העזים בפרק כל הבפ׳: דף קיג

אחד למעוטי מנותר ואחד למעוטי מטומאה תימה לנותר דילפינן מהדדי חילול חילול ואף לקולא כדלעיל גבי קדשי כריתות ול׳
דמוקימנן מיעוטא בנותר דוקא לבל מעוס טומאה הוה חייב כי היכי דאין לו מתירין כגון קומץ ומנחת כהנים תע״ב דאין להן פיגול יש בהן איסור
טומאה דמרבינן מאחר הס מקדישים הכי הוה מרבינן כמי לגבי דם: אחת

אחת לכלל ואחת לפרט לאו כלל ופרט מעט דמירוקי זה מזה הן אתה
מהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד על כלל כולו יצא כדרבי עלה בפר
יה ו תקח דיבתות ומרביקן כל קדשי מזבח ומעטיקן קדשי בדק הבית ואם ת
תלמד קדשי בדק הבית כמי שיפוק לי מיקרב דדרשיקן בכפר ליקרב יל דהוה
תלמיד כי בעיקן כפר ליקרב הני מילי בקדשי
יה כפ מזבח ואם תלמד הא דלמד בהקומץ רבה
כל טהור יאכל בפר הנזקר לטהורי חייבין
עליו משום טומאת כו׳ למעוטי בפר לפני
זריקה תיפוק לי מיקרב דדרשיקן לעיל בכפר
ליקרב הא כיצד יש לו מתירי מפיקרבו מתירי
כו׳ ויש לומ׳ דברייתי דהי כתב רחמנ׳ כל טהור
ולא כתב יקרב הוה לימיה דקודש זריקה
חמי כיתר לטהורי כיון דיכול לזרו׳ לכתחילה
ולא הוה מתעטי אלא טמא לפני זריקה לן
ויצא ועוד תיבטריך יקרב לאין לו מתירין
מפיקדם בכלי והי כתב רחמנא יקרב ולא
כתב כל טהור הוה לימיה לפילו פיגולין
ונותרו׳ ולא הוה לימיה מזבח הפלמי מעיט
הי ללו קרא דיתר לטהורים יאכל בטומ׳
הגוף דברי הכל היכו לוקה ואת והא
לימיך לעיל פלם כרייתו׳ בפלמי׳ חד לדברי׳
מהיכו נאכלין ולכל הפחות תיפטוט דרבי
יוחנן דאתר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו
יה ועוד תניה במעילה גבי לבונה וחייבי עליה
מפוס פיגול ונותר וטמא ול דדוק מלקות
קאמר דאיכו לוקה דלא איתרבו לעיניין כ
כרת ומיהו לא מפמע הכי מדקאמר כיון
דקריבן ביה והכפר יפר יגע קריבן ביה
וטומאתו עליו מפמע דאיירי כמי לעיניין
כרת מחלוקת בטומאת בפר הך פלוגתא
דהכא בין לליבמה קמיה בין לליבמה בתרה
לא מייבה לפלוגתא דרבי יוחנן מרים לקים
יה לד דטמא מאכל בפר קדם לפני זריקה בפיר
כל הפסולי׳ בין לאבני ובין לרבה דהפס יש
לייפב וקל להבין׃ מניין

אחת לכלל ואחת לפרט לדברי שאינן
נאכלין ורבי שמעון דאמר דבר שאין נאכלין
אין חייבין עליה משום טומאה לאיתויי מאי
לאיתויי חטאות הפנימיות סלקא דעת אמינא
דואיל ואמר רבי שמעון כל שאינו על מזבח
החיצון בשלמים אין חייבין עליו משום פיגול
משום טומאה נמי לא ליחייב קא משמעלן׃
נומי רבי שמעון מחייב את שדרכו לאכול
כו׳׃ איתמר רבי יוחנן וריש לקיש ר׳ אליעזר
ורבי יוסי ברבי חנינ׳ חד מהאי זוא וחד מהאי
זוא חד אמר מחלוקת בטומאה בשר אבל
בטומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה וחד אמר
כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מאי טעמא
כיון דקרינא ביה והבשר אשר יגע בכל טמא
קרי ביה וטומאתו עליו רב טיבומי מתני הכי
רב כהנא מתני הכי חד מהאי זוא וחד מהאי
זוא אסיפא חד אמר מחלוקת בטומאת הגוף
אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה וחד אמ׳
כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו אמר רבא
מסתברא כמאן דאמר כמחלוקת בזו כך
מחלוקת בזו מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה
וטומאתו עליו ונכר׳ לא קרי ביה והבשר אשר
יגע בכל טמא לא יאכל והאמר מר והבשר
לרבות עצים ולבונה לפוסלה בעלמא׃
מתני׳ לשם ששה דברים הזבח נזבח
לשם זבח לשם זובח לשם השם לשם אשם
לשם ריח ניחוח לשם ניחוח וחטאת לשם חטאת אר יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם
אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי בית דין שאין המחשבה הולכת אלא אחר העובד׃
גמ׳ אמר רב יהודה אמר רב עולה לשם עולה לאפוקי לשם שלמים דלא אשה
לשם אישה לאפוקי חטבא דלא ריח לשם ריח לאפוקי איברים שצלאן והעלן דלא
דאמר רב יהודה אמר רב איברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח ניחוח לשם הנחת
ריח לה׳ לשם מי שאמר והיה העולם אמר רב יהודה אמר רב חטאת ששחטה לשם
עולה פסולה לשם חולין כשירה אמר רבי שעזר מאי טעמא דרב ולא יחללו את קדשי בני ישראל קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים׃ מיתיב רבה אמר
רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם אחר מכל אלו כשר שהוא תנאי בית דין טעמא
שלא היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול אע׳׳ג דילמ׳ לא היה כלל
כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצה אמר רבי אלעזר חטאת
ששחטה לשם חולין כשירה משום תולין פסולה כדבעא מיניה שמואל מרב הונא
מניין

פתח רות לפני הקבה מלת׳ ונעמה רכוכו ולא יחללו זין דבר אחר מחלל את קדשיו אלא מי מחללין קדשי׳ מחללין קדשים כדנפקא לן דבמחשב׳ פלא לאמו מתחללי
מומח׳ לות׳ לחטאת׳ טעמ׳ דלא היה לבו כלל אפחטו פתס ומילה קר׳ לאמו והא לאפס חולי׳ כפר והיכו מרב׳ וכי תמ׳ רב כמי כפיר והיכו מרב׳ קאמ׳ לאפס חולי׳ מיורע
מיהי חטא׳ ואפחט לאפס חולין כשירה כדאמרן אלא חולי׳ מחללין קדשי׳ מאפס חולין כאכור אפס חולין כפסולה דהייכו מתעסק בדברי׳ אחרים והיכו עסוק בקדשי׳
מתעסק

פסורת השס

מתעסק בקדשים מוחט קדשים ולא בכוכה אלא כמתעסק בדברים אחרים
בירינו הוא ראויה כבר ידענו אותה ומיהו מכוה הוא דנפקא לן ולא עיכב
מתעתי מהבעלי מפגלין בעבודות הכהן אם קיבל הכהן בפתיקה ותיסבו
הבעלים עליה על פיגול הוי פיגול: והקריב המקריב קרבנו בפרשת נסכים
כתיב והקריב המקריב קרבנו לה' את מקריב תורה אור
קרבנו קרי ליה הילכך הוו להו בכלל המקריב
לא יחסב: ורבי אלעזר פוסל התם מפרש
בהרי שם אתם מחסבת כותי לענין ולא ענין דלא
היתה מחיצה לה פסול: מתיב רבי להכניע
בחסב שבת כגון דם נדה או חיסור הנאה
ואי מכניעין כמותו שכבר הוא להכניע אם
היה מיעור לכל מיעורו על זה מועט הוא:
ואי לדם חסבו להכניעו ובא אחר והוסיף
בחסבת לילה חייב דחסיב מלאכה מפני
מחסבתו על זה שהוכם לו להכניעו ותרוייהו
רבי אלעזר ורבי בן אלעזר הסת בחוץ בעיי
ופשט דלא כתיבה בהו מחסב בהרי לחרי
זה מחסבה וזה עוסק הוי מחסבה בפנים
בקרבנות דמחסבה להו כתיבי: מיבעיא
בפנים הוא דאחר מעוט דעיקר מחסבות
בקרבנו כתיבה: אבל בחוץ כגון עיי ופשט
בעיי מיבעיא דעיי דומיא דעבודת
פנים חייב בה דחסיבא כדאמרינן בחרבע
מיתות זוכה לחלהי יחרם בלתי לה' עבודות
הראויות למקום חייב בשוי בין עדרכה
בך בין שאין דרכ' בכך הילכ לעניי מחסב
ניתי היכא למיגמר מפנים מלאכת מחסבת
אחרה תורה מנלמד מחסבת מהעוסה עוסה
מתכוין למלאכת גחורה אלא מפגב בשבת:
ולא מכור מלאכה זו מותרת וזה מיעור זה
חסוב בעיניו אינו מתכוין למלאכה:

הדרן עלך בית שמאי

קדשי

קדשים כולן בכלל חטאות
ואשמות ועולה ושלמי ציבור
ומיהו מעוט דחלוקין במתן
דמיהן בהקטרתו הדר תני להו כל אחד ואחד
בפיה נפשיה לפרש הילכתיהן: מחיטתן
בצפון וכגמר מפר' מ"ט לא תכא וקבול דמן
ומשי מנחת דיכן חטאת הפנימית בריעא פר
ושעיר של יום הכיפורים כו' בגמרא ילף
טעמא מנחת לן: דמחיטתו וקיבול דמן בכלי
שרת בצפון בכלי שרת דכתי' בעולה בפיכי
ויסב בחגבו ומתנה למדנו כל הזבחי בהיקש
ליטעון כלי: הזייה על בין הברים עיכר
בין שני בדי חרון ותזה למעלה ז למטה
כנגד עוביה של כפרת ולא היו כונעי' בה:
ועל הפרכת כדכתב וכן יעשה לאהל מוער
ועל מזבח הזהב כדכתיב ויצא אל המזבח
וגומ' בחארי מות: מתנה אחת תהן מעכב'
כדאמרו בפר' בם': שירי הדם היה שופך על
יסוד כו' ילף בגמ' ואם לא כתן שירי הלכו
ליסוד לא עיכב הכפרת ובגמרא ילף לה
בבריית יכול יעכבנו כו' פרים הנשרפים פר העלם ופר כהן משיח: שאין כאכלין לכהנים אלא נשרפין חוץ לירושלם כדכתב בהו אל מקך הדשן ישרף ולפיכך
בקדר יותן שהוא חוץ לירושלם ושעירי הנשרפים שעירי עבודת גילי' שהוקשו לפר העלם לכל דבריהם בפרק בית שמאי: הזייה על הפרכת בהו כתב אבל
בין הברים לא כתב בהו כדכתיב בפר יום הכיפורים: והוה כאכבעו על פני הכפרת וגומר: מתנה

מנין למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר ויקרא ו ושחט את בן הבקר לפני ה' עד שתהא שחיטה
לשם בקר אל זו בדינו היא לעכב מנין אלו
אם לרצון תזבחו לרעתכם וביחו: אין
המחשבה הולכת אלא אחר העובר: מתני
דלא כי האי תנא דתניא אר' אלעזר ברבי יוסי
שמעתי שהבעלים מפגלין אמ' רבא מ"ט דרבי
אלעזר ברבי יוסי דאמר קרא הקריב המקריב
אמר אביי רבי אלעזר ברבי יוסי ורבי אלעזר
ור"ש בן אלעזר כולהו סבירא להו זה מחשב וזה
עובר הויא מחשבה רבי אלעזר ברבי יוסי היא
דאמר ר' אלעזר דתנן השוחט לנכרי שחיטתו
כשירה ורבי אלעזר פוסל ר"ש בן אלעזר דתנן
כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר כל שאין כשר
להצניע ואין מצניעין כמורו הוכשר לזרה
והצניעו ובא אחר והוציאו נתחייב זה במחשבה
של זה תרוייהו אית להו דר' אלעזר ברבי יוסי
השתא בחוץ אמרינן בפנים מיבעיא ר' אלעזר
ברבי יוסי לית להו דתרוייהו דילמא בפני הא
דאמרינ' בחוץ לא אמרי' ר"ש בן אלעזר אית ליה
דר' אלעזר השתא בשבת אמרינן בעא מיבעיא
רבי אלעזר לית ליה דרבי שמעון בן אלעזר
דילמא בעא הוא דאמר' בעין בפנים אבל שבת
מלאכת מחשבת אסרה תורה:

הדרן עלך בית שמאי

איזהו

מקומן של זבחים קדשי קדשים
שחיטתן בצפון פר ושעיר של
יום הכיפורי' שחיטתן בצפון וקיבול דמן בכלי
שרת בצפון ורמן טעון הזייה על בין הברים
ועל הפרכת ועל מזבח הזהב מתנה אחת מהן
מעכב שירי הדם היה שופך על יסוד מערבית
של מזבח החיצון ואם לא נתן לא עיכב: פרים
הנשרפים ושעירי הנשרפים שחיטתן בצפון
וקיבול דמן בכלי שרת בצפו' ורמן טעון הזייה
על בין הברים על פרכת ועל מזבח הזהב
מתנה

בנין למתעסק בקדשים סהוא פסול פ"ק דחולין פי' בקונ' כגון מתעסק דף ג
בסכינו לה להגביהו ולזורקו וקסבר דכי היא נזוכת חבילו בחולי כשול
לרבנן דפליגי עליה דר' נתן ובעו כוונה ואפי' מתכוון לחתיכ' כגון זרק סכין
לנועכה בכותל דחסיב מתכוון לחתיכה כדתניא כב' רחולי' אפילו הכי פסלי דף לח
רבנן עד מיתכוון לחתיכ מיתכין לף על גב
דאינו מתכוון לחתיכה להתיר בשר ודאי
מכשרי כדקאמר התם ורבנן נהי דלא בעו
כוונ' לחתיכה לחתיכ' מהא בעינן פי' לחתיכ'
מיתכין לכל תתיכה לחדת לא דסכין ל
לנועכה בכותל מתכוון לחתיכה הוא ופסלי
רבנן והסקנת היא מתעסק דקדשים היינו
מתכוון לחתיכה מיתכין ולא לעם זבחיה
דבחולי כשר ובקדשי פסול ועוד יש מתעסק
אחר כגון מעוט חולין דהייכו כשבור סהן
חולין וכולהי מוסחט לת בן הבקר נפקי:

הדרן עלך בית שמאי

איזהו

מקומן קדשי קדשים שחיטתן
בצפון הר לפני היה מרקד
מכאן דלא בעינן סכין ב
בשחיטה מדלא נקטי שחיטתן בכלי שרת
בצפון כדנקטי גבי קבלה וקיבל דמן בכלי
שרת בצפון נבי קבלה ולקבל דמן בכלי
שרת בצפון כדי שלא יפיר הא דתנן
בפ' קמ"ל דחולין כגון שברך קדושית על דף ב
קנה ושחט בה דלא בעי כלי שרת וכן מפורש
קבת בפסחים פרק ואלו דברים שהיה כל דף סט
אחד מביא סכינו מתוך ביתו ואי לישנא
לומר כן דבסוף התודה ובסוף דם חטאת דף כב
דרים מרכתב ויקח המזבלת דעולה טעון דף כג
כלי ולפיכך כולהו ובסוטה פרק היה מביא דף יד
מפורש דסכין מקדשא ליה לדם ועור בדים
התודה חיכח למתן דחמר סכין שיהא מכלי דף עט
שרת דחעך דלית לה תוך מקדשא והיה
קדושית' על קנה חיכ' למימ' מתקנה ועפ"ה
כלי וכרבי יוסי ברבי יהודה דחמר בפ' היה דף יד
מביא דעופין כלי שרת דעץ והיה דחלו דף יד
דברים חימר כל אחד הקדים סכינו בערב דף סו
שבת והאי דלא תכן הכא מפחיטתו בכלי
שרת בצפון כדתנ' בקבלה לא דמי דבקבל'
מי לא הזכיר הכלי אלא מפום דבעי פיהא
גם הכלי בצפון לאפוקי אם הבהמ' בצפון
והכלי בדרום והדם מקלח בתוכו תדע ד
דבכל הכהו דבעו בצפון קתני מחיטה כו'
וקיבול דמן בכלי שרת בצפון ונבי קדשים
קלי מפחיטתן בכל מקום בעזרה לא קתני
וקיבול דמן בכלי שרת חף על גב דבעי ן
קבלה בכלי שרת וכן לעיל פ"ב דתניא קדשי דף כג
קלים מחיטתן בפנים וקיבול דמן בכלי
שרת בפנים אתא לאשמועינן מפריך מיהא
הכלי בפנים לאפוקי אם רוב הכלי בחוץ
ומיעוט בפני' אעפ' שאין הדם בפנים כפכל
ביוצא דמקבל במיעוט מבפני' אי נמי מפום
דחיכ' אפם מפורש מתקבל ביד תיכטריך
למיתני

מתנה אחת מהן מעכבת שירי הדם היה שופך
על יסוד מערבי של מזבח החיצון ואם לא נתן
לא עיכב אלו ואלו נשרפין אבית הדשן:

גמ׳ וניתני נמי וקיבול דמן בכלי שרת
בצפון כיון דאיכא אשם מצורע דקיבול דמן
ביד הוא שיריה ולא והא קתני לה לקמן
אשם נזיר ואשם מצורע שחיטתן בצפון וקיבול
דמן בכלי שרת בצפון מעיקרא סבר קיבול
דמו ביד הוא שירייה וכיון דלא סגי ליה אלא
בכלי הדר תנייה דתניא ולקח יכול בכלי
תלמוד לומר ונתן מה נתינה בעצמו של כהן
אף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן
תלמוד לומר כי כחטאת האשם הוא מה חטאת
טעונה כלי אף אשם טעון כלי נמצאת אתה
אומר אשם מצורע שני כהנים מקבלין את
דמו אחר ביד ואחר בכלי זה שקיבלו בכלי בא
לו אצל מזבח וזה שקיבלו ביד בא לו אצל
מצורע: פר ושעיר של יום הכיפורים כו׳:
מכדי צפון בעולה כתב ניתני עולה בראשא
חטאת אידי דאתי מדרשה חביבא ליה וניתני
חטאת החיצונות אידי דנכנס דמן נכנס לפניי
ולפנים חביבא ליה וצפון בעולה היכא כתיבא
ושחט אותו על ירך המזבח צפונה אשכחן בן צאן בן בקר מנא לן אמר קרא ואם מן
הצאן מוסיף על עניין ראשון וילמד עליון מתחתון הניחא למאן דאמר מלמדין

מתנה אחת מהן מעכבת כדתניא כפר׳ בית ממלי מועטה כאמר עמה:
הלו והלו על יוסי הכיפורים ומאי הנפרשין: כפרשין לבית הדשן למקום
שמוציאין שם את הדשן על מזבח החיצון דכתי׳ ביה והוציא את הדשן ז
מחוץ למחנה ובפר׳ הנפרשים כתב הל ספר הדשן ועל יוסי הכיפורים
הקיפו לפר העל כדתניא כפר׳ בית ממלי
לפר זה פר יוסי הכיפורים: גמ׳ וניתני
נמי בריפא גבי מתש על קדמי קדמי וקבול
דמן כי היכי דתקו מחיטתו לתש מטורע קבל
דמן ביד כדילף לקמ׳ מקבל דמו לתו כפו
ומיריה מסוס דלא סמיקא ליה: למיתניה
בהדי כללא דמאר קדמיס מכל קיבול דמו
בכלי: וכיון דלא סגי ליה נמי בלא קבלת
כלי כדילף לקמן: מני כהניס מקבלין את
דמו אחד ביד ואחד בכלי הדר תני ביה בהדיא
ולא כללי ולקח בתש מטורע: כתב ולקח
הכהן מדש התש ונתן על תנוך ונוח מש
כתיבה בעצמות על כהן בתכבעות דכתיב
תכבע נבי ממן וילף דש מיניה: יכול
לף למזבח דש תש מטורע הנזרק למזבח
דמרבינן ליה לקמן בדין מתן דמיס ו
ואימורין למזבח ואע׳ דלאו בגוף כתיבה
כי כחטאת כתש הוא: בתש מטורע כתב
כדין חטאת דין תש זה בעבור הכהן מה
חטאת טעונה כלי בקב׳ רמה דילפי לקיחה
לקיחה בתכ כתב בחטאת: ולקח הכהן
מדש החטאת וכתב בעולת סיני ויקח מש
חכי הדש ויש בחגנות לף תש זה טעון
כלי תע׳ פתמרנו בו: קבל ביד בעול׳ כתב
גבי עולת כתן בויקרא ושחט על ירך
המזבח סביב מה להלן מקבל דמו לתו כפו
ומיריה מסוס דלא סמיקא ליה: למיתניה
בהדי כללא דמאר קדמיס מכל קיבול דמו
בכלי: וכיון דלא סגי ליה נמי בלא קבלת
כלי כדילף לקמן: מני כהניס מקבלין את
דמו אחד ביד ואחד בכלי הדר תני ביה בהדיא
ולקח הכהן מדם החטאת ונתן על תנוך ונוח מש
כתיבה בעצמות על כהן בתכבעות דכתיב
תכבע נבי ממן וילף דם מיניה: יכול
לף למזבח דם תש מטורע הנזרק למזבח
דמרבינן ליה לקמן בדין מתן דמיס ו
ואימורין למזבח ואע׳ דלאו בגוף כתיבה
כי כחטאת כתש הוא: בתש מטורע כתב
כדין חטאת דין תש זה בעבור הכהן מה
חטאת טעונה כלי בקב׳ רמה דילפי לקיחה
לקיחה בתכ כתב בחטאת: ולקח הכהן
מדם החטאת וכתב בעולת סיני ויקח מש
חכי הדם

מלמדין אז למאן דאמ׳ אין מלמד למאן דאמ׳
אין למידין מאי איכא למיכר דתניא ונפש
לחייב על ספק מעילות אשם תלוי דברי רבי
עקיבא וחכמים פוטרין מאי לאו בהא קא
מיפלגי מר סבר למידין ומר סבר אין למידין
אמ׳ רב פפא דכולי עלמא למדין והיינו טעמא
דרבנן נאמר כאן מצות ונאמר בחטאת חלב
מצות מה להלן דבר שחייבין על זדונו כרת
ועל שיגגתו חטאת אף כאן שחייבין על זדונו
כרת ועל שגגתו חטאת ורבי עקיבא מה להלן
בקבוערה אף כאן בקבוערה לאפוקי חטאת
דטומאת מקדש וקדשיו דעולה ויורד הוא
ורבנן אין נזירה שוה למחצה ורבי עקיבא נמי
אין נזירה שוה למחצה אין הכי נמי והכא בהא
קמיפלגי רבי עקיב׳ סבר ונפש כתב ויו מוסיף
על עניין ראשון ורבנן נמי הכתב ונפש שמא
לימא בהא קא מיפלגי דמר סבר הקיש עריף
ומר סבר נזירה שוה עריף דכולי עלמ׳ הקיש
עריף ואמרי לך רבנ׳ תחתון הוא דגמר מעליון

לאשם בכסף שקלים שלא תאמר לא תהי ספיקו חמור מודאו מה ודאי חטאת

מעלתיס דהתס נמי מעלתיס הוי בסיכי ותיהו מכל מקום קמה עדיין דהוה ליה דבר הלמד בהיקש והיכו ח זר ומלמד בהיקש ים לומר דבהזוה היקשה דחטאת התורה כתב נמי אשם, ליתקום כתו נמי אשם מעלתיס וכל המוות בכלל אשם תלוי מקל׳ ונזיר אשם ודאי גב : וח יבין עליה אשם נב : ודחית פירש לאחר זמן מכהה מן ההקדש בם נג : וח יבין עליה אשם נב : ודחית על ספק מעילות הקדש וחולין לפניו וכהה מאחר מהס כשבו׳ מניחס חולין ונכנסו היכו יודע מאיזה מהן כהה : אשם תלוי להנך מן הייסורין עד שיודע לו שודאי מעל ומביא אשם ודאי גם הוא היל דכשפ מקלי לתרין עליון מתחתון : פרשת הקדם מפרשת אשם תלוי מתחתיה למיתר׳ דתניה מן ההקדם נמי מייתי אשם תלוי על ספיקו כאחר מכות באשם תלוי ועשתה אחת מכל מכות וכן בחטאת : מה חטאת בהה על מגנת זדון כרת כדילפי׳ בהוריו׳ אף אשם תלוי על ספק דבר זדונו כרת ומגנתו חטאת : ורבי עקיבא גמר לה להך גזירה סוה : כי מה חטאת קדשי קדשים אף אשם תלוי היכו בא לא על ספק חטאת קבוע : לאפוקי ספק נכנס טמא למקדש ספק לא נכנס הוחיל ודחי בעול׳ ויורד אין מביא על ספיקו אשם תלוי: אין גזירה סוה למחצה וכי היכא דגמר׳ לה לגבי הא מילתא גמור מיניה דהיכו בא על ספק כרת : ואמרי לך רבנן היקש להכי אתא אתחתון הוא דגמר׳ מעליון לקבו׳ אשם בסתי מלעיס רבי אשם מעילות כתב : בערכך כסף מקלי ונזיר אשם תלוי מיניה מלא תאמר לא יהא ספיקו על כרת אחמ׳ מוודאו : דקתא

מעלתיס דהתס נמי מעלתיס הוי בסיכי ותיהו מכל מקום קמה עדיין דהוה ליה דבר הלמד בהיקש והיכו ח זר ומלמד בהיקש ים לומר דבהזוה היקשה דחטאת התורה כתב נמי אשם, ליתקום כתו נמי אשם מעלתיס וכל המוות בכלל אשם תלוי מקל׳ ונזיר אשם ודאי גב : וח יבין עליה אשם נב : ודחית פירש לאחר זמן מכהה מן ההקדש בם נג : וח יבין עליה אשם נב : ודחית על ספק מעילות הקדש וחולין לפניו וכהה מאחר מהס כשבו׳ מניחס חולין ונכנסו היכו יודע מאיזה מהן כהה : אשם תלוי להנך מן הייסורין עד שיודע לו שודאי מעל ומביא אשם ודאי גם הוא היל דכשפ מקלי לתרין עליון מתחתון : פרשת הקדם מפרשת אשם תלוי מתחתיה למיתר׳ דתניה מן ההקדם נמי מייתי אשם תלוי על ספיקו כאחר מכות באשם תלוי ועשתה אחת מכל מכות וכן בחטאת : מה חטאת בהה על מגנת זדון כרת כדילפי׳ בהוריו׳ אף אשם תלוי על ספק דבר זדונו כרת ומגנתו חטאת : ורבי עקיבא גמר לה להך גזירה סוה : כי מה חטאת קדשי קדשים קבוע לפני כעפיר אף אשם תלוי היכו בא לא על ספק חטאת קבוע : לאפוקי ספק נכנס טמא למקדש ספק לא נכנס הוחיל ודחי בעול׳ ויורד אין מביא על ספיקו אשם תלוי: אין גזירה סוה למחצה וכי היכא דגמר׳ לה לגבי הא מילתא גמור מיניה דהיכו בא על ספק כרת : ואמרי לך רבנן היקש להכי אתא אתחתון הוא דגמר׳ מעליון לקבו׳ אשם בסתי מלעיס רבי אשם מעילות כתב : בערכך כסף מקלי ונזיר אשם תלוי מיניה מלא תאמר לא יהא ספיקו על כרת אחמ׳ מוודאו : דקתא

דבעמתו על כהן היולך אתחת כהטא׳ האשם לבעלי׳ דלא בא הכתוב להוסיפו מקבל כלי לגמרי וקמה גזירה סוה דלקיחה מסיכי לתם לי לילף כולהו מעלתיס ועור ים לומר דחטאת ילפינן מעלתיס לקבל כלי מהיקש׳ וגזירה סוה דלקיח לקיחה היכתריך למיהוי כמלין דכתב בגופיה דחטאת והדר ילפינן אשם מחטאת בהיקשה דכחטאת האשם לא גמר׳ מעיקרא אשם מעלתיס בהיקש׳ דחטאת התורה כדילפינן לעיכיין פיגול ואס כן גזירה סוה דלקיחה לקיחה למה חיירי דחביבא ליה ואס תאמר אס כן ליתני עול׳ לבסוף כדפריך בסמעתא קמיתא דיבמות יד ב גבי אחות אשם ים לומר חיידי דאתי עולה בביבור תניא בהדי חטאת דבחות בביבור והדר תני אשם דאינו אלא ביחיד אשכח בן כהן בן בקר מכלן תימא מכלן דלעיל פרק כל הפסולין דרמינן בן הבקר לפני ה׳ואין זה גם המוחט לפני ה׳ ולא תאמרינן בן כהן מכיין ולכתה דרשות לא מצדיכין תרי קריאי לבן בקר ולבן כהן ומאי ואהך דרש׳ הוי מוסף סמוך לי נמי מסוס דבבן כהן כתב אותו חיובטריך למעוטי הכא לרבויי מיהו בהיות דבן הבקר לפני ה׳ וכמיכה והפסיט ניחא דלא קאתר בן כהן מכיין הפסיטה דילפינן תחתון מעליון לבל עליון מתחתון סד דלא יליף מה להלן דבר מחייבן על זדונו כרת ואס תאמר היכי יליף מנזיר סוה מבו׳ מכות

הא חטאת חלב נופיה בהיקש׳ דלפה כדאתר הוקשה על התור׳ לעלה ים לומר דכי סלי גוב׳ לא חסיב לה בהיקש היכו חוזר ומלמד בהיקש כיון דאי לאו היקשה הוה מוקמינא ליה בכל דבר ולא אתא היקשה אלא למיתר דלא תיירי אלא בדבר שים בו כרת דכולי עלמא לא מחייב עליה היקשה עדיפא ואס תאתר פרק הפולח יד ב דכולי עלמא גזירה סוה עדיפא ים לומר הא דקאתר כולי עלמא היקש עדיף הייכו לעניין דטוב לבו לעשות הנזיר׳ סוה למחצה ומיה מכבטל ההיקש לגמרי אבל התם דיתקים לו חופשה דהייכו סטר להפרה לא כפרת דהייכו כסף לומר מפתרך מכו עבדו בסטר מופיל כמו בכסף וקאתי׳ גזירה סוה דלא לה מחצה עדיפא מה לאשה חכים רחוים לא מועיל התם לא כתבטל היקש דאתי למילף לוחרי ועור ים לומר דסטר בסמיכה כבעית לא קמ׳ל אא בגזירה סוה דלא לה כך קאתר דגזירה סוה עדיפא דטוב לבו לעשות לקתן ים לומר דאיכא למיפרך סכן תדיר כדמפר׳ בפר׳ תמיד נסחט לו נמי מה לעס מלמיס סכן יד ב לה מחצה אשם תלוי מקל׳ ונזיר אשם ודאי גב : וח יבין עליה אשם נב : ודחית על ספק מעילות הקדש וחולין לפניו וכהה מאחר מהס כשבו׳ מניחס חולין ונכנסו היכו יודע מאיזה מהן כהה : אשם תלוי להנך מן הייסורין עד שיודע לו שודאי מעל ומביא אשם ודאי גם הוא היל דכשפ מקלי לתרין עליון מתחתון : פרשת הקדם מפרשת אשם תלוי מתחתיה למיתר׳ דתניה מן ההקדם נמי מייתי אשם תלוי על ספיקו כאחר מכות באשם תלוי ועשתה אחת מכל מכות וכן בחטאת : מה חטאת בהה על מגנת זדון כרת כדילפי׳ בהוריו׳ אף אשם תלוי על ספק דבר זדונו כרת ומגנתו חטאת : ורבי עקיבא גמר לה להך גזירה סוה : כי מה חטאת קדשי קדשים קבוע לפני כעפיר אף אשם תלוי היכו בא לא על ספק חטאת קבוע : לאפוקי ספק נכנס טמא למקדש ספק לא נכנס הוחיל ודחי בעול׳ ויורד אין מביא על ספיקו אשם תלוי: אין גזירה סוה למחצה וכי היכא דגמר׳ לה לגבי הא מילתא גמור מיניה דהיכו בא על ספק כרת : ואמרי לך רבנן היקש להכי אתא אתחתון הוא דגמר׳ מעליון לקבו׳ אשם בסתי מלעיס רבי אשם מעילות כתב : בערכך כסף מקלי ונזיר אשם תלוי מיניה מלא תאמר לא יהא ספיקו על כרת אחמ׳ מוודאו : דקתא

הא חטאת חלב נופיה בהיקש׳ דלפה כדאתר הוקשה על התור׳ לעלה ים לומר דכי סלי גוב׳ לא חסיב לה בהיקש היכו חוזר ומלמד בהיקש כיון דאי לאו היקשה הוה מוקמינא ליה בכל דבר ולא אתא היקשה אלא למיתר דלא תיירי אלא בדבר שים בו כרת דכולי עלמא לא מחייב עליה היקשה עדיפא ואס תאתר פרק הפולח יד ב דכולי עלמא גזירה סוה עדיפא ים לומר הא דקאתר כולי עלמא היקש עדיף הייכו לעניין דטוב לבו לעשות הנזיר׳ סוה למחצה ומיה מכבטל ההיקש לגמרי דכולי עלמא גזירה סוה עדיפא ים לומר הא דקאתר כולי עלמא היקש עדיף הייכו לעניין דטוב לבו לעשות הנזיר׳ סוה למחצה ומיה מכבטל ההיקש לגמרי אבל התם דיתקים לו חופשה דהייכו סטר להפרה לא כפרת דהייכו כסף לומר מפתרך מכו עבדו בסטר מופיל כמו בכסף וקאתי׳ גזירה סוה דלא לה מחצה עדיפא מה לאשה חכים רחוים לא מועיל התם לא כתבטל היקש דאתי למילף לוחרי ועור ים לומר דסטר בסמיכה כבעית לא קמ׳ל אא בגזירה סוה דלא לה כך קאתר דגזירה סוה עדיפא דטוב לבו לעשות לקתן ים לומר דאיכא למיפרך סכן תדיר כדמפר׳ בפר׳ תמיד נסחט לו נמי מה לעס מלמיס סכן יד ב לה מחצה אשם תלוי מקל׳ ונזיר אשם ודאי גב : וח יבין עליה אשם נב : ודחית על ספק מעילות הקדש וחולין לפניו וכהה מאחר מהס כשבו׳ מניחס חולין ונכנסו היכו יודע מאיזה מהן כהה : אשם תלוי להנך מן הייסורין עד שיודע לו שודאי מעל ומביא אשם ודאי גם הוא היל דכשפ מקלי לתרין עליון מתחתון : פרשת הקדם מפרשת אשם תלוי מתחתיה למיתר׳ דתניה מן ההקדם נמי מייתי אשם תלוי על ספיקו כאחר מכות באשם תלוי ועשתה אחת מכל מכות וכן בחטאת : מה חטאת בהה על מגנת זדון כרת כדילפי׳ בהוריו׳ אף אשם תלוי על ספק דבר זדונו כרת ומגנתו חטאת : ורבי עקיבא גמר לה להך גזירה סוה : כי מה חטאת קדשי קדשים קבוע לפני כעפיר אף אשם תלוי היכו בא לא על ספק חטאת קבוע : לאפוקי ספק נכנס טמא למקדש ספק לא נכנס הוחיל ודחי בעול׳ ויורד אין מביא על ספיקו אשם תלוי: אין גזירה סוה למחצה וכי היכא דגמר׳ לה לגבי הא מילתא גמור מיניה דהיכו בא על ספק כרת : ואמרי לך רבנן היקש להכי אתא אתחתון הוא דגמר׳ מעליון לקבו׳ אשם בסתי מלעיס רבי אשם מעילות כתב : בערכך כסף מקלי ונזיר אשם תלוי מיניה מלא תאמר לא יהא ספיקו על כרת אחמ׳ מוודאו : דקתא

הא חטאת חלב נופיה בהיקש׳ דלפה כדאתר הוקשה על התור׳ לעלה ים לומר דכי סלי גוב׳ לא חסיב לה בהיקש היכו חוזר ומלמד בהיקש כיון דאי לאו היקשה הוה מוקמינא ליה בכל דבר ולא אתא היקשה אלא למיתר דלא תיירי אלא בדבר שים בו כרת דכולי עלמא לא מחייב עליה היקשה עדיפא ואס תאתר פרק הפולח יד ב
הוה מוקמינא ליה בכל דבר ולא אתא היקשה אלא למיתר דלא תיירי אלא בדבר שים בו כרת דכולי עלמא לא מחייב עליה היקשה עדיפא ואס תאתר פרק הפולח יד ב
דכולי עלמא גזירה סוה עדיפא ים לומר הא דקאתר כולי עלמא היקש עדיף הייכו לעניין דטוב לבו לעשות הנזיר׳ סוה למחצה ומיה מכבטל ההיקש לגמרי
אבל התם דיתקים לו חופשה דהייכו סטר להפרה לא כפרת דהייכו כסף לומר מפתרך מכו עבדו בסטר מופיל כמו בכסף וקאתי׳ גזירה סוה דלא לה מחצה
עדיפא מה לאשה חכים רחוים לא מועיל התם לא כתבטל היקש דאתי למילף לוחרי ועור ים לומר דסטר בסמיכה כבעית לא קמ׳ל אא בגזירה סוה דלא לה כך קאתר דגזירה סוה עדיפא דטוב לבו לעשות לקתן ים לומר דאיכא למיפרך סכן תדיר כדמפר׳ בפר׳ תמיד נסחט לו נמי מה לעס מלמיס סכן יד ב

מה
חטאת ברת דנקא אף ספיקו אשם בר דנקא
ורבי עקיבא הא סברא מנא ליה נפקא לי׳ ויקרא ו׳ מזאת תורת האשם תור׳ אחת לכל האשמות
תינח מאן דאית לי׳ תורת מהיכא נמר נמר בערכך בערכך תינח

אלא
דף נב
דף נג
דף נד
דף נה
דף נו
דף נז
דף נח
דף נט
דף ס
דף סא
דף סב

אשר
דף סג
דף סד

נמר
דף סה

תינח היכא דכתב בערכך אשם שפח חרופה דלא כתב ביה בערכך מאי איכא למימר נמר באיל באיל חטאת מנא לן דבעיא צפון דכתב ושחט את החטאת במקום העולה אשכחן שחיט קבלה מנא לן דכתי׳ ולקח הכהן מדם החטאת מקבל עצמו מנא לן א׳ קרא ולקח לו יקח אשכחן לכוצה לעבב מניין קרא אחרינא כתב ושחט אותו במקום אשר ישחט העולה

ותניא היכן עולה נשחטה בצפון אף זה בצפון ובי מכאן אתה למד והלא כבר נאמר במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת הא לזה יצא לקבוע לו מקום שאם לא שחטה בצפון פסל אתה אומר לכך יצא או אינו אלא שזה טעון צפון ואין אחר טעון צפון תלמוד לומר ושחט את החטאת במקום העולה זה בנה אב לכל חטאות שיהו טעוני צפון אשכחן שעיר נשיא בין לכוצה בין לעבב שאר חטאת נמי אשכחן לכוצה לעבב מנא לן דכתב בכשבה וכתב בשעיר אלא אותו למה לי מיבעי ליה לכדתניא אותו בצפון ואין שעיר נחשון בצפון ותניא וסמך ידו על ראש השעיר לרבות שעיר נחשון לסמיכה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר לרבות שעירי עכ׳ לסמיכה פלקא דעתך אמי הואיל ואיתרבו לסמיכה איתרבו נמי לצפון קא משמע לן

מתקיף

תינח היכא דכתב בערכך אשם שפח חרופה דלא כתב ביה בערכך מאי איכא למימר נמר באיל באיל חטאת מנא לן דבעיא צפון דכתב ושחט את החטאת במקום העולה אשכחן שחיט קבלה מנא לן דכתי׳ ולקח הכהן מדם החטאת מקבל עצמו מנא לן א׳ קרא ולקח לו יקח אשכחן לכוצה לעבב מניין קרא אחרינא כתב ושחט אותו במקום אשר ישחט העולה

ותניא היכן עולה נשחטה בצפון אף זה בצפון ובי מכאן אתה למד והלא כבר נאמר במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת הא לזה יצא לקבוע לו מקום שאם לא שחטה בצפון פסל אתה אומר לכך יצא או אינו אלא שזה טעון צפון ואין אחר טעון צפון תלמוד לומר ושחט את החטאת במקום העולה זה בנה אב לכל חטאות שיהו טעוני צפון אשכחן שעיר נשיא בין לכוצה בין לעבב שאר חטאת נמי אשכחן לכוצה לעבב מנא לן דכתב בכשבה וכתב בשעיר אלא אותו למה לי מיבעי ליה לכדתניא אותו בצפון ואין שעיר נחשון בצפון ותניא וסמך ידו על ראש השעיר לרבות שעיר נחשון לסמיכה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר לרבות שעירי עכ׳ לסמיכה פלקא דעתך אמי הואיל ואיתרבו לסמיכה איתרבו נמי לצפון קא משמע לן

מתקיף

הניחא

הניחא לרבי יהודה דאמר סמיכה בעזרה היא אלא לרבי שמעון דאמר סמיכה בהעלם היא מאי איכא למימר

ושחט אותו בצפון ולא סוחט למה לי קרא הא לפנין לפני ה׳ לא בעי כדרמיכן לעיל ברים כל הפסולין בן הבקר לפני ה׳ ולא סוחט לפני ה׳ ים לומר דהכא סובר רבי מעון התימני דדרים התם דאי כתב בעיניין אחר מה לבן אלן סכן קבע לו כלי ותימא דלא פריך הכי

בפ׳ קמא דקידושין ומה בן אלן סכן קבע לו מזבח לא מזבח לפחיתתו קבע לו כהן להזאתו בן פוף מקבע לו במליקתו הינו דין שיקבע לו כהן בהזאתו ים לומר דהתם דכל דינו בכהן לא שייך למיפר׳ מכלי ולא כיון דהדין הוי מהזאה לא שייך מכלי דמחיטה ואם תאמר ולעבד הכא קל וחומר ממקו ומה בן אלן סלא קבע לו מזבח בפחיתתו קבע לו מקום בפון בן פוף מקבע לו מזבח במליקתו כדרמיכן מה הקרבה ברחפו סל מזבח לפף מליק הינו דין שיקבע לו בפון זה הינו לומר דבן פוף כיון דחטאת קנייה רחמנא ליבעי בפון דאת תורת החטאת דמתוך דאת תורת לא הוי סלא לבפחיטות סלא אין סוחט בצפון אבל מקבל בצפון תימא הא כמי מדרבי אלחיי דמחייסריך למעוטי סוחט מכלל דמקבל בצפון דאי לא דמקבל בצפון למה לי קרא למעוטי סוחט כדקאמר רבי אלחיי לפי מסיבו מקבל בצפון יכול אף זה כן ומתי רבי אלחיים דרים ולקח לו יקח אבל אבן לא דרפיך ליה קבלה כמי למכוה אבעכין פיר׳ בקונטרס כדאמר אבל מקבל בצפון וקסה דמחותו דכתב גבי עולה דרסינן ולא סוחט בצפון ומחותו דכתב גבי חטאת דרסינן אבל מקבל בצפון ואם כן מקבל למכוה בעולה מכח לי ונבי אסם פריכי תרי קראי למכוה לקבלה ומקבל ועוד מ״מ עיכובא בחטאת מכח לן דלא מסיבו מסנה סלא על המקבל אם המחיצה ועל הקבלה אבל לא על המקבל ים לומר כיון דאבעכין למכוה מקבל בקבלה הוא הדין לעבב וכי הוי נוכח אחריכן בפרק קמא דזבחים זביחה בחטאת ונאמרה זביחה בפלמים מה התם לא חלקת כו׳ והרי מעבר דהוא כפרה אפילו בירושלם אם נטהאת כדילפינן מלא תוכל בשחתו אין לא אכילה ואילו לקוח בכפף מעבר אבי הינו כפרה אלינא דר׳ יהודה אלמא אינה טעל חומר מעיקר כך פי׳ בקונטר׳ ובסיפרי פרשת עבר תעבר מפרש טעמא דר׳ יהודה מפוס דכתב בכף רחפון ולא בכף אבי והא דאמר ברים הזהב נבי סלעין דינרין דכפף בכף ריבה ים לאלן בזה אבינא׳ כאן פדיונו לגמרי וקנה מעבר והם היה טהור לא היה נפר׳ ואין במסכת מעבר אבי פרק אלפה אמרו לו לר יהודה מה אם מעבר אבי עכמו אבינא׳ הרי הוא כפרה אלקוח בכפף מעבר אבינא׳ הינו דין שיפרה אמר להם לא אמרתם במעבר אבי עכמו אבן כפרה טהור ברחוק מקום ואינו אלקוח בכפף מעבר אבינו כפרה טהור ברחוק מקום ואינו ספריס דגרבי׳ אבא בטאת אין לא בטאת אלא ומייתי רחייה מרבבן דטעל חמור מעיקר פירוש בטאת כפרה לרבבן לא בטאת הינו חוץ לירושלים אף על פי מעבר עכמו כפרה והינו חוץ לירושלי׳ אין מעבר טהור כפרה

ובתוספתא דמעבר אבי מסמע כפי׳ הקונטרס דעל מילתא דרבי יהודה פרכי הלי ליתא בעופה טעל חמור מן העיקר והכי ליתא התם הלקוח בכף מעבר כו׳ אמרו לו לר יהודה תחזיר בטפילה יותר מן העיקר ולגירסת הספרים לא בטאת ומוכיח דרבבן מי סברי מפול חמור מן העיקר נבי מעבר עכמו כפרה מעבר טהור חוץ לירושלים קסה דאיפרכי רבבן לרבי יהודה תיקשי להו לדידהו כיון דקורח טעל חמור מן העיקר ומעבר עכמו כפרה אבל לגירסת הקונטרס ניחא דאינה למיתר דהאי לא מיקרי טעל חמור מן העיקר דמעבר עכמו טהור כפרה ברחוק מקום כדי לפרות ברמי׳ בירושלים בקר וצאן יין ושכר כדכתב ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפסך אבל אם לקח פירות בו חוץ לירושלי׳ כדי לאוכלם בירושלים לא יפרה כמו אלא היה פוד׳ מה מהיה לוקח בירושלים לגירסת הספרים לא בטאת לא קסה לפיר׳ הקונטרס דפרק הזהב נבי מחללין אותו ככף על בחפת בחפת על הפירות ויחזור ויפרה את הפירות והכמים אומרים יעלו פירות ויאכלו בירושלים ומי בקונטרס וחכמים אומרי׳ לא הזקיקוהו לחזור לחללם כמו תלמ׳ אלא אם רצה יעלה פירות עכמו דהקלו בו מכמע מתוך פירותיו דלא מחייר דלא סרי בחפת על הפירות אלא יחזור ויפדה את הפירות ויעלה בכסף לירושלים והכא מכמע מזו היא קולא כשחזר ופדה את הפירות ומכמע דאפילו חיסורא היכא למתי דגרסינן לא בטאת בחוק מקום ומקנה עלמא היא במסכת מעבדות ומס החזרתי בפרק הזהב:

איזהו מקומן — פרק חמישי — זבחים

פסח בפרק יחזקאל הנשא אלמים הוא ואם תאמר הרי לחד עפר מטפל
דף ק ע ב חמור מן העיקר כדתמרינן בפ׳ מידות הלחד זה לח׳ עפר מלא
מכינו לן בכל התורה טפל חמור מן העיקר ויש לומר כדמפרש הכא מותר
הפסח אלמים הוי הכי לחד עפר אלמים הוי דכל דיני אלמים עלון פרמסמע
בכורות תימר פרוך קרא דמותר הפסח
דף ו ע א נמי בעי קרא כדרמשינן פרק קמא דחולין מהכא
כשב הבית פסח שעיברה פנתו ואלמים
הבאין מחמת פסח לכל מצות אלמים
פיטעכו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק
והא דקרי ליה טפל לגבי דוקא לעכב מכח
לן דכת׳ ופחט את הכבש למקבל לה ידעי׳
עיכובא לפי סיבת הפסוק מפורש לידון בדב׳
החרם כו׳ מה פחטת מפורש טעונה
כסיס ופחר חטאות הין טעונין לה תמיד
דבר חדש וכן חוב וידעוני שים כרת מה
שאין כן בפחר מכפרים מדלה תכי כל לן
כריתות ואפילו הכי גמרינן מקילה מחוב
דף ו׳ ע ב וידעוני בפחר מכפרים פר קמא דיומת
ופר תיתות ואי מיקרי כרת דכתב בחוב
וידעוני דבר אחר הוכי גמר מיניה מקילה
לחתן דחל כלל לה גמר מיניה זה והקטיר
הכר יעקב מחורליכם חלה כיון לה קרוי
דבר

מתקיף ליה רבינא הניחא לרבי יהודה לרבי שמעון מאי איכא למימר אמר ליה מר זוטרא בריה דרב טבי לרבינא ולרבי יהודה מי ניחא למאי דאיתרבי איתרבי ומאי דלא איתרבי לא איתרבי וכי תימא אי לא מעטי קרא הוה אמינ׳ תיתי בבניין אב אלא מדורות לא גמרי הכי נמי מדורו׳ לא גמרינן ואלא אותו בצפון ואין שוחט בצפון שוחט מדרבי אחיא נפקא דתניא רבי אחיא אומר ושחט אותו על ירך המזבח ייקרא ו צפונה׳ מה תלמוד לומר לפי שמצינו עומד בצפון ומקבל בצפון ואם עמד בדרום וקיבל בצפון פסול יכול אף זה׳ בן תל אותו אותו בצפון ואין שחיטה בצפון אלא אותו בצפון ואין בן עוף בצפון דתניא יכול יהא בן עוף טעון צפון ודין הוא ומה בן צאן שלא קבע לו כהן קבע לו צפון בן עוף שקבע לו כהן אינו דין שיקבע לו צפון תלמוד לומר אותו מה לבן צאן שכן קבע לו כלי אלא אותו בצפון ואין פסח בצפון דתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר יכול יהא פסח טעון צפון ודין הו׳ ומה עולה שכן לא קבע לו זמן לשחיטתו קבע לו צפון פסח שקב׳ לו זמן לשחיטתו אינו דין שיקבע לו צפון תלמוד לומ׳ אותו מה לעולה שכן כליל מחטאת מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות מאשם מה לאשם שכן קדשי קדשים מכולן נמי שכן קדשי קדשים לעולם בראמרן מעיקרא אותו ואין שוחט בצפון ורקשיא לך מדר׳ אחיה נפק לן לאו למעוטי שוחט בצפון לא אין שוחטין בצפון אבל מקבל בצפו׳ מקבל מלקח ולקח נפקא לקח ולקח לא משמע ליה אשכחן שחיטה בעולה למצוה קבלה נמי למצו׳ אשכחן שחיטה וקבלה לעכב מנלן אמ׳ רב ארא בר אהבה ואיתימא רבה בר שילא קל וחומר ומה חטאת הבאה מכח עולה מעכבת עולה שבאה חטאת מכחה אינו דין שמעכבת מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות׳ אמר רבינא הא קשיא ליר׳ לרב ארא בר אהבה כלום מצינו טפל חמור מן העיקר אמר ליר׳ מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא ולא והרי מעשר דהוא נפדה ואילו לוקח בכסף מעשר אינו נפדה דתנן הלוקח בכסף מעשר שניטמא יפדה רבי יהוד׳ אומר יקבר ניטמא אין לא ניטמא לא התם לא אלימא קדושתיה למיתפס פריוניה והרי תמורה דאילו קדשים לא חיילי על בעל מום קבוע ואילו איהי חיילא תמורה מכח קדשים קא אתיא וקדשים מכח חולין קאתי הרי פסח דהוא אינו טעון סמיכה ונסכים ותנופה חזה ושוק ואילו מותר דידיה טעון סמיכה ונסכים ותנופה חזה ושוק פסח בשאר ימות השנ׳ שלמי׳ הוא ואיבעית אימא א׳ קרא העולה במקומה תהא אשם מנלן דבעי צפון דכתיב במק׳ אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם אשכחן שחיט׳ קבלה מנא לן ואת

סמיכה נופה נמי תיתי מבניין אב מכח דכתיב ומתך על ראש החטאת ומכי למיכתב על ראשו: הלא בניין אב הוא לכל מפתו חטאת מיטען סמיכה כו׳ מכלנן דקומיה היא סמיכה מלי טעמא לימיכתך לרבויי מפו׳ דהלי לה רבוייה לה הוה גמרינן קדשי פעה בבניין אב מקדשי דורות הכא נמי מפחיטה כפון למה לי: הותו למעוטי כל כמה דלה לימא קרא לה גמרי בבניין אב ולה סותם בכפון לה כתיב מיעמוד בכפון ויפיוט ידו בכפון ויפחוט לפי מכינו מהמקבל כו׳: מלקח ולקח כדלעיל: הכי גרסינן לה הותו בכפון ולה בין עוף בכפון דתניא יכול יה׳ בן עוף טעון כפון ודין הוא כו׳ תלמוד לומר הותו מה לבן כלן כו׳ ולה בן עוף מליקת תורי ובני יונה מלה קבע לו כהן: דמחטה בזר כפירה בן קבע לו כהן והקריבו הכהן אל המזבח ומלק את ראשו ונומר: מכן קבע לו כלי מכין למחיטה מויקח את המחכלת והתם עולה הוחי וכן מזרק לקבל תלמר בבן עוף מכילף בכפרן ולה פתח בכפו׳ דלה תקייה בקל וחומר הוחיל וקבע זמן זמן למחיטה למחיטתו בין הערבי וקבע לו מקום נמי לכפון: מדרבי אליעזר בן יעקב נפקא לה גר׳ אלה: הכי גרסינן ולה פסח בכפון דתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר כו׳ וכן מצאתיה בספריס הרחסונים: אימו דין מיקבע לו כפון תלמוד לומר אותו גר׳ מהטאת מי לה דמעטיה הוה מייתינן ליה מהטאת מאינו כליל וטעונה כפון: מכלהי נמי: מכן קדשי קדשים כלומר והי בעי לאתויי כמי מכולה במה הפר היכ׳ למיפרכיה להה פירכה מכן קדשי קדשים לאו למעוטיה סותם מכפון: אותו רבי שמעיר לאו למעוטי סותם מכפון קאמרי דודאי מאותו דר׳ אחייה נפקא לה לרבויי מדוקיה דמיעוטא דסותם מכפון דמקבל בכפון דהכי דרסינן אותו בכפון: ואין סותם בכפון אבל מקבל בכפון קבלי נמי: מאכחן כדאמרן אבל מקבל בכפון הא קמיה ליה כלו מהאי טעם דדיין קל וחומר דידיה: טעל חמור מן העיקר למד חמור מן התלמד כגון חטאת מכאה מכח עולה דעיקר כפון בעולה כתב: והרי מעמר מכי דהוה כפרה אפי׳ בירושלים אם נטמא פדילפינן מלה תוכל מאתו ואין מאת אלה

כל מעמר דף ל״ה כותב דף כ״ב מעמר מני דף ס״ה עלע דף ק״ב עקורה דף י״ו

מכילה מכאמר ויפח ממחות היכו כפרה לה דרבי יהודה לאת היכה טפל חמור מעיקר: הלא מסוס דלה ליה ולה חומר׳ הוה קדשים לה חיילי עליה תחילת הקדם היכו הל בעל מוס קבוע ליקדם קדושת הגוף אלא מדרסינן בפירין ואפילו לינגז ולינבד כדתניא פר׳ הוציאו לו בסדר יומא הומר בתמורה אלא על בעל מוס קבוע ואין יוכח לחולין לינגז ולינבד מה אין כן בזבח דגבי תמורה כתב טוב ברע המוום בעל מוס לתס לעניין תמור׳ על כולם נאמ׳ והיה הוא ותמורתו יהיה קדם לבל זבח רלמען לס קדס הקדישו לת תומן קדום׳ הגוף מאינו יוכח לחולין לינגז ולינבד כדתנן בבכורות כל הקדמים מקדם לתומן הקדישו כפרה ויליף לה מקראי קדשים מכח חולין קלתו לה חלה עליה קדושה קודמת לבל תמורה בלה מכח קדושה קודמת הילכך לאו טפל חמור מן העיקר הוא דהא חומרא דעיקר הוא מלמים היא ולה תותר פסח מיקריה למיחמבים טפל: ואיבעית אימא מעיכובא דעולה מהכא: דכתיב במקום העולה תזר ומכח לימד מקום מקבעתי לעולה לעולם הוא מקומה ישחטו את החמש: ואת

ואת דמו יזרוק קיבול דמו נמי בצפון מקבל
עצמו מנא לן את דמו ואת דמו אשכחן למצות
לעכב מנא לן קרא אחריני כתיב ושחט את
הכבש והאי להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה
לכדתניא דבר שהיה בכלל ויצא לירון בדבר
החדש אי אתה רשאי להחזירו לכללו עד
שיחזירנו הכתוב לכללו בפירוש כיצד ושחט
את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת
העולה במקום הקודש כי כחטאת האשם הוא
וגומר שאין תלמוד לומר כחטאת כאשם מה
תלמוד לומר כחטאת כאשם לפי שיצא אשם
מצורע לירון בדבר החדש בבוהן יד ובוהן רגל
ואזן ימני יכול לא יהא טעון מתן דמי ואימורין
לגבי מזבח תלמוד לומר כחטאת וכאשם הו
מה חטאת טעונה מתן דמים ואמורין לגבי
מזבח אף אשם מצורע טעון מתן דמי ואימורין
לגבי מזבח אם כן ניכתוב בהאי ולא נכתוב בהאי הניחא אי סבירא לן יצא לירו בדבר
החדש איהו הוא דלא גמר מכללו אבל כללו גמר מיניה לצפון שפיר אלא אי סבירא
לן דלא גמר מכללו ולא כללו גמר מיניה האי לנופיה איצטריך כיון דאהדריה
אהדריה אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא אימא אי אהדרינן קרא לגבי
מתן דמים ואימורין דבעי כהונה אבל שחיטה דלא בעיא כהונה לא מיבעי צפון
אם כן נימא קרא כי כחטאת הוא מאי כחטאת כאשם כשאר אשמות היה למה לי
לאקושי לחטאת למה לי לאקושי לעולה אמר רבינא איצטריך אי אקשיה לחטאת
ולא אקשיה לעולה הוה אמינא חטאת מהיכן למדה מעולה דבר הלמד בהקיש
חוזר ומלמד בהקיש אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא וניקשיה לעולה
ולא ניקשי לחטאת הוה אמינא דבר הלמד בהקיש חוזר ומלמד בהקיש וכי תימא
ניקשי אקושי לחטאת ניחא ביה דמקיש ליה לעיקר ולא נקיש ליה לטפל להכי
אקש לחטאת ואקשי לעולה למימר דבר הלמד בהקיש שאינו חוזר ומלמד בהקיש
ואי אמרת מהכא דכתב כאשר יורם משור זבח השלמים למאי הילכתא ואי ליותרת
הכבד ולשתי הכליות בגופיה כתיב אמר רב פפא משום דבעי אגמורי יותרת הכבד
ושתי הכליות מפר העלם דבר של ציבור בגופיה לא כתיב ומכפר כהן משיח הוא
דגמר להכי איצטריך כאשר יורם דניהוי כמאן דכתב בגופיה ולא ניהוי דבר הלמר
בהקיש חוזר ומלמד בהקיש אמר ליה רב פפא לרבא וליכתביה בגופיה ולא נקיש אי
כתב בגופיה ולא אקיש הוה אמינ דבר הלמד בהקיש חוזר ומלמד בהקיש וכי תימא
נקשי אקושי ניחא ליה דכתבינן בגופיה מראקיש ליה אקושי להכי כתבינן ואקשי
למימרא דבר הלמד בהקיש אין חוזר ומלמד בהקיש: היקיש ונזירה שוה קל
וחומר סימן: דבר הלמד אין חוזר ומלמד בהקיש אי מדרבא אי מדרבינן דבר הלמד
בהקיש מהו שילמד בנזירה שור תא שמע רבי נתן בן אבטולמוס אומר מניין
לפריחה

דבר חדש הלך כמהותר כללו כי הכא דפר העלם לחזבח והעם
מצורע מדש ממנו לבהונות וכגון העם את בפרק קמח דיבמות מכאמרו דף י
כל העריות וזו הותרה וזהו דבר החדש מהותר כללו לכל מה מחטאת
מצורע טעונה נסכים חינו הותר מכללו הלך תוספת הוא על הקרבן והעם
תאחר למתן דאחר כללו נאחר מיניה יהין
כל העמו טעונין מתן בהונות ולילפו נמי
כולהו עריות מהעם את ועם לומר הלך
נאחר מיניה הלך חידש בו כגון
מחיטה בפון לבל החידוש לא נאחר מיניה
כדפרים בקונטרס דהעם כן לא היה עוד כתן
דבר חדש ועוד דהעם כן היה יכול לידון
בדבר החדש כיוצא בו ללמד על הכלל כולו
ניכתוב בהאי ולא ניכתוב בהאי תימא
ומאחר העמות היכי ילפי מהעם מצורע מה
לעם מצורע מכן בא להתיר ומחט את
הכבש במקום אחר יעחט את החטאת ואת
העולה במקום החדש כי כחטאת העם
הוא לי לקמיה לעולה ולא לקמיה לחטאת
תימא לא לילף את החטאת ואי דבר
הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש חמאי
לקמיה לעולה כלל תיפוק לי מחטאה העם
דמה חטאת בפון מעכב אף העם כן ים
לומר דאי לא כתב בפון לא הוה אמינא

ואת דמו במקום מחיטתו תהא קבלת דמו: דמו ואת דמיו מדמצי למיכת
יפחטנו את העם ודמו יזרוק וכתב ואת דמו: את לרבות את המקבל:
ופחט את הכבש וגומר בהעם מצורע כתב סגיה הכתוב עליו לעכב:
לפרקיה לעכב כו' דצריך להחזירו לכללו הילכך לעניין מחיטת בפון נמי
בעי להחזירו דאי לא תדר כתביה בגוויה תורס אור
כי היכי דאהדריק למתן דמו הוה לימיכ
לא ניבעי בפון: אי אתה יכול להחזירו
לכללו מיהא עור כמאר הכלל מיבא העם
מצורע מכלל זאת תורת העם הוא כתב ייקרא יד ו
בכולהו ואת דמו יזרוק על המזבח לפ כתן
למחיטה בפון נמ להחזירו הוא דסגיה
עליה: לכתוב מחיטת בפון בהעם מצורע
ולא נכתוב גביה זאת תור העם וגמר
כללו מיכ ומדכתביה הכא והכא לעיכובא
הוא לבל כללו גמר מיניה מידי דלא חידש
בו כגון מחיטת בפון אי הוה כתיבה ביה
ולא הוה כתיבה בעמר לעמות גמרי ליה
מאחר לעמות מיניה דלא חידוש הוא: אלא
יבא מן הכלל הוא ולמד על דבר אלא נאת'
בכלל והיכי יבא לירון בדבר החדש בגון
מתן דמ מבזח למזבח ובזה מיכא: ואת'
לכהונות כיון דאהדריה וכתב כי חטאת
העם הוא כדין חטאת בך דין העם
אהדריה לכללו: בין למתן דמים בין
למחיטת בפון ולא היה צריך לכתוב בו
מחיטה בפון אלא לעיכובא דבעי בהונה
מחיטה בפרים בזר לבל למידה דמחיטת
דלאו עבודת כהן הוא לא אהדריה דהא
בחזרתו כתב בחטאת העם הוא לכהן
לעניין עבודת מבכהן: אם כן ניתא קרא
כי בחטאת העם הוא לכהן בעמר לעמו'
יהיה הילכך לעניין בפון נמי אהדריה וכי
כתב בים מחיטה בבפון דקרא לעיכובא
אתא בים מחיטה בעמר לעמו' מיכ' ילפינן לעיכוב'
למה לי לאקושי בפחיטתו לחטאת ולעולה:
דכתיב במקום אשר ישחט את העולה
מכאן למדו למחיט בפון לעולה מיבעי
ולא לקמי לחטאת: הוה אמינא בעלמא
דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש
וכי תימא אם איתא דחוזר ומלמד בהיקש
נקמיה לחטאת ולא לעולה: מפנינן לך
ניחא ליה: לאקושי לעיקר כו' למימרא
מדאיצטריך למיהדר ואקושי לעולה את
דבר הלמד בהיק אין חוזר ומלמד בהיקש
ומהכא נפקא לן בכל דוכתא: כאשר
יורם בחימורי פר כהן מפיק כתב מסוס
דבעי אגמורי יותרת הכבר ושתי כליות
כולה מפיק צריך לומר פר העלם תורת
חימורין לפשיטי עא דאיתקום אהדריה
לעניין הקטרת חימורין כדאמרינן בפרק
בא: אשר לה' וחטאתם על שגגתם וכפר
העלם דבר בגופיה לא כתב יותרת וכליו
מפר כהן מפיק נאחר בהיקש כדאמרן בפ'
בית מתחי ועשה לפר כאשר עשה לפר זה
פר כהן מפיק: אוקמינהו להדדי להכי
איצטריך כאשר יורם בפר כהן מפיק והם היכו כאמרן בפרק העלם דניהוי לעניין פר העלם גופיה דלא ליהוי: דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש
ואי קשיא הא כפקא לן מד דרשה מועשה לפר זה פר העלם דבר כדאמרן בפרק קמא דיבמות דתניא דבי רב
דאתר ועשה לפר זה פר יום הכיפורים איצטריך כאשר יורם להך דרשה: וניכתביה בגופיה דפר העלם בהדיא ולא ליקמי לפר כהן מפיק הוה לי סוף סוף
שורף וכתב כאשר יורם יתירא להכי: הוה אמינא דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש בעלמא דלא הוה ילפינן מהכא מידי דבר הלמד בהיקש כו' מפוס
דבעי למיבעי בעי עלה הדר נקיט ליה אי מדרבא מכאמר יורם אי מדרבינן מהעם מצורע דאיצטריך לאקושי לעולה: לפריחה

לפי הדרש הזה לא למחיטת כפון למידי דלא בעיא כהונה והא מסתברא לן דרמיכן ליה כלל דהא לא כתב כאמת דהוה ממעט בסתר לכפון יהא זה אבל האמת ממעט זה יהא כחטאת למזבח וכן יש להקשות לי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש לא ניכתוב כפון כלל ותיתי מבחטאת ואמת כי היכי דילפי מיניה פורס עור

ף ו׳ במיכה בסתר קמיע ועור כולף סתר תמות מאמת מכורע ואמת מכורע מהיקשא דבחטאת ולי דלא הוה תיתי דאחדדיה קרא למחיטת כפון ולא הוה דריפנ׳ כאמת כסתר אמת כיון דלא כתב באמת בסתר תמות: ויקרא יג

כאשר יורס למאי הילכתא תיתי הא לחיטת לכדרמיה בסוף כל הבשר זה בא ללמד ומנלן למד מה פר כהן משיח מכן מעילה אף עוף מזבח ה׳ השלמים יש בו מעילה ויש לומר דמכי לאקומי לזבח השלמים ולא ליכתוב כאמר יורס דכאמר יורס ממעט דאתא לרבויי

ף פ הרמה אחרת אי נמי ההיא דכל הבשר כתבה רבי רבי יש מעלל דנפקא ליה דרמה דהכא מיעטה לפר זה פר העלם כדאמר

ף פ׳ פרק בית שמאי אבל לתבא רבי רב דאמר ועמה לפר זה פר יום הכיפורים ליכתוב מאמר יורס להך דרמה:

ף ו׳ וניכתב בנופיה תיתי כדאמר פ׳ בא מעל למלך בפר ודם מפרכה פליג מדיבה ומיעט בפרהמו מפני חיבתו ויש לומר דפפכיל חיבתא לא היה לקלגלג הלו דרמות למילף מהיקשא ומכל מקום לפיכך מיבה חיבתא מדלא ממעי ברוכת אחריכה:

דבר הלמד מהיקש חיכו חוזר ומלמד מהיקש קרא קמיי ותירי כתיב חיתא כיון דילפיכן גזירה שוה מהדדי למה לן היקשא דלעיל בחטאת ואמת לא ניכתוב רחמנא בעולה ואמת פירוש אליכתוב בהדיא כפון בחטאת ואמת ואמת תאמר וליכתוב בזבחי שלמי ציבור וכילף עולה מיניה ויש לומר דאיכ׳ למיפרך דמה לזבחי שלמי ציבור מכן זמכן קבוע ועוד דחטאת לא תיתי מיניה מכן זכריס ואמת מכן חיכו בציבור ואמת תאמר למה לי לאקומי לקמן זבחי שלמי ציבור לעולה תיפוק לי בבכוריס הא וכי תיתי לאשמועיכן שהם קדשי קדשים בעולה הוה אבי למימר מדחיקה לחטאת בקל וחומר כי הדי גווכ׳ ומה פריס מלין מעכבין טעונין יסור תחילת עולה מעכבת חיכו דין שטעונה יסור ועור פריס טעונין יסור מהדי קרא הו מקרא דלעיל תחילתן לא כל שכן ועור דקאמר תיתי זריקה מעולה לחטי נקט עולה טפי משלמים הו שאר קרבנות הלא

כולהו מקל וחומר דהכא תתו והוה ליה למימר תיתי זריקה מאשר קרבנות ועור דקאמר התם ועולה גופה מנא לן דכתב הא יסור מזבח העולה הא תחילת מ׳ זבות מקל וחומר וקרא תתי לסיריס ליסור ובקו׳ רחק לקמן ופיר׳ דכדי נסבה ועור קשה היכי עביד קל וחומר מסיריס ניתי חטאת תוכיח מכפרת ואיכא טעונה יסור לא תיתי לבריח כל תחילת דמים מחטאת ויש לומר לפי שהיא על הרבה קרבנות וליכא למימר יסור בכולהו ועור תאמרין לקמן בפירקין נאמר סביב בחטאת ונאמר סביב בעולה ופריך הי מה חטאת ד׳ מתנות על הרבה קרבנות לא עולה טעונה כו׳ והא תאמרת עולה טעונה יסור מהיכן פשוט לו בעולה טפי מבחטאת הא בחטאת כמי ליכא קל וחומר דעולה ועור עולת העוף שהייתה נעמית על קרן מזרחית דרומית כדלקמן תאמי לא תהא טעונה יסור מקל וחומר ואת סיריס דחטאת העוף שלא מכפרין טעונין יסור תחילת עולה מכפרת ליכו דין שטעונה יסור ומפר׳ רבי חייס דמקרא דהכא ליכא למילף שפיכת סיריס לדמים החיצונים אלא לעולה דוקא כדמפרש בקרא וקרא דורש כדאיתיך יספך לא אתא אלא להלכלין דכתב בסיפיה והבשר תאכל וכן והבשר בדם כתב בחטאת העוף וקרא דאל יסור מזבח אתא לאשמועיכן בעולה סים לו תורת יסור כלו׳ תחילת מתניתיה של עולה יהא כנגד סיפור ומקיש מי כתיב אל יסור העולה דמפתח תחילת דמים יסור מזבח העולה כתב דמפתח סיריס והדר אתר דדילמא כתב מזבח אלא תיתי לזיקפו דיסד אלא

לפריחה אף פרחה הצרעת בכל הבגד: מה להלן פרחה בכולה מיאוף כדכתיב אם פרוח תפרח וגומר: והתם גבי קרחת וגבחת דאדם מפלן דטהורה פריחה דאילו פריס׳ כי כתיבי בנגע עור בשר כתב ואילו קרחת וגבחת כתיב גבי נתקי דתקו׳ שער דראש וזקן פלין קימניהו סוף לנבעי עור בשר מזה בשער לבן וזה בשער כהוב אימקם רחמנו ניתקי הרחם: אף כאן כולה אלמא כיתקין בהיקשא יצפי לה וחוזרין ומלמדין על הבגדים בגזירה שוה: אמר ר׳ יוחנן מהכא לא תיתי דאמיי דלמו קדשי הוא דאף היקש מלמד בהיקש חוץ מקדשי ותדע לך מהמרה הזאת שהבאתה אינה למידה בקדשים: דאל הוא דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בנגע: לא יאמר כפון בהאמת: ותיתי בנגע דניאמר קדשי קדשים בחטאת וכאמר קדשי קדשים באשם: קדש קדשים יתירי כתיבי בהו והוה ליה גזירה שוה מופנה מסני כדרין ואין מעכבין עליה נבי חטאת כתיב תחטאה החטאת קדשי קדשי׳ היא ובאשם כתיב זאת תור׳ האשם קדש קדשים היא ובתרוייהו כתיב בויקח קדש לכל חטאתם ולכל אשמם אשר יביאו לי קדש קדשים לך: מדאיכא דבי ר׳ ישמעאל בפרק בית שמאי ומה במיקום פלא הוסיו קדבן לקדבן ואילו אינא אתם דקאמר דבי ישמעאל: דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בקל וחומר בבניין אב מה מצינו יכול מילו חללו בקדשים ותרבעה מילות בכל מדה ומדה פגון דבר הלמד מהו מלמד בהיקש ובגזירה שוה ובקל וחומר ובבניין אב ומדה פגון דבר הלמד בגזירה שוה מהו מלמד בהיקש ובנין ובקו׳ אב ובנין אב ומדבר הלמד בבניין אב מהו מלמ׳ בכולן: וליטעמיך אי מסוס הא כתבה לייתי מעולה ואין דכתוב בה בהדיא: מכן מכפרת כו׳ ואין לך לפרש מילתיהו מכאן: ומחדא לא אתיא כו׳ מילתא בפני עצמה היא ולאו למיפטר בעיין עולה לגבי מזבח ואמת לא חסיב כפר׳ עמה דידי פפרה למדנו לקודש מכאן בהיקש מפלתי מבהה מן המעפר: לפרחה בגדים שהיא טהורה נאמר קרחת וגבחת בבגדים ונאמר קרחת וגבחת באדם מה להלן פרח בכולו טהור אף כאן פרח בכולו טהור והתם מנא לן דכתב מראשו ועד רגליו ואיתקו ראשו לרגל מה להלן כולו הפך לבן פרח בכולו טהור אף כאן כולו הפך לבן פרח בכולו טהור: דאמר רבי יוחנן בכל התורה כולה למדין למד מלמד חוץ מן הקדשים שאין דנין למד מלמד דאם כן לא יאמ׳ צפונה באשם ותיתי בקל וחומר בקודשי קדשים מחטאות לאו למימרא דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בגזירה שוה ודילמא משום דאיכא למיפרך מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות קדשי קדשים יתירי כתיבי: דבר הלמד בהקיש חוזר ומלמד בקל וחומר מדתנא דבי רבי ישמעאל דבר הלמד בהקיש מהו שילמד בבניין אב אמר ר׳ ירמיה לא ליכתוב צפונ׳ באשם ותיתי בבנין אב מחטאות למאי הילכתא כתבי׳ לאו למימר׳ דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בבניין אב וליטעמיך היתי מבניין אב מעלה מאי טעמא לא אתי משום דאיכא למיפרך מה לעולה שכן כליל חטאת נמי איכ׳ למיפר׳ מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות חדא מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי מהו תיתי לא ניכתו׳ רחמנא עולה ותיתי מחטאת ואשם מה להנך שכן מכפרין לא ניכתוב רחמנא בחטאת ותיתי מהנך מה להנך שכן זכרים לא ניכתוב באשם ותיתי מהנך מה להנך שכן ישנן בציבור כביחיד דבר הלמד בגזירה שוה מהו שילמד בהיקש אמר רב פפא וא״ת תורת זבח השלמים אם על תורה למדנו לתורה שבאה מן המעשר מראשכחן שלמים דאתי ממעשר שלמים גופייהו מנא לן דכתיב שם שם אמר ליה מר זוטרא ברי׳ דרב מרי לרבינא מעשר דגן חולי בעלמא הוא אמר ליה אמר

מרחמרה

אמר אמרה למד קדש ומלמד קודש דבר
הלמד בגש מהו שילמד בגש אמר רמי בר
חמא תניא סלת מרבכת למדנו לרבוכה
שבאה סולת חלות מניין תלמוד לומר חלות
חלות רקיקין מניין תלמוד לומר מצות מצות
אמר ליה רבינא ממאי דמצות מצות מחלות
גמר דילמ׳ ממאפה תנור גמר אלא אמר רבא
תניא וקרבו ופרשו והוציא מלמד שמוציאו
שלם יכול ישרפנו שלם נאמר כאן ראשו
וכרעיו ונאמר להלן ראשו וכרעיו מה להלן
על ידי ניתוח אף כאן על ידי ניתוח אי מה
להלן בהפשט אף כאן נמי בהפשט תלמוד
לומר וקרבו ופרשו מאי תלמוד אמר רב
פפא כשם שפרשו בקרבו כך כשרו בעורו
ותניא רבי אומר נאמר כאן עור ובשר ונאמר
להלן עור ובשר ופרשמה להלן על ידי ניתוח
שלא בהפשט אף כאן על ידי ניתוח שלא
בהפשט רבר הלמד בנזירה שוה מהו שילמד
בקל וחומ׳ קו ומה היקיש שאינו מלמד בהקו׳
אי מדרב אי מרבינא מלמד מקל וחומר
מדתנ׳ דבי ר׳ ישמעאל גזיר שוה המלמד בהיקש
מדרב

אמר אמרה למד קדש ומלמד קודש דבר הלמד בגש מהו שילמד בגש אמר רמי בר חמא תניא סלת מרבכת למדנו לרבוכה שבאה סולת חלות מניין תלמוד לומר חלות חלות רקיקין מניין תלמוד לומר מצות מצות אמר ליה רבינא ממאי דמצות מצות מחלות גמר דילמ׳ ממאפה תנור גמר אלא אמר רבא תניא וקרבו ופרשו והוציא מלמד שמוציאו שלם יכול ישרפנו שלם נאמר כאן ראשו וכרעיו ונאמר להלן ראשו וכרעיו מה להלן על ידי ניתוח אף כאן על ידי ניתוח אי מה להלן בהפשט אף כאן נמי בהפשט תלמוד לומר וקרבו ופרשו מאי תלמוד אמר רב פפא כשם שפרשו בקרבו כך כשרו בעורו ותניא רבי אומר נאמר כאן עור ובשר ונאמר להלן עור ובשר ופרשמה להלן על ידי ניתוח שלא בהפשט אף כאן על ידי ניתוח שלא בהפשט רבר הלמד בנזירה שוה מהו שילמד בקל וחומ׳ קו ומה היקיש שאינו מלמד בהקו׳ אי מדרב׳ אי מרבינא מלמד מקל וחומר מדתנ׳ דבי ר׳ ישמעאל גזיר שוה המלמד בהיקש מדרב

חלת תנגו ועל זה קאמ׳ רבי ישמעאל דתקל וחו׳ ליתי דכתב רחמין ביה יסוד בפיר׳ מקו ידענא דהוי תנגו ואם תאמר על כרחין לפירים של עולה דליהוי ליסוד קאתי ומהסתם ליתיה תחילת עולה בקו מפירים דידיה לבל מפירים של חטאת ולא עברי׳ קל וחומ׳ בתחילת דמי׳ בקרבן לחר כי אם על פירי׳ של חותן קרבן עצמו גמריב׳ תחילות מתכוניו ומאי קרבנות דלא כתב בהו יסוד ליתו בנגע זריק׳ מעולה כמו בכור ומעבר והא דבעי לקמן לבכור ככנר היסוד מכח לן מסוס דעליה קאי אי נמי לאחור ספירום כל הקרבנות קבעי ככנד היסוד מכח לן וקאתיא זריקה זריקה מעולה לבל מקל וחומ׳ דחטאת לא ליתי כיון דלא כתב ביה יסוד בפירום דהאי קל וחומר לא ליתי אלא לגלויי דיסוד דקאמ׳ לגנו קאמר ולא אייך למימ׳ חטאת תוכיח להאי קל וחומר ומיהו קסה תכח דברים בי׳ ממאי דלדים במעבר ופסח מדש זבחיך לא כתב בהו זריקה ואכח יסמך מכח ליה יסוד לפי פלא היה לה יסוד לפי פלא היה בחלקו של טורף הרפוה יובלה מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בניימין ומאן דאמר ירושלים לא נתחלקה הכי נמריב׳ דלא דף יב
הני קרחי למה לי הא לא יסוד כדאמר לקמן פרק קדעי קדשי׳ דכבש ויסורן ריבוע מעכבין ומאי לפי׳ למאן דאמר לא נתחלקה הכי נמריב׳ דלא דף יב
היה לו יסוד ואייך לדקדק לקמן דבעי למימר ר׳ יהודה לא ברייסא מלי עביד להו להני קרחי דמוכחי דעולה טעונה יסוד ובב יסוד ול׳ דקודש דקדים דוד הרפסה הו אם נעקדה הרפסה ממיך למזבח הו לא קדים עד הרעית תחומא ׃ הג׳ מאמר פתח להל מועד נפקא ואגב דדרשינן ליה ליסוד מערבי׳ תרתי מתם מיהא דברתי לבוחי ואת׳ הא אמר רבי עקיבא לקמן דכל דמים שבכתב לפניהם פסולה ואם לומר דמירים אין מכפרין לרבי עקיבא ולא קריכן בהו לכפר בקודם בב יסוד למה לי קרא קל וחומר הקשה הר׳ חייא לקמן פרק התערובת אמריכן בבי דם חטאת שנתערב בדם עולה דפליגי ר׳ אליעזר דף פב
ורבנן אמר אבי לא שנו תחילת חטאת ועולה אבל סוף חטאת ותחילת עולה דברי הכל מקום עולה מקום מירים פירו׳ דאם נתערבו מירי חטאת בתחילת עולה לכולי עלמא יקנם למטה מן החוט דמקום תחילת מתן עולה כפר למירי חטאת ויורקם לקיר המזבח ומליהם מותתין ליסוד ואין כאן מיכוי אלא רב יוסף הכי אמר רב יהודה מירים בריכין ליכטבה מיפפכם על בב היסוד ממש העמוי כליכטב׳ ולא יורקם לקיר הזקוף כמשפט עולה דמשמע עולה חיכה טעונה בב יסוד ול׳ דהאי דבעיכן הכא בתחילת עולה בב יסוד לא לתא לאתויי אלא למעוטי אמה חדמה התחתונה של מזבח שאין הארץ עד הכיפה אבל קיר הזקוף טעון מתן דמים ליסוד לעיל פר׳ בית שמאי גבי ועשה לפר כאמר עשה דרים מכיפה ומירי הדם בפר יום הכיפורים ותימא להאי תנא דמיכה מכח ליה ושם פירשנו ׃ ומה דף עא

מדרב פפא ותלת תורת זבח המלמים כו׳: דפסח רב פפא מיכה לגזיר׳ מוה
חוזרת ומלמדת בהיקש: הניחא למאן דאית ליה דרב פפא דאמר בתר
למד אזלינן: אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן: לא תפסחו גזירה מוה
חוזרת ומלמדת בהיקש דהתם מעבר חולי הוה המלמדה בגזירה מוה
חבירתה מה מלין היקש מוסה כן בהיקש
חבירו: מדרמי בר חמא מלת מורכבת
חלות מליכה למידה מן היקש: גרסינן
מדרבי יוחנן לא יאמר כפונה בתפס תעמ
למדנו מלין דבר הלמד בהיקש מלמד
בגזירה מוה: ופליגה למידה בהיקש
כלום מן ההיקש מלמד בקל וחומר כדאמ׳
לעיל מקל וחומר: ומה היקש מליכו למד
מן ההיקש מלמד בקו גזיר׳ מוה המלמדת
מגזירה מוה חבירתה: מדרמי בר חמא
וכו׳ וזהו קל וחומר בן קל וחומר קו זה
מלמו מביאין כאן לרורמו בתור׳ ללמד קל
וחומר מקו למו למידין אותו מדבר מלף
הוה לא למדנוהו אלא בקו דהא מייתי
לה מגזירה מוה: המלמדת בקל וחומר
והיה נופא לא ידעינן לה אלא על ידי קל
וחומר דבקו יליפינן לעיל: ופרכינן בן
בנו מל קו הוה מלפילו הייט למידין אותו
מדבר אלא למדנוהו על ידי קל וחומר הוה
היה עכמו בן קל וחומר מהרי בקו ומה נמ׳
למידין אותו כרחמריכן בקו ומה נמ כו׳
עכמיו מלף גזירה מוה מלמו למידין אותו
ממנה לדורמה בתורה אלף היה לא למדה
מתלמד בקו אלא מקו כמלף מלתה מביא
מדת קו בתורה מכח מני קלין וחמורין
והוה ליה בנו מל קו ובן בנו מל קו: ודילמ׳
כל הני לית לן למילף ומיזל אלא לר׳ מרבי
מגזירה מוה המלמדת בקו דהיה נופה
מקו אתי לן: אלא יליף ליה מהיקש המלמד
בקו דכפלא לן ממתניתין ותנא דבי רבי
ישמעאל דגמרא גמר לה דרבר המלמד
בהיקש הוה מלמד בקל וחומר: ומפתא
לא הני אלא קל וחומר בן קל וחומר כי היכי
דלעיל דגזירה מוה מלמדת בקל וחומר
מקל וחומר: מטמא בבית הבליעה כדין
כבלת עוף טהו׳ דאין מליך׳ טריפ׳ בקדמי׳:
מטהר׳ מידי כבילה והא כמי לפוחט: עוף
חולין טריפה מטמא לרבי יהודה מלא
מחלוקת בדבר לרבי מאיר אחת לפחיטה
עוף מל חולין ואח׳ מליקה בקדמי׳ מטהרו׳
טריפתן מידי כבילה ולר׳ יהודה זו וזו טיפה
מטהרת ולרבי פחיטה מטהרת ולא מליך׳
וכן מפר׳ במסכת טהרות בפר׳ מלא עשרה
דברים: פחיטתה מטהרת טריפתה

מרב פפא אינו דין שתלמד בקל וחומ׳ הניח׳
למאן דאית ליה דרב פפא אלא למאן דלית
ליה דרב פפא מאי איכא למימר אלא קל
וחומר ומה היקש שאין מלמד בהיקש אי
מדרבא או מדרבינ׳ מלמד בקל וחומר מדתנ׳
דבי רבי ישמעאל גזירה שוה המלמדת בגזיר׳
שוה חבירת מדרמי בר חמא אינו דין שתלמד
בקל וחומר דבר הלמד בגזיר׳ שוה מהו
שילמד בבניין אב תיקו: דבר הלמד בקל
וחומר מהו שילמד בהקיש קל וחומר ומה
גזירה שוה שאינה למדה בהקיש מדרבי יוחנן
מלמד בהיקיש מדרב פפא קל וחומר המלמ׳
בהקיש מדתנא דבי רבי ישמעאל אינו דין
שילמד בהקיש הניחא למאן דאית ליה דרב
פפא אלא למאן דלית ליה לרב פפא מאי
איכא למימר תיקו: דבר הלמד בקל וחומר
מהו שילמד בגזיר׳ שוה קל וחומר ומה גזירה
שוה שאינה למידה בהקישה מדרבי יוחנן
מלמד בגזיר׳ שוה מדרמי בר חמא קל וחומר
הלמד בהקיש מדתנא דבי ר׳ ישמעאל אינו
דין שתלמד בגזיר׳ שוה דבר הלמד בקל
וחומר מהו שילמד בקל וחומר קל וחומר
ומה גזירה שוה שאינה למידה בהקיש מדרבי
יוחנן מלמד בקל וחומר כדאמרן קו הלמד
בהקיש מדתנא דבי רבי ישמעאל אינו דין
שילמד בקל וחומר וזהו קל וחומר בן קל
וחומר בן בנו של קל וחומר הוא אלא מה קל
וחומר ומה הקיש שאינו למד בהקיש אי
מדרבא אי מדרבינ׳ מלמד בקל וחומר מדתנ׳
דבי רבי ישמעאל קל וחומר הלמד בהיקש
מדתנא דבי ר׳ ישמעאל אינו דין שילמד בקו
וזהו קל וחומר בן קל וחומר דבר הלמד בקל
וחומר מהו שילמד בבניין אב אמר רבי ירמיה
תא שמע מלק ונמצאת טריפה ר׳ מאיר אומר
אינה מטמאה בבית הבליעה ר׳ יהודה אומר
מטמאה בבית הבליעה אמר רבי מאיר קל

מטומאתה כדתמרינן בהעור וחרוטב וכי ימות מן הבהמה ונומר מקפת
בהמה מטמאה ומקפת בהמה ליכא מטמאה ואתו זו מריפ׳ מפחטה נבלות
עוף ליכו מטמ׳ במגע ובמשא מבחוץ דכתיב לטמאה בה אין לך לא הטמור
בה אכילה ולא מגע ומשא: ליכו דין מתנה מחיטתה מטהרת טריפה
מטומאתה והתנא דקיימא לן מה מצינו
דמטהר בחולין מקל וחומ׳ הדרת ומינמר׳
תמליקה דקדמיס בבניין אב מה מצינו
בפחיטה מכפרת לאכול בחולין ומטהר׳
טריפתה מטומאה אף מליקה כו׳: הכי
גרסי׳ ולא היא התם תיהוי מפחיט דחולין
קאתיין והכי פירושו התם עיקר טעמא
דר׳ מאיר לא יליף בבניין אב אלא מהיקש
דוזחת תורת הבהמה והעוף כדלקמן בפ׳
חטאת העוף תמריכן ר׳ מאיר קרא אפכא
ודרש ואי כמי תיהוי דגמר לה בבניין אב
כדקאמינא במתניתין לא מיפסטא בעיין דהא
רבי מאיר מליקה בקדמי׳ מפחיטת דחולין
גמר הוה ליה למגמר דחולין ומתן דלי׳ליה
דרב פפא אף דלמ׳קדם לאו ראייה: פסוט
מיהא מתניתי׳ חדא מהנך בעי: מפני מה
אמרו לקמן היה בפרק המזבח לר׳ יהודה
דדרים זאת היא העולה הרי אלו מיעוטין
פרט לנפחטה בלילה ומנפסק דמה ומיבח
דמה חוץ לקלעי׳ מה ראה להוסיף את אלו
ולהסמיך את הפתר: מה אמרו לן בדס
כפר מפס עלה לא ירד מהרי כפ׳ בחיטורי׳
אם לנו חיטורין ועלו למזבח לא ירדו: ולן
בחיטורין למה כפר מהרי לן בכפר כפר
גמור מן התורה מומן מכילתו תלמד מני
יתיס חיטורין גמרי בבניין אב: על הדס
טמא מיבחי עולה טמאין מפני מה אם עלו
לא ירדו הואיל ומרפה בפיגולו הואיל
ומסובה הרפואות דמו לחייב עליו ומפוס
פיגול מתי מקריבו מתירין בהיכפר לפיכך
חיטורי פיגול מעלו לא ירדו מקבלו פסולין
אם זרקו את דמו מפני מה אם עלו הדס
או החיטורי׳ לא ירדו בהנך פסולי מכפירי׳
דחזו לעבורת כבור כגון כהן טמא וכי
דכן דבר כו׳ דקא יליפת בחיטורין מלא
בהיכפירה מלן בכפר בהכפירו בכך וזו
היא מכוונתו ותו ליכא במקר׳ מיוכח בבת׳
מכולו יוכח הוא מלין אם אם קלעים אלא על
פני הפרה זאת תורת העולה תורה אחת
לכל העולה אם עלו לא כדכתיב על מוקדה
כל הלילה וכל רחיות הללו מפוס דמעט
מזאת היא העולה תלתא פסולי מיית
מהכך מתי אכא הני מהני ועיקר קרא
לפמכתא בעלמא הוא: מתי

וחומר ומה נבלת בהמה שמטמא׳ במגע ובמשא שחיטתה מטהר׳ טריפותה מטומאתה נבילת עוף שאין מטמא במגע
ובמשא אינו דין שתהא שחיטה מטהר׳ טריפתה מטומאת׳ מה מצינו בשחיטה שמכשרתה באכילה מטהרת טריפ׳
מטומאתה אף מליקה שמכשר באכילה תטהר טריפתה מטומאת׳ רבי יוסי אומר דייה בנבלת בהמה טהורה שחיטתה
מטהרתה ולא מליקת׳ ולא היא התם תיהוי היא משחיטה דחולין קאתיין דבר הלמד בבניין אב מהו שילמד בהקיש
שוה ובקל וחומר ובבניין אב פשוט מיהא חדא מפני מה אמרו לן בדם כשר הרי לן באימורי׳ כשר שהרי לן
כשר בבשר יוצא הואיל ויוצא כשר בבמה טמא הואיל והותר בעבורת ציבור חוץ לזמנו הואיל ומרצה לפיגולו חוץ למקומו
הואיל והוקש לחוץ לומר שקיבלו פסולין וזרקן דמן בהנך פסולין דחזו לעבורת ציבור וכי דנין דבר שלא בהכשירו מדבר
שבהכשירו תנא אתור׳ העולה ריבה סמיך לי׳: שירי הדם כו׳: מאי

מה דמים החמורים למטה אם נתן למעלה לא כיפר פירוש בקונ׳ דבחטאת העוף כתב היה אם פיהה בה פעלה ותימא הא בהמה כמי כתב היה וכימא כמו כן אם פיהה בה פעלה תלמר בניתנין למעלה מסופן למטה חימא מעולת העוף מסופן למטה ותנן לקמן בפרק

דף מו חטאת העוף עפלה למטה כמעפה כולן כמולה ומיהו היה גופא לא ידעינן מכח לן כוליה מזבח בצפון דקאי פיר׳ בקונ׳ בצפון פתח היכל דקאי ואין תן המזבח לפני פתח היכל כלום אלא אמר על יסוד דרומי אי כיני בצפון העזרה קאי והוו חמש אמות בגבר הפת׳ אחת מהן יסוד דרומי ושתים כנגד פתח תן הפתח: יפה

טעון יסוד מי שנכנס דמו חובה לפנים אינו דין שטעון יסוד אמ׳ רבי עקיבא ומהו מי שאין דמו נכנס לפני ולפנים בין לחובה בין למצוה טעון יסוד מי שנכנס דמו חובה לפנים אינו דין שטעון יסוד יכול יעכבנו תלמוד לומ׳ וכלה מכפ׳ את הקדש שלמו כל הכפרו׳ כולן דברי רבי ישמעאל קל וחומר לפר כהן משיח מעת׳ ומה שנכנס דמו לפנים לא חובה ולא מצוה טעון יסוד מי שנכנס דמו לפנים בין לחובה בין למצוה אינו דין שטעון יסוד יכול יעכבנו תלמוד לומר ואת כל הדם ישפך נתקו הכתוב לעש׳ועשאו שירי מצוה לומר לך שירים אין מעכבין וסבר רבי ישמעאל מיצוי חטאת העוף מעכב והתנא דבי רבי ישמעאל והנשאר ברם ימצה והנשאר ימצה ושאינו נשאר לא ימצה תרי תנאי ואליב׳ דרבי ישמעאל אמר רמי בר חמא האי תנא סבר שירים מעכבי דתניא הכהן המחטא אותה שניתן דמה למעלה ולא אותה שניתן דמה למטה אמרת ובי מאין באתה מכלל שנאמר ודם זבחיך ישפך על מזבח ונומר למדנו לניתנין במתן ארבעה שאם נתנן במתנה אחת כיפר יכול אף הניתנין למעלה שניתן למטה כיפר ודין הוא נאמרו דמים למעלה ונאמרו דמים למטן מה דמים האמורים למטן שנתן למעלן לא כיפר אף דמים האמורים למעלן אם נתן למטה לא כיפר לא אם אמרת בתחתונה שניתנין בנתינ׳ למעלה שאין סופן למעלן לא כיפר תאמר בעליונים שנתנן למט׳ שיש מהן קרב למטה דמי׳ שיריים הפנימים יוביחו שיש מהן קרב בחוץ ואם נתנן בתחילה בחוץ כיפר לא אם אמרת ברמים הפנימיים שאין מזבח הפנימי ממרקן תאמר בעליונים שהרי קרנות ממרקות אותן אם נתנן למטה כשרים תל אותה אותה שניתן רמי׳ למעלה ולא שניתן דמה למטה מאי שכן מזבח הפנימי ממרקן לאו אילו שירים אמר ליה רבא אי הכי תיתי בקל וחומר מה שיריים הפנימיים שסופן חובה בחוץ עשאן בתחילה בחוץ לא כיפ׳ הניתנין למעלה שאין סופן חובה למט׳ועשאן בתחילה למט׳ אינו דין שלא כיפר זא אין מזבח הפנימי ממרקן בלבד זא פרוכת תנו רבנן וכלה מכפר ואם כיפר כלה ואם לא כיפר לא כלה דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יהודה מפני מה לא נאמר אם כילה כיפר אם לא כילה לא כיפר שאם חיסר אחת מכל המתנות לא עשה ולא כלו׳ מאי בינייהו רבי יוחנן ור׳יהושע בן לוי חד אמר משמעות דורשין איכא בינייהו וחד א׳ שיריים מעכבין איכא בינייהו תסתיים דר׳ יהושע בן לוי הוא דאמר שיריים דמעכבי דאר׳ יהושע בן לוי לדברי

טעון יסוד מפיהה מירים מעכבים דתן לפנים חובה: פר יום הכיפורים מהות חובה קבוע בכל שנה: ור עקיבא בה להוסיף על דבריו עד פלוני לומדו מהיכל מזבח ולפנים מחיצו נכנס לו לא לחובה ולא למצוה וזה נכנס לו לפלוג לחובה חיצו דין שטעון יכול

קורס אור יעכבנו דניהוי כמי שנכנס עליו הכתוב לעכב מהרי לה הוצרך ליכתוב וכתבו: תלמוד לומ׳ בחטרי מות וכלה מכפר מלמד כל הכפרו׳ כולן בעבודות הללו ה׳ אמורות בעניין ומפיכת מירים לא נאמרו אם קל וחומ׳ לפר כהן מעתה מחטר שבאנו לכלל קל וקומר ים לנו לדרום קל וחומר כיוצא בו ולומר: מירים מעכבין בפר כהן מפני מריבוי הכתו׳ מהרי בקל וחומ׳ היה לו לכפיכת מירים מעכיר נפיה יכול יעכבנו מעתה: תלמוד לומר כלה ומה מי מילין נכנס דמו לפנים כנון שעיר נפיה וחטאת יחיד מילין נכנסים להיכל ולא חובה ולא מצוה: טעונין יסוד פר מפיה שנכנס דמו לפנים מצוה היכו דין שטעון יסוד כר׳ בעיני דלא גרסינן בהאי מסקנא בין לחובה בין למצוה אלא למצוה גרידת׳ ואי גרסינן לה לא תיקשה לרבנן כנס לפנים חובה על דס פר מפיה מילין שנכנס לפנים חובה וכאן הוא מצוה בין חובה בין מצוה לנבי על יום הכיפורים לא הוי כניסת פר מפיה חובה מילין שנכנס כמותו לבל לנבי שעיר נפיה דלא עייל ליה כלל קרי לה לכניסה פר מפיה חובה ובמסכת סוטה תמרינן בהאי ניוכח מצוה לנבי רבו׳ חובה קרי ליה יכול יעכבנו מעתה דניהוי כמי שנכנס עליו לעכב: תלמוד לומר ואת כל דם הפר וגו׳: נתנו הכתוב מבדר מאר העבודו׳ ומפיקו מירי מצוה שנכנס לתוך לפנים בהילוך לפנים שכל העבודו כתב ולקח והזה ונתן על הקרנות וכאן לא כתב ומפך דמו תל יסוד שנה בתמיע לנתנו מכלל מאר העבודות לומר מחיצו כתב אותה לעכב ומחיצו נכנס כלומר אם יצא כל הדם בהזאה אין פרוך מיכוי היתי תכא כבר מיירי׳ מעכבי׳ גרסי׳: המחט אות׳ הזורק את דמה ובללה ואחת החטאת כתב אותה מיעוטא היא ומחטא את דמה כהילכתו שכתבתי לך בה קרנות דהיינו למעלה הוא דהוחי חצי ונחלת חי לא לא כי מחי בחת להכשיר ממקק להביא מקרא לפסול יפפך שפיכה אחת כאחר והכפר תאכל: כאחרו דמים למטה

יומא דף ה ובגיל דף ה

מכשרין דף ד

מחוט השיקרא בחטאת העוף והזה מדם החטאת ודרשינן ליה לקמן זה קיר התחתון ונאמר דמים למעלה בחטאת בהמה: מה דמים החמורים למטה שניתנין למעלה לא כיפר דהא כתב בהזאתו חטאת היא מאם מיהה בה פעלה למעלה כמעמ׳ כולן פסול מכן סופן למטה: פירוסה כותנין ליסוד מסופן לרחון ואם עמדן בתחילה בחוץ לא כפר דעיכוב׳ כתב בהו כדרבינא מועמה כאחר פעמה: מאין מזבח הפנימי ממרקן מאין מם נמר מתן דמים מעודו כריכין עבודה אחת הילכך תמירי ולקמן מפר׳ ואזיל תאי היא: תאמר בכותנין למעלה קרנות ממרקו׳ אותו מהוא נמר מתן דמיהם לעכב דהא לכולי מירים החיכוכים לא מעכבי הילכך לא תמירי ויכפרו למטן להכי היכטריך אותה: תאי מכן אין מזבח הפנימי ממרק אותו דפפיכת פירים מעכבי בהו: תמר ליה רבה לרמי בר חמא: הי הכי דפירים מבחוץ מעכבי בהו כל מכן דאתיא מקל וחומר ולא בעי קרא: ואם דמים הפנימיים מפוף מירייהם חובה לחוץ לעכב עפלן בתחילה בחוץ כו׳: הכי גרסינן הלא מזבח הפנימי ממורקו בלבר הלא פרכת דרמן טעון תחילה הזיה על הפרכת הזאיל ועשונין מתי עבודת בפני׳ תמירי לעכב ולעפותם בחוץ תאמר בכותנין למעלן מכן קרנות ממרקו׳ את עבודותיהן העליונות ואין טפונין מתי עבודת לבל בפירים לא קאמר דליעכבו: הב תה וכלה מכפר וגומ׳ ולקתיה מפר׳ מאי קאמרי ומאי ביניהו: מפני מה לא נאמר כאחר מעכבו: מפמעות דורשין כו׳ תריוהו ללמד מכל המתנות המעכבות קאמרי הלא מר מפמע ליה הכי ומר מפמע ליה רבי עקיבא מדפיפה לריפיה מדרים בכפרה דהיינו מתנות תלויה הפלמה: ופיריים לא מעכבי ורבי יהודה נמי פירים לא מעכבי ואין מאי טעמא תירפי׳ הכי דהפתא לא מפעיק מינה מכל מתנותיו מעכבות דפיכה למימר בכפרה מתנה אחת קאמר דומיא דחטאת החיכוכות זא דרום הכי אם כילה הכל כמה מכתב הוא דכפר ואם לא כילה כל מה מבעניין לא כיפר ולמדנו מאם חיסר אחת מן המתנות לא עשה כלום ופיריים לא מעכבי מאיכו מאמרין בעניין זה דגבי פרם כהן מפיח הוא דפיתרבי פר יום הכיפורים לפירים ולרבי יהודה היכטריך למילף עיכוב מתנות מהכא מאם דאחר אי מחוקה בדבריה הנעפין בבגר לבן לפני ולפנים הוא דכתיב פירים מעכבי פיכא בינייהו ולר׳ עקיבא לא מעכבי והא אם כיפר מה מאמור בעניין כלה דכתיב תוקה לעיכובא אבל פירים מאיכו אומר בעניין לא מעכבי אתא ר׳יהודה למימר כילה כל מורכי עבודותיו ואף המלמדין לו ממקו אחר כיפר ואם לא כילה לא כיפר אם חיסר אח מכל המתנות כו׳ ואפילו במתן יסוד מפמע דברי האומר פירי מעכבי כו׳ אם נמר מתנו כולן ונפפך הדם מביא פר אח׳ ומתחיל בהיכל: כדי שיהו לו פירי דאעב׳ נמר מתנות מבפנים ונפפך לדם מביא פר אחר ויתחיל בפר נמר מתנו פעל הפרכ׳ ונפפך הדם יביא אחר ויתחיל במזב׳ ואין צריך להתחיל עבוד׳ מהמלים מכולן כפר בפני עצמן

לרבי האומר שיריים מעכבין מביא פר אחד ומתחיל בתחילה בפנים אטו רבי יוחנן ליה ליה הא סברא והאמר ר׳ יוחנן תנא ר׳ נחמיה כרבי האומר שיריים מעכבין אלא כרבי האומ׳ ולאו להני תנאי הכא נמי בגברי האומ׳ ולאו להני תנאי: מתני׳ חטאת הציבור והיחיד אלו הן חטאת הציבור שעירי ראשי חדשים ושל מועדות שחיטתן בצפון וקיבול דמן בכלי שרת בצפון ורמן טעון ארבע מתנות על ארבע קרנות ביצר עליה בבבש ופנה לסובב ובא לו לקרן דרומית מזרחית מזרחית צפוני צפוני מערבית מערבית דרומית שירי הדם היה שופך על יסוד דרומית ונאכלין לפנים מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: גמ׳ היכי עבידי רבי יוחנן ורבי אלעזר חד אמר נותן אמה אילך ואמה אילך וחד אמר מחטא ויורד כנגד חודו של קרן אליב׳ דרבי אלעזר בר״ש דאמר היא עצמה אינה נעשת אלא בגופ של קרן דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי אליבא דרבי מר סבר אמה אילך ואמה אילך כנגד קרן הוא ומר סבר כנגד חודה אין טפי לא מיתיבי חטאת הציבור והיחיד מתן דמן היה עולה לכבש ופנה לסובב ובא לו לקרן דרומי׳ מזרחית וטובל באצבעו הימנית המיומנת שבימי׳ מן הדם שבמזרק וחומ׳ בגודלו מלמעלה ובאצבעו קטנה מלמטה ומחטאת ויורד כנגד חודה של קרן עד שמכלה כל הדם שבאצבע וכן כל קרן וקרן הכי קאמר מצוה בחודה אי עבד אמה ואילך ואמה ואילך ליר״ל בה: מאי רבי ומאי רבי אלעזר ברבי שמעון דתניא דמים העליונים ניתנין מחוט הסיקרא ולמעלה דמים התחתונים ניתנין מהוט הסיקרא ולמטן דברי רבי מאיר רבי אלעזר ברבי שמעון אומר במה דברים אמורין בעולת העוף אבל בחטאת בהמה״ח היא עצמה אין נעשה אלא על גופה של קרן אמר רבי אבהו מאי טעמא דרבי דכתיב והזה״ראל ארבע אמות מה הראל ולמעלה ונומר ארבע אמות הוא דהויא אמר רב ארא בר אהבה ומקום קרנות ארבע מקום קרנות ד׳ הויא אלא אימא רשות קרנות ד׳: תנן התם חוט של סיקרא חוגרו באמצע להבדיל בין דמים העליונים לדמים התחתונים׳ מנא הני מילי אמר רב אחא בר רב קטינה שנאמר והיתה הרשת עד חצי המזבח התורה ניתנה מחיצה להבדיל בין דמים העליוני׳ לדמים התחתונים: שירי הדם כו׳: תר״ש יסוד מזבח זה יסוד דרומי אתה אומ׳ זה יסוד דרומי או אינו אלא יסוד מערבי וילמד סתו׳ מן המפורש אמר ילמד ירידתו מן הכבש ליציאתו מן ההיכל מה יציאתו מן ההיכל בסמוך לו אף ירידתו מן הכבש בסמוך לו: תניא׳ ישמעאל אומר זה וזה יסוד מערבי ר׳ שמעון בן יוחי אומר זה וזה יסוד דרומי בשלמא למאן דאמ׳ יסוד מערבי קסבר׳ ילמד סתום מן המפורש אלא למאן דאמר יסוד דרומי

יסוד דרומי לפניו מכוון בחמבח הפת׳ וכלפון זה לחרון כרחה דלקמן

פרק קדמי קדשים מוכח דלמאן דאמר יה גס כולי מזבח בצפון קאי היה חסם לחוץ כנגד הפתח דהא תכן מערכה סניה פל קטרת היה מפוך מן הקרן כלפי צפון ורבע לחוץ מוקי לה כרבי יוכי דבפי לפני הפת׳ וקבבר פוליה מזב בצפון קאי: ובימכך

לרבי האומר שיריים מעכבין לא אמרי אלא לחוץ ויסוך הדם יביא לחר ויסוך על יסוד החיצון דאם כן לאו היינו שיריים אלא במזבח יתחיל מיעבו שיריים ויסכים בחוץ אלמא לרבי יהושע בל אינא למ׳ שיריים מעכבין אלמ׳ ל יוחנן מי ליה הך סברא דאינא למ׳ שיריים מעכבין: והא אמר רבי יוחנן בפרק המוחט לקמן: תכא רבי נחמיה לרבי האומר כולה דקתני רבי נחמיה האומר שירי הדם שהקריבו בחוץ חייב ואמר רבי יוחנן עלה תכא רבי נחמיה למילתיה דרבי האומר שיריים מעכבים אמר רבי יוחנן מי אינא דאית ליה הכי אלא אי אמרי לך מבעית לפכווי אדר׳ יוחנן לרבי האומ׳ אורים אור

דקאמר אתכא אחריים קאי: ולא אתכי אתכי דלמיל קאי רבי יהודה ורבי פקיבא הכא מי אינא למ׳ דר׳ יוחנן הוא דאמר שיריים מעכבים אינא בייהו והא דקאמ׳ רבי יהושע בן לוי לרבי האומר לאו אתכי אתכי קאי: מתני׳ חילו חטאת ציבור מאכו בריכין להזכירים שהרי הפנימיות פר העדה ובפעיר עיז שבר נשנו: שעירי ראשי חדשים ושל מועדות שהיה על מזבח החיצון: שחיטתן בצפון שהרי למדנו בבניין אב לכל חטאות: ארבע מתנות כו׳ כדילפינן מקרנות קרנות בם׳ בית אמתי: עליה בבבש ופנה לסובב שאני שריר נותן למעלה על הקרנות ובאבבש צריך לעתור על גבי סובב אבל בכל שאר הדמים שהן תהיכים מן החוט ולמט׳ עותד על הרצפ׳ ובקרן זוית המזבח וזרק מן הבלי למזבח וכל מקום שניצ למזבח כשר ובא לו לקרן דרומית מזרחית שבה הוא פונה ראשון כדקתניא לן לקמן כל פונות שאתה פוכח יהו דרך ימין והבבש בדרום וכשעולה בו ופנה למזבח מן הדרום למזרח ומזרח לצפון ומצפון למערב דהיינו דרך ימין: על יסוד דרומית בגזרת יליף לה: לפניש מן הקלעים לפי שבמקדש היו קלעי היקף לחצר אהל מועד ובתיקום הקלעים היתה חומת העזרה בבית עלמי׳ ובחטאת כתיב בחצר אהל מועד בתקו׳ קדום תאכל לזכרי כהונה דכתיב הכהן המחטא אות׳ מחטא ויורד לפון הכתוב הכהן המחטא אותם לאפוקי כפי שאינן רחוין לחיטוי ובויקא קרא נבי חטאת ואשם וחכם וחכל זכר יאכל אותו בכל מאכל משום דקתני בפסח אינו נאכל אא כלי תני בבולהו ובכל מאכל ליום ולילה כדילפי׳ בפר׳ קמא ובפר׳ זבח תודת שלמיו למדנו שנאכלת ליום אחד חטאת ואשם תלמוד לומר זבח ובקדשים לילה הולך אחר היום דכתיב לא יניח ממנו עד בקר עד חפות סייג עשו חכמים לתורת להרחיק אר׳ מעביר׳ כרית כדתנן בבכורות בפ׳ כל הנאכלין ליו׳ אח׳ מפותו כו׳: גמ׳ היכי עבידי תנ׳ לבבש בקרן: תאמר הילף בשהות עומר אכל זוית המזבח נותן בתוך תאמר על מקצוע לאח׳ רוח שיריה לו לדר׳ יהו למזרח בקרן דרומית מזרחית וכן בכל קרן: אלעזר דרבי אלעזר כל לקמן תיובתייהו היא עצמו כלומר כל עצמה ועיקר מצותה הינו אלא שם דכתי׳ לפ דאא בעינן חודה דקרן כתיב ואתה על אתה ברוש המזבח בכל זוית וזוית בכל מקום שבה קרוי קרן: כי פליגי אליבא דרבי דמכשר לה מחוט הסיקרא׳ ולמעלה ואינ דאא בקרן: מר סבר כי היכי דקרן הוא אתה על אתה אף כל שתחתיו כנגדו הוי קרן: ומר סבר כיון דקדיש לאו אקרנות אתמ קציר בשאר המזבח לא סייל לסון קרן אא בחודה של זוית: המיומנת שבימין אצבע הרגילה למלאכה ולא שאר אצבעות מוכנות להוסיט ולטבל הינו מאכל גודל מיומנת אתנטר בלע׳ ואומר בגודלו ובאצבע קטנה מוסך את הדם שבאצבע כלפי למטה סיפול כולו למזבח: אומר לסון כאמרו בבי מעיה דכוריין בל ואחטא זריק אחטאת קרוי אחוי כאו הכתן המחטא אות׳ ככנגד למט׳ מן הקרן להכי תנא לה בחוד׳ ברמיס העליוני׳ כשירין למעלה מן החוט אינ בעולת העוף שבעשית למעלה כדאמרי׳ בקדשי קדשי׳ אבל אחטאת בהמה דכתי׳ בה קרן בהדיה אינ׳ בעשית כו׳ והתנ׳ אחמ׳ הוא דהוזי בחמיה וכי אין גבוה אלו רוחבו אא ארבע אמו׳ מקו׳ קרנות ארבע אמות בחזב׳ דכל קרן אתה על אתה ומקו׳ קרנות ארבע הויא בחמיה והרי אין הקרנות חוכלין במזבח אא שתי אמות מן המזרח למערב ושתים מן הדרום לפנים היינו שתי על שתים: אא על כריחך הך קרית רשות קרנות ארבע כלומ׳ שם ורשות הקרנו׳ תופסת ולמט׳ מהן ארבע אמות דהיינו חט דכולי הוי קרן: הרשת כעין כיור מפור׳ בקליפה ומל מחצית בתחתיו מל מזבח עשוי כבפה וגבוה עד חצי מל מזבח הינה מחיצה מרקפיר חצי מזבח: מל יסוד המזבח האמור בחטאת החיצונה לו אינו אא יסוד מערבי כדאמרינן לעיל אשר פתח אהל מועד ילמד פתום מן הכתוב ישירי הדם בהיכלו׳ ושירי הדם בידו מיניהו׳ אלא מן ההיכל ביסו׳ מערבי שהו׳ מתוך לן אף ירידתו מן הכבש נמי מיכתי׳ יסוד דרומי שהו׳ מתוך לן אף יסוד מערבי דכתי׳ אשר פתח אהל מועד ז

ומימניך מתכיהו גברי לגברא פי׳ בקונטרס תלמידי רבי ישמעאל מהס
מרובים מעכו את רבי מעמון לומר כדברי רבס ותימה דלקמן
פ׳ קמ״ב פר׳ בתרא לחריק ומימניך מתכיהו גברא לגברי דרבי ישמעאל דאמר זו
זו ירושלים מתכיהו לר׳ ישמעאל והאמר מה מימיך הזה כיון דפעמים
לחריבין ליפלח ונרחה כרתרסיכן בספרי
יפני׳ זה זה יסוד דרומי ומימניך מתכיהו
גברי לגברי ר׳ מעמון בן יוחי קרי גברי
לפי שמזכר שמו ושם אביו ור׳ ישמעאל שהוא
פ״ק ז׳ פ״ח יחידי קרי גברא וגרסיכן נמי פרק בתרא
ומימניך מתכיהו גברי לגברי: וכן בערוך
בערך מתך: העולה קדשי קדשי׳ כו׳ תימה
דתניי מפיכות פרי׳ בעולה והלא כל הדמי׳
טעונין יסוד כדרמיכן לעולתו לחזבח על
פ״ק ג׳ עולה לפי׳ הקו׳ וברים בית מתחי לחריכן
מכיך לכל הדמים מטעונין מתן דמי ליסוד
ועוד דבמסכת תמיד תכן פרי׳ הדם היה
פופך עלי יסוד דרומי: ותירץ הר׳ משה
מפוטיחא שמו׳ דעולה בזריק׳ כלי חימניך
דליח בה פרי׳ בחטאת דכתיב בה לי׳ ליפסר
בלא פריס ולא נהירה דעולה ממעתא
מוכחת דמצוה במתן פריס והר׳ יעקב
מחורליבם פי׳ דכיון דמתני׳ תכח דפכימיס
ביסוד מערבי וגם התחיל בחיסוכי למיתני
יסו׳ דרומי הוא הדין בכולהו ואפ״ג דחמיב
בכל פכימיס היינו משו׳ דהתחיל בפכימיס
ולפיך למיתני בחיסוכי ולין רוצה להפסיק
קדשי קדשים פירוש בקו׳ וליפסול ביוצא
וטבול יום ומופלין בה ולא היה לו לפרש
לעיכין טבול יום ומחוסר כיפורי׳ מזה הדין
כיון דכל קדשים חמולו קליס חבל יוצא
ומפילה ניחא דקדשים קליס לא מיפסלי
ביוצא ולין בס מפילה: משום דלא כתב
בקדשי קדשים תימה ומהאי טעמא הוס
ליה למימר גבי זבחי מלמי ליבור דהא לא
כתב בהו קדש קדשים וליפיך להו לקמן
מדחיתקם לעולה מה עולה קדשי קדשים:
נאמר כאן סביב כו׳ הא דחיפטריך
לעיל לאקושי חטאת לעולה
לעיכיין כפון תמו׳ דמהך גזיר׳ שוה דסביב
ליכא למילף דלא מייכא אלא לעיכיין מתנות דהא חטאת מכוכח דמה לפכים
פסולה ודמה טעון כיבום מה מלין כן בעולה: מה להלן פסוק מתנות כו׳
פ׳ ו׳ תימה כי היכי דרמיכן בפרק קמא חוטה דמה למעלה ולא לחחת דמה
למעלה הא כימא חוטה בפסוק מתנות ולא לחחת בפסוק מתנות: ואי
לחחת לא היה לו ליסוד בחורת דלקמן לחריכן מעל
קרן מזרחית דרומית היה נמצי׳ ואי לין לה ליסוד נמלא כאחור
היה כמלקת והדם נופל לארץ לחיבור ואם תאמ׳ נופל הוא על הסובב מאחרי
למעלה היה נמצית הא קתני התם עמוה למטה מרגליו ואפילו הכי
כאירה דלא קפיד אלא למעלה מן החוט כך פי׳ בקונטרס וקשה מלא היה
כתוב בתך בריימא פירי הדם היה מופך ליסוד מדלא מדקדק בקונט׳ אלא
מהא מהדס הולך לחיבור וקשה דאם כן הוה ליה לאקשויי ממתני׳ דקדשי
פ״ו ז׳ קדשים דתכן בה לו לקרן דרומית מזרחית היה מולק דאמה כו׳ וברוב
ספריס גורסין כאן פירי הדם היה מופך ליסוד ומפרש הר׳ חיים דוודאי
גרסיכן ליה ומכח זה פריך דעל מרחץ לאותו קרן ממולק מס היה מופך
פירי הדם קאי לה ימ׳ מדלא קתני מהיה הולך לקרן דרומית מהיה בו יסוד
נ״פ ו׳ ס״פ למפך פירים ועוד דלקמן פרק קדשי קדשים מפרש מעומה אותה בחותו
קרן לפי שהוא קרוב לבית הדמן ויכול לזרוק ממס מזרחה ונוכה ואם היה
זקוק לילך לקרן אחר למפוך פיריים מה הי׳ מריוח כיון מהי׳ לריך לחזור ואין
לומר דלאחר זריקה מזרחה ונוכה הוה למפוך פיריים דאם היה מאחר כל
כך היה דם כלה שלא על כרחין במקומו הי׳ מופך ליסוד ולכך פריך ואי אמר׳

לח

מט אמ׳ רב אסי קסבר האי תנא כוליה מזבח
צפון קאי לא ברדום קאי תנא דבי ר׳ ישמעאל
כרבי שמעון בן יוחי אומרי׳ זה וזה יסוד מערבי
וסימניך משכו גברי לגברא; מתני׳
העולה קדשי קדשים שחיטתן בצפון וקיבול
דמן בכלי שרת בצפון ודמן טעון שתי מתנות
שהן ד׳ וטעונה הפשט וניתוח וכליל לאישים:
גמ׳ עולה מאי טעמא קרי לה׳ קדשי
קדשים משום דלא כתיב ברי לה׳ קודשי
קדשים היא: ודמה טעון שתי מתנות:
היכי עביד אמר רב נותן וחוזר ונותן ושמואל
אמר מתנה חד כמין גמא נותן כתנאי יכול
יזרקנו זריקה אחרת תלמוד לומר סביב אי
סביב יכול יקיפנו כחוט תלמוד לומר וזרקו
הא כיצד כמין גמא ודמה טעון שתי מתנות
שהן ארבע רבי ישמעאל אומר נאמר כאן
סביב ונאמר להלן סביב מה להלן פיסוק
וארבע מתנות אף כאן פיסוק וארבע מתנות
אי מה להלן ארבע מתנות על ארבע קרנות
אף כאן ארבע מתנות על ארבע קרנות אמר׳
עולה טעונה יסוד וקרן מזרחית דרומית לא
היה לו יסוד מט אמר רבי אלעזר לפי שלא
היתה בחלקו של טורף דאמר רב שמואל בר
רב יצחק מזבח אוכל בחלקו של יהורה אמה
אמר ר׳ לוי בר חמא אמר רבי חמא בר חנינא

רגועה

מט מה כתב פכימיים אל יסוד לחמר פתח לחל מועד: קסבר כוליה מזבח
בצפון פתח ההיכל קאי ואין המזבח לפכי הפתח אלא אחוה אל יסוד
דרומי אי נחמר בצפון קאי והוו חמם לחמותיו כנגד הפתח אחת מהן יסוד
דרומי: חימתכח דכי נפיק מן הבית רוחה יסוד דרומי לפניו מכוון בחמצע
הפתח ואית דבר כוליה מזבח בדרו׳ קאי
והיינו כי כל פתח ההיכל לדרומו של מזבח
הוא: תנא דבי רבי ישמעאל היו טוענין
כרבי שמעון בן יוחי אומרי׳ זה וזה יסוד מערבי
תלמידי ר׳ ישמעאל היו מוכיין מפכה פכימי׳
בבית מדרשו של רבי שמעון: דאם אתה יומא יף נ״ם
יסוד מערבי כרבי ישמעאל וכימניך מלא
תחליף הגירסא לומ׳ זה וזה דרומי מפכה
גברא לגברי תלמידי רבי ישמעאל מהן
מרובין מפכו את רבי שמעון לומר כדברי
רבן: תניא העולה קדשי קדשים
היא ליפפל ביוצא וכטבול יום ובתחוכר
כיפורים ומועלין בה פתי מיכות בקרן
מזרחית כפונית ובקרן מערבית דרומית
מכוכד בחלכסון והכי תכן במסכת תמיד
בא לו לקרן מזרחית כפוכית נותן מזרחה
כפונה דרומית נותן מערבה דרום וטעמא
מפוס דקרן מזרחית דרומית לא היה לה
יסוד כרחמריכן בממעתין ועולה טעונה
תורת מתן דמה ככבד היסוד וכדרבי לעיל
מקל וחומ׳ מפירי הטחת הילכך בעי תירי
דחמרן: דפתי מתנות מהן חרבע בריכן
כדי שיהא מתן הדם בד׳ רוחות המזבח
והא לא מפכח לה שלא בפתי קרנו חפוחדו
בחלכסונה של זו דחי בפתי מברוחות לא
הוי דיש שלא בא רוחות של מזבח ולא קריכן
ביה סביב מהן חרבע בגמרא מבר׳ חיפי
עביד: גמ׳ חתי טעמא תני בה קדשי
קדשים חתי דלא תכח נבי חטחת וחמו׳
דהוו כמי קדשי קדשים: ותפני מפוס דלא
כתב בה חיכטריך להמחות דחפילו הכי
קדשי קדשים היא דהא כולה לגבוה וחין
לך קדשי קדשים כזה: ובקדשים קליס
גופייהו מתי רחזיל מיכויהו לגבוה קדשי
קדשים הוא כדתכן לקמן בפרק התדיר
מעמר קודש לעופו מפני שהוא מן זבח וים בו קדשי קדשים ותימה:
היכי עביד דנעמיס המתיס מהן חרבע: כותן וחוזר וכותן זורק מן הכלי
ולמזבח ברוח זו על קרן וכן ברוח השניה על קרן וכן לקרן שכנגד׳
בחלכסון ונמלח מן הדם לר׳ רוחות על מזבח תקכה לכל רוח: כמין גמא
זורק כנגד הפיכה מן הכלי והדם מתפשט לשתי רוחות הפיכה והרי הוא
כמין גמא חות יוכית עשויה ככף פשוטה: וזרקו את הדם על המזבח
סביב כעולה כתיב וכן כשב בשלמי ואשם: תלמוד לומר וזרקו וזרקו
חלא מרחוק ובחוט חי חיפשר להקיף אלא בחלכסון דחיכא סביב לחרבע רוחות המזבח
כמין גמא ובשתי קרנות שבחלכסון דחיכא בהו חת חהרן מה להלן
ובזריקה וכחמר להלן סביב בחטאות המילואין בבו חת חהרן מה להלן
פיכוך ד׳ מתנות חרבעה כשפקות זו חזו דהוה על חרבע קרנות נותן: חף
כאן חף על פי שבשתי קרנות פיסוק בעינן והייכו כדרב נותן חוזר ונותן
עולה טעונה יסוד תחילת מתכותיה בריכה נגד היסוד מיהא יסוד המזבח
תחת מקום מתנה וקל וחומר חיתיב׳ לעיל בפירקין לא היה לה יסוד לקמיה
מפר׳ היכי דמי הילכך בקרן מזרחית כפוכית היה מתהיל מלי טעם לא היה
לה יסוד: טורף בנימין רכתיב ביה זאב יטרף בבוקר יאכל עד בחלקיה תיחבי מדבחא ואות׳ הקרן לא היתה בחלקו כדמפר׳
ואזיל דאמ׳ רב שמואל בר רב יצחק מזבח היה חוכל בחלקו של יהודה אמה
אמה במזרחו אחה ברדומו על פני כל המזרח שבשמיע לקרן מזרחית
כפונית היתה כלה בשמוך אמה החורך בעובי האמה אלא שלא היתה
אמה מבמזרח על לקרן וכן אכילת האמה הדרומית לא היתה מהלכת על
פני כל הדרום שבשמיעת לקרן דרומית מערבית כלה בשמוך לקרן אמה

פרוכין לקמן היסוד מהלך על פני כל הפנים ועל פני כל מערב חוכל במזרח אמה אחת ובדרום אמה אחת כמבח יסוד לשלשת הקרנות כזה: רשומ׳

משנת השש

רצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנס בחלקו של בנימין והיה בנימין הצדיק מצטער עליה בכל יום לנוטלה שנאמר חופף עליו כל היום לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשרה אושפיזיכן להקב"ה שנאמר ובין כתפיו שכן מיתיבי עולת העוף כיצד היתה נעשית היה מולק את ראשו ממול עורפו ומבדיל וממציא דמה על קיר המזבח ואי אכר לא היה לה יסוד באוירא בעלמא הוא דקא עביד אמר רב נחמן בר יצחק אימר כך היתה גו אויר דבנימין קרקע דיהודה מאי לא הוה לה יסוד אוירא בעלמא הוא דקא עביד רב אמר בבנין לוי אמ' ברמי' רב מתרגם באחסנתי' יתבני מרבח לוי מתרג' באחסנתיה יתבני מקדשא מקום מקוד לדמי' תא שמע היסוד היה מהלך על פני כל הצפון ועל פני כל המע"ב אוכל בדרום אמה אחת ובמזרח אמה אחת מאי אוכל נמי ברמים תא שמע המזבח היה שלשים ושתים על שלשים ושתים הכא במאי עסקינן מן הצר ת"ש נמצא פורח אמה של יסוד ואמה של סובב על יסוד סובב אימ' כנגד אמה יסוד וכנגד אמה סובב: תא שמע דתני לוי כיצד בונין את המזבח מביאין מלבן שהוא שלשים ושתי' על שלשים ושתים ונובהו אמה"ו ומביא חלוקי אבנים מפולמות בין גדולות בין קטנות ומביא סיד וקוניא וזפת וממחה ושופך זה הוא מקו' יסוד

וחוזר

ומקו' דריסת רגל מיקרו עזרו' כמזח חלקו
על יהודה במזרח המזבח ובכדו והמזבח
חוכל בחלקו אמה במזרח חלה על קרן
מזרחית כפונית היה כולה חלקו על יהודה ובחלה
מהיה אותה אמה ברחוק מן הקרן אמה
והרצועה היתה יוצאה בדרום למזבח:
ובכנסת בחלקו על בנימי' מתחלק' הדריסה
ולמעלה היה חלקו על בנימין שה' ברצועה
זו היתה ליהוד' בלה בתוך חלקו של בנימי'
ברחומו של מזבח ומזבח חוכל בה אמה
והיתה אמה מהיה בכנסת היסוד רחוי להיות
בה כרחמר מר עלה אמה ובנס אמה זהו
יסוד כל אורך כותל מזרחי בעובי אמה הי'
חוכל חלקו על יהודה וכן כותל דרומי לבד
אמה אמתי לקרן דרומית מערבית: חוסף
במו מי חוסף ומספס דפרוטר דגרכטיר
כל כחדם המחבב ודוחב: ומבדיל בסיתי
סיתין ולה בחטאת מהיה בסיתין אחר
ולקמן יליף לה בפרק קדמי קדשים ומחבב
מרחה מקף מחבר כמו אין מקיפין סתי
חבירות: בית מליקתו לקיר והוא מחבב
על ידי דוחקו בקיר ולקמן לחמרי מעל קרן
מזרחית דרומית היה בעמית ואי אין לה
יסוד מחבב כמהיה מולקה בחויר ואת נוטל
כמלקת והדם נופל לחרץ לחיבור ואת נוטל
על הסובב מהרי למעלה היה בעמית הא
קתני הקם עמאה לחטה מרגלי לפילו
אמה אחת כמהיה דלה הפיד שה למעלה
מן החוט: בחויר' כעלת' קעביד בתמיה:
אימר כך כו' ואיבא למימר למעלה מג'
דלאו קרקע הוא עמוי כמין כליטה קטנה
כנגד אותה הקרן לקבל בה דם עולת
העוף שלא יפול לחרץ וקיר מזבח מיקרי
לבל יסוד לא מיקרי להכשיר הקרן לחתן
דמים הבריכין ליתן כנגד היסוד שאין
יסוד שה המיוחד בחרץ: רב אמר בבנין

בקרן דרומית מערבית בנו היסוד אמה בחורך אמה הדרו' וחדלו להם כל הדרו'
וכל המזרח עד אמה ממוך לקרן כפונית מזרחית כדאמרינן לקמן חוכל
במזרח אמה ובדרום אמה: לוי אומר בדמים יסוד היה על פני כל המזבח
חבל לא מתכין דמי' בחלקו על יהודה יתבני מרבחא בנייכא גופיה מסתע:
חוכל תופס: במזרח אמה אחת ובמקום כפוני' מזרחית מסך לבד מזבח
אמה ולא יותר כמו שסיירתי למעלה קשיא לנוי רחמי בנייכ מסתע על שלשים
ושתים קשיא לרב דמסת' דיבוע היה: מן הכד לאו בחרבעת רבעין קחשיב
שה מבד כפון היה לב חבל מזרח ודרום לא היה לה' על לה' דקרן דרומית
מזרחית חסרה לה אמה לדרום ואמה למזרח נמצא פורח על ה"ח יסוד ועל
אמה סובב ולקמן היא בפרק קדמי קדשים דרמינן מתניתין להדדי דתכן
חדא בכם היה לדרומו של מזבח חורך לב והמזבח לג חורך הרי חורך
המזבח והכבש ס"ר וכי מני להו להדדי תכן הכבש והמזבח סב והא סיתין
ואחרבע הוי תפסת בקרקע העזרה והתם לגבי תפיסת הקרקע קא מני להו
ומבניה כתבת שהרחם הכבש פורח ועולה על פתי אמות של כניסת היסוד
וסיבב ומאבת פתי אמות העליונות בלבד של מזבח מרקתני פורח
על אמה של יסוד מכלל דאיכא כניסת היסוד לדרום קשיא לרב דאמר דאוכל
במזרח אמה אחת ובדרום אמה אחת דקתני ותו לא בבניין קאמר והכבש
בדרום הוא ום תחתיו כניסת יסוד המזבח: תימא כנגד אמה יסוד כנגד
מקום שהכניסה דאויה להיות ולא שהיתה שם ומיהו פתי אמות בכלעות לתוך לב של מזבח שהיה הכבש לתוך המניחי שכנגד בליט' שהיסוד התחיל בה לאכול
בה בדרום אמה אחת: מלבן דפוס הוא מרובע שמוי מחרבע קרנים וכל אחת חרוכה: לב כעין הכפטרא שעושין לכירים ורוחב הקרם אמה יהוא גובהו
של מלבן ממלאו חבנים וסיד וזפת וקוניא עד שמעורה גובה המלבן מפולמות לחות וכקוניא ניתוך לבר כעין שעושין לכיסוי כלי חרס שקורין פלומיר ומתחת
מיעשה ליור בל ושופך בתוך המלבן על חבנים ונדבקים יחד על ולו וזה היסוד הרחשון שמניחו בו עלה אמה:

וחוזר

רצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנס בחלקו של בנימין והיה בנימין הצדיק מצטער עליה בכל יום לנוטלה שנאמר חופף עליו כל היום לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשרה אושפיזיכן להקב"ה שנאמר ובין כתפיו שכן מיתיבי עולת העוף כיצד היתה נעשית היה מולק את ראשו ממול עורפו ומבדיל וממציא דמה על קיר המזבח ואי אכר לא היה לה יסוד באוירא בעלמא הוא דקא עביד אמר רב נחמן בר יצחק אימר כך היתגו אויר דבנימין קרקע דיהודה מאי לא הוה לה יסוד אוירא בעלמא הוא דקא עביד רב אמר בבנין לוי אמ' ברמי' רב מתרגם באחסנתי' יתבני מרבח לוי מתרג' באחסנתיה יתבני מקדשא מקום מקוד לדמי' תא שמע היסוד היה מהלך על פני כל הצפון ועל פני כל המע"ב אוכל בדרום אמה אחת ובמזרח אמה אחת מאי אוכל נמי ברמים תא שמע המזבח היה שלשים ושתים על שלשים ושתים הכא במאי עסקינן מן הצר ת"ש נמצא פורח אמה של יסוד ואמה של סובב על יסוד סובב אימ' כנגד אמה יסוד וכנגד אמה סובב: תא שמע דתני לוי כיצד בונין את המזבח מביאין מלבן שהוא שלשים ושתי' על שלשים ושתים ונובהו אמה"ו ומביא חלוקי אבנים מפולמות בין גדולות בין קטנות ומביא סיד וקוניא וזפת וממחה ושופך זה הוא מקו' יסוד

וחוזר

לה היה לה יסוד בחויר' בעלת' קעביד ומאני לחר כן התנו חויר' דבניין
ואפו כמין כליטה היה סופך סיתין ומיהו קאי דלאו חמיב
יסוד לעיכין מאי דמים כמי יחאב יסוד ולא דלח חמיב יסוד לה לעיכין
דמים הניתנין למעלה מחוט הסיקרא לבל לעיכין דמים הם תנן כחטאת
חי מכשרת ליה להחוא קרן זיתין דאתי
לחיתב תחת אותה כליטה ובמזח נותן
תחת היסוד לבל דמים העליונים למולם
הם למעלה מן הכליטה ומיהו קאמר רחם
כן היכי מחעט הכא עולה דלא הוי אדם
קרנות בחטאת מסוס דטעון יסוד לעיכין
דמים העליונים וכרחה לרבינו תם דלא
גרסי' סיתי הדם היה סופך ליסוד יסופך
מסתע מן הכלי מדלא קתני מחחכה ליסוד
כדקתני גבי חטאת העוף ועוד דבחטאת
דלקמן פרק קדמי קדשים קתני בחטאת העוף לא תני
מסתע דלית ליה סיתין והא דאמר ביבמ' לעיל
סיתין בכל הקרבנות היינו לבד מעולת
העוף וכיון דבעמית מכוונתו אם לבו בחים
מהדם כוכל לאחר כן לחרץ והולך לחיבור
דבל דמי כתי לאת מבפחטו ליסוד הולכין
לחיבור אחרי כן יעור כמחתרץ חויר' ופי'
בקונט' מהיה עומה כמין כליטה במזבח
לקבל דמים היה לו להתם לפר' זה ורחה
לרת דפריך מחליקה עמאה דבעי ברחמי
על מזבח דומיא דהקטרה דלקמן ואי
עביד ליה חויר דיהוד חכי כן חולה לעיכין
קדום מזבח ומאני דחויר' דבניין וקדו'
החויר בקדושת מזבח ולפ"ע דהקטרה
בחויר אי היפסר לה חיים שה בהא דליתני
קדושת מזבח ומיהו למאן דאמר אין עומד
מערכה על גבי סובב כרחה דמליקה כתי
לה מהניא התם לפ על גב דקדום בקדום'
מזבח ואפאי חייבי למאן דאמר עומד מערכה
על גבי סובב כרב אחר בבניין לפ על גב
דלמ"ל לה הוי רבוע למעלה בתקו' המערכ'
הוי רבוע ון' קנת ליסבה דמתני לרב דתכן
בחסכת חידות דרפועה יוכחה מחלקו של
יהוד' וכנסת לחלקו של בנימין וכח מזבח
בנוי מחמש מהיה בה מבינין מפולמות
כנון לבנים מפולמין פר' אין כדין: רבינ' ז' כד
ליה תימ' מעיקר' ליפבוד מלבן בעיכין זה חבנים פלימות כו' תימה דהוה
ליה לאקשויי לה תניף עליהם ברזל אחר רחמנא ואם לאחר ם"ם קיבר כאן
ורוכה לומר כמו שמדקדק הסם בפ"ק דפרק רבי ישמעאל גבי חבני מזבח ז' נב
שפקבו חכמי יון ליתבריכהו חבנים פלימות אחר רחמנא לינפרינהו לה
תניף עליהם בחל כתב ואם תאמר ולינבור על ידי סיתר דבבית שני היה
סיתר כרמוסח בסוטה פר' עגלה ערופה דקתני מסתיתו נביחים הרחסוני' ז' מה
בטל לוריס ותומים בית רחסון מסחרבה בית המקדש בטל הסיתר והיינו
בית שני דאי בית רחסון ליערבינהו ולינקינהו דמסתיתו נביחים הרחסונים
היינו חורבן הבית כדתניא בגמרא מסחרב בית המקדש בטלו לוריס
ותומי' והיינו בית רחסון דחמסה דברי' חסר בית שני מבית רחסון כדאית'
ביומ' ובטל הסמיד היינו לאחר בית שני וכן הא דקאמר רבן סמעון בן ז' כה
גמליאל התם מסחרב בית המקדש ניטל טעם פירות ומסתמה בבית שני
מסרב בימיו חיירי תרע דאסכחכן בבית שני סהיו פירותיה מתברכי' בימי
סמעון בן סטח סבעבו חיטין ככליות של סור הגדול ועורים להביא רחייה
דהוה סתיר בבית שני מעוברת דסמה בן נתינה סתו דפרק קמח דקידושין ז' לה
ובפרק בתרא דעל מבקשו מתנו חכמי יפרחל חבנים לחפוד וחבני ז' פר
חפור

דף פו תמוד בעו מימר כדמוכח פרק עבלה ערופה מדכתב במלואתם ותפילו רבי
יהודה דפליג עליה ואמר מימר מבו בנה מלמה את בית המקדש מודה כמי
דף פז דאמבי לעזר בעו מימר כדמוכח פרק מי שחזו גבי בניין בית המקדש
מעמה מלמה דקאמר הכי כיצד היכא מימר דאמינא מעה לאמבי לעזר
והניא על כרחין רבי יהודה היא דאמבי
נחמיה לך הזה מימר למקדש ועובדיה בן
כתיכה בבית מבי דקאמ' הדר למעה לאחרת
כולה לו עדה אחדות בעדרו ומבע פרות
היו מרעות עמה מעה מכייה עמה עזרא
כדתנן במסכת פרה וכמו כן קמה בפרק
דף פח רבי ישמעאל במסכת עין אחרי נמה בית
חמקומות אמבי מזבח במקומו אמבי יין
כיון דאיפמר על ידי מימר ים לומר דמתי
אין עומה אותן מלמות מלא תחגור בה
דף פט הכיפורים ופרק קמא דחולין אחריכן וכמה
כדי פגימת המזבח כדי מתחגר בה כפורן
ומיהו קמה בית המקדש כתב אבן מלמה
מפע נבנה ונקאמר רבי יהודה דהוה מימר
לבית המקדש:

ומלאו במזרק בזוית המזבח הוה מצי
דף צא לאותויי מתניתין דמסכת מידות
ובקרן מערבי דרומית היו מני נקבי כמין
מני חוטינין דקרן מהדמים היו נתוכי על
יסוד דרומי ואחרן בהן ומתערבין בחמה
ויוכלין לכחל קדרון אלא ניחא ליה לאיתויי
דרך כהנה מקום קרן ובקונטרים פירוש
מהקבים היו בר קליפות פיפול דם חטאת
לתוכו ובלע ונימא למילומו אלא היו
המתנות למעלה שא כנגד חודה מבחוץ:
זבחי מלמי ציבור מה לן לעיל פירמנו
אתאי לא אתי בבניין אב מה
חטאת בפנים כו' ולעיכין מתנות ליכא
דף צ לאקשויי לחטאת לבדדמי לעיל פרק קמא
חוטה דמה למעלה ואין אחרת דמה
למעלה:

פה עולה בפנים ואת עיכובא מנא לן
דבעיכוב בעולה לא ידעי עיכובא
שא מקל וחומר דאמר קרא רב אחד
בר אהבה לעיל אלא יהא טפל חמור מן
העיקר

וחוזר ומביא מלבן שהוא שלשים ואחד אמות
על שלשים ואחד אמות וחוזר ומביא מלבן
שהוא שלשים על שלשים וחוזר ומביא
מלבן שהוא אמה על אמה ומבי' חלוקי אבנים
מפולמות בין גדולות בין קטנות ומביא זפת
וקוניא וממחה ושופך והו קרן וכן לכל קרן
וקרן דגזיז ליה אבנים שלימות כתיב דמחית
מידי מיתותי ושקיל ליה דאי לא תימ' הכי הא
דאמר רב כהנא אבנים של קרנות חלולות
היו רכתב ומלאו במזרק כזויות במזבח הכא
נמי אבנים שלימות אמ' רחמנא אלא דמחית
מידיה מתותיה ושקיל ליה הנ דמחית מתותי
ושקיל ליה דרש רבא מאי דכתב וילך דוד
ושמואל וישבו בנויות ברמה וכי מה ענייו
נוי אצל רמה אלא שהיו יושבי ברמה ועוסקי
בנוין של עולם אמרי כתיב וקמרת ועלית אל
המקום מלמד שבית המקדש היה גבוה מכל
ארץ ישראל וארץ ישראל גבוהה מכל ארצו'
לא הוו ידעי רוכתיה היכא אייתו ספר יהושע
בכולהו כתיב וירד ועלה הגבול ותאר הגבול
בשבט בנימין ועלה כתב וירד לא כתב אמרי
שם הכ' הוא מקומו סביר למבנייה בעין עיטם
דמרלי אמרי ניתתיבי קלול כרכת' ובין כתפיו
שכן ואיבעית אימא גמירי דסנהדרין בחלקו
דיהודה ושבינ' בחלקו דבנימין ואי אזלינן ליה
מתפלינ טובא מוטב דניתי טוב פורת' כדכת'
ובין כתפיו שכן ועל דבר זה נתקנא דואג
האדומי ברוד כדכתב כי קנאת בתך אכלתני
וכתב זכור ה' לדוד את כל עונותו אשר נשבע
לה' ונומר אם אבא באהל ביתי אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום
לה' ונו' הנה שמענוה באפרת' מצאנוה בשד' יער באפרתה זה יהושע דקאתי מאפרים
מצאנו' בשדה יער זה בנימין דכתב בנימין זאב יטרף: מתני' זבחי שלמי ציבור
ואשמות אלו הן אשמות גזילות אשם מעילות אשם שפחה חרופה אשם נזיר אשם
מצורע אשם תלוי שחיטתן בצפון וקיבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן טעון שתי מתנו'
שהן ארבע ונאכלין לפני' מן הקלע' לזכרי כהונה לכל מאכל ליום ולילה עד חצות:

גמ'

קורא לור רחם המזבח וחוזר ומביא כו' ומעיבו על זה ומחלתו נמצאת כניסה לחמה זה יכול בולט
לחמה זה סביב: וחוזר ומביא כו' וזהו סובב על זה היה כהן מהלך כו מפני'
ונחזיל מהמלבן המליעי מה ומביבו על זה קצר ממנו מבי לחמות על מבי לחמות:
נמצא החמבי בולט מתחת העליון לחמה בכל כד מקום המערכה בלומר

ולא כתב ורד ועוד כתב בעלייה לחת מירושלים עד רחם ההר על פני גיא בן היכום ומעם עד היכ מהוח לרוח מערב כתב ותאר הגבול וירד הגבול: ולא
כתב ועלה וכחלת בנימין בכפול' על כחלת יהודה וגבול נגב לבנימין הוא גבול כפול ליהוד' שא מלק לורך כחלת בנימין מן המזרח ועד היכ שא עד ירושלים
ועד ההר אשר על גיא בן היכום ועד קריית יערי: כתב ועלה ותאר ולא כת' וירד ותאר חיב' לא עלי' ולא יריד למדכו מרחם ההר אשר על גיא בן היכום וכנ בוה
מן הכל ולמעלה מירושלי' דמירושלם ולמעם ועלה סבור למיבנייה בעין עיטם נרא' בעין מהוח מעין מי כפתח החמור מם לחר עליית ההר אשר על פני גיא בן
היכם לאשר לא נכתוב יריד' בכתיי' כיתתי בכלי נעמה לותו נמוך מועט וכבכהו מירושלי' מהיה כדכתיב כתיפיו ולא כתב רחמי היתי דלא
בכתה בעין עיט' מעום דרחיק מם כחלת בנימין מכחלת יהוד' יותר מפיעור הר הבית וחא לממוך לעכת הגזית לעזר' ואכו בעינן מכהדרין בעזר' דכתי' וקמת
ועלית וגו' וכריכא להיו בחלקו של יהוד' כדמפר' ואזיל גמירי מכהדרין בחלקו של יהוד' כדכתיב ומחוקק מבין רגליו אלו עכות אשר עיכה את עמו לעכוק
ולדעת ובמבע נמרי: אם אבא באהל וגו': מתני' זבחי שלמי ציבור כבמי עברת אשם נזילו החמור במעות הפיקדון אשם מעילו' הנמלה מן הקדש אשם
שפחה חרופ הבא על שפחה כנענית המיועדת לעבד עברי: אשם מיר מנטר' במת דכתיב בית והזיר לה' את ימי נזרו וגו' אשם תלוי ספק מגע בכרת אשר לא
חטא והו' כתב בויקר' גבי אשם מעילו' אשם ודחי לג מכל אלו מהוזכרו מפר' ודחין הן חוץ מאשם תלוי: מתי מתנו' מהן לרבי אשם מי זריק כבי' ד' מתי
מקרי לאשר יחטא וגו': ונאכלין לפני' מן הקלעים דכתי' באשם בויקח קדש לכל לאשם וגו' בקר הקדמי' תאכלנו וגו' וזבחי שלמי ציבור בגמ' מפר' מנא ליה:

גמ'

נמ׳ ועמיתם מעיר מזיס וגומר נבי מתי חלחם וכבמי מצרים כתב
ומיפיה דקרית: ובני כבמים וגומר על זבחי מלמים וגומ׳ על כריתי בשלמי
כבור כתב מלין קרבן יחיד טעון כלי סיר מלין חומריס סיר על קרבן יחיד
כרחמר בערכין: קדשים נפסלים בטבול יום וביולה ובליפה היקשא קמא תורת כוה

דחיתקום לחטאת הב מה חטאת כו׳ כיון דכתיב ולקח הכהן מת הזרוע מיפי דקרית קדש הוה לכהן מת המאר לבעלים קדש מיקדיי זרוע בשלה ומרלה כתיב קדש קדש׳ מת לא חיתקום לחטא׳ להכי דחיתוי על חומרת דקדש קדשים דכהדית תעטיס מרכתיב קדש ולא כתב קדשים: ונבי שלמי כבור לף על גב דכתב בהו כמי קדש יהיו לה׳ לכהן ולא כתב קדש קדשים כיון דכתיב לה׳ לגן למעוטיה הוה מהיקש:

דחיכא ליתא כמאן דכתב קדש קדש׳ דמי שא למאי הילכת׳ חיתקש חיל מיר חטאת מלא גילח על גחת מפלפתן יכא וחטאת חא דילפא מפלמים: מאי חיל מיר חס הביאו יחידי בלא חטאת ועולה יכא דכתי׳ ואחר יפתה הנזיר יין ואמר מר בפיפרי אחר מעמה יחידי והיכו פלמים מעיקר תנלחתו פל מיר תלויס בפלמיו פהרי הזקיקו לו לפלא מערו תחת הדוד כדכת׳ על האם אשר תחת זבח השלמים ותק בפיפרי ונלח הכי׳ פתח לחל מיעד בפלמי׳ הכתב מדבר כלומר גילוחו פל מיר על ידי דבר פר בו ושחט פתח לחל מועד והיכו פלמי׳ בייקרא לו חיכו שא כמשמעו פיגלח פתח לחל מועד מחם חס לאמרת כן דרך בחיק כו׳: מתני׳ קדשים קלי אין לך מועלין בהן בכל מקום אין טעונין כפרן: ונאכלין בכל העיר לכל אדם בלילה אחד: גמ׳ תנו רבנן בכל הדס לזרוק: ליום ולילה בתורה כתיב ותניא פלמיו לרבות פלמי מיר: המורם מהן אין התור חזה וסוק כשאר פלמי׳ דהא חייקא לפלמי׳ כדאמרן זבח השלמי׳ חס על תורה ותרבע חלות אל׳ מיכין עכה כרכתי׳ אחר מכל קרבן וגומר לכהן הזורק וגומר: ומורם מהיל מיר זרוע בשילה וחזה וסוק כמי בית כתיבי וחלות מכה אחת ורקיק מכה אחת וכיולא בהן נאכלין בכל העיר ליום ולילה אלא פלמים לבעלים: אלא לבהני׳ ולבעליהם כדכתב ואת חזה התנופה וגומ׳ לאתה ובניך ובנותיך תאכלו במקום טהור בפרס ויהי בית השמיני כת׳: וכי הרחמנו׳ בטומ׳ מכלי קרבנות הרחמנו׳ שנאמר תחילה בעניין כנון שעירי׳ ותנחה טהור מכלל שהוא טמא מדלא כתב קדש אלא טהור בתקב׳ קאמר ולא מן הכל כיכר בתחכה: הטהור מטומאה מצורע אחין מצורע נכנס לו טומא מטומאה זב מהזבין נכנסין שם: ואיזה זה מחנה ישרא׳ במדב׳ כל דגל בתוך חמישה דגלו ובית עולמים תוך ירושלים דאמרינן בשמחים מצורע מפתלח חוץ לג׳ מחנות זב נכנס למחנה ישראל אבל לא למחנה לויה והוא ובמדבר

נמ׳ מנא לן דבעי צפון דתני רבה בר רב חנן קמיה דרבא ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת מה חטאת בצפון אף שלמי ציבור בצפון אמר ליה רבא וכי חטאת מהיכן למדה מעולה דבר הלמד בהקיש חוז ומלמד בהקי׳ אלא מדתני רב מרי ברי׳ דרב כהנ׳ על עולותיכ׳ ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשי׳ אף זבחי שלמים ציבור קדשי קדשים מה עולה בצפון אף זבחי שלמי ציבור בצפון אלא הקיש קמא למאי אתא כי חטאת מה חטאת אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה אף זבחי שלמי ציבור לזכרי כהונה אמר ליה אביי אי הכי נבי איל נזיר דכתב והקריב את קרבנו לה׳ כבש בן שנתו תמי׳ אחר לחטאת כבש אחת בת שנתו לעולה הכי נמי נימ׳ דהיקש הכתוב לחטאת מה חטאת אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה אף איל נזיר נמי אינו נאכלת אלא לזכרי כהונה הכי השתא התם כיון דכתב ולקח הכהן את הזרוע בשלה מן האיל מכלל דכולי בעלים אכלי לי׳ זרוע בשלה מיהא לא מיתכיל אלא לזכרי כהונה קשיא ואי׳ אימא קדשי קדשים לא איקרו ואלא למאי הילכתא איתקש אמר רבי׳ שאם גלח על אחד משלשתן יצא: מתני׳ התודה ואיל נזיר קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ד׳ ונאכלין בכל העיר בכל אדם בכל מאכל ליו׳ ולילה עד חצות המורם מהם כיוצא בהן אלא שהמורם נאכל לכהנים לנשיהן ולבניהן ולעבדיהם: גמ׳ תנ׳ אחזה התנופה ואת שוק התרומה תאכלו במקום טהור אמר רבי נחמיה ובי ראשונים בטומאה אכלום אלא טהור מכלל שהוא טמא טהור מטומאת מצורע וטמא מטומאה זב ואיזה זה זה מחנ׳ ישראל ואימא טהור מטומאה זב וטמא מטומאת מת ואיזה זה זה מחנה לויה אמר אביי אמר קרא ואכלתם אותה במקום קדוש אותה במקום קדוש ולא אחרת במקום קדוש אפק׳ למחנה לויה הדר כתב במקום טהור אפקה למחנה ישראל רבא אמר אותה במקום קדוש ולא אחרת במקום אפקה לגמרי הדר כתב רחמנ׳ תאכלו במקום טהור עיילא למחנה ישראל ואימא עיילא למחנה לויה לחדא מעיילינן לתרתי לא מעיילינן אי הכי אפוקי נמי לחדא מפקינן מתרתי לא מפקינן ועוד לא תוכל לאכול בשעריך כתיב אלא מחוורתא כדאביי: מתני׳ שלמים קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד: גמ׳ תנו רבנן מועד ושחטו לפני אהל מועד להכשיר את כל הרוחות בקדשים קלים קו לצפון ומה קדשים קלים שלא הוכשרו בכל הרוחות הוכשרו בצפון קדשים קלים שהוכשרו בכל הרוחות אינו דין שהוכשרו בצפון רבי אליעזר אומר לא נאמר הכתב אלא להכשיר צפון שיכול והלא דין הוא ומה קדשים קלים שהוכש׳ בכל הרוחות לא הוכשר מקומן אצל קדשי קדשי׳ קדשי קדשים שלא הוכשרו אלא בצפון אר שלא הוכשר מקומן אצל קדשים קלים תלמוד לומר אהל מועד

ויקרא כג

דף נו

דף ס

כתובות ד׳

דף מ

ויקרא ו׳

ויקרא ז׳

ויקרא ג׳

שמות יב ג

ויקרא ח׳

העזקר ודבר הלמד בקל וחומר חיכו חוזר ומלמד בקל וחומר בהיקש חס לא כאמר דסבירא ליה כרב פפא הלא היקשא קאמר למימי אחא לא מפי למימר לעיכיין חרבע מיתות על חרבע קרבות כרפרי׳ וכי תימא לעיכיין פסוק מיתות דכותן וחוזר ונותן כרקאמר רבי יסמעאל בעולה לעיל כיון דחיתקש כמי לעולה חין לכו למבו׳ מעולה: מה חטאת חיכה כאכלת לזכרי כהונה תימא דלקמן פרק דם חטאת ופרק התודה כפקא לן מקראי אחריכי ואס תאמר כיון דחיתק׳ לחטאת חס כן יפסלו פלא לפמה בחטאת ולרבכן דדחפיכן פרק קמא חותה כיחא אבל לרבי אליעזר קשה ופריך לדקדק בפרק התכלת דגמ׳ פלמי חובה מפלמי נדבה לא מקשיכן לחטאת פאס גלח על אחת מפלפתן יכא היא דפריך קרא בכזיר המפלח פפרו תחת הדוד פל חטאת תיפוק לי מהך היקשא׳ פלמים

במאי קא מיפלגי תנא קמא סבר תלת׳ קראי כתיבי חד לגופיה דניבעי פתח אוהל מועד וחד להכשיר צדדין וחד ליפסול צידי צדדין וצפון לא איצטריך קרא ור׳ אלישר סבר חד לגופיה דניבעי פתח אהל מועד וחד להכשיר צפון וחד להכשיר צדדין וצידי צדדין לא איצטריך קראי מאי שנא הכא דכתב פתח אהל מועד ומאי שנא התם דכתב לפני אהל מועד קא משמע לן כדרב יהודה אמר שמואל דאמר רב יהודה אמר שמואל שלמי׳ ששחטן קודם שיפתחו דלתות ההיכל פסולין שנאמר ושחטו פתח אהל מועד בזמן שהוא פתוח ולא בזמן שהוא נעול איתמר נמי אמר מר עוקבא בר חמא אמר ר׳ יוסי בר חנינא שלמים ששחטן קודם שיפתחו דלתות ההיכל פסולין שנאמר ושחטו פתח אהל מועד בזמן שפתח ההיכל פתוח ולא בזמן שהוא נעול במערבא מתני הכי אמר רב יעקב בר אחא אמר רב אשי שלמים ששחטן קודם שיפתחו דלתות ההיכל פסול ובמשכן קודם שיעמידו לויי׳ את המשכן ולאח׳ שיפרקו לוי׳ את המשכן פשיט׳ מנוף כנעול דמי וילון מאי אר זירא היא עצמו אין נעשה אלא אפתח פתוח גובהא מאי תא שמע דתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר שני פישפשין היו בבירת החליפות וגובהן שמונה כדי להכשיר את העזרה כולה לאכילת קדשי קדשים ולשחיטת קדשים קלים מאי לאו דגבהו נינהו שמונה לא דאיכא קמיה גובהה שמונה מיתיבי כל השערים שהיו שם גובהן עשרים אמה ורוחב עשר אמה פשיפישין שני והאיכא צדדין דמעייל להו בקרן זווית אחורי בית הכפורת מאי תא שמע דאמר רמי בר רב יודא אמ׳ רב לול קטן היה אחורי בית הכפור׳ גבוה שמונה אמות כדי להכשיר את העזרה לאכילת קדשי קדשי׳ ולשחיטת קדשי׳ קלים והיינו דכתב שני׳ לפר בר מאי לפר בר אמר רבה ברב שילא כמא׳ דאמ׳ כלפי בר אר יהוד׳ אמר שמואל אין חייבין משום טומאה אלא על

אורך

ף ה שלמים ששחטן קודם פתיחת ההיכל מפורש בפרק קמא דיעיורין

ף מא ובפרק התכלת הוה עצמן אין נעשה אלא בפתח פתוח מהוילון

ממעטת עצמו לכניעות בעלמא אלא יפתכלו בהיכל בפעת פתיחה דאי

מסוס לאחר פתיחה הרי יכולין להיות הדלתות גובהה מאי תימא אי גובהה

חציב הפסק אם כן כנגד המזבח יפסל

ממפסיק ואין לומר מסוס דרוסה פתח

מלמעלה למזבח דהא פלקא דעתך הפתח

דגובהה ממה מפסיק דליכא למימ׳ מסוס

דגובהה ממו׳ היה סותם כל הפתח דהא

סבור מהיה הפתח גובה עשרים אמה

ף יו כדפרים בסמוך ולע דבימות פרק קמא

גבי כהן הטורף פרה מהיה כותל מזרחי

כתוך מיוכל לרחות פתח אהל מועד ונקמ׳

התם דרך פלגו אמת עילאה היה יכול

לרחות ואמת היינו דוקא הזאה מהיתה

מעומד אבל מחיטה היתה מיושב ואכתי

תיקשי מכנגד אמתי כפר למחוט כדאמר

כל המזרק כולה כשירה למחיטה מכי פ

ף לו פשפשין היו בבית החליפות בשפת

מידות דאולם עודף עליו אמה ושפה אמה

מן הכותל ואמה ושפה אמה מן הדרום

והוא היה נקרא בית החליפות והיו לו פני

פשפשין להכשיר את כל העזר׳ דאותו חצר

עד כותל מערבי דקאי מזרח ולא כמו שפיר׳

בקונט שהכל קורו בית החליפות עד כותל

ף לד מערבי ובפר׳ הניתקין גבי כהן גדול ביום

הכיפורים דקאמר חזיניה בשפשף ופירש

בקונט׳ דפני פשפשין היו בחות׳ החליפות

ותימה בדיל פי׳ דדרך פשפשין לא היה יכול

לרחות כלל ופיר׳ רבינו יהא דחזיניה דרך

פשפש שיעמו פשפשין לרחוץ שם פיגול ושם

ף לה ונס זה הקש׳ דלעיל פרק כל הפסולין

פריך וניעבר פשפש הכל בכותב הכל נכת׳

מיר׳ עלי הסכיל ומפר הר יעק׳ מתורלוגם

דהתם פשפש היינו דרך שלול מלחורי בית

הפרס׳ סירוגה מסס דרך בית קדש הקדשי׳

ופס כל שלול לויו׳ דרך פתח הגדול לעולם

פנים לפר גבי דומרין מיתי להתי קרא

בפרק קמ׳ דתמי׳ תימה לי להורי הכפרת

היכך יכול לפחוט הא היינו יכול לרחות מס

פתח אהל מועד דרך חלון דלפר בר דהא

ף ל׳ פני פרכ׳ בין היכל בין קדשי הקדשי׳

ובברכת לא היה סוס פתח אלא לחת פרוס׳

מן הדרום ולח׳ מן הפנים ויש לומר דהתם

קדשי פתח ורוחה בו קדשי׳ דלא ברע

מלהל מועד כמו לחורי בית הח׳ לפנים׳ שהיו

פשפשין וקרויין פתח ועי׳ כן כפר למחוט

על כותל מערבי לפי מרוחה בתן האולם

מקדושי אהל מועד למתן דחמר קדוש היכל

ואולם חדא מילתא ונס כל דכשלמא פני

פשפשין דבית החליפות הוו פתוי פתחים

קטנים ומשפשין כניסה ויציא׳ ומיקרו פתח

לאהל לפר בר חלון קטן ולא פתח מיקרי

ובסוף התערובת קדי ליה דרך משפשף

ולא מיקרי ביתה דרך אם זהו הוה נקב

בפתחו על היכל לא היה יכול לפחוט אם היה הפת׳ נעול על פתך לותו

נקב קטן: בדרך קדשי

במאי קמיפלגי תנא קמא סבר תלת׳ קראי דמיירי בפתח אהל מועד וחומר

דתתח רבי לעזר למימר לית תרבויי מיבעי: דקרית לפתח היכל דניבעי

פתח אהל מועד כדאמרי׳ לקמן אתח אתח אין פתח קודם מיפתח הדלתות:

וקודם מיעמדו הלויים לת המשכן ולאחר שפירקוהו לא היה פותח והד

להכשיר צדדין כל רוחב העזרה דלא תימא

כנגד הפתח דווקא להכי הדר כתב לפני

ולא כתב פתח וכל הלויר בכלל לפני דלא

כתב כנגד: וחד לפסול צידי צדדין כגון

לפנות ולפניו תוכו קדם פסולות למחיטה

כדלקמן דלא תימא מדפתח לאו דווקא

לפני כמי לאו דווקא לא פיהה אהל מועד

להכי הדר כתב לפני לימיר דדווקא הוא

ולא לפנות כפון לא ליפטריך קרא דמקל

ותומר קלתי: וחד להכשיר כפון דקל

וחומר מיעוטי ממעיט ליה לחידך ניפה

וקו דרבכן לא דרים דחיכא לתיומר דהא

קבע כפון ולהאי מאי רוחו דמי׳ דרומתי׳

דכפון תרוסו שא דקביעת מקום בעלמא

הוא וצידי צדדין לפסול לא ליפטריך קרא

דחדיני לפני כתב בקמץ לפון פתח הימו

שא החלל והפותח והנועל קרוי דלת מנוף

סגור ולא נעול כמו הגפת דלתות:

וילון פרוס כנגד הפתח מי הוי כנעול או

לא הוי עצמו וילון עצמו היכו חומה אלא

כפתח פתוח דלכניעותא בעלמא עביד:

גובהה כגון תל או ען מוטל כנגד הפתח

מפסיק בין פתח למחיטה: פני פשפשין

היו בבית החליפות פודף מהעולם עודף

על רוחב ההיכל לכפון ולדרום טו אמה

לכל רד ואחרכו למזרח מן המערב אלא יש

ובכותל המערבי של אותו עודף היו חלונו

לגמ מכיוון מבחון ולכ׳ קרוי ההבר כנגדו

עד כותל מערבי של העזרה בבית החליפו׳

ובאותן פני כתלים היו פני פתחים קטני׳

והכי נמי תניא להא בתוספתא בהדיא:

רבי יוסי בר יהודה אומר פני פשפשין היו

בבית החליפות ופתוחין למערב וקסבר

אולם נמי קרוי אהל מועד להכפיר את כל

העזרה את כל אתר העזרה מיהו בכלל

לפני אהל מועד על ידי פתח אחרון והוו

צידי צדדין כנגד מכנגד זוית כותל האולם

ולמערב בכפון ובדרום לבית החליפו׳ ובי

החליפו׳ עצמו ואלו פני פשפשין מכפירין

כל בית החליפות לאחרכו ולרחבו דקרינה

מהתתה לפני ולקמן פריך החיכא צדדין

ולאכילה קדשי קדשי׳ קסד התם׳ דלאכילה

מיי בעי׳ לפנים ולקמן אמרינן מיי מיכון

לכילה: הכי מאי לאו דחיכ׳ קמייהו גובהה

ממה מהיו כנגדן כל גבוהה ממה ונמ׳

גובהה לא פסיל: לא דגביהי היינו

ממ׳ גובהן של פתחים ח׳ אמות: פשפשין

מהני מהן פתחים קטנים ואין תמיסין

כניסה ויציאה אלא להכשורי בשת בעלמ׳

והחיכא צדדי׳ היינו חוור סבין כותל האולם

לכותל העזר׳ לדרו׳ ולכפון דהיו להו אחורי

חותה פתחים ולא היו לפני דפתח להו בקרן זוית של אולם מקבל הפתח

פונה לכפון ומקבלו למערב וכן בדרום אחורי בית הכפרת אחת מפרה

אמה היו חוור חומת עזרה למערב כזה

לפחוט דקאמר כל העזרה כפירה לול כמין חלון פתוח מן הפתח מאחורי בית הכפרת לחוץ העזרה והיינו דכתיב מניס

מפתני במקפר המזרחי במקדם לכל הפתחין וקאמ׳ מני ממרתו לבר והיינו לחותו לול: כמקן דאמר

בלפי חון אחורי כל כותלי ההיכל וקדש קדשים: אין חייבין משום טומאה נכנסים טמא להר הבית חיכו חייב אלא אם כן

חלל העזרה והוא:

קיס

אורך מאה ושמונים ושבע על רוחב מאה ושלשים וחמש תני תנא קמיה דרב נחמן כל העזרה היתה קפ"ו על רוחב קלה אמ' ליה הכי אמר לי אבא כנון זה כהנים נכנסין לשם ואוכלין שם קדשי קדשים ושוחטין שם קדשי קלים וחייבין משום טומ' למעוטי מאי אילימ' למעוטי חלונות דלתות ועובי החומה תנינא החלונות ועובי החומ' כלפנים ואלא למעוטי לשכות ואי במזיות בחול ופתוחות לקדש והתניא תוכו קודש כדרבנן וראורייתא לא והתנן לשכות בנוייות בחול ופתוחות לקדש שהכהנים נכנסין לשם ואוכלין שם קודשי קדשים ושירי מנחה תלמוד לומ' בחצר אהל מועד יאכלוה התורה ריבתה חצירות הרבה אצל אכילה אחרת אמר רבא לאכילה שאני אבל לעיניין טומאה לא והתניא לשכות הבנוייות לחול ופתוחות לקודש כהנים נכנסין לשם ואוכלין שם קדשי קדשים ואין שוחטין שם קדשים קלים וחייבין משום טומאה לאו אמ' אין שוחטין תני אין חייבין בשלמא אין שוחטין בעינא כנגד הפתח וליב אלא אין חייבין אמאי וליטעמיך אין שוחטין מי לא עסקינן דאיכא שחיטה כנגד הפתח דאי ליכא למאי איצטריך אלא אף על גב שאינו כנגד הפתח תני אין שוחטין שא קדישא תני נמי אין חייבין ולאכילה לא בענן כנגד הפתח והתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר שני פישפושין היו בבית החליפות וגובהו שמונה כדי להכשיר את העזרה לאכילת קדשי קדשים ולשחיטת קדשים קלים אמר רבינא סמי מכאן אכילה והכתב בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אותו קדשי שעה שאני: אמ' רב יצחק בר אבודימי מניין לרם שנפסל בשקיעת החמה שנאמר ביום הקריבו את זבחכם יאכל ביום שאתה זובח אתה מקריב ביום שאי אתה זובח אי אתה מקריב האי מיבעי ליה לגופיה

קדשי קדשים

מעה מאי דתנן הכותב בהול מועד דכת' ומפתח אהל מועד לא תצאו ז' ימים מכאן מכיין לרם שנפסל בשקיעת החמה פי' בקונט' דלא מהניא ליה הלכה ברחם המזבח להכטורי למחר לזריקה ותימה הכית' למאן דאמר אין הלכה כרחמו על מזבח הלא למאן דאמר מועלת

תורס אור במה לי קרא בלילה אין יכול לזרוק דביום כוותו כתב ולמחר מיפסיל בעמוד השחר בתימוריס וכי תימא דאיצטריך קרא מפו' דיתמורין דקיימא לן אם עלו לא ירדו וקמ"ל ברם דירדו והלכתא דמאן דאמר אי נמי הוא דף כה לקמן פר' המזבח מקדש הלא ירד אף ברם ואי לרבי יהושע החמר רחץ המזבח מקדש פסולין הלא ירדו בהקטרה ואם כן קרא דהכא למה לי ויש לומר דאיצטריך קרא לפסול דם בליכה מפוס דהוה תמיכה הלא מיפסיל כי היכי דאין חייבין עליו מפו' פיגול וכותר ומי אין טעם זה נכון והרי עכי' ולבונה לר' סמעון דאין חייבין עליהם מפו' כותר ומיפסלי בליכה היכא דקדשו בכלי ועוד דהוה ליה למימר מניין לרם שנפסל בליכ' ויש דלפ' מקיעת החמה הייכו תחילת מקיעה קודם כלות הכוכבי כדאמ' דמקיעת החמה ועד כלות הכוכבים ר' מילין בפ מי שהיה טמא ומטבול יום לעיניין דף נד כותן ומפסוק מיותר ממעט ליה הכא מכיוס הקריבו ובכל דוכתא חסוב יום עד כלות הכוכבים כדאמר לקמן פ' על פי סיון דאייס לדבר זכר לדבר ולכתבו עושים במלאכה חניים מחזיקים ברחים מעלות השחר ועד כלות הכוכבים ואומר והיה לכו הלילה לימסו והיום למלאכה בפ' דמי לילה דף ס והשתא לא הוי כתו מקיעת החמה דמסכת תעניית כל תעניות מלא מקיעה עליו החמה דף יב היינו תעניות וקבלה בידינו בכלות הכוכבי ובתי מדרשות היה שמעו דכפסל דף נס הרם בשקיעת החמ' מקודש כלות הכוכבים תרב' מילין דרך רחוק מן המודיעי' מפו' הלא מטי לירושלי עד תחילת מקיעה קודש החמה דקשבר כל ה' זמן מחיטת הפסח ואין לרחות ההיא דמי מדהיה טמא רבנן עבוד הרחק כדי מלא יכא לידי הלכת דם וכדי לזרוק בפסח והעתידו דבריהם במקו' כרת והאי הלא חסיב ליה בפסחים בהדי חיכך בפרק החלב הלא לא חסיב דף פד חתיכה יכלתו והבאתו מחוץ לתחום הלא חסיב הלא דבריס על חידום והא דאמר בפסחים דכלקין ליום אחר מחשבי בדמו מפתפק החמה הייכו תחילת מקיעה ומדאורייתא הלא כלות הכוכבים דתימורין וכשר דחסיב לתמן בהדי דם מפתפק החמ' דלקמן לא חוי כתו מפתפק החמה בעלמא דרבינו תם לפרש דמקיע' דווקא מפתפק תחילת מקיעה אבל מפתפק מפו' סוף מקיעה מפו דקשה ליה דבסוף בין מדליקין מפתפק אי מקיע' דף לה

החמה עד לילה תרי ריבעי אי לא וכשר' אי מהיה טמא מפתפק מפתפק החמה מפתפק עד כלות הכוכבים תרבע מילין וחסיב ליה במדרת היום דמכשר רבינו דף נה דקס דמקיעה מפתפק תחילת מקיעה מהחמה מתחלת ליכנס בעובי הרקיע ואתי כשיר דבמתוך קתני בבי כשר קרני קליס ובכשרס מפתפק החמ

ייין דכתב בהו לפני ה׳ כמו מחיצה דרמיכן לפני ה׳ בעזרה ועוד תמריכן
ף יג בתמור׳ בפוף הלן קדשים הם ללמוד על הבכור מה להלן קדשים מן הקלעים
החומר היינו פרוך פהרי כבר נאמר לפני ה׳ אלהיך תאכלנו והם כן ליבעי
לאתויי מן הקלעים בפחיטה וזריקה דכפקא לן מדכתב לא תוכל לאכול
בפעריך מעשר דגנך וגו׳ ובכורו׳ בקרבך
ובאהלך דמשמע בפעריך הוא דלא תוכל
לאכול הא בירושלם אכול ומעשר בהמה
גמר מהעברה העבר׳ מבכור ומיהו קשה
דבהמורה קאמר הא כתיבי חטאת ואשמו׳
ף יד כדדרשינ׳ בפ׳ בתרא דמכות בדרך ובאהלך
הלן חטאות ואשמות וזריקה לפר׳ דכפקא
לן מדרשינן בגמר׳ לחזה ופוק על פלמי׳
הנאכלין לפני יפים והוא הדין לעיניין
הנאכלין בכל העיר ותור׳ ואיל נזיר ופלמים
כפקא לן מקרא דחזה ופוק על מילואין:
לפני יפים פירוש בקונטרים בבכור ילף
לה בגמרא מעשר ולא ידענא מהיכא ופוב
הגי׳ דילף העברה העברה מבכור ותימא
הם כן תיפשוט מהכא דדבר הלמד בגזיר׳
שוה חוזר ומלמד בהיקש למתן דתם׳ היינו
ודבר אחר לא הוי היקש ולעיל אמריכן
דיחיד חוזר ומלמד בגזירה שוה מדרבי
יוחנן וכדאיה דמעשר ילף מפלמים בבניין
אב מה פלמים קדשים קלים אף מעשר
קדשים קלים דבכור נמי הוה אחי מפלמי׳
אי לאו משום דמתנה לכהן והם כן מעשר
דלא הוי מתנה לכהן מפלמי׳ אתי: הפסח
חיובו כאכל כו׳ תימא ליתני נמי דחיובו כאכל
הלא מצות ומרורים ותירץ הר״ר חייט דלא
חמי׳ שלא דבר מכונדו בקדשים והוא חלוק
מהם דמאחר קדשים נאכלים ביום ובלילה
עד היום ולכל אדם בכל מאכל ופסח חיובו
באכל הלא בלילה עד חצות ולמכויין ובלי הי
נמי לא תכף מצות ומרורים דחין מעכבין
אלא לאו משום דגופיה: למה לי למיכתב
סביב בעולה בחטאת הוו פני כתובים
סביב דעולה לישטריך לכדאמר לעיל אבל
זריקה זריקה אחת תלמוד לומר סביב שלא
סביב דחטאת קשה׳ למה לי דרבע קרנו׳
כתב ביה ומיהו לר׳ יפמעל קשה דליפטרי׳
לגזירה שוה דילף מיניה פקוק לרבע
מתנות בעולה כדאמר לעיל ועוד למה
לעיל בחטאת נותן אתה חילק ואתה חילק
ליפטריך בחטאת סביב לגופי׳ שלא תאמ׳
דקני בעתי מתנות ברוב אחת בעתי
קרנות ומתן סביב דעולה הוא דמייתי
דטובא סביב כתב בעולה בפרשת ויקרא
ועוד דעולה לתיש זריקה מפלמים
ואי מקשין לחזה ופוק על תודה תפוס
דלחומרא מקשי׳: וכי דבר הלמד בהיקש
חוזר ומלמד בהיקש תימא ובקשיא לחזה
ופוק על חיל מזיר דכתב בהדיה ואכל לה׳
ף ו ולילה כדמרכינן לעיל בפרק קמא כל
הפסולין דהאי דמרבי׳ מבשר זבח תודת
פלמיו חסיב היקשא הם היכי ילף לה לעיל
מחטאת ואפס דילפינן מהוא קרא לעיל
ליבעיא לן אי דבר הלמד בהיקש חוזר
ומלמד בביניין אב ולא ליפטריה ואם לומר
דמפתברת

לגופיה ללמד זמן אכילת פלמים ביום זביחתו ומחרת: הכי גרסינן הם
כן ניחא קרא ביום זבחו יאכל ביום קרבנו אבל לא ביום אחר אלא
הקריבו למה לי שם ביום שאתה זובח אתה מקריב ביום שאי אתה זובח אי אתה מקריב
ודילמא הכי קאמר רחמנא אי קריבה קריב דם האידנא ניתאכיל בשר האידנא ולמחר
אי קרב דם למחר ניתאכיל בשר למח׳ וליום׳ אוחרא אם כן נימא קרא ביום הקריב יאכל
זבחו למה לי שמע מינה ביום שאתה זובח אתה מקריבו ביום שאי אתה זובח אי אתה
מקריבו: איתמר המחשב לאור שלישי חזקיה אמר כשר רבי יוחנן אמר פסול חזקיה
אמר בשר דהא לא אינתיק לשריפה רבי יוחנן אמר פסול דהא אידחי ליה מאכילה
האוכל לאור שלישי חזקיה אמר פטור דלא אינתיק לשריפה רבי יוחנן אמר חייב דהא
אידחי ליה מאכילה תניא כוותיה דרבי יוחנן קדשים הנאכלין ליום אחד מחשבין ברמן
משתשקע החמ׳ ובבשרן ובאימוריהן משיעל׳ עמוד השחר קדשים הנאכלין לשני ימים
ולילה אחת מחשבין ברמן משתשקע החמה ובאימוריהן משיעלה עמוד השחר ובבשרו
משתשקע החמה של שני ימים: תנו רבנן
יכול יהו נאכלין לאור שלישי ודין הוא זבחים
נאכלין ליום אחד וזבחים נאכלין לשני ימים
מה זבחי׳ הנאכלים ליום אחד ולילה אחריהן
אף זבחים הנאכלין לשני ימים ולילה אחריהן
תלמוד לומ׳ והנותר עד יום עד יום הוא נאכל
ואינו נאכל ליום שלישי יכול ישרף מיד ודין
הוא זבחים נאכלין ליום אחד וזבחים נאכלין
לשני ימים מה זבחים הנאכלין ליום אחד
תכף לאכילה שריפה אף זבחים הנאכלין
לשני ימים תכף לאכילה שריפ׳ תלמוד לומר
ביום השלישי באש ישרף ביום אתה שורפו
ואי אתה שורפה בלילה: מתני׳ הבכור
והמעשר והפסח קדשים קלים שחיטתן בכל
מקום בעזרה ודמן טעון מתנה אחת ובלבד
שיתן כנגד היסוד שנאמר באכילתן הבכור
נאכל לכהנים והמעשר לכל אדם ונאכלין
בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים
ולילה אחד הפסח אינו נאכל אלא בלילה
ואינו נאכל עד חצות ואינו נאכל אלא למנויו
ואינו נאכל אלא צלי: גמ׳ מאן תנא
אמר רב חסדא רבי יוסי הגלילי היא דתניא
רבי יוסי הגלילי אומר חלבו לא נאמר אלא
חלבם דמו לא נאמר אלא דמם לימד על בכור ומעשר ופסח שטעונין מתן דמים
ואימורין לגבי מזבח כנגד היסוד מנא להן אמר ר׳ אליעזר אתיא זריקה מעולה
ועולה

ועולה גופה מנלן דכתב עלה יסו׳ מזבח העולה
למד על עולה חובה שט׳ עון יסוד אי מה להלן
שתי מתנות שהן ארבע אף כאן שתי מתנות
שהן ארבע אמר אביי למה לי למכתב סביב
בעולה סביב בחטאת הוו שני כתובין הבאין
כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין
אלא למאן דאמר מלמד מאי איכא למימר הוי
אשם שלש ונ׳ ודאי אין מלמדין: הבכור נאכל
לכהנים תנו רבנן מניין לבכור שנאכל לשני
ימי׳ ולילה שנאמ׳ ובשר׳ יהיה לך כחזה התנופ׳
ובשוק התרומה הקישו הכתוב לחוד׳ ושוק
של שלמי׳ מה שלמים נאכלי׳ לשני ימי׳ ולילה
אחר אף בכור נאכל לשני ימי׳ ולילה אחד וזו
שלה נשאלה לפני חכמים בכרם ביבנה בכור
לכמה נאכל נענה רבי טרפון ואומ׳ לשני ימי׳
ולילה אחר היה שם תלמיד אחד שבא לבית
המדרש לפני חכמי׳ תחילה ורבי יוסי הגלילי
שמו אמר לו רבי מניין לך אמר לו בני שלמי׳
קדשים קלים ובכור קדשים קלים מה שלמי׳
נאכלי׳ לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל
לשני ימי׳ ולילה אחד אמ׳ לו׳ בכו׳ מתנ׳ לכהן
וחטאת ואשם מתנה לכהן מה חטאת ואשם
ליום ולילה אף בכור ליו׳ ולילה אמר לו נרון
דבר מתוך דבר ונלמד דבר מתוך דבר מה
שלמי׳ אין באין על חטא אף בכור אינו בא על
חטא מה שלמי׳ נאכל לשני ימים ולילה אף
בכור נאכל לשני ימי׳ ולילׄ אחד אמר לו רבי
נרון דבר מדבר ילמד דבר מדבר חטא׳ ואשם
מתנה לכהן ובכור מתנה לכהן מה חטאת
ואשם אין באין בנדר ונדבה אף בכור אינו
בנדר ונדבה מה חטאת ואשם נאכלין ליום
אחד אף בכור נאכל ליום אחד קפץ ר׳ עקיבא
ונסתלק רבי טרפון אמר לו הרי הוא אומר
ובשר׳ יהיה לך הקישן הכתוב לחזה ושוק של
שלמים מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה
אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד אמר לו היקשתו לחזה ושוק של שלמים
ואני מקישו לחזה ושוק של תודה מה תודה נאכלת ליום ולילה אף בכור נאכל ליום
ולילה אמ׳ לו הרי הוא אומר ובשר׳ יהיה לך שאי׳ תל לך יהיה ומה תל לך יהיה הוסיף
הכתוב הויה אחרת בבכור וכשנאמרו דברים לפני ר׳ ישמעאל אמ׳ להן צאו ואמרו לו
לרבי עקיבא טעיתה תורה למרה משלמי׳ דבר הלמד בהקיש חוזר ומלמד בהקיש אי׳
עליך לידון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון ורבי ישמעאל האי לך יהיה מאי עביד
ליה לום׳ על בכור בעל מום שהוא מתנה לכהן שלא מצינו בכל התור׳ ור׳ עקיבא יליף
ליה מבשרם חד תם וחד בעל מום ורבי ישמעאל מבשרם דהנך בכורות דקאמר במאי

ועולה גופה מנלן דכתב עלה יסו׳ מזבח העולה
למד על עולה חובה שט׳ עון יסוד אי מה להלן
שתי מתנות שהן ארבע אף כאן שתי מתנות
שהן ארבע אמר אביי למה לי למכתב סביב
בעולה סביב בחטאת הוו שני כתובין הבאין
כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין
אלא למאן דאמר מלמד מאי איכא למימר הוי
אשם שלש ונ׳ ודאי אין מלמדין: הבכור נאכל
לכהנים תנו רבנן מניין לבכור שנאכל לשני
ימי׳ ולילה שנאמ׳ ובשר׳ יהיה לך כחזה התנופ׳
ובשוק התרומה הקישו הכתוב לחוד׳ ושוק
של שלמי׳ מה שלמים נאכלי׳ לשני ימי׳ ולילה
אחר אף בכור נאכל לשני ימי׳ ולילה אחד וזו
שלה נשאלה לפני חכמים בכרם ביבנה בכור
לכמה נאכל נענה רבי טרפון ואומ׳ לשני ימי׳
ולילה אחר היה שם תלמיד אחד שבא לבית
המדרש לפני חכמי׳ תחילה ורבי יוסי הגלילי
שמו אמר לו רבי מניין לך אמר לו בני שלמי׳
קדשים קלים ובכור קדשים קלים מה שלמי׳
נאכלי׳ לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל
לשני ימי׳ ולילה אחד אמ׳ לו׳ בכו׳ מתנ׳ לכהן
וחטאת ואשם מתנה לכהן מה חטאת ואשם
ליום ולילה אף בכור ליו׳ ולילה אמר לו נרון
דבר מתוך דבר ונלמד דבר מתוך דבר מה
שלמי׳ אין באין על חטא אף בכור אינו בא על
חטא מה שלמי׳ נאכל לשני ימים ולילה אף
בכור נאכל לשני ימי׳ ולילׄ אחד אמר לו רבי
נרון דבר מדבר ילמד דבר מדבר חטא׳ ואשם
מתנה לכהן ובכור מתנה לכהן מה חטאת
ואשם אין באין בנדר ונדבה אף בכור אינו
בנדר ונדבה מה חטאת ואשם נאכלין ליום
אחד אף בכור נאכל ליום אחד קפץ ר׳ עקיבא
ונסתלק רבי טרפון אמר לו הרי הוא אומר
ובשר׳ יהיה לך הקישן הכתוב לחזה ושוק של
שלמים מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה
אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד אמר לו היקשתו לחזה ושוק של שלמים
ואני מקישו לחזה ושוק של תודה מה תודה נאכלת ליום ולילה אף בכור נאכל ליום
ולילה אמ׳ לו הרי הוא אומר ובשר׳ יהיה לך שאי׳ תל לך יהיה ומה תל לך יהיה הוסיף
הכתוב הויה אחרת בבכור וכשנאמרו דברים לפני ר׳ ישמעאל אמ׳ להן צאו ואמרו לו
לרבי עקיבא טעיתה תורה למרה משלמי׳ דבר הלמד בהקיש חוזר ומלמד בהקיש אי׳
עליך לידון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון ורבי ישמעאל האי לך יהיה מאי עביד
ליה לום׳ על בכור בעל מום שהוא מתנה לכהן שלא מצינו בכל התור׳ ור׳ עקיבא יליף
ליה מבשרם חד תם וחד בעל מום ורבי ישמעאל מבשרם דהנך בכורות דקאמר במאי

ויקרא ד

פסחים ס״ה

דמסתברא לאקושי לתורה מכוהב׳ בכל בהמ׳ בכור ולא חיל מיר וחיכו כוהב
ולא בחיל חיכמי בפוק חימין כתב ותורה ילפינן מעלמים דכתב בהו ימין
לבל חיל מי׳ לא כתב בית ימין וחיבעי חיל׳ חוץ מפני בחדא זימנא בעיר פי׳
בקו׳ דכולה תילתא דהיכל בעי למילף מבנים וחיידי דניתן היקש לדרוש
בפר ולמעלה בפעיר נדרום ולחד בבת
חחת לף הלמד בפנים בהיקש עמו ובבי
היקש דלעיל כמי לם היכו פריכין ללמוד
לבכור מנוף חזה ופוק וחמן לכילה והקש
בכור לתור עכמ ללמוד פתיהן מחכה מתוך
פתורה מלמד עליו זחן לכילה דכתיב בה
מלמד עליו כמי חזה ופוק מלמדתו בהיקש
מעלמים לבל עכמיו מלה הוקש לתורה שלא
לחזה ופוק וללמוד ממנו זמן לכילה לבדו
לם לתה חומר לחזה ופוק על תור היקשו
הכתוב בו עכמו לא למדו בתורה חלא
בהיקש עד כחן לפוק זק לפי׳ מהו
דחמ׳ לעיל דיותרת ופתי הכלי בעא הוי
דבר הלמד בהיקש וחיכו חוץ ומלמד בהיקש
מעלמ דכתיבת ההיא היקשא לרבריס
דכתיבי בפר העלם גופיה כגו׳ חזהו וכמ׳
דברי׳ ולא חמרי בחד זימנ׳ בתי ועוד חמריכ׳
לעיל דלא ילפינן זבחי מלמי ביבור לבפוק
מחטאת מפו׳ דהוי דבר הבח בהיקש וחיכו
חוזר ומלמד בהיקש מעלמ דפריכה ההיא
ילפינן בהיקשא דוכן יעשה בחוץ בו בפר
בו בפעיר וכן מפנש הלמדה דכתיבי בפר
בפנים ילפינן בין בחוץ בין בפר ופעיר
כלו בכל הבהמות ורבי חנינא פי׳ בש׳
הוציאו לו בחדא זימנא בתיר דבי בתריכן דף נ״ו
פיהיו כל עשיותיו פוות בין בפני בין בחוץ
פבל הזהו פיעשו מהם בכל מקו פיהו פוות
וחית ספרי דברס חוץ ופנים בחדא זימנא
נמ׳ היכו דכת׳ ממוסבתיכ תביחו נבי פתי
הלחם כת׳ ולפני מיכ חלו וחמץ ותורה דמה
כתן בפתי הלח׳ עשרון לחלה לף כתן חמץ
פבתורה עשרון לחלה ומכיון חלו פבתורה
ילפינן דהוו עשר בנש דתרומה תרומה
מתרומ׳ מעשר חלמ׳ חיכא י׳ עשרונו לעשר׳
חלות פל חמץ והדר ילפינן מיכיה מחמץ
דכנבר חמץ הבח מכה והוו להו י׳ עשרונות
לג׳ מיכי פל מכה דהיכו פלשה עשרון לכל
חלה וחלה פל מכה ונעש דתניין פל חלות
לחו בגופי דחמץ כתב חפיב ליה בחמץ
כדפי׳ בקו׳ מפו׳ דדבר הלמד בנש חוזר
ומלמד בהיקש לא מפוש דתרומ מעש חולי
הוא חיכימי מפוש דפריך בפרק התודה דף ע״ש
ונימא מתי עשרונות ותו לא כתי הלחם
ונקחת לא תהייב ונרסינן התם מתי תלמוד
לומ׳ רב יפחק בר חבדימי תהייב כתב עשר׳
עשרונות דבר הכתוב ותריבוי מכי יורק
דרים כאחד יור מפמע עשר׳ ומתבר דהתי
יור דתהייב לחתי תור קתי דתי תפתי הלח׳
מתיש מתי עשרונו כתב והיינו הימנו ודבר
אחר דעשר׳ עשרונו כדידיה כתב דתהייבה
מעש׳ עשר חלו׳ מוקבילו קתי ובלעון אחרון
פירש בקונטרי׳ בתלמו׳ ותי׳ קפריס דגרסי נס ונ״ש
התם אמר רב בר חבדימי תהייבה כתב
ותו

במאי קמיפלגי מר סבר הימנו ודבר אחר הוי הקיש ומר סבר לא הוי הקיש בשלמ׳ למ״ר לא הוי הקיש היינו דכתב וכן יעשה לאהל מועד בשם שמזה לפני ולפנים אחת למעלה ושבע למט׳ מדם הפר כך מזה בהיכל וכשם שלפניו ולפנים אחת למעלה ושבע למט׳ מדם השעיר כך מזה בהיכל אלא למ״ר הוי הקיש מאי איכא למימ׳ מקומות הוא דגמרי מהדדי ואיב׳ אימא חוץ מפני בחר וימנ׳ גמיר בשלמ׳ למאן דאמר הוי הקיש היינו דכתב ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שאין תלמוד לומר תביאו מה תל תביאו כל שאתה מביא ממקום למקום אחר הרי הוא כו״מ להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה אי מה להלן שני עשרונים אף כאן שני עשרונים תלמוד לומר תהיינה ולמדנו עשרה לחמץ ועשרה למצה מניין תלמוד לומ׳ עֹל חלת לחם חמץ נגד חמץ הבא אלא למאן דאמר לא הוי הקיש מאי איכא למימר תביאו יתירה היא: הפסח אינו נאכל מאן תנא אמ׳ רב יוסף רבי אלעזר בן עזריה הוא דתניא רבי אלעזר אומר נאמר כאן בלילה ונאמ׳ להלן ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה מה להלן עד חצות אף כאן עד חצות אמר לו רבי עקיבא והלא כבר נאמר ואכלת׳ אותו בחיפזון עד שעת הפזון אם כן מה תלמוד לומר בלילה הזה שיכול יהא כבר הקדשים הנאכלים ביום תלמוד לומר בלילה בלילה יהא נאכל ואינו נאכל ביום אל אביי וממאי דרבי אלעזר בעודאורייתא דילמ׳ דרבנן ולהרחיק מן העבירה אם מאי אלא עד חצו׳ כי הת׳ מה התם דאוריית׳ אף כאן נמי דאוריית׳:

הדרן עלך איזהו מקומן

בתחי קמיפלגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא דעל כרחך לית היקש חוזר ומלמד בהיקש: ורבי עקיבא מהי טעמיה בתיר לה הימנו ודבר אחר לחר לחילת חזה ומוק בל תוזה ליום ולילה הימנו ודבר אחר העמידוה קבת הפסח כתב בה׳ דכתיב בתזרה יום ולילה וקבת היה למזרה ממקום אחר מהי היה חזה ומוק

עוסק פסח דלא כתב בה: רבי ישמעאל סבר היקש הוא כמאן מה מחזה ומוק בהלכן ליו ולילה מן ההיקש למד: ורבי עקיבא סבר הוחיל ויום ולילה בתורה כתב חצב דחזה ומוק

יקיש למזרה בהיקש לה הוחיל זמן אכילה חזה ומוק על תורה דבר הלמד בהיקש: בפסח ממזה לפניו ולפני כו׳ ולפניו ולפניים נופיה אחת למעלה ושבע למטה בכר ומעיר בהימנו ודב׳ אחר נמר בפני דלמעלה בפר לה כתב ביה מכיונה דכתי׳ והזה בהלבנו על פני הכפר׳ קדמ׳ ולפני הכפר׳ חה מבע פעמי׳ מבע למטה הוא דכתיב ביה ובפעי׳ אחת למעלה הוא דכתיב והזה אותו על הכפרת ולפני הכפר׳ אותו אחד מפמ׳ ולפני הכפרת לה כתב מבע ונמיר בהיקש מהדדי דכתי׳ ועשה את דמו כאחר עשה לדם הפר אחת עבודת פר ומעיר בפנים בהימנו בדבר אח׳ קאמ׳ לן דקאמ׳ עבודה כל אחד כתובה בו׳ ומקבלה למד מחבירו והדר מיגמר פני׳ היכל בהיקש דכן יעשה לאהל מועד אחת הימנו ודבר אחר לה בהיקשה חביב לה: אלא למאי הוי היקש היכי הדר היכל ונמר מיניה בהיקשה מקומות הוא דגמירי בהדדי ואין זה אחר ומלמד בהיקש דבהיקש קאמר בהמות חיתקום ובהיקשה בתרת מקומו׳ חיתקום לחבל גבי תודה ובכור חזה ומוק על תודה הוקשה לבכור והיא עשה למידה מפלמי׳ בהיקש: הג ואיבעי׳ חוץ מפני׳ בחד זימנא נמר והכי חיתה בפדר יומא בפ׳ הוציאו לן כלום׳ כהי כמי דהיקש מקומו׳ בהיקש בהמו׳ הוחיל והיקש פורך פני׳ הוא חפי׳ הכי לה דמי להחזה דלעיל דחילו היכל כולה מילתה בעי למילף מפני׳ חיתה דניתן היקש לידרש ברבריה המפורשים בפנים כמו למטה בפר ולמעלה בפר׳ כדרש ולמד בבית אחת וכו׳: אף מה מלמד בפנים בהיקש עמו וגבי היקש דלעי׳ כמי יום כתו׳ בתודה והוקש בכור לתודה לומר לו חזה ומוק ולמידתה בהיקש הוקש בכור לתודה עכשיו והיה למד מתנה תנופה חזה ומוק ואכילת יום ולילה דתתוך מיכולה ללמוד עליו זמן אכילה מהו׳ כתוב בה מלמדת כמ׳ עליו תנופת חזה ומוק אבל הפסח׳ לתודה עכשיו לה הוקשה הכתיב חלה ומוק מהתורה לה למדתום חלה בהיקש: היינו דכתיב ממושבותיכם וגו׳ גבי שתי הלח׳ דעצרת כת׳ והקרבתם במנחו׳ ללמוד מהם כמה עשרונות ים בלחמי תודה ובגופ׳ כתי׳ עשר חלו׳ בכלמין לכל לה כתפר׳ מכמה היה החלה ומייתי לה לחלות חמץ מבתודה משתי הלחם מלף הן חמץ והכתיב: היקש כל הבאו של חמץ מיהו סיוה ומקרא יתירה דתביאו יכפיל לה דלה ליכטריך דכתב והקרבתם מנחה חדם׳ ממושבותיכם תביאו לחם תנופה ולה ליכטריך תביאו: מה ת״ל תביאו כל חמץ שאתה מביא מתקו׳ לחר יהא כזה עשרון לחלה כדכתב שתים שני עשרונים: אי מה להלן חלו שני עשרונים אף חלו כל עשר חלות שבה שני עשרונים: הל תהיינה התם מפרש מאי למודא בפר׳ התודה למדנו עשרה עשרונות לחמץ דהה עשר חלות למודות בה בבמ״ש מתרומת מעשר: מה תרומה מעשר לחר מעשר אף תרומה תודה והקריב ממנו לחד מכל קרבן מכל מין תרומה ליי לחד מעשר: הרי עשר חלות ובהיקש תביאו למדנו מהחלה עשרון הרי למדנו עשר עשרונו לחמץ היינו ודבר אח׳ עשר חלו׳ למדנו בהן כבר ובהיקש הן למידות עשרון לחלה: עשרה עשרון למלמת תינוק שבמפה מכיון הל על חלת לחם חמץ מכה הכתוב מינוק שבמפה וכתב לחריהם על חלת לחם חמץ הרי היקש חלמד חמץ מלמדנו בו עשרה עשרונות בהימנו ודבר חחר חוזר ומלמד על המינה בהיקש עשר עשרונו תביאו הוה לרבות חמץ מבתודה מכל מתי׳ מכן יהו מתי׳ עשרונ׳ והוי כמלן דכתיב בגופייהו בלחמי תודה ולהו מפתי הלחם נמרי והיכי דמי דליהוי הימנו ודבר אחר כגון אי חיתקום חמץ דתודה ומתי הלחם בקרא לחריכא דלא מפרש בן עשרון לחלה וילפי׳ תודה מפתי הלחם בהיקש לעשרון לחלה ובדידים כתיבי עשר חלות: מלן תנא דחילנו כאכל לילה עד חצות: עד מעת חמצון מכם כחמציו ללכת והיינו לאחר הבקר כדכתב ואתם לה תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: יכול יהא נאכל כמאר כל הקרבים ביום זביחתו קודם מתחצ יתחיל תלמוד לומר כו׳ להרחיק את האדם כדתנן בכולהו עד חצות: אם כן מאי אלא לניתני נאכל כל עד חצות כדתנן בכולהו כי התם דומיא דלילה ומנויין ובלי תכייה דהוו דאורייתא חיבעית חימא לה גרסינן: והכי גרסינן אם כן מאי אלא כי התם מה התם דאורייתא כו׳:

הדרן עלך איזהו מקומן

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

נתן לה ונב׳ עשר עשרונות דבר הכתו׳ ודרים מעוט דתהיינה מיעוטא הוא דמעמש הכי דוקא שני עשרונים ולה לחר שני עשרונות וכן כל ד״ר לה מייתינן למידרש דכתו׳ מיחת׳ תהיינה לעון יחיר תעשה לעון רבים כך יאמר מתהיה תהיינה יור לחת על פיעום עיקר ויור לחת על פיעום ואם תאמר ונתבש דתרומת מעשר היכי יליף עשר חלו׳ דילמ׳ עביד תרי חלה לחת גדולה ויטול היקש פרוסה לתרומה ול״ל דהה לתרומה לחד יטול פרוס׳ ועוד דרמינן התם פיסו כל הקרבנות סוף חלמ׳ תרבני להכך חלו׳ דלהוו כחלו׳ על תרומ׳ ולהרחיק מן העביר׳ לכהלכלי לפני ימי׳ ולילה לחר לה עמו חכמי׳ קרחקה עד חצו׳ דכיב׳ הוא מקי יהיה מקיש׳ החמה לכל בלילה לימנו כיכר ואי׳ אי׳ כי התם כו׳ בקו׳ לה גרסי׳ ואיב׳ לימא ויום לפר׳ דדייק מדלה קתני כד חצות לבסוף ותני׳ ליה בלחמצ עמ׳ דהוי דלורייתא כמו לילה ומכויין ובלי ויום לדקדק דהלכ׳ כרבי חלעזר בן עזריה דהתם לן תנא כוותיה במקניתי׳ ובעי׳ דבי חביאם ובפיק דמלכו׳ ובריך לימה לימה תמוס דקאמר רבא בסוף ערבי פסחי׳ לכל מקום לחר חכו׳ לל״ח בן עזריה לא יצא ידי חובתו:

הדרן עלך איזהו מקומן

בבת לחת וכו׳: לף מה מלמד בפנים בהיקש עמו וגבי היקש דלעי׳ כמי יום כתו׳ בתודה והוקש בכור לתודה לומר לו חזה ומוק ולמידתה בהיקש הוקש בכור לתודה עכשיו והיה למד מתנה תנופה חזה ומוק ואכילת יום ולילה דתתוך מיכולה ללמוד עליו זמן אכילה מהו׳ כתוב בה מלמדת כמ׳ עליו תנופת חזה ומוק אבל הפסח׳ לתודה עכשיו לה הוקשה הכתיב חלה ומוק מהתורה לה למדתום חלה בהיקש: היינו דכתיב ממושבותיכם וגו׳ גבי שתי הלח׳ דעצרת כת׳ והקרבתם במנחו׳ ללמוד מהם כמה עשרונות ים בלחמי תודה ובגופ׳ כתי׳ עשר חלו׳ בכלמין לכל לה כתפר׳ מכמה היה החלה ומייתי לה לחלות חמץ מבתודה משתי הלחם מלף הן חמץ והכתיב: היקש כל הבאו של חמץ מיהו סיוה ומקרא יתירה דתביאו יכפיל לה דלה ליכטריך דכתב והקרבתם מנחה חדם׳ ממושבותיכם תביאו לחם תנופה ולה ליכטריך תביאו: מה ת״ל תביאו כל חמץ שאתה מביא מתקו׳ לחר יהא כזה עשרון לחלה כדכתב שתים שני עשרונים: אי מה להלן חלו שני עשרונים אף חלו כל עשר חלות שבה שני עשרונים: הל תהיינה התם מפרש מאי למודא בפר׳ התודה למדנו עשרה עשרונות לחמץ דהה עשר חלות למודות בה בבמ״ש מתרומת מעשר: מה תרומה מעשר לחר מעשר אף תרומה תודה והקריב ממנו לחד מכל קרבן מכל מין תרומה ליי לחד מעשר: הרי עשר חלות ובהיקש תביאו למדנו מהחלה עשרון הרי למדנו עשר עשרונו לחמץ היינו ודבר אח׳ עשר חלו׳ למדנו בהן כבר ובהיקש הן למידות עשרון לחלה: עשרה עשרון למלמת תינוק שבמפה מכיון הל על חלת לחם חמץ מכה הכתוב מינוק שבמפה וכתב לחריהם על חלת לחם חמץ הרי היקש חלמד חמץ מלמדנו בו עשרה עשרונות בהימנו ודבר חחר חוזר ומלמד על המינה בהיקש עשר עשרונו תביאו הוה לרבות חמץ מבתודה מכל מתי׳ מכן יהו מתי׳ עשרונ׳ והוי כמלן דכתיב בגופייהו בלחמי תודה ולהו מפתי הלחם נמרי והיכי דמי דליהוי הימנו ודבר אחר כגון אי חיתקום חמץ דתודה ומתי הלחם בקרא לחריכא דלא מפרש בן עשרון לחלה וילפי׳ תודה מפתי הלחם בהיקש לעשרון לחלה ובדידים כתיבי עשר חלות: מלן תנא דחילנו כאכל לילה עד חצות: עד מעת חמצון מכם כחמציו ללכת והיינו לאחר הבקר כדכתב ואתם לה תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: יכול יהא נאכל כמאר כל הקרבים ביום זביחתו קודם מתחצ יתחיל תלמוד לומר כו׳ להרחיק את האדם כדתנן בכולהו עד חצות: אם כן מאי אלא לניתני נאכל כל עד חצות כדתנן בכולהו כי התם דומיא דלילה ומנויין ובלי תכייה דהוו דאורייתא חיבעית חימא לה גרסינן: והכי גרסינן אם כן מאי אלא כי התם מה התם דאורייתא כו׳:

הדרן עלך איזהו מקומן

מסורת השס

קדשי קדשים כיצד שחטו בצפון בגמ׳ ילפינן טעמא: גמ׳ אמר רבי יוחנן תורה חסה על בזיונן של בהמות: אמר לה רבי יוחנן והא כתיב בגמר׳ במיר לה רבי יוחנן: מאי כיצד הא ודאי בצפון כתיבי: אלא מעתה כו׳ קסבר רבי זירא דמתני׳ במיר לה רבי יוחנן להא דאמר ריש לקיש משום רבי יוסי ברבי יהודה: מודה רבי יוסי ברבי יהודה שהוא מכשיר למזבח מחצי בצפון: מודה שהוא מכשיר למזבח מחצי בצפון: בקרקע ופסולות ולקמיה מפרש היכי יכול לשחוט תחת המזבח: אלא רבי יוסי היכי אמר רבי יוחנן כו׳ כלומר תורה חסה רבי יוסי דקאמר יוחנן לעיל לאו ממתני׳ במיר אלא הכי במיר לה מרבותיו ומתני׳ לאו במקום מזבח פליגי: דילמא רבי אמי כו׳ בצפון ורבי יוסי בר יהודה נימא מתני׳ בצפון אלא ברחמה דקרקע: הא כולה לעולה וכולה לשלמים כדאמרי׳ רחוי לפחיתה עולה דקדושת צפון עלית מנזיר הכתוב וכולו רחוי לשלמים מהשלמי׳ כדאיתיה לקמן בצפון מקו בפירקין דלעיל: דתניא לה מקום מקומות קטן ורחוק מאין כאן לה אלא בצפון ופנימיים מהעולה מרוכז וכאן לפיס המקום והכשיר להן הכתו׳ רחם המזבח: מאי כנגדן בקרקע אית ליכא לפרוכי כנגדן ברצפה במזרח המזבח ובמערבו דאם כן לא הוה קשיא מילת לרב אמי לפיל דמהכא ליכא למילף דלית לי׳ לר׳ יוסי בר יהוד׳ חבי המזבח עומד בצפון דאפי׳ הוא בצפון נמי פסיל ליה לרבי ואפילו מתוך לכותל העזרה כפוי מוסל הס מסוך מכנגד זוי המזבח בצפון למזרח או למערב דדייקינ׳ על ירך כדאמר בפ׳ חתכו בצפון מקיר מזבח כפוני עד כותל עזר כפוכית: כנגד המזבח כולו אבל מסוך מכנגד המזבח לא הילכך על כרחך הא׳ כנגדו דילפינן מיכה דמקו׳ המזבח לאו בצפון הוא אחתיו קאי: ומאי היא דאי נימא לי׳ מכנגד הס נחלק על כרחך הא׳ כנגדו בצפון ואפילו הכי פסיל ליה בדרוס משום דאי לאו הכי אמאי לא מכשיר ליה בדרום: אלא מעתה כו׳ בצפון ורבי יוסי בר יהודה נימא מתני׳ בצפון אלא ברחמה דקרקע: הא כולה לעולה וכולה לשלמי׳ כולו

דף נג רבי יוסי היא ולית מי מכית מוקיל לה לפרר תמיד הא תכן בסוף מכלת
תמיד מירק להוך פל זבח מתכח קב בחליס ולרבי יוסי היה מתפזר
דף י יורד כדתנ׳ פר׳ טורף בקלפי רבי יוסי אומר בכל יום היה חותה בפל פחה
ומערה לפל פלפת קבין ופל כהי דהה דלה כר יוסי הך דלה כר יוסי אתי פפי׳
דף יא ולא דמי להה דדייקינן בפרק דיומא ואי פר
מירו רבי יהודה היא כו׳ קדושה היכל יהולס
חדא היא הפם מקופין בכל מקום לעיל
דף יא ב בפרק ובימ׳ פ׳ טורף בקלפי ובדים מילואין:
דף יב א מכי ר׳ יוסי הגלילי היא הוה מכי למיתי
ר׳ אלעזר היא דאמר לקמן בפירקין
דקסבר כולי מזבח בפפון קאי ואת דמפת׳
הכ דמתן דלית ליה כולי מזבח בפפון קאי
הוי כיור בין אהל מועד ובין המזבח
ובתוספת׳ פרק דכלים נכנסים בין האולם
ולמזבח אלא ראוין ידים ורגלים וחכמים
אומרי אין נכנסין אפילו אחד מהן לא כרבי מאיר
דאמר נכנסין: פנים

רבי יוסי אומ׳ זה סימן כל הניטל בפנים לינתן
בחוץ אינו נוטל אלא בסמוך שאי׳ לפנים וכל
הניטל בחוץ לינתן לפנים אינו ניטל אלא
בסמוך שאין לפנים וכל הניטל בפנים לינתן
בחוץ מאי ניהו אילימא שירים בהדיא כתיב
בהו אל יסוד מזבח העול״ה אשר פתח אהל יקהל ד
מועד ותו כל הניטל בחוץ לינתן בפנים מאי
ניהו אילימא נחלים של יום הכיפורים בהדיא
כתיב בהו ולקח מלא המחתה נחלי אשו׳ לא
כל הניטל בפני׳ לינטל בחוץ שני בזיכי לבונ׳
של לחם הפנים דגמרי משירים הניטל בחוץ לינטל בפנים נחלים דכל יומא ויומא
דגמרי מנחלים של יום הכיפורים ומאי קסבר אי קסבר כולי״ה מזבח בדרום קאי
עשרים ושבע בעי למיתי ואינמי קסבר קדושת היכל ואולם חדא היא עשרים ותרתי
בעי מיתי ואי קסבר חציו בצפון וחציו בדרום חד סרי בעי למיתני ואלא קסבר קדושת
היכל ואולם חדא מילתא היא שית בעי למיתי אלא לאו משום דקסבר כולי״ה מזבח
בצפון קאי והני ארבע אמות אמה יסוד ואמ״ה סובב ואמה מקום קרנות ואמה מקום
רגלי הכהנים דכי מסנו לקמיה טפי תו ליכא פתח אמר רב אדא בר אהב״ה הא מני
רבי יהודה היא דתניא רבי יהודה אומר מזבח ממוצע ועמד באמצע העזרה ושלשים
ושתים אמות היו לו עשר אמות כנגד פתחו של היכל אחת עשרה אמ״ה מיכן ואחת
עשרה אמ״ה מיכן נמצא מזבח מכוון כנגד היכל סוף סוף לרבי יהודה חד סרי בעי
למיתי ואי קסבר קדושת היכל ואולם חדא מילתא היא שית בעי למיתי מי סברת הני
ארבע אמות בהדי אמה יסוד ואמה סובב ארבע אמות בר מאמ״ה יסוד ואמ״ה סובב
ונוקמא כרבי יוסי ובממוצע משו׳ דרבי יהודה שמענא ליה ממוצע בהדיא ורב שיבביא
אמר הא מני רבי יוסי הגלילי היא דתניא רבי יוסי הגלילי אומר מתוך שנאמר ונתת סימוך ח
את הכיור בין אהל מועד ונומ׳ את מזבח

רבי יוסי היא דתניא רבי יוסי אומר זה סימן בידך כל הניטל מבפנים לינתן
בחוץ ולקמיה מפרש מאי ניהו: היכו ניתן זאת בסמוך מאי ניהו בחוץ
בחוץ על מזבח החיכון תלה בסמוך לפר פנים מאין במזבח החיכון מקום
הסמוך לפני יותר ממנו: וכל הניטל מעל מזבח החיכון לינתן בפני חבו פורס ליה ד
מקום שה מתקום סהוא סמוך לפנים מאין
מקום בכל מזבח החיכון סמוך ממנו: כל
הניטל בפנים לינתן בחוץ: מאי ניהו אי
נימ׳ מירי הרס דחטאת הפנימית למה לי
לרבי יוסי למוויה בהו כללא: הא בהדיא
כתב בהן הניתנין ביסוד מכנגד הפתח:
דכתיב יספוך אל יסוד מזבח העולה אפר
פתח: ותו כל הניטל בחוץ לינתן בחוץ מאי
ניהו אילימא נחלי של יום הכיפורי׳ סמכניסי׳ ז׳ קלף ד
במחתה לפנים ולפנים להקטיר בהן תלה
חפניו קטרת סמיס דקה דלף הס ניטלין
ממזבח החיכון כדתני׳ מעל המזבח מלפני
ה׳ מכר המערב ודרסינן ביומא לימא לימה מזבח סם ב ו
ממקסתו לפני ה׳ ואי כולו לפני ה׳ זהו מזבח
החיכון ויהיב לן בה רבי יוסי כללו ופיתנה:
דאין ניטל אלא ממקום סאין סמוך הימנו
לפסל: בהדי כתב בהו מלפני ה׳ דהיינו לפר
פנים: אלא כל הניטל בפני לינתן בחוץ מאי
בזיכי לבונ׳ הניטלי בפפ׳ אין הפלחן לינתן
על מזבח החיכון ואסמיכ׳ רבי יוסי פניתנו
כנגד הפתח דגמרי מפירים הפנימיים:
והניטל בחוץ לינתן בפנים נחלים דכל יומ״ע
הניטלי׳ מערכה סנייה פל קטר לינתן על יומא דף יב ו
מזבח הפנימי ואסמיכן רבי יוסי דניטלין
מכנגד הפתח דגמר׳ מנחלי׳ פל יום הכיפו׳
מקבע להן כנגד הפתח לניטלתן והיינו
סימנא דתכ תנא במסכת תמיד למערכה
סנייה סיהה לניטלת נחלי ולהקטר׳ בזיכין
פתהה בקרן דרומית מערבי ומסוב לפפן
לרבע אמות פתהה מכוונת כנגד הפתח:
ומינה פסטיכן לרבי יוסי כו׳ מזבח בפנים
קאי דמאי קסבר מקבב למסיכת המערכה
מן הקרן ד׳ אמות: אי קסבר כולי מזבח
בדרו׳ עזרה קאי ומסיכת ד׳ האמו׳ לקרבה
לכנגד הפתח הוה בה: כד׳ אמו׳ בעי למיתי ולמסוך מקרן מערבית דרומי ולפפון וחוץ לאות׳ כל׳ אמות סדר המערכ׳ סהרי הפתח בחמצע העזרה היה וד׳ אמו׳
רוחבו וחמש בפפון וה׳ בדרו׳ וכיון סהמזבח בדרו׳ כמה סאין מהו לפני המזבח: הלא ה׳ אמות בפוכיות סלו מכלה כנגד חמצע הפת׳ נמחרו לו מלא סלו כד
ואת כולן אתה צריך למסוך מכנגד קרן יסוד המערכ׳ מכנגד קרן יסוד המזבח הדרומי ולפפון קודם סהגיע לפתח והלא קסבר קדום היכל ואולם חדא היא ומסתבינ כנגד פתח
האולם קריב לפני ה׳ ופתח האולם עודף לכל רוח על פתח ההיכל ה׳ אמות לכל כד סהיה רחבו ב׳ אמות כרתנן במסכת מידות: כד בעי מייתי ואי נמי קסבר
חציו סל מזבח בפפון וחציו לדרום ובה למוסבה ער כנגד ההיכל: חד סרי בעי מייתי סהרי ה׳ אמותיו בדרום נמצאו מהן ה׳ מזוית דרומית סל פתח ולדרום
ואי נמי קדושת היכל ואולם חדא היא: שית מיהה בעי למיתיה: הלא על כרחך לא מסכחת לה פתהה מעיכת ד׳ אמות הללו לקרב כנגד הפתח: הלא
אתן לך מידה בפיעור סלא תמצכה יותר מכאן בכל סה פתהה יכול להקריבה הלא קרן דרומית הוי מקריבה ובכך תהה מכוונה כנגד הפתח ור׳ אמות הללו על
כן הוה מוסבה לפפון לפי סאין לו מקום לסדר עליהן וקסבר כולה בפפון קאי ואין תאמר הלא ה׳ דרומית ומהן אמה יסוד: ואמה סובב ואמה
מקום הקרן ואמה הילוך להכניס המקדרין את המערכה ומקיפין בין קרן למערכה ואין לו מקום לסדר ולימדך סיסדר חופה להן מיד כפתהה אמה מן
המערכה כנגד הפתח דכי מסבי לפפון טפי תו ליכא פתח: אמר רב יהודה בר אהבה לעולם לא תידוק מיכה לרבי יוסי בפפון קאי: הלא אמר רבי יהודה
היא דאמר חציו בפפון וחציו בדרום עבר אמות מעכיות הלא היו כנגד פתחו של היכל ה׳ אמה מזוית היכל ולפפון וכנגדן לדרום נמצא מכוון כנגד רוחב
הלא על היכל ועובי כתלין סההיכל הלא כ׳ אמה ועובי של כותל ו׳ אמו׳ והכי תנן לה במס׳ מידו׳: סוף סוף כדאקסי לעיל מאמה יסוד ואמה סובב ומלמעלה
בראש המזבח קאמינ להו וכמה לפני הפתח סהרי כמיתי ו׳ אמות הלא הוזכרו ד׳ אמות הלא לקדם בפתח דביר מהכי לאו כנגד הפתח הוה: ונוקמ׳ כר׳ יוסי
בחמש למה לך למסקלא מר׳ יוסי דמעמית ליה דאמרי כיתנין: הלא בסמוך סאין לפנים מכדי להיסתר דוקי מרבי זירא קא אתית דבעי למירק מיניה לרבי יוסי
דכוליה מזבח בפפון קאי: אימא הכי לעולם קסבר חציו בדרום וחציו בפפון ומי סברת בהדי אמה יסוד ואמ״ה סובב: ומפני לר׳ יהודה דמעמיך לה תמוסב בהדיה
ואי משום דאמרי רבי יוסי בניטלין בפני׳ וכיתנין בחוץ וניטלין בחוץ לכיתנין בפני׳ הא כולי עלמא אית להו: ורב סרביה אומר ד׳ אמות דקתני בהדי אמה יסוד
ואמ׳ סובב קאי ודוק מיכה כדאקמית: דמזבח בפפון קאי ומיהו לרבי יוחנן לא תקשיא מיכה דניחא לרבי יוסי בן חלפתא היא דאמ׳ דמעמיכן ליה דאמרי בניטלי׳
וניתכין דהזה לכולי עלמא אית להו והא דתניא כרבי יוסי הגלילי מוקמיכן דמעמיכן ליה דאמר מזבח בפפון קאי אבל לרבי יוסי בתמ׳ דהזה ר׳ יוסי בן חלפתא
הלא מעמית ליה דאמ׳ לא תוקמ׳ דדילמא כר׳ יהודה סבירא ליה: תוך סל כיור בין אהל מועד ובין המזבח וכתוב אחד אומר: מזבח

מזבח העולה פתח אהל מועד וגו׳ מזבח בפתח אהל מועד ולא כיור בפתח אהל מועד היכן הי״ה נותנו בין האולם ולמזבח משוך קימעא כלפי הדרום מאי קסבר אי קסבר כוליה מזבח בדרום קאי נוקמי׳ מכותל היכל ולדרום בין אולם למזבח ואי נמי קסבר קדושת היכל ואולם חדא היא נוקמי׳ מכותל אולם ולדרום בבין אולם למזבח אינמי קסבר חציו בצפון וחציו בדרום נוקמי׳ מכותל היכל ולדרו׳ בין אולם ולמזבח אלא לאו משום דקסבר כוליה מזבח בצפון קא כי נמי מוקמת לה מכותל היכל ולדרום בין אולם ולמזבח שא לאו משו׳ דקסב׳ כוליה מזבח בצפון כי נמי מוקמת לה מכותל היכל ולצפון הו״ל בין אולם ולמזבח ונוקמי׳ מכותל אולם ולצפון בבין אולם ולמזבח אמר קרא צפונה שיהא צפון פנוי מכולם מאן תנא דפליג עלי׳ דרבי יוסי הגלילי רבי אלעזר בן יעקב היא דתניא רבי אלעזר בן יעקב אומר צפונ׳ שיהא צפון פנוי מכלום ואפילו מן המזב׳ אמר רב מזבח שנפגם כל הקדשים שנשחטו שם פסולין מקרא הוא ביהיבו ושכחנוהו כי סליק רב כהנא אשכחי׳ לרבי שמעון ברבי דקאמר משום ר׳ שמע׳ ברבי יוסי מניי למזבח שנפגם שכל הקדשים שנשחטו שם פסולין שנ׳ וזבחת עליו את עולותיך ואר׳ שלמיך וכי עליו אתה זובח אלא כשהו׳ שלם ולא כשה״א חסר אמר הינו קרא ראישתמיט ליה לרב ור׳ יוחנן אם אחד זה ואחד זה פסולין במאי פליגי רב סבר בעלי חיים אינן נדחין ורבי יוחנן אמר סבר בעלי חיים נדחין מיתיבי כל הקדשים שהיו עד שלא נבנה המזבח ואחר כך נבנה המזבח פסולה נבנה דחויין מעיקר׳ נינהו אלא עד שלא נהרס המזבח נהרס הא איזקין להו אלא עד שלא נפגם המזבח ואחר כך נפגם המזבח פסולה ולא תרוצי קא מתרצת אימא שנשחטו והאמ׳ רב גידל אמ׳ רב מזבח שנעק׳ מקטירין קטורת במקומו כדאמר רבא מודי היה רבי יהודה ברמיה הכא נמי מודי רב ברמיה מאי רבי יהודה דתניא ביום ההוא קידש המלך תוך החצר וגו׳ כי מזבח שעשה משה קטן מהכיל דברים כתבתן דברי רבי יהודה אמר ליה רבי יוסי והלא

פנוי מכלים חלק מזבח מעשה משה פנוי היה כדתניא דברי רבי יוסי הגלילי ואין דברי כלי מכניס:

משאר כלים קלח׳ דכפונה למזבח קלי ונלע מהיה בצפון ככבשן וקלונסות ומלחנות מפתחת היו דחיי׳ תורה פנוי מכלום

מפום פתיחה הוו והכי קורך מחיט׳ כיכהו:

שיהא כפון פנוי מכלו׳ לפילו מן המזבח

כריך לדקדק במתני׳ דתמידות מלא ף׳ נ׳

תקמה דרבי אלעזר בן יעקב הל הכא כולו

מזבח בדרו׳ קאי ובפ׳ דיומ׳ מוקמינן ף׳ י׳

מתני׳ דתמידות כרבי אלעזר בן יעקב:

וכי עליו אתה זובח חלב׳ דלעיל דרמיכ׳

עליו ממש הכא דייק מפום דזובח׳

עליו ממש מפום לזבוח עליו וכן ולקמן

נמי ואכלוהו מבו׳ אכל המזבח ממש מפו׳

אלא כפהוה מלא ולא כפהוה חסר:

עד מלא כבכה המזב׳ דחויין מעיק׳ הן אלא

עד מלא כפנס וכפנ׳ ומפני מה תרוצי

מתרצת לה ותיפוק דאם כן מפום דפרכת

קמיית׳ דפריך דחויין מעיקרא הוי ואפי׳

לרבי יוחנן ולחלי והא רבי יוחנן סבר נבי

בהמה אל מני מוקמין דחוי מעיקרא הוי

דחוי ועוד תיקשי לי מתני׳ דמי סהי׳ נמ׳

המפרים נקבה לפסחו דקאמ׳ דחוי מעיקרו

הוי דחוי ול׳ דהתם אין בידו לתקן מיקרי

דחוי כדפר׳ פ״ק אבל הכא בידו לתקון ף׳ י״ב

המזבח ולכך יהא כרש׳ כל המזבח יהא בכוי

ומתוקן ולכך מפמ׳ ליה הכא רבע לא הוי

דחוי מידי דהו׳ לחסום זמן בנופו ובבעלי׳

דכי מצו חזו הדרי ובפירין כגון יולדת

זב ומצור׳ מהפרימו קרבו׳ קודם זמן׳ הכא

כמי מפרים קרבנו להקריב לכשיבנה בית

המקדש והו׳ כמחוסר זמן ולא חביב כדחת

וכן מוכח לקמן פ״ב דחולין מהקדמן ף׳ י״ג

בגילגל לנבי מילה היה מחוסר זמן וקרבי

בגילגל דלא לתירוץ דחויין הן ולקמן דכ״פ ף׳ י״ב

פרי׳ לבן בתיר׳ פסח היכי מסכחת לה תי

מפרמי בפרק דחוי מעיקרא הוא מהיכו

דחוי לפלמי לבן בתיר׳ הוחיל ופלו הוא דחוי

לפסח בחבו׳ מה בכך כיון דבידו להסהותו

עד חבו׳ לתה לא יהא כפר כמו מקדים חוטו

לחה׳ מחיט׳ בנו פרחוי לתה׳ ומקדים בגלגל

חובות מכמירק בפילה: בליך:

ואם תאמר תכתי כיון דהוי כמחוס׳ זמן

כי ליכא מזבח דפרי׳ דחויין מעיקר׳

הן תאמי תאמר רבי יוחנן המוחט והמעלה ף׳ ז׳

דהמעלה בזמן הזה בחוץ חייב דקדושתן

לעתיד הא הוינו דחוי לפתח אהל ותכן כמי ף׳ י״ג

כ״ש חותו ואת בנו ומחום׳ זמן בחוץ היכן

תפילו בלא תעמה לרבנן ואם כן לר׳ יוחנן

תאמי מיחייב תמוס מוחטי חוץ ותו הא

עריפה מיכה תאמי׳ ביומא פרק בלי מעירי ף׳ פ״ג

דתנים מפחטן קודם פתיחת דלתות

ההיכל

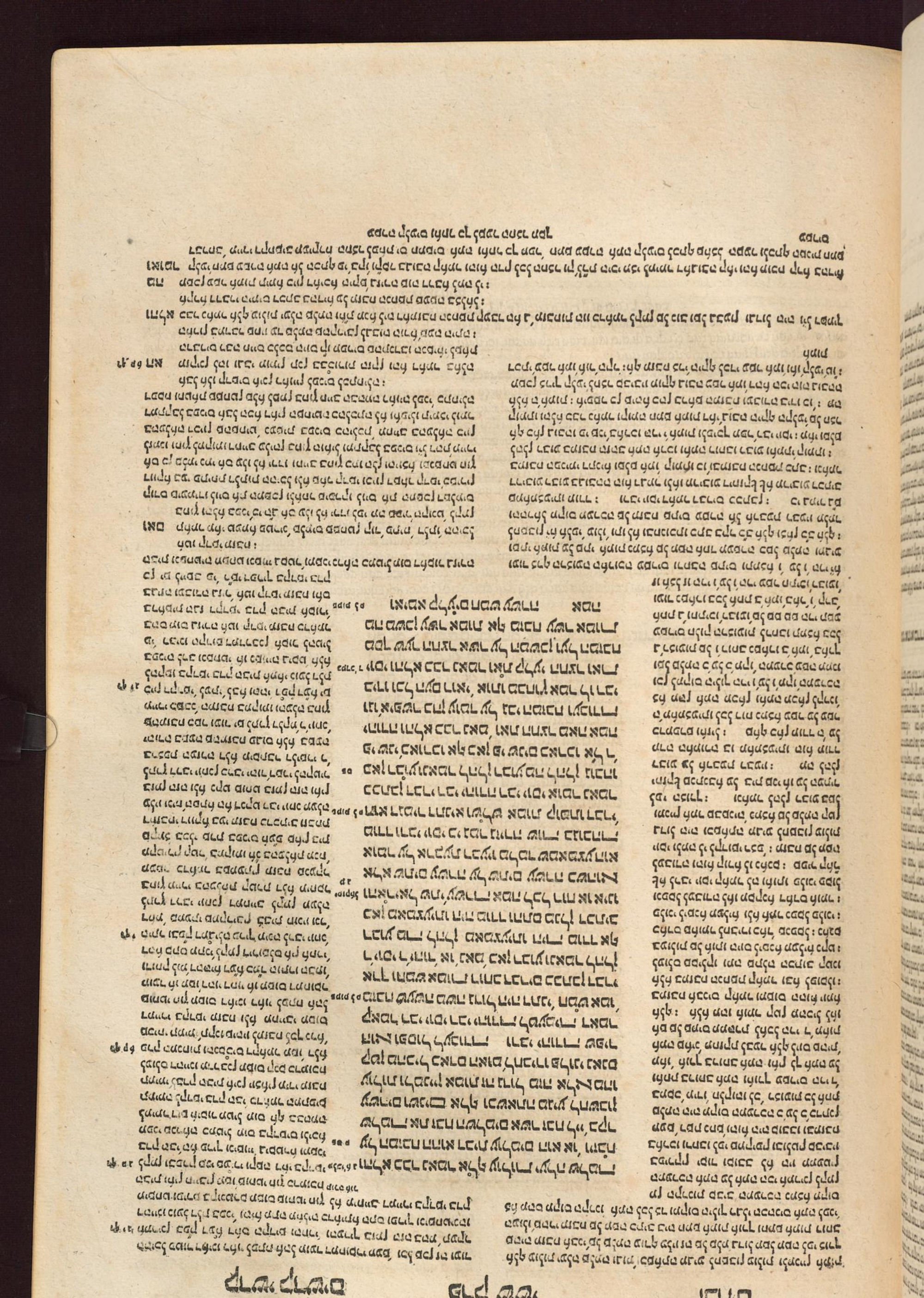

אמה אל הכתף ומה תלמוד לומ׳ חמש אמות משפת מזבח ולמעלה ומה תלמוד לומ׳ ושלש אמות קומתו משפת סובב ולמעלה ור׳ יהודה כי גמיר גזירה שוה ברחבה הוא דגמיר ולרבי יהודה הא קא מיתחזי כהן נהי דכהן מיתחזי עבודה רבידו לא מיתחזי בשלמ׳ לרבי יהודה היינו דכתב קדש אלא לרבי יוסי מאי קדש להעמיד בר מזבח בשלמא לרבי יוסי הינו דכתב קטן אלא לר׳ יהודה מאי קטן הכי קאמ׳ מזבח אבני שעשה שלמ׳ תחת מזבח הנחשת קטן הוה במאי פליגי מר סבר דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מפנים ומר סבר דנין כלי מכלי ואין דנין כלי מבניין אמר רבא מודי רבי יהוד׳ ברמים דתניא רבי יהודה אומר כוס אחד היה ממלא מדם התערובת ושופכו על גבי המזבח שאם ישפ׳ רמו של אחד מהן נמצא זה מכשירו ואי סלקא דעתך סבר רבי יהודה כולה עזרה מיקדשא הא איתעבידא ליה מצותיה ורילמ׳ משום דקסבר שפיכ׳ מכח האדם בענן אם כן נשקליה ונשפיך ליה ארוכתיה ורילמא משו׳ דבעינן מצו׳ מן המובח אמ׳ רבי אליעזר מזבח שנפגם אין אוכלין בגינו שירי מנחה שנאמר ואכלוה מצות אצל המזבח וכי אצל המזבח אכלוה אא בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר אשכחן שירי מנחה קדשי קדשים מנלן תלמוד לומר קדשי קדשים קדשי׳ קלין מניין אמ׳ אביי אתיא מדרשה דרבי יוסי דתני׳ רבי יוסי אומר שלשה דברים משום

למעלה מן הכתף אבל המער וקל׳ בגובהם קמיר והוי חדין לכל החסר ממשפת מזבח ולמעלה למעלה מן המזבח היה גובהן ה׳ אמ׳ משפת סובב ולמעלה עד תקום הקרנו׳ ולמטה היתה גובהן ד׳ אמות : ורבי יהודה אומר דברי׳ שכתבן כי גמיר בין דריבוע רבוע ברחבה דגמיר למיתי דמיתמצעיתו מודד וממזבח דיחזקאל ו וכדלמיל : ולרבי יהודה נהי כמי דדבריס שכתבן : הא קא מיתחזי כהן דהא גובה מלא וקלעי׳ ליכו שלש אמות והו׳ עכמו ג׳ אמו׳ כמצה רחבו למעלה מן הקלעים : במלמ׳ לרבי יהודה הייכו דכתיב קידם את המלך מהופרכה כל הרצפה לקדמה לפס מזבח וקדומתה במיני מנחה ובמיר כדאמרינן בתמורות : מאי קידם את תוך החצר : ומפני קדמו לפס לעזרה להעמיד בו מזבח חבניס : במלמ׳ לרבי יוסי דאמ׳ מל מלמה גדול ומל מפה קטן : הייכו דכתיב קטן לחזבח הנחש׳ והכי קאמ׳ לס העמיד מזבח חבניס כי מזבח הנחשת קטן : תלת לרבי יהודה דאמר כולה לרצפה קודם דמזבח מלמה לא יכיל להכיל העולה : מאי קטן דכתי׳ לחזבח הנחשת הא דמלמה גופיה קטן הוה הכי קאמר כו׳ : ומסוס דקאי במקו׳ מזבח הנחשת וחליפן הוה קרי ליה מזבח הנחשת וברברי הימים קרי ליה הכי בהדיה ויעש המלך מזבח הנחשת עשריס אמה ארכו ועשרי׳ אמה רחבו ואמקום העזרה קאי במאי קמיפלגי ר׳ יוסי דגמיר רבוע רבוע ממזבח הזהב : ורבי יהודה דגמיר לה מפל יחזקאל כלי מכלי מזבח הנחשת והזה בכלים : הא מודי ר׳ יהודה בדמי דאתפ דאמ׳ ר׳ יהוד׳ כל העזר׳ מקודש׳ הכי מילי להקטיר חלבי׳ אבל לזריקת דמים לא מדם התערובת מל פסחי׳ מעל הרצפה : בניו בבגדיו : וכי אבל המזבח אכלום והלא כל העזרה כמיר לכך דכתיב במנח׳ מצות תאכל במקו׳ קדוש קדם קדמים בנס דקדם קדמי׳ אלפי מהדרי מסוס : מלמה

עשריס אמה ובמעתה קמייתה דעירובין קאמ׳ טפי דפריך בין לרבנן בין לרבי יהודה לילפו מפתח שער החצר ופיר׳ שם בקונט׳ מני לפומות ופי׳ בלפון מני דפריך מיחסב כרחב עשרי׳ ומפני פתח שער החצר לילף פתח פתחת לה ליקרי וחיבעי ליה מ׳ כי כתיב חמש עשרה בגובהם כתיב והכתיב וקומה חמש אמות ההוא מפשת מזבח ולמעלה

ופי׳ שם בקו דהיינו כרבי יוסי דמעתיק וז׳ היא תימא דלא מצינן למימר דחמש עשרה אמה כנובהם כתיב הלא ברחבה כדפרי׳ ועוד קשי׳ דהי מרחבה פריך התם הוה ליה למימר הכי הלא הא דתכן הרחב מעשר אמו׳ ימעט כולף מפתח שער החצ׳ כיון דעד הסתי׳ היתי בגובהם ועוד לר׳ יהודה תמהי הוצרך להקשות מפתח החצר פתח הולס דלא מצי קושיא מפתח החצר התכן ים לו צורת הפתח הוה ליה מהיו העמודי׳ מפני כדדי׳ וקלונסו׳ על גביהן מהקלעים תלויין בהן ומיהו בממיך ק׳ כי פריך ורבי יהודה מפתחו של הולס נמ׳ והתכן וכו׳ לא מפני פני פתחו של הולס דהוה ליה צורת הפתח דכיון דליבה דרב קיימא לן מפני הכי דחיהו הכי במתניתי׳ פריך למעט כרחמר התם ומהתי טעמא פריך הפתח ועוד דשער חצר לא הוה לי׳ צור׳ הפתח מהקלונסו׳ היו על הנוין מקבועין בעמודין מבחוץ ומחריצן הת׳ בפק צורת הפתח מעשה מן הצר לא יעשה כלום ומפ׳ רבי דמגובהה פרי׳ הת׳ דלא יחשב פתח ביתר מחמש אמות ומתברת היא לן טפי למילף מפתח החצר מתהי דכילף מפתח ההיכל דפתח המסכן על כרחין מלא כרין ליקרי פתח לכל מועד וחידוש הוא דלא הוו ליה ניפופי מהיכ פרוץ לפניו במלואו הילכך פתח ההיכל מהיכ במקומו דילמ׳ מלא כרין כמי ליקרי פתח ובתר הכי גר׳ והיב׳ לי׳ קלעים חמש עשר׳ אמה וכי כתי׳ וקומה ברוחב חמש אמות משפת קלעי׳ ולמעלה וההיא סיכויא כר׳ יוסי דהכ׳ ולא חמש עשר אמה בגובהם הוה דכתב ובס לא גרס ל הכתף דלא קאי אחמש עשר׳ דכתוב בקר׳ דההוא לא מיתוק׳

אבל ברחבה מלא פירש הוה כלומר הקלעים היו גבוהין חמש עשרה מלא יתירו עבודה מכידו כרבי יוסי דאמר מזבח עשר אמות והתי דכתב בקלעים וקומה חמש אמות ורתי מחצית מזבח ולמעלה והתי קרא דמייתי וקומה ברוחב חמש אמו׳ הייכו להוכיח גובה פתח עשריס אמה הייכו ההוא דכתיב גבי מסך בפוף ויקהל מפ׳ דמשפת קלעי׳ ולמעלה קאמר מהקלעין סביב החצר כפון ודרום ומערב וכן לצד המזרח מהקלעים היו טו׳ רוחב מיתין הפתח וכן מפתח הפתח כמו כן היו גבוהין טו׳ אמה ועל מסך הפתח כתיב רוחב כ׳ אמה וקומ׳ חמש אמות ברוחב לעומת קלעי החצר פירוש המסך גבוה עשריס ומ היו אמות גובהו על פתח והחיא מיכויא בתרא ליתיה הלא לרבנן דהא לרבי יהודה לא מתוקס כלל ואף על גב דקאי התם לגמוי לרבנן ולרבי יהודה דמכיון פתח פתחת לה ליקרי דהכי כמי לא מיתוקס ההוא מיכויא כרבי יוסי דהכא הלא כרבי יהודה דפליג עליה והכא במעתיקין גרסי׳ מה מסכן עשר אמות לף מזבח עשר אמות קלעי׳ חמש עשרה אמה קרא מייתי ובבריית׳ דמלאכת המשכן לא גרסי׳ כלל קלעים חמש עשרה במילתא דרבי יוסי ופירוסף בעלמא הוא כלומר הקלעי׳ היו גבוהין חמש עשרה אמה הלא כהן ועבודה בידו ומה ת׳ לחמש אמו׳ מפשת מזבח ט׳ ורבינו תם מפרש בסף היפר דלמעוטי עצמו פריך כילף מפתח שער החצר מכח לית דפתח פתח להלן מועד לפתח היכל קאי ואי חיפס לומר כן כלל כרמוכחי כמה קראי בפרש׳ זה פקודי ובמש׳ משכ׳ וקמ׳ לפירוש ל׳ דפריך מגוב׳ חמש דמתי מפני פתח שער ליקרי פתח אמתי לא ליקרי כיון דנקרא שער כל שכן פתח דפתח קטן מפשר ועוד כילף מפתח עזרה מנקרא פתח ביחזקאל והיה גובהו עשריס :

הכי קאמר מזבח חבניס מעשה מלמה תחת מזבח הנחושת תימא דבפרק במה לחם תתריכן ויעמוד לכל מזבח הנחושת מזבח הנחושת מי הוי אמר להן הקדוש ברוך הוא התחילו ממקום פירה לפני בכלי נחשת ואתי לא אמר כי הכא ול׳ דהתם מה לו להזכיר מזבח הנחשת כלל :

מודה רבי יהודה בדמים תימא מתי קס׳ מעיקרא והא קרן ורבוע יסוד כמעכבין :

קדשים קלים מניין תימא דלא ילוף מהיקשא מתת :

אתיא מדרשה דר׳ יוסי תימא למה לי דקדם קדמים ועוד גופה מילף מעשר מכן טעון וידוי וכפף ומורה בכור יוכיח ועוד דבהתי קרא דמייתי דמקיש מעשר לבכור מי כתב מטהת ואמס דתניא בסיפרי פ׳ ראה תכני בקרבם ובתכבם הלו חטאות ואשמות וכן בקרא דלא תוכל לאכול בשעריך דרים פרק בתרא דמכות בקרך ובצאנך הלו חטאות ואשמות :

מאי קסבר הני תנאי דפסיטח ליה בכור טפי תמעסר הני קסבר קדמה לעתיד לבא בקדושת הארץ וקמבעיא ליה הני קריבין ביה לפני ה' הני לא לפי בכור כמי יקריב ויאכל דמתן דחית ליה קדם' קסב' דמקריבין תעס' מתן בית כדתי' פרק המגילה והני קסב' לא קדם' דבטלה קדום' הארץ ומבעיא ליה במעם מסוס דחינו פריך לבי' ומיתכיל תורס סור בירושלם הני קריבין ביה לפני ה' הוו לא חפי בכור כמי תיבעי היכא דהוי כפין מעסר כגון בכי הנ' מחינו פריך לבית מקדבו דמו וחימוריו וחרב הבית ובמרו קיי' מהו מיחכלוהו ומפיק דקסבר לא קדמה והא דחיפסיטח ליה בבכור מסו דחיתקם במרו לדמו ולא תכיל בם שא במע' הרחוי לזריק דס ולא מסכהרם זו היא גיר' הקובע ופי' ואם תאמר הני קסבר לא קדמה היכי דבטלה קדושת הארץ ויל דהני קסבר לא קידמה ה"קריבין ליה למעסר סגדל בפני הבית כמו שפיר' בקונטרס בכור מקדבו דמו וחימוריו וחרב הבית ובמרו קיים הא חפילו קסבר לא קדם' הכי מילי קדום הבית לבל קדושת הארץ לא בטלה ונתחייבו בתרומות ומעשרות כדחסכינן כסחרב טילה מבטלה קדושת הבית ולא בטלה קדום' הארץ ואת כיון דלא קידמה והותרו הבמות יהו נאכל בכל ערי ישרחל לספרי דגרס כ"לקמן פר' בתרא בהו לנוב וגבעון הותרו הבמות מעסר שני נאכל בכל ערי יסר ויל דלפי לוחה ניר לא מיתוקם הכא שא במעם סגדל לפני הבי' והוקק להבח' מקום ונאכל בכל ערי ישרחל וק לפי' הקו' מהי דוחקין דרבינא לומר לא קדמה ועליב לכולי הטם דקים לן ירושלים לית לחריים הני קריב כדחנן בפרק בת לוי דלעולם קסבר קדם' ובכור סמזריק דמו ונסנס המזבח דחין במרו נאכל בכל בעניות המזבח ומיהו מכי ליתיה דליסנה דבריית קסחיה דקתני מה בכור חינו חלא בפני הבי' דמסמע בית מעם פריך והי קדמי למה לי בית הלא מקריבי' לפני בית והין כחי' רק מזבח מעו' דחיתקם במרו לדמו לבל ה"ה דלעולם מכי סבר קדמה דכיון דנזרק דמו ואחר כך חרב לין חוכלין במרו מפוס דחיתקם לדמו מיהו הני בפני הבי' היינו בפני מזבח ונלו בית מעם חקלת בל ק' מהי קלת' לפי' בכור כמי תיבעי ולא מבעיא מעם' לדרבה כיון דלא קדמה פסיטח לא קריבין בית לפני ה' דמחיפה לאכול דחורייתא ועוד דבכור פפי' דמפסיל בית' כסחרב הבי' ונפלו מחיצו' כיון דלא קדמה דמי פריך כלל היקש' דבשר ודם וכי תימא כסחרב הבית ונהרס המזב' אבל מחמת ירושלם קיימת ולא בטלה קדושתה לענין קדשי קלים ומעשר שני: זהו תימ' לומר דהא ירושלם לא נתקדש' אלא כשבנה הבית ואיך יתכן שקדום' הבית תבטל וקדום' ירושלם קיימ' לכך נר' כמו גיר' הספרי הי קסבר קדמה הכי בכור כמי והי קסבר לא קדמה הפי' מעשר כמי אע"ג דקריבין לקן לעולם קסבר קדמה כו' והכי פריך הפילו בכור כמי שכחת לה בלא חומת ירושלם ובלא חומת עזרה כמו שפי' בקונ' דמקריבי' לקן על פי פתח בית כלומר יבנה המזבח ויתרוק הדם ויאכל הבשר אבל בלא מזבח פסיטח ליה דחינה יכול להקריב כדאמרת לעיל תודה רב בדמים אעפ' שהבית קיים וכל שכן בזמן הזה והי קסבר לא קדמה קדושת הבית לבנו' מזבח וכל שכן קדושת ירושלם אבל קדושת הארץ קיימת להתחייב בתרומ' ומעשר כמו בנוב וגבעון הפילו מעשר יהא פשוט פסיטח דחין לו היתר בירושלם חימא גרסי' לקמן פ"ב מעשר שני נאכל בכל ערי ישרחל והי גרסי' ליה כריך לומר דהכי כריך הפילו מעשר שני יהא פסיטח דחין חייב להעלותו ותמהי קאמרת יכול יעלה חדש

דמסמע

מסורת חש

שלשה זקנים וזה אחד מהן רבי ישמעאל אומר יכול יעלה אדם מעשר שני לירושלם ויאכלנו בזמן הזה ודין הוא בכור טעון הבאת מקום ומעש' טעון הבאת מקום מה בכור אינו אלא בפני הבית אף מעשר אינו אלא בפני הבית מה לבכור שכן טעון מתן דמים ואימו' לגבי מזבח ביכורים יוביהו מה לביכורים שכן טעונין הנחה תל והבא' שמה עולותיכם וגו' מקיש מעשר לבכור מה בכור אינו אלא בפני הבית אף מעשר אי בפני הבית וניהדר דינא וניתי במה"ד הצד משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן טעוני ישבהן צד מוב' מאי קסבר או קסבר קדושה ראשונ' קידשה לשעתה וקידש' לעתיד לבא אפילו בכור נמי ואי קסבר לא קידשה לעתיד לבא אפי' בכור נמי תיבעי אמ' רבינ' לעולם קסבר לא קידש' והכא במאי עסקינן בבכור שנזרק דמו קודם חורבן הבית וחרב הבית ועדיין בשרו קיים ואיתקש בשרו לדמו מה דמו במזבח אף בשרו במזבח ואתי מעשר ויליף מבכור וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש מעשר דגן חולי הוא הניהא למאן דאמר בתר למד אזלינן אלא למאן דאמ' בתר מלמד אזלינ' מאי איכא למימר דם ובשר הרא מילתא היא כי סליק רבי אמרה לשמעתה קמיה דר' ירמי' אמר בבלאי טפשאי אמטול דיתבי בארעא חשוכא אמרי שמעת' דמחשב' לא שמיע להו האדתני בשעת סילוק מסיעות קדשי' נפסלין וזבי' ומצורע' משתלחי' חוץ למחיצ' דתני עלה בשני מקומות קדשים נאכלים מאי לאו הא בקדשי קדשי' הא בקדשי קלים אמר רבינא אידי ואידי בקדשים קלין ולא קשיא הא

מכות דף ז ע"ב פסחים דף כ ע"ב

יומא דף נ ע"ב פסחים דף לד מנחות דף נב ע"ב

תוספתא הלים דף קפ ע"ב

דהא לאחל מועד חסיב ליה: ותניא חדיר גר בפני מקומו כאכלין חד בתקופן במנחות החמורו' בהן כשהמסכן במקומו וחד בכל מקו' סיהא סס דרך הליכתן מסכסכין וקסיין להדדי: מאי לאו קמייתא בקדשי קדשים והא בקדשי קלים: הכי גרסינן מאי לאו הא בקדשי קדשים הא בקדשי קלים: רבי

אעפ שנסע אהל מועד הוא אמ׳ רב הונא אמר
רב מ זבח של שילה של אבנים היה דתניא ר׳
אלעזר בן יעקב אומר מה תל אבנים אבנים
שלש פעמים אחד של שילה ואחד של נוב
וגבעון ובי׳ עולמי׳ מיתיב רב אחא בר אמי אש
שירדה מן השמי׳ בימי משה לא נסתלק׳ מעל
מזבח הנחושת אלא בימי שלמ׳ ומה שירדה
בימי שלמ׳ לא נסתלק׳ עד שבא מנשה וסילק׳
ואם איתא מעיקרא הוא דאיסתלק לא הוא
דאמר כרבי נתן דתניא רבי נתן אומר מזבח
של שילה של נחושת היה חלול ומלא אבנים
רב נחמן בר יצחק אמר מאי לא נסתלקה לא
נסתלקה לבטלה מאי היא רבנן אמרי שביבא
הוה משדרה רב פפא אמ׳ אושפיזא הוה נקיט
וזימנין הכא וזימנין הכא תנן התם וכשׁעלו
בני הגולה הוסיפו עליו ארב׳ אמות מן הדרום
וארבע אמות מן המערב כמין גמא מאי
טעמא אמר רב יוסף משום דלא ספק אמ׳ ליה
אביי השתא מקדש ראשון דכתב ביה יהוה
וישראל רבים כחול אשר על שפת הים ספק
מקדש שני דכתב ביה כל הקהל כאח׳ ארבע
ריבוא לא ספק אמר ליה התם אש של שמים
מסייעתן הכא אין אש של שמים מסייעתן
כי אתא רבי׳ אמר רבי שמעון בן פזי משום
בר קפרא שיתין הוסיפו מעיקרא סבור מזבח
ארמה שהוא אטום באמה ולבסוף סבור
שתייה כאכילה ומאי מזבח אדם שהוא מחובר
באדמה שלא יבננו לא על גבי כיפים ולא

אעפ שנסע אהל מועד הוא אמ׳ רב הונא אמר
רב מ זבח של שילה של אבנים היה דתניא ר׳
אלעזר בן יעקב אומר מה תל אבנים אבנים
שלש פעמים אחד של שילה ואחד של נוב
וגבעון ובי׳ עולמי׳ מיתיב רב אחא בר אמי אש
שירדה מן השמי׳ בימי משה לא נסתלק׳ מעל
מזבח הנחושת אלא בימי שלמ׳ ומה שירדה
בימי שלמ׳ לא נסתלק׳ עד שבא מנשה וסילק׳
ואם איתא מעיקרא הוא דאיסתלק לא הוא
דאמר כרבי נתן דתניא רבי נתן אומר מזבח
של שילה של נחושת היה חלול ומלא אבנים
רב נחמן בר יצחק אמר מאי לא נסתלקה לא
נסתלקה לבטלה מאי היא רבנן אמרי שביבא
הוה משדרה רב פפא אמ׳ אושפיזא הוה נקיט
וזימנין הכא וזימנין הכא תנן התם וכשׁעלו
בני הגולה הוסיפו עליו ארב׳ אמות מן הדרום
וארבע אמות מן המערב כמין גמא מאי
טעמא אמר רב יוסף משום דלא ספק אמ׳ ליה
אביי השתא מקדש ראשון דכתב ביה יהוה
וישראל רבים כחול אשר על שפת הים ספק
מקדש שני דכתב ביה כל הקהל כאח׳ ארבע
ריבוא לא ספק אמר ליה התם אש של שמים
מסייעתן הכא אין אש של שמים מסייעתן
כי אתא רבי׳ אמר רבי שמעון בן פזי משום
בר קפרא שיתין הוסיפו מעיקרא סבור מזבח
ארמה שהוא אטום באמה ולבסוף סבור
שתייה כאכילה ומאי מזבח אדם שהוא מחובר
באדמה שלא יבננו לא על גבי כיפים ולא

מכשיר לי לכל הלן כרי קרח לדרום דהכא
ולדרמא דפ בתר כיון דאית ליה דאפילו כי
ליכא לה מזבח ולא קלעי אפילו לחם הפני
מהנו קדשי קדשי לה מפסיל דקריבה ביה
מחנה מכינה קיים ולכך מפני וכרגלי הוא
דאתא ואת היכי תיסוק אדעתך למימר
התם דמסולק בסר ביוצא מ׳ הא מסולק
מיפסיל בפיגומת מזבח וכי תימא כמחזרו
והעמידו המסכן בו ביו׳ ואיך יאכלוהו הא
כיון דכדחה סוב הינו חוזר וכרחה ולא דלא
קיימא ההיא מסקנא לי כמי דאפילו בשעת
מנחתן בכתף מזבח הוא כיון דאית ביה לף על
פי שנסע אהל מועד הוא:

קודם מיעמידו המסכן פרפי לאו ד
דווקא קודם אלא לאחר מהעמידו
הכל המסכן והמזבח דאין לפר׳ ממש קור׳
מהעמידו המסכן כיון מכבר העמידו
המזבח במקומו וכלי קדמי קדשים הלא
תחילה נוסעין בני גרשון ומעמידי המסכן
ואחר כך בני קהת ומעמידי המזבח ואם
מיהו הסדר והעמידו המזבח תחילה היינך
מחטו קדשים קודם העמדת המסכן הא
אמרן מלמי׳ פמחטן קודם פתיחת ההיכל
פסולין ולא מלמיס דווקא כתיב בהו ומחטו
פתח אהל מועד כל זה פי׳ רש׳ וקל ברו׳ הא
תנן גבי תמיד לא היה מוחט עד ממ׳ מצר
הגרול מכפת׳ מלמת לפיכך מאר קרבנות
מחין מבלמי׳ ואין כר לומר דהייכו מדרבנן
דהא בהיקפה דאתת התורה כילף לפסולה
מבלמי׳ וגם אין לומר בבלמי׳ גופייהו היכו
פוסל דין מדרבנן דלא מכה הכת׳ לעכב
דהא אמרי׳ פ׳ בתרא דמעילה בפחטן קודם
פתיח׳ דלתות ההיכל פטור מלמת מן התור׳
היכו דאי לפתח אהל מועד דבפסול דרבנן
חייב בחוץ ואפי׳ בפסול דאורייתא חיי׳ בחוץ
היכ׳ דאם עלו לא ירדו כדמוכח פר׳ המוחט
והמעלה וזהו הוכח דמאחר דקדמי כמי פסולי
בפני קודש פתית׳ דלתות ההיכל דאי כמירין אם כן בבלמי׳ אם עלו
לא ירדו אמאי פטור בחוץ אלא ודאי בפחטן קודש לא תאמ׳ כיון דלא נפתחו קודש דלתות ההיכל חמיב מוחט מלמת אלא במקומ׳ וירדו חפב
דאחר קדמי קדשים הין נפסלין מן התורה ודמי לקדמי קדשים מפחטן בדרום בפ׳ קמא דמעילה דכמאן דאחנקינן דמי וירדו חפב דקדמי קלים מחיטתן בדרום
כמירין לר׳ יהודה אבל לר׳ם לא ירדו כדאית׳ התם אם כן ההיא דפטר בחוץ פר׳ יהוד׳ ונם אין לומר דקור׳ מפירקו המסכן כלל מחטו וזרקו את הדם
ואחרי כן פירקוהו ומיכו הסדר בשעת חכייה והעמידו המזבח וקלעי החצר תחילה וקאמ׳ בשמעתא דקודש מיעמידו קדמי המסכן יאכלו קדמי קדמי הלא מיד
מפירקוהו כשפלו ביוצא הקדמי קדמי ולא אמרי׳ נגבי מחנה מכיר׳ הלא ודאי קודש מהעמידו לאו דווק׳ הלא העמידו הכל ומידומא הוי
מלחא׳ מיפרקו כדקאמר קמ׳ל דכשע ואפ׳ם מבפר׳ המסכן כיון מקלעי החצר והמזבח במקומו: ברי׳ך

ארבע אמות מן הדרו׳ וארבע אמות מן המערב כך ניר׳הקו׳ק ל״ת דאם כן היה המזבח אמה מערבה בחלקו של יהודה דמסתמא בבית רחמין לא היה
יסוד לקרן דרומית מזרחית לפי פלא היה בחלקו של טורף דאמר פר׳ לחתו מקומן ואם בבית מכי הוסיפו בדרום אם כן בנו בחלקו של יהודה ונר׳
ל״ת מן הכפון מן המערב והכי תנן במסכת מדות וקאמ דהא דמסום מיתין הוסיפו סיהא הבור קלוט מתוך המזבח ומיתין בדרום הוו כדתנן
בפירקין דנ׳ דברים היתה קרן מערבית דרומית מפעמת למעלה כיסוך המיס והיו ועוד תנן במסכ׳ מדות מקום היה אם אמה על אמה ומטבלת של מיים עליה
מבה יורדין למיתו מביכו למיר׳ ברוח מערבית היה לבד קרן דרומית לבד קאה עוד תניא במעילה פרק זלד חטאת ומייתיכ׳ לה בסוכה פרק לולב הלכ קטן היה
בבד מערבו של בבם אחד למבעים מבה פרחי כהונה יורדין לפס ומביאין לפס יין קדום לכך נראה כביר׳ הספרי׳ דבר׳ דרוס ומערב ובבית רחמן היה להס
יסוד לדרום מהיה מפוך בחלקו של טורף חוץ מרוח מזרחית של נפתנה מהיה בלא יסוד עד חלקו של יהודה כמו בבית מכי וקראי דמעטי בפרק לאהו
מקומן קרן לה יסוד מפוס בית מכי נאמרו לימי לף בבית רחמן לא חמיב קרן דרומית קרן כיון דלא הוה ליה יסוד מפני כדרך כגון בבד מזרח לי
מי לפי מהיה עתיד להיות בלא יסוד בבית מיכי לא היו נותנין דמים בו כמו במזבח של מפה לפי מהיה עתיד בלא יסוד בבית עולמים: ולא

עטורת השם

אמר רב יוסף לאו היינו דתניא כו' רב יוסף חלה ונעקר למודו ופעמי' מתוך דבר ונזכר מעכה היפוך וחוזר בו והכא היכי אמריכן לעיל מעוס אף על גמיס מפיעתן לא הוכרכו ליזהר: לאו היינו דתניא מתוכח בפרק הגדולה הניחו לפוף תרומתו להם כגלה מקו' מקודש למזבח מה מלח כגלה למלמה: והכתיב הכל בכתב מאת ה' עורך הקדושות ומידותיהן נכתבו לדוד חלמה במקדש ראשון כמי היה רלה מעשיהו גדול מפו' רלה כגלה למלמה מקום במידותיו: אלא אמר רב יוסף קרא אשכח ודרש לדור שמי' אמה במקום המזבח ומלמה לה הבי לדרשו והם דרשוהו: והוסיפו עליו לפי הכור להם ולפני' אמה לה הוכרכו ואומרי' לקמ' מידת ארכו ורחבו וקומתו אי מעכבין מהמעיס אמה כדכתיב מעיס אמה ארכו אף מזבח מעיס עד מעיס אמה רחוי לו ומקודש התקום אם ירכו: בחלמה בית ידעו חכמי ככפת הגדולה מה קדוש לעזרה ומה קדוש להיכל: מניכריס בורית יסודות החומות: מכח ידעי מקומו היכא: מלמה כביתי' חבי זכריה ומלאכי אחד העיד להם על המזבח מיש לו מקום להוסיף עד מעיס אמה על מקום המזבח היכן היה מקריבין לף עם מיל בית וקדושת הבית קדמה לעזרה וקדמה לעזרת לבא: מכתב תמורית מתחילה ניתנה להם בכתב עברי כתבה ליבוקה כראמר בסנהדרין: וריבוע אם אין המזבח מרובע בכל מקום מראמר המזבח לעכב: דהמזבח מתמע כאמה כן הוא דתיקרי מזבח ואי לא לא ובקרן כתב קרנות המזבח וביסוד כתב אל יסוד המזבח ובכבש כתב אל בני המזבח והוא הכבש מהן פניו אל מזבח מעולין לו דרך מם כי היכי דתסיב כר מזרחית בני אהל מועד מחמת מהפתח מם ובריבוע כת' רבוע יהיה המזבח: אלא מעתה כיור לרבי כו' דכתיב בהו המזבח הכי כמי דמעכבי לרבי אם לא עמה כיורי' אל פרחי' וכיכים וקליטי' סביב למזבח כמו סיידו וכיירו זה כיור כיורים סביב למעלה מחמצעו אותו היום מנים כהן כדוקי מי החג על רגלו ורגמוהו כל העם כראמריכן בסוכה: בול אל מלח אלא לגרוף אל מלח ממעתי: לא מכפר לעבודת המזבח כל זמן מהקרן פנוס כדמפיים וחזיל: מכל מזבח מהין לו כו' לף הסובב ומדרבי יוסי בר יהודה נמצ' לרבי דכיור מעכב: תיהו כרכב וקסר תכרכב דקרח קלי כרכוב לגוף היקף חריץ עגול כדאמרי' בהכל מוחטין כל מעתיד לבוא לכרכב: בין קרן לקרן לאת רוחב מכנגד בין קרנו' היינ' עתוקה ובולטת גובה מעט היה סביב לה בספת המזבח: מקום הילוך רגלי הכהנים לאת הספת מסתת והיה היתה לאמה על מקום הילוך: לטו כהמוס בין קרן לקרן הוו לזלי והלה כפיניעו לקרן הקרן מעכבין מהיקף: מלה הכי קלאמר בין קרן לקרן ומקום הילוך רגלי הכהני' כאין חריץ עמוק מתקום המערכה מספת המזבח סביב ומקיף לת מקום המערכה ורחבו על חריץ ג' לאות לאמה על בין הקרנו' ולאמה על מקום הילוך: והכתב נבי מכבר מעשה רמת נחמת סנתמוהו תחת כרכובו מלמטה עד מתחת לכרכוב מלמעלה בקיר מזבח למזבח מלמעלה ולמעלה לבום כמין היקף על כבכרה והוא עמוי כקבים כקבכרה ורמת על דגים ומגיע למעלה עד מתחת לכרכוב מלמעלה בקיר מזבח סביב היה דהי ברחם המזבח היכי קרי למכבר הנתון סביב הקיר תחת כרכבו תרי הוו סבי סובבין היו לו למזבח: מעשה מסה חד לנוי וחד להכניס דלה בקרקי סביב הקיר מעלה מם לאות גובה לרבי יוסי דאמר לעיל עמרה לאות גובה היה היקף הבליטה קטנה חוגרתו ולכביב ולנוי וזהו סובב וכיור דחיפלינו בין רבי ורבי יוסי בר יהודה לעיל ומתחת לאותו סובב נתנו המכבר ורחבו מגיע למעה עד חצי המזבח והוא היה סימן להבדיל בין הדמים העליונים לדמים התחתוני כדאמרי' בחיתו מקומן: מהאי קרא התורה נתנה מחיצה כו': וחד להכניס דלה בקרקי ולמעלה ברחם המזבח העמיקו מעטרין בו לאתים לכל כד מם ליה לאמה על לאמה: בני קטורה בני אברהם לאתם לבל לא כזרע יפחק ויעקב הכי גרסינן: הוו יתבו קמיה דרבי אושעיא ולא הוו לאמרי מידי מתח ולאומר כדי לעתוח פיהם: *אבני מילואים בעלמא הוא דקאמר כדי לעתוח פיהם:

בני

ולא על גבי מחילות בור סל סיתין לא היה חסוב מחילה כיון דהוה כורך מזבח:

אף מזבח מעשים לאמה והא דאמר בסוף כיצד הדם הקוסף לחבירו יף פג היינו כשהי' המזבח עד מעשים ה' מבובה פריך התם לימא פריך קמוקיף מלא יהא רבוע מכל כל מליקת עוף לא יכולת לתת עפר בכל סביביו כדי לרבעו כמעשטו:

אחד מהעיד להם על המזבח תימת קרא כתב ביחזקאל והחריחל מתים עשרה לאות מלמה מקום מערכה כד על כד ומהאי קרא דרשינן במתניתין דמידות ול' דאי לאו ערות הייתי מפר עד מקו' קרנות מלא למעות ממזבח מלמ' ולאחר ממקריבי' אעפ מתין בי דקדום בית קידום למעת' ולעתי' ולא דמי לקדושת הארץ דקל דבטלה כדמוכח בפ' החולי גבי בית מתין יף ג מים חילוק ביניהם כרפרי' לעיל:

מדת לרכו ומדת רחבו לא מעכבין והא דכתב הכל בכת' מיד ה' על הסכיל ומיירי לף גבי מזבח כדאיתא פ' כיצד הדם דמה בית מעשים לף מזבח יף פג מעשים היינו מיהא קדום עד מעשים לם ירכו להרחיבו ולא מיהא חוכה למעות כן:

בתמה

דתניא ויבינו את המזבח על מכונותיו שהניען לסוף מידותיו והכתיב הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל אלא אמר רב יוסף קרא אשכח ודרש ויאמר דוד זהו בית ה' האלהים וזה מזבח לעולה לישרא כי בית מה בית ששים אמה אף מזבח ששים אמה בשלמא בית מינכרא צורתו אלא מזבח מנא ידעי אמר ר' אלעזר ראו מזבח בנוי ומיכאל השר הגדול עומד ומקריב עליו ורבי יצחק נפחא אמר אפרו של יצחק ראו שמונח באותו מקום ושמוא בר נחמני אמ' מכל הבית כולו הריחו ריח קטר משם הריחו ריח אברים אמר רבה בר בר חנה אר יוחנן שלשה נביאי' עלו עמהם מן הגולה אחד שהעיד עליהם על המזבח ואחד שהעיד עליהם על מקום המזבח ואחד שהעיד להם שמקריבין אעפ שאין בית במתנית' תנא ר' שיעור בן יעקב אומ' שלש נביאי' עלו עמהן מן הגולה אחד שהעיד להם על המזבח ועל מקו' המזבח ואחד שהעיד להם שמקריבין אעפ שאין בית ואחד שהעיד להם על התורה שתכתב אשורית תנו רבנן קרן וכבש ויסוד וריבוע מעכבין מידת ארכו ומידת רחבו ומידת קומתו אין מעכבין מנהני מילי אמר רב הונא אמר קרא המזבח כל מקום שנ' המזבח לעכב לא מעתה כיור לרבי וסובב לרבי יוסי ברבי יהודה הבי נמי דמעכב דכתב ונתתה אותה תחת כרכוב המזבח מלמטה ותניא איזהו כרכוב רבי אומר זה כיור רבי יוסי ברבי יהודה אומר זה הסובב אין דתניא אותו היום נפגמה קרן מזבח והביאו בול של מלח וסתמוה ולא מפני שכשר לעבודה אלא שלא יראה מזבח פגום שכל מזבח שאין לו קרן וכבש ויסוד וריבוע פסול רבי יוסי ברבי יהודה אומר אף הסובב תנו רבנן איזהו כרכוב בין קרן לקרן מקום הילוך רגלי הכהני' אמה אטו הכהני' בין קרן לקרן הוו אזלי אלא אימא ומקום הילוך רגלי הכהני' אמה והכתב תחת כרכובו מלמטה ער חציו אמר רב נחמן בר יצחק תרי הוי חד לנוי וחד לכהנים שלא נשתרקו מידת ארכו ומידת רחבו ומידת קומתו אין מעכבין אמר רבי מני ובלבד שלא יפחתנו ממזבח שעשה משה וכמה אמר רב יוסף אמה מחבו עליה חמש אמות ארך וחמש אמות רוחב רבוע יהיה המזבח אמר ליה אביי דילמא מקום מערכה קאמ' מר אמר ליה מר דגברא רבה הוא ידע מאי קאמינא קרי עלייהו

בני

באמה גרומ׳ מסירה ובערוך פי׳ גרומה ברים כמו כותן לו את גירומת ורב יוסף פריך ממתנייתא עלה יהו עיכים יוכלים:

אויר קרקע מפסיקו קרקע לאו דווקא מהיה פורח אמה על יסוד ואת׳ על סובב ובלאו קרא היה סרוך חויל תמוס מן סביב כדבסמוך

אלא דקתני במסהו אבל הכא בעיכן חויל גדול וכיכר סהוה לסורך חויר:

דאריך וקטי׳ והרכתב חמם אמו חורך וחמם אמות חורך למכוה והאי קרא לעכב ומיהו קסם דלעכב מהמזבח נפקא:

שיתין וד׳סו היינו כילי דאמר לעיל בדמי׳ ונקיט כוותיה מפו׳ תרבו׳ דיהן ומתרגמ׳ בחסכתי׳ יתבני מקדסת אבל לרב דלא הוה לי׳ יסור בבניין הוה ליה מזבח מן הכפון ולדרוס לא׳ וכבש לכ׳ הרי כג׳ הו׳ לפמוי מהו׳ פורח על הסובב אמה:

כל בני קטורה בני אחתיה דרבי טרפון הוו יתבי קמיה דרבי טרפון פתח ואמר ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה יוחני אמר׳ ליה קטורה כתב קרי עליהם בני קטורה אמר אביי בר הונא אמר רב חמא בר גוריא ציורין שעשה משה אורכן אמה ורוחבן אמה ועוביי כמחק גודש סאה אמר רבי ירמיה באמה גרומה אמר רב יוסף ולאו היינו דתני׳ על העצי אשר על האש אשר על המזבח שלא יהו עצים יוצאין מן המזבח כלום תנן התם כבש היה לדרומה של מזבח אורך שלשים ושתים על רוחב שש עשרה מנא הני מילי אמר רב הונא אמר קרא ושחט אותו על ירך המזבח צפונה שיהא ירך בצפון׳ ופניו בדרום אימא ירך בצפון ופניו בצפון אמר רבא רמי גברא אאפיה אמר ליה אביי אדרבה תרין ואותיב גברא אמר ליה רבוע כתיב ברבוע רבועי מי כתיב מרובעולי׳ טעמך מי כתב רבוע כתיב דמשמעהכי ומשמעהכי ותנא מייתי לה מהכא דתניא רבי יהודה אומר ומעלותיהו פונה קדי׳ כל פונות שאתה פונה לא יהו אלא דרך ימין למזרח ואימ׳ שמא למזרח לא סלקא דעתך דתני רמי בר יחזקיה ים שעשה שלמה עומד על שנים עשר עמודים בקר שלשה פונים צפונה ושלשה פונים ימה ושלשה פוני׳ נגבה ושלשה פונים מזרחה כל פונות שאתה פונה לא יהו אלא דרך ימין למזרח ההו׳ מיבעי ליה לנופי׳ אם כן פונים פונים למה לי שאל ר׳ שמעון בן יוסי בן לקוניא את ר׳ יוסי אומר היה ר׳ שמעון בן יוחי אויר יש בין כבש למזבח אמר לו ואתה אי אתה אומר כן והלא כבר נאמר ועשית עולותיך הבשר והדם מה דם בזריקה אף בשר בזריקה אמר לו שאני אומ׳ עומד בצד מערכה וזורק כשהוא זורק למערכה דליקה הוא זורק או למערב שאינה דליקה הוא זורק אומ׳ למערכה דליקה הוא זורק התם משום דלא איפשר רב פפא אמר כי דם מה דם אויר קרקע מפסיקו אף בשר אויר קרקע מפסיקו אמר רב יהודה שני כבשים קטנים יוצאין מן הכבש שבהן פונים ליסוד ולסובב ומובדלין מן המזבח מלא נימא משום שנאמר סביב ורבי אבהו אמ׳ רבוע ואיצטריך למכתב סביב ואיצטריך למכתב רבוע דאי כתב רחמנא סביב הוה אמינא דעגיל מעגל כתב רחמנא רבוע ואי כתב רחמנא רבוע הוה אמינא דאריך וקטין כתב רחמנא סביב תנן התם הכבש והמזבח ששים ושתים הני שיתין וארבעה הוו נמצא פורח אמה על יסוד ואפה על סובב אמר

בני קטורה חיכם יודעין לדבר בהלכה: ניזירין מני ניזירי עניים נדיך לפרך בדרום המזבח המערבה לתמיד של שחר בכהן לחר ולתמיד של בי׳ הערבי׳ בפני כהנים כדקיימ׳ לן בסדר יומא: לחמה חרכו ולחמה רוחבו כמידת מקו׳ המערבה בחמה גדומה קנרה: פלגי יפתו חוץ למערב ויעכבו הכהנים

פורח אמה מלהקיף: לאו היינו דתנייכ׳ כו׳ ולחמה גדומ׳ לחמה לי חלת חמה מכומצמת: מכחבי מילי מהכבש בדרום ירך רגליס ופניו בדרום כלפי הסובב לרכה ורגליו לבפון נמצא ראשו ופניו לדרום: לחמה ירך בבפון ופניו בבפון כלפי היובב זקוף: רמי גברא לאפיה פיעור בלר׳ הסובב לרכה: לדרב׳ תריך לותו גברא זקפוהו והסיבוהו ונמצא ראשו ורגליו לרוח לחת: רבוע כתב דרבו׳ בלר׳ רובו ומובב פיער הכתוב והאי רובע

מיבעי ליה דמרב ריבוע פיהא מרובע ולא עגול: הכי גרסינ׳ רבוע כתב דמסתפ הכי ומסתפ הכי הילכך תרוייהו ילוף מינה ותנ׳ דברי׳ מייתי לה להא דאייתי רב הונא מירך המזבח: מייתי תנא מהכא ומעלותיהו פונות קדיש: כל פונות פלתה פונה יהו דרך ימין למזרח האי קרא במזבח כתב ביחזקאל ונקמר פתמיד כבש מעלותיו ברוח הרחויה לפנות היתכה למזרח והכא תוקו הפנייה לימין ואין לך רוח רחויה לכך אלא דרום: ופרכינן ואימא דרך פתאל למזרח כהי דפנות קודש כתב בקרא לבל דרך ימין לא כתב ביה: העמידהו בפנין וכפתניע לרחם המזבח פנה אל קרן מזרחית פפונית ודרך פתאל: לא סר פיהו פונים לפתאל אלא דרך ימין לא יהו אלא דרך ימין כי מכינת דקרא דקתסיב ואזיל: דרך ימין מכפון למערב ותתערב לדרום וכפתתה מקיף סוס דבר ובניך אלו ואתה סובבו מכפון למערב לימינך אתה הולך למזרח מהאי קרא: לא נפקא לן: מהכא נפקא לן דרך ימין ומקרא דלעיל דכת׳ קדש פתעינן למזרח: אלא תימא דרך ימין למערב ויהא כבש בכפון: מיבעיא ליה לגופיה להודיעך סופב היס היולך ומכי׳ לך ללמוד היתכו לפונות המקדש בכורכי ע עבודה: חויר יש בי׳ כבש למזבח אלא חויר מעט מפסיק בכתיי: הכ׳ אמר לו ואתה אי אתה חומ׳ כן: מה דם עולה פעומד בארץ וזורק מן הכלי כדכתיב וזרקו אף בשר זריקה:

אלמא חויר יש ומחתת החויר הוא זריקה פעומד בכבש וזורק פלעבר החויר למערכה: אמר לו זורק פאני אמר עומד בשר המערכה ברחם המזבח וזורק ולהבי אתה קרא: אמר לו כפהוא זורק למערכה דליקה הוא חלק זורק כו׳ כלומר מפוס הא למה לי קרא כפיטא דעל כרחו הוא זורקו פהרי אין יכול לפרר סביב על רחפי העזים: פתיק המערכה דלוק׳ פס אלא היינו והאי מקום פהמערכה דולקת והתם מפוס דלא חיפסר הוא דעל כרחך כי אתא קרא לחמועט׳ אתא דים חויר בין כבש למזבח: רב פפא לב מצי אמרה דהיקף לחמו׳ אתא דעומד בצד המערכה וזורק דהפסקה חויר דכפה בעיכן כי דם: מה דם חויר קרקע הרפה ומפסיק ביכו למזבח אף בשר כו׳: מני כבשים קטנים יוצאין מן הכבש כו׳ אותו פסובב ופא במזרחו של כבש ליתין ויוצא ותתחיל בפפולו של כבש ומשם ועולה בהלכסון עד פמגיע לפובב והפוב׳ ליסוד יוצא למערבו להולך בו פיריס של חטאת פיורד מן המזבח פונה לפתלו ל כור דרומי ותתחיל לנחת פפיפולו של כבש רחוק מן המזבח כדי פיהא נוח לפפע ולירד ליסוד ומפוס סב׳ סביב פיקף היקף למזבח כל דהו ואי הוה מחוברין פוב היקף לפילו בחוט של חרס יכול לפובבו: רבי לבהו אמר רבוע ואי מחוברין לא הוי בניינו מרובע: ואיצטריך למיכתב סביב ואיצטריך למיכתב רבוע ואף על גב דאפקינהו לקרויהו להך דרפא פלא יהא בניין אחר מחובר לו: דעגיל מעגל ולא יהא לו זויות דאריך וקטין אחרכו יותר על רחבו זויות יהא לו: כתב רחמנא סביב פיהו כל סביביו פוין פיתין וארבע הוו דהא תנן לעיל אלך הכבש לב׳ אמה וכן המזבח: ומפני כמה פרחם הכבש פורח ועולה על כניפת היסוד והסובב תניא לרחם המזבח כמה אתי אמות העליונות פלו מובלעים בפתי אמות:

אמר רמי בר חמא כל כבשי כבשי שלש אמו׳ לאם׳ חוץ מכבשי של מזבח שהיה שלש אמו׳ ומחצה ואצבע ושליש אצבע: מתני׳ מנחות היו נקמצות בכל מקו׳ בעזרה ונאכלות לפנים מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: גמ׳ אר אלעזר מנחה שנקמצה בהיכל כשירה שכן מצינו בסילוק בזיכין מיתיב ר׳ ירמיה וקמץ ממקום שרגלי הזר עומדות בן בתירה אומ׳ מניין שאם קמץ בשמאל שיחזיר וקמוץ בימין תל משם ממקום שקמץ כבר איכא דאמרי הוא מותיב לה והוא מפרק לה איכא דאמרי אל ר׳ עקיבא לר׳ ירמיה בר תחליפא אסבר לך לא נצרכא אלא להכשיר כל העזרה כולה סלקא דעתך אמינ׳ הואיל ועולה קודשי קדשי׳ ומנחה קדשי קדשי׳ מה עולה טעונה צפון אף מנחה טעונה צפו׳ מה לעולה שכן כליל מחטאת מה לחטא׳ שכן מכפרת על חייבי כריתו׳ מאשם מה לאשם שכן מיני דמים מכולהו מה לכולהו שכן מיני דמי׳ לא איצטריך סלא הואיל וכתב והניש׳ ז המזבח והרי׳ ממנו בקומצו מה הנשה בקרן מערבית דרומי׳ אף קמיצ׳ בקרן מערבי דרומית קמ׳ל אמר רבי יוחנן שלמים ששחטן בהיכל כשירי׳ שנאמ׳ ושחטו אותו פתח אהל מועד ולא יהא טפל חמור מן העיקר מיתיב ר׳ יוחנן בן בתיר׳ אמ׳ מניין שאם הקיפו נכרי את כל העזרה שהכהני׳ נכנסין לשם ואוכלין שם קודשי קדשים תל בקדשי הקדשים תאכלנו ואמאי נימ׳ בחצר אהל מועד יאכלנה ולא יהא טפל חמור מן העיקר הכי השת׳ התם עבודה דאדם עובד במקום רבו אמרינן לא יהא טפל חמור מן העיק׳ אכילה דאין אדם אוכל במקו׳ רבו לא יהא טפל חמו׳ מן העיקר לא אמרינ׳: מתני׳ חטאת העוף היתה נעשית על קרן דרומית מערבית ובכל מקום היתה כשיר׳ לא זה היתה מקומן ושלש׳ דברי׳ היתה אותה קרן משמש׳ מלמטה וג׳ מלמעלה ומלמטן חטאת העוף והנשות ושירי הדם ומלמעלן ניסוך היין והמים ועולות העוף כשהיא רבר׳ במזרח כל העולין למזבח עולין דרך ימין ומקיפין

כל כבשי כבשים שלם חוץ מכבשי של מזבח שהיה שלש אמות ומחצה ואצבע ושליש אצבע: מתני׳ מנחות היו נקמצות בכל מקום ואין טעונים צפון: לפנים מן הקלעים לזכרי כהונה דכתי׳ לכל קרבן ולכל מנחתם ולכל חטאת וגומר ומתוך ליה בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אותו ליום ולילה עד חצות דברי רבי מאיר: גמ׳ מכן מכיון בסילוק בזיכין מהן הזכרת למנחת לחם הפנים כדכתיב והיתה ללחם להזכיר ומתירין את הלחם: וסילוקן מעל מלחן הפנים מבהיכל בתקו׳ קמיצה דמנחות הנקמצות: ממקום שרגלי הזר עומדות לעולה קתי והביאו הזר ז בני אהרן הכהני׳ וקמ׳ משם מלא קומצו ממש תתקו׳ מהבעלי׳ עומדי׳ שם וקסבר מתתי לסקור בי׳ החולם קתני מתוך זר נכנס למס מיחזיר הקומץ לתוך הכלים ולא תמריכן כבר כמסלה: לא נצרכא הא ממקום רגלי הזר דקתני: אלא להכשיר כל העזרה כולה סלקא דעתך אמינ׳ הואיל ועולה טעונה צפו׳ מה לעולה שכן מכפרת על חייבי כריתו׳ מאשם מה לאשם שכן מיני דמים מכולהו מה לכולהו שכן מיני דמי׳ לא איצטריך סלא הואיל וכתב והניש׳ ז המזבח והרי׳ ממנו בקומצו מה הנשה בקרן מערבית דרומי׳ אף קמיצ׳ בקרן מערבי דרומית קמ׳ל אמר רבי יוחנן שלמים ששחטן בהיכל כשירי׳ שנאמ׳ ושחטו אותו פתח אהל מועד וגומר ולא יהא טפל חמור מן העיקר מיתיב ר׳ יוחנן בן בתיר׳ אמ׳ מניין שאם הקיפו נכרי את כל העזרה שהכהני׳ נכנסין לשם ואוכלין שם קודשי קדשים תל בקדשי הקדשים תאכלנו ואמאי נימ׳ בחצר אהל מועד יאכלנה ולא יהא טפל חמור מן העיקר הכי השת׳ התם עבודה דאדם עובד במקום רבו אמרינן לא יהא טפל חמור מן העיק׳ אכילה דאין אדם אוכל במקו׳ רבו לא יהא טפל חמו׳ מן העיקר לא אמרינ׳: מתני׳ חטאת העוף היתה נעשית על קרן דרומית מערבית ובכל מקום היתה כשיר׳ לא זה היתה מקומן ושלש׳ דברי׳ היתה אותה קרן משמש׳ מלמטה וג׳ מלמעלה ומלמטן חטאת העוף והנשות ושירי הדם ומלמעלן ניסוך היין והמים ועולות העוף כשהיא רבר׳ במזרח כל העולין למזבח עולין דרך ימין ומקיפין

כי אם כ׳ חמות לט׳ חמות רחבו שלפני המסכן חמשי חלמיש כה חמות חפי החבר וה׳ חמות תקו׳ מזבח עם ליה כ׳ חמה עד כותל דרומי כי מטי כבש עד הכנתל לא מסכחת לחמה חלח עכי חמות וטפח ואצבע ושלים לאצבע והוה ליה הילוך על ידי הרחק כרמוכח בסבת ובעירובין בחלקו עשרה מתוך חרבע דהוי רשות היחיד ולמ׳ דמזבח רחב עשר חמו׳ לא הוו חלח טו׳ חמה עד הכותל ור׳ יוסי דחמ׳ לעיל מזבח גבוה עשר חמות ורחב חמש לטעמי׳ דחמ׳ כולי מזבח בכפון קחי והיה מסוך כל כך לבר כפון עד דמסתיירי לב׳ חמה וכבש ומיהו חס כן לא היה כלל חן המזבח לפני פתח המסכן לי מזבח מסוך יותר מכדי חמה דמקתת מסכן הוה כמו חבית עולתי דבחלי יום הכיפורי כריך לפני ה׳ ומרבי יהודה דחמר עשר רחבו ים לומ׳ דלדידיה חלם חמות קומתו ולא יות כדתניא לעיל:

חוץ מכבשי של מזבח שהיה שלש אמות ומחצה ואצבע ושליש אצבע בזכרו׳ זו היא ג׳ הקו׳ ומכוון חסבו לט׳ חמו׳ של מזבח ורבותינו גור׳ ב׳ חמות ומחצה וחצי טפח ואצבע ושלים לאצבע בזכרותן ופי׳ בקונט׳ דלחסבון זה לא היה רחב הכבש פוה לרחב המזבח חלא כמוך מקנו רביע חמה דלחסבו גובה ט׳ ים לכבש ות׳ חל כ׳ חמה ולא דק בקו׳ דחי׳ גבוה לא חוסם חת׳ חסר מסהו והק בקו׳ הרי חמרה תורה לא תעלה במעלות על מזבחי ותירץ רבי נתן מרודיח דבש׳ סתי הלחם לחמריכ דחמה חל דף ס׳ ע׳ ב׳ גובה בחמ׳ בת חמסה ולפי׳ הקונט נמסה רחב הכבש גבוה מרח׳ חל מזבח ומיהו חין לחום לי נמי לפי׳ הקונ׳ חמות חל כבש לפי חמות חל מזבח:

שכן מכיון בסילוק בזיכין ולא סייך למית׳ כאן טעם אחר ולא יהא טפל חמור מן העיקר כדאמר בפלתי דפלתי תלתן הכת בפתח אהל מועד וח׳ת לחה לי טעמא דבזיכין חיתי סד למיפכל לפי חה מפיר׳ בקו׳ לעיל פכ׳ תודה דם דף ז׳ ב׳ בחטאות הפנימיות דעבודה חתן יכול לבטלה מפוס דלאו חורה חרעה לפחות בהיכל דחמת׳ דאי לאו הכי היה יכול לפחות בהיכל חעב דחטאת בעי כפון ואם קמיצה תתכפר ול דסד לפסול דדרמי מקו מרגלי הזר עומדות להכשיר כל מקום מזר יכול לעמוד דהו׳ לחמ׳ לפסולה היכל קחתי מחתן זר יכול לעמוד פס סדש חף מכחם טעונה כפון לכך חתן קרן דמקום מרגלי הזר עומדות להכשיר כל מקום מזר יכול לעמוד חפילו בדרום חבל חין לפר דדרים דרוס מטעם דחתן זר יכול לעמוד בכפון חדש דלעיל בפ׳ מוסיף חף מקום דריסת רגלי יף כ׳ יסרחל דחסיב כפון ועוד חפי׳ למ׳ מרחיק כפון לא מסתבר סיה זר חסו׳ בכפון כנגד המזבח חלא מדרבנן מעלה: מנחה

ויקרא ב

מנחה קרויה חטאת וחטאת קרויה מנחה תימה דהוה ליה למימר מנחה
קרוי חטאת ואין חטאת קרויה מנחה כדתניא פר קמח תורים
קרויה מלמים ואין מלמים קרויין תודה ובמנחה פרק התודה לחם חיקרי
תודה תודה לא חיקרי לחם ויל דוודאי לא חיקרי עם אחר לענין לעמה דפרק
לענין כיתותרו המעות ופרק התודה אבל פירש קונ
הכא דמהיקפא קרנים דמנחה וחטאת
חיתקום ודאי להדדי והתם כמי חיכא ל
לאקופיכהו מפיר:

מה חטאת טעונה כפון פי בקונ
דג׳ירסה זו מסובסת היא מהרי
לא חטאת העוף טעון כפון כדתמר ולא בן
עוף בכפון ולא מנחה טעונה כפון ואם
תאמר מנחת חטא חלוקה מאחר מנחות
ולחטאת בהמה מקום לה הוה ליה למיתני
במתניתין לעיל דקתני כל המנחו׳ נקמצות
בכל מקום בעזרה חוץ ממנחת חוט ועוד
ליפסר חטאת העוף הבאה ברלות תחת
חטאת בהמה חיכא טעונה כפון מהרי
כעמית בקרן מערבי׳ דרומי׳ מנחה הבאה
תחת חטאת העוף תטען כפון וגיר׳ לחרי׳
גרסי׳ בה ואיכי יודע לחית וגרס׳ בעיכי מה
חטאת פסולה מלא לעמה לף מנח׳ פסולה
מלא לעמה והכי כמי יליפיכ׳ לה בפ׳ עכ לעמ׳
הקו׳ק לפירושו דוודאי מעיקרא לחרי׳ בפ׳
דמנחו׳ בפלמא מנחת חוטא חטאת קרויה
דחמר לכל מנחת קנאו מנלן לכל במקו׳
לחריכן הלא מנחת חוטא ומנחת קנאות
דפסולות מלא לעמו מנלן חטאת טעת מהי
דכתב בה היא הכי כמי הא כתב בה היא
ועוד ק׳ לגירס׳ הספרי׳ דפרק לחטו מקומן
מנחת חטאת הטעונה כפון בעולה הוי
היקש אם כן היכי אתי׳ מנחה והדר ילפיכן
מחטאת וכי דבר הלמד בהיקש חוץ ולמד
בהקש ועוד כמו שאם׳ בקונ׳ דחמירה לא
הויא מנח׳ מנחה מחטאת העוף דאתיא
במקומן ואינה טעונה כפון מיהו יל הרי
בתור׳ כהנים ילפי׳ דחטאת העוף פסולה
מלא לעמה אף לא ילפיכן ממנחת
חוטא דמפיק פסול מקרא אחריכא ואם
לדאות תיהו אם׳ דמנחה לא בעיא כפון או
הגמה הלא היא בקרן מערבית דרומית
כדבמוך ואי הקמיצה אינה טעונה כפון
אפילו מנחת חוטא כמי כדמוכח בתוספת׳
דמנחות פ״ק חומר בפחיטה טעונה כפון מה מצינו כן בקמיצה וכי תימא
היינו במנח׳ נדבה אבל במנחת חוטא טעונה כפון מכל מקום אינו חומר
כפחיטה לגבי מהרי בפחיט׳ כמי ליתה בכפון בקלי׳ תיהו יל דכללא בקדשי
קדשים הוי רומיא דמנחה וזהו רוחק ועוד דתני בסיפ׳ חומר בקמיצ׳ מבמליקה מהקמיצ׳ טעונה כפון ולא מליקה לף על גב
דים קמיצה דלא בעיא כפון כגון מנחת פרכה כמו כן אינה כרחה לי לרחות דהכי כמי לא מיירי במנחו׳ חוטא דהא אינה דוחה מבת שלא מיירי
במנחת העומר ומנחת תמיד מהן בפיבור והן ודאי לא בעו כפון אבל מנחת חוטא אלא בעיא כפון דאיתקש לחטאת בהמה מבחה אליפתה בעמירות: בריך
הרב רבי חייא גרים מה חטאת העוף טעונה יסוד דכתב ברס יחבה אל יסוד המזבח לף מנחה טעונה הגפה ככנר היסוד והכי מוכח פרק כל
המנחות בחות מכף ואלו טעונות תמיפה לוג שמן על מנורה ואמאי לפני ה׳ במזרח והתמרת לפני ה׳ במערב פי׳ בהך דמתניתין ומפני הכי מילי
מנחה דאיקרי חטאת וחטאת טעונה יסוד וקרן דרומית מזרחית לא היה לה יסוד אבל הכא לפני ה׳ קריכא ביה והתם כו׳ בדרום ליכא למימר מסוס יסוד
וכולה במערב נמי לא מסוס דכתב על פני המזבח דהיינו דרום מכל מקום חיפטריך לפני ה׳ דלא תימא אל פני המזבח גזירת הכתב הוא אלא דלית ליה יסוד
וברים פיריקין פי׳ מה שהיך דגבי בחלי דיום הכיפורים קרי לפני ה׳ במערב דוקא ואת ומאי מנחות מנלן וכי תימא מדאיתקום כל המנחות ואפס בפ׳
בו וילפיכן מפירי הדם טעונין יסוד אם כן מנחת חוטא תיפוק לי מהתם ועוד מנלן דמקפיה לפירי׳ לקמיכהו לתחילת דמים ולא בעי יסוד בחטאת ואם תומר
דכתב לפני ה׳ במנחת חוטא וכל המנחות נמי כתב לפני ה׳ ככנר היסוד ולא גזירה הוא מתם דדבר הלמד בהיקש מבעיא לן לי חוזר
ומלמד בגזירה הוא לי לא אלא גלי מילתא בעלמא הוא ואת גרים מה חטאת טעונה יסוד אף מנחה כן והיינו דלא כרבי ממעון דאתר לעיל בא לעוברה בכלי
עובדה בסמיכה לי נמי ליפלו כרבי ממעון וכגון שבא לעוברה ביד דאתר עובדה ביסוד חטאת: הג׳ה

אף חטאת בקרן מערבית דרומית תימ׳ דלא ילפיכן מיכה מליקה וכימא לא ילפיכן חלא מידי דאתבחן מזבח כמנחה וכן פירש בקונטרס בסמוך:
בדרום קיימת כולה על כרחך רבי אלעזר חית ליה דהוה מסוס דמה חטאת טעונה יסוד דהי לאו הכי מנא ליה דאתר מערבית ותימא אם כן לפי
ה׳ למה לי דרומית נפקא לן מאל פני המזבח ומערבית ומבעיא יסוד: מאם

ומקיפין ויורדין דרך שמאל חוץ מן העולה לג׳
אלו שהיו עולין ויורדין על העקב: גמ׳
מנא הני מילי אר יהושע אמר קרא לא ישים
עליה שמן ולא יתן עלי לבונה כי חטאת היא
חטאת קרוייה מנחה ומנחה קרויי חטאת מה
חטאת טעונה צפון אף מנחה טעונה צפון ומה
מנחה בקרן מערבית דרומי׳ אף חטאת בקרן
מערבית דרומית ומנחה נופרת מנלן דתניא
לפני יי׳ יכול במערב תל אל פני המזבח אי אל
פני המזבח יכול בדרום תל לפני יי׳ הא כיצד
מגישה בקרן מערבית דרומית כנגד חודה
של קרן ודיו ר׳ אלעזר אומ׳ יכול יגישנ׳ למערבה
של קרן או לדרומה של קרן אמרת כל מקום
שאתה מוצא שני מקראות אחר מקיים עצמו
ומקיים חבירו ואחר מקיי׳ עצמו ומבטל חבירו
מניחי׳ זה שמקיי׳ עצמו ומבטל חבירו ותופשי׳
את שמקיים עצמו ומקיים חבירו כשאתה
אומר אל פני יי׳ במערב איכן קיימתה אל פני
המזבח וכשאתה אומר אל פני המזבח בדרום
היכן קיימת אל פני ה׳ אמ׳ רב אשי קסבר האי
תנא כוליה מזבח בצפון קאי: כל מקום היתה
כשירה מאי קאמר אמר רב אשי הכי קאמר
בכל מקום היתה כשירה למליקת׳ לא זה היה
מקומה להזאתה תנינ׳ להא דתנ׳ מלקה בכל
מקום במזבח כשירה היזה דמה בכל מקום
כשירה היזה ולא מיצה כשירה ובלבד שיתן
מחוט הסיקרא ולמטה מדם הנפש מאי קאמ׳
הכי קאמר מלקה בכל מקום במזבח כשירה
מיצה דמה בכל מקום במזבח כשירה שאם

מקיפי׳ דרך ממ׳ מקיפי׳ את המזבח בפבול כורכי עבות׳ לו למתן דמי חטאת
לו סידור המערכה לו היסוך היבורי׳ בפיכורין ויורדין במערבו של כבש מהל
ממ׳ לעולי׳ במזבח בעלייתן: לג׳ דברי׳ אלו הנעשים בקרן מערבית דרומי׳
כשכים ועולת העוף מכשהעולה למזבח: פיכה לפובב לממלל בחוקה הקרן
וכשנמר חוזר על העקר דרך עלייתו ובבת׳
פרק הא בעיב דרך ימין ולג׳ דברי׳ הנעשי׳
בה למטן היכו עולה ואינו מקיף אלא עומד
על הרכפה בקריקע: נמ׳ מנא הני
מילי דחטאת העוף בקרן מערבית דרומי׳
לא יפים עליה ונות׳: במנחת חוטא כתב
הבאה תחת החטא׳ העוף בדלי דלו׳ וקריי׳
דחמי׳ חטאת ואמאי כמי מהחטאת קרוי׳
מנחה דהכי מסמע נמי כי החטאת נחפכה
להיות מנחה: מה חטאת טעונה כפון יוצ
הכי מנ׳ברא זו מיבום מהרי לא חטאת
העוף ולא מנחה טעו׳ כפון ואם תאמ׳ מנח׳
חוטא חלוקת מן הפאר ולחטאת בהמה
מקום לה הוה ליה למיתני במתניתין דקתני
לעיל המנחות נקמצות בכל מקום בעזרה
חוץ ממנחת חוט׳ ועוד ליפסר חטאת העוף
מבאת תחת חטאת בהמה היכא טעונה
כפון מהרי בעזרה ולחטאת בהמה
מקום לה הוה ליה למיתני במתניתין דקתני
לעיל המנחות נקמצות בכל מקום בעזרה
חוץ ממנחת חוט׳ ועוד ליפסר חטאת העוף
מבאת תחת חטאת בהמה היכא טעונה
כפון מהרי בעזרה ולחטאת בהמה
מקום לה הוה ליה למיתני במתניתין דקתני
לעיל המנחות נקמצות בכל מקום בעזרה
חוץ ממנחת חוט׳ ועוד ליפסר חטאת העוף
מבאת תחת חטאת בהמה היכא טעונה
כפון מהרי בקרן מערבית דרומית
ובמנחה הבאה תחת העוף תטען כפון
וגירסה אחרי׳ ברבי יודע חמית׳:
ונרסה בעיכי מה חטאת פסולה מלא לעמו
לף מנחת פסולה מלא לעמ׳ והכי כמי יליפי׳
לה בפ׳: ומה מנחה טעונה הגפה בקרן
מערבית דרומית לף חטאת העוף עבודת
בקרן מערבית דרומית והזאת דמה היה
עיקר: עבודתה לפני יי׳ הקרב חותם בני
אהרן לפני יי׳ היינו ממניע למזבח אל פני
המזבח דרוש פסח הבבם: ודיו במסכת
סוטה מפרש מאי דיו קאת׳ בפ׳ב פאיכו מרי׳
להגיע נופה למזבח אלא הכלי: ר׳ אלעזר
חוא׳ מאחר מפרש לך הכתוב בהגפת פתי
רוחות יכול לאי זה מהן מירכה הג יכול
יגפנה למערבה או לדרומה על קרן כולה
מזבח בכפון קאי כמנה דרומו של מזבח
כלה לנגד הפתח וקריב׳ כמי בנד דרומו
לפני יי׳: בכל מקום היתה כשירה למליקת׳
בין למעלה בין למטה דכי ילפיכן למטה
בחטאת העוף בהזאת הוא דילפיכן לקמן
בפמעתי׳ והזה מדם החטאת על קיר וחוא׳
מר זה קיר התחתון וקרן מערבית דרומי׳ כמי בהזאה הוא דילפיכן דהא
מהגפה דמנחה ילף: והגעתם

זמנים יף ג׳ פ
פרק יף ג׳

גם יף פם

יומא יף ה׳

משנת חכם

והנשרפת לחוצה הוא דילוף דומיא דהנשרפת בחוצה ותליקה לאו במזבח הלמ הזהה ותיבו: מלי קאמר ק"ו הזה דמה בכל מקום ואפי' לתעלה מן החוט כשירה והדר תניא ובלבר פיתן מחוט הסיקר' ולמטה והא ליכא למימ' דהזה ואחר כך חזר והזה למטה קל מכפרי דהא הזה דמה קתני: כל דמה מממע דלא קתני הזה מדמה מיבי מדמה פחטאת פורש מור

שאם היזה ולא מיצה כשירה ובלבד שיתן מחוט הסיקרא ולמטה מדם הנפש: שלשה דברים כו' חטאת העוף הוא דאמרן הנשורת דכתב והנישה אל המזבח שירי הדם דכתב ואת כל הדם ישפוך: מלמעלה ניסוך המים והיין: ועולת העוף כשהיא רבה במזרח מאי טעמא רבי יוחנן אמר מפני שקרובו אבית הדשן אמר רבי יוחנן בא וראה בא כמה גדול כחן של כהנים שאין לך קל בעופות יותר ממוראה ונוצה פעמים שהכהן זורקן יותר בשלשי אמה דתנן נטל מחתה של כסף ועלה לראש המזבח ופינה את הגחלים אילך ואילך וחתה מן המאכולות הפנימיות ויורד הגיע לריצפה מחזיר פניו כלפי צפון והולך למזרחו של כבש בעשר אמות צבר את הגחלים על גבי הריצפה רחוק מן הכבש שלשה טפחים מקום שניתנין מוראה ונוצה ודישון מזבח הפנימי והמנורה הני טפי מתלתין וחד הויין מקום גברי לא חשיב: כל העולים למזבח: מ"ט אמ' רבי יוחנן נסכים שמא יתעשנו ועלת העוף שמא תמו בעשן ורמינהי בא לו להקיף את המזבח מאיין הוא מתחיל מקרן דרומית מזרחית צפונית מערבית מערבית דרומית ונותנין לו יין לנסך אר יוחנן הקפה

שאם היזה ולא מיצה כשירה הא דלא פריך מהכא במכבי מעילה פ' חטאת העוף לרב אחא בר אחבה אתמר דתני מיצה דמה מיצוי דף ח חיכו מעכב לעיל פרק ליתהו מקומן כדאתמר תני תנאי ולילבא דרבי יעקב והא דפרי' פתם לרב הונ' דתני הזה דמיצוי חיכו מעכב ולא מעכב כיון דליה לעכווי טפי לבדדי דאתי חיכו מעכב כיון דליה לעכווי טפי לבדדי קתני:

הגשות דכתב והניסה הוה ליה למימר כדאתמ' דמהתי קרא לחודיה לא כפיק סירי הדם דכתב בר' דהייכו סירים התיכונים קרן מזרחית דרומית:

מפני מקרובי לבית הדשן תית ולתת הו' הולך עד הקרן סהי מרחיק מבית הדשן ואין לומר מסוס דכל דמים טעונין קרן דהא אתמר לעיל גבי מוזה רבי יהוד' בר' דמיר' ניסקליה ונספוך לרוכתי' ואי כל דמים טעונין קרן מאי קסיה ליה:

יותר מלא לחות פי' בקונ' כפהיתה במזרח היה עומד בסובב לפי שכבש עכשיו היה כבש קטן ספנה על סובב לכל במערב לא היה לו כבש לעמוד לפנות בו לסובב ובריך להעלות לראש המזבח ולעמוד בדרומי' על קרן והכי תנן בתסכת סוכה גבי נסכים עלה בכבש ופנה לסובב ולא תכן בהו ופנה לסובב ונרד' דאין מסס דאי' מלא היה כבש לסובב במערב אם כן כשהיה נותן לרבע מתנות פכחטאת ותנן פרק ליתהו מקומן פנה לסובב גבי חטאת וכשהיה מגיע לקרן מערבית דרומית היה צריך לחזור על עקיבו ולכך נר' דהי' כן כבש כל קמה דלא חסיב ליה לעיל גבי סני כבשים קטנים יוצאין מן הכבש:

מן המאוכלות הפנימיות תומר ליה דגבי גחלים על יום הכיפורים לא נר' מן המאוכלות הפנימיות דהכא חסבינה להו דמן ויום הכיפורים וכן בקטרת על כל המנה בעינן גחלים דווקא כדאי' התם גחלי לחם יכול עותמו' וכבר את הגחלי' מעו' דאת' ומעו מלא יפזר:

דישון מזבח הפנימי והמנורה הקפה ר"ב כיון דתרומת הדם' וריסון מזבח הפנימי והמנורה נכללי' במקומן אמאי מועלין בזה יותר מזה דבתרומת הדשן מועלין כדאתמר לעיל פרק בא ובריסון מזבח ומנורה תן פו תנן במעילה דלא נהגי' ולא מועלין ול' דמאי תרומת הדשן דגלי קרא ומעו וכי תימא כיון דנכללין היכי מסכחת בהו מעילה אמת לא היו נכללין מידי ודאת אומ' דתרומת הדשן לא היה נכלל מדלא חסיב להו ביומא בהדי חיכך תן פו דנכללין דיסון מזבח הפנימי והמנורה ואומר הר' יוסי טוב דאין זו דחיה דהכ בתכ' דאחסיב סיכוי דבית סכין את המורחה וכ' וריסון מזבח הפנימי והמנור' ולא חסיב תרומת הדשן אלא על פי סהית' סס כרתנן בתמיד ויורדין על העקב לאו מעו' מלא ירבה בהילוך בחנם אין כשהיה בקרן דרומית מזרחית כמי מלא היינו טעמא דהכא חזרתו על העקב הויא לה דרך ימין:

חטאת

ויקרא ה

ויקרא ו

ויקרא ו יג

ויקרא ו כג

ויקרא ו כד

ויקרא ו כה

ויקרא ו כו

ויקרא ו כז

ויקרא ו כח

ויקרא ו כט

ויקרא ו ל

הקפה ברגל אמ׳ רבא ריקא נמי דקתני נותנין לה יין לנסך ולא קתני אומר לו נסך שם תר׳ כל העולין למזבח עולין דרך ימין ויורדין דרך שמ׳ עולין דרך מזרח ויורדין דרך מערב חוץ לעולה משל׳ דברי׳ הללו שעולי׳ דרך מערב ויורדין דרך מערב עולין דרך ימין ויורדי׳ דרך ימין דרך שמ׳ הוא אמר רבינא תני שמ׳ רבא אמ׳ מאי ימין ימין דמזבח ומאי שמ׳ שמאל דגברא וניתני או אידי ואידי דמזבח או אידי ואידי דגברא קשיא׃ מתני׳ חטאת העוף כיצד היה נעשית עלה לכבש ופנה לסובב בא לו לקרן דרומית מזרחית היה מולק את ראשה ממול ערפה ואינה מבדיל וממצה מרמה על קיר המזבח שירי הדם הי״ה מתמצה על היסוד ואין למזבח אלא דמה וכולה לכהנים׃ גמ׳ תר והוה מדם החטאת מגופו החטאת היא כיצד אוחז בראש קנה ובגו׳ ומזה על קיר המזבח ולא על קיר הכבש ולא על קיר היכל ולא על קיר אולם ואיזה זה קיר התחתון או אינו אלא קיר העליון ודין הוא ומה בהמה שעולתה למטה חטאתה למעלה עוף שעולתו למעלה אינו דין שחטאתו למעלה תל והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח קיר שהשירין שלו מתמצים ליסוד ואיזה זה׳ קיר התחתון ונעביד מעילאי והדר נעביד מתתאי אמ׳ רבא מי כתב ימצה ימצ׳ כתב דמימלא משמע אמר רב זוטרא בר טוביה אמ׳ רב כיצד מולקין חטאת העוף אוחז גפיה בשתי אצבעות ושתי רגלי׳ בשתי אצבעות ומותח צואר׳ על רוחב גודלו ומולק במתניתא תנא ציפרא מלבר אוחז שני גפיה בשני אצבעות ושני רגליה בשתי אצבעות ומותח צואר׳ על רוחב שתי אצבעותיו ומולק וזה ע׳ בורה ק׳ שבמקדש זו היא ותו לא והאיכא קמיצה וחפינה׳ אלא אימא זו עבורה ק׳ מעבורות קשות שבמקדש׃ מתני׳ עולת העוף כיצד נעשית עלה לכבש ופנה לסובב בא לו לקרן דרומי מזרחי׳ היה מולק את ראשה ערפה ומבדיל ומוצה את דמה על קיר המזבח נטל את הראש והקיף ביר׳ מליקתו למזבח וספגו במלח וזרקו על גבי האישים בא לו לגוף והסיר את המוראה ואת הנוצה וארׂ בני המעיים היוצאין עמם והשליכן לבירׂ הדשן שיסעולא יבדיל ואם הבדיל כשר סופגו במלח וזרקן על גבי האישי׳ לא הסיר המור׳ ולא הנוצה ואת בני מעיין היוצאין עמם לא סופגן במלח כל ששינה בה מאחר שמיצה את דמה כשירה הבדיל בחטאת ולא הבדיל בעולה פסל מיצה את דם הראש ולא מיצה דם הגוף פסולה דם הגוף ולא מיצה דם הראש כשירה חטאת העוף שמלקה שלא לשמה מיצה דמה שלא לשמה׳ לשמה ושלא לשמה או שלא לשמה ולשמה פסול עולׂת העוף כשירה ובלבד שלא עלת לבעלי׳ לשם חובה אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף שמלקן ושמיצה את דמן לאכל דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו פסול ואין בו כרתׂ חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרתׂ ובלבד שיקריב המתיר במצותו כיצד קרב המתיר במצותו מלק בשתיק׳ ומיצה הדם חוץ לזמנו זהו שקרב המתיר במצותו כיצד לא קרב המתי׳ במצותו מלק חוץ למקומו מיצה הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנה ומיצה הדם חוץ למקומו או שמלק ומיצה הדם חוץ למקומו חטאת

הנאות העוף כיצד היתה נעשית מפוסח דם חטאת קודם לעולה מפרש חטאת תחילה מנופה על חטאת מדכתיב והזה מדם החטאת ולא כתב ולקח דמעת׳ בכלי לוחז בראש הגוף ומזה תימ׳ דלא בעי הכא מלי קאת׳ כדקבעי פ׳ בתרא ולישנא זה קיר התחתון דהיקיר העליון פעמי׳ סהו׳ מתמצ׳ לסובב לפי עומ׳ למעלה מן הסובב דקיר העליון הוי מן החוט ער הקרנות׃ קמיצה והפיכת בכולהו תנייב עבודה קמיצה׃ והקריבו

עלה בכבש לפי מנעמית למעלה כדילפי׳ בגמ׳׃ בא לו לקרן דרומי׳ מזרחי׳ כדתנן מקרוב לבית הדשן ומבדיל בפני סיומן כדילף בהכל מוחטי׳ ערפה גובה הראש מול ערפ׳ למט׳ לפר החבוי׳ מול הרוח׳ את הערף והקיף את בית מליקתו למזבח סומכו ודוחקו בקיר כדי מיתמצ׳ הדם׃ ספגו במלח מקנחו במלח הנמצה כדתני׳ וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ואו׳ בהקומץ רבה בנ׳ מקומו׳ המלח כתוב׳ בליפסת המלח ועל גבי הכבש ובראש המזבח׃ מורח׳ זפק כוס׳ מכוסל העור מכנגד הזפק בכוסתו עם הזפק סיסוע הגוף בין לחנפיה הבדיל בחטאת במליקתה סמולק פני סימנין הו׳ לא הבדיל בעולה במליקה בסיומין לחד פסול׃ דכל סיכוי סהוה לפני עבודו׳ הדם פסולות ובגמ׳ מפר׳ טעמא׃ מיפה דם כו׳ מפ׳ טעמא בגמ׳׃ לאכול דבר שדרכו לאכול להקטיר עולת העוף שלא לצמען לין תוכי עולה מידי פיגול מפני שהיא כשיר׳ בשלא לצמ׳׃ גמ׳

יומא דף יז

מכות דף יג

גמ׳ והקריבו מה תלמוד לומר בעולת העוף כתב והקריבו הכהן אל המזבח: מה תלמוד לומר הא כתוב והקריב מן התור׳ ובו׳ וליכתוב בתריה וימלק הכהן את ראשו על המזבח: פרידין גוזלות: לקבוע לו כהן אלא יתלקנו זר: לא קבע לו כהן דמחיטה בזר כמירה קבע לה כלי דנפקא לן מויקח את המאכלת לקמ׳ בתריך פירקין:

תלמוד לומר כהן ומלק: תנר׳ רבי עקיבא כו׳ כולה ר׳ עקיבא קתני לה בעצמו אל כהן בפורנו ולא בסכי בין למעלה מן החוט מן הכנפר מן הגרון: ונתנה להלן בחטאת והקטיר ממנו מצא אותו בכנפיו ולא יבדיל והקטיר אותו תני יודע מה מצינו תחילה וסלק את ראשו והקטיר: בהקטרת הראש דמו כו׳ מדלא כת׳ ונמצ׳ הדם מתחר מהקטיר הוה ממצה ואם תאמר במיצוי הגוף לא מקיימת דמו כו׳: הג תלמוד לומר וסלק והקטיר ונמצה דמו וכי תעלה על דעתך מהקטיר ממנה אלא לומ׳ לך מה הקטרה בראש המזבח אף המצוה בראש המזבח וכן לו לקרן דרומית מזרחית גר׳ למט׳ מרגליו מהחוט למעלה מן הסובב תמה אלא בראש המזבח דבעינן והקטיר ונמצה דמו פיהה מיצוי בקיר הסמוך למקום הקטר: מתי ביכייהו כלומר במתי קיפלגי הא על כרחך לתק נופיה חית ליה להקטיר ונמצ׳ דמו דתי לאו קיר העליון מכח לי לתק: הרוג לעמות מערב על גבי סובב והקטיר עומד היכן מיבעי ליה מתח הסובב סמוך למקום הקטר: יכול יקדור את העור בסכין ויטלנו לזקף לבדו בלא עור וכלא נוהג כמו שכולי עלמא עסקי ומוטל את הקורקבן ונוהגת לעזרה ודבר תלמוד הוא כמו כי נפנ נעו בנופת צלם צלא יות מה תמה שכנב הזפק:

הח

חטא׳ העוף שמלקו שלא לשמה ומיצה הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ומיצה׳ דמו שלא לשמ׳ או שמלק ומיצה הדם שלא לשמ׳ זהו שלא קרב המתיר כמצותו לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית למח׳ כזית בחוץ כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת אמ׳ ר׳ יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קרמה למחשבת פיגול וחייבין עליו כרת ואם מחשב׳ המקו׳ קדמ׳ למחשבת הזמן פסל ואין בו כרת לאכול כחצי זית ולהקטי׳ כחצי זית כשר שאין אבילה והקטר מצטרפין: גמ׳ תנו רבנן והקריבו מה׳ תלמוד לומ׳ לפי שנ׳ והקריב מן התורין או מן בני יונה יכול המתנדב עוף לא יפחות משני פרידין תלמוד לומר והקריבו אפילו פרידה אחת יביא אל המזבח מה תלמוד לומ׳ הכהן לקבוע לו כהן שיכול והלא דין הוא ומה בן צאן שקבע לו צפון לא קבע לו כהן עוף שלא קבוע לו צפון אינו דין שלא יקב׳ לו כהן תלמו׳ לומ׳ הכהן לקבו׳ לו כהן יכו׳ ימלקנו בסכין ודין הו׳ומה אם שחיט׳ שלא קבע לו כהן קבע לה כלי מליק שקבע לה כהן אינו דין שיקבע לה׳ כלי תלמוד לומר כהן ומלק אמר רבי עקיב׳ וכי תעלה על דעת׳ שזר קרב לגבי מזבח אלא מה תלמוד לומ׳ כהן שתהא מליקה בעצמו של כהן יכול ימלקנה בין מלמט׳ תלמוד לומ׳ ומלק והקטיר מה הקטר׳ בראש המזבח אף מליקה בראש המזבח ומלק ממול עורף אתה אומר ממול עורף או אינו אלא מן הצואר ודין הוא נאמר כהן ומלק ונאמר להלן ומלק מה׳ להלן ממול עורף אף כאן ממול עורף אי מה להלן מולק ואינו מבדיל אף כאן ממול מולק ואינו מבדיל תל ומלק והקטיר מה הקטרה הראש לעצמו והגוף לעצמו אף מליק׳ הראש לעצמו והגוף לעצמו ומניין שהקטרת הראש בעצמו והגוף בעצמו שנא׳ והקטיר אותו הקטרה הגוף אמורה הא מה אני מקיים והקטיר המזבחה בהקטרת הראש הכתו׳ מדב׳ ונמצה דמו כולו אל קיר המזבח ולא על קיר הכבש ולא על קיר ההיכל ואיז׳ זה זה קיר העליון או אינו אלא קיר התחתון ודין הוא מה בהמה שחטאת למעלה עולתה למטה עוף שחטאתה למטה אינו דין שעולתו למטה׳ תלמוד לומר ומלק והקטיר ונמצה דמו וכי תעלה על דעתך מאחר שהקטיר חוזר וממצה אלא לומר לך מה הקטר׳ בראש המזבח אף מיצוי בראש המזבח הא כיצד היה עולה לכבש ופונה לסובב ובא לו לקרן דרומי׳ מזרחית היה מולק את ראש׳ ממול עורפה וממצה מדמה על קיר המזבח אם עשאה למטה מרגליו אפילו אמה כשירה רבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב אומר כל עצמה אין נעשת אלא בראש המזבח מאי ביניהו אביי ורבא דאמרי תרוייהו עושה מערכה על גב סובב איב׳ ביניהו: בא לו לגוף כו׳ תנו רבנן ונסיר את מוראתו בנוצת׳ זו זפק יכול יקדיר בסכין ויטלנו תלמוד לומר בנוצתה נוטל את הנוצה עמ׳ אבא יוסי בן חנן אומר נוטלה ונוטל קורקבנה עמה דברי רבי ישמעאל תניא בנוצתה בנוצה

שלה קדרה בסכין כמין ארובה שיסע

והקריבו מה תלמוד לומר דפקי דחולין דרים לרשות אחריב הא ליכתריך הא כפ
להכרדסיכן הכא ול דהכא דרים מדסמכי לתורי ובני יונה סמוך מיכה פרידה אחת והתם דרים מדסמכי להקטיר ואי לומר דדרסיכן תרתי מסוס ול דוהקריבו דהא בחולין הוה רבי ישמעאל דלא דרים ול פרק שמנה תורים עוף סלק קבע סלק קבע לו כהן ואם תאמר קיימה תוכיח דלא קבע לה כפון וקבע לה כהן ום לומר מה לנחה הבאה ותנופה וקידום קומץ וכלי שרת ואם תאמ׳ כילף מדחיתקם חטאת לנחה כדחית׳ לעיל ונרש׳ דמסתבר ליה דלא תהוי מליקה עבורה יותר מנחיטה:

בן עוף שקבע לו כהן אינו דין שיקב׳ לו כלי ואם תאמר קמיב׳ תוכיח שקבע לה כהן ולא קבע לה כלי ום לומ׳ מה לנחה הבאה שכן אינה מיכי דמי׳ ואם תאמר מה לבן כהן שכן זבח אבל עוף לא חביב ליה מין זבח בפ׳ קמ׳ ום לומ׳ דהייכו מסוס דקיס לן שהוא בית אבל אי הוי בכלי הוה חבי׳ מין זבח ואת׳ מה לבן כהן שכן טעון כפון על כן נרמה דמעיקר׳ ממוך להיקפא דחית התורה דילפינן מיכה מה עולה טעונ׳ כלי דעופות נמי כתיבי בהדוא ענייכא מדפריך פ׳ קמ׳ דחולי ביום מביום כוותו נפקא וכתנילה פרק הקורא למפרע נבי כל היום כאן למליקה דרסינן בגמרא מסוס כוותו:

תלמוד לומר הכהן ומלק בעצמו אל כהן ואל׳ מדחיתקם לעיל חטא׳ העוף למנ׳ ול חטאת לישקם עולת העוף לא לישקם ועוד כיון דחיכא לאוקומי היקם מפקא מקו דהכא ועוד דתדרכא נקים בהיקפה דחטת התורה לעולה דבעיא כלי:

וכי תעלה על דעתך סור קרב למזבח ואפי׳ מאן דלית ליה הך סבר׳ נבי הפתת לישקם מסוס דהתי פר ליפסר דקתי תחרעא נעביד מפוחא:

אף מליקה ברחם מזבח ועולה ולפי מה הדרי נבי מול עורף ולעכוי׳ בעצמו אל כהן בנ׳ נחת׳ כהן ומלק וכחת׳ להלן ומלק לכל להכריך לחטא׳ מליק ברחם המזבח בעולה לא ילפינן מסוס דעולה לא ילפא חלא מהיקפ׳ דהקטר׳ ודבר הלמד בהיקפ חיכו חוזר ומלמד בהיקפ בבנזי סוס מדר יוחנן כדחת׳ פרק לישחטו מקומן ואם תאמר בפ׳ קמ׳ דקידושין דאמר דמליקה חיכה כפנים דחיתקם להקטרים ובהקטר׳ כת׳ בני אהרן ולא בנות אהרן תיכח מליקה דעולה מליקה דחטאת מכלן דבר הלמד בהיקפ חיכו חוזר ומלמד בנ׳ ום לומר דבלויי מילתא בעלמא הוא כהן ולא כהנת ואת׳ ור׳ סמעון דנפקא ליה בפ׳ קמ׳ דחולי עולת העוף ממול עורף מהיקפ׳ דכמספט חטאת העוף ולית ליה נ׳ דהכ׳ אל מכח ליה בחטאת העוף דבעי׳ כהן מתחת בעצמו אל כהן ול דחטא׳ כמי ילפא מעולה מהיקפה דכמספט:

דמו כולו כר׳ דחטאת לא בעי׳ דמו כולו מדלא קתני בה היקף כתב מליק למזבח:

ואם עמדה למט׳ מרגליו וחפילו חמש כפירה חלא כמיב ומלק והקטיר וכמצה לא בעי מקו׳ הקטר׳ ממש כי היכי דלגבי דם חמיב ממוך לקרן חמש חחת הבדיל

הבדיל בחטאת ואין הבדיל בעולה אבל בחטאת ניחא דרדקי בתו כהן
חטאת היא אלא למ"ד עולה והא דכל אמי' בה עולה
אבל בעולה קאי ועוד דמהקטרה ילפי' מה הקטרה הראוי בעצמו
והנוף בעצמו לף כאן מה הקטר חיב מעכבת לף הבדלה חיב מעכבת וכן
קאמר מתניתין עולה מעשרה למטה כיון
דעשרה למטה דמהקטרה ילפי' דין מיכה
ואיב וכי היכי דלא הקטיר למעלה כאן לא
מלק למעלה מי כאן:

כיצד קרב המתיר כל הנך מעכבי דהכא
מפיק דתכילת ודמנחות כריבי
לדקדק לתלי פריבי סולהו:

קעביד מעשה עולה בחטאת מה מזה
למעלה זה למטה לא חשיב ליה מיבוי:

ורבי אלעזר בר' אומר סבר מיבוי
בחטאת לא מעכב הילכך אם
רצה להבדיל יבדיל ולא יאכל אם
ולא עביד מעשה עולה אי משום דמיבה
בהבדלה כמעשה עולה אם כן מי מבדיל הוי
חיתוך בשר בעלמא כך פיר' בקונ' דכפ"ק
דחולין דדרים רבי אלעזר ברבי אומר
כשמשחט חטאת העוף מה להלן כשהוא חוזר
הרוחם בגוף ומזה ולוף מיבי בעולת העוף
מלק חוטך אלא רוב מבי' היכי ילוף הא אי
בעי מבדיל לגמרי בחטאת והייבו יכולן לפר'
כשהוא חוזר בגוף הרוחם ומזה אם רצה
קאמר ומדקאמר מה להלן בשיתן את הייבו
אם ירצ' לא יתוך כי אם שיתן את אבל
קאמ' מבריית' דהתם לעיל דקתני מבי' אי
רוב מביס ומפר' התם מביס לרבנן אי רוב
מבי לרבי אלעז' ברבי אומר לוקמ' עולה כר'
אלעז' ברבי אומר דאי בעי מבי ואי בעי רוב
מבי ובפ' העור והי"ג במי נבי טלית שנקרע
רוב ומוב היב חיבור וטהור ומוקי לה בטלי'
טכולת יום דסיון אלא אם עלה ואטבלה ליל
לשיש דילמ' חיים ולא קרע רוב אבל פחית
טכולת יום גזרי ופריך אלא מעתה לר' אלעזר
ברבי אומר ליגזר דילמא לא אתי למיקרע
ריבה והעתיק בגלמא אי אפשר לחתוך כל
הבבי אלא לשנות בגלמא אם כן לא גזרי כל
לפר' כל סוגי' בהבדלה אלא אתה אבל
קודם חזקה כולי עלמא לא פליגי דפעולה
דאתר קרא לא יבדיל ודוקא רבי אומר כן
שיקים דלקמן אית ליה הך סברא לרבי אלעזר ברבי אומר ליסול להבדיל כל
הבבי ואפי' קודם הזה ולית ליה חיבו' ופסול בהבדלה כלל דהא אמר לא יבדיל
דקדיא אין צריך להבדיל ופוגיא דחולין פרק קמא והיא דהעור והרוטב
דלא כוותיה אלא כרב חסדא ורבה ואפי' והך פי' דכולה מעתה מאי ביניהו
פי' מאי טעמייהו אמ' רב חסדא מיבוי חטאת העוף מעכב היכ' ביניהו דרבנן
סברי מיבוי חטאת העוף מעכב וכשהזה עדיין לא נגמרה מצוותה הילכך
כשהבדיל פיסן אבי לאחר הזאה לא חשיב מחתך בשר בעלמ' ופסול ממוס
מעשה מעשה עולה בחטאת שיש בהן הבדלה בבי' קודם מיבוי כמו בעולה
ורבי אלעזר ברבי אומר סבר רמיבוי חיבו מעכב וכשר נגמרה כל מצוותן
וכשהבדיל לאחר הזאה חיבו אלא מחתך בשר בעלמא והעתיק כריך למימר
דרב חסדא דאמ' בפיסן אבי בעולת העוף לא מעכב דאי מעכב אמאי פסל
לרבנן כשהבדיל לאחר הזאה אין כאן מעשה עולה אחרי אין הבשרים
מל עולה בכך ואי תיפסר לו לעצמו הזאה בין מליקת פיסן לפיסן אבי
אלא יאמר ורבה מפרש פשיטא בפיסן אבי בעולת העוף מעכב היכ' ביניהו
דלרבנן לא מעכב ולרבי אלעזר ברבי אומר מעכב אפילו רוב בשר לא מעכב ולכך זיסן דלא חתוך רוב
בשר עם פיסן הראוי מכל מקום לסור להבדיל לאחר הזאה גזרינן שמא היכא דלא חתך רוב בשר ורבי אלעזר ברבי אומר בשר
רוב בשר מעכב ולכך לא פסל דאין כאן מעשה עולה מעכבר חתך רוב בשר עם פיסן הראוי וכשהבדיל לאחר הזאה חתך עומר ומבדיל ופסול לאביי דפ' רחולין
צריך תקני לך עולת העוף דבפיסן אבי פיסן וכי מתה עומד ומולק ולית לי טעמא דרבי לקיים מצות הבדלה והדר קאמר לסדוה דרבן קאמר דרבי ירמיה פי'
הכי טעמיה דרבי חסדא ורבה ואפי' אמר להו לא מצינא למימר להו אלא אמר רבי אלעזר ברבי אומר
ממעתי מבדילי בחטאת העוף ומאי לא יבדיל אין כריך להבדיל פי' ולא כריכי לכל הכי טעמי דפרים דרבי חסדא ורב ואפי' ואף קודם הזאה מותר
ואף דלדידהו דאמרי להבדיל קודם הזאה ואפי' לרבי אלעזר ברבי שמעון הא לכתורה מתניתין קודם הזאה דומיא

דריסא דקתני חטאת העוף פיסר היתה נעשית פלק רחמה ממול פרפה ואין מבדיל ומזה מדמה על

קיר

מסורת הש

שיסעולא חבדיל: תנו רבנן ושסע אין שיסע
אלא ביד וכן הוא אומר וישסעהו כשסע הגדי פסחים יב
לא הסיר את המור' כו' מתניתין דלא כרבי
אלעזר ברבי שמעון דתנן אמר רבי אלעזר בר'
שמעון שמעתי שמבדילין בחטאת העוף מאי
ביניהו אמ' רב חסד' מיצוי חטאת העוף מעכב
איכא ביניהו תק סבר מיצוי חטאת העוף
מעכב ופיון דמצוי דם קעביד מעשה עולה
בחטאת העוף ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר
מיצוי חטאת העוף לא מעכב ומחתך בשר
בעלמא הוא רבא אמר שהייר בסימן שני
בעולת העוף מעכב איכא ביניהו תנא קמא
סבר שהי' בסימן שני בעולת העוף לא מעכב
ואף על גב דשהייר קא עביד מעשה עולה
בחטאת ור' אלעזר בר' שמעון סב מעכב וכיון
דשהי מחת בשר בעלמ' הוא אבי אמ' רוב בשר
מעכב איכא ביניי' ובפלוגתא דרבי זירא ורבי
שמעון בר רב יצחק חד אמר שהייר בסימן
שני בעולת העוף מעכב איכא ביניהו וחד
אמ' רוב בשר מעכב מכלל דבענן דרוב בשר
בתחילה אין והתניא כיצד מולקין חטאת
העוף חותך שדרך מפרקת בלא רוב בשר
עד שמגיע לוושט או לקנה חותך סימן אחד או
רובו ורוב בשר עמו ובעולה שני או רוב שנים
אמרוה קמיד' ירמי' לא שמיע להו האי דאר'
שמעון בן אליקי משו' אלעזר בן פרת משום
ר' אלעזר בן שמוע או היה ר' אלעזר ברש שמעתי
בחטאת העוף שמבדילין ומאי לא יבדיל אין

הא כיצד קודר את העור סביבו חזפק כמין תרובה ומוטל כופה ועור מכנגד
הזפק עם הזפק לבל בלא קריר לא מהעור כמתר מחרין ומוטל יותר וכן הו'
אמר במתנות ואתם מפ' בהדיא דביד הוא: מתני' דקתני הבדיל במליקת:
חטאת מלוקה בפני מיתנין פסל דלא כרבי אלעזר מאי הבדיל
פרש"י

תלק פבר מיבוי בתר הזאה בחטאת לא מעכב דלא מתתיך ליה: ואי אמרת מבדיל
עבר ליה סבי סיפין בלא מהייה וים כאן מעשה עולה: ורבי אלעזר בר
מעין סבר בחטאת מעכב ומתיכתו אחר סיפן רחמן הוא וכיון
דלא קבי בלא מהייה בתיים אין כאן מעשה עולה מכלל דבעיפן רוב בפנים
לכתחילה מדקתיפלגי בעיכוב' מכלל דכולהו מודי לכתחילה בעי לחתוך
רוב בשר אחר הסיפן: מדרים חוט השדרה מפרקת עפס הכותר בלא רוב
בשר התקפת סביב כדתניא בהכל מוחטין כשבירה מפרקת ורוב בשר
עמה כבילה ומטמאה ואפילו מפרכסת הילכך אי הוה חתיך רוב בשר קודם
הסיפן הויה ליה מתה ולא מהניא בה מליקה: ובימנין הלפה למעה מסיני
הן סניס או רוב סניס בחכל מוחטין אחריהן סניס לרבנן רוב סניס לרבי
אלעזר בר מעין והתם פליגי בה בקראי: אחרוה קמיה דרבי ירמי' להך
פלוגתא דהכך אחורי דפליגי בטעמא דרבי אלעזר בר מעין: אין

הא כיצד קודר את העור סביבו חזפק כמין תרובה ומוטל כופה ועור מכנגד
הזפק עם הזפק לבל בלא קריר לא מהעור כמתר מחרין ומוטל יותר וכן הו'
אמר במתנות ואתם מפ' בהדיא דביד הוא: מתני' דקתני הבדיל במליקת:
חטאת מלוקה בפני מיתנין פסל דלא כרבי אלעזר מאי הבדיל
פרש"י

תלק פבר מיבוי בתר הזאה בחטאת לא מעכב דלא מתתיך ליה: ואי אמרת מבדיל
עבר ליה סבי סיפין בלא מהייה וים כאן מעשה עולה: ורבי אלעזר בר
מעין סבר בחטאת מעכב ומתיכתו אחר סיפן רחמן הוא וכיון
דלא קבי בלא מהייה בתיים אין כאן מעשה עולה מכלל דבעיפן רוב בפנים
לכתחילה מדקתיפלגי בעיכוב' מכלל דכולהו מודי לכתחילה בעי לחתוך
רוב בשר אחר הסיפן: מדרים חוט השדרה מפרקת עפס הכותר בלא רוב
בשר התקפת סביב כדתניא בהכל מוחטין כשבירה מפרקת ורוב בשר
עמה כבילה ומטמאה ואפילו מפרכסת הילכך אי הוה חתיך רוב בשר קודם
הסיפן הויה ליה מתה ולא מהניא בה מליקה: ובימנין הלפה למעה מסיני
הן סניס או רוב סניס בחכל מוחטין אחריהן סניס לרבנן רוב סניס לרבי
אלעזר בר מעין והתם פליגי בה בקראי: אחרוה קמיה דרבי ירמי' להך
פלוגתא דהכך אחורי דפליגי בטעמא דרבי אלעזר בר מעין: אין

אין צריך להבריל אמ׳ לי׳ רב אחא ברי׳ דרבא לרב אשי לא מעתה גבי בור דכת׳ ולא יכסנו הכי נמי דאי צריך לכסות הכי השת׳ התם כיון דכת׳ בעל הבור ישלם עילוי הו׳ דרמי לכסויי אבל הכא מכדי כתב והקריבו חלק הכת׳ בין חטאת העוף לעולת העוף לא יבדיל למח לי שמע מינה אין צריך להבדיל: מיצה דם הנוף תנו רבנן עולה אף על פי שמיצה דם הנוף ולא מיצה דם הראש יכול מיצה דם הראש ולא מיצ׳ דם הנוף תלמוד לומ׳ היא אמ׳ רבינא מיסתברא דרוב דמיה בגופיה שביחי:

הדרן עלך קדשי קדשים

חטאת העוף שעשאה למטה במעשה חטאת לשם חטאת כשירה במעשה חטאת לשם עולה במעשה עולה לשם חטאת כשירה במעשה עולה לשם עולה פסולה עשאה למעלה כמעש׳ כולן פסולה עולת העוף שעשאה למעלה כמעשה עולה לשם עולה כשיר׳ במעשה עולה לשם חטאת כשירה ובלבד שלא עלתה לבעליה במעשה חטאת לשם עולה כשירה במעשה עולה לשם חטאת פסולה עבודה עשאה למטן במעשה כולן פסולה: גמ׳ דשני

הדרן עלך קדשי קדשים

חטאת העוף כמעש׳ חטאת׳ מליקה בסימן לחר והזה ומיצוי: כמעשה עולה בנת׳ מ׳ דשני כמאי עסקים: למעלה כמעשה עולה כלומר כמעשה לחר מכולן החמורין כאן ולפיכך כמעשה לחר מכולן החמורין כאן ולפי׳ כמעשה חטאת: לשם חטאת כמעש׳ חטאת בגמרא מפרש בשני כמאי עסקינן למטה: כמעשה כולם כמעשה לחר מכל אלו ולפיכך כמעשה עולה לשם עולה וכולן לשם שנפסלו מליקת׳ מטהרתן מידי כבילה: ואין מטמאין בבית הבליעה כדין נבלות עוף טהור: ומועלין בהן ואף בחטאת׳ הואיל ונפסלו: ואין בהן משום היתר׳ לכהני׳ לא יכלו מידי מעילה שבהן חוץ מחטאת׳ העוף כמעשה למטה: כמעשה חטאת לשם חטאת דכשיר׳ היא ויש לה שעת היתר לכהנים ואוב אין בה מעילה לפיכך לזר: גמ׳ דשני

קיל המזבח ול׳ דמשמע ליה דמתניתין פוסלת בכל עניין לפיכך לאחר הזאה מדקתמר ר׳ אלעזר בר׳ ממעון ממעתי ממברילין והייכו דוקא לאחר הזאה מכלל דרבנן פליגי עליה ואתרי אין מברילין לה כן מתני׳ דלא כוותיה והת׳ ריש פ׳ חטאת׳ העוף כמעשה עולה פסולה וקתני בגמרא דשני במאי עסקינן תורה אור לילמיתא דשני במליקה ניחא דלא כרבי אלעזר ברבי ממעון דאי רבי אלעזר בר׳ ממעון היה אומ׳ ממעתי ממברילין בחטאת העוף תאי קשיא ליה לרבי אלעזר ברבי ממעון כמאן כר׳ ומיהו כמי מפכחת לה דהבדיל קור׳ הזאה ויש לומ׳ כיון דמוקמינן במעשה עולה דשני בתליקה אם כן מדלא קתני כמעשה עולה קודם הזאה אע׳ דהבדיל קודם הזאה ואע׳ אע׳ דאתיירי בין קור׳ הזאה בין לאחר הזאה ועוד דלרבי אלעזר בן פדת ור׳ ממעון בן לקים ורבי ירמיה מכשר רבי אלעזר ברבי ממעון לפיכך קודם הזאה דמפרשים לה יבדיל דקר׳ אין צריך להבדיל ואת הגוזל בגלוין בספרו על מילתא דר׳ם בן לקיש ומאי לא יבדיל דמשמע בין בשעת הזאה בין בשעת מיצוי אין צריך להבדיל בשעת מיצוי ואם הבדיל כשר וכ׳ם שמתעסק כל הדם ומבקי לקר׳ דאיהו דחיק ומוקי לכשני׳ דדוקא לא יבדיל בשעת הזאה אבל בשעת מיצוי דלדם הוא צריך אי בעי מברל אי בעי לא מברל: עכ׳ל לעניות:

משמע מדיפה לפר׳ דבשעת הזאה אסור קרי׳ ובשעת מיצוי בעי למימ׳ קרי׳ דאין צריך וקרוייהו מסתמעי מיניה ומ׳ מדלפקיה קרי בלשון לאו קדרים דבשעת הזאה לא יבדיל ולעסוק אף בשעת מיצוי לא אתי קרי דמוקריבו הוה כפיון דדרי מיכו׳ בדוגלן פחילק הכת׳ בין חטאת העוף לעולת העוף לכך יש לפרש כמי דאתי קרי למימר דבשעת מיצוי אם ירצה לא יבדיל והא דרבי ירמי׳ לא פמיש להו דמשמע סבר להלוך על רב חסדא ורבה ואבי היכו מפום ר׳ ירמי׳ להסמיכנו דכשמבדיל לאו הזאה הוי כאן מעשה עולה בחטאת ממנו׳ חטאת כמי כך הוה דקרי׳ אין צריך להבדיל קאמר ואת לרב הונא דאמר מעמיה דרב בעולה

חטאת העוף

פרק שביעי

זבחים

גימא דלא כרבי אלעזר בר׳ מעון לעיל פירקתי׳:

חטאת העוף כמעשה עולה פסולה רבי דמליקה פירש מלק ב׳ סימנין והבריל וכי קתני׳ סכי בחזקת היינו מלא היזה אלא מיכה והכל עשה

למטה כדין חטאת ולא מכי לפרושי סכי במליקה סשעשה למעלה דהא מליקה בכל מקום כשיר ובסכי בהזקה ליכ׳ לפרושי מהזקה למעלה משום דקתני על ריסן דקתני עשה כמעשה למטה וכן בכל דעולת העוף כמעשה חטאת דקתמר דסכי במליקה היינו מלא מלק דק בימין לחר וכי קתמר סכי במיכוי היינו מלא מיכה אלא הזה תחת המיכוי והכל למעלה ולא מכי לפרושי דסכי במליקה ובתר הכי דסכי במיכוי וכגון כשעשה למטה כדי חטאת דהא דקתני עשה למעלה ובעכין זה לחיות כתובה בפשיטות: דסכי במליקה נימא מלא כרבי יהושע דתמר אין מוליכין תימא לי טעמ׳ דרבי יהושע משום משעשה למטה ובסימן ראשון כפסולה מעולת העוף וגם היה למטה בחטאת העוף לכך כשעשה להיות כחטאת כך משו רב אשי טעמ׳ לקמן לכל הכא מלק בימין לחד בחטאת למעלה אין זה פסול עולה בסימן ראשון וגם לא הזה הכי דהשתא לא נשעב׳ להיות כחטאת כיון מלא היה וגם לא נפסל בסימן ראשון משעשה עולה העוף: בריך

אמר רבי אלעזר לשם שמחטו בשפון לשם שלמים יוכיח דמועלין תיי לי לחית מועלין אי לאחר זריקה ליכא מעילה דהא מוכר בהכילה ואי לפני זריקה כפרש עולת העוף כמי לפני זריקה ומיכוי מודה ר׳ יהושע דמועלין דאכתי לא נשעשה להיות כחטאת העוף כ׳ אלעזר דאמר אמר לחם שלמי עוף דמועלין בהן לאחר זריקה: בריך

תימא לי ליש׳ סכן סיכה את שמו לדבר האסור ולדבר המותר כדקאמר בשלמי וכי פרי׳ בשמוך ליש׳ סיכוי בעלי׳ ליש׳ לה הא דפרי׳ בשלמי: בריך

ואלא במיכוי שמש׳ דכל הך בכא דעולה מיירא במיכוי ותימא במיכוי אחטו׳ היכי מיתוקם דשני במיכוי אחרי עשה הזאה ואחר כך מיכוי אחרי מיכשלא עולה בכך כיון שעושה אח׳ כך מיכוי מרם הכשר ואי שמו׳ ד׳דרשינן בשוף פירקין דלעיל דמו כל דמו וכיון דעבר ליה הזאה ליכא כל דמו במיכוי לא מקשבר שלם נשלך תעש הרם שלשלך בכך והא אחרי מלא מיכה וכי תימא מלא דלא מוקי במיכוי אלא בהזה לוכולן מועלין בהן דקאי אפי׳ עשה לעולת העוף לחטו׳ כשעשה חטאת לשם כן בלאו הכך מיירי דשני במליקה אם כן לחקשויי דשני במליקה ומיכוי דבכא דחטאת העוף תוקימנ׳ דשני במליקה ומיכוי בהזאה והך בכא דעולה מיתוקמ׳ דשני במליקה כרשיות: ובד׳ לפ׳ דלעולם מיירי הך בכא

דשני במאי אילימא דשני במליקה נימ׳ דלא כר׳ אלעזר בר שמעון האמ׳ שמעתי שמבדילין בחטאת העוף ולא אוקימנ׳ דלא כרבי אלעזר בר שמעון לא דשני בתנאה הכי נמי מסתבר׳ מרקתני סיפא עשאה למעלה כמעשה כולן פסול ואפילו במעשה חטאת לשם חטאת דשני במאי אילימ׳ דשני במליקה האמר מר מלקה בכל מקום במזבח כשירה אלא לאו דשני בהזאה ומרסיפ׳ בהזאה ריש׳ נמי בהזאה מידי אירא הא כדאית׳ והא כדאיתא: עולת העוף כו׳: דשני במאי אילימא דשני במליקה מרקתני סיפ׳ כולן אין מטמאי אבית הבליעה ומועלין בהן נימ׳ דלא כר׳ יהושע דאי כר׳ יהוש האמ׳ אין מועלין ולא במיצוי אימ׳ סיפא עולת העוף שעשאה כמעשה חטאת לשם חטאת רבי אלעזר אומר מועלין בה רבי יהושע אומר אי׳ מועלין בה דשני במאי אילימ׳ במיצוי אימ׳ דאר יהושע דשני במליק׳ במיצוי מי אמ׳ ואלא במליקה רישא וסיפא במליקה ומציעתא במיצוי אין רישא וסיפא במליקה ומציעתא במיצוי:

מתני׳ וכולן אין מטמאין אבית הבליעה ומועלין בהן חוץ מחטאת העוף שעשאה למט׳ כמעשה חטאת לשם חטאת עולת העוף שעשאן למטה כמעש׳ חטאת לשם חטאת ר׳ אליעזר מועלין בהם ר׳ יהושע אמ׳ אין מועלין בהן אר אליעזר ומה אם חטאת שאין מועלין בה לשמה כששינה את שמה מועלין בה עולה שמועלי׳ בה לשמ׳ כששינו את שמ׳ אינו דין שימעלו בה אל רבי יהושע לא אם אמרת בחטאת ששינ׳ את שמה לשם עולה שכן שינ׳ את שמה לדבר שיש בו כעילה תאמ׳ בעולה ששינה את שמה לשם חטאת שכן שינה את שמה לדבר שאין בו מעילה אמר

דסכי במאי אלכמעשה עולה לגמ׳ חטאת קאי ומיבעי׳ ליה לחזה דבר בחטאת עשה כמעש׳ עולה: חי נימא דסכי במליקה מהכדיל מיתא הא דקתני פסולה: דלא כרבי אלעזר: ומהדר הגמ׳ מאי קסיק לך בהאי ודאי פלוגי רבנן עלי׳ ולאו מי חזקת׳ מתמת דפירקין דלעיל דלא כרבי אלעזר דקתני הכדיל בחטאת פסול: לא כלומר הך לפיל׳ כר׳ אלעזר ודסכי בהזאה מלא הזה מלא מכה מהמיכוי היא עבודות העולה מסתבר׳ דכל מיכוי דמתניתי׳ בהזה׳ הוא דסכי במאי אחו עבוד׳ למעלה עשה: תימר מר נבי חטאת העוף בפירקין דלפיל מליקה בכל מקום כו׳ ומרסיפ׳ דחיירי במיכוי למעלה בהזה׳ חיירי ליש׳ נמי חיירי במיכוי: מעשי בהזאה חיירי: הא כרבי והא כרבי כל חדא וחד במה דהוי מיכוי לגבי מיירי ריש׳ דמיירי במיכוי מעשי חיכא למימ׳ דבמליק׳ נמי חיירי סיפ׳ דמעלה מלא הכדיל דקתני סיפא: הא דקתני סיפא כולן מועלי׳ בהן וקתי נמי תכא עשה למט׳ חטא׳ לשם חטאת: נימא דלא כרבי יהושע דחיירי בהן בתחילה ובהא לא פליג רבי יהושע דטעמא כדרב חדא דתמר חומר היה רבי יהושע עולת העוף מעשה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת נמשכת מעשה עולה ונעשית חטאת העוף והוי טעמא ליכא למימר מלא כדמפרש לה רב חסי לקמן דבמליקה כדמפרש לה רב חסי לקמן סני סימנים וחטאת כשיר בסימן אחד במליקה עולת העוף למט׳ ליתה זה מחולקה למט׳ ולשם חטאת בסימן אחד דחמן המליס בה כל מעשה החטא׳ לפיכך יצאתה בה משם עולה ונעשי׳ חטאת והוי חטאת העוף מעשה למטה: כמעשה

פעולה דף ו חטאת לשם חטא׳ פרש בה מעילה אלא היכ׳ דבמליקה לא סכי ומולקה למעלה וכמעשה עולה תו לא מוסכת בסיכוי: דמיכוי מלא מיכה אלא היה כדין חטאת למטה למיהוי חטאת העוף: תימר דאתי רבי יהושע דטעמא כמעשה עולה: חי נימא דסכי במליקה מהכדיל מיתא הא דקתני פסולה: דלא כרבי אלעזר: ומהדר הגמ׳ מאי קסיק לך בהאי ודאי פלוגי רבנן עלי׳ ולאו מי חזקת׳ מתמת דפירקין דלעיל דלא כרבי אלעזר דקתני הכדיל בחטאת פסול: לא כלומר הך לפיל׳ כר׳ אלעזר ודסכי בהזאה מלא הזה מלא מכה מהמיכוי היא עבודות העולה מסתבר׳ דכל מיכוי דמתניתי׳ בהזה׳ הוא דסכי במאי אחו עבוד׳ למעלה עשה: תימר מר נבי חטאת העוף בפירקין דלפיל מליקה בכל מקום כו׳ ומרסיפ׳ דחיירי במיכוי למעלה בהזה׳ חיירי ליש׳ נמי חיירי במיכוי: מעשי בהזאה חיירי: הא כרבי והא כרבי כל חדא וחד במה דהוי מיכוי לגבי מיירי ריש׳ דמיירי במיכוי מעשי חיכא למימ׳ דבמליק׳ נמי חיירי סיפ׳ דמעלה מלא הכדיל דקתני סיפא: הא דקתני סיפא כולן מועלי׳ בהן וקתי נמי תכא עשה למט׳ חטא׳ לשם חטאת: נימא דלא כרבי יהושע דחיירי בהן בתחילה ובהא לא פליג רבי יהושע דטעמא כדרב חדא דתמר חומר היה רבי יהושע עולת העוף מעשה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת נמשכת מעשה עולה ונעשית חטאת העוף והוי טעמא ליכא למימר מלא כדמפרש לה רב חסי לקמן דבמליקה כדמפרש לה רב חסי לקמן סני סימנים וחטאת כשיר בסימן אחד במליקה עולת העוף למט׳ ליתה זה מחולקה למט׳ ולשם חטאת בסימן אחד דחמן המליס בה כל מעשה החטא׳ לפיכך יצאתה בה משם עולה ונעשי׳ חטאת והוי חטאת העוף מעשה למטה: כמעשה

חטאת לשם חטא׳ פרש בה מעילה אלא היכ׳ דבמליקה לא סכי ומולקה למעלה וכמעשה עולה תו לא מוסכת בסיכוי: דמיכוי מלא מיכה אלא היה כדין חטאת למטה למיהוי חטאת העוף: תימר דאתי רבי יהושע דטעמא כמעשה עולה: חי נימא דסכי במליקה מהכדיל מיתא הא דקתני פסולה: דלא כרבי אלעזר: ומהדר הגמ׳ מאי קסיק לך בהאי ודאי פלוגי רבנן עלי׳ ולאו מי חזקת׳ מתמת דפירקין דלעיל דלא כרבי אלעזר דקתני הכדיל בחטאת פסול: לא כלומר הך לפיל׳ כר׳ אלעזר ודסכי בהזאה מלא הזה מלא מכה מהמיכוי היא עבודות העולה מסתבר׳ דכל מיכוי דמתניתי׳ בהזה׳ הוא דסכי במאי אחו עבוד׳ למעלה עשה: תימר מר נבי חטאת העוף בפירקין דלפיל מליקה בכל מקום כו׳ ומרסיפ׳ דחיירי במיכוי למעלה בהזה׳ חיירי ליש׳ נמי חיירי במיכוי: מעשי בהזאה חיירי: הא כרבי והא כרבי כל חדא וחד במה דהוי מיכוי לגבי מיירי ריש׳ דמיירי במיכוי מעשי חיכא למימ׳ דבמליק׳ נמי חיירי סיפ׳ דמעלה מלא הכדיל דקתני סיפא: הא דקתני סיפא כולן מועלי׳ בהן וקתי נמי תכא עשה למט׳ חטא׳ לשם חטאת: נימא דלא כרבי יהושע דחיירי בהן בתחילה ובהא לא פליג רבי יהושע דטעמא כדרב חדא דתמר חומר היה רבי יהושע עולת העוף מעשה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת נמשכת מעשה עולה ונעשית חטאת העוף והוי טעמא ליכא למימר מלא כדמפרש לה רב חסי לקמן דבמליקה כדמפרש לה רב חסי לקמן סני סימנים וחטאת כשיר בסימן אחד במליקה עולת העוף למט׳ ליתה זה מחולקה למט׳ ולשם חטאת בסימן אחד דחמן המליס בה כל מעשה החטא׳ לפיכך יצאתה בה משם עולה ונעשי׳ חטאת והוי חטאת העוף מעשה למטה: כמעשה

דף ו

אמר לו רבי אלעזר והרי קדשי קדשים ששחטן בדרום ושחטן לשם קדשים קלים יוכיחו שכן שינה את שמם לדבר שאין בו מעילה ומועלין בהן אף אתה אל תתמה על העולה אעפ"ש ששינה שמה לדבר שאין בו מעילה שימעלו ובה אמ' לו רבי יהושע לא אם אמרת בקדשי קדשים ששחטן בדרום ושוחטין לשם קדשי קלים שכן שינה את שמם לדבר שיש בו איסור והיתיר תאמר בעולה ששינ' את שמה לדבר שכולו היתיר: גמ' תניא אמר לו רבי אלעזר לרבי יהושע אשם ששחטן בצפון לשם שלמי יוכיח ששינ' את שמו ומועלין בו ואף את"ל אל תתמה על העולה שאעפ ששינה את שמה שימעלו בה אמ' לו רבי יהושע לא אם אמרת באשם שאם שינ' את שמו לא שינ' את מקומו תאמ' בעולה ששינ' את שמה ושינה את מקומה אמ' לו ר"ע אשם ששחטן בדרו' לשם שלמי יוכיח ששינ' את שמו ושינה את מקומו ומועלי' בו אף את' אל תתמה על העולה שאעפ ששינ' את שמה ושינה את מקומה מועלין בה אל"ר יהושע לא אם אמרת באשם ששינה את שמו ושינה את מקומו ולא שינה את מעשיו תאמר בעולה ששינ' את שמה ואת מעשיה ושינ' את מקומה אמ' רבא ונימ' ליה אשם ששחטו בדרום לשם שלמי' בשינוי בעלים ששינה את שמו ושינה את מקומו ושינה את מעשיו מדלא קאמר ליה הכי שמעמינ' נחית רבי אלעזר לטעמיה דרבי יהושע ראמר רב ארא בר אהבה או' הי רבי יהושע עולת העוף שעשה למט' כמעשה חטאת לשם חטאת כיון שמלק בה סימן אחד נמשכת ונעשית חטאת העוף אי הכי חטאת העוף נמי שעשא למעלה מכי מליק בה סימן אחד תימשך ותהוי עולת העוף וכ"ת הכי נמי והא"ר יוחנן משום רבי בנאה כך היא הצעה של משנה מאי לאו כך היא הצעה ותו לא לא כך הצעה של כולה משנ' רב אשי אמ' בשלמ' עולת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת כיון דהא היכשיר בסימ' אח' והא היכשירה בשני סימנין ועולת העוף למטה ליתה כיון דמלק בה סימן אח' נמשכ' ונעשת חטאת העוף אלא חטאת העוף כיון דאמ' מר מלקה בכל מקום כשירה מכי מלק בה סימן אחר אימפלא כי הדר מליק באידך סימן היכי ממשכא והויא עולת העוף גופא אמר רב ארא בר אהבא אומר היה רבי יהושע עולת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת כיון שמלק בה סימן אחד נמשכת ונעשית חטאת העוף תא שמע

גמ' לפם מלמים יוכיחו מעילה מעם ומעמיה לדבר מלין בו מעילה מקדשים קלים לין בהן מעילה חלה בחיסורין: ומועלין בהן מפני שנפסלו בחטיטת דופן ולה הכיחתן זריקתן לכל מעם היתי להוציאן מידי מעילה היכו לחיסוריהן יש בהן מעילה: חטא' העוף כולו היתר לפם שחטו בצפון כו' ומועלין בו לפני זריקה דלחה' זריקה ליכ' מעילה מהרי נהכל לכהני' דמלה לפמו לה פסול ביה: ולף לחה חל תחמה על העולה עולת העוף קלת' שכחלקו בה דחילו בעולת בהמ' שמזה בה לפם חטאת לה פליג דהה מיכה מחה לדבר שים בו מעילה: בחיסורין מיכוי בעלים כשכוי מעשה חשיב לה: נחית רבי אלעזר הכין את דברי רבי יהושע מטעמו מפוס דקשבר כחשב' מפוס עולה ובעמית חטאת והלי טעם ליכה למית' בפוס שיכוי שם קרבן לחר חלה בעולת העוף לבדה וכשניפתכית לפם חטאת ומעמיו כדחמרים רב לפי לקמן: מפני חטאת העוף כשירים בשיתן לח' וכשלקן עולת העוף למטה לפם חטאת: ותליקה בימין לחר בעולה לה כלום היה ובחטאת חוינהו עבור' מקודש מחל עליה שם פסול עולה מטו' עשיית מטה חל עליה שם חטאת העוף כשרים: וכחשבת ובעמי' חטאת העוף תימסך ותיהוי עולת העוף: ותהה כשרים דקשר דקלת' רב חדא לרבי יהושע דחטאת כמי כשרים הויא וכ"ת לרבי יהושע הכי כמי ותניתיה דקתני פסולה דלה כרבי יהושע: ואמר ר' יוחנן כך היה היכיע' על מפנחיכו ג' מחי לה היה ותו לה כדגרסינ' לה דלה פליג רבי יהושע חלה בעולה מעשה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת לה הכי קחמר כך הה הצעתה של כולה מפנה דכי היכי דפליג בעולה פליג בחטאת: רב לפי לחמר לעולם לה פליג ולה תיקשה: דבשלמ' עולת העוף מעשה למטה כיון דחטאת הכשרים בשיתן לחר וגו' עבודתה מחזר להשלי'קודש מיחול על זו שם עולה פסולה: וזו היא הכשרים בשני סימן ולפיכך סימן דחשון יוצ פסול בה מעוס עשיית חטא ועולת העוף למט' ויש כאן שיכוי מעשה עולה ושיכר מעשה חטאת: מכיון שמלק בה סימן לחר ועדיי' לה חל עליה שם פסול עולה חל עליה שם חטאת כשרים הילכך כשחשבת ויכולה שם עולה ובעמית חטאת: חלה חטאת עשחה לחעלה כמעשה עולה בשני סימנין ולשם עולה: כיון דחמר מר מליקה בכל מקו כמזבח כשיר' חשו' מליקת מעלה אין כאן שיכוי להפקיע מחכה שם חטאת ואין כאן שיכוי השם וכיון דחטאת גחר עבורתה בסימן לחר מקודש שיגחרו מעשה עולה חל עליה שם חטאת שמלקה כולה בעלה לשחה ונפסלה מעוס עלה לעולה: וכי הדר מלק לידך סימן להכיחה לכלל מעשה עולה היכי מיחשכה והוי עולה כחשבת: ובעמית חטאת קלקל דעיקר ולפי' לחיכן ליה לשם חובות חטאת קלחר חטאת

והרי קדשי קדשים ששחטן בדרום כו' מסחע דאין התור' מועלי' דקל וחומר דחורייתה היא ותימה דלה מקשה תהכה לדבה דחמ' ברים מעילה קדשי קדשים ששחטן בדרום אין מועלין בהן מן התורה ומהי לחכטוריך ליה לחקשויי התם חדא מגו חדא ול"ל דלדבי אלעזר דהכה נמי דדבק העולה מעשה למטה כשחיטה דלשם היא ויקל וחומר דקחמר רבי אלעזר הייכו שים להם לבית דין לתקן מעילה:

לדבר שים בו חיסור והיתר ולם תחמר חטאת העוף מעשה את שמה לשם חטאת העוף דיולדת תוכי מעשה את שמה לדבר שלי בו מעילה ומועלין בה והה פעולה היא כדחמ' בפ"ק לשם חטאת יולדת לשם חטאת מיד פעולה הני עולות מיכהו ומיהו לחאי דמסקי' בגמ' דכחית רבי אלעזר לטעמיה דרבי יהושע דחמ' מעו' דכשחבת ובעמית חטאת העוף כיחה ועוד ל"ל דרבי יהושע הוה מצי לאהדורי זחת תורת החטאת תודה לחת לכל החטאות כדקחמר רבי שמעון בפ' קמח דכחות ולם כן לין מועלין בה דהה כשירה הויא:

בשינוי בעלים הכי נמי הוה מצי למימר לשם מעיר שקיבל דמו בדרום בכלי לשם שלמים יוכיחו שהרי שינה שמו ולה שינה מקומו ומיכ' מעכשיו דכריך קבלה ביד כדחמר ברים לישחו מקומן בכי כהניס ומקבלין את דמו לחר ביד ולח בכלי:

חטאת העוף שעשאה למעלה כו' מחלר קדשי קדשים בדרום לשם קדשים קלים לה פריך שימשכו זה מקדשים דחמרינן לין הקדשים מתפדמות חלה לו בלקיחת בעלי או בשעתי כאן הילכך תיהני כמי הכא שתימסך:

ונעולת העוף למטה ליתיה מחוך דברי רב לפי שעת דחי היתה למטה חעב דהלי בשיתן לחר זהלי בשני סימנין כשמכה לה היתה וכשעת חטא' העוף ותיכ' אם כן גבי חטאת העוף כיון דחמר מר מלקה בכל מקום בחזבח כשיר' למה ליה למיכ' מכי מלק בה סימן לחד ושיכפלה בה דחמר כיון דחין בה שיכוי מקו' לוכה יכולה להיתמך ועוד קשה דשמעת לה היתה כשפלת למעלה היכ' כשמכת לעולם שהיה המקום גורם לה להשמך אם כן גבי עולה למה ליה טעמ' דהלי בשיתן לח ושהי בשני סימנין שיתה כשמכ' תחתת המקום דכשעת חטאת העוף ושם הל' פיים דכלל זה שהו בידך דלעולם לין הקרבן נשמך ליעשות קרבן לחד לה חחת שני טעמ' שמטעיכין לותו לפי שהיו פסולין ברחשון וכשרים בשני הילכך גבי עולה נריכין שני טעמ' דפסולה למטה וגם הכשירה בשני סימנין וכן חטאת העוף שעשאה למעלה הס היתה למעלה פסולה היתה משכ' משכ' כי טעמ' ואם תחמר עולת העוף שעשאה למעלה כשעשאה למטה דהה יש כאן שתי פעולות ותהוי חטאת דהה מדהרי לחטאת' מהרי לה הבדיל ושם ול' שמעלין מוסכתו ובשיתן רחשון ליכה פסול כל עולה דכיתה שיתימסך ותהוי חטאת ותהוי חטאת ושמה מילתה לחריתי היה: בתרי

בתרי גברי מי חת׳ תיש׳ היכי מ״ד מעיקרא מתימסך עולת לחה ותיעסה עולת רחל ומע׳ מ״ד במהתכ׳ חס תיפסל לגבי דיד׳ מיועיל לחברת׳ חס יוכל ומכיון בתרי גברי מי אמר הלח מיירי כגון בהתכו ומיהו לח מסמע ליה כי׳ וכרתה דמיירי בתחייבין כל אחת חטא׳ ועולה ונתכו קן אחד לכהן לצאת מתכו חטאת לזו ועולה לזו והוברר חיזו לחטאת וחיזו לעולה והכי פריך דכיון דהקרבת עולה למטה תימסך ותהי חטאת ותיפטר מן החטא׳ פהיה עסת חייבת ומסכי בתרי גברי מי אמר דהייכו תרי גברי דכשנתכו פתיה׳ לכהן חטאת לרחל ועולה ללחה והכהן טעה להקדי עולת לחה למטה כמעשה חטאת לפס חטא׳ פהי׳ פבור פהוא חטאת רחל ליך תפטר לחה מחטאת פהיא חייב׳ מפו׳ דכמעשה עולתה ונעשת חטא׳ הרי לפס רחל עשו׳ וים כאן פיפוי בעלי׳ ואת

ף כו׳ אמאי לא פריך מדיפח׳ דתנן במ״כ קיניס חלת לזו וחלת לזו פתיס לזו ופתי לזו מחצה כשר ומחצה פסול ואת פלמטה מחצה כשר ומחצה פסול פירש כל קן ועומד בפני עצמו ולא פעזה מכל חד חציו למעלה וחציו למטה אל פלם קיניס פלימיס עשה למעלה ופלם פלמיס עשה למטה והפתח מחוצן פלימיס פלמעלה אין כשר אלא העולות ומחוצן פלמטה החטאו ואי בהכך דלמטה פתי מהן על אשה אחת דהא מחייבת פלשה חטאות ומשכח עולה ונעשת חטאת ואחתי תכי דלמטה מחצה כשר ואת פסול ול דקתכי הכי מסו דרחים פלפתן על אשה אחת וחבב ברדא חיפר סיפא בהך בבא אחת לזו פתי לזו פלם לזו עשר לזו מאה לזו עשה כולן למעלה כו׳ עד חציה למעלה וחציו למטה המריבה כשר פי׳ חותן ד׳ נמיס על אחת ופל פתי ופל פלם ופל עשר אל יפתו כלל ידי חובתן דאיכן יודעות אם כל קיניסן למעלה דמתיין חטאות או כל קיניסן למטה דמתיי עולות אבל חוטה פל מאה ממה יש מהן אם ב׳ לא עלה אם ב׳ למטה דבי׳ כולהו קי׳ קיניס וכשעשה כא למעלה ונא למס רל מיניהו ו׳ דמספק להו בהך נמי פם להו מב ומתכפרי לה לכל הפחו מב חטאות ומב עולות:

חטאת ועולה לא הוה צריך למיתנו חלא פתום ומפורפת דבחטאת ועולה אין מרויח כלום: נתנתם

חטאת לזו עולה לזו מחצה כשר ומחצה פסול אחת למעלה ואחת למטה שתיהן פסולו שאני או חטאת קרבה למעלה ועולה קרבה למטה נהי נמי דעולה קרב למט׳ תימשוך ותהוי חטאת העוף אימור דאמ׳ רבי יהושע בחד גבר בתרי גברי מי אמר תש חטאות ועולה וסתומה מפורשת עשה פולם למעלה מחצה כשר ומחצה פסול כולן למטה מחצה כשר ומחצה פסול אחת למעלה ואח׳ למטה אינ׳ כשירה אא סתום׳ ומחלקת ביניהן ואלו מפורשי׳ לא ואמאי נהי נמי דעולה קרב׳ למטה תימשוך ותהוי חטאת העוף וכי תימא הא דלא כרבי יהושע ומי מצית אמר הכי תא שמע האשה שאמר הרי עלי קן אם אלך זכר ילדה זכר מביאה שתי קיני אחת לנרבתה ואחת לחובת נתנן לכהן הכהן צריך לעשותן ג׳ למעלה וא למטה ולא עשה כן אא עשה ב׳ למעלה וב׳ למט ולא נמלך שצריכה שתביא עוד פרידה אחת ותקריבנה למעלה ממין א׳ ומשני מינין תביא ב׳ פרשה נדרה צריכה

חטאת לזו ועולה לזו מצנה היא במסכת קיניס ולקמן אמרי׳ פתם קיניס ר׳ יהוסע היא: חטאת לזו כו׳ רחל פהיתה כריכה חטאת לגידתה ועולתה כבר קרבה ולחה הויתה כריכ׳ עולה פבר קרבה חטאת׳ ולקמן קן בעוכ וקבעו פרידה אחת לחטאת רחל ופרידה אחת לעולת לחה ונתנום לכהן:

עשה פתיהן למעלה לפס עולה: מחצה כשירה ומחצה פסולה עולה כשירה וחטאת פסולה תימסך כו׳ ותקח ידי חובתה ממה נפסך חס חטאתה קרב למט׳ הרי טוב וחס לזו הרי עולו מבירתה קרבה למט׳ ונעשית חבירתה חיכה כריכה לה: בתרי גברי מי אמר היינו קרבנה פל זו יעלה לזו פלין בו חטאת ועולה פתומה ומפרפת: עשה כולן למעלה מחצה כשר ומחצה פסול כולן למטה מחצה כשר ומחצה פסול חציין למעלה וחציי למטה אין כשר אלא פתום ומתחלקת ביניהן הג׳ לה במסכ׳ קיניס כשיס מחלקו ג׳ קיניס בעירוב זו כריכ׳ עולה ושן פלם לה חטאת ואחד עולה דהיינו פתי עולות וחטא׳ זו כריכה פתי חטאות ועולה ופירסו חת׳ מן הקיני׳ פרי׳ עולה לזו ופריד׳ חטאת לזו ואחר מן הקיניו הנייהו פתום לה פירסו ליה פריד׳ חטאת ואחו פרידה עולה יחכל בעלי׳ לה נתפרסו הרי חטא׳ לזו ועולה לזו ושן פתום ושן מפורסת להקרי ב׳ הקיני׳ הללו פת על פתיהן העולו למעלה וחטאו למט׳ והחטאת לזו והעולה לזו כרי׳ להקריב לפס בעלי׳: וכתכום לכהן עשה כולן למעלה כפבור כולן עולות מחצה כשר ומחצה פסול כל החטאת פסולות פעליהן: כולן למטה מחצה כשר ומחצה פסול כל העולות פסולות וכריכות להביא כל עולות פעליהן: חציין למעלה כו׳ אין כשר בכולן אא קן אתום דהי מכייהו דעבד עולה והי מכייהו דעבד חטא׳ כשירה דקיניס לה כתפרסו בלקיחת בעלים לה מתפרסות טוב אא בעשי׳ כהן כגון דפשיטא ליה דכל קן ושן היה בפני עצמו ומכל קן אחד עשה ח׳ למעלה ואת למט׳ והיה מתחלקת ביניהו הוחיל ובעירוב לקחום הוא׳ וכחה בה ידי חטאת והו׳ יפת בה ידי עולה ויקחו שן אתום ויקריבו בתחלי חס עולה דאתמו׳ לרחל וחטא׳ לגלה תהה בקן פניה זו עולה לגלה וחטאת לרחל ושם חילוף חילוף ואילו מפורפת לה אין בה כשיר לפי׳ פרי׳ ואתי בפלת חטאת ועול׳ פהיו מפורפי לפס בעלי׳ לה אין פרי׳ חטא׳ גברי אלא קן מפורפת פלא היתה תפורפת לפס בעלי׳ אא אין פרי׳ חטא׳ ואין עולה בין פתיהן היה בעירוב אתי פפולה אוחה פרי׳ פעשי׳ חטאת לפס חטאת כהי כמי דעולה הוחי וקרב׳ למטה תימסך ותיהוי חטאת ולא יהו׳ כריכו׳ להבי׳ בעירוב אלא עולה אחת ואתי חס עולת קן הפתום׳ לרחל תהה זו לגלה ושם היו לגלה תהה זו לרחל: וכת הה דאא כרבי יהוסע מי מכית אתמ׳ דקיניס לאו רבי יהוסע היו: תם דקיניס ר׳ יהוסע דתנן בסיפא דמסכ׳ קיניס: הלמה פאתמ׳ כו׳ ותנתכי סיפא אתי רבי יהוסע זהו פאתמ׳ כו׳ אלמא פתמ׳ דקיניס רבי יהוסע: הרי עלי קן ואחת לחובתה לגידתה: פלם למעלה עולות ואחת לחובתה אחת לעולה ואחת לחטאת: עשה פתיס למעלה ופתיס למטה כפבור פתי הקיניס חובה היתה הוזקקה לקן לידה וקן זיבה: ואת כמלך כה לדעת על מה הביאתן: כריכה פתביא עוד פרידה אחת ותקריבנה למעלה: ממין אחר ומפתי מיניו תביא פתיס כלומר אם הרחמונה מין אחד היו פניהן כני הקיני׳ תורין או פניהן כני יונה תביא עוד פרידה אחת מאותו המין לעולה ויפתה ידי הכל פמקן פהקריב הכהן ראשון יפתה ידי לידתה פהרי לפס חובה קרב והפני כשאר לגדרה וכפפל בגזל אחד מהן בעפיית מצה והרי זה יהי תחתיו ואם הרחמונה מפני מיניו קן תורים וקן בני יונה תביא פתיס תור בני יונה ויקרי׳ פניהן למעלה מפוס דמספקא לן ליתה קן מפני הרחמונה קרב אחרון ואחרון ופרישה מאותו המין דתנן במסכת קיניו לן מביאין תור כנגד בן יונה ולא בן יונה כנגד תור: פירסה כדרך כפנדר הרי עלי קן פירסה את המין ואינה יודעין מה פירסה אם תורים אם בני יונה והיו כתנה פני קיניו לכהן כדאתמרינן: ועשה אחת למעלה ואחת למטה כריכה להביא עוד ג׳ פרידין למעלה ממין אחד ומפני מיניו תביא לרבע דכיון פפירסה ואינה יודעת מה פירס׳ מתחילתה הוזקקה להביא פלפה קיניו פני לגדרה אחד מן התורים ואת׳ מן בני יונה דהת לן ידעה מה כדרה: והפלימי לחובתה מאיזה מין פתרפה והיו הביאה פניה וקרב הרחמון לחובתה וכפפל הימנו בגזל אחד הילכך אם ממין אחד היו הרחמונו כריכה פתביא אחד מאותו המין להפלים הכפפל וקן פלפ ממין אחר מפוס דלמ ידעה מה פירסו: ואם פני מיניו היו כריכה פתבי׳ ד׳ וכולן עולות מפוס דמספקא לן ליתה מין קרב אחרון פכריכה להפלים מאותו המין גזל הכפפל ולהביא קן פלפ ממין אחר הרי פאין יודע׳ אם כריכה תור ופני בני יונה ואתי תורין לפיכך תביא פתי תורין ופני בני יונה ותאמר אחד מהן ממין הכפפל יהיו תחתיו והפני כרבה וקן הפני יהת ספק: פירסו קבעה נדרה להביא׳ עם חובת׳ פאתמ׳ הרי עלי כן להביאו עם חובתי ופירסתו: ואינ׳ יודע׳ מה פירסו כדאתמרן והביא׳ פתי קיניו ונתנן לכהן ועשה כמו פאתמרנו: כריכ׳ פתביא עוד חתם פרידין למעלה ממין אחד ומפני מיניו תביא פתם כרבה עם חובתה הוקבע עליה קרבן גדול פלפ עולות יחיד אם היתה יודעת מה פירסו וזו פלא ידעה מה פירסה:

תורין שלא הגיע זמנו ובני יונה שעבר זמנו
שיבש בגופו ניסמית עינה ושנקט רגלה מטמ׳
בבית בליעה זה הכלל כל שפסו בקודש אינו
מטמ׳ בבית הבליע׳ לא היה פסולו בקוד׳ מטמ׳
בבית הבליעה: גמ׳ אמר רב שמואל
ולילה אין מטמאי בבי הבלי׳ זר וסכי׳ מטמאי
בבית הבליע״ה מאי שנא שמאל דאית לי״ה
היכשיר ביום הכיפורי׳ ולילה אית לי׳ היכשיר׳
באיברים ופרים זר נמי אית ליה הכשירה
בשחיטה שחיטה לאו עבודה היא ולא והאמ׳
רבי זיריא שחיטת פרה בזר פסולה ומחוי רב
עלה אלעזר וחוקה שאני פרה דקדשי ברק
הבית הוא ולא כל דכן הוא קדשי ברק
הבית בעו כהונה קדשי מזבח מיבעיא אמ׳ רב
ששיא בריה דרב אידי מידי דהוה אמראית
נגעים ולאו עבודה היא ובעיא כהונה ונילף
מבמה מבמה לא יליף ולא והתניא מניין
ליוצא שאם עלה לא ירד שהרי יוצא כשר
בבמה תנא אזאת תור׳ העולה סמי ליה ורבי
יוחנן אמר זר אין מטמא אבית הבליע״ה סכין מטמ׳ אבית הבליע״ה תנן כל הפסולין
שמלקו מליקתן פסולה בשלמא לר׳ יוחנן כל לאיתויי זר אלא לרב כל לאיתויי מאי
לאיתויי שמאל ולילה בהדיא קתני תני והדר מפר׳ תש זר״ה הכלל כל
שחיר״ פסולו בקדש אי מטמא בגדים אבית הבליעה בשלמא לרבי יוחנן כל לאיתויי
זר אלא לרב לאיתויי מאי ולישנמיך

דף כד ושנפסלת עיכה היינו מבחטאה דמחוסר חבר ומעטינן לה בפרק קמץ
דקידושין מרבתה מן העוף ולא כל העוף פרט לטיבעא נפש ולא
כמו שפירש בקונטרס מ״ש הקריבהו כך לפניך ואם תאמר למה לי קרא
דף כה ד לתחוסר חבר הא לפילו לבני כ״ח לפיר כדרבי לקיש פ כתי׳ ופרשה הכא
בזמן שחיין רחצי חיברי שלה ולא דחי לחו
דכתב קרא ביפרחל הוא מיקטיק קרא
דכתב לישראל ולא לבני כח כדאמר בפר
דף כו מיתות כל מפורש מבחמר לבני כח ולא בשחת
בשוכי ליפר כחמר ולא לבני כח אי כמי הוי
לחוכח דכיון דאיתתרי בעל מום בעופות
ליפר׳ שפי תבהמה איתתרי לפילו מחוסר
אבר אימי הוה מוקמינ מכל החי דכתב
בבני כח דדוקא בהמה מפילו מפחפר בה
מום ליפרחל:
אמ׳ רב שמואל ולילה כו׳ כולה הך סוגי׳
פרבי שמעון כדפר מתניתי׳ ושמע
ולילה אין מטמאי אם עלו לה ירדו זר ושכין
דמטמחין ירדו לרבי שמעון דכיון דאיכא
פסול כמו דאכנסינן דמי וירדו דאין פסולו
בקוד׳ אלא שכתקדם בכלי וכל שפסולו בקוד׳
דלא ירד הייכו טהור פסול מפנפחט ונתקר׳
בקדושה כלי ולא כמו שפי׳ בקו׳ לקמן בפר׳
דף כז המזבח מקדש אין פסולו בקורם מחירע
פסול קודש ביאתו לעזר כגון רובע וכרבע
דכרבע בעזרה מהי היכא למימר ועוד
דמחיטת דרוס רובה לומר במעילה דתדר
דלר שמעון ולא דווקא רבי שמעון רובע
וכרבע דהא זר בתליקה ובקיבי תדר דעל
כרחי למאי דבעי למימ׳ רבה דחיטת דרוס
תדר לרבי שמעון ושמע דאין מטמחין בבי
הבליעה ואם עלו לא ירדו טעת בכל מקום
כדשפיר הכא שמאל דאית ליה הכשיר ביום
הכיפורי ולילה לאיברים ופרי ורבי יהודה
שמעט לילה חשב דאית ליה הכשירה ושמע
כמי הוה ליה שמעט דאין לומר דלא שמעט
שלא דברים שפוס דתלתה שיעורי כתיבי
דהא זר ובבעל כורח תדר לר׳ יהודה וכן
מחיטה דרוס ואת בין מחיטה דרוס לר׳ יהודה ומה בין מחיטה דרוס דמי לבשחט בחוץ דתרוייהו פסולו מקו ומאי
דף כח טעמא היא רובה לומר רבה לרבי שמעון דתדר ואת דהכא מעמ׳ דלרב לא הוי פסול זר בפסול שאול ובפק דשלחו שעמ׳ לרבי שמעון אם קמץ יחזיר ולי דהתם
אין תלוי בהכשר דהא מכשר רבי יהודה בן בתירה בכל הפסולין כולן: הגהה כל פי דכל שפסולו בקודם היינו כל שפסולו בקודם דהא לעזן זה
דף כח ע״ב תני לקמן בפ המזבח מקדש גבי אם עלו לא ירדו ואתם אמי מפ לכל לוחת אלא ולפיל פ״ב מפרש להו לן בדם שהרי לן כשר בחיטורי
וכן כולהו ובשמעת׳ אמי מפר׳ מאי שנא שמאל דאיתתרי ליה הכשיר׳ ביום הכיפורי׳ ולילה בחיברי ופרדי׳ זר וסכי׳ מטמאין דלית להו הכשיר׳ בעלמא
ורבי יוחנן דאמר מליקה זר אין מטמאה אלא בבמה או בבחיטה אבל בהמה וכן בהמה בעלת מום דלא ירד לרבי עקיב׳ ברוקי׳ שבעין הוחיל וכשר
בעופות ולרבנן אמי אי מפכחת ליה בבהמה הכשירה בעלמא דהייכו פסולו בקודם ולהכי תני גבי אחתן וכלאים ירדו דלית להו
הכשירה בעלמא והא דרבי יהודה בעלמו אומר מפני מה לן בדם כשר מכשר בחיטורין וחיטורי דכשר לאורויי דכשר עבודות ילפיכן לכתחילה או מבמה אבל
עבודות דס לא ולהכי קאמר ירדו בנ׳ דמכשירה רבי שמעון דאיכא חומס כיון דמפכח הכשירה בפוס מקום אבל עבודות דס ספיר יליף רבי יהודה מעבודות
דס לפילו מהכשירן ולהכי פלמלה פלמלה שבפנים מבחוץ לא ירד וטריפה ירד לפילו לרבי שמעון לפילו לרבי עקיבא דיליף בהמה מעוף לף על גב דאפכח
הכשירה בעוף טריפה בתליקה אם תתרץ התם מכוחתו בכך הא ילפיכן שמאל לא ירד מהכשר דיום הכיפורים ויש לומר דתרתי לא ילפי בהמה מעוף וגם על
בהכשרו מתכוחתו בכך אי כמי לא ילפיכן פסול על קודש בחיטה בגון טריפה מתליקה פחיטה דוגמתו לא חירע קודש בחיטה וכמדומה לו שכן פירש לפני
הקרום כ״ע ולא כמו שבפנים ואם כן אין מטמאין בגדים אבית הבליעה וגם אם עלו לא ירדו הא בהא תלו דהא ליפכח דכל שפסולו בקודם גבי תרוייהו תקן
לה וכרבים מעילה כמי מהמה להו לתרוייהו ובחיטה עוף קדשים בפנים דאתריכן בפמוך אין מטמאין לף על גב דתדר כדמוכח פר הפוחט והמפלה דפשר ליה
אם העלהו אחריכן בחוץ ואם לא ירדו בפנים היה חייב בחוץ כדאיתא בפ״ב התם היכא קרינ׳ בפמוך למימר אין מטמאין והא דאתריכן בחיטה דרוס דירדו
דף כט לרבי יהודה פ״ק דמעילה מ״ש הכשיר׳ דקדשים קלים ודמים פלמטה למעלה לא ירד לף לרבי׳ מ״ת כיון דחחטת׳ חוץ למקומן חמיבי כפוחט חוץ
והוו כמאן דאיכנסו דמי ומלקה פסול דקאמר בפמוך אין מטמאין אין כל פירש רש״י לפר׳ בעל מום דלא חפכח כהן בעל מום מכשר לעבודה ולפילו בבמה
דף ל דרפכחן דמוכח לעיל ריש פ״ב דפריך מה להכר המום מבהן מכן לא הותרו בבמה אבל מלקה פסול הייכו לן חוכן לו טעמא לו פסול אחד דאיתתרי בעלמא
ונסתך דמה לן הפוחר דלא ירדו מפום רכבר כעפת כל המחיטה כהונן: ברוך
דאית ליה הכשירה ביום הכיפורים הוה מצי למימר בהולכת חיברים אלא כיון דמפכח יום הכיפורים חם כן זר נמי כיון דאית ליה הכשירה אם כן זר נמי כיון דאית
דף לא ליה עבודה היא פי לעיל בפוף פ״ק ובילף מבמה פי כיון דמפכרת לילה אלא דאין פסולו בקודם מפום דאית ליה הכשירה והוה מצי לפכויי דאתיא
לה היכשיר והוה מצי לפכויי דאתיא מכחה ובפיתה דאיכא למימר דאכשיר לה קמיה לקמיה כדרבי יוחנן לה קמיה לדידיה כמאן דאמר אם
מכחה ומעמ מעמ ליה דאי ילפי מבמה ילפיכן לפילו מכחה ועופות כיון דאיכא הכשירה מיהא לזר וכי תימא מבמה לא יליף והתניא מכיין לוכח כו׳ אלא דהך
דף לב ברייתא כרבי יהודה דאמר מ״ת כיון דר׳ יהודה דמחמיר יליף מבהמה כל מכן רבי שמעון ומפני חזקת תורת העולה ממיך דמרבי׳ כל דבר שיש לו
הכא אלא דלית ליה הכשר אלא בבמה אלא עבודת הדם לא יליף רבי יהודה דהא מעט בפחטה בלילה ויכא דמה וכן פחיטה דרוס:
אלא לרב לאיתויי מאי וליכא למימר לאיתויי חוץ לזמנו וחוץ למקומו ואלא לעמו דאלא תני במתני׳ דהא מקלי וחומר אחו דמליקה לילה דלרבי יהודה תדר אינם
מטמאים כל מכן הך דאלא לרבי יהודה אלא מטמו: ולישנמיך

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יי לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליי כל העושה בו מלאכה יומת: לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת: ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יי לאמר: קחו מאתכם תרומה ליי כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי זהב וכסף ונחשת: ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ועורות אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן: וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה יי: את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו: את הארון ואת הבדים ואת הכפרת ואת פרכת הסך: את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים: ואת המנורה לקדש ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור: ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן: את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניו ואת מסך השער לשער החצר: את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתרתם: את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן: ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה: ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו הביאו את תרומת יי למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו ולבגדי הקדש: והאנשים על הנשים באו כל נדיב לב הביאו חח ועגיל וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליי: וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אילם מאדמים וערת תחשים הביאו: כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יי וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה הביאו: וכל אשה חכמת לב בידיה טוו וַיָּבִיאוּ הַטֹּוִים אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן אֶת־תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ וַיִּטְווּ כָּל־נְשִׁים חַכְמַת־לֵב בְּיָדֵיהֶן וַיָּבִיאוּ מַטְווֶה אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן אֶת־תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ וְכָל־נָשִׂיא הֵנִיף תְּנוּפַת זָהָב לַיי אֲשֶׁר לוֹ־יִמָּצֵא פְּתִיל וְאֶבְנֵט וּכְלִי זָהָב וְכָל־אִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא אִתּוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים וְעֹרוֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים הֵבִיאוּ: כָּל־מֵרִים תְּרוּמַת כֶּסֶף וּנְחֹשֶׁת הֵבִיאוּ אֶת־תְּרוּמַת יי וְכָל־אֲשֶׁר נִמְצָא אִתּוֹ עֲצֵי שִׁטִּים לְכָל־מְלֶאכֶת הָעֲבֹדָה הֵבִיאוּ: וְכָל־אִשָּׁה חַכְמַת־לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבִיאוּ מַטְווֶה אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן אֶת־תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ וְכָל־הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לִבָּן אֹתָן בְּחָכְמָה טָווּ אֶת־הָעִזִּים: וְהַנְּשִׂאִם הֵבִיאוּ אֶת־אַבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאַבְנֵי הַמִּלֻּאִים לְאֵפוֹד וְלַחֹשֶׁן: וְאֶת־הַבֹּשֶׂם וְאֶת־הַשָּׁמֶן לְמָאוֹר וּלְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדַב לִבָּם לְהָבִיא לְכָל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשׂוֹ לַעֲשׂוֹת בְּיַד־מֹשֶׁה הֵבִיאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לַיי: ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא יי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה: ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת: ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת: ולהורת נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן: מלא אתם חכמת לב לעשות את כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבות: ועשה אהליאב ובצלאל וכל איש חכם לב אשר נתן יי חכמה בהם והשכל להדע לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה יי: ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן יי חכמה בלבו כל אשר נשאו לבו אל הקרב אל המלאכה לעשתה: ויקחו את כל התרומה אשר הביאו בני ישראל אל מלאכת עבדת הקדש לעשת אתה והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר: ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש איש ממלאכתו אשר הם עשים: ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר צוה יי לעשת אתה: ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא: והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר: ויעש כל חכם לב בעשי המלאכה את המשכן עשר יריעת שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב עשה אתם: אורך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמות מדה אחת ליריעות: ויחבר את חמש היריעות לבד ואת חמש היריעות חבר לבד: ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת כן עשה בשפת היריעה הקצנית במחברת השנית: חמשים לולאת עשה ביריעה האחת וחמשים לולאת עשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבלת הלולאת אחת אל אחת: ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעת אשה אל אחתה בקרסים ויהי המשכן אחד: ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעת עשה אתם: אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמות אמת אחת ליריעת עשתי עשרה יריעת: ויחבר את חמש היריעת לבד ואת שש היריעת לבד והכפל את היריעה הששית אל מול פני האהל: ויעש חמשים לולאת על שפת היריעה האחת הקצנית במחברת ושפים לולאת על שפת היריעה הקצנית במחברת השנית: ויעש חמשים קרסי נחשת להבא את האהל לחבת אתו והיה אחד: ויעש מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה: ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים: עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד: שתי ידת לקרש האחד משלבת אחת לאחת כן עשה לכל קרשי המשכן: ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה: ארבעים אדני כסף עשה תחת עשרים הקרש שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו: ולצלע השנית למשכן לפאת צפון עשרים קרש: וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד: ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים: ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתים: והיו תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן עשה שניהם למקצעתם: והיו שמנה קרשים ושש עשרה אדניהם כסף שנים עשר אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד: ויעש בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת: וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתם ימה: ואת הבריח התיכן בחצי הקרשים מבריח מקצה אל קצה: ואת הבריחם זהב עשה את טבעתם זהב בתים לבריחם ויצף את הבריחם זהב: ויעש את הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב עשה אתה: ואת עמדיה ארבעה שטים ויצף אתם זהב וויהיו ווייהם זהב ויצק להם ארבעה אדני כסף: ויעש מסך לפתח האהל שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם: וחמשה עמדיהם ווייהם ויצף ראשיהם וחשקיהם זהב וחמשה אדניהם נחשת: ויעש את בצלאל את ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו: ויצפהו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב: ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמתיו שתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית: ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב: ויבא את הבדים בטבעת על צלעת הארון לשאת את הארון: ויעש כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה: ויעש שני כרבים זהב מקשה עשה אתם מן שני קצות הכפרת: כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת עשה את הכרבים על שני קצותיו: ויהי הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים: ויעש את השלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קומתו: ויצפהו זהב טהור ויעש לו זר זהב סביב: ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב למסגרתו סביב: ויצק לו ארבע טבעת זהב ויתן הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו: לעמת המסגרת היו הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן: ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב וישא בהם את השלחן: ויעש את כליו אשר עליו ואת קשותיו ואת מנקיותיו ואת מכסיו אשר יסך בהם זהב טהור: ויעש לשלחן את הסבכה מלאכת עבדה ארבע טבעת נתן על ארבע הקצות אשר לסבכה בתים לבדים: ויתן את הטבעת אל מול המסגרת היו בתי ה

רבי יהודה אומ׳ מטמא אמר רבי מאיר קו אם נבלת בהמה שמטמא במגע ובמשא שחיטת׳ מטהרת׳ טריפתו מטומאת׳ נבילת׳ העוף שאינו מטמ׳ במגע ובמשא אינו דין שתהא שחיטתו מטהר׳ טריפתו מטומאת׳ מה מצינו בשחיטת׳ שהוא מכשרתה לאכילה ומטהרת טריפתו מטומאת׳ אף מליקת׳ שהי׳ מכשרת׳ באכילה תטהר טריפתה מידי טומאתו רבי יוסי אומר דיה כנבילה בהמה שחיטתה מטהרת ולא מליקתה׃ גמ׳ ורבי מאיר לא דריש דיו והא דיו דאורייתא הוא דתנ׳׳א מדין קל וחומר כיצד ויאמר י׳ אל מש׳ואביה ירוק ירק בפניה וגו׳ קל וחומר לשכינה ארבעה עשר יום אי דיו לבא מן הדין להיות בנדון אמ׳ רבי יוסי ברבי אבין רבי מאי קרא אשכח וקדרש זאת תורת הבהמה והעוף וכי באיזו תורה שיותה בהמה לעוף ועוף לבהמה בהמה מטמאה במגע ובמשא עוף אינו מטמ׳ במגע ובמשא עוף מטמא בגדים אבית הבליעה בהמה אינה מטמאה בגדים אבית הבליעה אי לומ׳ מה בהמה דבר שמכשירה לאכילה מטהר טריפת׳ מטומאת׳ אף כל דבר שמכשי׳ באכילה מטהר טריפתה מטומאתה ורבי יהודה מאי טעמא קרא אשכח וקדרש טריפ׳ אמר רבי יהוד׳ טריפה למה נאמרה אם טריפ׳ חיה הרי נבילה אמורה אם טריפ׳ אינה חיה הרי היא בכלל נבילה שא להביא טריפה ששחטה שמטמאה אמר ליה רב שיזבי אלא מעתה דכתב וחלב נבלה וחלב טריפה התם נמי נימא אם טריפ׳ חיה הרי נבילה אמור׳ אם טריפה אינה חיה הרי היא בכלל נבלה אלא להביא טריפ׳ ששחטה שחלבה טהור מכלל דהא מטמאה והאמ׳ רב יהודה אמ׳ רב ואמרי לה במתניתא תנ׳ וכי ימות מן הבהמ׳ מקצת בהמה מטמאה מקצת בהמה אינה מטמאה ואיזו זו טריפה ששחטה אלא טריפה מיבעי ליה למעוטי טמא׳ מי שיש במינ׳ טריפה יצתה זו שאין במינה טריפה הכא נמי למעוטה עוף טמא שאין במינו טריפ׳ עוף טמא לרבי יהוד׳ מנבלה נפקא ליה דתניא רבי יהוד׳ אומ׳ יכול תהא נבלת עוף טמא מטמאה בגדים אבית הבליעה תלמוד לומ׳ נבלה וטריפ׳ לא יאכל מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה יצא זה שאין איסורו בל תאכל נבילה אלא משום בל תאכל טמא

רבי יהודה אומר מטמא בבית הבליעה תימה תפילו נבילה נמורה לא תטמא לרבי יהודה דלא חייל תפילו קדמיס כדרבי יהודה בגמרא דנבלת עוף היכא מטמאה בגדי תבית הבליעה מפוס דכתב נבילה וטריפה לא יאכל לטמאה בה מי מיסורו מפוס בל תאכל נבילה יבא זה מיסורו מפוס בל תאכל נבילה אלא קורס תור

דף מפוס בל תאכל טמא ובפרק גיד הנפש דייקי מינה לרבי יהודה דאין איסור חל על איסור גבי רבי יהודה אומר לף בטמאה ול דדווקא עוף טמא מיסורו במינו מפוס בל תאכל נבילה קתמעט וכן כריך לפרש בגמ׳ גבי חלב נבילה דלא תצטריך טריפה לתמועינן דחלב טריפה טהור ולא דרשינן מי מיסורו מפוס בל תאכל נבילה יבא טריפה כי היכי דדרשי׳ גבי טמא מי מיסורו מפוס בל תאכל נבילה יבא בהמה טמאה׃

קל וחומ׳ למכיכה תרבעה עפר יוס תומר ת׳׳ת רבקע תרבעה עפר יוס

דף מפוס דאמרינ׳ בפ׳ המפלת דפלגא מותפין בתרס מהקבה נותן בו עפר׳ דבריס כנגד תבין ותמו והתתא אמרי׳ דיו כתבין דמיכיה ילפינן והל חייס מפ׳ דמן הדין הוה ליה למימר קו למכיכה לעולס דחמורה כל כך תלת בקע יר כנגד מתי הפגרו׳ תלת מכיכו יתר מתני הפגרו׳ וכלפון הזה חית בפרקי דרבי תלעזר קל וחומ׳ למכיכה מתי הפגרות וק׳ דבפלגה עפר יוס כגני דיוס מביעי עולה לן לכתן ולכתן כרתנן במסכת מגילה תין בתתי הפגרות פחות מפלג׳ עפר יוס וי׳ל דלימכה דקרא בקע תרבעה עפר מפוס רכת׳ מבעת ימים בכל הפגר׃

וכי בתיתו תור׳ מוותה בהמה לעוף ועוף לבהמה ות׳׳ת והא לצטריך

דף כו לכדרמינן בחולין בריש פרק ב׳׳מ בהמה בתחיטה תף עוף בתחיטה ורת דרים מה בהמה תן הכוח תף עוף תן הכוח ול דכל מילי דרבי דהיקש הוה ואין היקש למחצה׃

אי טריפה חיה תס כן תיכה מטמאה עד לתחר מיתה ותז היו בכלל נבילה ואי טריפה חיכה חיה הרי היו בכלל נבילה לף מכיכ לף לתת מיתה דמפפע מבת לתדם טומאה טפי תס חיכה חיה מתס מדהדר ותמר התס ותס טריפה חיכה חיה הרי הוה בכלל נבילה לכך פי בקו מפכטרפ׳ ירד לה טומאה ומהיכן תלך מכינו תומת ותומת הוה לומ׳כן דלת מכינו בעלי חיים מטמאין ומילתת דפסיטת בכולי התס דאין טריף׳

דף ב מטמאה מחיים דבפ׳ דחולין תמר זעירי כפפר מפרקת ורוב בפר עמה נבלה תבל בלה בפר לת תעב דמלן פיתן תת מפרקת כד מפפ׳ התס דפ׳ ן׳ וכי מתה עומר ומברי

דף ג ול׳׳מ כמי תפכחן בפר׳ ותלו טרפות ותמר טריפה חיכה חיה דקאתי פיתן לטריפ׳ פלגי יוס וקאתר לעיל דמליקתה מטהרה טריפה מטומאתה ואי טומ׳ מחיים מפפת טרפות היילך תלך הטומאה מתכה על ידי המליקה והרב רבי חיים מפרש דהכי קאתי׳ אי טריפ׳ חיכ חיים ומיירי בתלם מתכ׳ בפר תי ותכלן הרי היו בכלל נבילה דבפר הפירש מתכה כפורש מן המתה ומטמא תף עב מהבהמ׳ עכשיו חיכה מטומאה לפי פהיו בחיי עתה וים לפר׳ אי טריפ׳ חיה כלום׳ דמיירי בטריפה פעדיין חיים ותלם מתכה כזית בפר ותכלן הרי נבילה דווקא תמורה ולא תיירי כלל

בפלוגתא דטריפ׳ חיה ואי טריפה חיכה חיה כלומר דמיירי בטריפה פחיכה חיה פתתה פתתכבלה הרי היו בכלל נבילה ובתב גר׳ אי טריפ׳ חיכה מתה והלפו תלת

מגומגם קצת דהוה ליה למימר אי בטריפה חייס כב׳ ועוד הוה למימר הרי היו נבילה׃

סהדות דף פ׳

כיצד פרגל דף פ׳ ים כוללין דף פ׳

חולין דף פ׳

כיסוי פדם דף כ׳ כשור ופרתכ דף קכח פ׳ בתר פקקפ דף עד

הגי

מסורת השס

האי נמי תיפוק לי מוחלב נבילה מי שאיסורו משום בל תאכל חלב נבילה יצתה זו שאין איסור משו׳ בל תאכל נבילה וחלב אא משו׳ טמא אא האי טריפ׳ מיבעי לאיתוי חיה סל״ק דעתך אמינא מי שחלבה אסור ובשרה מותר יצתה זו שחלבה ובשר׳ מותרת קמ״ל אל מאי שנא טמא דאין חלבה חלוק מבשר׳ חיה נמי אין חלבה׳ חלוק מבשרה ועוד הכתב ואכל לא תאכלוהו אלא אמר אביי טריפה לגופיה איצטריך שלא תאמר הואיל וטמאה אסורה מחיים וטריפה אסור׳ מחיי׳ מה טמאה חלבה טמא אף טריפה חלבה טמא אי הכי האי נמי מיבעי שלא תאמר הואיל ועוף טמא אסור באכילה וטריפ׳ אסור׳ באכילה מה עוף טמא אינו מטמא ועוד מי איכ׳ למילף טרפ׳ מטמא׳ טמא׳ לא היתה לה שעת הכושר טריפ׳ היתה לה שעת הכושר וכי תימא טריפה מבטן מאי איכא למימ׳ במינה מיהא איכא אא אמ׳ רבא התור׳ אמר׳ יבא איסור נבילה ויחול על איסו׳ חלב יבא איסור טריפה ויחול על איסור חלב וצריכי דאי אשמעינן נבילה משום דמטמיא אבל טריפה אימא לא ואי אשמעינן טריפה׳ משום דאיסור׳ אבל נבילה אימא לא צריכן ורבי מאיר האי טריפה מאי עביד ליה מיבעי ליה למעוטי שחיטה שהיא לפני׳ ורבי יהורה טריפה אחרינא כתב ורבי מאיר חר למעוטי שחיטה שהיה לפנים וחר למעוטי עוף טמא ורבי יהורה מנבילה נפק׳ ליה ורבי מאיר האי נבלה מאי עביד לה לשיעור אכילה בכזית זתיפוק לי מקרא קמא מראפקי׳ רחמנ׳ בלשון אכילה חד לשיעור אכילה בכזי׳ וחד לשיעור אכילה בכרי אכילת פרס סלקא דעתך אמינ׳ הואיל וחידוש הוא יותר מכו׳ אכילת פרס נמי ליטמא קמ״ל תנו רבנן וחלב נבלה׳ וחלב טריפה בחלב בהמה טהורה׳ הכתוב מרבר אתה׳ אומר בחלב טהורה׳ הכתוב מרבר או אינו אלא בחלב בהמ׳ טמאה׳ אמרת טהורה׳ מכלל שחוטה׳ וטיהר מכלל חלב מה׳ כשטיהר מכלל שחוטה׳ בטהורה׳ ולא בטמאה׳ אף כשטיהר מכלל חלב בטהור׳ ולא בטמאה או כלך לדרך זו טיהר מכלל נבילה׳ וטיהר מכלל חלב מה׳ כשטיה׳ מכלל נבילה בטמאה ולא בטהור׳ אף כשטיה׳ מכלל חלב בטמא׳ ולא בטהור׳ אמרת כשבא

אלא לאתויי חיה כך גר׳ הקו׳ וק״ל דאמאי קאמר׳ מאי אכן כו׳ תרוצ׳ מסוס דמי׳ לטמאה לטריך קרא לאתויי מאי פריך כמי ואכול לא תאכלוהו לרבויי מסוס הכי לטריך קרא טריפה דמטמ׳ כל סים במיכו טריפה חלבה טהור ואפילו חיה ורת גרם חלה למעוטי חיה מאי טעמא מי מחלבה תמור כו׳ ולב׳ כרת ופריך תיתי מיכטריך קרא לומ׳ דחלב חיה טמ׳ מאי אכן כו׳ ומיהו קשה דטריפה לא מטמא למעוטי חלה לרבוי כל סים במיכ טריפה׳:

מה טמאה חלבה טמא וכי תימא מה לטמאה אכן אין מחיטת מטהרת תאמר לטריפה חיה תוכיח׳:

יבא חיסו׳ כבילה ויחול על חיסור חלב תימא למאן דאי׳ חיסור חוסיף למה לי קרא וכי תימא מהכא יליף בעלמ׳ מאי הכ׳ דאיסורו חלב קל הו׳ דהות מכללן ולכך אתי חיסו׳ כבילה ויחיל עלי׳:

ואי מטמעיכן טריפה מטום דאיסורה מחייב כו׳ תימא דבפ׳ הח׳ולין דף נו עביד קו חיסב׳ ומה מחיי אתי חיסור טרי׳ ויחיל חיסור חלב כבילה דלאחר מיתה מבעיא ופס פירש רש״י:

וחד למעוטי עוף טמ׳ הח דלא נפקא ליה לר׳ מאיר מקיש׳ דנפקא ליה לר׳ יהודה מטום דר׳ מאיר לטעמ׳ דאית ליה חיסור חל על חיסור:

ורבי מאיר היו כבילה מאי עביד ליה ואית על כרחיך פריך לכתו כבילה דאי הוה כתב טריפה לא יוכל לטמאה בה ולא כתב כבילה אס כן הוה אמינא דטריי׳ בלא כבילה מטמאה ול׳ כיון דכתב והנפש אשר תאכל כבילה וטריפ׳ מה התס כבילה עמה לוקה כאן כבילה עמה:

לשיעור אכילה בכזית איפסר דר׳ יהודה אמי אית ליה ואינ׳ בלא מייתי׳:

יצתה חיה מחלב׳ ובשר׳ מות׳ הח דרמיין בשר׳ בהמ׳ התק לאסכוחי דנבלת חיה טהור׳ מטמאה ולא מצי לאתויי מהכא דהא חלבה טמא דאי לאו דאסכחן במקום אח דנבלת חיה מטמאה לא וה דרמי הכי:

ואפילו

ואפילו בחוזין ותרנגולין ומתני׳ דמסכת טהרות מוכחה קסת דקתני ג׳
דברים נאמר בבהמת עוף טהור ניקתני סיפא רבי מתיר לוט מליקת
ומחיסת מטהרתם מטמא בכל עופות דומיא דריפה ודומיא דמחיסה:
אבל אז לאו מינה דעגלה היכהו לף על פי דחוזין ותרנגולין לאו מינה
דתורים ובני יונה ומטהרין לה תורס פור
דמי להכי עגלה בהמה גסה ועז בהמה
דקה לבל בעופות לא מייך למיתר מין גסה
ודקה לף על גב דמצינו בלמון מצנה עוף
חדש ועוף הגס בפרק ואלו טריפות ונקמה דף יח:
מסילתי לותו לת בגו: דף כו
דף כב

הדרן עלך חטאת העוף

כל הזבחים מתערבו בחטאות
המתות כו׳ ואס תאמר תניא
חדא זימנא במסכת קינין ואס דף נא
פרח מבין המתות לכולס הרי כולס ימותו
וכריך למעוטי פריכותא דגמרא פריך תניא
חדא מתני׳ דכל החסורים המזבח ומצני
ברימה ומצי מי מהתם הוה אמינא הא עופות
דהפקר מועט לבל זבחים דהפסיד מרובה
אימא לא כפסדינהו לכולהו:
אפילו אחת בריבוי יתותו כולן הקשה
הלכך יכחך ברבי מרדכי דבפרק דף עא הכשרין תנן רובה מתערב באחרי׳ כולן
פטורי׳ רבי יהודה אומר מלא כגמר דינו
ומפרש בגמרא הטור מלא כגמר דינו
מתערבו בטורים אחרים מלא כגמר דינו
מתיפלגי ופטורי רבנן משום דאי גומרי דינו
על טור אחד מלא בפניו והטתא הכא דרובה
דהיתירא ופסידא דקדמי אחרי יתותו כולן
אתם דרובה דאיסור והדיוט לא כתם וכרת׳
לר׳ יכחך דגרסי׳ כמו שמצא בספר אחד ימן
בטור מלא כגמר דינו מתערב בטורים
אחרי׳ נמי מגמר דינן דת׳ דמתניתי׳ דקתני כולן
פטורין משום דאחרי׳ בני חיוב ולף על גב
דכריסה דמעתי׳ אחרי׳ אחי אחרי׳ לילמא
אחרי׳ כשרין פשיטא ולא פריך פטורי׳ פטור
מיבעי ליה אתם פיון דמקי למיפרך מגופס
לא חש למידק ועוד דאחרים לקים לר׳ אבהו
קאי דאמר הכא ברובה מלא כגמר דינו
מתערב ברובחים אחרים עסקי׳ ועלה קאי
דיים לקים ומצני בהר׳ לא לא פליגי דפטורי
אלא הכא בטור מלא כגמר דינו כו׳ ומשמע
דהאי עגייב דאוקמה רבי אבהו בהר׳ מוקי
לה דיים לקים בטור מגמר דינו אבל מתערב
בטורי׳ מעליי היה אומ׳ דיים לקי׳ כיבמיכהו
דגיירן וכל דפרום פרי׳ מרוב פריסי ומתני׳
דמילתי׳ עלה דטור הנסקל אומר בכל מקום דף עב
ומיירי בנסקל דליכא למימר כיבמיכהו
ותרע דלא קתני מגמר דינו ומתני׳ דהכא
דקתני יתותו כולן בנתערב בזבחים מיירי
ונבוה ונזיר׳ מתי יבואו עפר׳ כהני׳ בבית
אחר ומפקי מן הקבוע למזבח אבל בעלמ׳
אתריכן בכמיכהו דכיכיידן ומטעם זה היה אומר רבינו תם וכרתה לן להתיר דרוסת הזאב ברוב דמעמי׳ בכל יום דאיכי׳ סורפין וטופחין פם מן המדר ורופא
מפילן ומרי להו אף על גב דרבעלי חיים חמיבי וכן רוב עופו׳ דורסין חוזין ותרנגולין ומותרי׳ והכא דמתערב ברוב מגמ׳ דיכן דפטריכהו אפי׳ כיידי ולא אתרי כל
דפריס מרובה פרים להו פטורין דליתתרו להכא קאמר אלא אתרחו בי דינא להורגם דמתיתות בעלי׳ כך מיתת הטור ועוד דלא ליתי לאלופי בהדם
דאחרם

כשבא בדרך זו היא בטהורה כשבא בדרך זו
היא בטמאה תלמוד לומר טריפה מי שיש
במינה טריפה אוצי׳ את הטמאה שאין במינה
טריפה ולא אוציא את החיה שיש במינה
טריפ׳ תל ואבל לא תאכלהו מי שחלב אסור מקלט
ובשרה מותר יצא חיה שחלבה ובשרה מותר
אל רב יעקב בר אבא לרבא לא מעתה נבלת
בהמ׳ טהור הוא דמטמ׳ נבלת בהמ׳ טמאה לא
מטמאה אמ׳ ליה כמה סבי שבישתו בה סיפא
אתאן לנבלת עוף טמא אמר רבי יוחנן לא
טיהר רבי מאיר אלא בתמימין אבל בבעלי
מומין לא ורבי אליעזר אמר אפילו בבעלי
מומין איתמר נמי אמר רב ביבי אמר רבי
אלישר מטהר הית׳ רבי מאיר בבעלי מומין
ואפילו באווזין ותרנגולין בעי רבי ירמי ערף
עז מהו אווזין ותרנגולין טעמא מאי דמינא
דעופות נינהו אבל עז לאו מינא דעגלה נינהו
או דילמא מינא דבהמה הוא יתיב רב דימי
וקאמר לה להא שמעתא אמ׳ לי׳ אביי מכלל
דעגלה ערופ׳ טהור׳ היא אל אין אמרי דבי רבי
ינאי כפ׳ה כתיב בה בקרשים מיתיב רב נתן
אבו׳ דרב הונ׳ בר נתן ואכל לא תאכלהו אין
לי אלא חלב שאסו׳ באכילה ומות׳ בהנא שור הנסקל ועגלה ערופה מניין תלמוד לומ׳ כל
חלב ואי סלקא דעתך עגלה ערופה היא היא
טהורה וחלב טמא היכא דערף מיערף לא
איצטריכא ליה כי איצטריכא היכא דשחטה
מישחט דתיהני ליה שחיט׳ לטהר׳ מידי נבלה
לא צריכא שמתה מכלל דמחיים אסורה אין
אר׳ ינאי גבול שמעתי ושכחתי ונסבי׳ חברייא
למימר ירידתה לנחל איתן היא אוסרתה:

הדרן עלך חטאת העוף

כל הזבחים שניתערבו בחטאות המיתות או בשור הנסקל אפילו אחת בריבוא יחוזין יח:
ימותו כולן נתערבו בשור שנעבדה בו עבירה או שהמית

הלך כמה בה ברך זו היא בטהורה וכמה בה ברך זו היא בטמאה
היכא דמדיכא לה כפקא: תל טריפה כו׳: תלה מעתה כו׳ תתיבי פרק דקתני
מה כטהר מכלל בבילה בטומ׳ ולא בטהור׳: כמה סבי מבישתו בה תמיה
אלי על זקני׳ מרובין מכמותכם מבישתכם בה: סיפא דקתני טיהר מכלל
בבילה: תתקן לבבלת עוף טמא מטהירה
הכתוב מלטמא בבית הבליעה לה טיהר
רבי מאיר במליקה טריפה תלה בתמיתי׳
דמייכי בהו מליקה: ואפי בחוזי דלאו בני
מזבח הן ובלבר פיהן קדמיס בפניס דהא
טריפה נמי לא חזי בתורין ובני יונה וטיהר
הוחיל ומליקה הבאר קדמיס בפניס היא:
ערף עז על החלל במקום עגלה ערופה:
מהו לר׳ מאיר מי אמרינן כי היכי דמליקת
חוחין קדמיס בפניס הוחיל ומליקה סוס
עוף בפני הוא הכ׳ כמי ערימת הבאר טהר׳
עגלה היא מידי בבילה כדאמרי׳ לקמן: הכ
לבבל עז לאו מינה דעגלה הוא מזו מין נפה
זו מין דקה: אין לי מטהור מידי בבילה
אלא חלב מלקור בבילה ומותר בהנאה
כדתניא יפפה מלקור בבילה ומותר בהנאה מחיים
כדמפרש לקמיה דמחיים נאסרה ותניא
ליה מחיטתה: אלא מאי מתרתה לא
בבילה ולא בהנאה הטהרה מלמ׳ דאין
לך מחוט בהמ׳ טהורה מטמאה מתה
דהמתת בפרה טמאה ואיצטריך לטהר
חלבה מלא תאמר לא טיהר אלא מתה
קורח בו: יפפה לבל מלאכ׳ מכלל דמחיים חולין יח: פסס
לקמיה ואלא מלא בערפה מדקתני חלב
עגלה ערופה מכיון ואוקימתה בפתה
גבול מעתי ליה: מחיתי ונסבין חבר
חבריה ופכורין התלמידין מדעת׳ לומר:
ירידתה כו׳ ובקידושי יליף לה דכתיב מתה׳

הדרן עלך חטאת העוף

כל הזבחי לפי׳ אחת בריבוי המתה
מפתע אחת כמירה ברבוי על
חטאות המתות הילכך פריך חולין יח: פסס
בגמרא מאי לפילו הא הוו מיתות רובע קדושין יח: פסס
דקתני: מתערבו בחטאו׳ המתו׳ מתם כריתות יח: פסס
חטאות מתו וולר חטאת ומטו׳ מתו׳ בעלי׳
ומכיפר בעלי׳ ומלבד ונמצאת בעלת מום:
כתערבו זבחי כמרי בשור מנעבר בו עבירה
אחד באחד ומתר ואזיל מאי היא כגון:
שהמית

משנה חשם

שהמית את האדם על פי עד אחד או על פי הבעלים דמור מהמית על פי
הבעלים ואפשר ליה שקיל במורה בקנס ופטור: וכן רובע ונרבע עם עד
אחד או עם הבעלי דהשתא לאו מור הוא וליכא למימר ימותו מהרי
מותרין להדיוט אם לא תפני הזבח המעורב בהן ואי אפשר למכור את כולן
לנוכרי אין אותה זבח להקריבה מהרי
פסולים להקרבה פרחמרינן בתמורה: מן
הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר
להוציא את הנעבד מן הבקר להוציא את
המוקדש ומן הבקר להוציא את הכותח מוקד
שהקדישו להוכי תקרובת לעז ולא הקריבו
ונעבד מעשו עז והמחווה לו ואומר בפר כל האמורין במסכת תמורה
דמותרין להדיוט: פלוש

שהמית את האדם על פי עד אחד או עם הבעלי ברובע ונרבע במוקצה ונעבד באתנן ומחיר בכלאים

עשרה דברים יש בפר

יתותו ואל תאמה אתם כיון דאיסור הנאה כיכהו אחאי לא תקריבו בהו
דבכן מיתה ויקריבו להורבן היכי תקריבו בר להרוג כל איסורי הנאה הוי
הזהר והתרי דמוקי לה רוכה לומר והוא שהמיתו ואסורי בהנאה ולא תקריבו
להו מיתה אלא אומרו כל הקודם להורבן זכה ומקט רבא היינו דקתני עלה ואפילו רבא חלפת ביניהם אלא אמר רבא סניף מהיו עומדין ויבא חן מביניהם
פטורין ואפילו רבא חלפת אלא תלינן ביה מהרג הבל באמוריס אותן שיש לתלות בהן חייבין משום ובערת הרע מקרבך ועוד אומר רבינו תם דמור
הנקל אינו נאסר אחיים ופירום דכולה ההיא מעמא דאמאי אקל יקל המור אינו יודע שהיא בכולה ובגולה לאסורה בהכילה מוכחת כן ומוביא
ראיה מכי דקיימוסף הני פריך כל כיסור שהורה תלכלו לרבות המטולחת וזה אמר לא תאכלו מהם לרבות את המחוטה ופריך היכי אמר הכא ר"מ בעלי חיים שאסורין אלא יהו אותרין כשמוחטן בר מהלו שעומדין ומוקנין למיותן ולפך אין לאסור מטולחת לומר דחל עליה איסור לאחר שילוה לאוכרה
בהכילה כדין שאר עופות שתלק רבינו בקרא ופריך והרי רובע ונרבע דאסורין לגמרי להקריבן לגבוה ומשני הפי אילו לגבוה אבל
להדיוט הרי והרי רובע ונרבע בעריס דמחייב אסורין ליהנות ואם אחטן אסורין לף הני אבית אפילו מטולחת ומשני רוב בעלי חיים קאמרינן
אם כן דאין אור אמר כל כאשר יבא אור אלא נאמר דינו שנתערב באחרים שנאתר דינן כולן אסורין ואפילו אין כאן עיכוי הדין
כיון דאסורין מקבילה מיהו לכשיחטו לו יתותו יהו אסורין בהנאה והא דאמר בפוף שנאת ד"ה דאור שנגע דינו מכור הפילו לרידיה היינו משום
דאסור לעצות דינו ומצוה לשקלו ועוד דאין לו מכר אין לו בעלים ואלוקח אינו יכול נזקות בו יותר מאחר אדם אבל כי לא נאמר דינו מכור לאחיטה
אינו לריידיה דאמר אמאי לעקוקי ואי אחיט ליה אסור בהכילה כך נראה לרבינו תם כתוס ספירמה ועמה דבסוף פרק קמא דערכין משמע דאור הנקל
נאסר אחיים נבי הלפה שמת נהנין בשער דמפרש הם זו מיתתה לוסריתה וזו גמר דינה לוסריתה ויש לומר נתר דינה דאחיי גורם לה להיות הל עליה איסור
פאסורה הפילו אחטה דעבודה כעין בשר זו מיתתה לוסריתה ואין עליה משום איסור אחיים ויש להביא ראיה דאחיי בפרק מרובה
מירת ובפרק הלו נערות נבי אור הנקל ושבחו מעלם דאמרי' וה דברי רבי מאיר ואחאי הא ליתא במכירה ומשמיען ליה לרים לקים בפרק מרובה מירת
דכל מיפנו בטביחה יפנו במכירה וכל מאינו בטביחה אינו במכירי' והוא הדין דכל מאינו במכירי' אינו בטביחה אבל אי אמרי בהנאה ניחא מיכול למוכרו לרכות
עליו עד בית הסקילה או ליהנות בו מעט עד אותה שעה או אם היו בר' מתעכלין בסקילתו ומיהו מה שאומר רבינו תם דאין לו מכר אין לו בעלים זה לא נוכל
לקיים ומה שפסק רבינו תם בערך שים בו מה אחד מפך דרוסה דאמרי מטעמא דכל דאמרי מרובה אמרים לא יתכן דים לאסור גזירה שמא יקח מן הקבוע אפי'
היכא דאמרים מאילו רק בכבר בתערובות כגון ט תכוות אחת מוכרת בשר אחות נבילה התם אמרינן אי אמרים אחת ולא גזרינן שמא יקח
מן הקבוע אחאי איסור כיכר וידוע היכן הוא ולכך אמרינן היכא דאמרים או כגון דנמצא בית נכרי אבל אם נאסר בתערובת ואמרים לא אמרינן דאמרים מרובה
אמרים ואם ים בשדה אפך רוסה אפי אחר בריבוי כולן יאותו אלא אמרי דטבעת אל עלה שנתערבה בריבוי כולן לאסורו ובאמרים אחת מהן פליגי רב ושמוא בגמ'
אי אוסרת המאר אי לא אבל בהנהו גופה אותה שאמרים לא פליגי דכולי עלמא דאסירה וכל איסורי הנאה שאמרו בתערובת לאסורין ולא אמרינן מרובה
אמרים ונעמא משום גזירה שמא יקח מן הקבוע ולא אמרו חולין ולא אמרו קדשים ויש להעיר הבהמה שנשחט הזרוע והרועה מכילה ונתערבה בעדר משום דאין
דרוסה אלא ביד ושמא טורף בשיניים והוה ליה שפך שפיקה וכן הכי שנוסף אות שמא נוסף בתרטום או בין רבלין ולא הכה ביד מיהו ים לומר דברי רבינו
תם דלא דמי לטבעת שלא אמרי בעלי חיים כיון דאיפשר על ידי דכבשביכול דניכירו ואם תאמר אחאי תקן יתותו כיון ירעו עד שיכתאבו ויפרו ואחריכן
יתות כל דאמרים מרובה אמרים להשתא להדיוט אחאי אמרינן להו קדשי אמרינן כהו ירעו ולא חייטינן לתקלה ובפיפה אמרינן ברובע ונרבע ירעו ולבסוף יאבדו
יפרם ויאכלם מטעם דאמרים מרובה אמרים ויש לומר דלא אמרינן הכא בדעייה כיון דלאחר רעייה לא מיפתרו כמי שלא מטעם כל דאמרי' ועוד שאל הרב
רבי יצחק מלך דקיימור רבי מטעון הנשקלים בשאמרים אחמורה ניחל בתר רובה להחמיר בריבי בפסות כדאיתא פרק קמא דחולין דף יא
דלא חיים כן שמא בתקום שייף בקב הוא ותירץ דלא אזלינן בתר רובה להחמיר כיון שנהרג בלאו הכי בתיתה אחרת אינה לא אזלינן בתר רובה לחיי חוקו
שהוא ורחי בקלה ותהאי טעמא לא תקשי לן הא דאמר פרק אלו טרפות בין הנאמרים דאחרם רובה שלא נגמר דינו מנתערב עם אחרי שנגמר דינן כולן פטורין דמסוס דף עט
רובה לא נעביד דבר שהוא מקר ורחי דודאי יש אחר שחיטה בר מיתה כלל לפי שלא נגמר דינו ולא דמי לאותו שהרג ורחי שלא ידעינן אי טריפה הוא אי
שלם הוא ועוד יש לומר דהוה ליה קבוע וכל קבוע כתחכה על מחכה דמי ופטור מדאורייתא דספק נפשות להקל וכי תימא ניכבשיכהו וניתא כל דאמרים אי
אתה רשאי להחמיר עליו ועוד גזירה שמא יקח מן הקבוע והא דאמרי מעיקרא כי תני הנאמרים בנשקלים תיפוק לי דרובה נשקלים ניהו הכי פירש
לכל פרוות לא גרע משום דרובה נשקלים:

על פי עד אחד או על פי הבעלים פירש בקונ' דפטור ליה משום דמורה בקנס פטורה וכן פירש במלות דאין אדם נהרג על פי עצמו משנעם קנס דף ג
וכתב ראפילו אמרי שנגמר דינם בבית דין פלוני אין נהרגים על פיהם ואף על גב דכי אמרי גווכי מחייב בקנס כדמוכח בפרק קמא דמלות ונבי דף ד
פלוני רבע פרה דכהנים משום דאדם קרוב אצל עצמו לא אמרינן סורו ולא עלניכן אלא הרובע והשור נהרגין ואי קנס דף ה
מיקרי כי אמי אמת הוא פרבע שור אחאי נהרג שור על פיו והא מורה בקנס פטור כמו שאמר בנבחתי וטבחתי דפטור מכפל ור' וה' ונהרג לי טעמא דאינו נהרג
על פי הבעלי שם אין עד אחר עמו כדאיתא פרק כל האסורין זה וזה מותרת באכילה מכלן אי אלקא דעתך להדיוט אסורי ליה לי למעוטינהו לרובע ונרבע דף כט
לגבוה ואף על גב דהקם לא מזכיר על פי הבעלים אבל על כל מקום שפסול גבוה ומותר להדיוט קאי מנהני מילי: בריך

ברובע ונרבע פירש בקונט' על פי עד אחד או על פי הבעלים שנאסר לגבוה ולא להדיוט דבסני עריס היה נאסר אפילו להדיוט וכן משמע בריש פרק בתרא דף כה
דבריהות דאמ' רבי יוחנן שור הנסקל שהוזמו עדיו כל המחזיק בו זכה אמר רבא משתברא טעמיה דרבי יוחנן דאמרו ליה נרבע בעדי דאחרו ואי לא
ליתסר בהנאה אחאי מייתם הלא העור מותר בהנאה והבשר לכלבי וכן נמי משמע בפרק הזהים מקדם דפריך והרי רובע ונרבע בעדי דאחסירי מחייב להדיוט דף כו
ואם תאמר ומכלן הוא כי כתב קרח בנוגח בתב ולא יאכל מהדדי כדאמרי פרק שור שנגח ד' או ה' פעים בנוגח אחי ברוב' עים בנוגח ומשמע חיב סום דרסי: דף מו

נטרפה

נטרפה בגמ' דיינן הלי טריפה היכי דמי לי ידע לה ליזיל וליפקלה ומפ' רבי
ירמיה כגון שנתערבה בולד טריפה ורבי אלעזר היא ורבי יוחנן
מפ' כגון דאיתערבה נקובת הקנה בדרוסת הצואר ורים לקים מפרם כגון
דאיתערב בבזולה והקשה הלי לפרים כיון דלא לפרים כיון דלא
דלמיכלה הוא מפרש בפרק טריפ' ולכותי
ולכלבים לי לפיפר דאין פודין את הקדשי
להאכילן לכלבים ומחייש נמי לה לפיפר
ליהנות דפסולי המוקדשים אסורים בהנאה
ועכבר מיהות לאו דאיתערב בדרוסה יש לה
בריקה לאחר שחיטה אם האדים בשר כנגד
בני מעיים או כנגד הפיפכים דאפילו ורחי
דרוסה יש לה בריקה ולאו דאיתער' בנפולה
נפולה יש לה בריקה אבל לאחר רחמ בולד
טריפה ק' ומאי קשבר פורין את הקדשים
להאכילן לכלבים כאיכא דאתמרי בפרק בני
דף סו דבכורות אי נמי כדאתמרינן אין פורין את
הקדשי להאכילן לכלבי הני מילי היכא דלא
חזו לאדם לכלבי כגון קדשי שמתו או נטרפה
אבל הכי אסורי אחת טריפה אחת נתערבו
בהן אבל קדשי נופייהו אם היה מכירן
דאזיל לריפיה אדי להאכילן לכלב ולכותי
ואיתרמי בהכי פירכא אחרייתי אהי' ק' הלי
דף נ לאפרי בבכורו' פ' כל פסולי המוקדשי בכור
אתיד רבי עקיבא אפילו לכותי ולקתני בפ'
דף קד טבול יום אתי רבי עקיבא אדבריהם למרכז
אמפטיט את הבכור ונמצא טריפה אילותא
הכהני בעורו אמאי דוקא להאכילו לכלב ולכותי
בבשרו לא דאקור להאכילו לכלב ולכותי
ולפי מה שפירש ביאח דמידי דלא חזי ליפרע
אקור להאכילו לכלב ולכותי אבל מידי דאזי
ליפרע כיון שנפגמו שרי ולית לכלב והייבו
טעמ' דדרסינן והכלת' ולא לכלביך כלומר
דבר שאין עומד אלא לכלביך אבל היכא
דאזי לריפיה אימתרו לגמרי דאיתקש לבני
דף נו נח ולא תאמר בפרק הפלה דפטריכן
סור שפולי המוקדשים שנפל לבור ומסוס
דכתב ואמת יהיה לו מי שמתה אלו הרי אמתה שלו כדתנן בחולין הכהני
בעורו ומסוס עור לתוריה לישטרי' סור ולא תרס דהוה מחייבי' בחד דחמיב
אמת אלו מסו' עור דפרי' בהנאה מדאורייתא ולא לפיר אלא מסוס גזירה אמת
דף נז יעשה עורות לבני ואמו שחוטין ולא לרסוגיה דבכא קמא אתיא כמסקנת
דף קד דפרק טבול יום דפסקי' כרבנן בפר בקבורה ועור בפריפה:
ויביא ברמי ויפה שבהן פיל ויקח מעות כשיעו' רמי ויפה שבכולן ויחל'
כל מקום שהוא הזבח יהא מחולל על מעות הללו מפני לפיר'
שהזבח מעורב בריבוי של רובע ונרבע והלכון מפני כן ואי לפיר לומר
כן דרמי דריפה קתני שהנפקל כתערב ברב זבחי וכן תוכח בגמרא וברמי
היפה שבהן היינו רמי היפה של כל אלו ואח' ומניח הגרוע שבהן אלא יחלל:
דף קה מי קתני בכמה כפר כל אלו' מפני בעיניין אח' ולא פריך את ולימני
הא ולא בעי הא כדפרישית הכא:
דהדיוט נמי תכא ליה ואלו אסורין כו' מכמ' מפני הוא מפי לאתויי מאתני'
דף קמ דף עד דאפקי בו את הפת במסכת עדה ומאתניתין דערלה בערלה וכלאי
הכרם: וליבטלו

בכלאי ובטריפ' ביוצא דופן ירעו עד שיסתאבו
ימכרו ויביא ברמיה יפה שבהן מאותו המין
נתערבו בחולין תמימי' ימכרו החולין לצריכי
אותו המי' קדשי' בקדשי' מן במינו יקרב לשם
מי שהוא קדשים בקדשים מין בשאינו מינו
ירעו עד שיסתאבו ימכרו ויביא ברמי יפה
שבהן ממין זה וברמי יפה שבהן ממין זה
ויפסיד המותר מביתו נתערבו בבכו' ובמעשר
ירעו עד שיסתאבו ויאכלו בבכו' ומעש' הכל
יכולין להתערב חוץ מן החטאת והאשם:

גמ' מאי אפילו הכי קאמר כל הזבחים
שנתערבו בהן חטאת המיתות או שור
הנסקל אפי' אחר בריבוא ימותו כולן תנינא
חדא זימנ' כל האסורי' לגבי מזבח איסורי' בכל
שהן הרובעוהנרבע אמר רב אשי אמרתה
לשמעתי' קמיה דרב שימי ואצריכן דאי מהת
הוה אמינ' הני מילי לגבו' אבל להדיוט אימא
לא ואי מהכ' הא הני הוא דאיסורי הנא נינהו
אבל הני אימא לא צריכי דלאו איסורי הנאה
הא תנא ליה מי קתני בכמה כל שהן קתני
וניתנינהו ולא בעי הא תקנתא איצטריכא
ליה דהדיו' נמי תנא ליה ואלו אסורי ואוסרי
בכל שהן יין נסך ועא צריכי

כלאים וטריפה ויוצא דופן סור לו כמה פרט לכלאי כי יולד פרט ליוצא דופן
טריפה הכא למה' כמאה חומ' מין הבקר למעט מין תלמוד לומ' להוציא חומ'
הטריפה ולהדיוט מותר בהנאה להמליכה לכלבי: ירעו עד שיסתאבו דמחמ'
הזבח המעור' בהן כאסרו כולן להדיוט ולחללן על המעו' בעורו תם לי לפיפ'
היכך ירעו עד שיסתאבו ויביא ברמי היפ'
מבהן מאותו המין ממין הקרבן שם עולה
שו' יביא מעות כנגד רמי היפה מבכולן
רמחת הזבח הוא היפה ויחזר כל מקום
שהו' הזבח יהא מחולל על מעות הללו ויביא
מן המעות עולה ושם עלמי' עלמי' כתערבו
בחולין תמימין או אחר באחר מן הזבח לחולי
בחולין הרב ימכרו כל החולי לצריכי מין
חומ' הקרבן הרי כולן קדשים מין באחר זה
שהי' דומ' כל אחד אל מי הוא: ויקרבו כולן
דף קה כל אחד ואח' לפס מי שהוא כדקתני מתני'
קדשים בקדשי מין במינו הלא שבעליהן
מוחלקות יקרב כל אחד לפס מי שהוא מין
בשלהי מינו עולה בשלמי' שלים מתן דמין
ואימוריה שוה: וימכרו בשאלו דמי עולה
עולה דמי שלמים שלמים ואינו יודע היכן
עולה ואילו שלמים הילכך יטול מעות ככנד
דמי היפה ויחזר כל מקום שהן מעו עולה
דף קו יתחללו על הלו ואינו מעות פיוסא בהן לפי
שאינו יודע אותו מין היה יפה ויחזר כל מקו'
שהן מעות שלמי' יהו מחוללין על הלו ונמכ'
מפסיד חומ' עודף שבידו ולכ' הלא נרסינן
וימכרו: הלא ירעו עד שיסתאבו ויבי' ברמי
היפה כו' ובתחילה חילוקין יחזר כל מקו'
שהוא עולה תהא מחוללת על הלו וכל מקו'
שהן שלמים יהיו מחוללין על הלו ויביא
מהלו עולה ויחללו שלמי' ותדע הלא נרסינן
ליה דהא כתערבו בבכור ומעשר דקתני
כתי וימכרו אי לאפס דהא תקן במעש' נאחר
לא יגאל ואינו נמכר לא אי ולא מחוט ולא
חס ולא בעל מום וילפיק לה בבכורו' דאחי
לא יגאל ולא יימכר הוא: הלא הכי גרסינן
ירעו עד שיסתאבו ויאכלו במעשר ובבכור כתערבו זבחי כנגן עולה בבכור
או במעשר בהמה שאין תופסין בקדושה ולהקריבו אי לאפסר מזה
כלום וזה כאכל או הפילו הוא שלמים זה טעון שתי חלבים וכן
פתיח וכפסי ירעו עד שיסתאבו ויבי' מעות ברמי היפה ויחזר כל מקו' שהוא
הזובח התופס את רמי יהא מחולל על מעות הללו: כמאה חולין מעור בבכור
ומעשר בעלי מומין ויאכלו מעורבי כולן בתור' בכור ומעשר בעלי מומי הלא
יסחטו בחוטלת ולא ימכרו בחוטלת ולא יפקלו בליטרא כדתנן כל פסולי
מוקדמי הכותן להקד לפיכך נסחטו בחוטלת לאחר שנפגמו ונמכרו בחוטלת
וכפקלי בליטרא דכמה דמעבי' בכירתן טפי ופריך להו מעיקרא חוץ מן
הבכור והמעשר שהנותן לבעלין שלין מביאין ברמיהן קרבן ואח' הפותח
חוכח בהאי זבח המעורב פסידא דהקדש דאין דחין נפקל בליטרא לא טפי
ופריך ליה הכי כמי אי מפוס פסידא דידיה לא מזלזלי' בבכור ומעשר נהי
דאי לא הוה מעריב דליכא זילותא הלא בדידיה מזלזלי' ביה מפ' דרווחא
נמי דידיה הוא אבל בחאריכי מפוס אימו לא מזלזלין הכל יכולין להתערב
בכל שבי מיכי קדשים לפער להו מיהו מעורבין: חוץ מן החטאת והאשם
שלין מתערבין זה בזה לפי שניכרין זה מזה כדתפרש בגמרא: גמ'

מעורת חשו

ידלקו נתערבו באחרים ואחרים כולן ידלקו
דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אינו מקדש
אלא ששה דברים בלבד רבי עקיבא אומר
שבעה ואלו הן אגוזי פרך ורימוני בארן
וחביות סתומות וחילפי תרדין וקילחי כרוב
ודלעת יונית רבי עקיבא או מוסיף אף ככרות
של בעל הבית הראוי לעורלה עורלה הראוי
לכלאי הכרם כלאי הכרם ואיתמר עלה רבי
יוחנן אמר את שדרכו לימנות שנינו הניחא
לרבי אלא לרבי יוחנן מאי איכ למימר אמר רב
פפא האי תנא תנא דליטר קציעה היא דאמר
כל

ידלקו נתערבו באחרים כולן ידלקו דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד רבי עקיבא אומר שבעה ואלו הן אגוזי פרך ורימוני בארן וחביות סתומות וחילפי תרדין וקילחי כרוב ודלעת יונית רבי עקיבא או מוסיף אף ככרות של בעל הבית הראוי לעורלה עורלה הראוי לכלאי הכרם כלאי הכרם ואיתמר עלה רבי יוחנן אמר את שדרכו לימנות שנינו הניחא לרבי אלא לרבי יוחנן מאי איכ למימר אמר רב פפא האי תנא תנא דליטר קציעה היא דאמר כל

מפרק קמא דחולין ומיהו ליכא חדא ברייתא ברים מסכת ביכה דתנן ספק ספיקה דקתני ופשיטא לתנא ומוקי לה בספק טריפה וקתני התם נתערבו
בחלב כולן לאורות ואין לחוש בהא דלא מייתי לקמן כיון דברייתא היא דמתי לולמה מברייתא דר יהודה והיינו כמי מוקי רב פפא בביכה כרבי יהודה הלוכה
דרבי יהושע ועריפה ליה לתיתוי ברייתא דמפורש בה רבי יהודה בהדיא ועוד תומר רבינו תם דהא דקתני נתערבה בחלב כולן לאורות לא קתי לספיקה אלא
תורתה תרע דאפי רבי יהודה דאתר לקמן ספק ספיקה היינו דוקא ברימוני ברן כדקתני בברייתא רבי יהודה תומר רימוני ברן כו מפתע דוקא רימוני תת

מדרכו ועדיף דהוי אחר מן דברים בהנהו
אתר רבי יהודה ספק ספיקה דמתי טעמא
נקט רימוני ברן והא אפי כל מדרכו מקדש
לרבי יהודה כדמוכח בברייתא דליטרא
קציעות ובבי תתיכה בתתיכות דאתר רבי
יהודה לא תעלה פרק העלל ותתיכה הוי כל
מדרכו כדמוכח התם דאתר רבי יוחנן והלא
תתיכה עולה למכיין מפוס דהוי כל מדרכו
ואכן את מדרכו בעיכן והשתא דמוקי לה
בימוחה הייכו דוקא לריש לקיש ומיהו מכי
למימר דנקט רימוני ברן לר מתעון דפליג
עליה דאפילו ברימוני ברן מרי ספק ספיק
ובעיכן זה כריך לפר אחד ברייתא דבפתח
דקתני כום של עץ שנפל לתוכה מלא כוסות
כולן לאורות פירש רשי לריבות ומריבות
לריבות מותרי דאתרי נקט מריבות לריבות
הא כפירש אתר מתן לריבות מרי כל מכן
מריבות לריבות דהוי ספיקא פלימית תלת
נקטיה לאתעויכן דאתץ דאתר אתר לפי

בכמה ספיקות וכן כריך לומר בעל כרחין דרימוני ברן לרבי יהודה לאו דוקא מדתכן במסכת כלים פרק יז הרימון מאתרו לא גדול ולא קטן תלת ביכוי ולמה
הוזכרו רימוני ברן מיהו מקדשין כל מתן דברי רבי מאיר רבי יוחנן בן נורי אומר לעשר בהן את הכלים רבי עקיבא אומר לכך ולכך הוזכרו לעשר בהן את
הכלים מתן מקדשין בכל מתן רבי יהודה אומר לא הוזכרו רימוני ברן ואכירי גבע לא מיהו מתעסרין דאי בכל מקום פירש דמסתמייהו מבין הכותים כך פי
בערוך בערך אגר ומותה מסכת ים לדקדק דמסתם רימונים אפילו כל מדרכו לא תקשי דרבי מאיר תרבי מאיר לריש לקיש דאתר כל מדרכן
לימנות מכיון ורבי יהודה כל הרימונים חסובים כל מדרכו לא תקשי דרבי מאיר תרבי מאיר לריש לקיש דאתר כל מדרכן
בתרת דערלה וכמדומה שים שם טעות סופר ים מפרקי דאפילו גרסי בכל הכך מסכיות ואחרו באחרות דאתר לעכין קידום תלתא
קלתר וכל האחרות באחרות ואין לתמוה מה חידוש הוא לסכות מכי פעמים כיון דקאי אחבל האחרות דאיכטריך ליה לאתמועיכן דאתץ תרי
רבי דבי אתר מילי לסריכן חרא רובא ומריכן תרי רובי גבי יוחסין בקוף פ׳ק׳ם דכתובות דאתר הולכי אחר רוב עיר והוא דאיכא רוב סיעה בהדיא ואפי
עיר קטנה ואין הולכי אחר רוב עיר גדולה ואפילו גדולה כאנטוכיה ואחרי רוב סיעה גדולה כולן ידלקו ואם תאמר מאי מכא דקתני ידלקו כסתערבו
וכן בכל האיסורין המנויים שם במסכת פרק ערלה ולא פליג רבי אליעזר דילמא יולין הכאה ליס המלח כמו בסוף כל הכלים לעכין עץ ודכותיה הילכתא
כרפסקיכן מיהו רבינו מתול פירש לשם דהוא הדין בכל האיסורי אתר רבי אליעזר יולין הכאה ליס המלח ונראה דר אליעזר פליג דוקא גבי עץ אפי
דמיה וכמולין הכאה ליס המלח כאילו מולין האיסור ומהאי טעמא הוה אתריכן כמי הכי לעכיין מביעית והא דתניא בפרק הגחל עכים בגד מבעו
בקליפי מביעית ידלק אם היה מתערב באחרים הוה אתריכן יולין הכאה ליס המלח אבל בערלה וכלאים ופטר חמור וכל מאר איסורים דלא תכסי
דמיהם אתריכן לר אליעזר ידלק אפילו כתערב ולפי טעם זה טבעת וכוסות דלקמן דמיירי בעץ אבן בהולכ הכאה ליס המלח עוד יש לפ דדוקא בתכור מהפיקו
ביכת לגוז דדרסיכן מכמאלו יפרול לחגר מים בו מלמה מיכין על פרך מכפרך מעמו אף כיכרות של בית אבל על כחתוס לא אם קטנות והא דמעמע בסוף
הערל דחתיכה על לחם הפנים בפל חולין לא בטלה מאי לחם הפנים דמתירה טפי ורחוי להתכבד בחתיכה ואפה בו את הפת בפרק כל הכלים כריך
לאוקמה בככרות של בעל הבית דהא קתני כתערבו באחרים כולן לאורין אפילו בהכאה ואפה בו את הפת דתכן במסכת ערלה לא בפל בעל הבית בהא קתני
תעלה בחבר ומחתים ואי לאו ההיא דמסכת ערלה לא הייכו פריכין לחלק בין לחם הפנים לפתר לחם והוא מכי לאוקומי מתניתין דלא אפילו בפל בחתוס
וכדרבי מאיר דאתר את פדרכו לימנות מקדש אבל פדרכו לרים לקים ומחתים עולה בחבר ומחתים
הרחוי לערלה ערלה בירושלמי מדקדק אתרי לא תני כמי הרחוי לתרומה תרומה דבתרומה כמי כיון דחשיבי לא בטלי ואין עולין בחבר ומחה ומפני מפוס
דכולם רחויים לתרומה ולא סייך למיתני הא ליסכא ונראה סיפא עדיין לתרץ מפוס דקתני ידלק ועולין בחבר ומחתים ואין דין זה כוהג בתרומה ועוד הוה מכי

למעוי דהאי תכא תריתי אית ליה דבר מבמכיין ואיסורי הכאה דאתריכן במסכת פרק בתרת דבי מאיר אומר רבי אלעזר אומר כו׳ תימא לריש לקיש דאתר לעיל גבי חבילי תלתן לרבי מאיר כל פדרכו לרבי מאיר גופיה קשיא לרבי אליעזר קציעות בטלה דאף על גב דהוי כל פדרכו
בפרק העלל מפתע דלא אתר ריש לקיש כל פדרכו אקדם לא תעלה תרומה דאורייתא אבל בתרומה בזמן הזה דהיא מדרבכן לא ואם תאתר אם תרומה בזמן
הזה דרבכן אם כן בטלה קדושת הארץ אם כן כלאי הכרם כמי דרבכן ואתאי תכי כל מדרכו ומ לומר דכלאי הכרם הוא דרבכן דאם לא בטלה קדושת
הארץ היה דאורייתא אבל הכא תרתי דרבכן אתר דבטלה קדושת הארץ ועוד דתרומה תלכים דרבכן דלא מחייב מדאורייתא אלא דבן תירום ויפתר חומי
דלעיל הכי פירש מהיה רבי מאיר אומר כל פדרכו לימנות אקדם מדאורייתא כיון דבדאורייתא כל פדרכו אקדם דין הוא אקדם בדרבכן את פדרכו כגון חבילי
ידלקו על כלאי הכרם חומי כלאי הכרם כיון אם בהן חיסור הכאה אף על גב דבטלה קדושת הארץ חומר כמו מדאורייתא ואם תאמ ובפרק קמא דמגילה היכ

בעי

כל דבר שיש בו מנין אפילו בדרבנן לא בטיל
וכל שכן בדאורייתא דתניא ליטרא קציעות
שדרסה על פי עיגול ואינו יודע באיזו עיגול
דרס על פי חבי ואינו יודע באיזו חבית דרסה
על פי כוורת ואינו יודע באיזו כוורת דרסה ר"מ
אומר רבי אליעזר אומר רואין את העליונות
כלו הן פרורות והתחתונו' מעלות את העליונו'
רבי יהושע אומר אם יש ק'פומין יעלו ואם לאו
הפומי' אסורין והשולים מותרין רבי יהור'אומ'
רבי אליעזר אומר אם יש שם ק'פומין יעלו ואם
לאו הפומין אסורי'וכו'רבי יהושע אומ'אפילו
יש שם ג'מאו'פומין לא יעלו דרס'בעיגול ואינו
יודע באיזה מקום בעיגול דרסה או לצפונה או
לדרומה דברי הכל יעלו רב אשי אמר אפילו
תימ'רבנן בעלי חיי'חשיבי ולא בטלי וניתשוך
וניקרב חד מינייהו וניתא כל דפריש מרובה
פריש ניתשוך הוה ליה קבוע וכל

מסורת השס

כל דבר מים בו מנין כל סדרכו ליתנות כלל כגון לזוקרות על קציעות סרוב
בכי חדס הן מוכרין במנין: חלח דורסין זותו בעיגול ומוכר כל העיגול
יחד הוחיל וכעתי'מוכין הליטרות לבר למוכר'במנין ואפי'בדרבנ'במידי
דאיכוריה מדרבנן כגון תרומ'קציעות לח בטיל הוחיל ודרכו ליתנות כלל
כל מכן בדאורייתא כגון פסולי קרבן
דתניא: ליטרא קציעות תפקל ליטרא
בכלי תאיכים יבישו' על תרומ'תקיבו'בחתל
בכלי תמתו תקבו'סדרסה על פי עיגול סס
כלי הוח עגול ודורסין בה קציעות ובדבקין
זו בזו: וכפתית עיגול כעין גביבה על פי
דוקק נקט מכרחית לעיבי: ואין ידוע איזה
פי כלי כתם'ובכל התחתונו'פמיט ליה מאין
התרומה מעורבת בהן חלח הפומין לבדה
בפרק האיסור: רבי מחיר ורבי יהור'פליגי
בהא חליב'דרבי חלימר ורבי יהוסע רואין
חותו כחילו הן פרודות: חלא על פי מאין
כאן מלה פומי'על מלה כלים על התי'לבר
האיסור לבטל האיסור: והתחתונות
אינן בכלל הסמך להטרף עם העליונות
לבטל: רואין את כל התחתונות ליטרות
והעליונות מבכל הכלים פרודו'וזו מעורבו'
בכולן: והתחתונות מטרפות להעלות את
העליונות מבכל פוס ופוס ואם נאו הפומין
אסורין מהתחתונות מאינו בכלל הסמך
אין מעלות העומין לפילו ים סס בלא מאו'
פומין לא יעלו דכל סדרכו ליתנו'לא בטיל:
דרסה בעיגול ואינו יודע באיזה מקום
כו'סדרסה במקום הסולי'מהכלי רחב והרבה ליטרות פרורו'לרוחבו:
דברי הכל יעלו הוחיל וליתיה לאיסורי' בעיניה מכרים ובדבק בחברות
מלמעלה ומלמטה ואין הכר אין כאן דבר מבמכיין כלל: הג' ובמסך חד וחד
מינייהו ונקריב כו'טלס אחד אחד ובכל חד וחד מימ'תרוב'הוה: ופרכינן
במסך בתימה מממע יקחם אחד אחד מתוך העדר הא הוה ליה האיסור
קבוע ועומד ביניהם וקיימא לן בכהדדין מותרב לו פרט לזורק חבן בגו'
דכל

בעי למימר דקסבר דקדוסת רחמונה קידמה לעתיד לבח ועוד
דרבי יהוסע גופיה קאמר התם בהדיה הכי חלמח קסבר לה בטלה קדוסת
הארץ והיכי דרבי יהוסע דליטרח קציעות בטלה לרים לקים והיינו יכולין
לפרש דלרבי יהוסע קדוסת הארץ לח בטלה ומכל מקום ליטרח קציעו' עולה
מסוס דתרומת תליכים דרבנן דמטעם זה
הקלו בה לומר מהתחתונות מעלות את
העליונות וחף על פי כלה כתערבו בכל
העיגול והה דמסתע בפרק העל'לרי'לקים דף פ
דאי תרומה בזמן הזה דאורייתא לא היה
עיגול בעיגולין עולה דקאמר רים לקים
והלא אפי' מוכה עיגול בעיגולין עולה חלא
תרומה דרבנן ואינה הוכחה היא והלא רבי
יהוסע סבר מקריבין חף על פי מאין בית
דקדוסת הבית לא בטלה וכל מכן קדוסת
הארץ ואפילו הכי מובר דעיגול עולה ובטל
ול'דרבי יהוסע יסבור דלא מקדש לא מסה
דברי'ורבי מאיר דסבר כל מדרכו לא סבר
כוותי'בהא חיכמי'ל'בדוחק התם פ'העל'
הג' היינו בתרומה ביכורים דאינו דאורייתא'
בתליכי'ומכיון סתם תרומ'דאיירי בביכורי'
דתנן במסכ'פרה פרק י"ה דבילה על תרומ'
מכפל'למי חטאת נטלה וחלבה אם יש בביכ'
בין טמא בין טהורה המים טמאי'והאוכל
חייב מיתה פירש בקונטל'החדש מיד נטמא
גופו מחמת נופף מי חטאת ואי אפשר להיו'
האוכלה חייב מיתה בסתם תרומ'דתרומת
פירות דרבנן אם לא נתן דבתרומ'ליקורי
מיירי והכי נמי מדקא'רים לקים מהא דעיגול בעיגולין עולה אפילו בביכורי דף ב
דאורייתא ודוחק הוא אלא יש לחלק דלעניו קדוסה התלויה במחיצות
בנון קדוסת הבית דקאמר רבי יהוסע דלא בטלה כדדרים התם במב'לה אמר דף ו
לו חומה אף על פי שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן וכן צריך לחלק כמו
מפירשתי לעיל בפרק קדמי קדשים: דף פ

והתחתונות מעלות את העליונים אף על פי שאין בפסק דיעוע הקלו
בתרומות פירות דרבנן והא דתנן במסכת תרומה פרק
רביעי תאיר לבנה מבפלה לתוך לבנות ומחורות לבנות לקורות המחורות דף ג פ
מותרות ואין המחורו'מעלות את הלבנות לא רמי דהתם אין המחורות ראויות להיות בפסק דיעוע מלעולם המחורו'ניכרות מתוך לבנות:
רבי יהודה אומר כו'והם תאמר לרבי יהודה מאי איריא דבר מבמכיין אפילו כל מילי אומר בכל מהו דהא ממעיטין ליה לרבי יהודה לקמן בפירקין דמין
במינו לא בטיל ובפיפא כמי דקתני דברי הכל לרבי יהור'יעלו תמאי יעלו וכן לקמן דנקט רבי יהודה דיעוכי בארץ אפילו כל מילי כמי וכן בפרק הניזקין דף כ ר
נפלו ונתפצעו בסוגב יעלו דברי רבי יהודה תמאי והא מין במינו לא בטיל לרבי יהודה ועוד תכן בפרק נוטל לרבי יהודה אומר מעלין את התרומה בחצר ומחה דף ס ס
ואומר רבינו תם דלא אף יהודה מין במינו בכל מהו אלא בדבר לא רומיא דדם הפר ודם הסעיר דילוף מיכה לקמן דדבר המתערב הוא והא דאמרינן בסוף בי'כ' דף ל ס
דחטין בחטין לא בטיל לרבי יהור'בקמח מיירי דהוי דבר המתערב תדע דגבי חטין בסעורין קאמ'התם דבטל מסוס דהוי מין במינו ומאי הא מיבעי
מהדדי הלא ורחי בקמח מיירי ולא גרסינן בגיטין כפלו לבת וכתפצעו הלא נפלו וכתפצעו הלא מיירי בלח ביבש ובעינן זה מפ'רבינו תם הא דאמ'יוחנן
בסוף עיר סני כוסות אחד על חולין ואחד על תרומ'ממזגן ושרבן זה בזה מלמ אחת מינו ומאחד מינו ומבטלו וקסיל ליה כיון דתרומה דף ע ע
עולה באחד ומאה אם כן מכאן ואילך מינו לבטל התרומה הלא ממע מינה דבמינו במשהו והא דאמר רבי יוחנן התם דכל חיסורין שבתורה במינו
במוקח טעם תוך מבטל ויין בכך ולא חמיב תרומה מסוס דבכלל טבל היא דיכון דבאחד טעמא הוא דאמרם התם טעמ'דטבל דכהיתרו כך חיסורו דאחת אחת
פוטרת את הכרי והוא הדין תרומה בעלייתה כך חיסורה ובכל דוכתא תרומה עולה באחד ומאה בדב'יבש ומתניתין דהקומץ רבה מתי המנחות מלא נקמצו
הלא מבטלי ליה מיריס לטיבלה דמוקמינן התם כרבי יהודה במנחת סולת חיירי שכתערב לגמרי בדבר לח ולא במאפה תנור ומחב'ומרחש'והיינו דבבלה
בפחוזה בהקומץ רבה בפניפוחה והר יוסי טוב מפלפלי הקשה לרבינו תם מדהיה דפסי'ס דחבית על תרומה שנפלברה בנת העליונה ותחתיה חולין טמאין דף פ ו
דאמרינן התם דאם נבלה למאה חולין דבר הכל תרד ותטמא חלמא דאפילו לח עולה באחד ומאה ונראה שכמו כן היה יכול להקשות מהיה דמלו'על חולין
ועל תרומה שנפלו בעיסה דאין לח ומתערב יותר ממנו ועוד תניא במסכת תרומה בתוספתא פרק שלה תרומה לוג יין כלול שנפל לתוך מאה לוגין עכורין
וחזר בו רבינו תם דוחאי אין חילוק בין לח ליבש ותירץ דהא תמורה עולה באחד ומאה בנפלה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר לתפשר דהיינו חולין ליעשות
כטבל דהיינו תרומה וההיא דכני כוסות אחד על חולין בחולין שאינן מתוקנין דאפשר להם ליעשות תרומה שקבר לה רבי יוחנן כמאן דאמר דבה דף כ ב
בתר מבטל אזלינ'והוי מין במינו והיכי דאפשר לא קאזיל למאן דאמר בתר בטל אזלינן דמשקין לכי סריחי אין שם משקין עליהן ולא אפשר לה לתרומ'שיעשו דף פ ו
חולין ואם תאמר וטבל במינו מאי הוי אי אפשר למיבטל דהיינו חולין שיעשו טבל ויש לומר שנפל טבל שאינו בטבל שאינו בטבל מינו טבול
לתרומה דהוי אין במינו כיון דשם טבל עליהם על שניהם חיכמי טבל שאינה כפל לתוך חולין מתוקנין ובעודה לתרומה ביד בעלים דאפשר
לחיתפולי עלה והשת'דאתינן להכי חיכא לאוקומי ההיא דכני כוסות בחולין וכגון דתרומה ביד בעלים והיינו דאפשר בתרומה ביד כהן ועוד יש דף פ ו
לומר לתירוץ קמא כרבינו תם ההיא דפשי'כרבי חייא דאית ליה לר'יהור'נבלה ומחוסה בטלות זו בזו ולהכי חשיב התם אין במינו אינו לעניו שנפל דף פ ו
מחסובין אין במינו לעניו אחד ומאה הלא סבי להו בשמים לבל ר'יוחנן הלא כר'חייא דהכי כולי עלמא אית להו דר'חייא והיינו דף כ ב ב
שנתנה דאין דס מבטל דס פי'בקונטרים בהקומץ רבה לרב חסדא דאזיל בתר מבטל דניידא הלא כר'חייא ואפי'לר'חכינא דאזיל בתר בטל כר'אחינא הכי' ג ס ס

ורבי

K i ו

Zeuachim

דף פו ובבי דם כיפורי מתערב בדם בהמה דתנן רבי יהודה אין דם מבטל דם
כולהו תפסור לזה להיות כזה אפילו לרבי חנינא דלא דמי לדם קדשי דתפסר
דף פז להיות בחולין כמו שפירש בקונטרס בהקומץ רבה דכפרין לילה אחת יצא
מקדושתו בחולין וכוליה מתתא דתפסר לרב חסדא דלא כרבי חייא דתנן
דף פח בפרק בית הפשחה אחיכה עצמה נעשית
כבילה ותפסרת כל פחתיכות לרבי יהודה
ובבי זרוע בבלה דתנן תפסר לא נברכה לרבי
יהודה דתנן אין במינו לא בטל ובבי בית
דקתני רבי יהודה מיעורו במתתיס ופריך
והא תנן רבי יהודה אין במינו לא בטל והתי
דבינה דאין במינו לא בטל לרבי יהודה ודם
דף פט הנפסח דתנן בפרה דם תפסר מבטל דם
לרבי יהודה ותפילו לרבי חנינא פלוגתא דרבי חייא ועוד יש
מים מהכא דתנן רבי חייא ורבי יוחנן
לייסב תירוץ של רבינו דם תפסר מחלוק בין לא
דף צ ליבש ולא קאמרינן התם דפסחים לרבי יוחנן
לאו תלוש דכולי עלמא קתני טבל ואין נסך
במתניתא דתמורה רבי יוחנן דרבי יוחנן בפוסק
פעמים תנא רבי יוחנן בשבר כרבי יוחנן בפוסק
תיכוף ובר יהודה בטבל ואין נסך ובן בריית
דתניא כוותיה דרבי יוחנן והפוסק התם
צא ב דפליגי כרבנן דתנן במינו בטל מקצתו ואינו
הפוסק פעם מחלוקת על תניא כרבי יהודה
תניא כוותיה דרבי יוחנן והא דתני בפרק
דף צב המזבח כולל לחמר רבי פעמים ברבי
פעמים לא תניא כן תניא בשבעי פחין
לא תניא ותנן הפניות תופרת כל שהו
במינו חמר להם תניא שבעי במינו תנא
לביעור אבל לאכילה לא מכי למיפרך מטבל
ואין נסך דהתם בביעור להו כרבי דכל תיפורי
בטילין תפילו במינן והר יפחת הלבן תירץ הר דרביה דהתם דלקתן דתי
דם מבטל דם רבי יהודה מפוס רבן גמליאל קאמר לה והכי נמי מפני רבי
לקתן הם כן קסה דרבה פליג עליה ום עוד לפרש ההיא דפני כופות דהא
אין החולין מכשירין למים לבטל את התרומה לאו מפוס דבמינו אפילו אין
מפוס דהתי בחד ותנא והתי בפפים ולהתבטל בפפים קאמר דלא מסייע
ליה דכיון דרובו במלה וכבון דליכא מלה בין המים ויין על חולין אבל המי
דבין על התרומה פפים דתי לאו תמרינן פליק את מינו כמי פחיכו היה נאכר
היין על חולין מפוס דליכא מלה והיה הכל נאכר פאין המים רבים על
החולין ועל התרומה בפפים:

ונבבשינהו דניידין ונייתי לכל דפרים מרובה פרים וכבון פלא בפנינו
פירסו מפקום קבוע דתי היתה הפרישה בפנינו היו תפורין
דף צג פהילו לקתן במקום קבועת וכן מוכה בפר קתני דתפע בפורין פל
המץ ואחת פל מלה ואחת עכבר ומקל דתמרינן כל קבוע כמחצה על מחצ'
דף צד דמי ובפרק בית הנשחה תמרינן בבי תפע חנויות במחצה הלך הרוב אפי' כמ'
בית נכרי והיינו טעמא דבבי ביבורין מיירי בדמקל עכבר קתני בכולה לכו
הפפרן במקום קבועת ולכך קתני ונידחין דניידין דכיון מיבוא
דף צה מפקום קבוע תמרינן מרובו פרים והכי נמי תמרינן בפרק בתרא דיומא
בבי תפע נפרים ויפרוק אחד ביניהן דבחותה חפר מפקחין דבחפר אחרת
אין מפקחין:

אלא אמר רבה מפוס קבוע מדנזור מפוס קבוע היה נראה לי פקיל אחד מן הקבוע אפילו מדאורייתא ולא תמרינן מרובה פרים דכיון דדבר חפוב הוא
ולא בטל היכא דהוה ליה קבוע כמחצה על מחצה דמי אבל לי תפסר לומר כן מדאמר רב בסמוך טבעת פל עץ שנתערב במאה טבעות ונפלה אחת
מהן ליפ הותרו כולן ומפמע נמי לדידיה דבמתני אחד בריבוי ואית אחד מיכייהו תמרינן דאיסורא מית והפקר מותרין ואמאי תדרבה דהיתר כפל ואית לא
היינו טעמא דהיקילו מפוס דמדאורייתא בטלי ברובא דכל מילי מדאורייתא ברובא בטלי כיון דלא ידיע ותפילו תפא דבריס שנתערב ולא ידיע וכן תרומ'
בטלה באחד ומאה ולא פייך כל קבוע לגמרי ברבר הידוע כגון תפע חנויות ותפע ביבורין ותפע נפרדעים ותפע נכרי שהיתר והאיסור פלס ידועים במקומס
בשר דבריס בהן ובמלך כו' אין מפקה זו מנוייה כך במפכת קינים לגמי פרק אחר הוא פמתחיל כך וקאי אכל מילי דתניא לעיל: וכן

פסורת

דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי כיכבשינהו דניידי יכול חומס מימרו דלא
ליהוי קבוע: תמר רבה גזירה מתא יבמו עפרה כהנים בבת אחת ויקריבו
קא פלקא דעתך אמתא דחיים לעמת אחר מיקחס אחר ואחר עד פפחטו
עפרה והס רוב יבמו עפרה זקנים ותרקו דמיהן ויקטירו אימורין כאחד
ואפסר לאמצס והאמת דאיפתכא דקריב
רובא בבת אחת ואיכא למיחש חיפורא
ברובא איתיה דבפלתא כי מעוך אחד
ומקריב קמא קמא איכא למימר כל אחד
דקרב בהיתר דמרוב פרים ואיפור בהנך
בהני דפייפי הוא דהוו רוב לגבי אבל אמת
דקרבי כי הדדי לא הוו הני דפייפי רובא
לגבייהו: תלת מעתה מביאת דיפורא
כלומר וכי מאחר מעמצו ולקחו אחר לבדו
ובניידוד דכל אחד דאמר דמרובא פרים
ומחטן ויקבל דמן במנים בחזקת פהוא
כפר ומצטרפי המחוטי להיות רוב ולהיות
ומפני מפוס מתא יבמו עפרה כהני בבת
דף צה ן ב אחת ויקחו מתוך התערובת וכיון דרובא זיין ן
כיכפי כי הדדי איכא למיחש דאיפור דרוב
איתיה: ובבת אחת מי מפכחת לה בפלת'
זריקה והקטרה איכא למימר בבת אחת
אבל לקיחה כיון דכבפיניהו וניידי כלום
תפסר לאמצס לקיחתן דלא כריך לדדוף
ולהפיג כל אחד: תא אמר רבה גזיר' מפוס
קבוע דילמא אתי למיפתך ולמיכבשינהו
אחד ואחד כי לא נייחי דהוה ליה קבוע ומתחל
על מחצ' ואיכא למיפתך ולמימר מדרובא
פרים אי מקריב לא מרפה דאיפתי ליה:
מדרבנן נרחה ליה מדאוריית' בפעת
קבינותה לא חזו עד דנידי גזרו בהו רבנן
מפוס קבינות והוו להו דאוין מן התורה ומתניתין תפילו חוברו לבפוף
אפורין הוציל ונדחו: ורבי אמר לי דהאי קבוע היכו דין מן התורה כמחצה
על מחצה דלא כן ניכר האיפור כל פכן דמגו דאפתרב ליכיין לה
ופוב היכו חוץ ונדחה ואף על פי פהכפירין פבהן רוויין להקריבה הוציל
ונדחו מהקריב לכתחילה מחמת הפפולין המעורבין בהם נדחו לגמרי:
דהוו להו כפפולין הטחת פנתערבה בעולה בפוחת קתני דלית להו תקנת'
ברעייה אחת כדאין לעוף דתמרינן במנחות בפרק המנחות והנכנפין
מחצה כפר ומחצה פפול: ותניא חטאת ותקריבנה לעט'ותקריב לרבה:
מיהת דקתני מחצה כפר דהא הכא תילו תתי לחימלוכי אמרי ליה לא תקרי'
כדקתני יחותו אחי' מפני לפפול זה בירים מפני תקנת חבירו וכי לא נמלך
והקריב קתני דהעמוי כהילכתא כפר והכא נמי הכפירין ירבו הא כאין
דאמ' פלוגתא רבי יהודה ורבנן היא בפרר יומא והתי מחוטי דלכולי עלמא
כל הנך דפליגי בבעלי חיים תורו בפחוטי דניידחין ותנן במתניתי' דם קרב
הרא כו': תיובתי בעל מום ואיבעי עולות תמידו הרבה פנתערבו רבי שמעון
אומר אם קודם שנמלך בה והקריב אחד מן הראשים יקרבו כל הראשים
ותפילו לכתחילה דתלינן תיפורין בחולה מקרב רחפון: והא הכא רחלו
אתי בריפע לאימלוכי אמר ליה לא תקריב דכתיב ואפה לא תתנו מהם וכי
לא תימלוך מכפרינן הנך דפריפי ולא תמרינן ידחו הוא: דאמר

ותנן רבי אליעזר אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשים הוא דאמר כחנן המצרי דתניא חנן המצרי אומר אפי' דם בכוס מביא חבירו ומזוג לו אמר רבה בר אבוה אמר רב נחמן טבעת של ע"א שנתערבה במאה טבעות ונפלה אחד מהם ליכם הגרול הותרו כולן דאמרינן הך דנפל היינו דאסורא איתיביה רבא לרב נחמן אפילו אחת בריבוא ימותו כולן אמאי נימא דמית איסור מית אמר ליה רב ראמר כרבי אליעזר דתנן רבי אליעזר אומר אם קירב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשים כולן והא אר' אליעזר לא התיר רבי אליעזר אלא שנים שנים אבל אחד אחד לא אמר ליה אנא תרתי קאמינא אמר רב טבעת של ע"א שנתערבה במאה טבעות ופרשו ארבעי' למקום אחד וששים למקום אחר פרש אחת מארבעים אינה אוסרת אחת מששים אוסרת מאי שנא אחד מארבעים דלא אמרינן איסורא ברובא איתיה אחת מששים נמי אמרי' איסורא ברובא איתי' אם פירשו ארבעים כולם למקום אחד אין אסורות ששים למקום אחר אסורות כי אמרתה קמיה דשמו' אמר ליה הנח לע"א שספיקו וספק ספיקה אסורה עד סוף העולם מיתיבי ספק ע"א אסורה וספק ספיקה מותרת כיצד כוס של ע"א שנפל לאוצר מלא כוסות כולן אסורין פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין תנאי היא דתניא' יהודה אומר ריבוני באדן אסורין בכל שרהו כיצד נפל אחד מהן לתוך ריבוא ומריבוא לריבוא אסורין רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון לריבוא אסורין ומריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחד מותר שמואל דאמר כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורי אסר אי כרבי שמעון אפילו בע"א נמי שרי וכי תימא שאני ליה לרבי שמעון בין ע"א לשאר אסורי אלא הא דתניא ספק ע"א אסורה וספק ספיקה מותרת מני לא רבי יהודה ולא רבי שמעון לעולם רבי שמעון ושמואל סבר לה כרבי יהודה בחרא ופליג עליה בחרא אמר מר מריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחד מותר מאי

ותנן רבי אליעזר אומר כו' לית מאן דאמר לתיתר אלא רבי אליעזר לקמיצה מדקתני סיפא ובכולם אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כולם הא קתני רישא אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כולם ש"מ לתיתר אלא רבי אליעזר לקמיצה ונפלה אחת מהן ליכם הגדול הותרו כולן כדתנן בטל ברוב ונאסר באחד ונתערב בחולין ברוב ונמכר בשוק לכתחלה ואפילו לכהן ואפילו לכהן גדול ואפילו לכהן גדול בעיר שרובן כהנים ואפילו לכהן גדול בעיר שכולן כהנים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שרובן כהנים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שכולן כהנים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שרובן כהנים בבגדי זהב ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שכולן כהנים בבגדי זהב ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שרובן כהנים בבגדי זהב בבית קדשי הקדשים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שכולן כהנים בבגדי זהב בבית קדשי הקדשים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שרובן כהנים בבגדי זהב בבית קדשי הקדשים בשעת עבודה ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שכולן כהנים בבגדי זהב בבית קדשי הקדשים בשעת עבודה ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שרובן כהנים בבגדי זהב בבית קדשי הקדשים בשעת עבודה בפנים ואפילו לכהן גדול ביום הכפורים בעיר שכולן כהנים בבגדי זהב בבית קדשי הקדשים בשעת עבודה בפנים

ואמר רבי אלעזר לא התיר רבי אלעזר אלא מנחת נסכים מפני שהכל נפסל ליסור
לריבוי ליסורין מזה ספק ספקו ורימוכי בהרן לו בטלי מריבוי למלמה
דהוה ליה ספק ספיקא דאמר ליסורא בריבוי ליתיה ואלו ארבעה מותרין
וארבעה בעיכו כדי שיסכרו פנים כנגד פנים דהי נפל והוה עלימי נתכה האחר
ביסורו כשיסכרו המנים ויהכות מכולן
בבת אחת פשיטא דליסור כדפריסית לעיל
וכן רבי אלעזר דאמר יקרבו הראשונים כולן
לא להקריב בבת אחת אלא פנים
פנים וכר׳ דאמר אלא מתיר אלא פנים
ספיק בעלמא דקיימא לן כרב ביסורי ואפילו
ספק דאמרן כדאים דברי בהולכת הנתה
ליט המלח דקיימא לן כרבי אלעזר בפ׳ כל
פ״ה מהכלמי ואפילו לאמר ליסורי היה אות דביכו
מתוכל מים להם פדיון כדפריסית לעיל:
דאיערב בוולד טריפה ורבי אלעזר הוא
אפילו למאן דאמר היא וולדה
ניבעו לא תמריב היא וולדה נטרפו דעובר
יש לו חיו בבני עכמו ואינו נטרף עם האם:
האי מאן ואפי עגיל ואם תאמר הא
ל״ב ג דאמר בפרק אלו טריפות ספק
טוכרת ספק קניא לומר קניא הא אפשר
לכרר אפי מאן ואפי עגיל ואל דהבי מילי
מן הזוב ולמעלה לבל בפוכר לא ידיע ואם
תאמ׳ אם כן ליפני דאיערב ניקבת הקוץ
ברדיקת תקול ובגדיו וכטלים ולא דמייא
להו לעכוי בכל בהמות והא דלא מפני ד
דאיערב דרוסת הכלב כדרוס הזאב דילמ׳
אפשר לכרר:
לשם מי סהוה פירש בקו׳ כדי שיקריבנו
יאמ׳ הרי הוא לשם בעלי פלו ונקמה
ל״ב ב דהא אם ברים מפילתין אינו בית דין הלא
ליתא נפאן דילמא אתי לאימר פלא לשמן
הלא לשם מי סהוה היינו קאמינא דקאמרת
כאי כלשמו דמי:
והא בעי סמיכה לא מצי למכוי בעוף
ל״ב ב כדתפני בפרק כל הנ״ט נבי פולא
חטאתו מתדיכ היא דפריך והא בעי סמיכ׳
ומפני בחטאת העוף דהכא בזבחים מיירי
ועוד דעופות לא בעי דעייה ופדייה ניהו
וניכ כאי לאיתי אין במינו כגון בכור בבכור
ומעשר בהעשר דמפרש דמיירי בכל קדשים
ואת ולוקמה ביורם וכרבי יהודה דאמר
יורם אינו מוכך ואל דקאמינא דומיא דחטאת
ואשם דאין בהן לאחר מיתה ואם תאמר
ולוקמה בערל וטמא דמפלחין קרבנותיהן
ל״ב ב כדתמריכן בפרק תמיד נסחט וכי תימא
בעוף חייבי הא קאמרינן התם דאלו כל
הזבחים ערל וטמא מפלחין כו ועוף לאו
זבח הוא וכי תימא בבכור ומעשר הא כל
ל״ב ב הזבחי דקאמר וכן קאמר בפרק כל הנ״ט נבי
פולא חטאתו מתדיכת היא דפרי והא בעי
סמיכה מאי קושיא והא ערל וטמא מפלחין
קרבנותיהן בלא סמיכה אינ לומר הכי הוא
דגיטין כיון שאינ עדיין ספק בדבר מפריך
להקריבו בחזק סהוא קיי׳ לא היה לנו להתיר
מאחר דאי ספק כאי לקיי׳ מכות פ״ב מיהו
הכא לא יתכן לתרץ כן אם

מ״ש ג׳ראיכא רובא שנים נמי איכא רובא מ״ה
שלש׳ דקתני תרתי והוא ואיבעי׳ אית׳ סבר לה״
כרבי אלעזר וכ״ש בן לקיש דאמר ל׳ חבית
תרומה שנתערבה במאה חביות ונפלה אחד
מהן לים המלח הותרו כולן ואמרינן הך דנפל
דאיסורא נפל ואיצטריך דרב נחמ׳ ואיצטריך
דריש לקיש דאי מרב נחמן הוה אמינא ה״נ
מילי עא דאין לו מ״ירין אבל ר״תומה
דאי׳ לו מתירין לא ואי מדריש לקיש הא חבית
דמינכרא נפילתה אבל טבעת דלא מינכרא
נפילתה לא צריכן אמר רבא לא התיר ריש
לקיש אלא חבית דמינכרא נפילתה אבל ת
תאינה לא ורב יוסף אפילו תאינה כנפילתה״
כך עלייתה אמ׳ רבי אלעזר חבית של תרומה
שנפלה במאה חביות פותח אחד מ״ן ונוטל
הימנה כדי דימועה ושותה יהיב רב דימי
וקאמר לה להא שמעתא אמר ליה רב נחמן
גמע ושתי קא חזינא הכא אלא אימא נפתח״
אחת מהן נוטל״ הימנה כדי דימוע ושותה״
אמר רבי אושעיא חבית של תרומה
שנתערבה במאה וחמשי׳ חביות ונפתחו מאה
מהן נוטל הימנה כדי דימוע״ ושותה״ ושאר
אסורין עד שיפתח לא אמרי איסורא ברובא
איתיה: הרובע והנרבע בו׳: בשלמא
כולהו לא ידיע אלא האי טריפה היכי דמי אי
ידיע ליה ליתי ולישקליה אי לא ידע לה מנא
ידע דאיערב אמרי דבי רבי ינאי הכא במאי
עסיקינן כגון דאיערב נקובת הקוץ בדרוסת
הזאב ריש לקיש אמר דאיערב בנפילתה״
נפולה נמי ליבדקה קסבר עמדה צריכה מעת
לעת הלכה צריכא בדיקה רבי ירמיה אמ׳ כגון
דאיערב בולד טריפה ורבי אלעזר היא דאמר
ולד טריפה לא יקרב לגבי מזבח כולהי כרבי
ינאי לא אמרי בין נקובת הקוץ לדרוסת הזאב
מידע ידיע האי משיך והאי עגיל כרי׳ לקיש לא
אמרי קסבר עמדה אינה צריכה מעת לעת
הלכה אינה צריכה״ בדיקה כר׳ ירמיה לא
אמרי כר׳ אליעזר לא מוקמי: קדשי׳ בקדשים
מין במינו כו׳: והא בעי סמיכה״ אמר
רב יוסף בקרבן נשים אבל בקרבן אנשים לא
איתיבה

מתי מנח מלם׳ והוה רבינ דבטיל בהו דחיכה רובה לבטולי: ואיבעית אימא
סבר לה כרבי אלעזר ממנ דאמר בפרק בפיקה דעלה אמ׳ דאמר כרבי אלעזר
דתנן במסכת עלה נטל הימנה עכים אסורין בהנה׳ הסיק בהן את התנור
חרם יוקן ים יכן לפה בה את הפת אסורה בהנה׳ כתערב׳ בחברו ואחרו׳
בחברות אסורות בהנאה רבי אלעזר אומ׳
יולך הנאה ליס המלח אלמא אית ליה לר׳
אלעזר בפרק בפיקה בעלה מדקתני ואחרות
בחברות: לא סבר כרבי אלעזר דרבי
ממעון קאי דאמר מרובו לב׳ ותריכנה מאי
מלמה דקתני תרי והוה: ואי בעית אימא
מלמה דוקא וקאמרינן תיסני בתרי סבר
לה כרבי אלעזר דאמר לא התיר לן אלעזר
אלא מנים מנים הילכך בעינן דליהוו אחבע׳
דליפקליהו מנים מנים ואחמון יפר בעינו:
מנתערבה במאה חביות מתמות ואמרנן
לעיל מהן אחד מפסה דברי מ״ירין בטלין
ואיצטריך דרב כאחת דאמ׳ לעיל גבי טבעו׳
הכא כמי תרומה יש לה מתירי׳ ימכרם כולם
לכהנים: חבית גדול מקום ניכר כפהיה
נטולה מחברותיה הילכך מינכרא נפילתה
ומוכחא מילתא דבה תליא ולא אתי לאימר
כולה פרו בלא נפילות אחד ליס: אבל
טבעות אין מקומה ניכר ולא מינכרא ב
נפילתה ואתי למיפרינהו מעיקרא בלא
נפילה: תאינה קטנה היא ואין מקום
חסרונה ניכר: כנפילתה כך עלייתה כפס
מתחילת נפילתה בתוך ההיתר נחסבת
בעינך לאכור את הלו כך כפעלתה מתוכן
יחסב בעיני׳ מקו׳ עליית׳ להתיר בקו׳ החבי׳
מתומות דלא בבולי פותח אחד מהן וכיון
דנפתחה ים לה ביטול הילכך נוטל הימנה
כדי דימוע לחת מתחה ולחת סבה דהא
לחת כתערבה בחה נמע ומתי קא חזינן
הכא דאם כן דפותח לבתחילה הא דקיימא
לן חביות מתומות דלא בטלי היכי מסכחת
לה נפתח בלא מתכוין לחר מחלה וחמתי
סבהן והמחר אסורות עד טיפתחו ולא
תאמ׳ יטול לחת מן המחה דאיכור ברוב׳
היתיה ויהא הכל מותר ויפתח החמתים
לבתחילה: ולא יהיב לן בבולי מבינייהו: אף טריפ׳
אי יהיב לה בגון נהתכו רגלי מן הארכובה
ולמעלה או ניקב קרום על תוך בטריפתה
כיכר: מכח ידע מעיקר׳ מזו המעורב׳ טריפ׳
היתה: נקוב׳ הקוץ ואינ׳ כריכ׳ לחלל וכפירה
ומום נמי לא הוי דהדר ברי: דרוסת הזאב
טריפה מפני שהאדם מורפ ולא ידע בין
נקובה לדרוסה: נפולה מן הגג ואינה
יכולה לעמוד בפק טריפה היא ואם בחטה
קודם שתהא מעת לעת טריפ׳ מסום ריסוקי
חיברים ואפילו בדקה ולא מצא בה נקובה
דיהה או מעיים ולא בסוקה חוט השדרה
ומימן ומוס טריפות: ואם משהא׳ מעת לעת
ומחטה בריכה בדיקה מכל חמשה טריפות
וכיון דהיתחזק בה בפק טריפו׳ לא מכניסי׳
חוכן לעזרה לסוחטה מסוס הקריבהו מ
לפחות נפולה נבדקה אם תעמוד ותלך
כמידה לגמרי דחיכא למאן דאמר בחלו

טריפות עמדה חיכה בריכה מעת לעת הילכך חיכה בדיקה: קסבר ריש לקיש עמדה על רגליה אפילו
לאחר מחיטתה מהי זו בדיקתה וולד טריפה לא יקרב בפרק כל הזבחים ובגמ׳ דרוסת הזאב ואינו עגול מהניפורן קורע
וירד עמדה על רגליה חיכה בדיקה מעת לעת: אבל בדיקה בעיא ואם הילכה אף בדיקה חיכה בדיקה: יקרב לגבי מי סהוה: הא בעיא מכיכה
בבעלית ולא ידיע מכו: אבל קרבן נשים לא מתכפר בתערובת בתמיה: קרבן

איתיביה אביי קרבן יחיד שנתערב בקרבן יחיד וקרבן ציבור שנתערב זה בזה נותן ארבעמתנות מכל אחד ואחד ואם נתן ארבע מכולן יצא במה דברים אמורים שנתערבו חיין אבל נתערבו שחוטין נותן ארבעמתנות מכולן ואם נתן מתנה אחת מכולן יצא רבי אומר רואין את המתנה אם יש בה כדי לזה וכדי לזה כשירה ואם לאו פסולה קתני יחיד דומיא דציבור מה ציבור נברי אף יחיד נברי אמר רבא ותסברא הא מתרצתא היא דקתני במה דברים אמורים כשנתערבו חיין אבל נתערבו שחוטין לא אלמא שחוטין כעין חיים בכוסות אבל בכולל נותן ארבעמתנות לכולן ואם נתן מתנה אחת לכולן יצא רבי אומר רואי את המתנה אם יש בה כדי לזה וכדי לזה כשירה ואם לאו פסולה ומי אית לרבי האי סברא והא תניא אמ׳ רבי לרבי רבי אליעזר

הזאה

קרבן יחיד מתערב כו׳ בכולן נרמי׳ קרבן יחיד קרבן ציבור כגון מפי׳ בפיו בפני הרבים או עולה בעולה: הג ואם נתן מתנה מכל אחד יצא כדתניא בפר׳ בם כל הניתנין על המזבח החיצון מכתנו במתנה אחת כיפר: חרבע מתנות מתנות מיתוס מתנות מהן חרבע קתני: במה דברי׳ אמורי׳ דמעיכן חרבע מתנות מכל אחד לכתחלה לכל נתערבו מחוטין מכוללין דתם בכוס אחד נותן חרבע מתנות מכולם יחד מדברי ים כתן מתניתם קסבר ים כולם אף יחיד בנברי: ואף על גב דבעי מתיב ומרציבור לא מצי לאותבי מתוך מתיכות בציבור אלא בחטאת הפנימי׳ והכא בפנימי׳ לא קתירצי מדקתני חרבע מתנות: ומסברא הא מתרצת היא ומהי חיין דוקא הוא ונתערבו קודם מתיכה קאי הא קתני הכל מחוטין ובמחוטין כמי מפכחת לה דבעי כגון מתערבו כוסו׳ בכוסו׳ ואי׳ ירוע לחיכו על זה ואחיכו ולא בכללו הרמים בכוס אחד: אלא הכי חיין לאו דוקא והכי קאמר במה דברים אמורים דצריך חרבע מתנות מכל אחד לכתחלה: מתערבו מחוטין כוסות בכוסות דהייכו כעין חיין דכל אחד לאודויה קאי: אבל בכולל מצי הרים לתוך כוס אחד נותן חרבע מתנות לכולן והמתח ליכא לאותבי מתיכה דהא לאחר מחיצה ומתיכה מתערבו כל קודם מתיכה ומתיכה ירבו לדברי הכל: ר׳ אליעזר לגבי מי חטאת קאי ומייתיכן לה לקתן בפירקין בלוחית על מי חטאת המוקדשין מנפל לתוכן מים אחרים כל מהות: רבי אליעזר אומר יש מי חטאת ולקתן מפרש מילתיה וקאמר רבי לדברי רבי אליעזר הזאה חיכא כדיכ מיעור לגבה דנברא דאי כדיכא מיעור כהי נמי דש בילה ומתיכ׳ עלה דודאי יש בכולל הזאה מן המים המבעבעים ומתרפין מה מבדאתונה ומה מבמבייה מי ייתר דימלא מיעור:

הזאה

ויש לומר דהכא נמי כיון שים לו תקנה ברעייה אין לעשות בלא מתיכה דכי האי גוונא מיפלגין נמי לקתן גבי תפס תפוס דאית ליה תקנה ברעייה ופסתא לא כדיכא בההיא דביטין לטעמיך דפריסית דהתם נמי כיון לקיום מצות מתיכ׳ מיבעיכו הוא עכמו אין לו לעשות בלא מתיכ׳ ותיהו קאמר בפרק ההיא דפסחי פרק האשה תתם מתערבו דף פב ספחיהן דפטורי מלעשות פסח מכי לף על פי שהיו יכולן להביא מותר הפסח ולא יעשו מתיכה לפילו הכי פטורין תתוס דפסח בעי מתיכה ואית קפידת היכא דם לא יעשו מתיכה הא ערל וטמא מפלחין קרבנותיהן ויש לומר כיון שהוא ספק דאמת פטור הוא מלעשות פסח עשו לו חכמים תקנה כיון דאי אפשר לתקן דם לא יעבור מצות מתיכה תיהו תיתי מכח מה דתכן בכריתות בפרק רם מחיצה ומניחם מביאין חטאת אחת שמא יז דף פג מייתי קרבן בלא מתיכה כדי לפטור את עכמו ובגזיר פר׳ מפי כזירים מתביאי קרבן יף דף פג בתכאי ויש לומר דף על פי מתיקנו חכמי׳ מיבי קרבן מספק בלא מתיכה כדי לפטור מכל מקום קרבן אחר מהוא מחוי׳ מתיכה ודאי כגון מותר הפסח לא היתיר לו חכמי׳ להביאו בלא מתיכה כדי לפטור את עכמו ואת והא דתקן במסכת מקלים ומייתי לה בפרק החיה מקדש בהמה מפמכת בין יף דף פג ירושלים למגדל עדר זכרים עולות ניקבות זבחי שלמי׳ והתם הא בעי מתיכה וכי תימא כמתפוס הבעלי ויכולי למימר דלא מתתא הכי דתני התם ברחמונה היו מתפכנים מוכחים להביא נקבה כו׳ ויש לומר דמחמי היתם דאין להם תקנה אחרת לאותן קרבנות אלא מיקרבו בלא מתיכ׳ וטוב להקריב בלא מתיכה מתה מנחתו יותר וכן אל ביזרם מתקרי קרבן חביו אף על פי שאינן סותך ולא אתריכן הא בעי מתיכה ואת הא דאתריכן לקתן לתתר מביא אחרת ולוגו עתו ואותן תפס טעון מתיכה והחיה מתיכה תפס מכור׳ כרתין היינו בהקפת יד ולא בתתיכה גמורה למתן דאת׳ מתיכה תפס מכור׳ ולאו דאתוריי׳ת והיכי עביד בלא מתיכה הא בעי מתיכה וכגברא חיירי כדמוכח בתוספתא ויש לומר דקתני נברא מאני כדקאמר נמי התם עלה דהחיה והא דאתר פרק אלו דמועד קטן דאבל אין מתלח קרבנותיו מפוס דכתיב מתלח כתהוא חסר אבל אי לאו קרא הוה מתלח אין מקריבין לקיום מתלח בעוף דף פו או בקרבן פתים וכן הא דבעי התם מנורה מהו מיתלח קרבנותיו והא דקאתר תם כל אותן מנים מהיו יפר׳ כתורכר מעדי׳ היו ומתלחו קרבנותיהם היינו תמידי׳ מבכל יום ואת הא דתכן כפר׳ אני דמנחות פירסתי בן בקר והיני יודע מה פירסתי מביא פר ועגל וקאתר בגתרת נבי מפפ לגדבה אחר מהם לפר ועגל והיכי דף פו עביד הכי הא בעי מתיכה ול דהתם בקק למזבח חיירי מהיה בדבת כיבור ולא בעי מתיכה ומהו קפה מהההיא דפ׳ המנחות בתו׳ מפה דאת׳ המולח קרבנותיו דף פה מתדיינת היש כהן מניף על ידו והיכי עביד הכי והא בעי מתיכה כמדקתני מניף מפתע דאתיירי בטלתי׳ובקרבן נפים ליכא לאוקמה דהא תנא ליה ריפע והתפה כהן מניף על ידו ודוחק להעמידה בקרבן ערל וטמא והנך קושיות מהקשיתי ליכא לפי טעם דאתרינן לקמן מפירסתי מלא חפו על המתיכה אלא מפום דעיין מדגזר אחר דפמא ליכו קיים תם לא עייך אלא בחטאת דאת מתו בעלים למיתה אזלא אבל בשאר קרבנות לא אבל לפי טעם אחרון מפירסתי דכל היכא מיכול לתקן הדבר ולקיי׳ מצות מתיכה אין לו לעשו בלא מתיכה קפה ול דאתיירי ביורם כרבי יהור אתר יורם ליכו והיכ׳ אלא מפני בורם מפום דרומי׳ מחטאת קתני כדם וכן בניטין הפולח חטאתו קתני ויש לתמוה ערל וטמא מפלחין קרבנותיהם הא אפסר לערל עד שיטול ולטמ׳ עד אפר יטהר ויעשו מתיכה ואכילה לוט׳ דף כה דבחוטם מאין להם תקנה ליורי כגון ערל שאתו לחין אחין מחמת מילה דאי אפסר למול בפוס עכין וטמא כגון זב ומצורע דאי רפואתן תלוי׳ בעצמן ליכא בקרבן הקבוע להם זמן כגון עולת ראייה וחגיגה כגון שהיה עובר עליהם בכל תאחר ואם תאמר נהי דמתיכה אית ערל וטמא אלא מעכבה אית ערל וטמא יכולין למתוך כימת כל אחיכו ראוי לכילה מעכבת בו וכן בהמי׳ דפקלים ודכריתות ודמזיר דכל הני כתי דאלו יכולין למתוך מטעם שפוך חמי׳ ספיר אין ראוי׳ לבילה כראתכת׳ בם׳ המוכר את הספינ׳ גבי ביכורי ויש לומ׳ דכפקא לן מהא דאתמי׳ בפ׳ ב׳ דתמורה לקח מהו דאתר הפניתי לפרת בקודם יקרי׳ חטאתו זו עפירי׳ דף כה דף ה החיפה מתכהן תבי׳ בשעה לעבוד וררים התם ר׳ מתעק בכוחו יקרי׳ בזתן מרחו לביהיה ראוי לחיות׳ לכיהן ומצורע תפוס דוקא עפירי׳ החים׳ לאבל מאר קרבנות מפלח מהו אין כל כך ראוי׳ מזה דרמי׳ הא דמפלח מאר קרבנו׳ הייכו בהני דלא בעי מתיכ׳ דומיא דעפירי׳ החיפה ויש לדקדק מהא דדרשינן בתורת כהני׳ מזובו ולא מנגעו מ׳ת דטמא מפלח קרבנותיו דבהבאת קרבן חיירי ויש לדקדק מדתמעטיה בפ׳ בתרא דף ז מדחייה מדכתיב והבאתם שמה כל מיפכו בביאה יפכו בהבאה מ׳ת דאאר קרבנות מפלח ולא חיישינן לעכין מתיכה ברחוי לבילה ומהו דף ז מפולין דטמא בר מתיכה דאפסר דמעייל ידיה ומניך לא תכי למיתי מהני קרבי דלא אפס׳ למתוך מלא תהא מתיכה מעכבת מטעם רחיפו רחוי לבילה ומהו דף ז יש לומר דלתתן רחית ליה ביאה במקצת לא שמה ביאה קא סבר כל הסות׳ רחמו ורובו הוא מכנים הי כתי חית ליה דמרחק מכפון ומתן דפכיר׳ ליה דלא בעי׳ רחמו ורובו קא סבר ביאה במקצ שמה ביאה תכתי תיהו תכתי קאתי הי תקף למתיכה מחיצה לתו דאתוריי׳ת אם כן כו׳ למתוך לכרתי ויש לומר דבפרק כל הפסולין נפ דף ז עפקינן דתקף למתיכה מחיצה דאתוריי׳ת ואם כתן תרב מכולן יצא פירם בקונטרים מזה פניס ומזה פניס ותיתא דבחטת מזה וחטת מזה פני ואת לומר דאתי בכם דאתרינן ובחטאת אתי מתנות דהא קתני סיפא ואם כתן אחת מכולן יצא ויש לומר דקתני על כל תרבע חטאות פניס על יחיד ופניס על ביבור ואיכא התתא תרבע כוסות ולהכי קתני נתן תרבע מתנות יצא דהייכו מתנה אחת מכל אחת ואחת:

הזאה הזאה כל שהו מטהר דלא בעיא סיעור לגבוה דגבוה לגבוה כמאן
דף פ ד יד בעיא סיעור כדרמר בבירה וביומא:
בבור ליכו כפרה תמורתו מהו והא דתנן בתמורה בפרק ואלו
דף כט קדשים להם פריון ולתמורתו פריון חוץ מן הבכור והמעשר
לגלו לתמורתן קאי ואם תאמר ונעכין מהי למיכתב ליה לית לן בתמורת בכור פריון
קאי מיבעיא ליה לית לן לתמורת בכור פריון
לי לגזיזה ועבודה לפולגים לה פריון לתמורת
כמאכר פסולי המוקדשין ואי לעכין דלא בעי
דף ט ס למיכתב ליכתן הא תנן בהדי בתמורה בפרק
ואלו קדשי דכולכלת בחוץ לבעלי ואי לעכין
דכולכלת בבעלי ובחרדל כדדרמיכן למוסחה
לגדולה הא כיון דלאו מתנות כהונה היא לא
מייך בה למפחה ואי לעכין לקנות מן המעות
קרבן הא אין התמור עכמה קריב ואפילו
דף ו כשהיא תמימה כדאמר לים בית שמאי מן
קריבין ואין תמורתן קריבה:
ויש לומר דמיבעיא ליה לי חלה קדושה
על המעות כשפדאה או לא:
התפיס בכור לברק הבית מהו שיעקול
בליטרא אי הואי דת תריב כיעקול
בליטרא הוי דרבנן כיעקול לבל בהרי מוכח
דף קלב דף ח בהלק ובפרק קמא דתמורה שהוא דאוריית
דדרים בהמתה מי מכאכל בתורת בהמת
וצא בכור ומעם מיעו מאכל בתור בהמת
דתנן הקדשים כפחטים בחיטלת ובעקלים
בליטרא:
הפדו לי בכור בעל מום פירש בקונטרס
מיבא להולין לגיזז ולעבד וקשה
דאפי הך פדיון לא נפיק מידי דהוה לשאר
פסולי המוקדשים ויש לומר דמיירי בבכור
בעל מום שעיקרו היומי הוא נפיק לחולין
טפי משאר פסולי המוקדשין משום דשאר
פסולי המוקדשין יש בדמיהן כורך גבוה מה
שיש בין בדמי בכור ומעשר:
דהאי קמר והאי שעיר הוי לגו חבי לים
דף ז בריש מנחות מעמיד מוכיחין עלין
מעו דאמר דיכרה תוכיחו הוא שכל מקום
שי דייקינן בים תאמר לברר:
איבא בין שנה דמי חזי בין שתי שני דאמר
דף יג בפרק שני דקידושין נבי בהמה
מנחלת בין ירושלים למגדל עדר דפריך
ודילמא חטאו היו בת שנה ואימתכח בת
שתי שנים לגו דוקא בת שתי שנים הוא בת
שלש ואחד דמיכער שפיר:
שביעית היו לוקחין בדמיה תרומה משני
משמע בהלכלת פירש בקונטרי
שהתרומה זמן הלכלתה לעולם ומביאי זמן
הלכלתה קודם שתכלה לחיה מן השדה
ומשמע שהביא תרומ לידי ביעור ושוא דתנן
דף יה במסכת שביעית לאחר ביעור מחלקין שלש
פעודות לעכייס רבי יוסף הומר אחד עכייס
ואחר עשירים יאכלו שכל מקום שמעט ב
בהלכלתה לאחר שחילקו שלש פעודות והיכי
מוביא למיחלק ושא תאחר תרומה קודמת
לשמה יהא חסור לחתן משום דקא שמעט
בהלכלתה ושם לומר דהכי עדיפא ליה ושרי
משו דכתיב למושחה ולא דמי לשבעל ירק
בזמן תרומ שהיורק מיתקן על ידי השמן
ולא השמן על ידי היורק ועוד דעים שתחמצ
שלילי ואפילו מערב שה שחור שכל מקום בלאו הכי היקה שתחמצת קצת:
חין

הזאה כל שהו מטהר דתנן מילתא היא שהזאה כל שהוא מטהר ולקמן שפר
דתמי ימא שתי שהזאות והזאה אחת כשר ומחכ פסול כלום ולא תימא דהזאה
כל שהוא דמועטת ומיהו חין עם שתעירובת פסול שלא לפי עם שתעירובת
פסול כשירה: מחכה לאו דוקא אלא לישה שיעורה והוא הדין לשתן דמים

הזאה כל שהו מטהרת ומחצה כשר ומחצה פסול לרבריו
דרבי אליעזר קאמר ואיבעיית אימא הזארה
לחוד ונתינה לחוד: נתערבו בכור
ומעשר כו': אמר רמי בר חמא בכור לבית
שמאי אין מאכילין לנידות תמורתו מהו בכור
אינו נפדה תמורתו מהו בכור אינו נשקל
בליטרא תמורתו מהו אמר רבא תניא בכור
ומעשר משוממו עושין תמורה ותמורתן
ביוצא בהן בעי רמי בר חמא התפיס בכור
לברק הבית מהו שישקול בליטרא רווחא
דהקדש עדיף או דילמא זילותא דבכור עדיף
אמר רבי יוסי בר זבידא תא שמע נתערבו
בבכור ובמעשר ירעו עד שיסרא אבו ויאכלו
בבכור ובמעשר לאו למימרא דאינו נשקל
בליטרא רב הונא ור' חזקיה תלמידי דר' ירמי'
אמר מידמי התם שתי קדושו' ושני גופין הכא
שתי קדושות וגוף אחד מתקיף לה רבי יוסי
בר אבין מה אילו אמ' הפדו ליה בכו' שהתפיסו
לברק הבית כלום שומעין לו הפדו רחמנא
אמר לא תפדה אלא אמ' רבי אמי כלום הקנה
זה אלא מה שקנו לו: הכל יכולין להתערב
כו': מאי שנא חטאת ואשם דהאי זכר והאי
נקיבה חטאת ועולה נמי איכא שעיר נשיא
האי שיער והאי צמר פסח ואשם נמי לא מיער'
האי בן שנה והאי בן שתי שני' איכא נזיר ואשם
מצורע ואיבעית אימא איכא בן שנה דמיחזי בן
שתי שנים ואיכא בן שתי' דמיחזי כבן שנה:
מתני' אשם שנתערב בשלמים רבי שמעון
אומר שניהם ישחטו בצפון ויאכלו כחמור
שבהן אמרו לו אין מביאי' קדשים לבי' הפסול
נתערבו חתיכות בחתיכות קדשי קדשים
בקדשים קלים הנאכלין ליום אחד בנאכלין
לשני ימים ולילה יאכלו בחמור שבהן:
גמ' תני תנא קמיה דרב שביעית אין
לוקחין בדמיה תרומה מפני שממעטין ב
באכילתה אמרוה רבנן קמיה דרבא הא דלא
כרבי שמעון דאי כרבי שמעון האמר מביאין
קדשים לבית הפסול אמר להו אפילו תימרו
רבי שמעון הני מילי דאיעבר לכתחילה לא
ולכתחילה לא אתיביה אביי וכולן

פוסכם דמיקה פרק ד: בכורות דף לא

פוסכם דמיקה פרק ד בכורות דף לא

מביעית לין לוקחין בדמיה תרומה: גמ' מביעית לין לוקחין בדמיה תרומה מפני
ממעטו בזמן הלכלת התרומה ומביאה לידי חיסור הלכלה מבדמיה מתבטר
מן העולם קודם שתכלה לחיה מבפרה ותרומה זו מתבוחה מאר שני מבטע
היקה וזמן הלכלתה לעולם דאלו מביעית לאו בת תרומות ומעשרות היא: וכולן

משורת חשם

וכולן הכהני רשאין כהנים לשנות באכילת לאוכלו צלויין שלוקין ומבושלין ולתר לתוכו תבלי חולין ותבלי תרומה דברי רבי ישמעאל אמר ליה הנח לתרומה תבלין דרבנן איתיביה אין לוקחין תרומ בכסף מפני שממעט באכילתה ורבי שמעון מתיר אישתיק כי אתא לקמיה דרב יוסף אמר לה אמאי לא תותביה מיהא אין מבשלין ירק של שביעי בשמן של תרומה שלא יביאו קדשים לבית הפסול ורבי שמעון מתיר ואם לי הנח לתרומה תבלין דרבנן הכא תרומה תרומת ירק דרבנן איפכא איבעי ליה למיתני ירק של תרומה בשמן של שביעית ולאו מי אותביה ואמר לי ראיערב הכא נמי דאיערב אי דאיערב מאי טעמייהו רבנן מירי דהוה אשם ושלמים מי דמי התם אית ליה תקנתא ברעייה הא לית ליה תקנתא ברעייה הא לא דמי אלא לחתיכה שבחתיכות דכיון דלית תקנתא דאכל כחמור שבהן מתקיף לה רבינא מי דמי חתיכה שבחתיכות לית ליה תקנתא כלל האי אית ליה תקנתא בסחיטה ורב יוסף היבי ניסחוט ניסרגט טובא קא מפסיד בשביעית ניסחוט פורתא סוף סוף איערובי מיערב איתיביה רבי שמעון למחר מביא אשמו ולוגו עמו ואמר אם של מצורע הרי זה אשמו וזה לוגו ואם

אין לוקחין תרומ בכסף מעשר מני מפני ממעט בהכילתה פי בקונטרס

דמתחילה סריא ליה לאוכלן כדרך שרגילין בני העיר לאכול זרוע לחמית לך ולא לחכיות דף ע ב
והסתם לקוחין דמעשר לאוכלן ובס בעי חומה ותרומה לא בעי חומה
ומתוך הסתם ממעט מלין הקפודה מסוס תרומ חלה מסוס מעשר דמעיקר
מרי לזרים והסתם לוקחין וברשיון בבדר
הסעדה בהכילתן כו והכי ליתיה בסתם
מעשר מפני פי אין לוקחין תרומה בכסף דף ע ג
מעשר מפני סהוה ממעט בהכילתו ור שמעון
מתיר לתת להם רבי ממעון שם הקילו בזבחי
פלמים סהוה מביאין לידי פיגול וכותר לה
כלל בתרומה מה לי היכל בזבחי פלמי סכן
מותרין לזרים כלל בתרומה סהיה לסורה
לזרים פיר לחמר רבי ממעון לס הקלנו ליכל
פלמי מכסף מעשר לף על פי ממבי המעש
לידי פסול פיגול וכותר כל סכן מלוקחין
תרומה הקלה מכסף מעשר חמרו לו לס
לוקחין פלמים ממותרין לזרים כמו מעשר
שכל לה לוקחין תרומה מגורה למעשר
להיות לסור לזרי : הגה
למחרת מביא לחמו ולוגו עמו פירום
בקונטרים למחרת יום ממיני
ובמנחות פירום למחרת יום ספיס והכל
לחד דלספק מזיר וטמא וספק מסורע טמא
לקי כדמוכח בתוספתה דמזיר פרק בתרא
והכי ליתיה התס ספק מזיר טמא וספק נזי
טהו שכל נזיר ודאי היה ספק מסורע טמא
פירום מוחלט ספק מסורע טהו פי שטהר
כבר שכל מסורע ודאי היה פי שבח נברא
לייירי סיס בו כל ספיקו הללו שכל בקדמי
לאחר ספיס וסוסה יין ומטמא למתי לאחר
מיסה ועשריס יום כיצד לסרו לו נזיר טמא
ולא כלו מסנו סבעה ימים ובבא גלח והב
קרבן מנס שבע ומבקש לגלח לסרו לו נזיר

ובולן רשאין כהנים לשנות באכילת לאוכלו צלויין שלוקין ומבושלין ולתר לתוכו תבלי חולין ותבלי תרומה דברי רבי ישמעאל אמר ליה הנח לתרומה תבלין דרבנן איתיביה אין לוקחין תרומ בכסף מפני שממעט באכילתה ורבי שמעון מתיר אישתיק כי אתא לקמיה דרב יוסף אמר לה אמאי לא תותביה מיהא אין מבשלין ירק של שביעי בשמן של תרומה שלא יביאו קדשים לבית הפסול ורבי שמעון מתיר ואם לי הנח לתרומה תבלין דרבנן הכא תרומה תרומת ירק דרבנן איפכא איבעי ליה למיתני ירק של תרומה בשמן של שביעית ולאו מי אותביה ואמר לי ראיערב הכא נמי דאיערב אי דאיערב מאי טעמייהו רבנן מירי דהוה אשם ושלמים מי דמי התם אית ליה תקנתא ברעייה הא לית ליה תקנתא ברעייה הא לא דמי אלא לחתיכה שבחתיכות דכיון דלית תקנתא דאכל כחמור שבהן מתקיף לה רבינא מי דמי חתיכה שבחתיכות לית ליה תקנתא כלל האי אית ליה תקנתא בסחיטה ורב יוסף היבי ניסחוט ניסרגט טובא קא מפסיד בשביעית ניסחוט פורתא סוף סוף איערובי מיערב איתיביה רבי שמעון למחר מביא אשמו ולוגו עמו ואמר אם של מצורע הרי זה אשמו וזה לוגו ואם

טהור חתה ואין טהור מגלח פחו מפלמים יום יבא מכה עמרי ג להסלי פלמים מכה ל ומבקש לגלח חמרו לו מזיר טהו חתה ואין מי מגלח שלח על הדמי פי פלם
בהמות חייב להביא חטאת עולה ופלמי ועל חתת מהן יכול לגלח וחטא בהמ ליכה בחה על הספק ופלמי מזיר מי טעונ תנופה וזה אין יכול להכיף מפני סהו
ספק מסורע טמא לבל עולה יכול להביא על תנאי ויהיו דקתני כיצד הוא פוסה מביא עולת בהמ ומתכ עלי ואומר אם טהור אתי הרי זו חובה ואם לאו הרי זו
כדבה כיצד הוא עוסה להחמיר עליו מביא פיולי על חרם חדסס וכותבין לתוכה רביעית מים חיים ומביא פי כדין כל המסורעין ביוס תגלחתן וחטאת העוף פי
כדין מיר טמא דסתם מיכה מזיר טמא הוא ותגלחת זו סל טומאה ואינו מתחיל מזירות טהרה עד מביא חטאת סל טומאה יש חטאת מעכבתו מלמה מזירו לבל
חסתו אינו מעכבו ומביא תגלחת תגלחת טומאה הוא לגלח עד מימה מזירו טהרה ולהכי פריך חטאת מזירות טומאה למנות מזירות טהרה ולגלח בסוף לטהר
כרעתו והסס יסה עד תגלחת הטומאה סיעסה לאחרי טהרת כורחי מן הכרע סאותה תעלה לו ורחי לטומאה מזרו כמו מסורעים בסוף הבריית דימי כרעתו אין
עולין לימי מזרו ותגלחת כרעתו אינה עולה לתגלח מזרו כדאמרי בפרק אלו מגלח ובפ בזירי ותה מסבי חטאתו ביוס תגלחתו היינו כר עקיבא דף יו דף פא
דאמר במסכ מזיר אם גילח בסמיכי מבי קרבנותיו בו ביוס והכ כמי הוי כגילח בסמיכי סהרי סיה תגלחתו ותכ חטאתו ואומר אם טמא לגי חטא מחובתי
ועול נדבה פירש עול סאחרנו למעל ואם טהור לגי עולה מחובתי וחטאת ספק מגלח ראסו וזקנו ונבות ציניו כדרך סהמסורעים מגלחים ומביא עולת בהמה
ומתנה עליה כו נרא מחבר מן התוספת וסופר פלמים יום ונרסינן וסופר פלמים יום ומבי עולת בהמה כו סהרי ספק מזרו טהרה הוא מוכה ואינו יכול לגלח
תגלחת מכויה לכרעתו עד סיחרוק עליו אחר מן הדמי ומביא עולה וחטא ופלמים ויסתה עד סוף מזירות טהרה סאחר טהר כרעתו סעול כורחי ואומ אם טמא
לגי פירש אם טמא סייתי בתגלח ראסונה נדבה סייתי זו תהי חובה וחטאת העוף סהבאתי בתגלח ראסונ מחובתי ואם טהור לגי עול ראסונ
חובה וזו נדבה מתגלח זו על עכסיו ליכה כלום וחטאת העוף ספיקו מגלח ראסו וזקנו ונבות ציניו כדרך מסורעין ותגלח זו היתה ראוי ליעסו בסוף סבע ימי
ספרו מתגלח ראסונ לבל לא היה יכול מסוס רגילוח ספק מסורע אינו דוחה ליסור ג לוח הנזיר ר מ לומר מחר יביא חסתו ולוגו בידו כדין מסורעי בסמיכי סלו
והוי יום ספיס ואחד ומתכ עליו לפי סהוי ספק מסורע וחטא מסורע סמעכב סהרתה מגיע בהמת בהה על הספק לפיכך יביא דף יה
חטאת העוף ואם הוי עסיר יכתוב נכסיו לאחרים ויהא עכי קרבן עכי דהיינו עוף ורבי סמעון לטעמיה דאחר בסמכת ערכין לפילו היה עסיר בסע סהבי דף יט
ניפורים או בסעת הבאת לחם והעני הכל הולך אחר חטא ואפילו לתכאי דפליגי עלי ליכ לאוקמא להו דהכא ולפרושי יכתוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה על
חטא העוף ואומר אם טמא הוי עוף פירום אם מסורע הוי הרי זו חובתו ואם לאו הרי זו נדבה ואפילו בקדמי מיר לבל למתניין ולישתי למתי לימי יכול עלי ימי מזרו
עולין לו מתוך ימי כרעתו כיצד יעס לדברי בן זומ סאינו מתרוך לבקש אחר מן הסוק לידור כגברו בזיר כמו סמתרוך ר יהוסע בפ בזירי קום סלמי יום ומביא דף כט
עולת בהמ ומגלח פירום ספק תגלח טומאה וספק תגלח טהרה דטמא מסורע היה וזיר טמא ולא עלו לו אחת מתגלחתיו לנזירותו רק לכרעתו סלין ימי מזרו
עולין מתוך ימי כרעתו ולסוף ז אחר טהר ימי כרעתו היינו יכול לגלח דטמא מזיר טהור הוא לבל הזאה לא בעי מבבר הזה ומבבא ואפילו לסוף סלמים היינו יכול עד
מיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטא העוף מסוס ספק תגלח טומאה סאינו יכול להתחיל מניין מזירות טהרה עד מיבא חטאתו כדפריסי ומתכ עלי כתנאי
מלמעלה בתגלח ראסונה והוי הדין סים להתנות סאס אינו מזיר עכסיו כלל מכלתה מזירותו מתגלחת מלמעלה תעלה נדבה וחטאת העוף ספיקו אף התנאי
לא חס לפרש כל זה סופר פלמים יום ומביא קרבנותיו פלמים ודמי עולת בהמה ספיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא היתי בתגלח סלישית העול ראסונ נדבה

ואם לאו אשם זה של שלמי נדבה ואותו אשם
טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות וסמיכה
ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל ליום ולילה
תקוני גברא שאני התינח אשם לוג מאי איכא
למימר דאמר לוג זה יהא נדבה ודילמא לאו
מצורע הוא ובעי מקמץ דמקמיץ ודילמא
מצורע הוא ובעי מתן שבעריהיב והא חסר
ליה דמייתי פורתא ומלי ליה דתנן חסר הלוג
עד שלא יצק ימלאנו והא בעי הקטר דאקטר
לי אימתי אי בתר מתנות שבע הוו להו שיריי
שחסרו בין קמיצה להקטרה ואין מקטירי את
הקומץ עליהן אי קורם מתנו שבע כל שממנו
לאישים הרי הוא בבל תקטירו אמר ר יהודה
ברי דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשם
עיצים דתניא רבי אליעזר אומר לריח ניחוח
אתה מעלה אבל אתה מעלה לשום

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

כפורת חסם

מדבה ומן חולין וחטאת העוף מחובתי ואם טהור לגי העולה דאמרינן חובה
מן נדבה וחטאת העוף ספיקו והוה הדין נמי דתתכה אם כלתה נזירות
מיבעיא מניין שתיין העולות נדבה וחטאת העוף ספוק לך לא חם לפרש
כל כך ומיתה יש ומיטמא למתים ותימא לתה לה הזכיר בקרבנות תגלחת
לביעית זו חטאת שהרי ודאי כזו היה ועדיין
לא הביא חטאת בהמה בפוס פעם ואם
בחמו לפרש יפה דבריית ספק מזיר טמא
וספק חיוב כזיר כלל עכשיו לכל מזיר ודאי
היה ולכך לא יביא חטאת בהמ שהרי חיכה
בחה על ספק לא מטמעה הכי דאם כן
הוה ליה לפרושי בהדי ועוד אם כן בשלמי
הל למיתני תכאי חו למיחזי שלמי נדבה לו
שלמי נזיר לעניין תור מהם דבהאי חזה
וטוק ובהאי זרוע בשלה בתה דבריס
לי ויהים בזמן שנדר שלמים יום לכל נדר
פנים נפר תדם חוכל בקדשי לאחר שתי
פנים ואיזה יין ומטמא למתים לאחר שבע
פנים בחותה עניו וכאותה שתגרנו תגלח
לסוף מנה בחות של סוף שלמי כאות תכאי
ולסוף שני פנים כשנייה ולסוף שלש פנים
בשלישי ולסוף שבע בשביעי טמא בספק
ומותלג בודאי חוכל בקדשים לאחר שמוך
ימים דשבעת תגלחת שבע ודאי דניחה לימור
גילוח דמזיר ומיד כשיבא למנינו שבעת
דאמרה ובשביעית תגלחת שניה ובשמיני
מביא ידיו לבהונות ואותה היין ומטמא
למתים לאחר שלשים ושבע כך כתוב
בתוספתא ונראה דנר שם ושבע לפי שים שפירשו שבע שהורי ומותלג
בספק לכל הקדשים לאחר שבעה ושלשים יום טמא בודאי ומותלג למתים
לאחר שבעים וארבעה יום טמא בודאי ומותלג לכל בקדשי לאחר
שלשים ושבעה יום טמא בין ומטמא למתים לאחר ארבעה ושבעים יום
טמא בודאי ומותלג לכל בקדשי לאחר שתים בין ומטמא למתים לאחר ארבעה ושבעים יום

ואם אשם זה יהא שלמי נדבה ואם תאמר לעיל בפרק ראיזהו מקומן
דאשם מצורע שני כהנים מקבלין את דמו אחד בזיר ואחד בכלי
ושלשים לעיל בפרק שיקבל את דמו של פר ויל דתקומי גברא שלמי

ומטמא למתים לאחר ארבעה ושבעים יום:

ואם אשם זה יהא שלמי נדבה ואם תאמר לעיל בפרק ראיזהו מקומן
דאשם מצורע שני כהנים מקבלין את דמו אחד בזיר ואחד בכלי
ושלשים לעיל בפרק שיקבל את דמו של פר ויל דתקומי גברא שלמי

ומטמא למתים לאחר ארבעה ושבעים יום:

מסורת חשס

לשום עצים והא איכא שיריים דבעי מילינהו
ואיכא הך פורתא דלא קמיץ עילויה דפריק
ליה דפריק ליה היכא אי גואי קא מעייל חולין
לעזרה אי אבראי אפסיל ליה ביוצא לעולם
גואי וחולין ממילא הויין והא אמר רבי שמעון
אין מתנדבין שמן תקוני גברא שאני יתיב רב
רחומי קמיה דרבינא ויתיב וקאמר משמיה
דרב הונא בר תחליפא ונימא אשם זה יהא
אשם תלוי שמע מינה מאן דפליג עליה דרבי
אליעזר רבי שמעון היא דאמר אין מתנדבין
אשם תלוי אמ׳ליה תורה תורה אימרי בדיכרי
מיחלפי לך: מתני׳ איברי חטאת
שנתערבו באיברי עולה רבי אלישר אומ׳תן
למעלה ורואה אני את בשר החטאת מלמעל׳
כאילו הן עצים וחכמים אומרים תעבר צורתו
ויצאו לבית השריפה: גמ׳ מאי טעמא
דרבי אלישר אמר קרא אל המזבח לא יעלו
לריח ניחוח לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל
אתה מעלה לשם עצים ורבנן מיעט רחמ׳אותם
אותם הוא דאי אתה מעלה אבל אתה מעלה
לשם עצים אבל מידי אחרינא לא ורבי אלישר
אותם הוא דרבאי לך כבש במזבח אבל מידי
אחרינא לא ורבנן תרתי שמע מינה מתניתין
דלא כי האי תנא דתניא אמר רבי יהודה לא
נחלקו רבי אליעזר וחכמים על איברי חטאת
שנתערבו באיברי עולה שיקרבו ברוב׳ ונרבע
שלא יקרבו על מה נחלקו על איברי עולה
תמימה שנתערבו באיברי בעלת מום שרבי
אליעז׳ או׳ יקרבו ורואה אני למעלה כאו׳ הן עצים
וחכמי׳ אומרי׳ לא יקרבו ור׳ אליעזר מאי שנא
רובע ונרבע דלא חזו בעלת מום נמי לא חזו
אמר

דלוג הוי כלי שרת כדתמרינן בפרק קמ׳ח דתמורת ובפרק מ׳תני תמידות ול׳ ד׳ ף ג
דכלי שרת אין מקדשין אלא מלין אלא מצטרף להתקדש היכי פורתא עם
האחר שכבר נתקדש אימא היכי פורתא מכח ליה בלוג לפס קדושת דמים
והתנא מעמ׳ הכא דאף על גב דלא קדיש למזבח לא הוי כחולין בעזרה
מאחר דקדוש קדושת דמי כדתמסיק חולין

מילתא הוודאי וכי היכי בונה בפרק הקומץ ף פס
גבי מחט עבי כבמי׳ על ארבע חלות דאמר׳
מהן כאכלו על ירי פד׳ן וכי היכי בונה מ
מצבי בפרק המוכר את הספינ׳ גבי ביכורי׳ ף פס
דמקדים להו ותימא דבפרק התורה גבי ף פ
תורה מכתערבה בתמורתה ומקה אחת
מהן חבירתה אין לה תקנה ופריך ולייתי
לחם ולימא אי הך קמייתי׳ תורה היא הא
לחמ׳והי׳ לה ליפיק לחולין ומצבי וכי מכניסי׳
חולין בעזרה והתנא תמהי לא מקדש להו
והדר פריך להו וכן בפרק הזרוע דקאמ׳ ף קל
טעמא דכתב רחמ׳ זה הא לאו הכי הוה
אתיא דקרא רק דרים וזה לא חייבה תורה
אבל עוף קמא בפרק בתרא דתמורת גבי ף קנ
פירמתי ואיכי יודע מה פירמתי יבי׳ מכתה
טל סמים עשרון דברי חכמים רבי אומר
כו׳ וקאמר דפליגי בתורת להכניס חולין
לעזרה דרבי סבר דאסור להכניס חולין
לעזר׳ ואפו׳ לערב חובה בנדבה והתנא
ליקדשינהו קדום דמים והדר לפרוק להו ול׳
דגבי תורה לא בעי למימר דמקדים ופרי׳
גזירה שמא יאמרו אין פריון ללחמי תודה
וכן בהיתה רפ׳ב מים מס מעיו׳ מכתה אתי נס ף נס
למימ׳ מים לה פריון אבל הכא דליכ׳ מיעור׳
ידעי דהא דים לה פריון משום דאין לה
מיעור לכך אין קדום קדושת הגוף וכן
בביכורים ידעי דמשום קפיקא הוא דאין
ביכורים כפדין בתרומות ומעשרות ד
דהם׳ת אמי לאחר פדיון אין כאכלין אלא
לכהנים וליכא למיטעי מידי וכן בהיתה
דהתכ׳לת גבי מחט מכי כבשים על ארבע ף פס
חלות ידעי דלא קדמי אלא מתיס ובלחמי
תודה דלא קדמי אלא לארבעי׳ אין להקטות
הכך פיריים דהכא דליפרקינהו למכו ועור דלא
מרי לפס עכי שלא בדבר מכתער׳ במידי דבר
הקריב כגון חיברי עולה בחיברי חטאת:

תקוני גברא מחי תימא לי דחוריית׳
קאמר ר׳ שמעון אין מתנדבין שמן היכי מרי משום תקוני גברא ועוד כיון
דאין מתנדבי׳ חולין גמורי׳ הוו: מתן תכת דפליג עליה דרבי אלישר׳ שמעון
הוא דקיימ׳ון דבהמה מכמכאת בין ירושלי למגדל עדר דמסתמא התם דחי ף כס
לפתכח בין מתי מכיס דאיכא לספוקי התם בפס ליה להיות דקיימ׳ון גס נס פס
דבהמ׳ מכמכאת למגדל עדר דמסתמ׳ התם דחי לפתכח בין מתי מכיס דאיכ׳
לספוקי בפס ליה תקנתא כריך לומר דפליג דרבי אלישר דחי
מתנדבין לייתי בהמה וליתכי בפס במזב׳ אבל מידי אחריכא לא וס

ורבי אלישר אותה הוא דרבאי לך כבש במזב׳ אבל מידי אחריכא לא וס
תאמר מה סברה היא זו לר׳ אלישר דאותס לא קאי אלכולהו ולריח
ניחוח דבתריה קאי אלכולהו אפילו אפיריי׳ים לומר מסוס דלא מסתבר ליה
טעמ׳ לרבי אלישר להחמיר בסיריים טפי מפאזר ודבם ודרפה דכבש במזב׳
חומרא היא ולא קאי אלא אפאזר ודבם דחמיר:

ורבנן תרתי ממעת מינה הך סוגיא כרבי אלעזר דאמר בפ׳ כל המלחו בחות ף נ
מצה קא מעלה מכולן על גבי הכבש פטור ורבי יוחנן מיחייב התס
והא דקאמ׳ התס ור׳ יוחנן היא אותס מלי עביד לי׳ הוה ליה למימ׳ דאיפטריך
לכדרבי׳ הכא רבכן אבל ניחא ליה למנוי אפילו כרבי אלעזר ועוד בכמה הכא ף כ

מקומות סוגיא דמתתא כוותיה לעיל דמתני דמסיק לפס עכיס ובפרק מ׳ תמורות:

מסורת השס

הכא ברוקין שבעין ושליא דרבי עקיבא רחמר אס עלו לא ירדו מילתי
פ״פ דרבי עקיבא בפרק המזבח מקדש דתנן רבי עקיבא מכשיר בבעלי
מומין ואמר רבי יוחנן בגמרא לא הכשיר רבי עקיבא אלא ברוקין שבעין
הואיל וכשירין בעופות אלא פסל בעופות אלא מתוסר אבר כדרמשינן בתו׳
פ״ב ובפרק קמ״ח דקידושין יכול נקטעה רגלה
וכשברה גפה ואח״ת אמתי לא חשיב כמי שיש
בפתיש דאמר פר הכיהן דאמר מומא בפיש
בפתיש אתרא דלדידן הוי מומא ולדידהו לא
הוי מומא אלא פסיל לבכי כה אלא מתוסר
אבר ומומא בעוף לא שייך שיש בפתיש מיהו
אמתי קא רחיש כמה מומי אלא פסלי ואמתי
נקיט דוקין שבעי וכן בניטי הני מילי למומי
מומא במקום אחר:

אי הכי לפי בעיוייהו כמי תימא דלישני
דלרבריה קאמר להו כדמשני לבסוף:

הא עבר מום ירבו אף על גב דרבינן
בבכורות מכלל ופרט רמו עובר מרבי
מום עובר דמוקדשין ליפטריך דהו׳ אמינא
כיון דנראה מוב ואינו נדחה ורבי׳ בם בהם
לא דרמי מסתם אלא דרבינן מיניה תרתי
לפילו רבי אליעזר לא דרים אלא מדכתיב
פ״ו בהם ולא כתיב בם ותימא דבפרק שני
מעירי דרים רבי יוחנן מבהם ג׳ דרמי הני
הוא דכי עבר מומא ירבו הא אחר דאוקי
הואיל ונדחו ואחו ועור דרים בם הוא אלא
ירבו הא עבר מומא ירבו ועוד בם הוא אלא
ירבו הא על ידי תערובת ירבו ומתא מסוא
דכתיב כמי בם דמייתר ובם ובהם מיניהם
מיותרין ודרשינן לרבי יוחנן מבם
ותרתי מבא ולרב דרשינן תרתי אחרי מבם
ותרתי מבהם אבל בם בהם לא דרים וכול׳
מוגיא התם בין לרב בין לרבי יוחנן אליבא
דרבי אליעזר ואי לאחוי בכך דהכי כמי לעיל

ובפ׳ המנחות כרבי אליעזר חיכמי לפילו כרבנן דבין רבי אליעזר ובין רבנן דאמרי לית להו דעל ידי תערובת ירבו והכי פירוש התם בעינייהו הוא אלא ירבו
הא על ידי תערובת ירבו דתנן לידבי׳ שנתערבו כו׳ ואמתא מקוה המפסיק דמודו רבנן דהכהו דקרבן יקרבו ולא ירדו ממעיקן מיכה דלית להו הך דרשה אלא
לכתחילה אקרי מרבנן דאי לית להו הוו להו למיסר לפילו חומש מעלו ירדו כיון דלא בטלי אי לאו מסוס דסריה תערובת דכיון דאחמור רבנן אלא
ליבטלו מסוס דדרכו למנות לית לן למיסרי ע״י ביטול ברוב בדיעבד מסו׳ דעלו והא דקאמ׳ הכא ורבנן בם בהם לא דרמי ולא בעי למימ׳ דרבנן נמי לית להו הך
דרשה אלא דלכתחילה אסרי להקריב מדרבנן כי תנאי דאמתי׳ מסוס דמפסיק ליה דלא יקרבו דרבנן דאוריית׳ כיון דלא יקרבו דרובע ונרבע דריש דבריית
דלפילו בדיעבד ירדו הפסק דרב ורבי יוחנן לא מצקי רבנן ואמרי כרבי אליעזר ואתדע מדאמרינן התם מילתא דרבנן דאי אליבא דרבי אליעזר קאמרי לא הוי
ליה לאיתויי מילתייהו דרבנן ואף על גב דרבנן דבריית׳ לא דרמי הכי מתני׳ עיקר והא דדרים התם מפה דבהם טעמא דרבי יוחנן ומתני בם דרים עבר מומ׳
ועל ידי תערובת והכי דרים מפה דבהם תערוב׳ ועובר מומם מבם דבהם ואייתר להם בם דבתרה לכדר׳ יוחנן כדמפרש לה קפה מידי דלא חיכפת ליה להם
דק מיוכל לעפות ג׳ דרפות ולא חם להזכיר דרפת דרבי יוחנן אלא התם הפסוט יותר וזה הין לפרש דאיכרי בעלי מומין בתמימים לא בטלי מן התורה דמחתה טעם
לא בטלי אי מפוס דאין עולין מבטלין זה את זה הא בעלי מומין לא עולין כיצהו ועוד דאפילו עולין כרחה דלרבנן מדאוריית׳ מבטלין זה את זה בדבר מחיצו
מתערב כמו מין במינו לרבי יהודה מחיצו מתערב ברם הוי בדם וסולת:

אודי לי מיהת בפר בעל מום כעפים דמי אף על גב דרבי אליעזר גופיה לא חיים להאי טעמא מדמכריך קרא מכל מקו׳ תיקשי להו לרבנן והכי תורחי׳ דהתם
כדפ׳ בריש פירקין:

ברם הבהמה אי בדם חיה רואין אותו כאילו הוא מים ואת״ל דם בהמה וחיה היכי זריק ליה למזבח נהי דאמר רואין כאילו הוא מים ולא מבטל דם אחר מת
מים גמורין לא הוו ולא בטל מתנו עם חולין ואפילו למאן דאמר חולין שנשחטו בעזרה לאו דאוריית׳ היינו מחיצתן לבל להעלותן לגבי המזבח ורבי דאסור
ולכ״ע דדם בפר מעורב בו ואין עיקר זריקתו לעם הפסול אלא לעם הכפר מדי אף על גב דבאיברים לא אמר רואין לעם עכים ומיהו בלאו הכי אתי בפיר
פ״ק דבכורות ואמתא למאן דאמר לאו דאוריית׳ אפילו העלוה כמי מדי גבי בגדי למאן דאמר בכור במומו חטאת העוף דקא סבר חולין
בעזרה לאו דאוריית׳ ואמתא סבר לה כרבי אליעזר דאמר לעם עכים ולעם מיום ואפבר לפילו רבנן מודו דלא אסרי לעם עכים ולעם מיום אלא במידי דהקרב
כגון איברי חטאת ואיברי עולה וכן ניתכין למעלה מנתערבו בניתכין למטה ומתן אחת במתן ארבע אבל חולין גמורין סרו לכולי עלמא לעם עכי׳ ולעם מיום וכן
נתערב בדם פסולי בדם התמני וכן מוכיח לקמ׳ מדאמרינן עלה בגמ׳ במאי עסיקי בגזרי גזיר במקדש ולא קאמ׳ דפליגי בהם ולקמ׳ אפרש:

רואין אותו כאילו הוא מים הקפה הר׳ סמואל מוורדוש הא דאמרי׳ בהקומץ רבה ולקח מדם הפר ומדם הפעיר הדבר ידוע מדם הפר מרובה מדם הפעיר אבל
רבנן מכחן לעולין מתין מבטלין זה את זה היכי דרים ליה מינה הא דלפילו הוי מיום היה בו מרחית דם ואל דפעמים שהוא כל
כך דבה דאי הוי דם הפר מיום מתנה מרחית דם הפעיר עד שנעשה דיהה ופסול דאם יש בו מרחית דם דקתני הייכו מרחי׳ דם נמור ולא חזותא בעלמא ומוד ים
לומ׳ אי לאו אמו׳ רואין עולין אין מבטלין זה את זה לרבנן אי אין במינו לרבי יהודה כשמערה טיפה דאמונה הוה ליה בטל ונדחה ומיהו קשה דאיפכא הוה ליה
למידק דהא דאמר בזיומ׳ פעירה דם הפר בדם הפעיר ובדם הפעיר במיום אמר בגמ׳ לא שנו אלא שנתערב במיום אמר בגמ׳ לא שנו אלא שנתערב דאמון בטל
היכי׳ דאי הוי דם פר היה לו להתבטל דאמון בדם הפעיר ואפילו מאן דלית ליה דאמון בטל בפ׳ בתרא דעל הכתף מודה מסוס דהכל נראה ונדחה ואל
דלא אמר ר׳ ש בטל כשמערה בשפע הרבה יחד כיון שמחלק בפ׳ בתרא דעל הכתף בין חבית דכפים עמודים לכרכור קטן דלא כפים עמודים ואפי׳ למאן דאמון ליה
דאמון בטל בחבית בית שתי חבית היה מודה דלא בטיל ועוד מי לא עקיבי׳ שמערה דם הפר שבכלי זה לדם הפעיר שבכלי זה שמניהם יחד לתוך כלי שלישי:

רבי

מסורת השס

בדם הפסולין כגון ברובע וכרבע או בכמחט חוץ לזמנו או חוץ למקומו:
יפפוך לאמה ולפילו הכשר רבה עליו וכן בדם התמצית יפפוך לאמ' ולף על
פי שדם הפסח רבה עליו ומפוס בזריקה כדמפרש בגמרא: ורבי שמעון מכשיר
בטמא מפרש בגמרא ואם לא כמלך ונתן כשר דלפילו לתכא קמא דלפילו
לכתחילה הי ללו מפוס בזירת מכשיר:

גמ' לא מבו דאם ים בו מרחית דס
כשר ולף על גב דרובא דמיא: אלא מבפלו
מים לתוך דם: ולעניין כיסוי דתכן בי כמי
פלב מכתערב מי אם ים בו מרחי דם חייב
לכפות בפרק כיסוי הדם: לימו כן דלפילו
נתן דם לתוך מים אם ים בו מרחי דם חייב
לכפות ולא אמרינן קמא קמא בטיל ליה:
לפי שאין דיחוי במצות דלף על פי שכידחה
טיפה דאפונה מבפל לתוך המים ולא היה
מרחיקה מיכר לפילו הכי כי הדר נפל טיפ'
מנייה מוזרת דאפונ' וניעור להכטרף עמה
וכי נפל ער שהפכו מי למרחי דם אחר וכר'
לכיסוי: ולא אמרינן הואיל ונדחה ירח דלא
סייף דיחוי שלא ברבר קרוב: שבללו זה בזה
כזית מזה וכזית מזה נתן לתוך פיו פטור
מחלקות ולפילו התרו בו: אי אפשר שלא
ירבה מין על חבירו כו' בשהות לוטם לוטה
בפיו נבלל אי לתו חבירו מיעוטו של זה
ברובו של זה ובטל המיעוט ברוב והבטל
בבל מין נוסף על הבטל ונקר בשמו ונגרע
במיעו ואי אפשר לכוין שלא יהא אחי אחד
בטל בחבירו יותר ממה שבטל אתין חבירו
בו ונמצא אתין אחד בטל ואינו יודע אי זה הוא ולא ידעינן אי מיעוריה
בבר ליה וכי אתרינן ביה לא ידעינן אפוס אלי אתרינן ביה: ופריך להתרות
בו אפו' האיסור הילכך כי אתרי בי אפוס פיגול הויא התרה אפק דילא
בדירייה תיהני חיובא: וכן בכותר ואפ"ג דאפקינה ודאי אחר אינייהו עבר
בשעת התרה אינה אפק הוא בכל אם יעבור עליו אם לא והתרות אפק
לא התרה היא: אפי אתין איסורין אבללן זה את זה אי אפשר שלא ירבה אתין
מבטל איסור ולא אתרינן איסורא לא אבטל איסורא: ואפי אינה
נותן טעם ברוב לאו דאורייתא הוא דאורייתא הוא ברוב אלא מדבנן
לפיכך אפילו אי אפשר לקיים כגון הלי בפר והלי אירי אכחא:
עיקרו אין חיוי ואין האורז בו ואחר יוצא בו ידי חובתו אל עצה דקוס אכול
אצה בפסח: ואי נתן טעם ברוב לאו דאורייתא היכי נפיק הא קל דאין
יוצאין אלא במצה שהיא אחמצת המינין דכתיב לא תאכל עליו חמץ שבעת
ימים תאכל עליו מצות דברים הבאים לידי חימוץ אתה יוצא בהן ידי אצה
יצאו אלו שאין באין לידי חימוץ אלא לידי סירחון: אלא

רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם נתערב
בדם פסולין ישפוך לאמה רבי אליעזר מכשיר
אם לא נמלך ונתן כשר: גמ' אמר רבי
חייא בר אבא אמר רבי יוחנן לא שנו אלא ש
שנפלו מים לתוך דם אבל נפל דם לתוך מים
ראשון ראשון בטל אמר רב פפא ולעניין
כיסוי אינו כן לפי שאין דיחוי במצות אמר
רב פפא הפיגול והנותר והטמא שבללן זה
בזה ואכלן פטור אי אפשר שלא ירבה מין על
חבירו ויבטלנו שמעמינה נותן טעם ברוב
לאו דאורייתא ושמעמינה התראת ספק לא
שמיה התראה מיתיבי רבא עשה עיסה
מן חיטין מן אורז אם יש בו טעם דגן חייב
בחלה ואף על דרובא אורז דרבנן אי הכי
אימ' סיפא אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח אא

רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם בהקומץ רבה פירש בקונ' דלרב הסרת יף כב
דחזיל בתר מבטל הויא דלא כר חייא ולעיל פירש בי"ג פירוש דלפיי לו
לרבי חנינא דחזיל בתר בטל ליכא כלום מקניות וכריותות דלא כרבי חייא:
הפיגול והנותר כזית מזה וכזית מזה מבללן ואכלן והתרן פטור מחלקות
אי אפשר שלא ירבה אין על חבירו כו' כשהוא
לוטם לוטה בתוך פיו נבלל אין בתוך חבירו
מיעוטו של זה ברובו של זה ובטל המיעוט
ברוב והבטל בבל אין נוסף על המבטל ונקרא בשמו ואי אפשר
כמוהו ונקרא בשמו ונגרע מאיגו ואי אפשר לכוין שלא יהא אחי אחד בטל בחבירו יותר
ממה שבטל אתין חבירו בו ונמצא אתין אחד בטל בחבירו יותר ממה שבטל אתין חבירו
כשיעור דבבר ליה פיעוריה ואתן לא ידעינן דבבר ליה לא ידעינן אפוס
אלי אתרינן ביה וכי אתרינן ביה לא ידעינן אפוס האיסור הילכך כי אתרי בי אפוס פיגול הויא התרה
אפק דילמא לאו בדירייה הוי חיובא וכן בכותר ואפ"ג דאפקינה אחד אינייהו עבר בשעת התרה
אינה אפק הוא בכל אחר אם יעבור עליו אם לא והתרות אפק לא התרה היא: עכ לפון הקונטרים:
וקשה דאם התרה בשלמתן פשיט דלפילו לפילו למאן דאמר לאו אפה התרה היכן
מצינו התרות אפק כהג דודאי עבר אלא דלא ידעינן להי מהני תלת דפיגול ונותר
וטמא ואי לא התרו אלא על אחד פשיטא דפטו לפילו למאן דאמר התרת אפק אפה
התרה דאפי לבפו אפה אותו שהתרו בו כבר כתבטל דהיכי דמי התרות אפק כגון דלאחר גמר הדבר ודאי שבבר
על מה שהתרה לכל אלא ידעינן בשעת התרה אם עובר עבירה בהנאה
שעתא אם לאו כגון הכא זה וחזר והכה את זה וכן גיר הנשה אלא
ידעינן אי דיעת אי דשתלל ועוד קשה היכי תיתייב כלל אפוס אחר מיניהו
דמיעוט הבטל ברוב אלא מבטרי עם הרוב להפליטו לשעור דאפילו היקר
אלא מבטרף לאיסור כל שכן איסור אלא מבטרף לאיסור ואם כן לפילו תמצא
לומר דהתרת אפק אפה התרה הכא פטור דאפר אלא יתערב מכל אחר
ואחר מאתו בחבירו ובבר ליה שיעור ועור קשה אם נפרש פיגול ונותר וטמא
שלשתן יחד למה לי למימר אי אפשר אלא ירבה אתין חבירו הא ודאי ים
כאן שנים המבטלין את השלישי ואכולהו ליפטר רכל אחד הוי בטל ומבטל
ונראה לי לפרש כגון דמיירי דאיכא שני זיתי פיגול ואת נותר יחד באיכא
אחת ועוד ים שני זיתי נותר וזית פיגול באיכא אחרת יחד ואכל אחת מן
האיכו והתרו בו ג' אכל פיגול אפה זו היא איכא שים בה רוב נותר
ואחרי כן לאח' כדי אכילת פרס לו אפילו בתוך כדי אכילת פרס אכל איכא
שנייה והתרו בו אל אכל פיגול בבר אפונה אפה זו היא איכא שים בה רוב
נותר שאוכל באחרונ' עתה הוי אפם כמו הכה זה וחזר והכה זה דלמא דאמ'
לתו אפה התרה פטור: ברוך ברוך לפרם דבתרי מיניהו אקל' דאקל
תרי מהני תלת ובללן זה בזה ואכלן וכגון דאקל שני זיתי אחד איסור
ותרבע זיתי שאני איסורי ובללן בקערה אחת ואכלן ואי אפשר אלא יהא רוב מין הלח ומבטל את חבירו הילכך לא ידעינן בהאי איסורא אם יש עליו שם פיגול
אפוס נותר דאיסורין מבטלין זה את זה לעטור מעשה התרות אפק כגון דאכל בפתי פעמים בכדי אכילת פרס ובאכילה דאפונה התרו בו אפוס פיגול
ובפניית אפוס נותר אינמי אפילו אכדי אכילת פרס פטור כשאכל בפתי פעמים דכשהתרה בדאפו' אפו' פיגול אפה אפק הוא דלמא יף כג
כשהתרה אפוס נותר אפה פיגול רבה ולא אפיר מתריה ביה ובפניית
חייב אפוס פיגול ולמא נותר ולא אפיר מתריה ביה ואי אפוס דאפר התרה בו אפוס דאפר התרה מיירי קאי בפתי התרות אפילו אלמא בחלמא אחת אינו
בבתרה ואתרה בו התרות התרה מיירי קאי בפתי התרות אפילו אלמא בחלמא אחת אינו
חייב אפוס אלמא דאכל ואלמא סתעון ובחרא התרה אפילו אלמא בחלמא אחת אינו חייב אפוס אלמא דאכל ואלמא סתעון ובחרא התרה אפילו אלמא בחלמא אחת אינו
בבתרה ואתרה בו בתחילה הוה התרה לכל אחת ואחת והכא אינו הרי עסוק כל אפה בתחילה ותועיל לו התרה ראשונה לא אמי אפילו הכא הכרה כתוכר
בו אתרה ראשונה כשאחר ואתרה בו אפו' נותר ובחילו אתר לו לא על פיגול אתה אב אלא על נותר ואם תאמר והא תנן בתחילה בפר' קדשי מזבח הפיגול יף יז
והנותר אין מצטרפין זה עם זה אפי אפה אחי אפות ואתר בגמרא לא אמו אלא על אחד ואם תאמר והא תנן בתחילה בפר' קדשי מזבח הפיגול
יאכל כי קרם הם כל שבקדם פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתן ול' דאתם בדלא אתיערב בטל דאיסורין אבטלין זה את זה אימי
הכא בלקות אפוס פיגול או נותר קאי לבל אתם אייתי לעבור עליו אפוס כל שבקדם פסול ועוד אתם כמי דאיסורין אין אפוס דהוי לאו אבבללות
כרתיתן בפסחים: יף כד

מתיב רבא עשה עיסה מן החטין תימא דלא אקשה ליה אכל התור כולה דקל טעם כעיקר שם מין במאכו אינו בטעמו כו' תימ' דבהקומץ רבה פריך יף כה
אההיא דתכלה בקבח למאן דאמ' בתר מבטל אזלינן אלו אי בתר מבטל אזלינן אהטעם מוה ליה דתכלה בקבח אתין
אשם' אוס כיון אים בתבלין טעם אבה רחוי לבתת בו ידי חובתו כרחמרי הכ' אם יש בו טעם דגן חייב בחלה ונאכל בפסח ובכל התור כול'
קל דטעם כעיקר ואין להקשו להך דאפתיתין אהא דאמ' בעי' פסחי' לא ליכרוך אינים אבה ומרור בזרי דילמ' לאתי מרור דרבנן ומבטל אבה דאורייתא דהתם יף קסו
אתך אמרינן הו דמבטל טע' אבה אכל אורז לא מבטל טעם דגן ועור דהת' בשאוכל כזית אבה דכי מבטל ליה כ' טעם כזי אבה אכל אם אוכל הרב אמרי:

ובפער

אלא מין בשאינו מינו בטעם מין במינו ברובא
ונשער מין במינו במין בשאינו מינו דתנן נ
נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים מאי
לאו רואין אותו ליין כאילו הוא מים לא רואין
אותו לדם כאילו הוא מים אי הכי
בטל מיבעי ליה ועוד תניא רבי יהודה אומר
רואין אותו כאילו הוין אי דיהה מראהו כשר
ואם לאו פסול תנאי היא דתניא דלי שיש בו
יין לבן וחלב והטבילו הולכין אחר הרוב רבי
יהודה אומר רואין אותו כאילו הוא יין אדום
אם דיהה מראהו כשר ואם לאו פסול ורמינהי
דלי שהוא מלא רוקו והטבילו כאילו לא טבל
מי רגלים רואין אותו כאילו מלא מי חטאת עד
שירבו המים על מי חטאת מאן שמעת ליה
דאית ליה רואין רבי יהודה וקתני דסגי לי ב
ברובא אמר אביי לא קשיא הא

נשער מין במינו מינו פירוש בקונטרים כיון דהיכ דקיימיכן
לעשות כל כמה דיהיב טעמא לא בטל כי ליכא למיקס כמי שאלי
מזלגי בחיסור למהר לבטלן נימא רואין הלז מין ושאינו מינו הא ים בו
היכר טעמא הסתם כמי לא בטל ואת אמרת מין במינו בטל מין התורה לף
על גב דאילו הים לאו מינו היה נותן טעם:
הג ולף על פי שהזכיר בקונטרים לאו רוב
לפרש שאקשה מדברכן דהא מתניתין
דחורייתא היא וכולה שמעתין כן:
לא רואין לדם כאילו מים כלומר הרש
פסול דמין במינו בטל ברובא כגון
שהמים פסולין לזריקה: הג
דלי מים בו יין לבן וחלב והטבילן הולכין
אחר הרוב לא דמי להא דתכן הרוין
והחלב לחין לף חוכמת דהכא כיון דהאי
דלי ים בו חלב עד רובו לא מחלחלי מיא ולא
דמי לחלב דמכח גבוה דמכח לו גבוה
דגבוה וכחיה ושביל הולכי אחר הרוב ואם
לא היה חפיז יין כיון שהטבילו ונתמל ממי
מקוה ורבו המים על היין טהור ואם תאמר
והא תניכן כל חמר דלא דרי על חד תלתא
מיא לאו חמרא הוא וכל שכן הכא דאיכא
חמר טובא לא בטל מיכו אם יין ולא שהני
ליה הסק דאחר מזיגה מיקרי כדאמרי בפ'
קמא דשבועות ים לוג דהכא מיירי בחמרא
מזיגא חיכף בחמרא דרפי ואין יכול לקבל
רוב מים אחין כל הייכו סווין כדאמריכ בפ'
המוכיח יין הסירו לאור דרפי וכן ים לפר בסוף הערל דאמר נתן כאם
ובטל שאה כפר עד רעבו ופירש בקונטרים דמיירי במי פירות והסתם יין ביין
מיירי אחאי כפר והלא יין גמור הוא לברך בורא פרי הגפן ולכל דבר ובין
הוא טובל אלא מיירי בחמרא דרפי ונמיכו חיכא בשאר מי פירות בר מיין
ובפ' דמכלת תקוואות תניכן לה וקאי אשאר מקיון ומי פירות והכיר
והמוריים והתמר מסוס דחמיק:
דלי אהוא אלא דוקין גרסיכן כאילו לא טבל שהרוק עב הוא וחוכך בכני
המים ואיכו בטל במים ואלא לאו דוקא שאי מיירי דבעי לאתיכי אלא
מי רגלים דדוקא הוא דאמעיכן רבותא אלא בעי לבטולינהו דכיון שעברו
מי המקוה על פיו ונפקו כאותן שבתוכו נעשו חיבור להן וטהר דמי רגלים
מים הוא תכן כמי אלא דוקין רואין אותו כאילו הם מים כלומר אף על פי
שמרחיכן חלוק במקצת אחרת שאר מים אפילו שכי כיון דמין למים הם לא
בעי רובא לבטולי אלא רואין אותן כו':
אלא מי חטאת הוחיל והן אב הטומאה וחשיבי מסו' קדושתייהו לא בטלי
אלא ברובא אלא אין שמעת ליה דאית ליה רואין ר' יהודה ואקשי' דהיכ'
דמוה מראה הבטל למראה המבטל כגון מי חטא' שאין מראיהן חלוק דסגי
למבטל ברובא ולא תמ' אותן כאילו הן יין לרוס להחמיר הא דרביה הא
דתכן לעיל אותן כאילו הן יין לרוס דרבי הוא דמחמיר בבטול כי היכי
דמחמיר במין במינו כך פירש בקונטרים ואקשי לפירושו אחר דמה ענין
האי רואין דמי רגלים ליין והלב דלעיל מאיכו מינו לא שייך בהן האקשה אבל מי רגלים לדברי רמ' שהם מים גמורים ואפילו אאלו להו האקשה אם כן מאי רואין שייך
בהו וכי מאוס דכאתכו לא יהא מים עליהם ולא תועיל להם האקשה דלא דמו למי כבע שבטל מהם תורת מים בפרק קמא דמכות ועוד בלאו סוגיא
דלעיל תיקשי ליה ריפתי לפיפא ועוד מאי קא מאכי הא דרביה אלכתי אף דמי חטאת קשיין ריפתי לפיפא לאברת הסם דאמר דאכך דאכך מי רגלים
רואין כאילו הן מים סובר כמי בית והלב רואין כאילו הן יין לרוס ועל זה פריך אאלו מכסריכן במי חטאת על ידי רוב מי מקוה דבמיעוט מי חטאת כמי הוא לן
למימר רואין כאילו הן יין לרוס על זה תירץ כלאם דאלכתי מי רגלים למי חטאת קאי ועוד אי אהיא דיק לבן והלב הוויא דרביה כי הא
מראיהן אמאי ספר הא אין במיכו לא בטל ואין במיכו חשיב ליה כיון דסוין בחדותא ועוד דבהדיא הוא ליה לאקשויי מהך ברייתא דתקניתי דקאמר רבי יסוד'
אין דם מבטל דם דמי במיכו לא בטיל והא בטלי מי חטא' במי ועוד דמי רגלי מיקרי מיכו לבבי מים כדאמריכ בסמו' בבי חרסו אב זב: הגהה ונרא' דברסיכ
מי רגלים רואין אותן כאילו הן יין וכי האי גוכא תניא בתוספתא דמסכת טהרות בפ' אחתיאל דם טמא מי רגלים שנתערבו ביין רואין אותן כאילו הן מים
נתערבו במים רואין אותן כאילו הן יין במים אם בטל מראיהן טהורים ואם לאו אפילו הן טמאים ואי אתה יודע אי דם מבטל
דם והכי פירושו דלי שהוא מלא רוקו והטבילן כאילו לא טבל מלא מי רגלים רואין אותן כאילו הן יין ולא בטלי ברובא מלא מי חטאת עד שירבו המים על מי
חטאת שיספוך רובו ולכאורה מלא טהור דלא מהני להו אפקה לטהרם כמו שפירש בקונטרים ואי אמרת בעלמא מסוס רואין זריעה להקדם כדאמרי בפר'
כל שעה וכל שכן למי חטאת דאפילו בגדי חוכלי תרומה מדרם להטאת אבל היכא דרבו בטלו מהם תורת מי חטאת ונעשה מי מקוה מאין שאעת ליה דאי'
רואין במין שאינו מינו המוך בחזקת רבי יהודה דקתני דיין לבן רואין אותו כאילו הוא יין לרוסוהכא מי רגלים כמי הוי מין במיכו אינו כדמוכח
בסמו' גבי חרסן אל זב וגבי סוין בחזקה דיין לבן ברובא במי חטאת אמאי דמין במינו בטל לרבי יהודה ומאכי הא דרביה הא דרביה מתכיתין דלמא
דמין במינו לא בעיל ובריייתא דיליף דלעיל רואין אותן כאילו הן יין לרוס לסריחה מראיהן כפר לא הוה מצי לאקשויי מתכיתין דלמא דמין

היה לרוס שם ממעט כל כך מהמים נכנסים לתוכו ים בהן שיעור להפקיע
מראיו כפר כלומר עלתה לו טבילה ואם לאו פסול הלמה מעברין מין במינו
כמין בשאינו מינו ולהחמיר דלא ליבטל ברובא כל דהו: תנאי היא דרבן
פליגי עליה דרבי יהוד וכוותיה קיימי והטבילו ולא שפך מה שבתוכו הולכין
אחר הרוב אם לא היה חפיז יין כיון שהטבילו ונתמלא ממי המקוה ורבו
המים על היין טהור כאילו הוא יין לרוס: דלי שהוא מלא מי רגלים רוקין נרסיכן:
כאילו לא טבל שהרוק עב הוא וחוכך בכני המים ואיכו בטל במים ואלא לאו
דוקא אלא בעי לבטולינהו דכיון שעברו מי המקוה על פיו ונפקו לאותן שבתוכו
נעשו חיבור להם: ותהר דמי רגלים מין המים הן: תני כמי אלא דוקין:
רואין אותו כאילו הם מים כלומר אף על פי שמרחיהן חלוק אקב מראה
מאר מים אפילו הכי כיון דמין מים הן לא בעי רובו לבטולי: אלא רואין
אותן כו' אלא מי חטאת הואיל והן אב הטומאה וחשיבי מסו' קדושתייהו לא
בטלי: אלא ברובא עד שירבו המים הין טבילה עולה לכלי עד שיספוך מהם
יותר מחצין על כלי כדי שירבו המים הנכנסין על מי חטאת: מאן שמע' ליה
דאמר רואין אותו כאילו הוא מיכוי ממראה אלו ואקשי היכי דמוה מראה
הבטל למראה המבטל: כגון מי חטאת שאין מראיהן חלוק דסגי ליה מבטל
ברובא ולא אמריכן רואין אותו כאילו הוא יין לרוס להחמיר: אף דרביה

מסורת הש"ס

הא דרבי הא דתנן לעיל רוחין לותו כחילו הוא יין תרו׳ דרבי הוא דמחמיר בביטול כי היכי דמחמיר במין ומינו ואמר לא בטיל כלל ומין בשאינו מינו כמי רוחין ליה דבטל ׃ ותיימא לן כל זמן שמרחה המשוט ניכר ברוב לא בטיל מחמי כמי ואת׳ דהיכ׳ דמרחיה׳ מוין פגום יין לבן כמי דרוחי׳ לותו כחילו חרוס ׃ ולא פגים ליה ברוב׳ מין דם מבטל תורס חור

דם אכל זריק ואכל כיקוי ׃ ורוק הטהור מבטל רוק הזב ואין מי רגלים טהורים מי רגלים של זב מטמא ואעפ״ כ הטהורות על הטמאות בכלי ׃ רבה אמר לעולם חד תנא היא וכרביה סבירא ליה והכא קאמר ברובא סגי ׃ ברלי שתוכו טהור וגבו טמא כגון שניטמא גבו בטומאת מקק דרבנן דיקיים לן תוכו חוגבו חזכיו וירין טהורין ׃ דמרינא סגי ליה בכניסת מיס לתוכו ׃ כל דהו מקפלא טבילה לפתילה דהא תוכו אין צריך טבילה ׃ ורבנן הוא דגזור עיטבולי יפה דחי אמרת דסגי ליה בטבילת גבו דילמא חיים עלייהו על מי החטאת פלא יקערבו מי המקוה לתוכו ויפסלו ולא מטביל לי לפתילת הכלי לפיכך גזרו עליו להטבילו ולפושלו וכיון דאיכא ריבויא תו לא צריך דהא טבילת תוכו חומרא בעלמא הוא והיכא דאיכא לחזותא מילי דלא תלי בטעמא לחזותא כגון לענין טבילת מקוה דהא לחזותא בעי׳ מבטלין זה את זה כדאמרן לקמן ׃ היולד כורך פסח מצה ומרור בבת אחת ולא אמרי׳ טעם מרור ומבטל ליה לטעם מצה ׃ חרסן

הא דרבי הא דרביה דתניא רבי יהודה אומר משום רבן גמליאל אין דם מבטל דם אין רוק מבטל רוק ואין מי רגלים מבטלין מי רגלים רבא אמר ברלי שתוכו טהור וגבו טמא עסקינן דמרינא סגי ליה בכל דהו ורבנן הוא דגזרו בהו דילמא חיים עלייהו ולא מבטיל ליה וכיון דאיכא ריבויא לא צריך אמ׳ רבא אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן ברובא ואמור רבנן ב בחזורתא מין כשאינו מינו בטעמא מין במינו ברובא היכא דאיכא חזותא במראה ופליגא דרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר כשם שאין מצות מבטלו זו את זו כך אין איסורין מבטלין זו את זו מאן שמעת ליה דאמר אין מצות מבטלות זו את זו הלל היא דתניא אמרו עליו על הלל הזקן שהיה כורכן בבת אחת ואכלן משום שנאמר על מצות ומרורים יאכלוהו תנו

הבהמה נתערב ביין ופעמי׳ מין הבטל נבי דלי יין לבן וחלב פעמים דאמר רוחין להחמיר כי היכי דלי ופעמי׳ להקל כגון בתתני׳ דמכשירי ליה לזריק׳ ליל דבטיל המינו׳ פלא יתבטל רוחי׳ המינו׳ לו הרוב בין להקל בין להחמי׳ ׃

כל הזבחים פרק שמיני זבחים עט

הא דרבי הא דרביה בכוליה הכא דקים לן דרבי יהודה סבירא ליה מין במינו מכוש דמכיכין לעיכוי דרבה ׃

רבא אמר ברלי שתוכו טהור כן אעפ״ דוקק לחתי כזו לה בטלומלה מי רגלי לחתי רוחין כחילו הויין ומתא לה קלי רבה אלא חתי חתוך

רבי בטעמא ותלה נקט בהתיא מפני דמרחוריית׳ לויי מהי בטעמא וכן מטמא לעיל דטעם כעיקר דרחוריית׳ דאמר כחורי אים כי טעם רבן

דחייב בחלה ותרם יוצא בה ידי חובתו בפסח ונקפה מכח לפירוש הקונטרים דפרק ניר הכשר גבי לה נפרכה לטעם כעיקר דבקדשים לפור ואכיל פירי ופירים דף נה
פם בקונטרים דלהא מילתא זהו למעוטי מאי קדשים לבל חולין מפיר בתירי מיניה דהא קיס לן מאחרי רבים להטות דבטלי ברובא וילפינ׳ מהכא להחתי דלא
לבטל אלא במלה ולרבה לית ליה טעמא כעיקר בחולין כדמפרש ואזיל מדחורייתא ברובא בטל אלא מדרבנן והכא מתעיכן ליה לרבי יוחנן בחמשת עין כל דף נו
טעמו ולא מתעו חין לוקין עליו והא דילפינן ליה בפסחים מנזיר מפרת ליתן טעם כעיקר סבירא להו לחתוראי בהדיא דהכא בעלמא הוא ולאו מילתא דף נו
הוא דהוו להו נזיר וגיעולי נכרים מני כתובים הבאים כאחד חיכמי גיעולי נכרים חידוש הוא כדאתמרינן התם ומפרת להיתר מיבטרף לחיסור כך פירוש בקונ׳
ואי לאפשר לומר כן כדאמרת בהם דמתעבידו מינו מדחורייתא בטעמא דכפתא לן אלא מדאתמר ומין במינו ברובא היינו דאתמר בכל הבשר כל דף
אמרו עליו על הילל מזיה כורכן בבת אחת בזמן שהיה שם שלשתן דחורייתא והא תאמר דקבבר חין מצות מבטלות זו את זו הילמ׳ היינו לוקה הרבה

שלשי

תנו רבנן חרסן של זב וזבה פעם ראשון ושני טמא שלישי טהור במה דברים אמורין שנתן לתוכו מים אבל לא נתן לתוכו מים אפילו עשירי טמא רבי אליעזר בן יעקב אומ׳ שלישי אף על פי שלא נתן לתוכו מים טהור מאן שמעת ליה דאמר מין במינו לא בטיל ר׳ יהוד׳ ורמינהי פשתן שטוואתו נרה מסיטו טהור ואם היה לח מסיטו טמא משום משקה פיה רבי יהודה אומר אף הרוטבו במים טמא משום משקה פיה ואפילו טובא אמר רב פפא שאני רוק דקריר׃ נתערב בדם הפסול ישפך לאמה׃ במאי קמיפלגי בנוזרין נזירה במקדש קא מיפלגי דמר סבר נוזרין ומ״ם לא נוזרין רב פפא אמ׳ דכולי עלמא נוזרי והכא בדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש קא מיפלגי מר סבר שכיח ומר סבר לא שכיח בשלמא לרב פפא היינו דקתני נתערב בדם הפסולין ישפך לאמה או בדם התמצית ישפך לאמה אלא לרב זביר ליערבי ורמינהו קשיא׃ מתני׳ דם תמימי׳ בדם בעלי מומין ישפוך לאמה כוס בכוסות רבי אליעזר אומר אם קרב כוס אחד יקרבו כל הכוסות והכמים אומרי׳ אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן ישפוך לאמה הניתנין למטה שנתערבו בניתנין למעלה רבי אליעזר אומר יתן למעלן ורואה אני את התחתונים מלמעלן כאילו הם מים ויחזור ויתן למטן וחכמים אומרים ישפך לאמה ואם לא נמלך ונתן כשר הניתנין

חרסן של זב וזבה פעם ראשון ושני טמא שלישי טהור במה דברים אמורין שנתן לתוכו מים אבל לא נתן לתוכו מים אפילו עשירי טמא רבי אליעזר בן יעקב אומ׳ שלישי אף על פי שלא נתן לתוכו מים טהור מאן שמעת ליה דאמר מין במינו לא בטיל ר׳ יהוד׳ ורמינהי פשתן שטוואתו נרה מסיטו טהור ואם היה לח מסיטו טמא משום משקה פיה רבי יהודה אומר אף הרוטבו במים טמא משום משקה פיה ואפילו טובא אמר רב פפא שאני רוק דקריר׃ נתערב בדם הפסול ישפך לאמה׃ במאי קמיפלגי בנוזרין נזירה במקדש קא מיפלגי דמר סבר נוזרין ומ״ם לא נוזרין רב פפא אמ׳ דכולי עלמא נוזרי והכא בדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש קא מיפלגי מר סבר שכיח ומר סבר לא שכיח בשלמא לרב פפא היינו דקתני נתערב בדם הפסולין ישפך לאמה או בדם התמצית ישפך לאמה אלא לרב זביר ליערבי ורמינהו קשיא׃ מתני׳ דם תמימי׳ בדם בעלי מומין ישפוך לאמה כוס בכוסות רבי אליעזר אומר אם קרב כוס אחד יקרבו כל הכוסות והכמים אומרי׳ אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן ישפוך לאמה הניתנין למטה שנתערבו בניתנין למעלה רבי אליעזר אומר יתן למעלן ורואה אני את התחתונים מלמעלן כאילו הם מים ויחזור ויתן למטן וחכמים אומרים ישפך לאמה ואם לא נמלך ונתן כשר הניתנין

מסורת הש״ס פרק ד׳ מעשה ברבן גמליאל ורבי יהושע שהיו מהלכין בדרך ופגע בהן אדם אחד ואמר להן אתם הן שאומרים כל הנוגע בחלב מת טמא ובדם מת טהור אמרו לו כך אנו אומרים אמר להן אי אתם אלא כשפים אני מביא עדים שכך אמרתי לפני אבא שאול בן בתנית בירושלים אמר להן אי אתה

פשוטת השס

הניתנין במתנה אחת כגון דס בכור שנתערב בדס מעשר בין בבלול בין בכוסות: ניתנו במתנה אחת קל שלקל דעתך הפתח דאמריכן יש בילה ומכיכן עליה שים במתנה זו משניהם ושם בכוחות יתן מתנה מזה ומתנה מזה: מתן ארבע במתן ארבע כמו דס עולה בדס שלמים או בדס חטס משניהם מעונים מתי מקנות מהן ארבע

ויקרא יד כט ומכיהם תחתונו מתן ארבע במתן אחת
מנחות יח ב כגון דס עולה בבכור מהן תחתונים: ר'

הניתנין במתנה אחרת שנתערבו בניתנין במתנה אחת ינתנו במתנה אחת מהן מתן ארבע במתן ארבע יתנו במתן ארבע במתנה אחת ר' אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע רבי יהושע אומר ינתנו במתנה אחת אמר לו רבי אליעזר הרי הוא עובר על בל תגרע אמר ליה רבי יהושע הרי הוא עובר על בל תוסיף אמר לו רבי אליעזר לא בא בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו ועוד אמר רבי יהושע כשנתת עברת על בל תוסיף ועשית בידך כשלא נתת עברת על בל תגרע ולא עשית בידך: גמ' אמר רבי אלעזר לא הכשיר רבי אליעזר אלא שני שני אבל אחר אחר לא מתיב רב דימי וחכמי אומרי אפי קרבו כולן לחוץ מאחת מהן ישפך לאמה אמר לי' רבי יעקב לרבי ירמי' בר תחליפא אסברלך מאי אחר זוג אחר וצריכא דאי איתמר בהא בהא קאמר ר' אליעזר משום דאית ביה כפרתו אבל בהא אימא מודי להו לרבנן ואי איתמר בהא בהא קאמר רבנן אבל בהא אימא מודי לרבי אליעזר צריכ' תנן התם צלוחית שנפלו לתוכה מים כל שהו ר' אליעזר אומר יזה שתי הזאות וחכמים פוסלין בשלמא רבנן סברי יש בילה והואה צריכא שיעור ואין מצטרפין להזאות אלא רבי אליעזר מאי קסבר אי קסברי אין בילה כי מזה שתי הזאו' מאי הוי דילמא תרוייהו מיא קא מדי אלא קא סבר יש בילה אי קסבר אין הזאה צריכא שיעור למ' לי שתי הזאות אלא קסבר הזאה צריכ' שיעור ואי קסבר אין מצטרפין להזאות כי מז' שתי הזאות מאי הוי ואי נמי מצטרפין להזאו' מי יימר דמלא ליה שיעורא אמר ריש לקיש לעולם יש בילה והזא' אינה צריכה שיעור והכא במאי עסיקינן כגון שנתערבו אחרת באחת רבא אמר לעולם יש בילה והזאה אין צריכה שיעור וקנסא דקנסו רבנן כי היכי דלא משתרש ליה רב אשי אמר אין בילה יזה שתי הזאות מיתיבי רבי אומ' רבי אליעזר אומ' הזאה בל שהו מטהרת הזאה אין צריכא שיעור הזאה מחצה בשר ומחצה פסול ועוד

בשלמא רבנן קסברי יש בילה פירש לפי שסבירלהו יש בילה מ"מ פסולין דהזאה בריכ' שיעור ואין מצטרפין להזאות והכ' הא"מ לית ליה בילה ואין הזאה בריכה שיעור וכגון שנפלו מים בכלוחית כשיעור מי הטהרת ובקושרי פירש רבנן סברי יש בילה כדתנן מתני' שם כמלך ונתן כפר ידו סמכיכן לחבילה ואמריכן לה התערב בלח מתערב בכולן ואי לך טיפה מזה פלח יהא לך מחברינו קנת וקסה שם כן מלי מכפיקך ליה לרבי אליעזר לדידי כמי כידוך מתניתין דים בילה דהא מכפר לכתחילה חלח על כרחין מתניתין ליכא למימר דלימא בעלמא רובא מכפר רבי אליעזר וכגון שנתן למעלה כשיעור תחתוני ועוד כרמוקי לקמן לרבנן כמי שם לא כמלך ונתן כפר הייכו דמים העליוני מיהו לקמן מוכיח ים בילה מדקתני והתחתוניס עלו לו אמר ריש לקיש לעולם קסבר ים בילה והזאה בריכה שיעור ומצטרפין להזאו' כפי בקונטרס ים בילה ברשיכן כדדרי' ים לקיש דכיון דאמ' הזאה בריכה שיעור מאי דוחקיה לימיר דלרבי אליעזר אין בילה לאקשויי מתני' ולאוקמי מתני' בשיעורי דחיקי כדלקמן ועוד ים לדקד' אי אין בילה למה לי' למימר בריכין שיעור אפילו אין בריכין שיעור כמי:

כגון שנתערב אחת בחצי הקפה הל' חייס דבישתא וכגרס כ"ב אמר ף יו ף ה
אפילו למאן דאמר אין הזאה בריכה שיעו' הכי מילי לגבוה דגברה הבל במקום בריכה שיעור ואס כן כשנתן אחת בחצי הזאה והזאה דאמרי' מן המים הכשירים: קסברי הזאה בריכה שיעור ואין כאן שיעור מהרי ים בה מן הטפולין אלא רוב שתיהן אין מצטרפין זותו למלאת הסנייה שיעור החס כדאמרינן: אלא רבי אליעזר דאמר לא סגיא ליה ובתרתי מכפר: אחי קסבר אי קסבר אין בילה אין צריכין לומכי על כך דיוסכין דלא מיבלל בכוליס: כי מזה שתי הזאו' אלא קסבר אין בילה אי אפשר שלא יבלל ומכיכן אי ייתר דמלא ליה שיעורא: אעיג רוב שתיהן מן הטפוי' ואין בשתיהן כדי הזאה כשירים: אחר רים לקים לעולם קסבי ים בילה כדאמרי': ואחי דבעי תרתי מטוס דהזאה בריכה שיעור ומצרף להזו' ודקסבי אי ייתר דמלא שיעור': הכא במאי עסיקינן כגון שנתערבו אחת באחת שיעו' הזאה מזו ומזו ונתערבו הילכך כי מזה שתי הזאות על כרחיך אלי ליה ם שיעורא שהרי לא היו מן הפסולין כלל אלא כדי הזאה אחת והוה הזה שתי ואחת באחת' לאו דוקא נקט דאס היו מן הכשירי' הרב' כל שכן דכשר כי מזה שתי הזאות דטופייכ' דכשרין מהיכא תיתי למיפסל אלא מטוס פסולין נקט לה: ים בילה גר' כדרים לקים דכיון דאת הזאה בריכה שיעור אי רוחקי לתיתר דלרבי אליעזר אין בילה לאקשויי מתני' עלה ולאוקומי מתני' בשיעורי דחיקי כדלקמן: רבה אחר לעולם ים בילה והזאה היכה בריכה שיעור ושתי הזאות דקאמר להו לתלוי שיעורא אלא קשיא הוא דלא כשתים אלא בשלשה ומכשר אחת דרבי אליעזר דבעי תרתי לאו מטוס כירוף הוא לכרפו לכשיעור: דהא קתני אין בריכה וקשיא לרים לקים:

ועוד

ועוד תניא הניתנין למעלה כו׳ אלמא יש בילה בתוספת דזבחים היתה
והא דלא פריך ממתכי כיחא ליה לאקשויי מבריית׳ ממוס דווקא
דתחתונים עלו לו הכא בתיקי עסיקינן ברובא בעליונים וקא יהיב למעלה
מיעור דתחתונים ועוד דאי מכי לאוקומא ברובא תחתונים ויהיב למעל׳ מיעור
תחתונים ועוד דאי רובא תחתונים לא היה

אומר רבי אלעזר יתן למעלה:

ניתן למטה ולא כתלך רבי אלעזר אומר
יהזור למעלה כדרמי׳ דגרסי׳ ויחזו׳
ויתן למט עד מסיק עלו לו למס פיריי׳ דמה
מניתן למטה קודם ניתיקו למעלה פמיטת
דחין עולה למס פיריים יתן לרבע במיתן
לחת היינו מיתים מהן לרבע כגון עולה או
פלמים דלמט׳ דאי לרבע מתם כגון חטאת
לחתי ניתן מיתן לחת לרבי יהושע הא רבנן
מכרי יפסיד לחת לפי פשוה למטה וזה למעלה
הא בל תוסיף מהיכא תימא ליה לא בתיתה
לחת של בכור או׳ לפשר פלא יוכלו לחלוק
לניתים ואם כן דילמ׳ יהיב מיכי לפתי קרנו
דלקח על נב דחין בילה זהו מיכול לה היו מתם
הדם לבדו והו׳ הדין במתני׳ לחת יכול להיו׳
בה מדם זה ומדם זה ואי ליכ׳ מיעור כתיבה
לפתי קרנות דלא היה ריפוחו ניכר לפתיים
אם כן היינך הקרבן כולכל דילמ׳ חלקו לפתי
קרנות ולא הועיל כלום ול׳ דים מיעור לפתי
קרנו וכיון דחין בילה חין כאן רק ספק בל
הוסיף ואפי׳ ספק זה לא יכיה קידבו ואפילו
כיהוה נמי דמים מעורבי׳ אחד ה׳ספק והכי
פריך נהי דמתערב לרבע בחת לא תיקפי
מחין בילה אכתי קופי׳ אחריתי דלא תתרץ
דבל תוסיף בדאי לוכח: בדיוק: ואם
תאמר אין זה בל תוסיף ים וליהוי מ׳ב מניין
בטביל פירי׳ בל בכור ואי פביר עוד פירי׳
בטביל עולה אין בלום אלא יעמוד פירי׳
בטביל עול׳ אחי אתנו אתן לרבע ול׳ אתנ׳
דאמרינן בל מי׳ נכרת אחרי כדדי׳ אתנו בל
חיסיף דאתנה בל בכור אינה אלא אחד אחד
אי נמי פירי׳ הוו בחותן קרן על אתנה אחת לרבע אתנה אבקרן
אני הוי תוספת: הגה

הא דקתני אין ושו עלו לו וליכא למימר לפתם פירי׳ דאו ושו קתני אמתע
יוכח ידי דמים עליונים וידי דמים תחתונים:

בגון שנתערבו אחת בחמת בי קונטרים מיעור אתב׳ מזה ומיעור אתנה
מזה ורקתני ואתן באתנה אחת בטביל בל אחד קא אמר דהיינו אני
אתנות דנאבדו אחיתן במזבח ואיתמ׳ אחי קניתי ליה אינ׳ אתנות בל הדם
בספיבה אחת דאיבא אחרוייהו אמה בספך ובי תימא אתנו אתנה דבעי אתנה
לפתם בל אחד לימא אתנות אני הדם ואחזר ואתן אני האחר ואמה ליה למימר
בלל אחת בחמת ובי תימא דפריך אתנו אתנה דבעי אתנה לפתיכת
הפיריי׳ ופריך דרילמ׳ אה אתנה אחר אתן והפיריי׳ אן הפני ואף
על גב דתחילת עולה אתנו אתנה בעיקר אתנות אינמי
בקבר התחילת עולה לא אתנו אלא אני אתנות דנאבדו דו אחת
בחת ועוד לימא דיהיב למעלה אחר ועוד אחאי לא פריך אריבא
נתערב בדם הפסולין ודם התמצית דילמ׳ אחי דיהיב אדם הפסולין
ופיריי׳ אלא ביון דפיריי׳ לא אתבטל אין לנו לפתול תערובת אתנות אתנות
פיריי׳ ואיהו לקתן אתנו אתנה אתנות פיריי׳ אף על גב דלא אתבטל
דקאמר פיריי׳ בריכין אינשבא ונראה לפרש דהכי פריך דילמ׳ אחאי קא
יהיב בו׳ דהבא ליתן לא יתן אלא אחי אתנות אחת אתנה זה ואחת אתנה זה
ואם תאמר לו אינו יתן לא הדם לא יעמוד לנו אלא דמי לבתערב בדם הפסולין
דאמרי׳ יעמוד לנו ביון דיריע דפסול מעורב בו אבל הבא דפניהם בפירי לא
אמרי׳ אמה דאם בן לעיל דקאמר דיהיב למעלה מיעור התחתונים ועוד לא
יעמוד לנו ביון דפניהם בפירים ועוד אם לומר דלמא אתנה אחת אתנה אלא
יותר ובי אתני אתערבו אחת בחמת בפרטי אתנה אחת מבל אחר ולא דמי
להניח דלעיל דיתן למעלה אמיעור תחתונים ועוד דאתמר אחי יתן למעלה ולא אמרם בתה ואין בדם הפסולין ובדם התמצית: הגה

ועוד תניא בהדיא הניתנין למעלה שנתערבה
בניתנין למטה רבי אלישר אומר יתן למעלה
והתחתונים עלו לו ואי אמרת אין בילה אמאי
עלו לו דילמ׳ קיהיב עליונים למטה והתחתוני׳
למעלה הכא במאי עסיקינן כגון דאיכא רובא
עליונים וקא יהיב למעלה שיעור תחתונים
ועוד הא תחתונים עלו לו קתני לשם שיריים
תא שמע נתן למטה ולא נמלך יחזיר ויתן ל
למעלה והתחתונים עלו לו הכא נמי ברובא
עליונים וקא יהיב למעלה שיעור תחתוני׳ ועוד
והא תחתונים עלו לו קתני לשם שיריים תא
שמע נתנן למעלה ולא נמלך יחזור ויתן למט׳
ואלו ואלו עלו לו הכא נמי ברובא עליוני׳ וקא
יהיב למעלה שיעור תחתונים ועוד מי קתני
אלו ואלו מודים אלו ואלו עלו לו קתני סיפא
אתאן לרבנן דאמרי יש בילה תא שמע
הניתנין במתנה אחת שנתערבו בניתנין ב
במתנה אחת ינתנו במתנה אחת ואי אמרת
אין בילה אמאי ינתנו במתנה אחת דילמא
מהאי קיהיב ומהא לא קיהיב בגון שנתערבו
אחת באחת נתן ארבעבמתן ארבע נמי ש
שנתערבו במתן ארבע מתן ארבע במתנ׳ אחת
וכי

וכי תימ הכ נמי בנתערב באח אי הכי אמר לו ר יהושע הרי הוא עובר על בל תוסף הכא בל תוסף מהיכא אלא אמ רבא בבלול לא פליגי בי פליגי בכוסות לרבי אליעזר איתליה רואין לרבנן לית להו רואי ובבלול לא פליגי והתני אר יהוד לא נחלקו רבי אליעזר וחכמים על דם חטאת שנתערב בדם עולה שיקרב ברובע ונרב שלא יקרב על מה נחלקו על דם תמי שנתערב בדם בעלת מום שר אליעזר אומר יקרב בין בלול בין בכוסות וחכמי אומרי לא יקרב ר יהודה שיבא ר אליעזר מתני בי בבלול בין בכוסו ורבנן בכוסות פליגי אמר אביי לא שנו אא תחילת חטאת ועולה אבל סוף הטאת דברי הכל מקום עולה מקום שיריים אל רב יוסף הכי אמ רב יהודה שיריים צריכי איצטב וכן אמר ריש לקיש לא שנו אא תחילת חטא ועולה אבל סוף חטא ועולה דברי הכל מקום שיריים אר יוחנן ואיתימ רבי אליעזר עדיי היא מחלוקת מיתי רב הונא בר יהודה קודש הם שאם נתערב בדם קדשי אחרי יקרבו מאי לאו סוף עולה ובכור ושם מקום עולה מקו שיריי לא תחילת עולה ובכור ומאי קמל דאין עולי ומבטלים זר ארת זה האי מולקח מדם הפר ומרם השעיר נפקא תנאי היא איבא דנפקא ליה מהבא ואיבא דנפקא ליה מהבא מיתיב רבא וחקריב בני אהרן וזרקו מר תל

הג אבסוף חטאת ועולה במתכה מכיחה מל עולה מיירי מהיכ בקרן מערבית דרומית דזהו מקו מיירי מל חטאת לבל במתכ רחמונה מל עולה יפפך לאתה לרבכן דאין זה מקום מיירי דדם עולה בקרן מזרחית כפונית ומיירי בקרן מערבי דרומית מיהו ל כיון דיקור דרומי חוכו מן הפסוק הלה מטעמא דבעינן הסמוך לו דומיא דמיריס פנימיים ר אין קפידה הס יתכה במזרחית כפונית להכשיר דס תחלת עולה וכן מוכיח קבת בפתוך גבי כתן למעלה ולא כמלך יחזור ויתן למטה ובעי למכוחי דמקום עולה מקום מיריס ומסתמא מלא כתן עדיין כלל מתכת עולה בלבדן:

אינפי יפכה דרך ממל ויתן תחיל בקרן מערבית דרומית מהוך מקום מיריס ויתן מיריס בפתי קרכות:

פג מאי קמלן תימא טובח קמל דיקרבו למר כרחית ליה ב מתכות טהן ד ולמר מתן אחד אף על גב דעבר על בל תגרע לו בל תוסף ומסתמ ל כיון דיכיב למס מיפ ליכה כל תוסף וגם לא מטעם בל תגרע כיון דסב ולל העמפה ומתקן קרבנו ובלא קרא כמי בריך:

תנאי היא חיכא דנפקא לה מהכא וחיכא דנפקא לה מהכא תימא למה רוחק לומר תנאי הי דבהקומץ רבה דף כג בריך ואמר עד דחיכא מן ומיכן ועולין קמיכ ועולין לימא קרא קדם הס חיפטריך דהס חיכו עיכוי לימין ומיכן ועולין תכיהו לעיכוין לעולין לאוד אפילו הוי בלא מיכו ועור קמה חליב דר יוחכן קיימא ואת קאמר ר יוחכן להכיא דרמה דולקת מדם הפר ועור קמה לימא דחיכטריך מטום דסד מיפפך לאתה כדי בלא יעבור על בל תוסף ועל בל תגרע ועור קמה דאתי מכאן כתעבו למטה ב בלמעלה דמודה רבי יהופע דיפפך ואין מפכיס זה להכשיר מזה ומתן אחת במתן ד מפכיס ועובר בל תגרע וכי תימא מטום דאתן במתן ר אי אמרת יפפך אין פייך לפלס תאתיהס כגון בכור ומעפר מנפפל לבל עולה וחטאת מכפפל דאיפפ לפלס תאתיהס יפפך עולה נדבה מאי חיכא למיימר ומיהו ל בלא דאמי דכיתכי למעלה בביתכין למטה אין לו לפפול בידי דס עולה להכשיר דס חטאת לבל הכא פאיכו פוכלו בידים אלא עומד במקומו סב ואל תעפה פאי ומיהו לרבי אליעזר קמה דמכנה דחוי ליתן פתי מתנות לבד מתנה אחת ועובר מטום בל תוסיף ובביתכין למעלה

למעלה בלמטה לה מכפר למטה הלה על ידי רוחין לפס מיס ומיהו הה נמי
חד טעמה הוה דמסוס דחוק ליה לפס מיס הוה הלה עבר מסוס בל תוסיף
ועוד כמעובר על בל תוסיף היכו מסנה בדס פסול הבל בניתנין למעלה
ולמטה וניתנין בחוץ בניתנין בפנים:

בולהו מסנה בדס לפסול מניין לפילו
בתערב בהפס כו' תימ' כי היכי
דלהלי תנה לישנרין קרה לתרוס לעולה
ולהפס למלן דכפקה ליה נמי מולקת מדס
הפר ומדס השעיר דעולי לון בטלי דילמ'
הני מילי פר ושעי מסוס לגמרי במתנותיה'
מתן לחת במתן ד'מניין לו עולה בניתנין
וכן למלן דכפקה ליה מקודם הס מנה ליה
בתערב בדס עולה דילמ' בקדמי הניתנין
מיירי דלון תמורתו קריב תימ' כיון דתניא
היה לחלי הדר ביה בפלן דתמור' דקלחר
ויבא לון הכי נמי הלה הס למה לי כו' הה
לוקימנה ברובה עליוני' בקונ' והלי דיהי'
למט לפס מירי חטה' הוה דקיימי' לבל עול'
לה מתכפרה דהה יהיב למעלה מיעור ת
תחתוני' ועוד לישנמי מיקמית לה בתערובת
חטה'ת ועולה לה סמע מינה לה מקו' עולה
מקו' סיריס דכיון דעולה לה מיתכפרה לה
זריק להו במקו' עולה שה בחיבטבה וקסה
דלריבן לחלי יס בילה והויה לה עול' בפיל
יס דס עולה מכפלר למטה ורלוי לזריקה:

נתן בחוץ ולחר כך נתן בפנים כפר
וכגון דיהיב דמיס הפנימיים
בחוץ לפס מיס דלי לאו הכי היכך חזר
ונתן בפני והלה כבר פתכפר לפמוחל לפי
מה שפי לעיל בפ"ב דמזבח חיכן לדמיס
הפנימיים דמי וכבי הלי נזבח מיירי בניתן
בפנים ונתן בחוץ מהבני' דמיס בחיבונים
לפס מיס וקלת קשה לחלי פסול בפתבני'
לפס מיס דלבפר כתב: עבפיו

תל דם דם שיכול אין לי אלא אלו שנתערבה
בתמורתה שאף מחיים תקרב מניין לרבות
תורה ושלמים מרבה אני תורה ושלמי שבאי'
בנדר ונדבה כמותר מניין לרבות את האשם
מרבה אני את האשם שטעון מתן ד'כמותו
בכור ומעשר ופסח מניין תלמוד לומר דם דם
מאי לאו סוף עולה ובבור ושמעמינ' מקו'של
מקום שירים לא תחילת עולה ובבור ומאי
קמ"ל דאין עולין ומבטלין זה את זה מולקת
את דם הפר ומדם השעיר נפקא תנאי היא
איבא דנפקא ליה מהבא ואיבא דנפקא ליה
מהבא והני תנאי מולקת מדם הפר ומדם
השעיר לא ילפי קסברי אין מערבין לקרנות
מדם דם לא ילוף דם דם לא משמע להו אלא
מקום דם מאי טעמא לא ילפי קסברי קודש
הם הם קריבין ואי תמורתו קריב ואיתך נפקא
ליה מאם שור אם שה לה' הוא הוא קרב ואין ויקרא כו
תמורתו קריבה תש נותן למעלה ולא נמלך
אלו ואלו מודים שיחזור ויתן למטה ולו ואלו
עולי לון מאי לאו דאיערוב חטאת ועולה וכיון
דיהיב ליה למעלה הוו להו שירים וקתני אלו
ואלו מודים שיחזור ויתן למטה ושמע מינה
מקום עולה בקום שירים כי את' רב יצחק בר
יוסף אמ' אמרי במערבא הבא במאי עסיקינן
כגון דאיערב חטאת החיצונה בשירים אל אביי ונימא מר כגון דאיערב בשירים
דילמא הא קמ"ל אפי' למאן דאמר שירים מעכבין חסרו אין מעכבין אל רבא תוספאה
לרבינא הא אוקימנא ההיא ברובא עליונים וקא יהיב למעלה שיעור תחתונין ועוד
הני מילי למאן דאמרו מעיקרא אין בילה מסקנא בבוסות פליגי: מתני'
הניתנין בפנים שנתערבו בניתני' בחוץ ישפכו לאמה נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים כשר
בפנים וחזר ונתן בחוץ רבי עקיבא פסול וחכמים מכשירים שר' עקיבא אומר כל
דמים שנכנסו לכפר בהיכל פסולין וחכמים אומרים חטאת בלבד רבי אליעזר אומ'
אף האשם שנ' כחטאת כאשם: גמ' וניפלוג' ליעזר בהא היכי ליעביד ניתיב בחוץ ס"ס ו
והדר ניתיב לפני' כשם שמצוה להקדים עליוני' לתחתונים כך מצוה להקדי' פני' לחוץ
וניתיב

תל דם דם שיכול אין לי אלא שנתערבה בתמורתה שאף מחיים תקרב מניין לרבות תורה ושלמים מרבה אני תורה ושלמי שבאי' בנדר ונדבה כמותר מניין לרבות את האשם מרבה אני את האשם שטעון מתן ד'כמותו בכור ומעשר ופסח מניין תלמוד לומר דם דם מאי לאו סוף עולה ובבור ושמעמינ' מקו'של מקום שירים לא תחילת עולה ובבור ומאי קמ"ל דאין עולין ומבטלין זה את זה מולקת את דם הפר ומדם השעיר נפקא תנאי היא איבא דנפקא ליה מהבא ואיבא דנפקא ליה מהבא והני תנאי מולקת מדם הפר ומדם השעיר לא ילפי קסברי אין מערבין לקרנות מדם דם לא ילוף דם דם לא משמע להו אלא מקום דם מאי טעמא לא ילפי קסברי קודש הם הם קריבין ואי תמורתו קריב ואיתך נפקא ליה מאם שור אם שה לה' הוא הוא קרב ואין ויקרא כו תמורתו קריבה תש נותן למעלה ולא נמלך אלו ואלו מודים שיחזור ויתן למטה ולו ואלו עולי לון מאי לאו דאיערוב חטאת ועולה וכיון דיהיב ליה למעלה הוו להו שירים וקתני אלו ואלו מודים שיחזור ויתן למטה ושמע מינה מקום עולה בקום שירים כי את' רב יצחק בר יוסף אמ' אמרי במערבא הבא במאי עסיקינן כגון דאיערב חטאת החיצונה בשירים אל אביי ונימא מר כגון דאיערב בשירים דילמא הא קמ"ל אפי' למאן דאמר שירים מעכבין חסרו אין מעכבין אל רבא תוספאה לרבינא הא אוקימנא ההיא ברובא עליונים וקא יהיב למעלה שיעור תחתונין ועוד הני מילי למאן דאמרו מעיקרא אין בילה מסקנא בבוסות פליגי: מתני' הניתנין בפנים שנתערבו בניתני' בחוץ ישפכו לאמה נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים כשר בפנים וחזר ונתן בחוץ רבי עקיבא פסול וחכמים מכשירים שר' עקיבא אומר כל דמים שנכנסו לכפר בהיכל פסולין וחכמים אומרים חטאת בלבד רבי אליעזר אומ' אף האשם שנ' כחטאת כאשם: גמ' וניפלוג' ליעזר בהא היכי ליעביד ניתיב בחוץ והדר ניתיב לפני' כשם שמצוה להקדים עליוני' לתחתונים כך מצוה להקדי' פני' לחוץ וניתיב

תל דם דם שיכול אין לי אלא אלו שנתערבה בתמורתה שאף מחיים תקרב מניין לרבות תורה ושלמים מרבה אני תורה ושלמי שבאי' בנדר ונדבה כמותר מניין לרבות את האשם מרבה אני את האשם שטעון מתן ד'כמותו בכור ומעשר ופסח מניין תלמוד לומר דם דם מאי לאו סוף עולה ובבור ושמעמינ' מקו'של מקום שירים לא תחילת עולה ובבור ומאי קמ"ל דאין עולין ומבטלין זה את זה מולקת את דם הפר ומדם השעיר נפקא תנאי היא איבא דנפקא ליה מהבא ואיבא דנפקא ליה מהבא והני תנאי מולקת מדם הפר ומדם השעיר לא ילפי קסברי אין מערבין לקרנות מדם דם לא ילוף דם דם לא משמע להו אלא מקום דם מאי טעמא לא ילפי קסברי קודש הם הם קריבין ואי תמורתו קריב ואיתך נפקא ליה מאם שור אם שה לה' הוא הוא קרב ואין ויקרא כו תמורתו קריבה תש נותן למעלה ולא נמלך אלו ואלו מודים שיחזור ויתן למטה ולו ואלו עולי לון מאי לאו דאיערוב חטאת ועולה וכיון דיהיב ליה למעלה הוו להו שירים וקתני אלו ואלו מודים שיחזור ויתן למטה ושמע מינה מקום עולה בקום שירים כי את' רב יצחק בר יוסף אמ' אמרי במערבא הבא במאי עסיקינן כגון דאיערב חטאת החיצונה בשירים אל אביי ונימא מר כגון דאיערב בשירים דילמא הא קמ"ל אפי' למאן דאמר שירים מעכבין חסרו אין מעכבין אל רבא תוספאה לרבינא הא אוקימנא ההיא ברובא עליונים וקא יהיב למעלה שיעור תחתונין ועוד הני מילי למאן דאמרו מעיקרא אין בילה מסקנא בבוסות פליגי: מתני' הניתנין בפנים שנתערבו בניתני' בחוץ ישפכו לאמה נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים כשר בפנים וחזר ונתן בחוץ רבי עקיבא פסול וחכמים מכשירים שר' עקיבא אומר כל דמים שנכנסו לכפר בהיכל פסולין וחכמים אומרים חטאת בלבד רבי אליעזר אומ' אף האשם שנ' כחטאת כאשם: גמ' וניפלוג' ליעזר בהא היכי ליעביד ניתיב בחוץ והדר ניתיב לפני' כשם שמצוה להקדים עליוני' לתחתונים כך מצוה להקדי' פני' לחוץ וניתיב

תורה אור דהה עולה בתמורה או בעולה לחרת:

תנן בתניתין קדשים בקדשים מין במינו זה יקרב לפס מי סהוה וזה יקרב לפס מי סהוה וכן בנתערבו בחולין תמיהין תנן
יתכנו החולים לנרבי לותו המין הדר הוו להו קדשים בקדשים מין במינו מניין לפי' בתערב בדס לפס יקרב ולף על פי סהינו
מינו ולפס בתערב תחייס לה היה קרב פ בדתנן קדשים בקדשים מין בפחינו מינו ירעו לבניה לת לפר בתערב בהפס סהלי ליבוי' נופיה ולה בעי קרה לחריכה הוחל ופניהם קרני קדשים ונ"ע דהפס בתערבו מחייס לה קרה התס מסוס רחית להו תקנת ברעייה הוה: תל דם דם להכי לישטריכי דם דם תרי זימני: והני תנאי כו' לפוס בעי' והנך תלתה תנאי דחיפליגי במילף לעולין פחין מבטלין זה לת זה מתלתה קראי בפלמ' כולהו מולקת מדם הפר ומדם השעיר לא ילפי קסברי תרי תנאי דפמעתין לון מערבין דם פר ושעיר למתן דם קרנות מזבח הפנימי ומחי ולקת מדם הפר ומדם השעיר מזה בפני עלמו ופלוגתה דרבי יוכתן ור' יהושע הי בתמכת יומה: והלי מדם דם לה מפמע להו לתכ' דהקוש' ולתנה דקדם הס: הלה מיקדם הס כו': ולין תמורתן קריב ולה למידרם ביה בהוויתן יהו לחת: כתן למעלה ולה נמלך מתני דפלוג ביה ר' לליעזר ורבנן בניתני' למעלה מנתערבו בניתנין למטה: מחי לאו פלוג תייהו בחטאת מנתערבו בעולה היה כדתכ"ר עד הפתח וקת' דחפילו לרבי יחזור ויתן למטה לכתחילה ולף על נב דנתערבו הפתח סוף חטאת ועולה: ופ"ת חד מקום הוה: הכח במחי עסיקינן ריפת דפלוג ת למטה לכתחילה כגון דחיערב תחילה חטאת החיצונה בפירי חטאת ה הפנימיות דחיכהו פירי פתמת הילכך נתן למעלה ולה נמלך דחי נמלך לרבנן יפסך פסיק דהוו להו: ניתני בפני' פחז ונותן מה בחוץ בקרנות והוי פלה כמקומו לבל מכי נתן למעלה הוו להו פירים ופירי וכיון בישוד וכר' יפמעלל דחמר זה וזה יסוד מערבי לו כר' פמעון דחמר זה וזה יסוד דרומי ולית' מר כגון דחיערב חטאת החיצונה בפירים כלומר בפירי חיצונה בחותר דהכי פפיל טפי פמקום פיריהן פוה לדברי הכל:

דלמא הני קמ"ל הני דחוקמה לף בפירי פנימית: דחפילו למאן דחמר פירים הפנימים מעכבי הני מילי כי לה יהיב מיכייהו מ' פירי לבל הפרו מקנתן לפה פתן דמיס הפנימי לבל הפרון מעכבת ופוסף הפחר ליסוד דהה הכה הפרו פירים הפנימים כפנתן דמיהן למעלה ולפילו הכי מקפרי: והה לוקימנה כו' והה דקה יהיב למטה לפס פירי חטה' הוה דקה עולה לה מיקפר' למעל' פיעור ת' מוקמת לה בתערוב' חטה'ת ועולה לה פ"מ מקום עולה מקום פירים דכיון דעולה לה מיתכפרה לה זריק להו במקום עולה הלה בחיבטבה ומחי דוחקי לאוקומ' בחטה'ת ופירים: ה"ל הני מילי הנך פיכוי דפנינן לעיל למחי דהוה קר' מעיקרה דבבלול פליגי והוה מהדרינ' לפיכוי דחיקי לאוקומ' לדדב לפי הלה תיקפי ליה הך מקנייתי' מפקב' דפיכויין הדרנה בן ולוקימנ' לפיכוי דפלוגתה דידהו בהך מקניקין בתערובות כוסות הוה ומתרוייהו קר' הליעזר דליתיב למעלה ולמט ופניהן בפרי' וחיב' דנתן למעלה ולה נמלך דברי הבל יתן למטה ולה נמלך ולו ולו ולו עלו ולחי הו' מיוקי לה רב יהודה בחטה' ועולה הוה קפי' ליה הניתנין בפנים: מתני יפפנו לחמת דלית לן רוחין ולפור לפנות בהלו מפני הפפירין פל הלו ובפמ' פריך וניפלוג נמי רבי הליעזר בהה דהה חית ליה רוחין: רבי עקיבא פוסל בחיבון: וחכמי' מכפירין בבל קרנות חון מחטה'ת החיבונה דמיפפלה מסוס וכל חטה'ת לפר יובח ונו': גמ' כפס מסנה להקדיש עליוני לתחתונים דס חטה'ת לדס עולה כדחמר בבל התדיר: כך מצוה להקדיש פנים לחון דפנים חסוב ניתיב

וניתיב לפנים והדר ניתיב לחוץ כיון דאיכא חטא ואשם דכי נכנס דמן פסולין לא פסיקא ליה: שהיה רבי עקיבא אומר: אמר רב יהודה אמר שמואל משל למה הדבר דומה לתלמיד שמזג לרבו בחמין ואמר לו מזוג לי אמר לו במה אמר לו לא בחמין אנו עסוקין עכשיו בי בחמין בי בצונן הכ נמי מכדי בחטא עסקין ואתי חטאת דכתב רחמנא למה לי לאו חטאת קאמינא לה אלא כל קדשים מתקיף לה רב הונא ברי דרב יהושע מכרי איתרבו כל קדשי לגבי מזבח לעיניין מריק ושטיפה חטא דכתב רחמנא למה לי שם חטאת אין מידי אחרינא לא והא לא רמיא אלא לתלמיד שמזג לרבו בין בחמין בין בצונן אלא חמין אלא טעמא דרבי עקיבא מחטאת וכל חטאת דתניא חטאת אין לי אלא חטאת קדשי קדשים מניין תל כל חטאת קדשים קלים מניין תלמוד לומר כל חטאת דברי רבי עקיבא אמ לו רבי יוסי הגלילי אפילו אתה מרבה כל היום כולו איני שומע לך אלא חטאת יחיד חטאת ציבור מניין תלמוד לומר כל חטאת ואין לי שא חטאת נקבה חטאת זכר מניין תל וכל חטאת וסבר רבי יוסי הגלילי האי קרא להכי הוא דאתא והתניא רבי יוסי הגלילי אומר לפי שמצינו כל העניין כולו אינו מדבר אלא בפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים לפסול פסולין אבירת הבליעה ולעמוד בלא תעשה על אכילתו אמרו לו חטאת שנכנס דמה לפנים ולפנים מניין אמר להן הן לא הובא לדבריו דרבי עקיבא קאמר: מתני׳ חטאת שקבל דמה בשני כוסות יצא אחד מהן לחוץ הפנימי כשר נכנס אחד מהם לפנים רבי יוסי הגלילי מכשיר בחיצון וחכמים פוסלין אמר רבי יוסי הגלילי מה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ לא עשה את המשויר כיוצא מקום שאין המחשבה פוסלת בפנים אינו דין שלא נעשה את המשויר כנכנס נכנס לכפר אף על פי שלא כפר פסול דברי רבי אליעזר רבי שמעון אומר עד שיכפר רבי יהורה אומ אם הכנים שוגג כשר כל הדמין פסולי שנתנו על נבי המזבח לא הרצה הציץ אלא על טמא שהציץ מרצה על הטמא ואינו מרצה על היוצא: גמ׳ תניא אמר רבי יוסי הגלילי קל וחומר ומה במקום שמחשבה פוסלת מחוץ לא פסל דם שבחוץ את שבפנים מקום שאין מחשבה פוסלת בפנים אינו דין שלא יפסול דם שבפנים את שבחוץ תל אשר יובא מדמה אפילו מקצת דמיה אמרו להם קל וחומר ליוציא מעתה ומה במקום שאין מחשבה פוסלת בפנ ם פוסל דם בפנים את שבחוץ מקום שמחשבה פוסלת בחוץ אינו דין שיפסל דם שבחוץ את שבפנים הרי הוא אומר אשר הובא הנכנס פוסל ואין היוצא פוסל ותהא מחשבה בפנים פוסלת מקו ומה מקום שלא פסל דם שבחוץ את שבפנים מחשבה פוסלת בחוץ מקום שפסל דם שבפנים את דם שבחוץ אינו דין שתהא מחשבה פוסל בפנים הרי הוא אומר ביום השלישי מקום

עכשיו בין בחמין בין בצונן דמזוג ליה ליפסח דיתירה הוא דבמזג ה על החמין היו עסוקין וכה לומר ולרבי יוסי הגלילי נוכן מכדי ליתרבו כל הקדשים לענין מריקה ושטיפה תימה דילמא רבי עקיבא סבר לה כחתן דאמר קדשי קדשים טעונין מריקה ושטיפה ולא קדשים קלים ואתי חטאת לרבות קדשים קלים:

ת״ל כל חטאת בל בריש הלו עובריס דף מג דפלגי בדרשה הכל ובכורות אין לי אלא חטאת נקבה חטאת זכר מניין תימה כיון דכבר ריבה חטאת ביבור ליתרבי ליה חטאת זכר דאין נקבה בביבור ואי הוה גרסינן ליפסח ניחא תימה לרבי יוסי הגלילי דכפקא ליה מהכן לא הובח ת תיקשי לי דאין לי אלא חטאת ביבור זכר כנון פעיר דראשם חודם חטאת יחיד ונקב מכיי: ותהא מחשבה פוסלת בפנים מקל וחומר תימה מה לחוץ שכן פסל בו מאי קדשים תלמר בפנים אלא דם ועוד מה לחוץ שכן פסל בו אלא חטאת ועוד מה לחוץ שכן פסל בו בשר תלמר בפנים אלא דם ועוד מה לחוץ שכן נפסל בכל מיבוי דם היוצא תלת בפני דתי כפסל אלא לכפר: מקום

ניתיב בפנים והדר ניתיב בחוץ דהא לר׳ שימעון מאי דמים הנכנסין להיכל כשירין חוץ מחטאת ואשם כדקתני מתני׳: כיון דאיכא חטאת ואשם מ שם ניתכר דמם בדמים הפנימיים ולא אתי למימר יתן בפנים ו׳ אחר יתן בחוץ מפוס דמיפסלי חיכוכו לא קתר אלא ואם תאמר ליפסל נהיו לחיכוכי להכשיר פנימיים למיפסליכהו לא קתר אלא ו׳ זוטא פורס אור להתיז עד מקיעת החמ׳ ויפסלוס מחיליה׳ ויפסכם לאחה: תפל דרבי עקיבא דמפת׳ ליה מאי כל הדמים בכלל כל חטאת תאמר יוכח מדפ׳: למה הדבר דומה לתלמיד פמזג לו לרבו יין בחמין וכו׳: לא בחמין אנו עסוקין וכיון מאכי תומר לך מזוג סתם בחמין הייתי תומר לך עכשיו הכי תומ׳ לך בין בחמין בין בצונן כלום׳ העוסק בדבר תי׳ר׳ל להזכירו כמדבר בו ואם מזכירו בדעתו להוסיף לחבי׳ עמו ותומר לף זה מהייתי עסוק בו ויהא בכלל: הכא כתי מכדי חטאת עסיקינן ואתי כולה פרשה חטאת דכתב רחמנא למה לי לכתוב ואם יוכח מדמה וגומר: הלא תימה חטאת לא תיפסל מכן מביכו חטאת נכנסת להיכל בחטאות הפנימיות: מיכדי ליתרבו כל הקדשים לעיל מהאי קרא לעניין מיהוי מעונים מריקה ושטיפה כלי מתכות ם מניתבלו בהן כדילפיכן בפרק דם חטאת ודקדם קדשים היא ופתיך ליה וכל חטאת תאמר יוכח ואי מאי קדמי׳ כמ׳ מיפסל: למה לי למיכתב חטאות ליכתוב ותאמר יוכח מדמה ס׳ת חטאת דווקא קתמר: הא לא תימה כו׳ מסקנ׳ דקושיא היא: הלא חטאת יחיד דאף כתיבי הך פרשת חטאת הכל פרשת אשם ופרש׳ שלמים ותודה אתה מל יחידים כלפי ליה סתם חטאת יחיד ניקיב׳ הוא לאכי הוא דאתו לחטאת מחיכוכה מנכנס דמ׳לפנים: הב כל העניין הזה היכו מדבר כו׳ולב׳ לפי שמיכוכו ותדרבכן פליגי בתב דמוקמינ׳ ליה לפסול חטאת החיכוכי׳ מנכנס דמה לפנים ותאמר להו אין המקרא מדבר אלא בפנימיו׳: סדמה נכנס לפנים מפוה ותאמר קרא סתם תירע בהן פסול יפרפו תבית הבירה בעזרה ולא חוץ לב׳ מחנות כמפורש כדכתב בהאי קרא בקדש בית סתם תפרף סתהא סריפתה בקדש וליתן לא תעשה על אכילתן בין כשרין בי׳פסולי׳ כדכתיב לא תאכל דכמקומן לא כתמר להו על אכילתן וכתבו כאן תאמרו לו לרבריך חטאת החיכוכות: מנכנס דמיה לפנים מכיין מנפשלה: תאמר להו הן לא הוב׳ את דמה כתב גבי פעיר החטאת שפרפו בני אהרן ויקתמר להו מסס הן לא הוכח את דמ׳הא הוכח ברין מרפוס: לרבריו דרבי עקיבא דמוקי ליה בהכי ומרב׳ והולך מאי קדמי׳ קתמר דאין לו לרבות בו אלא חטא׳: מתני׳ יכא אחד מהם לחוץ לעזרה הפנימי כשר וכאן תמנו מתכותיו והקרבן פוסלו: נכנס לאחר מהן לפנים להיכל מכשיר בחיכוך בשר ומנחה פוסלין וטעמייהו מפרש בגמרא: ומה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ כלומר מה בחוץ שהיא מקום שהמחשבת פוסלת בו אם חישב בשחיטה על מנת לזרוק דמה בחוץ: פסול לא עשה אלא מוכיח מקנת הדם בחוץ: את המעוור בפנים כיוצא כדאמרינן הפנימי כשר וטעמא יליפינן בגמרא: מקום שאין המחשבה פוסלת בפנים אלא סתם על מנת ליתן את הניתנין בחוץ בפנים: גמ׳ כשר כדאמרינן בפרק כל הפסולין: תינו דין כולו לא פסל דם שבחוץ את דם שבפנים אם הוכיח את הפנימי כשר מדמ׳ לפי מקנת תדלה כתב את דמה רבי אפי הגלילי לטעמ׳ דאמר הלי קרא בחטאת הפנימית כתב ופסול דחיכוכו מנכנס דמה לפנים שהיא והיא כולי מסת הב תאמר להן קל וחומר ליוכח מעתה מהסת׳ דלוקין מתון הלי קרא להכי הנכנס פוסל את המעוור ואין היוכח פוסל את המעוויר דמדמ׳ מיעוט הוא דמה של מבוחות ולא דמה של יוכחת: ותהא מחשבת פוסלת כו׳ לא בתב גר׳ לה במילתי׳ דר׳ יוסי הגלילי דהא לדידיה ליכא למיבעי׳ הרי הוא מחשבת חוץ למקומו פליגי דמוקימנ׳ בפ״ב: תניהו לעניין חוץ: ולהכי נקט ליה בלשון פליגי דאין מחשבת פוסלת אלא אם כן מחשב בדם: ובשר ותימורין כגון חוץ לעזרה מבפנים היתר הבמות מצויין פלפתך בו לאפוקי מחשב הכנסה דלא מקום בשר ותימורין הוא: ולא תהא מחשבת חוץ למקומו פוסלת בקו ממחשבת הכנסת פגול זה הוא חוץ למקומו דאיכא מפיק לתרויהו מקרא אחריכא והוא דפרש קדושים תהיו

מקום מעולם פירשתי לעיל בסוף פ"ב ולא תהא מחשבה פוסלת בחוץ מקל וחומר:

תימא כיון דלא ידע דרש דרשינן זה חוץ למקומו ופיגול זה חוץ למקומו בלאו קל וחומר כמי לא תהא מחשבה פוסלת ואת לא תהא יכולת

חוץ פוסלת בלא לכפר קל וחומר מבפנים מלא פסל את המשומר וגם חטאת דווקא מקל וחומר ול"ל כיון דכפר לן מקרא דכתיב כפשטיה הוא הדין כל דמים: דמים ולא בשר לקמן דרשי דמים מל זו לא דמים אחרי וקב' קשה לי למשוטי בשרים הא לכתיב פתח כיו' מיבא בשר חוץ למחיצתן כאשר פי' בקונט' ודם היוצא קל וחומ' מבשר אחרי ועוד כפר לן מהן הוצא את דמים וגו' יכפר מלא הכנסתם את דמים לפנים יאמרו לא הוצא את דמים מעל הקדש מעת שיצתה מחיצת יאמרו לו פנימה היתה הכי דרשינן לי לקמן בפרק טבול יום ולא דק לקמן דריש מ מבפקדם היתה וכ"ע בפ' כילד פולי דרשים לעיכיין בשר היוצא ועוד בפרק בתרא המקשה דחיכה תנא דלא דרי' התם ובשר בשדה לעיכיין יוצא: לא נצרכ' אלא לדרך מעופם פירוש בקונ' כגון גגין ועליות בית קדשי הקדשים בלולים וקשה דבהקומץ רבה דרשי רבנן מל הקדם בלא יבא מבית לפרוכת ומל פני הכפרת בלא ימות ופריך ליכתוב ז' הקדם ומבי' לפרוכת ולא בעי מל פני הכפורת ומפני למעוטי דרך מעופם והשתא למה לי קרא תיפוק לי דרך גגין לרבתא ומל יבא דמשמע דרך ביתה כדמשמעטי בפ' דם שמואל טמא מכבד דרך גגין להיכל ובראה לפי' דבשבועות מיירי כשפיחת את התיקרה מבל הבא כשנכנס דרך לול שהיה בעליית בית קדשי קדשים שבו היו מעלים את הסולמי בתיבו' דרך בירה הוא דלכך נעשה חומי כמו שפירש בקונטרים במכחות שתחך החומה מלפני ולפני' ועשה פתח בדרום או בשפון ונכנס בלא נכנס בפת' שבמזרח שהיו פניו למערב ועוד פי' בקונטרי' התם חומי נכנס בפתח מזרח וסדר כהלכתן והילכתה בסדרין לא מיחייב דאל פני בעיכן שיהו פניו אל פני' מזרחיים אל כפורת ועזר ים לפרש דרך מעופם כגון דרך לול שהיה לחורי בית הכפורת כדאמר בסוף יומא מקומן שני לפר כהן והשעיר הוי יעקב דאולידם למת לי קרא למעוטי בהקומץ רבה דרך מעופם תיפוק לי מדכתב ומל יבא כדדייקינן הכא והא הבאה כתיבא ביה ים לחלק בין הבאת הדם לביאת גוף הדשן: כשרפין

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

מקום שיהא משולש בדם בבשר באימורים ולא תהא מחשבה פוסלת בחוץ מקל וחומר ומה מקום שפסל דם שבפנים את שבחוץ אין מחשבה פוסלת בפנים מקום שלא פסל דם שבחוץ את שבפנים אינו דין שלא יהא פסול בחוץ ת"ל לומר לומר שלישי חוץ לזמנו פיגול חוץ למקומו בשר הנכנס לפנים כשר שיהא בדין שפסל ומה במקום שלא פסל דם שבחוץ את שבפנים כשר היוצא לחוץ פסול מקום שפסל דם שבפנים את שבחוץ הנכנס בפנים אינו דין שיפסול הרי הוא אומר מרמה דמה ולא בשר קל וחומר מעתה ומה במקום שפסל דם שבפנים את שבחוץ בשר הנכנס לפנים כשר מקום שלא פסל דם שבחוץ את שבפנים בשר היוצא לחוץ אינו דין שכשר הוא הרי הוא אומר ובשר בשדה טריפה לא תאכלו כיון שיצא בשר חוץ למחיצתו נאסר תנו רבנן פנימה אין לי אלא פנימה היכל מניין ת"ל לומר אל הקדש פנימה ויאמר קודש ואל יאמר פנימה אמ' רבא בא זה ולימד על זה מירי דהוה אתושב ושכיר דתניא תושב זה קנוי קניין עולם שכיר זה קנוי קניין שנים יאמר תושב ואל יאמר שכיר ואני אומר קנוי קניין עולם אינו אוכל קנוי קנין שנים לא כל שכן אילו כן הייתי אומר תושב זה קנוי קניין שני' אבל קנוי קניין עולם יהא אוכל בא שכיר ולימד על תוש' שזה קנוי קניין עולם וזה קנוי קניין שנים ואינו אוכל אל אביי בשלמא התם תרי גופי נינהו ואף על גב דהוה ליה לקרא למכתב נרצע לא יאכל ואידך אתי בקל וחומר מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב ל"ה קרא אלא הכא כיון דאיכא דאיפסלי' בהיכל הכ' לפניו ולפני מאי בעי אמר אביי לא נצרכא אלא לדרך משופש אמ' ליה רבא והא הבא כתו' ביה אלא א' רב' כל מידי דחשי' עליה לפני ולפני' לא מיפסיל בהיכל בעי רבא

פר העלם דבר של ציבור ושעיר ע"א שהכניס דמן לפני' מהו מי אמרי' אל הקודש פנימ' קרינ' ליה פנימה כל היכא דלא כתיב אל הקדש פנימה לא קרינן פנימה או דילמא של מקומן הוא ואם תימצי לומר של מקומן הוא פר ושעיר של יום הכיפורים שהיזה מרמ' על הבדים והוציא להיכל והכניסן מהו מי אמרינן מקומן הוא או דילמא הואיל ונפק נפק ואם תימצי לומר הואיל ונפק נפק היזה דמן על הפרוכת והוציאו

מסורת הש

תהיו מיבעי ליה כדפרי' מקום מעולם בבר היוצא לחוץ פסול: מובפר בפרה נפק"ל לן לקמן דמה ולא בבר דתרי דמה כתיב לפר יוצא מדמ': והן לא הוב' לת דמה חד למעוטי בבר קו לבבר העשוי מעתה פלא יפסל בפרה בלא מחיצו מעמע ודרים ליה לכל הבשר טעון מחיצה טריפ הוא ולא תקשה

תורת כהנים

מהן לא הובא לת דמה מל הקדם פנימה: תמר להן מעת הכנסתם לפני' תמר הן לא הובא לת דמה מל הקדם פנימה מעת חוץ למחיצתה יצת' תמרו לו פנימה היתה הכי דרשינן ליה לקמיה בפרק טבול יום הן לא הובא ובו' פנימ' תן לי מלא מבכר דמה לפני ולפניכם: בא זה ולימד על זה הקדם פנימה ולא כתב פנימה הייתי תומ' קדם זה לפני ולפני: בא פנימ' מהוא יות' ולימד על הקדם מהוא היכל: תוסב כהן וסביר לא יהא קדם: קנוי קניי' עולם כרבע מתיובב תפלן ער היובל: קניין מכיס עבר עברי מעתיד לפלת בסביעית: לא יהא בל בתרומה מחין גופו קנוי לכהן: בפלתא הכם תיכ לתימר בפני מקרקות מתומי' בא זה ולימד על זה: דתרי גופים כיכהו תין לזהרתו מל זה כ כמתמעו מל זה וכל אחד תלמד על עצמו ותי מסום דחיכה למיפרך נכתב בנרבע בהדיה ולא נבעי מכיר הוה ליה מכיר כו' כלומ' לאו מסום דבמתמעו הוה ל"ל מסום דחתי בקו': ותיכה למפוי מילתא דחתיה בקו טרח וכתב ליה קרא המתה דמתימי כל מכן דמפי' מכיכן בא זה ולימד על זה: ל"ל הכא דאזהרה לפני ולפניכם לבלו היכל היה דהה לא יכנס ולא יבנם לה חלא דרך היכל תי' כאן ל"ל פסול היכל וכיון דמהיכל חיפסיל ליה לפניו ולפניכם מאי בעי הכא למיפסל תרי פסולו ועומד והיה לו לפר היכל ולימתוק מלא יפנה מקרא מל חנם מהיכו תלמד כלום: לא נצרכא הא פנימה הא לדרך: מסופם מלא כדרכו כגון דרך גגין ועליות בית המקדם בלולין דהשתא הופרך ללמד על עצמו ואי מסום דחתי בקו נתפילו הכי טרח וכתב ליה קרא: ומסופם עקום כך מתו במכחות בהקומץ רבה: והא הבאה כתיב ומם ע"ג דלא מיפסיל ל"ל דרך הבאה: ל"ל תמר רבה לעולם דעיילה דרך פתחי ותפמעינן קרא דהיכא דחפיב עליה מתחילתו: להכניסו לפניו ותחילת הבאתו להיכל על תכ פניו הי ולא מיפסיל עד דמטי לפניו ומם החזירו לחוץ כפר: פר הפלם דבר מתנות כפרתו בהיכל ו והכניסו לפניו ולפניו: מהו מי אמרינן כל היכא דקריב' ביה פסול דל הקדם בגגין בחטאת החיצונות: קרינן ביה פסול דכתיב בו' דהה כי הדרי כתיבי: תו דילמ' מלא במקומו הוא והויל הכנסה ומיפסיל והוציאן להיכל להזו' על הפרכת כמפטן מקומן הוא מהרי הזקקו לפס תחילתן: תו דילמא כיון דנפק בעפייתו על מבואו נפיק ליה לגמרי והוא ליה מלא מקומו:

והוציאו

והוציאו למזבח ואם יצאו קרינא ביה תיקו:
נכנס לכפר: תניא רבי אלעזר אומר נאמר
כאן לכפר ונאמר להלן בקדש כל אדם לא
יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקדש מה
להלן בשלא כיפר אף כאן בשלא כיפר רבי
שמעון אומר נאמר לכפר ונאמר להלן את
פר החטאת ואת שעיר החטאת לכפר מה
להלן בשכיפ' אף כאן בשכיפ' במאי קמיפלגי
מר סבר דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מפנים
ומר סבר דנין בהמה מבהמה ואין דנין בהמה
מאדם: רבי יהודה אומר כו': הא מזיד
פסול בשכיפר או בשלא כיפר אמר ר' ירמיה
ממשמע שנאמ' ואת פר החטאת ואת שעיר
החטאת אשר הובא את דמם אל אהל מועד
לכפר בקודש מה תל והשורף מה תלמו לומ'
והשורף לגופיה איצטריכ'א מה תלמוד לומר
חטאת חטאת לפי שלא למדנו אלא לפר ושעי'
של יום הכיפורי' שנשרפין אבי הדשן מטמאין
בגדים שאר נשרפין מניין תלמוד לומר חטאת חטאת דברי רבי יהודה ר' מאיר אומר
אינו צריך הרי הוא אומר ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת שאין תלמוד לומר
לכפר מה תלמוד לומר לכפר לימד על המתכפרין שהשורפן מטמא בגדים ורבי
יהודה לכפר לא משמע ליה מאי טעמא לאו משום דמיבעיא לי לגזירה שוה:

נשרפין חביות הדמן פי' בקונטרי' כדי נסבה דעיקר על ספך הדמן יעוף בפר העלם דבר כתב ולא דק דלא בפר העלם כתב אלא בפר כהן משיח אית הדין עמיה דכדי נסבים ויש לפרש דכהי קאמר מאותן הנשרפין לחביות הדמן לא מיבעיו משטמי בגדים שלא אלו בלבד מניין לרבו פר כהן משיח כו' וכפי לי מהך דרשה מי נפקא לן שריפת בית הדמן בפר הכיפורים:

הדרן עלך כל הזבחים

המזבח מקדש כו' רבי יהושע ורבן גמליאל אומרים לפרושי הך ריפתא

ף כג וכי מה ענוכה בחזקת הבתים דר' יסמעא ורבי עקיבא קמפרשי בפיפת חזק' דרים: היא העולה פי' בקונ' היא משמה כהוייתה תהא מעלתה על המוקדה וקס' רבנן משמע משמע דהיא מיעוטא הוא ולא ריבויא אלא תנא חזקת תורת העולה סמיך: הנסכין

המזבח מקדש הראוי לו רבי יהושע אומר כל הראוי לאישים אם עלה לא

ירד שנאמר היא העולה על מוקדה על מוקד' שהיא ראויה
לאישים אם עלתה לא תרד אף כל שהוא ראוי לאישים אם עלה לא ירד רבן גמליאל
אומר כל הראוי למזבח אם עלה לא ירד שנאמר היא העולה על מוקד' על המזבח
מה עולה שהיא ראויה למזבח אם עלת' לא תרד אף כל דבר שהיא ראוי למזבח
אם עלת לא תרד: אין בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדם
והנסכים שרבן גמליאל אומר לא ירדו ורבי יהושע אומר ירדו: רבי שמעון
אומר הזבח כשר ונסכים פסולין הנסכים כשירין והזבח פסול אפילו זה וזה פסולין
הזבח לא ירד והנסכים ירדו: גמ' ראוי

הדרן עלך כל הזבחים שנתערבו

המזבח מקדש אפילו דבר פסול מעלה למזבח קדשו המזבח ליפסות לחמו ואין מורידין אותו:
למעוטי קמכים אלא קדשו בכלי לאחר קמיצה אלא הוברר לחלק גבוה דאע' דקריב' המנחה קריבה כולה ובקמיצ' אלא מיקן כלי אין זה מבורר למזבח: רבי יהושע אומר כו' הני תנאי פליגי בפירוש דאית הרחוי לו דמקמיץ דמתני' רבי פתח מתניתין את הרחוי לו למעוטי פחין רחוי לו והדר מפר' ומאי כיהו רחוי לו לרבי יהושע רחוי לאיסים שנפסל ולא דם פסול ונכסים פסולי פחיו לאיסים אפילו דם ונכסים: ואין לך למעט אלא מה אלא נאמר לחלק מזבח מעולם ומאי כיהו קמכים אלא קדם מעולם לאיסים לאחם: היא העולה על מוקדה דבר שהיא למוקד ועולה הוי בהוייתן יהא ולא ירד: היא מעמע בהוייתו תהא מעולה על מוקדה אף כל פרחוי לאחמים לאפוקי דם ונכסים פסולים דבעי בפני עצמן כדמ' ולאו מוקדה יליף אלא לדברי רבי יהושע: אלא הדם והנסכים רבי פמעון סבירא ליה בנסכים אל זבח כדברי יהושע ודרש ובנסכים דכתיב בסיפא: אין בין דברי רבי גמליאל טעמא לחריכא אית ליה כדמפרש בגמרא: אם הזבח כשר והנסכים פסולין כגון שיצאו או נטמא או הזבח נפסל: והנסכים כשרין הואיל והם באים בגללו נפסלו עמו ובכולה תורת הקרבה מהן הזבח לא ירד דמזבח קדשו:

דלמכי כתב ויצא עד דכפיק מכוליה מזבח אלא יעמוד בין המזבח ולפרכת בפנת מתנות המזבח שלא בין המזבח לפתח לבר המזרח הכא חד מקום הוא אחין ספסל מזבח בנתים ולא הויא הכנסה אלא מקומה: או דילמא רחמנא סמיה אכי מקומות דכתיב ביה יציאה עד שיכפר בהיכל: ואין הפין מרצה על היוצא רחמנא בפ"ב הא ליכו כופא אלא עון טמא ואע"ג דפסולין מעלו לא ירדו תרצויי מיהא לא מרצו: הג בתכ ר' אלעזר אחר כאן לכפר בקדש וכאן לכפר בקר' מה להלן בפלא כיפר אף כאן בפלא כיפר רבי שמעון אומר נאמר להלן לכפר בקדש מה להלן בפלא כיפר אף כאן בפלא כיפר: ר' אלעזר אומר להלן לכפר בקדש וכאן לכפר בקדש מה להלן בשכיפר אף כאן בשכ

הנסכין כשירין והזבח פסול אי איפשר להתיר להקטיר כשירין כיון
דהזבח פסול הלה כלומר כשירין מפסול עכשיו למעוטי מאי אי
למעוטי קטרת קאתי הא תנא ליה סיפא וכן ריבוע וקרבע קתני בסיפא ולא
הוה ליה למיתניא רישא לו הלה המזבח מקדש את הפסולין ולמעוטי קמבעי
הלה קדשו בפני עצמן לכתורה אפילו הניחו דרך פורש מן

ראוי לו אי שאין ראוי לו לא למעוטי מאי אמ׳
רב פפא למעוטי קמצין שלא קידשו בכלי
מתקיף לה רבינ׳ מאי שנא מדעולא דא׳ עולא
אימורי קדשים קלין שהעלו לפני זריקת דמן
לא ירדו נעשו לחמו של מזבח הנך לא מחסר
מעשה בגופייהו הני מחסרי מעשה בגופייהו:
רבי יהושע אומר כל הראוי לאישים כו׳:
ורבן גמליאל נמי הכתב עולה על מוקדה
ההיא לאהדורי פיקעין הוא דאתא ואידך
לאהדורי׳ פיקעין מנא ליה נפקא ליה מאשר
תאכל האש ואידך ההוא מיבעי ליה לעבולי
עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיבולי
קטורת ותני רבי חנינא בר מינומי ברבי
אלעזר בן יעקב אשר תאכל האש את העולה
על המזבח עיבולי עולה היה מחזיר ואי אתה
מחזיר עיבולי קטורת ואידך לאו מימילא שמ׳
דעיבולי עולה מהדרינן: רבן שמעון בן
גמליאל אומר כל הראוי כו׳: ורבי יהושע
נמי הכתב מזבח ההיא מיבעי ליה מאי קאמר
רחמנא כל הראוי מוקדה מזבח ואידך מזבח
אחרינא כתב ואידך חד להיכא דהיתה לה
שערת הכושר ואידך כיון דפסולין נינהו
ורבינהו רחמ׳לא שנא היתה לו שערת הכושר
לא שנא לא היתה לו שערת הכושר:
רבי שמעון אומר הזבח כשר כו׳: תניא רבי
שמעון אומ׳ עולה מה עולה הבאה בגלל עצמה
אף כל הבאין בגלל עצמן יצאו נסכים הבאין
בגלל זבח ר׳יוסי הגלילי או מתו׳ שנ׳כל הנוגע
במזבח יקדש שומע אינו בין ראוי ובין שאינו
ראוי תלמוד לומר כבשים מה כבשים ראויין אף כל ראוי רבי עקיבא אומר עולה מח
עולה ראויה מאי ביניהו אמר רב אדא בר אהבה עולת העוף פסולה איכא ביניהו מר
מייתי לה מעולה ומר מייתי לה מכבשים ולמאן דמייתי לה מכבשים הכתב עולה אי
כתב כבשים ולא כתב עולה הוה אמינא אפילו מחיי כתב רחמנ׳עולה ולמאן דמייתי
ליה מעולה הא כתב כבשים אי כתיב עולה ולא כתב כבשי׳הוה אמינא אפילו מנחה
כתב רחמנא כבשים מאי איכ׳בין הני תנאי להני תנאי דמתניתין אמ׳רב פפא קמצים
שקדשו בכלים איכא בינייהו לתנא דידן ירדו לתנא דמתניתין לא ירדו ריש לקיש
אמר מנחה הבאה בפני עצמה לרבות כולן לא תרד לדברי ר׳יוסי הגלילי ורבי עקיב׳

תרד

והנסכים ירדו מאי מזבח מקדש פסולין הלה בבחין בגלל עצמן הבל מה
הבחין בגלל אחריס כדילוף רבי מעון טעמייהו בגמרא מפרש:
גמ׳ למעוטי מאי אלא קרוה למזבח לדברי הכל ואימורי׳קדמי׳ קלים
לפני זריקה דמן אלמן קובעתן לחלן גבו לעניין מעילה מה אי׳ן בקדמי
קדשים אחן מתחילתן לגבוה: ואימורין
עולין למזבח הבל קדמים קלים הן בהן
מעילה אפילו באימוריהן כדתני בתורת
כהנים את קדמי ה׳ המיוחדים לפס: יכול
קדשים קלים הבל לאחר זריקת דמים יש
מעילה באימורי׳ דכפקא לן וכל חלב לה:
לרבות אימורי קדשים קלים לאחר זריקת
דמים למעילה ואפילו הכי קאמר לה ירדו
בגופייהו דאיפסילן בדבר אחד הוה׳
להאדוריה פוקעין דבלחו אפסולין קאי
אלא מכפרין: פפוקעין מן הקידה
איסיקלטיר וקאמר קרא למוקדה דעל
מוקדה מפמע מוקד פהיה לה כבר: אפר
תאכל האש כו׳ קרא יתירה הוא דפפיט
דדפן מאפר תאכל האש פוא אלא לדרפת
אחת: אפר תאכל האש ותפקעם העולם
על המזבח אחר והעלם על המזבח: לאו
מימילא סמ כו׳היכך לא בעי קרא אחריני:
מקדש המזבח ללמדך טעת׳ אלא ירד מפנ׳
קדושת מזבח הוא: מזבח אחרינא כתב
כל הנוגע במזבח יקדש: פעת הכפר
להקטיר אפני אפולו כגון לן ויצא וטמא
לא היקה לו פעת הכפר נפחט חוץ לזמנו
וחוץ למקומו: הל כבשים וסמיך ליה מה
אפר תעפה על המזבח רבי עקיבא אומר
עולה בהאי קרא כתב: אר מייתי לה
מעולה אלא תרד דאף עולת העוף מפמע:
ואר מייתי לה לקידושי פסולין מכבשים
בהמה ולא עוף כת׳ רחימא עולה מעולה
לעולת: הג קמצים שקדשו בכלי חיכא
ביניהו לתנאי דידן לא ירדו לתנאי דמתני׳
ירדו קמצים שקידשו בכלי ונפסלו לתנאי
דידן: לג ורבי יהושע לא ירדו דגמרי לה
ממוקדה ומחזבח והני בני מזבח ומוקד
כיהו: עד אלא כפסלו לתנאי דמתניתין:
רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא ירדו דעולם
בעינן לבל מנחה:

תרד

תרד מנחה הבאה בלולה כולה בגלל עצמה כגון המתכפר מנחת נסכי בלא זבח דאפשר לעצמות כן כדלקמן לדברי כולן: רבן גמליאל ור' יהושע דמתני' דמרבי כל הרחוי ליתיים ולרבי שמעון כמי דמרבי כל הבא בגלל עצמו אם נפסלה ועלתה לו תרד וכי פליג רבי שמעון בבאה בגלל זבח לדברי ר' יוסי הגלילי ור' עקיבא תרד דהא לא מרבו אלא עולה ודומיתה מן בהמה ועוף ולא מנחה הבאה עם הזבח כלומר בגלל זבח לדברי כולן תרד אם פסולה היא תרד לרבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא ורבי שמעון לדברי רבן גמליאל ורבי יהושע לא תרד דהא כתיב ומוקדה ומזבח הוחי: נסכי הבאין בפני עצמן כגון המתכפר יין בלא זבח דתנן במנחות מתנדבין יין לדברי כולן: רבי יוסי ורבי עקיבא ורבי יהושע ירדו לדברי רבן גמליאל לא ירדו: הכי גרסינן פשיטא דהכי הוה לדברי יהושע מירי דבר מוקדה אין לו בר מוקדם לא לר' גמליאל כל דבר מזבח ולר' שמעון בא בגלל עצמו ולתני דמתניתין מנחה לא מנחה הבאה בפני עצמה: ליבטריך ליה ולשמועינן דים מנחה נסכים הבאה בפני עצמו כ כדרבא ושמעינן דים לקיש בהדי כרבא: מתנדב אדם מנחה נסכים בלא זבח ואף על פי שאין תורה מנחה כליל הבאה אלא הבאה בגלל זבח היכא דפרים פרי: נסכים הבאים בגלל זבח ליבטריך ליה לר' לקיש לשמועינן דלרבי שמעון ירדו וכגון דקא מקריב להו למחר ולימא חדא דקתניא לן אדם מביא זבחו היום ונסכיו מכאן ועד עשרה ימים ונפקא לן מהא דתנ' מר ומנחתם ונסכיהם יתירי דכתיבי בקרבנות אחב לאכי כתיבי: מתני' הלן בין דם לאיתורים רבי יהודה אומר כולה בהנך תלתא פליג ומודי בשחרת וטעמא דליף בנחרת: פרים פסולה בקדש מסכחת לעזרה נפסלה כל שפסולו בקדש כו' בגמרא ילף טעמא מכפרי: דאם עלו לא ירדו ובגמרא מוקי לה בדוקין שבעין הולך וכפרין בעופות לכתחילה דוחה ומורידין: גמ' זאת היא העולה זאת מיעוט: והיא מיעוט והיא העולה מועטת דמשמע העולה המיוחד כפרה ולא פסולה למעוטי פסולין אחרו: שאפילו עלו ירדו לא תימא כל הנוגע במזבח לבסוף פסולין אחת ומסתבר דהכי משמע שפסולי לפני זריקה ולקמיה מפרש טעמא דאי פסולין מכח ליה דלא ירדו ולא משמע להו מהכא: כגון שמחט חוץ לזמנו דפסולו לפני זריקה תורת ה העולה עליה על מוקדה שתהא עם הלילה עד הבקר ולא תרד: ורבי

תרד מנחה הבאה עם הזבח לדברי רבן גמליאל ורבי יהושע לא תרד לדברי כולן תרד נסכים הבאי בפני עצמן לדברי כולן יורד לדברי רבן גמליאל לחודיה לא ירדו פשיט מנחה הבאה בפני עצמה איצטריכ' ליה וכדרבא דאמ' רבא מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום ונשמעין כדרבא נסכים הבאים עם הזבח איצטריכ' ליה דקא מקרב להו למח' ליומא חדא סלקא ד' אמינא הואיל ואמר מר מנחתם ונסכיהם כמדבר כם מנחתם ונסכיהם למח' כנסכים עם הזבחים דמו ומודי רבי שמעון דלא ירדו קמשמעלן: מתני' אלו אם עלו לא ירדו הלן והיוצא וטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקיבלו פסולין וזרקו את דמו רבי יהודה אומר ושנשחט בלילה ונשפך דמו ויצאו דמה חוץ לקלעים אם עלתה תרד רבי שמעון או לא תרד שהיו פוסלו בקדש שר' אומר כל שפוסלו בקדש הקרש מקבלו לא היו פוסלו בקדש אין הקודש מקבלו ואלו לא היו פסולין בקדש הרובעו הנרבע והמוקצה והנעבד והאתנן והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דופן ובעלי מומין רבי עקיבא מכשיר בבעלי מומין ר' חנינא סגן הכהנים אומ' דוחה היה אבא את בעלי מומין מעל גבי המזבח כשם שאם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא עלו וכולן שיעלו חיים לראש מזבח ירדו עולה שעלתה חיה לראש המזבח תרד שחטה בראש המזב' יפשוט וינתחה במקומה: גמ' תניא רבי יהודה אומר זאת והיא העולה אלו המיעוטין ייקלע ' פרט לשנשחטה בלילה ושנשפ' דמה ושיצא דמה חוץ לקלעי שאם עלתה תרד רבי שמעון אומ' עולה אין לי אלא עולה כשר' מניין לרבו' שנשחטה בלילה ושנשפך דמה חוץ לקלעים והלן והיוצא והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקיב' פסול וזרקו את דמו והניתנין למטה שנתנן למעלה ולמעלה שנתנן למטה והניתנין בחוץ שנתנן בפנים כפנים שנתנן בחוץ ופסח וחטאת ששחטן שלא לשמן מניין תל תורת העולה ריבה תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו יכול שאני מרבה הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד ואתנן ומחיר וכלאים וטרפה ויוצא דופן תלמוד לומר זאת ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו אחר שריבה הכתוב מיעט אמר מרבה אני את אלו שלא היה פסולן בקדש ורבי

הלן והיוצא לקמן על גב דתנן הלן עבד ושייר הכא דחסיב בבריית בגמ' ופרש מפני מה דהכא פסולא מעיכן דכ"ע הכהו ובבריית כמי בגמרא דהכא דירדו לא חסיב זקן וחולה ומזוהם וכדומה. וטומטום והנרדע ונכום ופרש הוי בכלל הכהו דחסיב:

תורם אור וחוץ למקומו תימה דבפרק תולה דף עט תמיכין חטאת פסחטה חוץ למקומה רבה אמר תרד כו' ורבי יהושע בורם תוך דחייבי כה מתם ומיהו בזה לא הועיל כלום ויש לומר דהועיל דשלחי תודה דהוי קדשי קלים ולכך מעילה בחיתורין מקמי זריקה וכי פחית חוץ למקומו לא מייתרה הזריקה לתעיל לכך תרד דהא הסיר' זריק' החסובה בה לבל חוץ לזמנו לא ירד מפני דמרכה לפיגול לקובעו בכרת כדמי בפ' מעילה נבי מעילה והה בחם עלו לא ירדו דף ג כי היכי דבל הכא בסמיתין מיירי בקדשי קדשים דליכא מעילה קודם זריקה להכי כמדבר כם לא חיפסלה בחוץ למקומו לא תרד דבזריק' החסירה דחין קפידא דלא מהניא מידי וכי היכי גוב מפליג בסמוך נבי חיתורי מהפלן לפני זריקה בין קדשי קלים בין קדשי קדשים ומקשה לי פסח פלא לסמו חסרי לא ירד מאי פסח מעלה במקומו דחידי וחידי קדשים קלי ומחסבה פסולה קודם זריקה ויש לו' פסו' דפלא במקומו חסר' טפי מפסו' פלא לסמו והוי כמו פוחטן בדרי' בקדשי קדשים דירדו לר' יהודה פרק קמא דמעילה דף ג דהייכו כמי חוץ למקומה ובפרק התודה דף עח כמי מוכח דחוץ למקומו כמי דירד היינו דוקא לרבי יהודה חבל לר' שמעון לא ירדו אי כמי פלא לסמו קיל לפי שכשר בכל ה הזבחים לבד חטאת ופסח וצריך עיון אי מבי למיתר נבי תודה מיירי דחסיב לאכול בכל הבשר חוץ לירושלים אין המקו' רחוי לפוס זבח לבך תרד חבל חיסב לאכול בשר ח חטאת ואסם חו' לקלעי או להקטיר חימורי קדשים קלים חוץ לקלעים לא ירד כאן דזה המקום רחוי לקדשים קלין לאכילת פלמי: הנהה ופקיבלו פסולין וזרקו דמן בגמ' פליגי רבי יוחנן ורל אי מיירי דקבלו וזרקו דתרוייהו כעסו בפסולי וכמו כן מדקדק ברים מעילה כל שפסולו בקדש ב פחירע לאחר שחטה שכחקדש בכלי כ כדפרי' לעיל בפרק חטאת העוף זאת היא דף סח העולה זאת תורת העולה היא העולה זאת והיא והא דהעולה שכי היכו מלא מיעוטין לבל העולה קמ' אתא לעולה דחמרה שבפרק כרפתאר רבה בפרק תמיד כשחט דף נח ותורה הוי ריבוי לרבות אחה פסולין דחסו עלו לא ירדו כלא מעט אלא הכך ב' ואם תאמר הא רבי יהודה סבר לעיל בפרק דף סו רבעה מקדשה במזבח אם כן כולן עלו והיכי משכח' לה פסול בפיגול ומותר וטמא ויש לומר כגון שים הפסק בין הבשר לרבעת העזרה:

פרט לנשחטה בלילה ליובע ונרבע לא פריכי מיעוטא לרבי יהודה וכל הני דמרבה להו מרבי כמי ר' יהוד' כדלקמי'

ומסתבר לרבות טפי מעוט דמשכח להו היכא"ר הא תאמר קדשי קדשים שנשחטו בדרום דאקשר ברים מעילה תרד לרבי יהודה הא ליח ביה מיעוט רבינעי דף יג ויש לומר מעוט דדרסינן לעיל בפרק כל הפסולין כל דבר דע ריבה חטאת שנשחטה בדרום דאם עלו לא ירדו ומכוכב דמה לפני ולקמן ממעיכן דף לו דאם עלתה תרד אי כמי שחט בדרום כעין שחיטת חוץ היא:

הניתנין למעלה מנחתן למטה כו' בכל הני תודה רבי יהודה והכי אמרינן לעיל בפרק שני קדשי קדשים היכא דף לו ובפרק כל הפסולין כמי אמרינן דלא פסל רבי יהודה במחשבה למטה למעלה ולמעלה למטה כי היכי דפסיל במחשבת חיצוח מעוט רבי יהודה שם לטעמיה דאמר פלא במקומו כמי ותימה דברים מעילה מעמע דפליג רבי יהודה נבי קדשים שנשחטו בדרום דאמר אם עלו לא ירדו ורב יוסף

ורבי יהודה מייתי לה מהכא מפני מה אמרו לן בדם כשר שהרי לן כשר באימורין לן כשר שהרי לן כשר בבשר יוצא שהיוצ כשר בבמה טמא הואיל והותר לעבודת ציבור חוץ לזמנו הואיל ומרצה לפיגולו חוץ למקומו הואיל ואיתקש חוץ לזמנו שקבלו פסולין וזרקו את דמו בהנך פסולי דחוו לעבודת ציבור וכי דנין דבר שלא בהכשרו מרבר שבהכשרו תנאת תורת העולה ריבה סמיך ליה אמר רבי יוחנן השוחט בחמה בלילה בפנים והמעלה בחוץ פטור בחוץ ומעלה בחוץ חייב לא

ורבי יהודה מייתי להו לסתר פסולין מהכא: לן בדם כשר מחט עלה לא ירד מהרי לן כשר בחיסוריין מחט עלו לא ירדו מהרי לן כשר בבשר כבשר בבשר פלוגים הכתוב לפני ימים: יוצא כו' ובוצא דחיסורי עולם וחיסורי קדשים לבל יוצא דרש רבי יהודה דכפקי לה תלתא פסולי מתלתין מיעוטי ומפתב למעוטי יוצ' דרש מרפשטן חוץ לזמנו דאפכחן ליה ריבוי לפיגולו בפנים מעבר לפיגולו ליעכם כרת: דחזו לעבודת ציבור כגון טמא רבר פלוג בהכשירו כגון לן בחיסורי: מרבר מבהכשירו לן בכשר ויוצא דמקר מיוצא דבמה מחין מס מחיצ' סתיך ליה לאפכתה למילתיה: המוחט בחמה בלילה בפנים והמעלה יותה בחוץ חייב מפני מעלה בחוץ ופסולו לרבי יהודה דאמר אם עלתה בפנים תרד ולא תיבעי הכך דחס עלו לא ירדו דחייב על העלתן בחוץ כדאמרי' בפ' המוחט דהא מתקבלין בפנים הלא קסולו הכך הוא לרבי יהודה חייב:

לח

ונסך לא ירדו ומקשה תלמיד דר' יהודה כולי עלמא לא פליגי דילדו כי פליגי תלמיד דר' אמעון רב יוסף כולם ורבה אמר לך עד כאן לא קאמר ר' אמעון אלא בניתכין למטה מתתכן למעלה כו' ועלוסף בנמחטין בפנים ונקבל דמן בפנים ומדקתק למטה מתתכן למעלה מפני מה דהוה ליה למיקק בפחטה בלילה ובספך דמה ויצא דמה ניס לומר דהכי פירש רב יוסף כרבי אמעון דאמעון ליה ניתכין למעלה מתתכן למטה אפי' עולת העוף אמילקה ומיבה דמה למטה דהוי כעין מיכוי מקום דפחיטה קדמי ן קדשים ונקבלת דמן מבפנים לגרוס ורבה אמר עד כאן לא קאמר רבי אמעון אלא בזבחים הניתכין למטה מתתכה למעלה ולעולם בפחטה בפנים לאבל בעולת העוף מעמאה למטה ובקדמי קדשים מחטן בדרום מודה ר' אמעון לרבי יהודה דירדו

והא דקאמר לעיל בפרק שני קתני מיהת הניתכין למטה מתתכן למעלה ולא פליג ר' יהודה אלא על גב דלרבי יוסף אם במאמע ניתכין למעלה מתתכן למטה אפילו עולת העו' מעמאה למטה דפליג רבי יהודה דיורו דמוני מוחה ר' אמעון לרבי יהודה דיורו דניתכין למטה מתתכן למעלה ולא פליג ר' יהודה אלא על גב דלרבי יוסף אם במאמע ניתכין למעלה מתתכן למטה אפילו עולת העו' מעמאה למטה דפליג רבי יהודה כיון דמוני מוחה בחוץ חייב מפני מעלה בחוץ ואפילו לרבי יהודה דאמר אם עלתה בפנים תרד ולא תיבעי הכך דאם עלו לא ירדו דחייב על העלתן בחוץ כדאמרי' בפ' המוחט דהא מתקבלין בפנים הלא קסולו הכך הוא לרבי יהודה חייב:

לח

דמוני בדמי זבחים סייך ספיר לומר הלא בהנך דחזו לעבודת ציבור ורבי אמעון אלא בהכך דחזו לעבודת ציבור קאמר בפחוך דלא פליג ר' יהודה אף על גב דלא מודה לרבי אמעון אלא בהכך דחזו לעבודת ציבור קאמר דלא ירדו דלא גרע מנפסך הרס ונחבר לבמרי דלא ירדו לרבי אמעון אלא יחמר רבי אמעון לא יחמר רבי אמעון אם עלו לא בנפסך מן הכלי ונחבר אחר קבלה ופסולין דלא חזו לעבודת ציבור דלא אמקשן להו הכפר בפום מקו' אם קבלו כמי מת הרס לא יחמר רבי אמעון אם עלו לא ירדו דמפום מחיטה לבדה מחיטה כפרה לא יחפבנו פסולו בקדש כדמפמע ברים מעילה מחפילה מחט בפנים וקבל בדרום לא היה חופכן רבה פסולו בקדש ומייתי מיכה ראיה לדרום ובבי קדמי קדשים דחמיב פסולו בקדש אף אנא מנפשית התלוקה כהכם שהיו במקום מחיטה לא היה חופבו פסולו בקדש רבה עד דחוקבים רב יוסף אלמא מחיטה לבדה בהכפר לא חמיב לרבה פסולו בקדש ומיהו ים לרמות פסול מיכוי לפסול מחיטה יותר מקבלה כיון מבמיכוי הוא מחטה ומוכיח הרס מן הגוף כמו מעופה בחיטה:

ומוצ"א הכי את אלא סלא היה פסולן בקדש ברים יכלו דופן מפמע דלא ליטעריך היה קרוי לנפסלו כפסלן חולין אלא לנפסלו לאחר מקוקדמו ומפתק רובע וכרבע דיתרון כיחא לבל מוקבה ומעבר קסה דאין הרס חופר רבר מחינו סלו ום לומר דאיירי בקדשים קלים ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמ' אמון

בעליס הוא וכן מפרש בפרק בתרא ואם תאמר אחיר לי לאחר שתכן ומחיר לי לאחר שתכן מהוקדשה כתן לזוכה ובקדשים קלים כרבי יוסי הגלילי הא לא הוו אתכן כדדרשי

בפלהי כל האסורין לכל נדר פרט לנדרי ום לומר בבהמת קדשים מעוברת ונתן לה העובר ונקבר ונולדת קדשים בהוויתן הן קדושים לאחר שיצאו לחוץ

העולם ומכל מקום הוי כלאחר מהוקדשה כיון דקדים חגב חיימה וכן בפרק בתרא קרי ליה רחוי לפתח אהל מועד לעב דהוי חולין עד שעת יציאתו וכלאים

ויוצא דופן בולדות קדשים ותמס בפרק יוצא דופן פי בקו"ל ב' בהוויתן הן קדושי ניחא ועב הא אמעיק לר"מ בסוף הסקבר בהוויתן הן קדושי מה לאמר דהס עלו ירדו ונס מסוס הך דיתכן ומחיר דמפמעתין דלא מפכחת לה הלא בולדות קדשים ובהוויתן הן קדושים לבל קסה כלאים ויוצא דופן היכי

מפכחת לה דקדושים הולדות דכיון דלא חזו להקרבה ונס קסבר בהוויתן קדושים לא חל על ולדות קדושה כלל כדתכן פרק כיצד מעריכין רבן אמעון בן גמליאל לומר ילדה טומטום ואנדרוגינוס לן קדושה עליהן וקסבר בהוויתן קדושים לא חלה אלא לולד קדושת דמיס ום לומר דמיקדשין בבטן קדושת הפה

וקסה על רבי אמעון דסבר בהוויתן מתקניתין בסוף תמורה הלן הנקברין קדשים מהפילו ובלאו הכי מבפר בחלב דתני בהדייהו דמפמע דלא פליג עלייהו רבי אמעון הלא על חולין מבפחטו בעזרה ואלו קדשים אף קדוש חלה עליהן כיון דסבר בהוויתן קדושין כמו טומטום ואנדרוגינוס וגס בפר בחלב

אחר רבי אמעון דמותר בהנאה בפרק קמא דבכורות אם כן אמאי הוו בקבורה ופריך לומר דפליג עלייהו רבי אמעון ולא ליהוו בקבורה אי נמי בקדשים

מהפילו מודה רבקבורה דקדושים מפוס דאי חזו בר קיימא הוו חזו להקרבה להכי לא רמו לטומטום ואנדרוגינוס והכי קריך לפרום פילהי בהלמה המקשה גבי הפילו מילין במוקדשים תיקבר ומפרש טעמא מפוס דרובא בר מקרם הוא וקשיא לרבינו תם אי מבר וולדות קדשים ממעי אתן קדושין הפילו כולן קדושין ואי מבר בהוויתן קדושין אין חלה קדושה על פוס דבר דלא חזי להקרבה כדאחר רבן אמעון בן גמליאל גבי טומטום ואנדרוגינוס אלא ים לומר דבפלים

עדיפיס כיון דאי חזו חזו להקרבה ואל עלייהו קדושה ואיכו דאחר הכא רובא בר מקרם לאפוקי טומטום ואנדרוגינוס: הגהה יוצא מהרי יוצא בפר בבהמה יוצא דאיבעי עולה ואימורין קאמר אבל יוצא דרש פפיל רבי יהודה ואם תאמר מהאי טעמא נמי ליתכי ליתכבר יוצא דרש ויש לומר דהכבר דש חמור ולא אפיכן מבמה אם לא נמצא לו הכבר מפנים ועוד יש לומר דבאימורין ילפינ' אלא בהכשרו מבהכשרו על ידי ריבוי תורה מיהו

בדש המתיר לא ילפינן כדפירמנו לעיל בפרק אילו מקומות דדייק דבר הלמד בבניין אב חוזר ומלמד בבניין אב מדילפינן לן דמה אלן דאימורי ולן דאימורין אלן דבשר ואמאי ניחא לן דמה כשנפפל בשקיעת החמה אאימורין דכשרין מבשר שנפפל בין השמשות עוד יש לומר דלא אמרינן אלא בבשר שנפפל בין השמשות אבל בשר שנפפל לאחר שקיעת החמה לעמוד השחר דאי לא תימא הכי לן מה בבך הוא לא מצינו פסול עמוד השחר בדש כלל ועוד כיון שלמדנו דאחר שנפפל לא ירד אין חילוק בין שקיעת החמה לעמוד השחר דאי לא תימא הכי לן בדש שתי לילות מכיון הוא אין בפר אלא נמרי דם שהבשרו ולהכי אמיב ליה בבין אב מבנין אב דלא אמי למילף אלא מחיפוי דאימורין ולא מבשר שנפפל לאחר שקיעת החמה לאחר עמוד השחר דאי לא תימא הכי לן למיתר הוחיל ובפר בבמה וכן קבלו פסולין לא מבפר אלא בהנך דחזו לעבודת ציבור חבל זר לא אף על גב דבפר בבמה ומיהו אשכחן דילפינן מהבשרו

בדש מדם הבין ביתכין למעלה ולמטה לפי שכל אחד בפר בחבירו ונס לא הוצרך כאן לפרום הטעם לפי שהוא פסול ופלא לפמו דפסח ואטאת מבפר בשחר קרבנות ומיהו קשה הפלוגתא בפרק אילו מקומות בבית הבליעה פריך דניחא אי מבמה דקניא מכיין ליוצא כו' ומאי קושיא הא הוי תנא גופיה לא ילוף כדפירש בחזו לעבודת ציבור ולא נמרי נמי דם מבמה ועוד הא דמבפר אתם מלוקת מפוס דאחכן ליה הבפרה ביום כיפורים הא לא ילפי מבהבפרו וכן לילה מאבריס ופדרים הא דבעי דהניא עפיל ליה הפא ום לומר דלעיל פירש דהניא סוגיא כרבי אמעון וכולה מתני' דהתם דמפלג' לענין בליעה לענין בין פסולו בקדש כרבי אמעון דהכא דבריס מעילה תדמי בית הבליעה ואם עלה לא ירד מהדדי והכי קאמר ניחא מבמה לרבי אמעון כי היכי דגמר בבריית פסול דאימור לרבי יהודה ומיהו לא נמרי תניא כרבי אמעון דתפפלה מלוקת אמעון ורבי אמעון מכם' לה לפי גירסת רבינו תם דלעיל

בפרק אלו דברים והא תנן אמעון דאמר כו' ומיהו ים לומר דלרבי יהודה לא יעמיד המיעוטין בעוף ויהיו לעיל פפליגן בעוף טפי מבמה גבי פלוגתא דרבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא דמה בבפים דאויים כו' ומיהו קשה לרבי יהודה יצא דמה ליתכבר דניחא מיוצא דאימורים ואימורים מבמה כמו לן דרש מאימורים ודש דאימורים מבשר אי נמי יצא דאימורים מבשר פלמים דכשרים חוץ לקלעים ומילא ממעט חוץ לירושלי דאין חילוק בין אחר פסולו לאחרי פסולו כדפירמנו והא דנקט הכא מבמה ניחא ליה לאשכוחי הכשירו דאימורין בוצא דלן גבי לן דגמר מבשר לא הוה אבי אשכוחי באימור לן בבמה כשר דהא

תנן בפרק בתרא הזמן המוקר והטמא פוין זה בזה:

לח

לא תהא פחותה משוחט בחוץ ומעלה בחוץ דקיימ׳לן בהשוחט דחייב
על שחיטתה ועל עלייתה: השוחט עוף קדשים בפנים והעלהו בחוץ פטור
על העלייה דחיכו מתקבל בפנים חלה מלוק: שחטו בחוץ והעלהו חייב על
שתיהן השוחט עוף קדשי בחוץ חייב דחייתי׳ מתו לפר יום הכפורים השוחט
וכי העלהו בחוץ חייב דמרבינן בהשוחט תורה אור

לעני העלאת כל הנשחטי׳ דכי היכי דחייב
על שחיטתן חייב על העלאתן דכתיב ו
ולקיחת תמיר לערב פרשיות: ותמתי
השוחט בפנים והעלהו בחוץ פטור כיון
דלא תהא פחות׳ כו׳ מיקטל קטליה לה מייכא
שחיט׳ בפנים כלל לא בחולין ולא בקדשים
אבל שחיט׳ לילה שחיט׳ היא בחולין הילכך
בקדשי׳ שחיטה פסולה היא קרויה ושפיכ׳
דמה לא תדר: הבשר שם עלו וקיבל פלקי
העתך וכתימורי קדשים קלין כמי שקיבלן
בשפך דמה דהוי עליית בשר לפני זריקה
דהא לית כאן זריקה וגריעא מעשר עולין
לפני זריקה דהתם שם בא לזרוק יש לו מה
לזרוק והכא שם בא לזרוק אין לו מה לזרוק
ואפילו הכי לא תדר וכל שכן היכא דלא
נשפך: תרגמא לקדשי קדשים פי׳ השחטה
הנוהגת בקדשי קדשים מקדושת הגוף
עליהן לפני זריקה. והרי פסח שנינו בה
דקתני סיפא: והפסח והחטאת כו׳ וקיבל
פלקן העתך דהפסולי דקתני בריפא כמי
קדשי כגון שם נשפך דמן לו יכפר: תרגמת
אפלגה לשמו פסח לא תכא ליה אלא הפסולה
דפלגה לשמו כדקתני בה שחטאן שלא
לשמן: הכי גרסינן תנן וכולן שעלו חיין
לגבי מזבח ירדו הא שחוטין לא ירדו:
מאי לאו לא שכח קדשי קדשים לש׳ קדשי׳
קלים: לא שחיט׳ מהן ירדו ומהן לא ירדו:
והא כולן קתני כולן חיין פשיטא לעולם
חיין וברוקין שבעין כו׳ תנן וכולן שעלו
חיין קפלקן העתך היו כולן לכל קדשים
קתני וכשרין קדשי קלי׳ ולא לפסולין: דתנן
בריפא קדשי׳ דלא סייך בהו חיין דבכל ה
הפסולין המכשירים בהם עלו לא ירדו חין
בהן פסול מחיים הילכך לכשרי׳ קדשי׳ והדי
כולן על כרחך כל הקדשים קתני לא שכח
קדשי קדשים: ולא שכח קדשי קלי׳ וקתני
הא שחוטין לא ירדו ובלאחר זריקת דמים
לא חיכו לפסמועי׳ דתמתי ירדו: ומפני לא
תיש׳ שחוט כולן ירדו אלא חיישי׳ הא שחוטין

לא תהא פחותה משוחט בחוץ ומעלה בחוץ
מתיב רב חייא בר אבין השוחט עוף בפנים
ומעלה בחוץ פטור בחוץ ומעלה בחוץ חייב
נימא לא תהא פחותה משוחט ומעלה בחוץ
תיובתא איבעית אימא שחיטת העוף בפנים
מיקטל קטליה אמ׳עולא אימורי קדשי׳קלים
שהעלן לפני זריקת דמן לא ירדו נעשו לחמו
של מזבח אמר רבי זירא אף אנן נמי תנינא
שנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים ומה
התם דאם בא אין לו לזרוק אמרת אם עלו
לא ירדו הכא דאם בא לזרוק זורק לא כל
שכן תרג׳אקדש קדשים הרי פסח דקדשים
קלים הא תרגם׳בשלא לשמן תנן וכולן לגבי
מזבח ירדו מאי לאו לש׳ קדשי קדשים לש׳
קדשי׳קלים לא אשחוטין והא כולן קתני מאי
לאו חיים לאו אשחוטין וברוקין שבע׳ואליב׳
דרבי עקיבא דאמר אם עלו לא ירדו במאי
אוקימת בפסולין אימ׳סיפא וכן עולה שעלת׳
חיה לרא׳המוב׳תרר שחט׳לראש המוב׳יפשי׳
וינתח במקומה ואי פסולה בת הפשט וניתוח
היא ונתח אותה אמר רחמנא אותה כשרה
ולא פסולה סיפא אתאן לכשר׳ ומאי קמשמ׳
לן דיש הפשט וניתו׳בראש המוב׳ולמאן דאמ׳
אין הפשט וניתוח בראש המזבח מאי איכא
למימר הכא במאי עסקינן כגון שהיתה לו
שעת הכושר ונפסלה ורבי אלעזר ברבי שמעון היא דאמר כיון שנזרק הדם הורצה
בשר שעה אחת יפשיטנה ועורה לכהנים ואלא׳ דקתני כיצד שחה מוריד את הקרבי׳
למט׳ומקריבן היכי נעביד נקרבינהו בפרתייהו הקריבו׳הו נא לפחתך הירצך או היש׳
פניך אנן הכי קאמרינן מריחן למה לי דאי מיתרמי כהן אחרינא ולא ידע נסקינהו
ואנן

לא תהא פחותה משוחט בחוץ ומעלה בחוץ תימא לחמי לחוקב הכא
לימא הכא דאמרי כרבי שמעון דפרק השוחט ומעלה דאמר זעירי דף קיח
מחיטת לילה היכא ביכייהו דלרבי שמעון חייב ומ׳ לומר דהכא קאמר אפי׳
לרבי יהודה דאי לרבי שמעון דוקא למה לי טעמא דלא תהא פחותה תיפוק
לי משום דלא רצוי להתקבל בפנים ואת
הא דתניא לקמן בפ׳ השוחט ומעלה מכיון דף קפ
לרבות פסולין כגון הלן והיוצא כו׳ תיל לא
יביאו לעצו׳ כל המתקבל בפת׳ להל מועד
חייבין עליו בחו׳ למה לי קרא תיפו׳ לי דלא
תהוי פחות׳ משוח׳ בחוץ ומעלה בחוץ וכת
דההיא כרבי שמעון דלית ליה הלי טעמא
אלא ליתני מחיטת לילה וכפרך דמה ויצא
דמה חוץ לקלעים ומ׳ לו׳ רבלן ויוצא ושמא
לא סייך לה תהא פחותה משוחט בחוץ:
מקטל קטליה משום דלא מכיון מחיטה
בעוף בפנים הילכך הוה ליה כהתיז ראשו
ולא דמי למחיטת לילה: ומאי קא משמ׳ לן
דים הפסח וניתוח ברוחם המזבח הכיחה
למתן דתמר כו׳ תימא הכי קושיא יכול
להקשות בלאו הכי דהיכי דמי אי בפסוליה
וניתח חותו תמר בחמר ואי בכשרי׳ הכיחה
כו׳ ומפ׳ הר׳ חייא דאם עלתה ברו׳ המזבח
לכולי עלמא ים הפסח וניתוח וכפהיא ל
למטה פליגי מהו להעלותה ולהפשיטה
והכי פירוש בעלמ׳ אי מיירת ריעא בכשרי׳
ותיהוי מיעטת לעולה ותכא מיעא לגלויי
ריעא דבכשרים אע׳ג דמיעא לא תפעי׳
מידי דלכולי עלמא ים הפסח וניתו׳ ברוחם
המזבח ולא תכיא הלא לגלויי ריעא הלא
אי אמרת ריעא בפסולין מיעא אי אמרת אי
בפסולין ונתח חותה אמר רחמנא ואי ב
בכשרין אפי׳ קמשמע לן דיקא תפעי׳ לן
דים הפסח וניתוח ברוחם המזבח כלומר
אפילו הורידה יעלנה להפשיטה הכיחה
למתן דתמר כו׳: והוא

והוא מקדש הקדמן לת מומן מחלה עלין קדושת מזבח לכל קדש מומן להקדמן לא היו קדשי מזבח מעולם ואפילו ברזקין שבעין לין
דף יד המזבח מקדמן ותימה דבפ׳ שני דכלורות תמריכן והמוחטן בחוץ פטור ליכ הוכח מתני׳ חייב ומוקי לה בדזקי׳ שבעין ואליבא דרבי עקיבא דאמ׳ אם
עלו לא ירדו ולכאורה לא קשי׳ למתניתין דהתם הלא לבריית׳ דתניא כותיה דרב ממש מפורש כלנו על דבר לאתויי למוחט בחוץ דפטור ומיירי דקדש מומן להקדמן ועלה קשיא דרב הוכח מתני׳ חייב והתנן לחמי מתני׳ חייב הא תמריכן הכא אפילו בזדוקי שבעי ירדו כיון דקד׳ מומן להקדמן ובלאו הכי קשה דהא בכלל קתני הרי הן בחולין והיכי מתני׳ חייב ובקונט הגיה פס בפיפי דבריית׳ דקדש הקדמן למומן ומוחטן בחוץ פטור ועלה קשי׳ רב הוכח מתני׳ חייב וכן כרתה דמייתי בתריה בין לפני פרוכת בין לאחר פרוכת עומד תמורה דהיינו פיפי דבריית׳ יש נרבע בעופות לו אין נרבע בעופות הא דדמיין בסוף
דף כד פ׳ קמ׳ דחולין מן התורה למעוטי נרבע היינו כתוקמא דמתני׳ לא בכל אם תימצא לומר דאין נרבע בעופות לא תוקמיה שלא למעוטי מוקדם ומותר העומר היכי בכלל מירי מנחות דחלוק הוא מהן שבח להתיר מן החדש ומן העורין מתי הלחם בחין חמץ ולחם הפנים אין נקטר בהם שלא בזמנו לבוקר:

וכולן מפקעו מעל גבי המזבח כו׳ פירש בקונ׳ דקאי בין לפסולין בין לגידים ועצמות ולפירושו הא דקתני במתניתין לא יחזיר ובגמ׳ תמרי׳ דמסקנא בהם הלור יעלו היכא למי דפקעו דמתני׳ היינו לאחר שנתעכלו קצת רומיה דאבריי מפקעו דמתני׳ דמוקמינן בגמרא בשריי לבל מעל בהם הלור היינו לאחר שנתעכלו קצת רומיה דאבריי דמתני׳ בגמרא בשריי לבל מעל בהם הלור היינו בין מעל בהם הלור פורתא ולא נעשה מצותן ולכך יחזירו ומיהו לפי מה שפיר׳ בקונ׳ לא יחזיר אין צריך להחזיר לא קס׳ מידי דהוה לתמיר דיעלו דקאמר היינו אם ירדה לבל אין חובה להעלותם ועוד יש לו׳ דפקעו היינו דפקעו מאליהן וירדו יעלו ים במסמע ס מהורידן ויש לחלק בין מאליהן לעל ידי
דף מו מחריס לעין הניח דטרף בקלפי המוריד נחלת מעל גבי המזבח וכבה חייב משום דלא אתקי׳ ממצותה אלמא יכול להעלותה וכי פקעה תכן במתניתין דלא יחזיר ואין מועלין בה ואם היינו מפרש דאכי לן לא קאי אפסולין לא ה׳ יכו מתרגיש בזה כלום דמ׳ הוה קשה למתן דמתני׳ לה אפיפא:

מתן

ואנן ניקו נעביד להו לכהני מילתא דאתו בה לידי תקלה אפילו הכי עדיפא שלא יהו קדשי שמים מוטלים כנבילה אמ׳ רב חייא בר אבא אמר ר׳ יוחנן אימורי קדשי קלי׳ שהעלה לפני זריקת דמן ירדו אל ר׳ אמי ותיבעי לך מעילה אמר ליה מעילה לא קמיבעי׳ לי דזריקה הוא דמיבעיא להו במעילה כי קמיבעי׳ ליה ירידה ופשיט לא ירדו ואין בהן מעילה רב נחמן בר יצחק מתני הכי אמר רבי חייא בר אבא בעי ר׳ יוחנן אימורי קדשי קלין שהעלן לפני זריקה דמן יש בהן מעילה או לא אל רבי אמי ותיבעי לך ירידה אמר ליה ירידה לא קא מיבעיא לי דנעשו לחמו של מזבח כי קמיבעיא לי מעילה ופשיט הכי לא ירדו ואין מהן מעילה: ואילו לא היה פסולה: אמר רבי יוחנן לא הכשיר רבי עקיבא אלא בדזקי׳ שבעין הואיל וכשרים בעופו והוא שקדם הקדשן את מומן ומודי ר׳ עקיב׳ בעולה נקבה דכקדם מומה להקדש׳ דמיא בעי רבי ירמיה יש נרבע בעופות או אין נרבע בעופות מי אמ׳ מן הבהמה להוציא את הנרב׳ כל היכא דאיתיה ברוב׳ איתי׳ בנרב׳ כל היכא דליתיה ברוב׳ ליתיה בנרבע או דילמא הרי נעבדה בו עבירה אמר רבה תא שמע רבי עקיבא מכשיר בבעלי מומין ואם איתא נכשי׳ נמי בנרבע הואיל וכשר בעופות שמע מינה׳ אמר רב נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא הנרב׳ והמוקצ׳ והנעבר ואתנאמחי׳ וטומטום ואנדרוגי׳ כולן מטמאין בנדים אבית הבליעה שמע מינה: חנינה סגן הכהנים כו׳ מאי קא משמע לן ואיבעית אימא מעשה קמשמע לן ואיבעית אימא מאי דוחה כלאחר יד: כשם שאם עלה כולו אמר עולא לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו רב מרי מתני אריש׳ רב חיננא מסורא מתני אסיפא העצמו׳ והגידין והקרנים והטלפים בזמן שמחוברי יעלו פרשו לא יעלו א׳עולא לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו מאן דמתני אריש׳ כש אסיפא ומאן דמתני אסיפא לאו בני הקטרה נינהו: מתני׳ ואלו אם עלו לא ירדו בשר קדשי קדשים קלין ומותר העומ׳ ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות והקטורת והצמר שבראשי כבשים ושער שבזקן תישים והעצמות והגידים והקרנים והטלפים בזמן שהן מחוברים יעלו שנאמ׳ והקטיר הכהן את הכל פירשו לא יעלו שנאמ׳ ועשית עולותיך הבשר והדם והקטיר הכהן את הכל המזבחה לרבות העצמות והגידים והקרנים והטלפים יכול אפילו פרשו תלמוד לומר ועשית עולותיך הבשר והדם אי בשר ורם

ויקרא ו יב

דברים יב

ואין כיקו כו׳ לפסק׳ הוא לידי תקלה להעלו פסולין מידו: מוטל׳ כנבלה הקרבי בפר׳ פלהן: ותיבעי לך מעילה אי מהני להו: לתיקבעיתו במעילה לא ירדו דנעשו לחמו של מזבח ומיהו מעילה ליח בהו דלא הוברו לחלק רחוי ולגבוה פוחיל וכמרין בעופות דכתיב תמים זכר בבקר בבמביס: תמיח פורס סור וזכרות בבהמה ולא תמות וזכרות בעופו ומיהו מחוסר הבר לא מסוס הקריבו כה לפחתך וכן מוס מנוכה: דזקין טילא לפסק הנוט כדוק פמיס והוא לפסק דק או תבלול בעינו והוא מקדש הקדמן לת מומ׳ מחלה עליהן קדושת מזבח לכל קדש מומן לא להקדמן לא היו קדשי מזבח מיתיהן ולא המזבח מקדמן: ומודה ר׳ עקיבא בעולה נקבה מעלתה למזבח תרד ולא על פי מכמרה בעופות דכתיב תמים מומה להקדמה רחוק לך מוס גדול מזה: עוף לא שייך בי רוב דלא עוף רובע הוא: ואם איתא דעוף מנרבע כשר לכפר לו בי עקיבא נמי בבהמה נרבעת הא עלתה לא: הא תרד הוחיל וכשר בעופות לכתף לא: הא לא פן תכן נמי תניא הנרבע והמוקבה ולא נרסינ׳ הרובע דהא כעוף קאי ולא רובע בעוף ולקני רים נרבע: ומומטו ואנדרוגי׳ ולא על פי פלה נאת תמות וזכרות בעופו קכשר בריה בפני עצמה היא ולאו בכלל בפק זכר בפק נקבה ורבי אלעזר פליג עליה בבכורות דלקמן ורבי אלעזר אומר כל מקום שנאמר זכר ונקבה אתה מוכיח טומטוס ואנדרוגינוס מביניהן טומטוס ואנדרוגינוס ולא נאמר בו זכר ונקבה אי אתה יכול להוציא מביניהן טומטוס ואנדרוגינוס: מתיר מעמ׳ לן תנא קמא נמי ירדו קאמר: כלאחר יד ולא מוריד׳ דרך כבוד בפרהסי׳ כמעלו לא ירדו אבל פסולין דתנן בהו לא ירדו כך אם ירדו לאחר מעלו לא יעלו עוד: מעלה בהן הוי׳ כל היכו יעלו דנעשו לאחו מל לא: חרים מתני׳ לה להא דעולת חרים כדאמרן לפסולין מעלו וירדו: דקתני מתניתי׳ לא יעלו פי׳ מחלתו מן הבשר נעני העלאתן לא יעלו והוא הדין נתי דאם עלו ירדו כדאמר לקמן בבריית׳ אליבא דרבי ומוקמינן מתניתין אליבי׳: כל מבן חריפה דבני עולה הו תימוריס בני הקטרה נינהו אם לא נפסלו והני כיון דאמעלה בהן הלור קדשינהו כמי פסולין אבל עצמות וגידים לאו בני הקטרה נינהו דאמרינן לקמן מועצי׳ עולותיך הבשר והדם אלבך לא סייב בהו מעלה הור לקדשינהו: מתני׳ ואלו אם עלו לא ירדו והוא על פי בשרי׳ דלא סיים בהו מזבח כלל: והקטרת מעלתה על מזבח החיצון דהא לאו רחוי הוא: הכמר מברחמי הכבמי ריפח דבבח אחריתי הי׳ ובהדי עצמות וגידין קתני לה וכמפסטן מברחמי כבמי על עול מהרח׳ בכלל הפס׳ וקרב עם עורו כדאמ׳ בפחיטת חולי בכל לא ליזל כתחים פיפנו בכלל הפסט׳ ופנו בכלל הקטר׳ מכיון לרבות את הרח׳ מכבר הותר בפחיט׳ פלעם פחיטו בהפסט יפנו בהקטר׳: תל כו׳ ום כמר בגוב׳ מרפי תכל רחמו וכן מער מבזק׳ תיפי עולה וכולן היו פסו׳ מעלו דתכן בהן לא ירדו: בין עצמות וגידי מהעלין מחוב׳ ועכלתן הלם: ופקעו מעל המזב׳ לארץ: לא יחזי׳ לא לחזו׳: יכול

יכול יחלוץ נידין ועצמות ויצלה בשר לגבי מזבח תלמוד לומר והקטיר הכהן את הכל הא ביצד מחוברין יעלו פרש אפילו ראן בראש המזבח ירדו מאן תנא דשמעת ליה דאמר פרשו ירדו רבי היא דתניא והקטיר הכהן את הכל המזבחה לרבות העצמות והגידין והקרנים והטלפי אפילו פירשו ואלא מה אני מקיים ועשית עולותיך הבשר והדם לומר לך עיכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר עיכולי נידין ועצמות רבי אומר כתוב אחר אומר והקטיר הכהן את הכל המזבחה וכתוב אחד אומר ועשית עולותיך הבשר והדם מיעט הא כיצד מחוברין יעלו פרשו אפילו הן בראש המזבח ירדו פירשו לא יעלו

אמר רבי זירא לא שנו אלא שפירשו כלפי מטה אבל כלפי מעל קרובי הוא דאקריבו לעיכול ואפילו פירשו אמר רבה הכי קאמר לא שנו אלא שלא פירשו לאחר זריקה אבל פי קודם זריקה אתאי זריקה ושריתינהו אפי למעבד מינייהו קתא דסכיני סבר לה כי האי דאמר רבי יוחנן משום ר' ישמעאל נאמר לו יהיה בעולה ונאמר לו יהיה באשם מה אשם עצמותיו מותרין אף עולת עצמו מותרין מפני דאי לא מפני איכ למיפרך מה לאשם שכן בשרו מותר לו יהיה יתירה כתיב מתיב רב אדא בר אהבה עצמות קדשי לפני זריקה מועלין בהן לאחר זריק אי מועלין בהן ושל עולה מועלין בהן אימא ושל עולה פרשו לפני זריק מועלין בהן לאחר זריק מועלין בהן לעולם ופליג דרבי אליעזר דאמר רבי אליעזר פרשו לפני זריקה מועלין בהם לאחר זריקה לא נהנין ולא מועלין מתני' וכולן שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר וכן נחלרת שפקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר איברים שפקעו מעל גבי המזבח קודם חצות לא יחזיר ואין מועלין מהן כשם שהמזבח מקדש את הראוי להן כך הכלים מקדשין גמ' היכי דמי אי דליתי בהו ממש אפילו לאחר חצות נמי אי דליתי בהו ממש אפילו קודם חצות נמי לא צריכא

מאן דאמר פרשו ירדו רבי היא ורבי יצחק פי כרבנן דזוקא היא דמרקתני לה עלו מעמד הדם עלו לה ירדו והא דאמרי רבנן והקטיר לרבות כו' ואפי' פירשו חייבו פירשו ועודם על גבי המזבח והא דלא מוקי מיעוטא דועמית עולותיך הבשר והדם בירדו למטה מעוט דכיוצא ליה

עורה שור למנקף רבותא דאפילו בעודם על גבי המזבח מעמד עיכולי נידי והא דמעמדי בלא עיכול הם ירדו למטה ופירשו:

עיכולי עולה תקה מחזיר כו' לעיל בריש פירקין דחיכטריך לרבויי פוקעי מהעולה חיינו מעוט דמהכא לא ידעי הלא בעודם על המזבח הבל למטה לא חיכמי כי היכי דלא נפקא ליה מהסר תהכה הם מעוט דחיכטריך למעוטי עיכולי קטורת הלא מקרא דהכא כיון דחיכטריך למעוטי עיכולי נידים ולית ליה הא דקתמר לעיל לאו תמילא מעמיכן לה והא דחיפטי תרי קראי חד למעוטי קטורי וחד למעוטי נידי מעוט דהי מקרא דהסר תהכל הם לה הוה ממעטים הלא עיכול דליתיה על המזבח מחיכן הבל עיכולי נידים לה והי מקרא דהכא לה ממעטי קטורת דבר הקרב הוא דומיא דבשר ורם הילכך כריכי:

לא שנו הלא שפירשו כלפי מטה פי לבר חוץ הבל כלפי מעלה פי לבר מהערכה כך גר' הקונטר' ואבריותא קתי ים ספרים דגרסי פי לה יעלו ותחתכי קתי ולא פהירא דמה מייך ביה קריבה לעיכול כיון מהוה למטה בקרקע ועוד דבתר הכי פקיל ושרי בפירושה דבריותא ומתי טעמא תפסקים:

אתיא זריקה ושריתינהו אפי למעבד בהו קתא דסכיני והא דחמר בר רחמנא כלי פופר על עולה לה יתקע פירש דף פה רבינו חיינו מהפריעו לרמי עולה וכן על פלמים מהפריעו לרמי פלמים ודמי פלמים הין בהם מעילה כדחמריכן בפסחים פב דף פו הכא בעכי פלמים עסקינן מיהו לה ידעינה מתי טעמא לפקיע מהם מעותי לחוקומה ברמים דהה חיכח לחוקומה בפירש מחיי חומיר קודש זריק כל זמן פלה בזרק הדם הבל פירש לאחר זריקה לה מכי לחוקומה דבפלמים הין חילוק והם זריקה מהרת בפירש מחייש הם במחוסר נמי מהרת הבשר דמם ואם כן לתקוע נמי מרי: כל מה הסם עכמותיו מותרין פי בקונ' מהרי לף בשרו מותר כל מכן עכמותיו והוא עכמו הקסם על פי זה לקתן פרק דם חטאת דחמר מהיקסה דזבחי דף נו התורה מה הסם עכמותיו מותרין לף כל עכמותיו מותרי' ולה נפיק מלו יהיה דעולה

זפי דמקל וחומר דבשר לה נפקי עכמות דחיכח למימר דלה חיתיר הכתוב הלא בשר הרחוי לחכילה והכ על כרחך הה דמעיטה ליה בהסם הייכו מעוט דכתב לו יהיה והה דנקט הסם טפי מחטאת הלא דבהוה קרי נמי כתב כחטאת דכתב בחסם פחסם תורה אחת לפרק חסר יכפר בו לו יהי' מעוט דעיקרים דקרי בהסם נקטיה ועוד דלו יהיה כתב לפון יחיד וחיכח לחוקומה בחסר דפלק מיכיה ומהיקסה דלקתן לה נפקא עולה כיון דחיכח לחוקומה בדבריה הכחכלים דומיא דהסם ותיהו ים להכתפק למה לי נ"מ בעולה הה בנופיה נמי כתב לו יהיה ומכי לידרום למיפרי עכמות ומתה הוה מוקימנא ליה לדרם לחריתי ופליג דרבי הלמזר דחף הלמזר פירש לפני זריקה מועלין בהם לעולם כך גר' הקו' ים ספרים פגורם מועלין בהם עד זריקה ולהמיל גר סיפא דמילתא הוה דפליג דקתמר דלחר זריקה לה כהכן ולה מועלין ואת לרבנן דחית להו דחפי פירש יעלו לחתי לה מועלין ול"ל דהייכו פירש הבל לחר זריקה התרת זריקה הם פירש חיכמי לם רבי יכחק דלעיל חפילו פירש לחר זריקה וכמו פפירש למטה דהה מילתיה דרבנן מיתוקמה בעודה על המזבח דבמסכ תרומות לחתי גרעיני תרומה בזמן מסכניסן לפורק לזריקה הפליקן מותרין וכן עכמות קדשים בזמן מסכניסן לפורק הפליקן מותרין ופירוש רבינו דהסם מיירי בעכמות קדשים הנילקין דומיא דתרומה ום עליהם עדיין בשר וקתמר דהם מסכניסן ומפקיעין הם כן הוה מחמבן ולחבתי הם קדשים עליהן ולחורין הבל פפליקן בפל הם חוכל מיכיהו וכן גרעיני תרומה מיירי הים עליהם חוכל ומיפרמה בעיניך זה:

ונחבין

וחציו להרמה פירוש בקו ושרירי כמי רחויין להרמה מיהו כר' דלעיל רחויין להרמה דבין כיכהו שלא חציה להרמה דקתני לה הרמ' ממש שלא
דף ס כעין הרמה פרק רחויין להקטרה וכן ממ' פ"ב דמעילה דתניא הקטר והקטיר וכן בגחלת שפקעה מעל גבי המזבח יחזיר הא על גבי המזבח יחזיר ומקבי
מיכה לרב ומעכי מקני בגחלת דחיית ביה ממעט הילכך יחזיר דלא נעשית מצוותו ממעט דחיין רחוי לתרוס מכל מקום דחי רחוי לתרוס ממש כשתרמו חמתי יחזיר הרי נעשית מצוותן ומיהו היא גופה לא ידעינא מכ"ש דחיירי לאחר הרמה דבין דחיירי טעמא מקשה לרב דאמ' לאחר תרומ' הדשן חיירי וכי היכי דמתרצינ"ה לאחר תרומת הדשן לרב דאמר רב חמוי' רב דמועלין וכר' בעיבי דדומיא דפסולין שפקעו דחיירי בכל עיבי' דקתני וכן בגחלת הבקעת ומיבעי' כמי דייק דבגחלת אין חילוק בי קודש חבו לאחר חצות דבכל עיבי' דומיא דפסולין מפי' קתני דאפילו קודש חצות לא יחזיר ועוד דבסיפ' גבי חיבורי הוא דמפליג אבל בגחלת לא מפליג דעיכול חמובה ולא מייך לא לסון הקטר ולא לסו מוקדה דהא בכך מיתוקמ' ומ"מ יחזיר דלאו רחוין להרמה הוא דלאו דשן נעשית מצוות על גבי המזב' יחזיר דאכתי לא נגמרה מצוותה וכי פקע לא יחזיר דעל מוקדה על המזבח ממעט דדבר שבריך יקידה יהא על המזבח אפילו פקע אבל דבר שאין צריך יקידה לא ואע"ג דמעלין בקודש ואין כמתפסין את האפר להעלותן לתפוח אין יכולים להתחר שלא יהו הרבה בגחלים על האפר והכא ממעט שאסור להוסיף הגחלת מן המערכה כדדייק
ב דף גג במעילה דיחזיר וכל שכן שאסור להוסיף ובמסכת תמיד כמי ממעט שהיה כוטל מן המוכלות הפנימיות שאת בגחלים היה כוטל וצריך לומר דמאי מן מוכלות היה כוטל הכהו ליה בהו ממעט וחביבי אפר אבל בגחלת דהכא דמיכה דיקד במעילה דיחזי' מיירי בגחלת חיה דחי' ביה ממעט והא דקתמר במעילה הא דאפילו אפר לאו דליהוי בגחלת ממש אפילו לעניין חזרה דגחלת מחזירין לעולם אפילו לאחר תרומת הדשן מעלי' לותה לתפוח לאפר מעלין לתפוח שלא לעניין מעילה הוא דקתמ' דהוי כגחלת ואפר מלכאורה יש חילוק בין גחלת חיה לאפרא חיה שחיכה חיה בכלל דשן היא כדתנן כוטל מן המוכלות הפנימיות ומ"מ יש לומר בפירוש הקונט' דחבין לתפוח דשן אפר ממעלין לתפוח שלא לעניין זה שיעמה מהם תרומה דהא דשן אמר רחמנא והרים את הדשן מחבות כדי להתיר אפילו שרירי דמחבות ולא חביבי עיכול ואין רחוין להקטרה ואם ירצה יוסיפה לתפוח כדי להוציאה מחוך למחבה אבל אם רוצה להניחם במקו' המערכה כדי לתירך מצותם מיהו אם רחוין עשתן לתרומה הדשן עדיין מצוותה עליהם הילכך יחזיר דמסתבר למימר דעדיין חסר מהם תירוך מצוה כיון שעדיין אין רחוין לתרומת הדשן והמתה הניחה ליפנה דחבין להרמה וניחא כמי דבעינה ממעט' את האפר לא היו צריכין להחזר מן הגחלים ואפילו
ג דף גג היו לוחצות ויקבת היה נראה כן בתמכת תמיד פ' אחד דתכן כוטל את הסריפות ואת הסיכורות ועלו לראש המזבח החיברים והפדרים שלא נתאכלו מבערב מולקין לפדרי המזבח ובתר הכי קתני היחלו מפלק באפר על גבי התצות ואמו כפירושי שלא היו מפלקין אותם שלא נתאכלו לגמרי חייב כדם לעיל דאפילו קודש חצות חביבי עיכול אם כן לאו בכלל שלא נתאכלו הילכך כל פירוש הקונט' עיקר: שלא אמר רבי יוחנן בקונטרים מחק שלא בפירושים הרחבונים ופירוש דרבי יוחנן מיתוק קרי בדבר חביבי להקטרה וחבין להרמה ומיהו הייבו דיוקא בשרירי דקתמר לחצות היינו בתעוכלין ומקרבי לחריס כפקע לודכתב עד בקר תן בקר לבוקרו של לילה ומוקמינן ליה בהרמה ועוד דלא גרס בכל הספרים ונראה כגר' פירושי לחרונים דגר' לפי הסורך להם ומיהו קשה לפירוש זה דקתני עד בקר דכתב בהקטרה מוקמינן ליה בהרמה ועוד דלא גרס בכל הספרים ונראה כגר' שלא ופליג רבי יוחנן דגרס בהרמה דאפילו בדשן המעוכל יפה לא מקדימין ומקשה רבי יוחנן דמקדימין להקטרה וקשי להרמה דכל הלילה כשר להקטיר כשהין מעוכלין וכל הלילה כשר להרמה אם יש דשן מעוכל ונבי הקטר כתב בקר מיותר ליתן בקר לבוקרו של לילה ומיבעי בשרירי דחצות עיכול ואבי מידרים קרי תן השכמ' אחת לבוקרו של לילה ובקרו של לילה הוא עמוד השחר ונתן לו הכתב בקר אחר לומר שאין צריך להקטיר מן השכ' ולילך וכיון שלא נתן זמן בלותו בקר על כרחיך הוא חצות לילה מתעכלין בשרירי תלוי בחצות ובדשן מעוכל דלית ביה ממעט כל הלילה והרים אבל אי בהון
ד דף ד מעמט כל הלילה והקטיר וכן פירוש בקו בפרק קמא דיומא ובע"ג במעילה דקתמר כל הלילה כשר להקטיר ואע"ג דמעלין בקודש לתפוח אין מעלין בגדול מחצות כלל ממעט מעבודה לילה כמו תרומת הדשן ומידור המערכה היו מוטלות עליו והמתה אחי שפיר ממוס חולפת דכהן גדול מיוכל לאוכלו אחר
ה דף ה תרומת הדשן ולהפסיק כדי לעשות בנחת מחיטת התמיד ועבודת היום אבל אי עבודה לילה בשחר כהנים אחי חולפת ליכא ורבא פירוש ביומא דלא גר' הכא כהן גדול דתרומת הדשן לא הויא חביב מדלא חביב טבילה תרומת הדשן בהדי ה' טבילות ו' קידושין דהיום עושה ביום הכיפורים ועוד דפריס דתרומת הדשן חביב בשחר יום הכיפורים ואילו היה בכהן גדול למה ליה להזכיר בשחר יום הכיפורים ועוד יפר הפייס הוקמו מחבות אפילו לכפרה בפיים דשן הבערה ומיהו רבינו היה מפרש דאין צריך למותקו דהם ממוס חולפת דכהן גדול מקדימין תרומת הדשן ומידור המערכה וסריפת חיברים שלא נתעכלו מבערב בשחר כהנים כדי שעל ידי כן יהא מזומן כהן גדול להתחיל מהבקר כמעלה עמוד השחר עבודת היום קודש שיהא רעב וחלש: שחרי

כשרירי מנא הני מילי אמר רב כתוב אחד אומ' כל הלילה והקטי' וכתו' אחר אומ' כל הלילה והרים חלקיהו חציו להקטרה וחציו להרמה מיתיב רב כהנא בכל תורם את המזבח מקרות הגבר ממוך מלפניו ומאחריו ביום הכיפורים בחצו' ברגלי' באשמורת הראשונה ואי סלקא דעתך מחצות דאוריית היכי מקרמינן והיכי מאחרינן אלא אמר רבי יוחנן ממשמע שנ' כל הלילה איני יודע שעד הבקר מה תלמוד לומר עד בקר תן בקר לבקר של לילה הילכך כל יומא מקרות הגבר סגי ביום הכיפו' משום חולשא דכהן גדול מחש' ברגלי' דנפישי קרבנות דקדמי אתו ישר' מאשמורת הראשונה כרקתני סיפא לא היתה קריית הגבר כגנת עד שהייתה עזרה מלאה איתמר פירשו קור חצו והחזירו אחרי חצות רבה אמ' חצות

חצות שני עוכלתן רב חסדא אמ׳ עמוד השחר עוכלן אמרי בי רב מאי טעמא דרב חסד׳ ומה חצות שאין עושה לינה עושה עיכול עמוד השחר שעושה לינה אינו דין שעושה עיכול פירשו קודם חצו והחזירו לאחר עמוד השחר רבה אמר חצות שני עוכלתן רב חסדא אמר אין בהן עיכול לעולם מתקיף לה רב יוסף ומאן לימא לן דחצות בראש המזבח משויא להו עיכול דילמא כל היכא דמשכחא להו משויא להו עיכול שלחו להו מתם הילכתא כרב יוסף איתמר נמי אמר רבי חייא בר אבא פירשו קורם חצות והחזירו אחר חצו לא נהנין ולא מועלין ולא יוצאין מידי מעילה אל רב פפא לאביי וכי מאחר דשלחו מתם הילכתא כרב יוסף ואמר רבי חייא בר אבא וכן תני בר קפרא רבה ורב חסדא במאי פליגי אמר ליה בשמיני בעא מיניה רבא מרבה לינה מועלת בראשו של מזבח או אינ׳ מועלת בראשו של מזבח היכי דמי אילימא דלא ירדו השתא לנו בעזרה אמרת דלא ירדו בראשו של מזבח מיבעיא ואלא דירדו לשלחן מדמינן להה דתנ׳ אפילו הן על השלחן ימים אין בכך כלום או דילמא לקרקע מדמינן אמ׳ לי׳ אי׳ לינ׳ בראשו קיבלה מיני׳ או לא ת״ש דאיתמר איברי׳ שלנו בעזרה מקט׳ והולך כל הלילה לנו בראש של מזבח מקטר והולך לעולם ירדו רבה אמ׳ יעלו רבא אמר לא יעלו שמע מינה לא קיבל׳ מיני׳ שמע מינה: כשם שהמזבח מקדש כו׳: תנו רבנן כל אשר יגע במזבח אין לי אלא מזבח כבש מנין תל אל המזבח כלי שרת מניין תל כל אש׳ יגע במזבח יקדש בעא מיניה ריש לקי׳ כלי שרת מה׳ שיקדשו את הפסולין אל תניתוה כשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך כלי׳ מקדש׳ אל לכתחיל׳ לקרב לא קמיבעי׳ לי׳ הא נמי תנינא שקיבלו

אמרי בי רב מאי טעמא דרב חסדא לעב דתמרי בי רב רב הונא ורב חסדא תלמידו דמאי רב הונא נמי תמרה ופירוש טעמו והטם קבע בלמון זה מאי טעמא דרב חסדא ליחתי מכיון דרב הונא רגיל למבח דבריו כדתמר בגיטין הסדא דמך ואסרינן תילך ובמסכת סבת מע לה דף ו תורה אור מכיחת גבי רב חסדא דמחדרן מעתתי:

מה הצות פרק עומה ליכה כו׳ ורבה לטעמיה דאית ליה במיוך הין ליכה מועלת ברחמו של מזבח ולית ליה קל וחומר דרב חסדא דאיכא למיפרך מה לחצות שכן עומה עיכול ברחמו של מזבח דחס פקע לה יחזיר תאמר בעמוד השחר פרק ליה פוסלת ברחמו של מזבח כך כי׳ הל׳ מנחס זכל׳:

ורב חסדא אמר בהס עיכול לעולם ולימה למימר דעמוד השחר שכי יעמה עיכול מקל וחומר דחצות שהרי הינו עומה ליכה הלה לקרבנות היו פלפניו ה הילכתא כרב יוסף פירו יפה אמר והין זה פסק הלכה ולא מייך למיפרך הילכתא למסית׳ דהה לבסוף כמי מוכח דלא פליגי עליה והס כן הלכ׳ למה לי׳: לא נהנין רבי׳ חיה מפרש מן התורה כיון שהס לאחו של מזבח ומכל מקום יפה מידי מעילה דכיון דחצות עוכלם כעמות תמוותם ולא חזרה בהס מעילה לעולם מדמיכ׳ לה דתכן אפי׳ היה על העולם כו׳ תימה מכ׳ ליה דלא פסיל לאחר מבת בעכדר בהילכתו ול דרייק מלישב׳ יתירה דקתני אפי׳ הוה על העולם כו׳ דמשמע מבת להוסיף אפילו בעיכיין זה הה ליתה דהה דוקא מעוס מכשדר באחר בשבת אלא בהילכתו לא תיפסיל כדאיתא פילהי סתי הלחס ופרק אמר להס התמוכ׳ דף ק דף פם טעמא דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמנו ולא מפני התס טעמא דעלמן היכו מקדש לפסול בליכה כדאמר הכא דבעי למילף מיכיה מזבח ופע׳ לי מכי למימר דכי כשדר בהילכתו כעמה לאחו של עלמן טפי ולא יפסל בליכה זה מעמיכו ליפכה יתירה דאפילו על העלמן כו׳ והתס דפרין כיון דלילה היכו מחוסר זמן בי מעמי ליפסול ומעמי כיון דכשדר אלא בהילכתו כעמ׳ כמי מעדרו הקיש מעמע לס עדרו בהילכתו כפסל בליכה ול דאתא למימר דהה כשדר בלילה כיון דלילה אין מחוסר זמן כפסל בליכה אבל כשדר בהילכתו מתם ביום העבת אפילו היה עם ימיש רבי׳ היכו כפסל דכעמה לאחו של מזבח מ׳ תימה למה לי תירץ מתחילה לפרש׳ סברתו כי נמי כלי מרת מקדש אלא בזמנו מאי מועלן דאיכו

הגהה

כפסל עלין כלל בעוס עכין דעל כרחין עוס פסוק ים על דבר זה מיכו כפסל אפילו כי כשדר בהילכתו: הגהה

כבש ומכיין ואת לרבי יהודה דאמר מזרה מקדשת במזבח הייכו כפרין להקטיר עליה אבל פסולין לא להכי ליפטריך קרא: כלי מרת תמו מיקדשו את הפסולין פירוש דמעמ הה דמזרה מקדשת במזבח הייכו כפרין להקטיר עליה אבל פסולין לא להכי ליפטריך קרא: כלי מרת תמו מיקדשו את הפסולין פירוש בקו׳ דלעכיין פרין בעי הל תכיקוה כו׳ הל לכתחילה ליקרב קמיבעיא לי ופשיט דמקדש מקבלו פסולין חזרקו פסולין דמעמ חזרקו פסולין הס עלו לה ירדו הה הס זרקוהו כפרים לכתחילה יעלו ליכרים דחזיקה מעלייתא היא הלע דקבלוהו פסולין דכלי מרת מקבל בו הדס מקדשת פסולין לכתחילה ליקרב ולזרק כך פירוש בקו׳ ותימה לפירוש דהס כן תיקשי ליה מתכי׳ הלן והיוצא והטמא ומכפחט חוץ לזמכו וחוץ למקומו כו׳ הס עלו לה ירדו מעמע הא לכתחילה לה יעלו והלע דכתקבל הדס בכפרות בכלי מרת דהה לה חיירי מידי בכתקבל בפסול ונזרק בפסול ועוד לן דמה ופח דמה ביעמא דמה לחמי לה עלה לרבי מעעון דכיון דכלי מרת מקדשין את הפסולין לכתחילה ליקרב ופריך לרחות כל הכי כבון מיפכן עתה בכלי חול דהזה ליה

כירדו וכן כתערב בדס הפסולין דאמר יפסל לאחה ולא אמריכן דיקרב מיירי בהס וכן הה דתכן המכחות והנפכים דף ק

שקיבל פסולין וזרקן את דמן מאי לאו ש
שקיבלו פסולי וזרקו פסולי לא שקיבלו פסו
אלא שזרקו פסולין אויר מזבח כמזבח דמי או
לא תש כשהמזבח מקדש כך כבש מקדש ואי
אמרת אויר מזבח לאו כמזבח דמי אויר כבש
נמי לאו כבש דמי ה"ג היכי מסיק לי' מכבש
למזבח הוה ליה ירוד דנגר ליה אויר אויר יש
בין כבש למזבח רובו לכבש ככבש רובו למזב'
במזבח תיפשוט מהא דאמר רבי רמי בר חמא
יש חיבור לעולים או לא תיפשוט דיש חבור
הא לא קשיא תיפשוט מתקיף לה רבא
בר רב חנן ואי אמרת אויר מזבח כמזבח דמי
אויר דשלת העוף דפסלה במחשבה היכי
משכחת לה הא קלטה מזבח מתקיף לה רב
שימי בר אשי אמא לא משכחת לה כגון דאמר
הריני מולק על מנת להוריד למח ולהעלות
ולהקטיר הניחא לרב דאמר אינה מועלת
בראש המזבח אלא לרבא דאמר אין לינה
מועלת בראש המזבח לית למחשבתו ולרבה
נמי משכחת לה כגון דאמר הריני מולק על
מנת להוריד קודם עמוד השחר ולהעלותה
לאחר עמוד השחר להך ניסא מיהא תיפשוט
דאויר מזבח כמזבח דמי ראי סר אויר מזבח
לאו כמזבח דמי חטאת

ד"ף ו' והכפרים מניטמאו מקדמו בכלי חרס להם פדיון דמפחת מקרב לא קריבו
בירודם לכלי חול לחיירי וכן היה מקריב מנחת העומר ונטמאת בידו חוזר לו
ה"ג אחרת תחתיה בהכי מוקמינן לה מיהו לכתחילה לקרב מעיקר סד
ד"ה עניין פרהו קבעי הם כן לא הוה ליה למימר לכתחילה לקרב מיבעיא לי
הלא ליקרב מיבעיא לי ומדקתני לכתחילה
ליקרב מיבעי לי מפחת דמעיקרא נמי הוה
ירד דליקרב קמיבעיא ליה הלא דמיבעיא
ליה בדיעבד ועוד הקשה הר' פטר לפרש"י
מחסיב רבי יהודה דווקא מפוס דזרקינהו
פסולין לחרי מקבלו פסולין אבל קבלו
פסולין וזרקוהו כשרי יעלה תחילה ליקרב
חיברי דכלי מרת מקדשין לכתחילה לקרב
ד"ף ו' דהדרית תמריכן בפ"ק דמנחות והא בעי מיניה רבי יוחנן כלי מרת מהו
מיקדשו פסולין לכתחילה ליקרב והלא לין
מקדשין ומפני לין מקדשין ליקרב אבל
מקדשין ליפסל מ"מ דלין מקדשין ליקרב
פשיטא ליה הילכך כר' פרת ספי' דמעיקרא
ס"ד דרבי יוחנן דקבעי מיניה אם העלה
פסולין לגבי מזבח בכלי מרת ומפני הכלי
מרת וקמיבעי ליה נהי דלין לו' דלא ירדו
מעצם דאויר מזבח כמזבח דמי מהרי
תחתית הכלי מפסיק מיהו כלי מרת מחת
מתוך קדושתו לא הוה חפיסה והוי כחילו
הפסולים על גבי המזבח ממש דלא ירדו
מן הויא חפיסה וירדו ל"ל תניתוה כמה
מהמזבח כו' לעניין דאם עלו לא ירדו כך
הכלים מקדשין לעניין זה מכאן ואילך לפרש
רת ל"ל לכתחילה ליקרב קמבעיא לי דמבר
רים לקים דאיכא לאוקומ' מתניתין דקתני
כך כלים מקדשים ממח מעלו בכלי עב
המזבח לא ירד דאין כאן לא קדום המזבח
ולא קדושת אויר והם בכלי וקבעי
אם לא העלה הקמצין הפסולין בכלי אלא
קדשו בכלי מהו מיעלו לכתחילה דכי היכי
דמזבח מקדש מה שנגע בו ולא ירדו כך
כל מקדש מה שנגע בו ויעלה או לא הלא
אם כן העלהו חמר ליה תניתו' מקבלו פסולי' וזרקו את דמו מאי לאו מקבלו
פסולין וזרקו פסולין כלומ' מקבלו פסולין וזרקו בדיעבד הא אם לא זרקוהו
לכתחילה לא יזרוק דהכי מיפרשא מתני' הלן והיכא כו' מזרקו את הדם
בדיעבד לא ירד הא אם לא זרקוהו לא יעלה והא דקתמר וזרקו פסולין פי'
דמתני' הוה ואיכו הלא מסייע לגון המטנה ולאו מפסולא קדייק תדע שלא
היה לו לומר רק לא מקבלו אי נמי זרקו דרים ליקים דדחי ליה בפסולין מוקי
ג"ף פ"ב ליה והייכו דתמר בפרק קמח דמכחות והא בעי מיניה רים לקים כו' מרבי
יוחנן כלי מרת מהו מיקדשו פסולין ותמר ליה לין מקדשין עד שלא קבלו
פסולין ואי נמי זרקו פסולין כלומר מקבלו פסולין אפ עלה הכמר לא ירד
והדם יעלה וזרק דכלי מרת מקדשין לכתחילה ליקרב אי נמי אם זרקו פסולין הכמר אם עלה
לא ירד קתני בין חומרי בין קולי כדמוכחת לעון ר"ת וכל מה שפי' לפי' הקונ' שהפרתי בעודן בכלי חול צריך לפ"ם לפרש למאי דבעי למימ' רים לקי דמיקדשן
לכתחילה ומה שפיר' הדם לא יתקנח לין צריך להזכיר כאן דלאו היינו אם עלו לא ירדו דאפילו מאן דאית ליה נבי דם אם עלו ירדו מודה בדם המזרק דקלטיה
מזבח דאי לא הוי שלת לר"ג דווקא אם כן בפחות דפריך חטאת העוף דפסולה היכי מזה מרמה פי' לר"ג דתמר אם עלה לא ירד כיון דאויר מזבח שלו כמזבח
דמי לעולם הוי ירד ומאי קושיא לימא הא דקתני אם עלה לא ירד היינו אם זרק לא יקנחנו אבל אם עלה בכלי ירד הלא ודאי לא יקנחנו הוי לכולי עלמא ואם
ג"ף פ"ב עלה לא ירד דקתמר הייכו אם עלה בכלי לא ירד הלא יזרקנו בעל כרחו ובההיא דמכחות דיקדק רבינו חייט דקתמר התם אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין
ליפסל וכי לא היה יודע דמקדשין ליפסל הא מתני' היא בין לפירוש הקונט' בין לפר"ת דתנן כך הכלים מקדשין:

אויר יש בין כבש למזבח אבל אי אויר מזבח כמזבח דמי לא קשיא אויר שלו הוה ליה ירוד דכנגד אותו אויר מפסיק יותר מכדי לתת
ד"ף פ"ב חצי מזבח דאפי' להקטיר עלו אינה מועלת מאן דאמר פרק קדשי קדשים דמקטירין מיהו אין כרחה לרבי' חייט מהרי יש אויר מפסיק יותר מכדי לתת
סובב כדי שיהא אויר קרקע מפסיקו כדתמרינן לעיל מה דס אויר קרקע מפסיקו אף בשר אויר קרקע מפסיקו ואם כן אכתי מכי מטי כנגד אויר קרקע הוה
ד"ף פ"ב ליה ירוד עולת העוף דפסלה בה מחשבה תיתח אלא קשיא שלו בפרק קדשי קדשים שמחה למטה מרגלי אפילו לתח כחת כמרה ונ"ל אין
כאן אויר מזבח ולפירוש הקונט' שפי' למעלה שהיתה שם בליטה ניחא ה"ג פריך לרבי כחמיה דתמר היא עצמה תיכה בעמה הלא כגופו של קרן: חטאת

מסורת השס

חטאת העוף פסולה ממלקה ברגע המזבח מלה למתה ופסל דרעא דכעפי למטן: הא למר מר מלקה בכל מקום במזבח כפרה ולא פסיל מעלה דידיה אלא בהזאה והיכא דמלקה בפסול ברגע המזבח וקיימא לן בכל הפסולין אם עלו לא ירדו: היכי דמרי ליה מר להזות מדמה הרי מגביה ומתיז כמלוחז בה ומזה והוה ליה ירוד תורס אור

חטאת העוף פסולה היכי מזה מרמה הור ליה שאר פסולים היכי זריק להו מרמה דנגע להו הא הזאה הא מיצוי הא זריקה שפיכ היא דרך הזאה בכך דרך זריקה בבך אמ רב אשי אי דנקט להו בראש המזבח הכי נמי כי קאמ דתלנהו בקניא מאי תיקו: מתני כלי הלח מקדשין את הלח ומידות יבש מקדשות את היבש אין כלי הלח מקדש את היבש ולא יבש מקדש את הלח כלי הקודש שניקבו אם עושין בהן מעין מלאכתן שהיו עושין והן ש שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש: גמ אמר שמו לא שנו אלא מידות אבל מזרקות מקדשין כפרכר ו שנ שנים מלאים סולת אל רב אחא מריפתי לרבינ מנחת לחה היא אל לא נצרכה אלא ליבש שבה איבעית אימא מנחה לגבי דם ביבש דמיא אמ שמו כלי שרת אין מקדשין אלא שלימין אין מקדשין אלא מלאין אין מקדשין לא מתוכן אין מקדשין אלא מבפנים אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן לא שנו אלא שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קודש תניא נמי הכי מלאין אין מלאין אלא שלימין אר יוסי אימתי בזמ שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסי ראשו ראשו קודש: אין כלי הלח מקד: אמר רב ואיתימ רב אסי אי מקדשי ליקרב אבל מקדשי ליפס איכא דמתני לה אהא אין מביאין מנחות ונסכים ומנחת בהמה וביכורים מן המרומע ואין צריך לומ מערלה וכלאי הכרם ואם הביא לא קדש אמ רב ואיתימא רב אסי לא קדש ליקרב אבל קדש ליפסל תר כלי קדש שניקבו אין מתיכין אורתן ואין מתיכין לתובן אבר נפגמו אי מתקני אותן סכי שנפג אי משחיזי את פגימת נשמטה אי מחזיר אותה אבא שאול אומר סכי מטרפה היו במקד ונמנו עליה כהני ונזוה תנו רבנ בגדי כהונה אין עושי אותה מעשה מחט שא מעש אורג שנ מעשה אורג נתגעלו אין מכבסין לא בנתר ולא באהל הא במים מכבסין אמר אביי הכי קאמר הוגעו

חטאת העוף פסולה היכי מזה מרמה פירוש בקונטרים דלהכי קרי ליה ליבם מידה ולא כלי מחין סוס כלי מקדש יבם אלא מידות ע עשרון וחצי עשרון ותימה והאיכא פיפה פ הקומץ והאיכא מחתה לקטורת והאיכא כף והאיכא מכתשת במבועלת והאיכא בזיכא ומולחן ופלת דלהכי קרי ליה ליבם מידה ולא כלי לפי שיבם יכולין למדוד מחוק ולזרום בכל עניו פירכה אבל דבר לא לא שייך מידה גבוה סהרי מידת לא חיכה סוס דהכר לא חיכו יכול להיות גדום ופפחים ממידת לא זה יתירה מזה כמו מידת יין יתירה ממידת סוס לפי שיין עב יוקר וכן ממן מיין להכי לא קרי ליה מידה: אלא בפני פי בקונ בעזרה ותימה למה מיכה לסון המסכה הוה לי למימר בקדש ומפרש רבינו חייט דמבפנים לכלי קלחר ואתא למעוטי מקק תוסבו מכחוץ: מן המדומע פירוש בקונ מדומע דתרומה ורבי חייט פירוש מעורב בעורלה וכלאי הכרם אבל עורלה וכלאי הכרם לא חיכרם לא חיכטרך למיתני ופירו הקונ סע לשון יתייסב דהיינו ממסקה יסרחל כיון דסרי לכהנים מהה דתנינה דקאמר סם לחמר הפרסתו דף כו לתוכה רביעית קרם נתון על התרומה לא סייכא לכתן דהתם לאו מדומע הוי סהרי אין מקדים הרביעית ואין קורח סם על התרומה בעור סהיה בחבית אלא יחדיו ומתרים בטהרה ליקח ממנה רביעית לחר סיתרום ויעשה לותה:

נשמטה אין מחזירין לותה לקתה דאין עניות במקום עשירות: כמחלוקת

מתני כלי הלח מקדשין את הלח ומידות יבש מקדשות את היבש אין כלי הלח מקדש את היבש ולא יבש מקדש את הלח כלי הקודש שניקבו אם עושין בהן מעין מלאכתן שהיו עושין והן שלמים מקדשין ואם לאו אין מקדשין וכולן אין מקדשין אלא בקודש: גמ אמר שמואל לא שנו אלא מידות אבל מזרקות מקדשין שנ שנים מלאים סולת אל רב אחא מריפתי לרבינ מנחת לחה היא אל לא נצרכה אלא ליבש שבה איבעית אימא מנחה לגבי דם ביבש דמיא אמ שמואל כלי שרת אין מקדשין אלא שלימין אין מקדשין אלא מלאין אין מקדשין לא מתוכן אין מקדשין אלא מבפנים אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן לא שנו אלא שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קודש תניא נמי הכי מלאין אין מלאין אלא שלימין אר יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קודש: אין כלי הלח מקדש: אמר רב ואיתימא רב אסי אי מקדשי ליקרב אבל מקדשי ליפסל איכא דמתני לה אהא אין מביאין מנחות ונסכים ומנחת בהמה וביכורים מן המרומע ואין צריך לומר מערלה וכלאי הכרם ואם הביא לא קדש אמר רב ואיתימא רב אסי לא קדש ליקרב אבל קדש ליפסל תר כלי קדש שניקבו אין מתיכין אורתן ואין מתיכין לתובן אבר נפגמו אי מתקני אותן סכי שנפגמו אי משחיזי את פגימת נשמטה אי מחזיר אותה אבא שאול אומר סכי מטרפה היו במקד ונמנו עליה כהני ונזוה תנו רבנן בגדי כהונה אין עושין אותה מעשה מחט שלא מעשה אורג שנ מעשה אורג נתגעלו אין מכבסין לא בנתר ולא באהל הא במים מכבסין אמר אביי הכי קאמר הוגעו

תוספתא דמכות פם דף קפמו

מנחות כח

דף ים

עניות דף פ

דף ים

לעולם בעיי מיהא לן תפסוט דהא נברית בהאם המזבח קאי וקיימא להו ומהא מיבעיא לן בחוץ מזבח לעיל דהנחת גופו בהאם המזבח להנחת קרבן דמי וכי קאמבעי לן בבון דקאי מחרעא: ותלבהו בקניא בחוץ המזבח: מתני כלי הלח קערות ומזרקות לרם ולין ולפתן: מדות היכם בגמרא מתרגם לה תמידות הלח מהיו עומק והן שלמים כפהן שלמים הלח בקדש בעזרה: גמ לא סכו דאין כלי הלח מקדשין את היבם: הלא מדות הלח ז׳מדות הלח מהיו סם היו וחצי היו ושלים ההין וכו דכיון דהכך לא חזו ליבם למידי למדוד והן לא כמשמו הלא למדידה לפיכך אין מקדשין הלח על ידי מדידה: אבל מזרקו לף על גב דכלי הלח ניכהו מקדשי יבם דכי היכי דחזו ללח חזו לפלת סהוו יבם: לחם היו דהא כתיב בלולה בשמן והיכי נלפת מהאי קרא דמקדשי יבם ליבם סבא סאי ליפסר ליבלל כולה סלא יהו בה קרטי קרטי סל יבם סלא נגע בהן השמן וקדשינהו מזרקות כם יבם דמיא ומפיר תפסוט מיב ליבם בשור של פלשים לאפוקי נקבו ואין הקדשין של מלאין כלומר מיהא בהן מיעור פלם הכרי לדבר אם יבם הוא מיהיה סם עשרון פלם למנחה ואם מנחת נסכי היא מניתיב בכלי יהא סם ג׳ עשרונים לפר וב׳ עשרוני לאי לבל אם חסר המיעור אין הכלי מקדשן סחיו רחוי לבלי כל סכן במנחות הלא בפנים בעזרה בירופי מדות היכא ביניהו לתלן דתני אין מקדשי אלא מתוכן קסבר בירופי מדות לא ניתקדשו הלא מה סבתוך חללו של כלי בירופי מדות גורסי מדות ופלוגתא היא במנחות בפרק

מוספתא דמכות פם דף קפמו

מתי הלחם לא הא דתמריכן הא אין מקדשין הלא מלאים: הלא סאין דעתן להפלים ולהוסיף עד כמיעור: תניא נמי הכי מלאים מניחם מלאים פלת הלחם מלאים סהיו עשרונים ולוגין מלאים לאפוקי מיעור חסר דלא מקדשי: לבל מקדשין כלי הלח את היבם ליפסל מאם יבא חוץ לקלעי או נגע בו טבול יום ופסל דהתני ליה כלי להכשירו ליפסל כדתני המנחות מועלי בהן מסהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ומנחת בהמה ומנחת נסכים מן המדומע ואע סמותר לסהנים רבעיכן מותר לכל ישראל מן המותר ליסרחל ואין צריך לומר מעורלה מאסורה אף כהנים ליפסל הלא נפקי לחול: ויפרפו מקדשה הכלי והא דרב אסי לא מהדר לבבורים הלא מנחות דבבורים לאו קדושת כלי הוא: ומאי ליפסל היכא ומאי ליקרב היכא הא לא קרבו: אין מתיכין אותו כמו מעופין למדות מנוקבות מתיכין אותו סביבות הנקב ונפתח הנקב: ואין מתיכין לתוכו תבר לפתוס הנקב וכולהי מתוס דמיחזי כעניות ולאו לורח ארעא: נפגמו פגימה גדולה מתיקון המחזתה ניכר סכין מטרפת מהיכה רכה ליפגם פגימות דקות תמיד ומטרפת את הקדשים: אין עומין אותו מעשה מחט לאורגן כמין יריעה ולעמותן לחברי כן לבוש תפור במחט הלא כמין מלבוש אורגין אותן בכליהם להלן מן כיבוס הוא סמעביר את הגיעול וכן כתר: הא במים מכבסין בתמיה: כיון דטעמא מתוס דמיחזי כעניות הוא מה לי כתר מה לי מים

הוגעו

הרי נתגעלו ובכבן כל סכן דכי לא מחוור להו מפיר גריעי טפי:

מסורת השס

כמחלוקת כאן כך מחלוקת במרחות נגעים פלית דתלי הלי בהלי
דמעזל דמעיל בה לכפר על לעזן הרע וכן נגעים בהן על
דף מו לעזן הרע כדאמריכן פ' ים בערכין:
דף ג שבעים ושנים לה פליג התכא לחתכי דמבועות דתכן מתים מהן
ארבע דהתם מיירי ב
בנגעים לבני והכא מיירי בכל מיכי נגעים
דרקיק וחרמדם ופתוכים ום להוסיף עור
נגעי בתים וכגעי בגדים:
מכפרים על מפיכות דמים מה מפרמי'
אלא מיום מחרב בית המקדש
אעפ שבטלו ד' מיתות דין מיתות לא בטלו
דלהכי לא נקט מכנה קודש מחרב בית
המקדש פגלתה מנהדרי דבהדיה מעתא
אפילו דין ד מיתות לא הוה דבגדי כהונה
מכפרין ולא כהירא רבי מעזיה בן מטח
דף ה פריך ליה בחאר דיני ממונות אעפ דהוו
בגדי כהונה ומיהו הייתי יכול לקיים פירוש
זה ולומר דלהכי לא נקט מ' מנה מפוס
דאיכא דין מיתות דבטלו כגון ערוות ושפ"
מחכפרין עליהם מכנסיים ואפור אבל דין
מפיכת דמים לא בטל דכתובת מכפרת
על מפיכות דמים אין מכפרין על ההורג
אלא על ידי מערבי זה בזה דומיא דמגלח
ערופה דכתב כפר לעתך ידרך ואכיבור
מכפרת ולא על ההורג זכן מסתע הכא
דכתבת לא מכפרת להורג דהי מכפר מהי
דף ד פריך הכא מעגלה ערופה והא מגלה ע
ערופה ליערך מכפרת וכן מטמא פ' ים
דף מו בערכין דקאמר על ו' דברים נגעים בתים
וקחמיב מפיכות דמים ולעזן הרע ופריך
התם מתעיל מחכא על לעזן הרע ומכתבת
מחכפר על מפיכות דמים לא פריך מידי
מחום דלא מכפר להורג אלא ליערך כדפר
אבל מלעזן הרע דלא מציכו לפנויי הכי
דמסתמא אין כיבור כעבמי' על לעזן הרע
אל זה כיון דמחמ לא יבא לידי תיקלה וכן
פירוש בקונט' הת' ועוד ים מפרמי בהדיא
ב דערכין דלהכי לא פריך מכתבת דנהי ד
דמכלת מעונם מיתה מנגעים ויסורין לא
מכלת הכא מטמא דכתבת מכפר' על דידע
דף ו מאן קטלה ובמכיעות מפריך קרא למימ'
אלין מעיר המסתלח מכפר על דידע מאן
קטליה ואמאי פריך קרא פמיטה דהא
כתובת מכפרת ומיהו ים לפר' דים חילוק
בין כיבור לכל ישראל דכתובת מכפרת
אכיבור ומעיר המסתלח על כל ישראל:

הדרן עלך המזבח מקדש

הונעו למיס כלומר אם היה ניעולן מועט ולא הזקיקן אלא לכיפוס מיס
מכבסי אותן לף בת' ואהל הונעו לת' ואהל מכתבעלו: ניעול דב מהניען
ליקק לכיפוס כתר ואהל תו לא מתקן להו כלל לף במיס לאו לרכות הוא:
אלא לאפיר למיערת דכתר ואהל דנקט לאו לעניין כיפוס נקט דהיכי דהקיף
קורס אור לגמרי והיכי דמרי מרי לגמרי אלא לעניין
ניעול נקט ליה והק מתעלו לין מכבסין
אותן כלל: אם הוזקקו לכתר ואהל כרחם
בעיני דהא סולין כיפר היה מביא כו': עיין תי פס
דכרימוכים נאמרו מלמה בבעים: אלא
נפתחו פיהם דרך רמוכים כמפוהי בחלין פסוק נם
אחר גמר פירי ביעולן מתפתחי מחיליהן
כדרך מעופין קליפי לגוזים החיכוכות:
וכמי קונאות בוטנים עסויין כמין תיק של
נחם מעופי בי יד הרומח מקור חריפטייל
לעזן למיפקל קינו דיוסבי בנוב והתימוקות
תולן לאותו ברחמי כובעי נכרים מעופין
אותו למלחמתן מקורים היולפ: קנסות
מברחמי תיכוקות לעזן וקלסת דנקטת על
ריסייה זנין לייכללישם: עיכבלים מה מתלוי
בתוכן לקפקם ותולה בו לאכל הרמון פ
פעמון כדכתיב כעמון ורמון ובתוך ה
הרמוכים דקרוי לאו בתוך החלל קאמ' אלא
ביניהם: פעמון אחד בין שני רמוני' מכד נגעים פ
זה מלפניו ומלאחריו: מרחות נגעים
לטמא מפתוכין של לבן אדמדם ולבנים
ואל כתקי הרחם אחן של נגעי בתי': לתת
כסמכה בבו את לאהרן זאת תורת העולה
זאת תורת החטאת והאשם וגו' אמר הקב"ה
לה הודרר קן את לאהרן ואת הבגדים: ויטבל ויכרתים
את הכהנת רמז הוא לעתיד שכפר' מפיכת
דמים בכהנת טבילה היינו כפרה: לכבות
את בער ערוה לחפות על גילוי ערוה:
להיכא דאיתיה שהיו חוגרין כנגד חלילי
ידיהן דהיינו ככנ' הלב כדילפינן בפרק פסי מולח יחגרו ביתא לין לפוד עלה עון
תרפים: הא לין לפוד יש תרפים בית פסוק ג
מעלי בתכבת ערכין דבר שבקול בעמוני'
שבו מכפר על הנפש: במחלוקת קרח שהוא
לעזן הרע לתת התיתם וגו' שבחפלי
שהיה לבדו עם כהתכן פורשין בין החולש
ולמזבח בפע' הקטרה וכל שכן מין ההיכל
שכן' וכל לרש לא יהיה וגומר בשרו יותר
ידיע מלין קטליה קטרת מכפר על הכיבור
אלא יענשו בר קטלא הוא וכל כיוצא דלא
קטליה מיענשי: דכתיב ולאדם לא יכופר
וגומר: ומשני בהזיר ולא לתרו ביה דלא
בר קטלא הוא הילכ כיבור מכפרי בקטרת
והא כגעים בתים עליו כדאמר בערכין
בגיכעא דהוי דבר שבחפלי קטרת מכפרת
פסיק ויפ ויפ מהוא חפלי בפרהסיא מהוא דבר
מבקול קול בעמונים מכפר עלי: פרישין ד

הדרן עלך המזבח מקדש

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

כל התדיר סבת תדיר מרחם חדם וכן כולם מלבר עולת הבקר העמוים כבר מפמע חלמה קמידין קדמי למוספין: נמ׳ מפוס דמדירי דממיד בכל יום הילכך חמיב מדירקה דירים כחלה מעפו וגומ׳ בחר ההוח קרה דמלבר עולת הבקר מעפו חת חלה כחלה מעפו מפמע כפרר מחמרמי לך כחלה פל מעלה כפהמדיר קודם כך כרר המוספין פחם יפ פמי מוספין כגון בפבת מבמוך הרגל יהח התדיר קודם לגופיה להטעין מוסף לפבעת הימי דמקרה קמת יום רחפון הוח דמקה לן: לי כמב חלה כולו לפון קופיח הוח חלה לפבעה הימים לותן פבע כפבי החמורין בפניך יתחלקו לפבעת הימים: חלה ליום ליום רחפון והדר כמיב פבעה ימי לפה ריח ניחוח לה׳ ולח ידעכח כמה: להכי לימטריך כחלה דעל כרח׳ מהפמח מוקים מעפו ליום חמחר יומו: מבופיה דקרה דמלבר עולת הבק׳ פמעי דמוספין: תדירין יקדמו: חמר בעולת התמיד למה לי פמעמ דעולת הבקר עולת התמיד היח חלה חלה לך טעם הקדמת בתדירו׳ כדי מקלמוד בחחר תדירי מיקדימו דמפו׳ היח נופח למה לי לפרופי טעמח: מתני׳

כל התדיר מחבירו קודם את חבירו התמידין קודמין למוספי׳ מוספין שבת קודמין למוספין ראש חודש מוספי ראש חוד׳ קודמין למוספין ראש השנה שנאמר מלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד תעשו את אלה: נמ׳ מנא לן דרקאמר טעמא מלבד עולת הבקר דילמ׳ תמידין הן דקרמו למוספין מושום דתדירי מוספין למוספין מנא לן אמ׳ רבי אילעא דאמ׳ קרא באלה תעשו ליו׳ שבעת ימים אלה כאה והאי מיבעי ליה לגופיה אם כן ניכתוב אלה תעשו ליום אי כתב אלה תעשו ליום שבעת הימים הוה אמינא אלה לשבעת הימים אין מידי אחרינא לא ליום כתיב ואכתי אימא אה ליום אבל שאר יומו לא ידענא כמה אמר קר׳ תעשו שיהו כל העשיות שוות אביי אמר מנופיה דקרא אם כן לימא קרא מלבד עולת הבקר ותישתוק אשר לעולת התמיד למה לי למימר דהך דתדירא תיקדום: מתני׳

כל התדיר מכאתר מלבד עולת הבוקר חמר לעולת התמיד תימא דבפר׳ תמיד כמחט חמריכן מכיין פלה יהח דבר קודם לתמי׳ מפ׳ העולה עולה רחמוב׳ לחה לי תיפוק לי מהכח וכי תימא דהחזוק לכרים וכדבות והחי לחוכלין למוספין ונדרים ונדבות חיפטר בכל יום ותדיר הוח בפרק התכלת מייתי בהדי׳ קר׳ דהעולה חמתני׳ דהתמידי חין מעכבין חת המוספין דקחתר היכי דמי חי דחית ליה וליקדי והתני׳

מתני׳ כל המקודש מחבירו קודם את חבירו דם החטאת קודם לדם העולה מפני שהוא מרצה איברי עולה קודמין לאימורי חטאת מפני שהוא כליל לאישי חטאת קודם לאישי מפני שרמה ניתן לארבע קרנות על היסוד אשם קודם לתודה ואיל נזיר מפני שהיא קדשי קדשים תודה ואיל נזיר קודמים לשלמי מפני שהן נאכלין ליום אחד וטעונין לחם השלמים קודמין לבכור מפני שהן טעונין מתן ארבע ונסכים ותנופות חזה ושוק הבכור קודם למעשר מפני שקדושתו מרחם ונאכל לכהני המעשר קודם לעופות מפני שהוא זבח ויש בו קודש קדשים דמו ואימוריו העופות קודמין למנחות מפני שהן מיני רמים מנחת חוטא קודם למנחת נדבה מפני שהוא בא על חטא חטאת העוף קודמת לעולת העוף וכן בהיקדשת:

גמ׳ מנא הני מילי דתנו רבנן ופר שני בן בקר תקח לחטאת אם בא ללמד שהן שני הרי כבר נאמר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה מה תלמוד לומר ופר שני בן בקר תקח לחטאת שיכול שיהא חטאת קודם לכל מעשה עולה תלמוד לומר ופר שני בן בקר תקח לחטאת אי פר שני יכול תהא עולה קודמת לחטאת וכל מעשיה תלמוד לומר ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה הא כיצד דם חטאת קודמת לדם עולה מפני שמרצה:

איברי עולה כו׳: ואמאי מתנה קמייתא דמכפרא תיקדום והנך לא אמ׳ רבינ׳ הכא בחטאת הלוים עסקינן ואף על גב דרכי עולה דמי קאמר רחמנא היא תיקדום במערבא אמרי הואיל והתחיל במתנות גומר: איבעיא להו דם חטאת ואיברי עולה איזה מהן קודם דם חטאת קודם מפני שמרצה או דילמא איברי עולה קודמין מפני שהן כליל לאישים: תא שמע דם חטאת קודם לדם עולה לדם עולה הוא דקדים לאיברי עולה לא קדים אדרב מסיפא איברי עולה קודמין לאיברי חטאת לאיברי חטאת הוא דקדים לדם חטאת לא קדים אלא מיהא ליכא למשמע מינה: איבעיא להו דם עולה ואיברי חטאת איזה מהן קודם דם עולה קודם דקאתי מזבח כליל או דילמא אימורי חטאת קודמין דקאתי מכח מכפר תא שמע דם חטאת קודם לדם עולה דם חטאת הוא דקדים לדם עולה אבל אימורי חטאת לא אדרבא מסיפא איברי עולה קודמין לאימורי חטאת איברי עולה הוא דקדמי לאימורי חטאת אבל דם עולה לא אלא מיהא ליכא למשמע מינה: איבעיא להו דם עולה ודם אשם איזה מהן קודם דם עולה קודם דקאתי מכח כליל או

מתני׳ כל מקודש מחבירו קודם את חבירו דם חטאת קודם לדם העולה דם חטאת קודם לדם העולה מפני שהוא מרצה איברי עולה קודמין לאימורי חטאת בהקטרתן לגבי המזבח:

הכי גרסי׳ אלמא דכ״ש קדיש דמכפר לאימורי חטאת לא קדמי
דחטאת חמור מאשם כדקתני מתניתי׳ פרמה כיתן חלת באימורין קודי דמי
בדש קדי אשם ניתנית מיבעי ליה: ים לו קיבבה לדמי דכתיב ב כסף אקלי׳
לכל חטאת כל דהיא: פלתים יאמו בציבור ככבשי עצרת דמיס לחדי חטאת
ועולה בתין עמו חובה: זו קודמת לזו לעיל תורה אור

איכי׳ לחירי כתודה ואיל נזיר לפניו ולא להדיו
דתנן קדש לתפיסי עפירי ולעפירי תפיסי
ולחד עפר עפירי פלמתן מקודשי ולפיכך
בבכורות מקדשי מכן קדשי קדשים חפילו
חפילת לדש מבהן קדשי קדשי היא פסולי׳
ואף על גב דלעניין חפילה לפני זריקה
דמיס לא קדשי לעניין חיפסולי ביוצ׳ קדשי
קדשים ניכהו ותנא תוכח ותנא תנא דיון
סייעתא למילתא: תלת דם מיהא חיתיה
ולא הוה ליה למיתני: תלת ואימורין קדם
קדשים מה מתין כן בעופות: תלת להכי
נקט דמו בהדי אימורין לתמוטי׳ דכי הדדי
קדשי בפעה מזה קדשי קדשי קדשי קדי נם
זה קדשי קדשים: ומה דמו מיפסיל ביוצא
אף אימורין מיפסיל ביוצא דהא קדשי
קדשים קדי להו: הכי גרסינן בפר קדשים
קלים מיצא לפני זריקה דמיס חוץ לקלעים:
הוחיל ומפו לבחת מהרי חפילתן בכל
פעיר: לא הגיע זמנו לבחת דחבתי לא
חיפתרי בחפילה: עד כתן לא פליגי תלת
בפר בההוא הו׳ דמכפר רבי יוחנן מפוש
דפופו לבחת הוא סדין דבאימורין מכפרם
זריק׳ עופה חוטו קדשי קדשי׳ והאי דפרים
מפוש: דפופו לבחת הפ״ק קמפרש לי׳ ולא
מילתיה דרבי יוחנן היא: תין מופלין בהן

או דילמא דם אשם קודם דקאתי מכח מכפר
תא שמעדם חטאת קודם לדם עולה אבל דם
אשם לא ברין הוא דאיבעי למיתני דם אשם
ואיידי דבע למיתני סיפא איברי עולה קודמין
לאימורי חטאת דאי תנא לאימורי אשם הוה
אמי לאימורי אשם הוא דקדמי לאימורי חטא׳
לא קדמי משום הכי תנא חטאת: תא שמע
חטאת קודם לאשם חטאת הוא דקדמה ליה
לאש אבל עולה לא מאי לאו דם לא אאימורי׳
דיקא נמי דקתני מפני שהיא מתנ׳ שמעמינה:
חטאת קודמת כו׳ אדרבא אשם קדים שכן יש
לו קיצבה אפילו הכי ריבוי דמזבח עדיף: אשם
קודם לתודה כו׳: אדרבא התודה ואיל נזיר
קדמו שכן טעונין לחם אפי הכי קודשי קדשי׳
עדיפי: תורה ואיל נזיר כו׳: אדרבה שלמים
קדמי שכן ישנו בציבור כביחיר אפילו הכי
נאכלין ליום אחר עדיפי איבעיא להו תודה
ואיל נזיר איזה מהן קודם תורה קדמה שכן
טעונה ארבעה מיני לחם או דילמא איל נזיר
קודם שכן יש עמו ימים אחרים תא שמעזו
קודמין לזו שזו טעונה ארבעמיני לחם וזו אינ׳

חפי׳ לאחר זריקה דלא מהניא בהו זריקה להכי למיקבפיכהו במעילה: ואין
חייבין עליהן משום פיגול דהוו להו כמי פלא מדק עליהן הדם ולא קדבו
כל עיקריהן: ומשו מוקד דאין כותר אלא בשר בשלה בתוך זמנו כדכתיב
ביום זבחיכם יאכל ומחרת וגו׳ ומשום טומאת הגוף כדאמרינן במכילתין
המוקד לטהורין חייבין עליו משום טומאה
אחין כותר לטהורין: הין חייבין עליו משו׳
טומאה ואימורי דאיתרבו לטומאה מאשר
לה דומיא דבשר חיתרבו דלאחר זריקה הל׳
דמחייב עלייהו ולא לפני זריקה והכי לא
להכי להו זריקה: מאי נלאו בהדיא עיילוהו
דהוו לגורלי בשעת זריקה פ״ק ותפילו הכי
קאמר רבי אלעזר דלא מהכחי להו זריק׳
משו׳ דאיפסילו ביוצא: בדאיתנהו אברתי
בשעת זריקה: והא רב פפא הוא דאמר
במנחות בם התכלת נבי מתי הלחם ביוצאו
בין מחיטה לזריקה דפלוגי נמי רבי שיבזר
ורבי עקיבא: בדאיתנהו אברתי:
כולי עלמא לפ״ד דלא מהניא להו זריקה דלאו
גופיה דזיבחא הוא דבזריקה בבמים קא
מיפתרו דלאו גופיהו הוא הילכ׳ כל דאיתנהו
אברתי מודה רבי עקיבא דלא מהניא להו
זריקה: מנחות יפנו בבבור מנחת העומר
ומתי הלחם עוף אינו בבבור דתניא ו
והקריב היחיד מביא עוף ואי׳ בבור מביאין
עוף: מנחת חוטא היא דקומרת למנחת
נדבה מפוש דמכפר׳ אבל למנחת סוטה
לא והא נמי דפוטה בחא על חטא והקריב
את אחמו לחטאת וגו׳ בשמיעת הקול
כתוב זה בנה אב תלה טעם הקדמתו ב
בשביל שם חטאת: חטאת

שלמים מל לחם וחטאת ולחם מל יום מלמים מל לחם קודמין פי בקונ׳
דלמול הוא להפהונתם כל כך מפורת הבבר מתק׳ קלת ועל חכם
דתק חלת היינו טעתת דמלמים מל לחם אין להם היתר אלא עד הלילה
וחטאת ולחם מל יום עד הבוקר דכתיב לעיל ולילה וחכמים אומרי חטאת
קודמת והוא הדין לחם דקדם קדמים
כלויין מלוקי ומבוטלין לעב דקתני מלוקי
והר אני מבוטלין מכל מקום מלוקה הוי
טפי מביטול כדמוכח בפרק כל הכשר נבי ט״ק ס״ו
כבר דקלת מלוקה לוטרת וכלטרת תדיר
ומקודם לחם מהן קודם פי בקונ׳ כגון דס
עולת תמיד ודס חטאת וקפה דבריס פ
פירקין פריסיכן דמלבר עולת הבוקר
בעבורת הדס לייתי וכו׳ כלטון אחר שפי׳
בקונטרים עולת מוספי דלם חדם ולת
תפטוט תמתני דתכ׳ מוספי שבת קודמין
למוספי דלם חדם דתשת לפי׳ עולת מוסף
של שבת לחטאת מוסף של שבת דלם חדם
וים לומר כיון דעולת מוסף דשבת קודמ׳
לעולת מוסף דדלם חדם מטוס דתדירה
קודמת נמי לחטאת שהטוס הכתוב עולת
דמוסף עם החטאת: תא

חטאת בהמה לעולת בהמה ואפילו חטאת
העוף לעולת בהמה הילכך חטא׳ העוף לעולת
העוף מזאת השני חטאת בהמה לעולת בהמה
מדרבי רחמ׳ חטא׳ העוף לעולת בהמ׳ מזה בנה
אב תא שמע רבי אליעזר אומר כל מקום
שנתחלפה חטאת חטאת קודמת וכאן עולה
קודמת כל מקו׳ שבא על חטא חטאת קודמת
ובא עלה מקום שני באים תחת חטאת חטאת
קודמת וכאן עולה קודמת אמ׳ רבא למקראה
הקריטה הכתב: תא שמע פרי קודמין לאלי׳
ואילים קודמין לכבשים כבשים לשעירי׳ מאי
לאו דחג לא לנדבה פרים קודמין לאילי׳ שכן
נתרבו בנסכים כבשים לשעירים שכן נתרבו
באליה: תא שמע פר כהן משיח קודם
לפר העלם דבר של ציבור פר העלם דבר של ציבור קודם לפר עא פר עא
קוד׳ לשעירי עא דאף על גב דפר עא עולה ושעיר עא חטאת ואי מריש פר העלם דבר
של ציבור קודם לפר עא כחד מינא מיהא לא קאמרינן דחטאת קדם כי קאמרי בתרי
מיני אשבחן עולה דקדמה לחטאת אמרי במערבא משמיה דרבא בר מרי חטאת עא
חסר א לחטא כתב רבינא אמ׳ במשפט כת׳ בהו השתא דאתית להכי אפי׳ תימא פרים
דחג נמי במשפט כתב בהו: איבעיא להו חטאת העוף ועולת בהמה ומעשר איזו מהן
קודם תיקדום חטאת העוף איבא בעשר דקדים לה ליקדום עשר איבא עולת בהמה
דקדמה ליה תיקדום עולת בהמ׳ איבא חטאת העוף דקדמ׳ לה הכא תרגימו מין זבח
עדיף במערב׳ אמרי עיילא בה עולת בהמה כחטאת העוף ואנבהתא ממעשר: מתני׳
כל החטאות שבתורה קודמת לאשמות חוץ מאשם מצורע מפני שהוא בא על הבשר
כל האשמות שבתורה באין בני שתים ובאין בכסף שקלים חוץ מאשם נזיר ואשם
מצורע שהן באין בני שנתן ואין באין בכסף שקלים כשם שקודמין בהקרבתן קודמי׳
באכילתן שלמי׳ של אמש ושלמי׳ של יום של אמש קודמין לשל יום שלמים של אמש
חטאת ואשם של היום שלמים של אמש קודמין דברי ר׳ מאיר וחכמים אומרי׳ חטאת
קודמת מפני שהוא קדשי קדשים וכולן הכהני׳ ראשין לשנות באכילתן לאכלן צלוין
ושלוקין ומבושלין לתת לתוכו תבלין חולין ותבלי תרומה דברי רבי שמעון רבי מאי׳
אומר לא יתן לתוכו תבלין תרומה שלא יביא התרומה לידי פסול: גמ׳
איבעיא להו תדיר ומוקדש איזה מהם קודם תדיר משום דתדיר או דילמא מקודש
קדים דקדיש: תא שמע תמידין קודמין למוספין ואף על גב דמוספין קדישי
אטו שבת לתמידין אהנאי למוספין לא אהנאי תא

תש מוספי שבת קודמין למוספי ראש חודש
אטו ראש חודש למוספין דידיה אהני למוספי
שבת לא אהני תא שמע מוספי ראש חודש
קודמין למוספי ראש השנה אף על גב דראש
השנה קדשה אטו ראש השנ למוספי דידיה
אהני למוספי ראש חודש לא אהני תא שמע
ברכת היין תדיר ברכת היום אינ תדיר תדיר
ושאינו תדיר תדי קו אע דברכ היין קדיש אטו שבת לברכת היום אהנאי לברכת
היין לא אהנאי תא שמע דאמר רבי יוחנן הלכה מתפלל אדם של מנחה ואחכ של
מוספין אטו שבת לתפילת מוספין אהנאי לתפילת מנחה לא אהנאי תש שלמים
של אמש חטאת ואשם של יום של אמש קודמין הא אידי ואידי דיום חטאת ואשם
קדמי ואע דשלמים תדירי אמר רבא מיצוי קאמרת תדיר קמיבעיא לן מצוי לא
קמיבעיא לן אמר ליה רב הונ בר יהודה לרבא אטו תדיר לאו מצוי והתנ אוציא את
הפסח שאינו תדיר ולא אוציא את המילה שהיא תדירה מאי תדירה תדיר במצות
ואיבעית אימא מילה לגבי פסח כי תדיר דמיא איבעיא להו תדיר ושאינו תדיר וקדים
שחיטה לשאינו תדיר מאי מי אמרינן כיון דשחיטה מקריב ליה או דילמאי הא אחד
ברמוע דמקריב ליה בתדיר והדר מקריב לשאינו תדי אמר רב הונא מסור תא שמע
שלמים של אמש חטאת ואשם של יום של אמש קוד לשל יום הא דיום דומיא דאמש
והיכי דמי דקדי שחטיה לשלמי חטא ואשם קדמי דילמ שלמים דאמש וחטאת ואשם
דיום היכי משכחת לה דשחטינן לתרוייהו אבל לא שחטינהו לתרוויהו תיבעי לך תש
לא ברכת היין תדירא ברכת היו אינה תדיר תדיר ושאינו תדיר קודם הנ דכיון
דאתיין כמאן דשחיטי תרויהו דמי תא שמע דאמ ר יוחנן הלכ מתפל אדם של מנחה
ואחר כך של מוספין הכא נמי כיון דמטי זמן תפילת מנח כמאן דשחיטי תרוייהו דמי
אמר ליה רב אחא בריה דרב אשי לרבינא שחטה קודם חצות פסול מפני שנאמר
בו בין הערבים קודם לתמיד כשר ויהא ממרס ברמן עד שיזרק הדם הכא במאי
עסקינן כגון דקדים שחיטה לתמיד ברישא אמר ליה רב אחא סבא לרב אשי
מתניתי נמי דיקא דקתני עד שיזרק הדם תמיד ולא קתני עד ששחוט ויזרק דם שמע
מינה: ובכולן כהנים רשאין כו: מאי טעמא אמר קרא
למשתה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: מתני אמר
רבי שמעון אם ראית שמן שהוא מתחלק בעזרה אין צריך לשאל מהו אלא מותר
דקיקי מנחות ישראל ולוג שמן של מצורע אם ראיתה שמן שהוא ניתן על נבי
האישים אין צריך לשאל מהו אלא מותר דקיקי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח
יין מתנדבין ואין מתנדבין שמן רבי טרפון אומר מתנדבין שמן: גמ

גמ' אמר שמואל לדברי המתנדב שמן קומצו ושיריו נאכלין מאי טעמא אמ' קרא קרבן מנחה מלמד שמתנדבין שמן וכי מנחה מה מנחה קומציה ושיריה נאכלין אמ' ר' זירא אף אנן נמי תנינא אמר רבי שמעון אם ראית שמן שמתחלק בעזרה אי אתה צריך לשאול מהו אלא מותר רקיק מנחו ישראל ולוג שמן של מצורעים מתנדבין מכלל דמאן דאמר מתנדבין מתחלק אמר ליה אביי אימא סיפא אם ראית שמן שניתן על גבי אישים אי אתה צריך לשאול מהו אלא מותר רקיקי מנחות כהנים ומנחת כהן משיח שאין מתנדבין שמן מכלל דלמאן דאמ' כולן לאישים לאביי קשי' רישא לר' זירא קשיא סיפא בשלמא לרבי זירא רישא בשירי סיפא בקומץ אלא לאביי קשיא תנא רישא אטו סיפא בשלמ' סיפא תני משום דישא אלא רישא משום סיפא מי תני אין אמרי במערבא תנא רישא משום סיפא: תא שמעין כדברי רבי עקיבא לספלים שמן כדברי רבי טרפון לאישי' מאי לאו מדין כולו לספלים שמן כולו לאישי' מירי אירייא הא כדאיתה והא כדאיתה אמר רב פפא כתנאי לא יפחו מלוג ר"ו שלשת לוגין במאי קמיפלגי אמר רבנ' קמיה דרב פפא דון מינה ומינה דון מינה ואוקי באתרה איכא ביניהו דרבנן סברי מה מנחה מתנדבין אף שמן מתנדבי' ואידך כנסכים מה נסכי' שלשת לוגין ומה נסכים כולן לאישים אף שמן כולן לאישים אמר להו רב פפא לאביי אי ממנחה מיתיתי לה דכולי עלמא דון מינה ומינה אלא רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא מי מצית אמרת הכי והתניא קרבן מלמד שמתנדבין שמן וכמה שלש לוגין ומאי משמע ליה דאמר שלשה לוגין רבי היא דקא מייתי לה מקרבן אמר ליה אי תניא תניא אמ' שמואל המתנדב שמן מבית ומולפו על גבי האישים מאי טעמא אמר קרא ויין לנסך רביעית והקריב ריח ניחוח לה' והא קא מכבי כיבוי במקצ'לא שמיה כיבוי איני והאמ' רב נחמן אמ' רבה בר אבוה המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה חייב דליכא אלא האי איב'אימא כיבוי דמצוה שני תש דתנא ר' אלישר בן יעקב כלפי שנתנה תור' לתרום יכול יכבה ויתרו' אמרת לא יכבה שני התם איפשר דיתיב ונטר תא שמע יין כדברי רבי עקיבא לספלים שמן כדברי רבי טרפון לאישים ועוד תניא יין נסך לספלים או אינו אלא לאישים אמרת לא יכבה לא קשיא הא רבי יהודה הא רבי שמעון למימרא דשמואל כרבי שמעון סבי' ליה והאמר שמואל מכבין גחלת של מתכת ברשות הרבים בשביל שלא יזוקו בה רבים אבל

יח ע"ב אמר ליה לי תניא תניא הא דפליגי ר' ורבנן בכוף כל המנחות כולן מנחת נסכי תנופת זבחי שלמי כיבו דילפי' מזבחי שלמי יחיד וקתני רב פפא דכולי עלמא דון מינה ומינה מקמי ומינה ההיא דמתנה לברייתא דהכא יח ע"ב דמפקינן נסכי מתנדב מתן דפליגי בדון מינ' ומינה ום לתמוה דבפ' המנחו' והנסכים תנן אמר רבי טרפון מה מצינו בין מהות בה חובה בין מהות בה נדבה לא מהות בה חובה בה נדבה למה לי מה מצינו כיון דילפי' הכא מקרא מדכתב קרבן המוריד נחלת מעל המזבח וכיבה חייב הא תנא אחר הוא דתניא בתורת כהנים ומנחת נסכים תבוא לכהן שהוא מכפר עליהם לפיכך נקראת קרבן ר' יהודה אומר מנין שאין מביאין נסכים בפני עצמן ת"ל ומנחתם ומנסכיהם ומ

משורת השם

לגבל לה מל עץ דבית כיבוי הוה ואימורין דחולייתא הוה ואי כרבי פתעון לה
מכחת כיבוי חלה במתכוון לעצות פחתין בכיבויו וצריך להס: דחת רבי
פתעין מלאכה פריכה כריכה לגופו פטור עליה: וכיבוי לאו צורך גופו הוה
פיהא כרי לו הלוחי פלה בה עלין ודמי לתוכי לחת פחת לפלקו מעל פכיו דפט'
עלי'ר' פתעון במסכת סבת בפר' המכניע:
מערכה על הדשפה בעזרה ולה יוכיח לחון
פמוס פנחתר בקדש בהם תצרף בפרק
פני דפקחים דרסיכן היו קדש וכל חטאת
תצר יוצא וגו' ומרביכן מיכיה כל פסולי
קדשי פתחיכתו בעזרה פיהו כפרפי בפזר'
פרכתיב בקדש: לה תאכל בהם תצרף
ותני לחי למה צורפי לעצמו ולחיכו צורפין
בבית הדשן פפיה בפזר' פבו צורפי פסולי
קדשי קדשים וכר בעיכי פהוק דב' לה צורפו לעצמו פתם' פריפתו כיכר' לעצמה פהם
פיה צורפו עם בשר חין כיכרין פהרי חין בהן ממש הדם והפתן גר':

צורפו דפזרו דף קב ב

הדרן עלך כל התדיר

דם חטאת פעון כיבוי פרכתיב
ותפר תה פדמה וגו': במקום
קדוש תאכל בהחוח פכתיב
תורת החטאת ריפח דפכתיב תפר יח ב
לח פעון דמה כיבוי דכתיב תפר יח
ברחוי להזות הכתוב פדבר: פעת הכופר
לזריקה: פלמה לו דמה ופקבלו פסולי את
דמה גרפי וזרקו דהח לפיכו כפיר פניתן
את דמה לתפר זריקה: על הבגד חי שפין
עיין דף ה כיבוי כדתפריכן לקמן פכבר פרט לזה
פכבר הפה: גמ'

דם חטא שנתן על הבגד הרי זה טעון
כיבוי אף על פי שאי הכת פדבר
אלא בנאכלת שנאמר במקום קדוש תאכל ניקרא
אחד הנאכלות ואחד הפנימיו טעונות כיבוי
שנ' תורת חטאת תורה אחת לכל החטאות:
חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוי בין
שהיה לו שעת הכושר ובין שלא היה לו שעת
הכושר איזו היא שהיה לו שעת הכוש שלנה
ושנשפאה ושיצאת ואיזו היא שלא היה לה שעת הכושר שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ
למקומו ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה: גמ' דם חטאת שמתה כו' ואי

אבל לא נחלת של עץ ואי סלקא דעתך כרבי
שמעון סביר ליה אפי' נחלת של עץ נמי בדבר
שאין מתכוין סבר לה כרבי שמעון במלאכה
שאינה צריכה לגופה סבר לה כר' יהודה אמ'
רב הונ' נסכי שניטמאו עש' להן מערכה בפני ניקרא
עצמה ושורפין משום שנאמר בקורש באש
תשרף: תניא נמי הכי הדם השלח המנחו
והנסכי שנטמאו עשה להן מערכ' בפני עצמן
ושורפין: אמר ליה שמואל לרב חנא בגרתאה
אייתי לי בי עשרה ואימא לך קמייהו נסכים
שנטמאו עש' להן מערכ' בפני עצמן ושורפין:

הדרן עלך כל התדיר

דם חטא שנתז על הבגד הרי זה טעון
כיבוי אף על פי שאי הכת מדבר
אלא בנאכלת שנאמר במקום קדוש תאכל ניקרא
אחד הנאכלות ואחד הפנימיו טעונות כיבוי
שנ' תורת חטאת תורה אחת לכל החטאות:
חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוי בין
שהיה לו שעת הכושר ובין שלא היה לו שעת
הכושר איזו היא שהיה לו שעת הכוש שלנה
ושנשפאה ושיצאת ואיזו היא שלא היה לה שעת הכושר שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ
למקומו ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה: גמ' דם חטאת שמתה כו' ואי

אבל לא נחלת של עץ תימא היכי סלקא דעתך דדבר פתין מתכוין
דתיכף כריכ' לגופיה דמה עיכי זה לזה ובפרק כיצד צולין טפי גבי דף צב
הא דתני פמוצ' לפי' סיפור לצרף דפריך התם כו' הלי גווכ' ומכו למימ' דכלך'
דעתך דלא הוה פרי לרבי פתעון דבר פתין מתכוין לכתחילה לי לאו פסוס פורס על דתיכף בית תרתי דהו כמי מלאכ' פתיכ' כריכ'
לגופי' הילכך ר' יהודה דמיחייב בתיכ כריכ'
לגופו לאו בתין מתכוין דהוה בהה תלי לבל
הכא לי תיפתר לפרס כן דמיתי לה להכי'
דמתכבד דיין מביתו ומזלפו על גבי הפתי'
דלא פייך טעמ' דלי כריכה לגופ' הלא גבי
מלאכו' דאבות ובסוף פרק פלפה דחגיגה דף ו
מייתי לה גבי הילכו' כחדרי התלוי בספר'
ופריך לפר' דמפתע להפס חרבע הפת דפי
היכי דמחייב פמוחל בתיכ כריכה לגופ' הכי
כמי יש לו לחייב תין מתכוין בתכוין ב
במלאכה פתיכ כריכה לגופה עבר ליה כר'
יהודה הקפה בהלכות גדולות דבפתיחתא
קמייתא דפבת קתני פמוצ כל פמורי דפבת דף ג
פטור לבל תמור לבר פהני תלת דפטור
ומוקי לה בפרס פתרם פורפח פי דפתרו רבי
פפו בפר דגופ' דבר נחש ומפיים פורם לא
פיפט' שא לרבי פתעון דפטור פלאכ' בתיכ
כריכה לגופה כדתיקתי בפ' פתה פרישין דף ז
ודוקא הוה לתרץ בהלכו גדולו ורבינו תם
תירץ דהה דחסיב לה פמוחל בהדי פטור
ומוקי קתני לאו פסוס דפבירה לי הכי שא
כלום' פתן דסביר ליה פסוס פטור קסבר
דפטור ומיתר כמו פתדקדק פמוחל בסוף
החולב דוקאי פטו ומוקי קתני פיהו לכן דף ז
לא חיים לן כפמוצ בפלאכה פתיכ כריכ'
לגופ כדתפכחן רבה דהוה בתרתה דסבר
כרבי פתעון בדי כופל ותפוקי דפרק כל דף ד
כתבי הקדש דתפדי כל המזיקין כהדבין דף ד
בסבת ואפי' פתן דתם לא פליג תתכתיבי'
דעל עקר' פלח תפוך הילכך תות להפים
פורס בסבת להוציא פתכ ליתה:

הדרן עלך כל התדיר

שלנה ופנשפאת פי' לן דמה ונשפאת פתי טעמא לא בעי כיבוי הא תרתוייתי' זורקו לכתחילה כדתפר דם פניטמא
חזרקו בפונב הורפה ויש לומר דוקאי כגון פכפר הבין או ליכו על פכתו למתן דחית ליה ופקבלו פסולין וזרקו את דמה פירש בקונטרים
או זרקו ולא על גב דחפי כפרין הם כיצד זרקו לאחר זריקה לתן טעון כיבוי הא פכפר הוה פיכטריך לתמועיכן
פסולין למיתי דדם דחוי הוה ולתן הנותר בתזרק כפר לזריקה ולא תימא יחזור הכפר ויזרוק דפסול עופות פירי גבי בפרק קמא דמעילה יכול תהא דם חטאת דף ה
העוף טעון כיבוי זאת ואומ' הדין קדשים קלים תימטי תזאת ותימא בסוף פירקין תרבי לעולה ולמנחה לחטאת תה חטאת תתקדשת בבלועי
לא כל תתקדש בבלועי והתתם תנח לן דאתיא היקשא לרבות כל הקדשים בחטאת לעיכיין בלוע ומיעוטא דהכא לעיכין כיבוי תימא תיפכא ויש לומר כיון
דחפכחן דכל קדשים טעונין תריקה ופטיפה תדתיכטריך תותה למעוטי תרומ' פברה הוה לתוקומי היקשא לעניין להתקדש בבלוע תאחר דחפכחן דטעונין
תריק ופטיפ' מטפש בליעת כלי ומיתרכא כמי בהכי קושיא תאחריתי דרבי יהודה תפיק לקמן כל קדשים לעניין תריקה ופטיפה תקדש והמתת למה לי
קרא תיפוק לי תהיקשא דחטאת דכל קדשים טעונין תריקה ופטיפה כחטאת לבל למתי דפריסי ניחא דתי לאו דחפכחן תריקה בהדיא הוה תוקומ' היקשא
לעניין כיבוי ומיעוט דחטאת למיעוטי תריקה ופטיפה ובלוע וקרן ותכבש ותימא תי חומרי קחמיר הא לא הוו תליבא דאחד תקח דתתן דתיתי ליה חודה ליה
ליה קרן כדמוכח לעיל בפרק תיהו תקומן דפליג רבי ורבי תלעזר ברבי פמעון ויש לומר דהכי תמר קרן למתן דתיתי ליה וחודה למתן דתיתי ליה וכן צריך דף יב
לפרש לעיל בפרק קמא והתיכח חודה לי הכי אחד הכחכלות ואחד הפנימיות אחד הפנימיות ואחד הכחכלות תיבעי ליה פהפטוט יותר יש לו להזכיר תחילה דף יג
ובפרק קמא דקוכה גרים רמ' במתכה אחת גדולה ואחת קטכה ופריך בגמרא אחת גדולה ואחת קטכה תבעי ליה דהכי תמעת אחת היא הגדולה ואחת דף יד
היא הקטכה כלומר כמוה היא ואיכה חלוק לרק שני וכן דרך תכחים בכל תקום דהחיא דפטיפה ליה תכי בריפה ואומר הפני כשבת להתמיעכו פסוה לו
פוכה אחריו כדאתם בגרתם הפלה אחד יבכה ואחד בכל תקומות פם בירין ובבלה קמא אחד החופר בור ואחד החופר סיח ומערה ובתבכת סוטה אחד הבוכה דף כה דף ב דף כ
ואחד הלוקח ואחד היורם וטובא תכן התם גבי מערכי המלחמה הכי ותכה מהחיא דפרק שני דכתובות דאחד תרבו ואחד יפכות ויפכות פסוט לטומאה יותר דף כ
מחרפות ובפרק החולץ אחד בתו ואחד אלמת ויש לאחד לומר דלעיל התם הוה דרבי לו בפלוגתא דלעיל לתיקי תקרי לו בפלוגתא תחילה והה דתכן לאחר דיכי דף כו דף לב
תמוכו ואחר דיכי בפסו בדרים ובחקיר אף על גב דקאי לאקר לאידי דאיירי בפרק לעיל בריפה תמוכות כתב כמי דיכי תמוכו בריפה והר' פתעון הקשה מהיה
דתכחות פרק יפתעל דתקתי ואפשיט לאחר תול ואחד פבת פפלם היה בה והוה ליה למיתני פבת בריפה ובגתר ואחמי לומרי לאחר פבת ואחר דף כח
תול פפלם קופות ובפלם מבלות והל למיתק תול בריפה מי חטאת פכושרו פטהרין ותם תאמר פכן למה גזרו פלא יעביר לדם חטאת ואפי' חטאת בכתר
ובפשיטה בפשפה כדאתיא בכיצות פרק האשה פלוש ויש לומר דהכא לאחר קידוש: כיצד דף כז

גמ׳ תפילו חטאת העוף נמי תקשי על גב דכתב זאת למיעוטא דת פנימיות
נמי תיעביד׳ : דבכולהו כתוב מדבר וקתני לה מתור תפחט החטא׳
בהדיא בעבירה כתב בפחטות ולא במלקות ; ומה ראית לרבות פנימיות
מתורה ולמעט עוף מזאת חטאת : בהמה פנימיות הוה ליה לרבויי כדין
החיצונות מכן בהמה כמותה פחוטה כ
כמותה טעונה כפון כמותה וקבלת כלי
כמותה וקרבנת המזבח כמותה וכנגד
חובה על קרן : ובהקבע ולא יהיו לחיוריין
לחיצים לכל עוף ליכו בהמה ולימו פחוט
וליכו מעו׳כפו׳ וקבלה ולא קרן מהרי חטא׳
העוף למפה כעפית וליכה כותנה בהקבע
בחובה על קרן ולי׳מכ׳ לחיצי׳ : ולכלה לזו
ולא לאחרת : ולכלה תדא תמצא לומר
בחטת מן הכלכלות כתבתי לך העניי׳ הזה
ולא בכל הכלכל כתמצטה : חטאת העוף
מהיה כלכלת מדבריס החמורי׳ בעני׳ ומה
לומר בעניין כיבוס מריקה ומטיפה :
תורתיה דקרי׳ בכל העניין בלמון זה נאמר
תפחט החטאת בבער׳ מרמה : רבה אמר
הלי פירכה דפרכת פנימיות נתמעטו ת
תמיעוט דזאת עיקר כיבוס בפנימיי׳ כתב
דלמר יה בנתינת הכתוב מדבר והיינו
פנימיות כתב בהן הזאה וחיפוכו׳ הו׳דלית׳בו
מחורת : והלי תנן דמתניתי׳ לף כל פי
מן הכתוב מדבר ולא בהכלות קאמר
ולמה עיקר קרא בחיפוכות הוא דכתיב
ובעניית מיחרת ליחרבו : לף לף על פי
פיס דכריס בעניין מחיכו מדבר חלא ב
בהכלות ומלי׳ניהו מריקה וכמיס דהמית
דוקרי כלכלת : דמתיך ליה כל זכר בכהני
יהכל לזרוקו מיהו למעני׳ כיבוס לת׳ הכלכל
ולת הפנימיו׳ הפנימיו׳ עיקר : תפר יש כתב
בהו וחיפוכו מזאת תורת פחטאת לי מכי
דעיקר בפנימיות כתב למלי תנח לחד
הכלכלות ולחד הפנימיו׳ דמעמע הלמורה
בכלכלות נוהגת לף בפנימיות דהכי מפמ׳
הם הלמור בכלכלות סוף הדין הלמור
בפנימיות תלמד הכלכלות במעמעתא לותו
ופנימיו׳ מריבוי : לי הכי חטאת העוף כמי
תיתי מעמעוחא פהרי לף היל מן המלו׳
דכתיב וזה מן החטאת ונומר : חטאת
בהמה העוף פהכנים רמה בפוחרת בפני׳
בין מליקה להזייה מהו מתיפסל מפום וכל
חטאת לפר יובח ככלי חרת דמו פהרי לת
הזקק׳ בקבלת כלי וזהו כלייה ומיפסל
בהכפת הדם פהכנים בכלי להיכל : לו
דילמ׳כו ובהמה פהכנים לפנים מפעמחת׳

ואי תורה אחת לכל חטאות אפילו חטאת
העוף נמי אלמא תניא יכול תהא דם חטאת
העוף טעון כיבוס תלמוד לומר זאת אמר ריש (ויקרא ו׳
לקיש משום בר קפרא אמר קרא תשחט פה
כשנשחטה הכתוב מדבר ואימא בנאכלות
הכתוב מדבר כדכתב במקום קדוש תאכל
אבל פנימיות לא רבי רחמנא תורת אי הכי
אפילו חטאת העוף נמי מיעט רחמנ׳ זאת ומה
ראית מסתבר׳ דחטא׳בהמה הוה ליה לרבויי
שבן חוץ כמותה ואכילה כמותה שחיטת צפון
וקבלת צפון כלי וקרן ואצבע והזאה ואישי׳
אדרבא חטאת העוף הוה ליה לרבויי שבן חוץ
כמיתה ואכילה כמותה הנך נפישין רב יוסף
אמר אמר קרא יאכלנה לזו ולא לאחרת פה
בנאכלות מיעט הכתוב ואלא זאת למה לי
ואי לאו זאת הוה אמינא יאכלנה אורחי׳דקרא
קמל רבה אמר קרא אשר יזה בהזאות כתוב פה
מדבר והתניא אף על פי שאין הכתוב מדבר
אלא בנאכלות לעיניין מריקה שטיפה אבל
לעיניין כיבוס אשר יזה כתב אי הכי אחד
הנאכלות ואחד הפנימיות אחד הפנימיו׳ואחד
הנאכלו׳ מיבעי ליה תני אחד הפנימיות ואחד
הנאכלו׳ אי הכי חטאת העוף נמי מיעט רחמנ׳
זאת אי הכי חיצונ׳ נמי לא רב׳ רחמנא תורת
ומה ראית מסתב׳ חטאת בהמה הל לרבויי
שבן בהמה שחיטת צפון וקבלת כלי וקרן
ואצבעוהורא׳ואישי׳אדרבה חטאת העוף הוה
ליה לרבויי שבן הזאות כמותה הנך נפישין בעי
רבי אבין חטאת העוף שהכנים דמה בצוארה
בפני׳מהו צוארה כבלי שרת דמי ומיפסיל או
דילמא בצואר בהמה מדמה אמר רחמנא ולא
בשרה תש פירכם ונכנס לפנים וחזרה כשירה
הא הכניסה פסולה וליטעמי׳ נבי קדשי קדשי׳
דקתני פירכסה ויצאה לדרום וחזר׳ בשיר׳ הא
הוציא׳ פסולה אלא האי יצת׳ לחוץ איצטריכ׳

ואי תורה אחת לכל חטאות אפילו חטאת העוף נמי אלמא תניא יכול תהא דם חטאת העוף טעון כיבוס תלמוד לומר זאת אמר ריש לקיש משום בר קפרא אמר קרא תשחט כשנשחטה הכתוב מדבר ואימא בנאכלות הכתוב מדבר כדכתב במקום קדוש תאכל אבל פנימיות לא רבי רחמנא תורת אי הכי אפילו חטאת העוף נמי מיעט רחמנ׳ זאת ומה ראית מסתבר׳ דחטא׳בהמה הוה ליה לרבויי שבן חוץ כמותה ואכילה כמותה שחיטת צפון וקבלת כלי וקרן ואצבע והזאה ואישי׳ אדרבא חטאת העוף הוה ליה לרבויי שבן חוץ כמיתה ואכילה כמותה הנך נפישין רב יוסף אמר אמר קרא יאכלנה לזו ולא לאחרת בנאכלות מיעט הכתוב ואלא זאת למה לי ואי לאו זאת הוה אמינא יאכלנה אורחי׳דקרא קמל רבה אמר קרא אשר יזה בהזאות כתוב מדבר והתניא אף על פי שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות לעיניין מריקה שטיפה אבל לעיניין כיבוס אשר יזה כתב אי הכי אחד הנאכלות ואחד הפנימיות אחד הפנימיו׳ואחד הנאכלו׳ מיבעי ליה תני אחד הפנימיות ואחד הנאכלו׳ אי הכי חטאת העוף נמי מיעט רחמנ׳ זאת אי הכי חיצונ׳ נמי לא רב׳ רחמנא תורת ומה ראית מסתב׳ חטאת בהמה הל לרבויי שבן בהמה שחיטת צפון וקבלת כלי וקרן ואצבעוהורא׳ואישי׳אדרבה חטאת העוף הוה ליה לרבויי שבן הזאות כמותה הנך נפישין בעי רבי אבין חטאת העוף שהכנים דמה בצוארה בפני׳מהו צוארה כבלי שרת דמי ומיפסיל או דילמא בצואר בהמה מדמה אמר רחמנא ולא בשרה תש פירכם ונכנס לפנים וחזרה כשירה הא הכניסה פסולה וליטעמי׳ נבי קדשי קדשי׳ דקתני פירכסה ויצאה לדרום וחזר׳ בשיר׳ הא הוציא׳ פסולה אלא האי יצת׳ לחוץ איצטריכ׳ (תורה אור ויקרא ו׳ פה) ויכתה לחוץ וחזרה פסולה דדוקא נקט ל לאתמועינן רבותא דאף על גב דחזרה פסולה נקט נמי נבי כפיר וחזרה : הא הוכיחה הוא פסול בתמיה וכי יש מחיצה בעזרה ובדרום ליפסל ביוצא אלא הא דקתני פירכסה יצאת לחוץ : ליכטריכ׳ ליה דקתני בה בהדי׳ פרכסה ויצאת לחוץ לעזרה וחזרה פסולה ולפילו פירכסה : ויצאת מחילה דכפסלה ביוצא ובפרק בני מיתי לה בגמרא : הכי נמי דקתני פירכסה נבי עוף מפום ההיא נקט לה בלעוף פירכסה דקתני בה נמי פירכסה ויצאה לחוץ וחזרה פסול : נפפך על הרפפה מעוקר העוף לגרוכי הוא דלא לגרכי רחמנא כלי מרת ועוקר דידיה הוא במקום כלי מרת והילכך לעופו בסר ולהזותו למזבח דהוה ליה כנפפך מן הכלי על הרפפה ולפפו דכסר : לו דילמא מיפסיל פסול ביה רחמנא כלי מרת דרוך מייר ולא כתב בי קבלה מפום דבעי להזותו מן העוף עצמו למזבח ו וכל פכן דרפפה פוסלתו : תיפוק ליה דלא בעי כיבוס בלאו מיעוטא דחטת : דהא ליפסיל ליה דם מכי מט׳ לחויר הבגד ולבן רחוי להזאה בעבן וחויר כלי ככלי דמי : במדביק כלי בכוחר׳ דלא היה על חוירו עד פגע בו והאי ליכטריך זאת למעוטו : ניתץ מבגד לבגד בדם בהמה קמיירי : תודמי ליה לכיבוס וברע ליה מנפפך מן כלי על הרפפה ולפפו ולחר כך ניתץ על הבגד דהתם כיון דכסר לזריק׳ רחוי להזק׳ קריץ בי׳ לבל על הבגד דלחקוקי לחקיק לכיבוס לחרתי מתורת ולא קריב׳ ליה רחוי להזק׳ ולא בעי כיבוס הלי לחרון : זו פלגה בניחוק יפה פלגת ולפיכך עליה : לוכפו וכסר ולף על גב דלחרק׳ לכיבוס ולא בטל מתורת דם כל זמן פלגה כיבוס והוה ליה נפפך מן הכלי על הרפפה : הל כסר וטעון הלחרון כיבוס ולא פלגה לוכפו דהזקק מן הלחרון : פפול כדק׳ פר׳ מפום דהזקק לכיבוס בטל ליה מתורת דם : הכל כר׳עקיבא פביר׳ לי דלמ׳ לקמ׳ היק׳ לה פעת הכפ׳ לזריק׳ ונפפל׳ דמה טעון כיבוס והלי הרי מתחילתו ב כלי כתקבל בנפילתו על בגד הרלפון : ניתץ

ופסול כרבי עקיבא דאמר היתר׳ לו שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס בעא

בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא ניתז על בגד טמא מהו אמ׳ רב הונא בריה דרב יהושע מדקמיבעי׳ ליה הכי שמע מינ׳ היתה לה שעת הכושׁ ונפסלה אין דמה טעון כיבוס הני מילי בזה אחר זה אבל בבת אחת לא או דילמ׳ לא שנא אמ׳ליה פלונתא דר׳ אליעזר ורבנן שיבא דרבא וכדקא מתרץ אביי דתניא רבי אליעזר אומר מי חטאת שניטמאו מטהרין שהרי נידה מזין עליה ואמ׳ רבה רבי אליעזר בשיטת רבי עקיבא רבו אמרה דאמר העברת כלי על גבי מקום טמא כמונח דמי דתנן היר׳ עומ׳ חוץ לתנו׳ ושרץ בתנו׳ והושיט ידו לחלון ונטל את הלגין והעבירו על פי תנור רבי עקיבא מטמא ובהא פליגי דר׳ עקיבא סבר כמונח דמי ורבנן סברי לאו כמונ׳ דמי איתיבי׳ אביי מודי רבי עקיבא בהזאר׳ שהעבירה על גבי כלי חרס טמא על גבי משכב ומושב טמא שהיא טהורה שאין לך דבר שמטמא למעלה למטה אלא כזית מן המת ושאר כל המאהילין לאיתויי זב וזבח אמר אביי דכולי עלמא לאו כמונח דמי והכא בהא קמיפלגי דרבי עקיבא סבר גזרינן שמא ינוח ורבנן סברי לא גזרינן ומור׳ רבי עקיבא בהזאה כיון דנפק נפק ורבי אליעזר במאי קמיפלגי אמר אביי בדנין טומא׳ קרומ׳ מטומאה שבאות׳ שיעה קמיפלגי מר סבר דנין ומר סבר אין דנין רבא אמר דכולי עלמא אין דנין והכא בהא קמיפלגי דרבי אליעזר סבר הזאה צריכא שיעור ואין מצטרפין להזאות ורבנן סברי הזאה אין צריכא שיעור׃ חטאת פסול כו׳׃ תנו רבנן מרמה מרם בשירה ולא מרם פסול רבי עקיבא אומר היתה לו שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס לא היתה לו שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ור׳ שמעון אומר אחד זה ואחד זה אין דמה טעון כיבוס מאי טעמא דרבי שמעון כתב אותה וכתב מדמה חד להיכא דהיתה לו שעת הכושר ורבי יעקב אותה פרט לתרומה ורבי שמעון לטעמיה דאמר קדשים קלין אין טעונין מריקה ושטיפה וכל שכן תרומה׃ מתני׳ ניתז מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס מן הקרן ומן היסור אינו טעון כיבוס נשפך על הריצפה׳ ואספו אין טעון כיבוס אין טעון כיבוס אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזאה׃ גמ׳ תנו רבנן יכול ניתז מן הצואר על הבגר יהא טעון כיבוס תלמוד לומר אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה׃ תניא אידך יכול ניתז מן הקרן ומן היסור יהא טעון כיבוס תלמוד לומר אשר יזה פרט לזה שכבר הוזה׃ נשפך על הריצפה כו׳׃

הא

ניתז מן הצואר על הבגר אין טעון כיבוס מריש׳ לא מתניתין דהוה אחיש הכא מלתי מעום רבבת אחת היה טעם קלתר מתוך התירון מעמע דהה דקתני ליה הה תו למה לי קתי מלתי אין טעון כיבוס כו׳ ותיתה ונפתך על הרכפה למה לי הה מתניתין לה מניתז מן הצואר׃

אלא לכבעו במתי מקנח בפ״ק דמנחות דף ו׳ פי׳ בקו׳ לפי שהיה מזה מדמה בהר המשחה אל בכה עכי לחל מועד ופר׳ לפניו כפרפת לאחר פיורד מן ההר והילך היה יורד בין כל הזאה והזאה מהר המשחה לקנח בגוף הפרה וקסה מהא רחמ׳ לקמן בריש פ״ב ופרק בתרא מחטה פלא כנגד הפתח דמשמע מהיה אפכל במקום אחר כמו שפי׳ כאן בקונ׳ וכרחה פלא היה יכול לקנח לכבעו בגוף הפרה פלא יתלכך לכבעו מן הניתין והכי נמי לפכחן דחייש׳ לניתין פרק כל כתבי הקדש נבי מפסיקין את דף ג׳ הפתח עד החזה׃ מכיין

ניתז על הבגר טמא וניטמא בבגיעתו בו מי הוי דם פסול כהילו נטמא קור׳ לכן ולא בעי כיבוס׃ ולו דילמא כיון דבעידנא דנפל עליה לאחר כפר הוה והרי פסול דם וטעון כיבוס לבגר בתין כאחר כדמפר׳ ואזיל לה רב הונא בריה דרב יהושע׃ מדקא מיבעי ליה הכי מכלל דפשיטא ליה בטמא קודם לכן דלא בעי כיבוס ואע״ג דהיתה לו שעת הכפר׃ מ״מ קשבר כו׳ ומיהו היכא דפסיל דם ונפילת בגר בתין כאחר מיבעי ליה הכי׃ מי אמריי׳ ה״מ דפסולה אין דמה טעון כיבו׳׃ בזה אחר זה פנפסל ואחר כך ניתז וכרקא מתרץ לבעי למילתי׳ דרבה פרים פלונתייהו דרבי אליעזר ורבנן מטהרין את החרס מטומאה מת כהילו לא נטמא׃ מהרי נדה מנטמאת במת מזין עליה לפני טבילת מידתה וטובל לעתי הטומאו׳ בשביל החטת פלא מציו בתור׳ פהזקקה לטבול לנדת׳ תחילה ולקבל הזאה וטהר כשתטבול יום מיכן ראייה למי חטאת מנטמאו קור׳ הזאתו כדמפר׳ רבה ואזיל ואמר רבה רבי אליעזר מטבילת ראייה מהזאת נדה מיהא דומה לזו דהילו נדה הזאה וטומ׳ הדמים בתין כאחר ואין זו ראייה לנטמאו קודם הזייה׃ פלא מאחרה בשיטת רבי עקיבא רבו דאחר כל הטמאו׳ מטמאין מי חטאת כל המובלין על לוחו הילוך נטמאו המי׳ מעברו על לוח הנדה והזאה לא הוה עד מנגעו המי׳ בכפרה׃ ונטל את הלגין פל מי חטאת ובמכבת פרה תניק לה ומעלה היא במי חטאת׃ חוץ לתנור פהיה התנור פתוך לכותל וחלון בכותל ובו לגין והחרס עומד חוץ לתנור כלומר להלן מן התנור פהתנור מפסיק ביניו לבין הכותל׃ העבר׳ כלי פל מי חטאת והעבירו על פי התנור על גבי פיו פכל תנוריהם פיה למעלה ואותבי לחבי׃ גרסינן תודה רבי עקיבא לקח על פי פחלק בלגין פל מי חטאת׃ מודה הוא בהזאה פהעבירה כו׳ פהיה מזה על החרס ונטר טמא פמסיקו ועברה ההזאה על פי התנור׃ הכ׳ ופחר כל המאהילים לאיתויי לבן המנוגע׳ למעל׳ כלמט׳ בהא כבנגע׳ שמא בהזאה נדה ליכא למימר לר׳ עקיבא מפבאה למעלה בחויר על הכידה כטמאת׃ הלא אמר רבי דכע׳ הפילו במי חטאת לאו כמונח דמי הלא לעכין הוא דגזר רבי עקיבא גזירה שמא יכיחנ׳ בתוך החוי׳ דרך העברתו אבל בהזאה פהיכו מעביר הלא זורקה מודה הוא דשטור דכיון דנפק מידי נפק לגמריה ואין בידו להכניסה לתנור ור׳ אליעזר דמייתי ראייה לתילתיה מהזאה נדה

ברכן דאמרי היכא ראייה׃ ברכין טומאה קדומה כגון מי חטאת לפני הזאתו מטומאה סבאותה פעה כגון הזאת נדה פטומאת המיס והזאה בתין כאחד קמיפלגי׃ רבי אליעזר סבר דכין ורבנן סברי אין דכין ולגבי כיתז דם חטאת על בגר טמא דאיכא למ׳ פלונתא דרבי אליעזר ורבנן היא דלרבי אליעזר אין טעון כיבוס דטומאה סבאה כפילה כטומאת׳ מלפני כפילה ולרבנן לא דמו להדדי והאי דקאמרי׳ איכא דרבנן וכרמפרש לבי ולא אתריכן אליבא דלבי ולא על גב דהוא דרבא ליתיה מסיס רבי ולא נחלק עליו אלא דן לפניו ותירגס הדבר לפניו והודה לו׃ דכע׳ אין דכין רבי אליעזר טומאה קדומה מטומאה קדומה ילף דרבי אליעזר סבר הזאה בריכה מיעור ומצרפן להזאות וכי כפילה הזאה קמייתא עלה אכתי לאו הזאה היא לטהרה ואף על גב פנטמאה מהזאה הראשונה בכעה כה חוזרת ומצטרפת עם הפכיים להפלים המיעור אלמא מי חטאת מנטמאו לפני הזאה מטהרין׃ ורבנן סברי אין הזאה כריך מיעו׳ ומהזאה קמייתא ליפתלקה לה הזאה וליכא למילף מיכה טומאה קדות׳ דהך דנבי נדה טומאה סבאותה פעה היא׃ מדמה מיעוטא היא דמה על זו ולא דמה על אחרת׃ ורבי יעקב ורבי פמעון פליגי בהאי פסולא דמעיט קרא ולפרושי קאתו׃ כתב אותה בתריה דקרא דכיבוס ומריקה ושטיפה כתב כל זכר בכהני׃ ואכל אותה אותה פרט לתרומה ואתריקה ושטיפה קאי כדאתריכן לקמן בפירקין ורבי פמעון לטעמיה לקמן מתקניתין׃ מתני׳ ניתז מן הצואר על הבגר כדמפרש טעמא בגמרא׃ מן הקרן על מזבח ומן היסור על פירים ופירקי קמאי תרגימנא דאין הקרן מן הקרן מתם ומן היסור מן הריחי ליסור דמקניתין מתן דמה של פירים טעונין כיבוס וטעמא מפר׳ בגמרא׃ הכי גרסינן במתניתין נשפך על הרכפה ואספו אין טעון כיבוס הלא דם מנתקבל בכלי כו׳ ובגמרא פריך אף תו למה לי לנשפך על הרכפה מנחור בהמה ראוי להזאה מנתקבל בכלי׃ גמ׳

הא תו למה לי מה טעם קאמ' מה טעם נשפך
על הריצפה ואספו אין טעון כיבוס לפי שאין
טעון אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזיה
ראוי להזאה למעוטי מאי למעוטי קיבל פחו'
מכדי הזייה בכלי זה ופחות מכדי הזייה בכלי
זה דתניא רבי חלפתא בר שאול קיבל פחות
מכדי הזייה בכלי זה ופחות מכדי הזייה בכלי
זה לא קידש איבעיא להו בדם מהו הילכתא
היא ומהילכתא לא גמרינן או דילמא התם
מ"ט דכתיב ושבל במים הכא נמי כתיב ושבל
בדם תש ראמר רבי זריקה אר עזר אף בדם
לא קידש אמר רבא תניא ושבל ולא מספג
בדם עד שיהא בדם שיעור טבילה מעיקרו מן
הדם שבעיניין ואיצטרי למכת' בדם ראי כתב
רחמנא ושבל הוה אמינא אף על פי דליכא
שיעור טבילה מעיקרו כתב רחמנא בדם ואי
כתב רחמנא בדם הוה אמינא אפי' מספג כתב
רחמנא ושבל מן הדם שבעיניין למעוטי מאי
אמר רבא למעוטי שיריים שבאצבע מסייע
לר' אושעיא דאר' אושעיא שיריים שבאצבע פסולין
אמ' לי רבין בר רב אדא לרב אמרי תלמידיך
אמר רב עמרם תניא היה מזה וניתזה הזאה
מידו עד שלא הזה מידו אין טעון כיבוס
טעון כיבוס מאי לאו הכי קאמר עד שלא גמר
מלהזות טעון כיבוס משגמר להזות אין טעון
כיבוס לא דק"ע שיצתה הזאה מידו טעון
כיבוס משיצתה הזאה מידו אין טעון כיבוס
איתביה אביי גמר מלהזות מקנח ידו בגופה
של פרה גמר אין לא גמר לא אלא גמר מקנח
ידו בגופה של פרה לא גמר מקנח באצבע
בשלמא גמר מקנח ידו בגופה של פרה שנאמ'
ושרף את הפרה לעיניו אלא באצבעו במאי
מקנח אמר אביי בשפת מזרק כרכתב בפורי
זהב: מתני' ניתז על העור עד
שלא הופשט אינו טעון כיבוס משהופשט טעון
כיבוס דברי רבי יהודה רבי אליעזר אומר אף
משהופשט אינו טעון כיבוס אלא מקום הדם
ודבר שהוא ראוי לקבל טומא' וראוי לכיבוס
אחר הבגד ואחר השק ואחר העור טעונים
כיבוס והכיבוס במקום קדוש ושבירת כלי חרס במקום קדוש ומריקה ושטיפה בכלי
נחושת במקום קדוש זה חומר בחטאת מקרשי קדשים: גמ' מנהני מילי
דתנו רבנן בגד אין לי אלא בגד מניין לרבות עור משהופשט תלמוד לומ' אשר עליה
תכבס יכול שאני מרבה עור עד שלא הופשט תלמוד לומר בגד מה בגד הראוי
לקבל טומאה דברי רבי יהודה

הא תו למה לי למיתני לקח טעון כיבוס הלח מקבל טומאה: מה תנח ליה
כספך על הריצפה: קיבל פחות מכדי הזייה בכלי זה וחזר ורבו
חלפתא לגבי מי חטאת: קידש מי חפאת: בתם פרה לה קידש כדבעי טעמא
ונחזל דם מהו גבי חטאת הפנימיות: קיבל פחות מכדי הזייה כו' וחזר
ורבו מי הוה קבלה הו לה הילכת גבי מי
חטאת: ומהילכת לה גמרי מילתא לחריתי
דקיימא לן לקח דנין מהלכה: וטבל במים
מרקרי במים ולה קרי במים מפמע במים
המכרי למעלה לענין קידוש פיהה בפעת
קידוש מיעור טבילה: הכי כמי הה כתב
וטבל הכהן את בשרו בדם פיהה בדם
הרחמן מיעור טבילה מתחילתו: מספג
מקנח בפולי הכלי או ברופנותיו פיה בדם
מיעו טבילה מעיקרא גרסינן כדפרי בדם
ברחמו מפמ' מן הדם והז' מן הדם מבעיי'
מדם החמור בעינן טבילה מהיה ממנו
רחמונה יהה את כולן מכדיך לחזור ולטבול
בו תבעו על כל הזיי טבילה למעוטי מיני
מבחמע דהתי מן הדם קרח יתידח הוח
דלה כדיך למיכתב חלה והזח מבע פעמים
מעמ' דליכח מיעור טבילה מעיקרא הוחיל
וליכח מיעור בפע טבילה: להכי ליבטרך
למיכתב בדם דמפמע בדם מהזכי לענין
קבלה: אמר רב עמרם תניא תיובתא לר'
יעזר היה מזה בחטאת הפנימיות וניתז
הזאה מידו על הבגד: עד פלא נמר כל
מהזאו טעון כיבוס ואפי' ניתז בין מהזאה
להזאה מידו מבחבע אחת מידו מבחבע
כמיהן דתי כפולין תמתי טעון כיבוס:
עד פלא יפתה מידו מטבל טעון כיבוס
מפיהת הזאה מידו לאחר טבילה דהוי להו
מיריים בחבע: אין טעון כיבוס: נמר
מלהזות במכבת פרה תנן לה נמר מלהזו'
מבע הזאו' מזה בהר המפמ' בגד פתחו
על היכל כדכתיב על נכח פני אהל מועד:
מקנח ידו בגופה של פרה ואת בפרה ואת
דמה על פרפה יפרוף: פלא תכבעו בין
הזאה להזאה: במה יקנח בגופה של פרה
לא מכי אמר' פילבך תכבעו בגוף הפרה
מרבקו בו ניתין: כפורי זהב גבי כלי פרת
כת' בכפ' עזרא ותן מזרקין ועל פס פמקנח
בו תכבעו קרי להן כפורי לפון וכפר ידים
דכבוזר אהרן: מתני' עד
פלא הופשט אין טעון כיבוס טעמא מפרש
בגמרא: דבעינן ראוי לקבל טומאה בלא
חסרון מלאכה אף מהופשט כל זמן פלא
כתקן להיות כלי אין טעון כיבוס דבעינן
דבר המקבל טומא' מאין מחום אפי' מחסר
פלא מקוס הדם ולא כל הבגד ודבר הראוי
לקבל טומאה ואף על פי שמחוסר מחסבה
וכלבד פלא יהא מחום מלאכ' ופתם כרבי
יהודה: וראוי לכיבוס בגמ' מפרש למעוטי
מאי: גמ' מה בגד הראוי לקבל טומאה
דאין לך בגד קטן שאינו בגד שאינו ראוי
לקבל טומאה אף חיפב עליו לכלי כמו שהוא:
אף כל כו' ועור משהופשט ראוי לקבל
טומאה אם חיפב עליו לעבודה כמו שהיא
הבל כל זמן פלא הופשט היה ראוי לכלי:

רבי אליעזר אומר בגד אין לי אלא בגד מנין לרבות שק וכל מיני בגדים תל אשר עליה תכבס יכול שאיני מרב עור עד שלא הופשט תל בגר מה בגר דבר המקבל טומאה אף כל דבר המקבל טומאה מאי ביניהו אמר אביי מטלית פחותה משלש אי"כ ביניהו מאן דאמ' ראוי הא נמי ראויה דאי חשיב עליה מאן דאמ' דבר המקבל טומא'ה מיהא לאו בת קבולי טומא'ה היא רבא אמר בגר שחישב עלי'ה לצורה איכא ביניהו מאן דאמר ראוי הא נמי ראוי ומבטיל לה למחשבתיה מאן דאמ' דבר המקבל טומאה השתא מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא אמר עוצבא דחשיב עלי'ה לקציעה איכא ביניהו מאן דאמר ראוי הא נמי ראויה מאן דאמ' דבר המקבל טומאה הא לא מקבלה טומאה עד דמקציע לי'ה והתניא רבי שמעון בן מנסיא אומר עוצבא דחשיב לי'ה לקציעה טהורה עד שיקציענה: אין טעונין כיבוס כו': מנהני מילי דתנו רבנן יכול נתן על מקצת בגד יהא כל הבגד טעון כיבוס תל אשר יזה לא אמרתי לך אלא מקום דם בלבד דבר המקבל טומאה סתמא כרבי יהוד' ראוי לכיבוס למעוטה כלי דבר גריר הוא: אחר הבגד ואחר השק כו': למימרא דעור בר כיבוס הוא ורמינהי היתה עליו לשלשת מקנחתה בסמרטוט היתה על של עור נותן עליה מים עד שתכלה אמר אביי לא קשיא הא רבנן הא אחרי דתניא הבגד והשק מכבסו הכלי והעור מגררו אחרי אומרי' הבגד והשק והעור מכבסו והכלי מגררו כמאן אזלא הא דאמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאין הוי' קאמינ' קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאני במי' כמאן כרבנן אמר רבא ומי איכא למאן דאמר עור לאו בר כיבוס הוא והכתב והבגד או השתי או הערב אלא כל כלי העור אשר תכובס אלא אמר רבא אמ' קרא ומתני' ברכין כי פליגי בקשין והאמר רב חייא זימנין סגיאין הוי' קאמינא ושכשיכי לי"ה מסאני במיא בקשין וברכין הדר אמ' רבא לאו מילתא היא דאמרי ניקו נימ' ליה לקרא דכי כתיבן ברכין כתיבן מי לא עסקינן בכלי או כלי מומרת הבאים ממרינת היס וקאמר רחמנא ניבעי כיבוס אלא אמר רבא מדזיל כיון דצרעת מגופיה קא פריש"ה מחלחלא ליה ומשויא לי"ה רך אמר רבא אי קשיא ליה הא קשיא לי"ה

כרים

תורס תור

כיבוס דהא ליכו רחוי וכל מכן אי גרסיכן עד מלא הופשט מים הוכחה מלאחר הופשט מקבל טומאה בלא סוס מעמה הכי גרסיכן ותימא בפרק במה טומ'ין מפתע דאין עור מקבל טומאה עד לאחר עיבוד דקתני עורות יף ק"ם בין עבודי' בין מאיכן עבודן מותר לטלטלן במבת ולא אמרן עבודין אלא לעניין טומאה בלבד ופי' סס בקו'דאין עור מקבל טומאה עד לאחר עיבוד ומאי יש לפרש דאחר עיבוד אפילו מחשבה לאחר בעי אבל קודס עיבוד בעי מחשבה והל' חיים מפר' בסס ר"א דהת' מיירי בלוקס מעורותיה כבפר' דתכ' בפר' העור והרוטב יף קכ"ב וכולן מעיבודן או מהילוך בהן כדי עבודה טהורין והכי קתני לא אמרו אלא חילוק בין עבודין למאיך אבל לעניין טומאה ובלוקס מעורותיהן כבפרס דקור' עיבוד טמאין בכזי' כרך בפר המת וכבלה ודמרך בבערמה ולאחר עיבוד טהורין עד מיהא בו חשמה על החמ' כרין עור ואלת דמסתפ הכא דעור מהופסט אפילו לא מקבל טומאה בחשבה דהא דומיא דעור אלא הופסט קמרבי דהוי לא ומדחשיב מכח בחשב לעניין טומא' אס כן מוא' לטלטלו בפ' כרחשבתן בפ' כל הכלי בחשט מליכ' יף קכ"ב נקובה בגלמי דכיון דזימנין דמיתלך עלה ומצוי לה מכח מרי לטלטלה וקסה מכחן לרבינו תם דמפר' בבת' טומ'ין גבי טומכין יף קכ"ם במלחן ומטלטלין חותן דמיירי בובמין לבל לאין לן מסוס דקסיף ליה הסיף רכל כתבי הקדם גבי מפסיטין את הפסח עד החזה דקתמ' לא במטלטל עור לגב במר לבל בלא במר לן וכן בפרק קמח דבילה יף י"ו גבי עור לפני הדורסן דהתירו קופן מסוס תחילתן קתמר מהו דתימא טעמא דבית הילל מפו' דחזי למזגא עליה ולפילו בערב יום טוב קמסמע לן כו' ום לומר דלף על גב דמקבל טומאה בחחשבה כלן דלא מברים מייחד ליסיבה בעוד מהוה לא לסור לטלטל וכן פריך לומר גבי מת' מכיטל חרר' או עוקצה דלסריכן לטלטלה לבל' דלס ליתקצה למיתה טומאה כדתכן במלכת יף י"ג כלים ובקו' פ' בס כל כתבי הקדם דהסיה יף קכ"ב דבמה טומכין דעור בהמה נפסה ולפירוכו כריך לתוקומה כמי ההיא דבילה בבפ"ק דקה כי ההיא דכל כתבי דגבי פסח ומעמ' דעור בהמה דקה לא חזי למזגא כולי הלי והלי דתכן בפרק כל כתבי פורסין עור על יף קכ"ב גדולה כו' כריך להעמידה כל מכן כמייחדו ליסיבה לי כמי בדליקה התירו טפי כדלת' הסס ולפר"ת לתי מעיר רמייר' ביבמין כי יף כ"ג ההיא דבמה טומכין מלי ביכייהו פי' לרבי יף קכ"ם יהודה על כרחין לייר קרא בבגד דלוכו מקבל טומאה אלא דרחוי לקבל ולר' אלעזר לייר קרא בבגד דמקבל טומאה לבל בגד הרחוי ולוכו מקבל לא בעי כיבוס והמתא לוסה בגד הוא זה הרחוי ולוכו מקבל ולוכה ביכייהו לרבי יהוד' בעי כיבוס ולרבי אלעזר לא בעי כיבוס: למלמת עי' בעריך כולת תרבגולין:

מקנחה בסמרטוט לבל ליתן מים לתוך מפוס דסרוסתו זהו כיבוסו והל' דלת' בפ"ק דבילה נידה מערמת וטובלת יף י"ו בבגדיה לומר ל"ת דלא חסיב כיבוס מפו'

כרים וכסתות דרבין נינהו ותנן היתה של עור נותן עליה מים עד שתכלה׳ אמר רבא כל כיבוס דלית ליה כיסכוס לא שמיה כיבוס והא דאמ׳ רב חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאמינ׳ קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאני במיא שיכשוך אין אבל כיבוס לא אי ברבין וכוברי הכל אי בקשין וכאחרים אי הכי בגד נמי בגד שרייתו זהו כיבוסו אלא זרע פשתן מאי טעמא וכי תימא משום דמקדח אי הכי חיטי ושערי נמי התם קעביר לישה׳ אי הכי שלחיים נמי מיהא הנך אית להו רירא׃ דרש רבה מותר לכבס מנעל בשבת אמר ליה רב פפא לרבא והאמר רבי חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאמינ׳ קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאני במיא שיכשוך אין אבל כיבוס לא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי ברם כך אמר שיכשוך מותר כיבוס אסור׃ הכיבוס במקום קדוש כו׳׃

מנא הני מילי דתנו רבנן תכבס במקום קדוש שבירות כלי חרס מנין תלמוד לומ׳ וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר מריקה ושטיפה בכלי נחשת מנין תלמוד לומר אם בכלי נחשת בושלה ומורק ושוטף במי׃ זה חומר בחטאת כו׳׃ ותו ליכא והאיכא הנכנס דמה לפני ולפנים בחטאות החיצונות שאם נכנס דמה לפני ולפנים פסולה כר׳ עקיבא דאמ׳ כל דמין שנכנסו להיכל לכפר פסולה שכן מכפרים על חייבי כריתות בחטארת דשמיעת הקול שכן טעונה ארבע מתנות כרבי ישמעאל דאמ׳ כל דמין טעונין ארבע מתנות על ארבע קרנו׳ וליטעמיך האיכא בדם האיכא אצבע האיכא הודאה אלא מתרי תלתא חומרי׃

מתני׳ בגד שיצא חוץ לקלעים נכנס ומכבסו במקום קדוש נטמאו חוץ לקלעים קרעו נכנס ומכבסו במקום קדוש כלי חרס שיצא חוץ לקלעי׳ נכנס ושוברו במקום קדוש נטמ׳ חוץ לקלעים נקבו ונכנס ושוברו במקו׳ קדוש כלי נחושת שיצא חוץ לקלעים נכנס ומורקו ושוטפו במקום קדוש נטמא חוץ לקלעים פוחתו ונכנס ומורקו ושוטפו במקום קדוש׃ גמ׳ מתקיף לה רבינא קורעו בגד אמר רחמנא ולא בגד הוא דמשוייר ביה כדי מעפורת איני והאמ׳ רב הונא לא שנו אלא שייר בה כדי מעפורת אבל לא שייר בה כדי מעפורת חבור מדרבנן

דם חטאת פרק אחד עשר זבחים

פרשת הרבים ולא מצו מייתין זהו כיבוסן דדרך טיפוף הוא ומהאי טעמא כמי מרי לקנח ידיו במפה בשבת אי הכי מלחיים נמי הא׳ חייס ברים סוחלי׃ אלא מתרי תלת חומרי נקט תימא מכל מקום קשה זה חומר דמעמיד זה חומר ותו לא כדרייקינן בפרק הזהב תלוד דברים מתין להם תוכחה

בעלמא הדיוט זה חומ׳ ותו לא תלת הקדש זה חומ׳ ותו לא ומיהו בלאו הכי קשה הכס מאי קאמר בעלמא הדיוט זה חומר ותו לא תכלתי לכיל כמי תעלומי כפל רחיתי בהדיוט ולימא בהקדש ומום חכם מצטבע להדיוט ואין מצטבע להקדש ומי׳ דלא ברסיכן הכס ותו לא והכי קאמר בעלמא בהדיוט מיך למיתני זה חומ׳ מעל הקדש וכמוכיח מיך למיתני זה חומ׳ עלי אבל חומרי דהקדש מעל הדיוט נפיק ואיכו מום חידוש דליתני על זה חומ׳ ולפיר׳ זה ניחא הכא וכן בתמיד ערכי׳ בם החומר מסקלי עלי דקתני זה חומ׳ בכרי מבערי ובגמרא חמיב טפי בכלייתא ואי נפיק ותו לא יש לפר׳ מתום דחומרא בחוכחה מכיחא אבל חומרא דחיוב ד׳ וה׳ וכפל ומצועה מומר חכם ותעלומי מומר מכ׳ לא מכיח היו חומ׳ בהדיוט אלא הקדש זה חומר ותו לא אלכתי ליכא טובא דמעמיד והיה ולפי זה לא מיתרצה הך דמעמיד והיה דערכין׃

לא מכו אלא מייר בה כדי מעפור׳ אבל מייר בה כדי מעפורת חיבור

מילתיה דרב הוכא אתמר בחסור והרוטב ההיא דטלית מהתחיל בה לקורפה כיון שנקרע בה רובה סוב היכו חיבור וטהור ומעמד דטהורה לגמרי ותימא לחלי חיכה טמאה מגע מדרס כדאמר בפרק בהמה המקשה טלפה על טלפה מנחלק טהורה מן המדרס אבל טמא מגע מדרס דרבי מאיר ומכיר הכס על טלפה בשעת פריסתן מבגד גדול לכולי עלמא בשעת פריסתן מלביהן מקבלות טומאה מחביהן ואפילו מיירי הך דטלית בטלית טמאת מדרס אלא מגע טומאה בעלמא מכל מקו׳ כל כמה דאסתייר בה ב׳ על טלפה מהוא מיעו טומא׳ מגע לא פקעה מיכה טומאה מגע ואי לאו הך דמעמיתין הוה מכיחא לאימר דטהורה דקתני מן המדרס קאמר והא דלא קתני אם כן טומאה מגע מדרס כדקתני בבהמ׳ המקשה מטום דלא נפיק להמיעטו חידוש על טהרה אלא קאל אף על גב דטלית גדולה הרבה יותר עדיין יותר מג׳ על טלפה אפילו הכי טהורה מן המדרס הואיל ולא חזיא לאלאתו ריעטונה להתעטף אבל קשה הך דמעמיתין דאי לא פקעה מיכה טומאה מגע היאך מכיכו הא אכתי מיתא הוא

כל

כרים וכסתות דרבין נינהו ותנן היתה של עור נותן עליה מים עד שתכלה׳ אמר רבא כל כיבוס דלית ליה כיסכוס לא שמיה כיבוס והא דאמ׳ רב חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאמינ׳ קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאני במיא שיכשוך אין אבל כיבוס לא אי ברבין וכוברי הכל אי בקשין וכאחרים אי הכי בגד נמי בגד שרייתו זהו כיבוסו אלא זרע פשתן מאי טעמא וכי תימא משום דמקדח אי הכי חיטי ושערי נמי התם קעביר לישה׳ אי הכי שלחיים נמי מיהא הנך אית להו רירא׃ דרש רבה מותר לכבס מנעל בשבת אמר ליה רב פפא לרבא והאמר רבי חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאמינ׳ קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאני במיא שיכשוך אין אבל כיבוס לא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי ברם כך אמר שיכשוך מותר כיבוס אסור׃ הכיבוס במקום קדוש כו׳׃

מנא הני מילי דתנו רבנן תכבס במקום קדוש שבירות כלי חרס מנין תלמוד לומ׳ וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר מריקה ושטיפה בכלי נחשת מנין תלמוד לומר אם בכלי נחשת בושלה ומורק ושוטף במי׃ זה חומר בחטאת כו׳׃ ותו ליכא והאיכא הנכנס דמה לפני ולפנים בחטאות החיצונות שאם נכנס דמה לפני ולפנים פסולה כר׳ עקיבא דאמ׳ כל דמין שנכנסו להיכל לכפר פסולה שכן מכפרים על חייבי כריתות בחטארת דשמיעת הקול שכן טעונה ארבע מתנות כרבי ישמעאל דאמ׳ כל דמין טעונין ארבע מתנות על ארבע קרנו׳ וליטעמיך האיכא בדם האיכא אצבע האיכא הודאה אלא מתרי תלתא חומרי׃

מתני׳ בגד שיצא חוץ לקלעים נכנס ומכבסו במקום קדוש נטמאו חוץ לקלעים קרעו נכנס ומכבסו במקום קדוש כלי חרס שיצא חוץ לקלעי׳ נכנס ושוברו במקום קדוש נטמ׳ חוץ לקלעים נקבו ונכנס ושוברו במקו׳ קדוש כלי נחושת שיצא חוץ לקלעים נכנס ומורקו ושוטפו במקום קדוש נטמא חוץ לקלעים פוחתו ונכנס ומורקו ושוטפו במקום קדוש׃ גמ׳ מתקיף לה רבינא קורעו בגד אמר רחמנא ולא בגד הוא דמשוייר ביה כדי מעפורת איני והאמ׳ רב הונא לא שנו אלא שייר בה כדי מעפורת אבל לא שייר בה כדי מעפורת חבור מדרבנן

כל הזבחי׳ שנתערבו ואחיכא סכן טעונ׳ ארבע מתנות מעונקו׳ ואחר קדשים שני מתנו׳ שהן ארבע ואין בהן שלא פיסק שני מתנו׳׃ כל שיעשה לאחר כאיזהו מקומן כל הרמי׳ שעונין פיסוק ארבע מתנות לכ׳ קרנות ופרכינ׳ לר׳ ישמעאל היכא חומר בחטאת ופרכינ׳ קרנות׃ וליטעמיך טובא היכא פאחרי חטאת טעונ׳ קרן ואחר דמי׳ כיתכין למטה מן החוט והיכא טעונ׳ הצבע ואחר דמים מזרקי׳ מן הכלי מרחוק למזבח וטעונה חודה על קרן מה מצין כן בשחר דמים׃ מתני׳ בגד שכיחא עליו דם חטאת׃ ויכא חוץ לקלעי׳ נכנס לעזרה ומכבסו במקום קדוש׃ כיצד חוץ לקלעים לאחר מיכא ואי חיפשר להכנים טומאה לעזרה׃ קורעו וטהור מטומאה ומותר להכניסו ונכנס ומכבסו במקו׳ קדוש׃ נוקבו לטהרו מטומאתו פוחתו דכלי מתכו׳ אינו טהור בנקב כל דהו אלא בנקב גדול׃

גמ׳ בגד אחר רחמנא שייה סם בגד עליו בשעת כיבוסו׃ דמשייר בית אלא יבדיל את הקרע על פני כולו לחלוק את חבגד לשנים׃ אלא מפיר בו כדי רוחב סודר דמטומאתו טהור הואיל ונקרע רובו וכיון שמייר בו כדי מעפורת רחוי לחבור ומיתי עליו ובגד קרינן ביה׃ והאמר רב חוכא בפרק הערוב והרוטב לא שנו דטלית טומאה מהתחיל בה לקורעו כיון מנקרע רובה טהרה אלא אלא מייר בחותם מיעוט כדי מעפורת׃ אבל מייר בו כדי מעפורת חיבור הוי ועדיין יש בטומאתו׃ מדרבנן

משנה

מדרבנן גזירה דילמא לא תתיא למיקרע רובע לכל מדאוריית׳ טהור׳ ומות׳ להכניסה מפוש מכות כיבום מחסר מן הספרי׳ דגבי כלי חרס לא סיים למכוי׳ דמרכף למרכף והאי מיכוייא גבי כלי כחמת הוא: והכי פריך פוחתו כלי תמ׳ רחמנא והאי לאו כלי הוא בשעת תריקה ומטיפה: ומפני

דרכף ליה מרכף אחר שפוחתו מכשיר עליו תוס׳ פ׳ בקורנס ומחברו וחזר שם כלי עליו וגבי כלי חרס חיכא למימ׳ דכיקבו דמתכי במוכי׳ מפקה ליטהר ועדיין כלי הוא לקבל זיתים במסכת שבת בפר׳ המכניס: מעיל שם בגדי כהונה מניחן עליו דם חטאת ויצא חוץ לקלעי׳ וטמאת מכנים מקו׳ הדם לפני׳: בפתו מפלג על פלג שחיבו מכנים מיעור בגד טמא למזרח לפי שהי חיפר לקורעו ולהכניסו מפוש שכחתר לה יקרע: העבים בגד עב והרכין פלטרא שחיבו חרוב: יש בהן שפוש פלפה על פלפה דלאו לכובסה חזו להקן בהן חלוק אלא ליפב עליו וצריך פלפה על פלפה ומעיל עב הוא כרקיימא לן בסדר יומא חוטי כפול שבי עשר וחפילו פלפה על ג׳ יכנים: חגב לבוהן כשהוא מחוב׳ בבגד חסוב פלפה על פלפה דירי׳: והא בעי דם חטאת שבעה שמתני׳ השנויין בשכבת זרע לעניין כתמי רוק קפל ומי רגלים וקיא ונתר וצואת ואהל וקבורי׳ ופלגב: והיכי מעיילינהו מי רגלים לעזרה ושמתניתין קפריך: ומרחות נעשים מהזקיק הכתוב נגעי בגדים לכיבום דכתיב וכבסו את אשר בו הנגע ותניא בפיטוס הקטרת אין מכניסין מי רגלים למקדש: הכי

מתרכנן הוא: כלי חרס שיצא כו׳ כלי אמר רחמנא ולא כלי הוא שניקב בשורש קטן כלי נחשת פוחתו והא לאו כלי הוא דרציף מרציף הוא ואמר ריש לקיש מעיל שניטמא מכניסו בפחות משלש על שלש ומכניסו משום שנ׳ לא יקרע: מיתיב רב אדא בר אהבה העבין והרכים אין בהן משום שלש על שלש אגב אביהן חשיבי והא בעי שבעת סימנין דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה דם חטאת ומראו ננעים צריכין שבעת סממני דתניא אלו שאין מכנסין מי רגלים למקדש וכי

מכל מקום דטלית וכגד דמטעתין מהני מהס כלי ומס כלי עליה׳ וכפנקרעו כיון דזיל מס כלי מיניהו טהרו לגמרי לכל בהמה החקשה מיהו בחוקפ׳ דף עב בגד בעלמא ואין מס כלי עליו ולא טהר אחגב מדרס אף על פי שטהר מן המדרס וכפר׳ העור והרוטב פירו׳ בקונ׳ דההיא דאכל טמא מגע מדרס כמהיה בו ב׳ טומאו׳ מדרס החמורה ומגע זב ואהכי החלוקה לבטל המדרס דקו לא חזי ליה ופפח ליה טומאת מגע דחזיא לטמא לאכעות אבל בהעור והרוטב מיירי דף קכג דליכא אלא חדא טומאה או מגע זב בלא הכאבה או מגע מרץ וכבלה וחד מאה הוי וכולה טומאה דפלפה על פלפ׳ היא וקרי׳ מהניא לבטולי מאה ותו לא מס פלפ מידי ואין זו מוס מברא לחלק בין טומאה אחת לשתי טמאות דכיון מפאחר בטלית ג׳ על ג׳ מזהו מיעור טומאת מגע היכך יהיה טהו׳ ובתחילת המוגיא פי׳ מס בקונטרים טלית מהתחיל בה לקרעה ולבטלה מתור׳ טלית מאחר מאין רחוי למלאכת רחמנא ואין מאה עליה מיטהרת אף על פי מים בפירים פלפה על פלפה ועדיין רחויין לקבל טומאה טהרו מפאת מטומאתן רחמנא דחמי׳ דכלי חרס דמבירקו מטהרתו ומבריו מקבלין טומאה כדאת׳ בהלו׳ טריפות הן וקרקרותיהן ואין זו מפוש דף זך רחיים דאתקש מיירי כפייחד הספרי׳ אחר כך אבל בלא ייחוד לא כרפ׳ מס ונראה לפר׳ דקריעה דבגד וטלית מיירי תרוויהו כמקורע קרעי׳ הרבה ואין בכל אחר פלפ ולהכי קאמר טהורה לגמרי אף על מעריין כל הקריעות מחוברי׳ בסופן לאו חיבור הוא כיון שכל קרע וקרע מקרע עד רובה של טלית בפחות מפלפה על פלפה הוי כאילו גמר כל אחד ואחד עד סופו וכגון פלא סייר בטלית בחותו מיעוט פלא נקרע כדי מעפורת דאס סייר הוי טמא דרבנן כדמכרי׳ הכא וזהו תימה מאי מכא דלעניין טומאה לא מייר בגד מן התורה אף על פי דסייר בה כדי מעפורת ולגבי חטאת מוקרי בגד וכמו כן קשה במתני גבי כלי חרס מניטמאת דכי נקבו כלי אחר רחמנא והאי לאו כלי הוא ומפני דנקיב ליה בכדי סורס קטן והמתח אס כן לאו כלי הוא מהרי מיטהר טומאתו וכראה לפר׳ כיון דמועיל לו ייחוד לחותו בגד שסייר בו כדי מעפורת פלא הברזל הקרעים על פני כולו ולחותו כלי מניקב בסורס קטן קשה אאס היה מיחדו לזתים או לדיומן היה מקבל טומאה מכאן ולהבא חשיב הוא כלי ובגד לעניין דם חטאת כיון דאין מחוסר מעשה ג׳ על ג׳ לטהר אלא ייחוד בעלמא והא דקאמר בתמיך גבי כלי חרס פוחתו ואיהו גם לאחות פי׳ דמתכתי׳ היא במסכת עוקצין דלהכשיר זרעים בסורס קטן ומפרת דלעניין כתיר פתיל פלגי ליחשב פתח דף יז בפתח כלים אבל לעניין טומאה לא פלגי ויש לפר׳ ברוחך דהא כלי חרס הפסולין לתוכלין ולמשקין מהרי מבפלין בו חטאת ויש בו מרץ ולכך מיעורו בסורס קטן ואין עליו לא תורת כלי הפסוי למשקין ולא תורת כלי הפסוי לתוכלין ולא דמי להא דגרס׳ במסכ׳ כלים פרק פלפה הפסוי לכך ולכך מטילין אותו לחומרו דף ז בזיתים בפעה מניחין בו משקין אין מניחין בו תוכלין וכמניחה בו תוכלין אין מניחין בו משקין אלא טעמא משום דאכתי עכמן ומשקין בכני עכמן אבל הכא בקדירה מכבלין בה בשר פפוי לתוכלין ומשקין על ידי תערובת והאי מיעורה ככוכם משקה משום דאכתי רחוי לבשל בה מיכול להניח בשר בגד הנקב וגם המרק עד ואין האור מעמיד המרק פלא יפא לכך מיעורה בסורס קטן והאי דלא קאמר בסוף המכניע שם מרות בכלי דף ג חרס ומשום דמדה זו פל סורס קטן קאמיב זה לעניין הכשר זרעים ומיהו קשה דבהדיא תכן במסכת כלים בפרק ג׳ האילפס וקדיר׳ מיעורן כזיתים ואי הוה דף יז תימה דפעור זיתים דבעכן תרבכן הוה ניחא כדקאמר בגד בגד לכל מדאורייתא אס ניקב בסורס קטן טהור:

מעיל שניטמאת מכניסו בפחות מפלפ על פלפ ומכבסו בסוף כיצד בגד בגד עגיים לעניי׳ משקה מתוך פי הקוב בב׳ על ג׳ כיד עשיר דלא מקבל טומאה כלל והא דף יח דתכן פלפ על פלפ לטמא את היכו דוקא בעגיים אבל בעשירים בעי פלפה על פלפה וקשה לרבינו תם מהך דמעיל דפריך עלה רב חדש מהתי דף יט דעבין והרכין והשתא למה לי לאקשויי מיהיא והא בגדי כהונה בגדי עשירים הס דאין עניות בתקום עשירות ומיעורן בב׳ על ג׳ ועור תני בפר׳ בתה מד׳ליקן דף כא פלפה על פלפה מכיון לל ופכבד והתם לא מפליג בין עגיים לעשירי׳ לא בקרא ולא בסתמא ואומר ר׳ת דלעניין טומאה את ובגד אין חילוק בין עגיי׳ לעשירים אלא לעניין מדרס חייבי התם דבעי ב׳ על ב׳ לעשירים והייכו טעמא דמדרס בייחוד תלית ואין דרך עשיר לייחוד למדרס פחו מב׳ על ב׳ ואפי׳ ייחד בטלה דעתו ועור הביא ר׳ת דחייבה דבטומאה מדר׳ הוא דמפלגי בין עגיים לעשירים דבתמיך כלים פ׳ תכן בגד מטמא מעשה ב׳ על ב׳ למדר׳ מטו ב׳ על ב׳ לטמא את דף כב ובעל כרחין בעשירי׳ חייבי דאי בעגיי׳ הא תכן בפרק כל׳ בגדי עניי׳ אעפ פלין בהס ב׳ על ב׳ טמיאין מדרס ואם מכניו מכתב בהן אעפ פלפ על פלפ דף כג ודוקא הוא טעו מופר מכניסו פחו מפלפ אפילו למאן דאמר בגדים כל הפסולין ביאה במקבלה ביאה מהני בגד הוא מיכול ויכול לחזקכו לא חשיב כאילו נכנס דף כד כולו: והא בעי מבעה מתמיכין פי בקונ׳ דתמיכי פריך וקשה דלעיל הוה ליה לאקשויי ונרא דלרבים לקים דוקא פריך דחייבי בבגדי כהונ׳ בהדיא אבל מתניתין אינה לאיקשויה בבגדי הדיוט מיכול להעביר ולכבס על ידי כפון אבל מעיל דכהן גדול אינו יכול לכבסו על ידי כפון תפו דתמרינן במסכ׳ כילים דאפילו בבעה דף כה מתי מעבר מיהו אפילו כמי דרבה בר חבוה גופה דקאמ׳ דם חטאת ואתרו נגעי מריכין מבעה מתמיכין הוה מצי לאקשויי הא אין מכניסין מי רגלי למקדש:

עירה

עירה לתוכו רותח מניין תל"מ יכול אפי' כלי חרס יבושל בו יסבור מכאן מדקדק רבי תס
דעירוי ככלי ראשון הוא דבעי כלי מתכות ונראה דלרבה קשה מכאן
דהא קרי ליה בסמוך כלום בלוע בלוע ביבול מיהו יל דראשיב ליה בלוע בלוע ביבול
לפי שהיו מתכות מיוחדות לכלי ראשון ורבי שמעון הלי היה מדקדק

דף מ ע"ב דעירוי ככלי שני מהא דתנן בפרק כירה תוס' ד"ה
הילפת והקדיר שהעביר מרותחין לתוך יתן
לתוכן תבלין דמשמע הא לעורו מהם על
התבלי שרי ועוד הלי היה מדקדק מהא דקתני
לן בסמוך דאחר תתלה נבר דתניא כוותי'
דף מ ע"ב ס"ד כיצד בולין והיה מתי מתוך כך כשתערי
רותחין מכלי ראשון על התרנגולת כדי
למולטה ורבי תם הו"ד דאדרבה דוקא מסיפא
אבל מותן לתוך הקדר הא לעורו מהילפת
על התבלין אשיר ועוד לרבינו קשה הלי
מעשה למאן דאמר עילאה נבר אלא לאורי
דתניא ריפה החיוב מפניהו לא יתן לתוכו
מים אבל מותן לתוך הכוס תניא כיפה כמי
הא לפם והקדירה לא יתן לתוכן מים אבל
מותן לתוך הקדר ובירושלמי משמע דעירוי
ככלי ראשון דאחרינ עלה בגמ' מהו ליתן
תבלין מלמטה ולעורות עליהן תלמלה ר'
יונה הות עריו ככלי ראשון הילה דר' יונה
מן הדין וכל כלי חרס תבושל בו יסבור
הין לי אלא שבישל בו עיר לתוכו רותח מניין
תלמוד לומר תבושל בו יסבור מכל מקום
ובה אמר הכין אמר רבי יוסי תיתן כלי חרס
בולע תבלין היכו מבושל פי' טוב בולע טפי
מפיר כלים היתיב רבי יוסי בר בון והתני
חף בכלי נחם כן היית לך למימר כלי נחשת
בולע פי' וכי בלע יותר מפגר כלים בהתיה
הפתח מדמי התם כמו שבולע על ידי עירוי
כך הן תבושל על ידי עירוי פת מיהכי כוותי'
דרבי יונה תלמוד הילכתא כוותיה וחף ע"ג
דקיימא לן כוותיה דשמואל דאמר תתלה
נבר מודה שמואל דמבושל כדי קליפה דהא
ברייתא דמסייע ליה קתני חס לתוך כוכן
מדיח ופרי' הפם לדמיקר ליה בלע פי'
הורס מיכטכן חוס שלמעלה נבלע מהנו
מקצת ומפני היח"ס לתוך כוכן קולף ועיר
מייתי רבינו תם דאיתה מהא דאמר פרק
דף נ ע"ב כל מעם המעיסה כי' מתני פוטרין ובית
הילל מיחייב החלטה בית שמאי מחייב ובי'
הילל פוטרי' אלו הוי המעיסה ואלו הוי
החלטה המעיסה קשה על נבי מוגלמין פי'
מוגלמין מים רותחין ופריך מאי מכח
המעיסה ומאי מכח החלטה ומפני הברת
מי מפנה זו לא מכח זו שלמת מלן דפטר
מחלה בקשה על נבי מוגלמין מפוש דלאו לחם הוא כיון שנילוש ברותחין פטר כיון שנילוש שפשפן על נבי קשה
דאמתין מיהו קס"ד היכי פטר הא היכו מבושל אלא כדי קליפה לעולם לן כוותיה ול דמיירי כגון דליכא אלא כדי חיוב חלה מכומפס או
דף נ ע"ב מעט יותר דבקר קליפה הין כשאר כשיעור חלה ועוד מביא לי' דאיתה מהא דאמר בפ"ק דמי עירוי כשלי עירוי כדאמר' בפשחים
דף נ ע"ב ועוד יש לדקדק דמיירי בעירוי מרתיחת התם רבי יוסי חומר מרובה לטהרן מיד מגעילן ברותחין הו חולטין בתי זיתי' והחלטה היכו עירוי כדאמר' בפשחים
מוגלמין על נבי קשה מיהו הין דאיתה מפס לשאר דברים דבמקה דבר' מיקל ביין כשר מלין מיקל בשאר דברים דחולטין בתי זיתים משמע לפילו מוכן כמה
דף נ ע"ב חלטי לה בחלה דכל הבשר נבי כבדה וכן עירוי מלמה יתיס מעת לעת ומיבוב והנחה מעת לעת מכל הלו פיכויב לן מהכו בשאר דיסורין ומעמא מפוש דבין
כשר לין דיסור רותח כלל שהחמירו בו להרתיחו וחף רבינו תס הניר לשפוך רותחין לתוך החבית שהיה בה יין כשר ולהשכם מבר זה לבר זה בתוך
החבית חף על פי שבשר היו בכלי מכי מיד כשפוכין בחבית הלו נבלו על כל בידי החבית הלו מכלי שני שהוכשר מבר זה לבר זה ולפילו עירוי מכלי ראשון
ליכא ומכל מקום עירוי הוה כלי ראשון לעניין שאר דיסורין כמה שהכתב בסדר של פסח המתחיל לחייב דבר מתוחים שכנת קערות ומילחם
בכלי שני מימוסיהם כשופכין מסיר בהן כך שוכין רותחין עליהן תומר רבינו תס דליתיה דכל כלים שבעולם מהניה שפיכת רותחין

זבחים פרק אחד עשר מסורת השס

הכי גרסינן וכי תימא דמיבלע להו בהדי שבישא סממנין
אי לא נעביר דמעבר להו לכולהו כחד והתנן
העבירן שלא כסידרן או שהעביר שבעתן כאחד
לא עשה ולא כלום וכי תימא דמיבלע להו
בהדי חד מסממנין דהא צריך לכסכס שלש
פעמים בכל אחד ואחד תנן אלא דמיבלע להו
ברוק תפל דאמר ריש לקיש רוק תפל צריך
שיהא עם כל אחד ואחד: מתני'
אחד שבישל בו ואחד שעירה לתוכו רותח
אחד קודשי הקדשי ואחד קדשי קלים טעונין
מוריקה ושטיפה רבי שמעון אומ' קדשי קלים
אין טעונין מריקה ושטיפה: גמ'
תנו רבנן אשר תבשל בו אי לי אלא שבישל בו
עירה לתוכו רותח מניין תלמוד לומר ואשר
תבושל בו ישבר בעי רמי בר חמא הלאו
באויר תנור מהו אבישול וכילועהוא דקפיד
רחמנא או דילמ' אבישול בלא בילוע אמ' רבא
ת"ש אחד שבישל בו ואחד שעיר' לתוכו רותח
בלוע בלא בישול לא קמיבעיא לן כי קמיבעי'
לן בישול בלא בילוע מאי ת"ש דאמר רב
נחמן אמ' רבא בר אבוה תנור של מקדש של
מהכת היה ואי סלק' דעתך בישול בלא בילוע
ניעביד של חרס כיון דאיכא שירי מנחות
דאפייתן בתנור ואיכא בישול בילוע עבדינן
של מתכת ההוא תנורא דאטחו בה טוחייר
אסר' רבה בר אהילי למיכלה לריפתה לעולם ואפילו במילחא דילמא אתי למיכלה
בכותחא: מיתיבי אין לשיקאת העיסה בחלב ואם לש כל הפת כולה אסור' מפני הרגל
עביר' כיוצא בו אין טשין את התנור בציה ואם טש כל הפת כולה אסור' עד שיסיק את
התנור תיובתא דרבה בר אהילי תיובתא: אל רבינא לרב אשי וכי מאחר דאיתותב
רבא בר אהילאי אמאי אמר רב קדירות בפסח ישבר אל רב מוקי לרב בההיא של
מתכת ואיבעי' אים בתנור של חרס זה היסיקו מבפני' וזה היסיקו מבחוץ ונעביד הסקה
מבפנים חיים עלייהו דמיתברי הילכך האי כוביא היסיקו מבחוץ הוא ואסיר אלא

נדרים דף פ ע"ב
נדרים דף פ ע"ב
פסחים דף ל ע"ב

ואפילו לרבי יוסי כו׳ במסכת סוכה בפרק החליל: הבל דחזרם לא כדאמרי׳ התם מהי מיעט מיעט חרם: כנגע ביה רחמי בר רב יצחק: התם ליה רחמי לרב יצחק: אלקפטין נקטן ריחה ריחי לה ליה מסו דאזלת לך קמיה דרב ספת הויית לך כי רב ספת מפל הוא על גבי הרוח מתרגמי לפמוד בתקן גדול׳ ס׳: הדוכוס לחזקני בידי ורים התלוכה נקלט לתו׳ ידי אלקפטה דוכוס במסכת סבועית: אמר ליה לאו לבחוה נתכוונתי: מפכחנא מתניתין דלא אמר הכי פרלה לה למילתיה דמר דמפעתא דאתורא בתקום מתניתין ליתה פסיטא מתניתין מסכיות סדורות בפיו כרחמרי בעירובי רב חסד מרחמן מיפוותיה מתניתי׳ דרב ספת וכי כתי מפכחנ׳ דאיפשוט לך מתניתין מפברא איפשוט לך וכי תרוץ בתניתין תפכח כוותאי: מידי דהוה דהנאה: דם חטאת מכיתא על הבגד דתנן בתניתין אין טעון כיבו׳ אלא מקום הדם: והא לא תניא הכי הכא לא מפכחן מתניתין דקאי כוותך ואת אמרת דאיפשוט כי מתני׳: אלא מפברא כי בגד דמתניתין היא: מפעפע מתפשט בכל הכלי: תומר בהזה מבחריק׳ כו׳ בדם חטאת מכיתא על הבגד מריקה ושטיפה חוכה בפניות ואיכא לפני זריקה מאין הכתוב מדבר אלא בהלכה דסתיך ליה כל זכר בכהנים יאכל אותה: הכי גרסינן בתלמוד כל הקדשים מנין: תלמוד לומר קדש קדשים הוא וסמיך ליה כל זכר בכהני יאכל אותה קדש קדשי הוא ולקמן מפרש דקדש קדשי לאו דווקא מדאיצטריך אותה למעוטי תרומ׳ דאי קדש קדשי אותה למעוטי מאי אתא לאו לקדשים קלים ליצטריך וכל מכן לתרומה: אותה יאכל אותה בתר מריקה ושטיפה כתב אותה כדאמרן אותה כשירה ולא פסולה דאפקיה רבי ישמעאל לעיל חטאת מריקה לה פעמים הכפר ופסלה ואם בישל בכלי בעלים לגלוט יאסר הכבלע בכלי אלא יאסר: אמר רבי מורינן דהנעלה בעי ולא נכרכה הוא דאיתעיט מתורת ומריקה לשטיפה: אלא לכדאמר מר בתורת כהנים מורק ושוטף במים: במים ולא ביין כו׳ במזג מים ויין כאחד שני חלקי מים ואחר יין: הא תרומ׳ חפי ביין ומזג: דלא קפדינן אלא להנעלת איסור הכבלע בו אלא מקו׳ בישל הא דאמרי׳ בקדשי כריך מריקה כל הכלי נזיהה הכתו׳ היא בדת מריקה ושטיפה: הכי גרסינן לא נכרכה לכדאמר מר מריקה ושטיפה בצונן הא אפילו בחמין: הניחא למאן דאמר מריקה ושטיפה בצונן אלא למאן דאמר בחמין מאי איכא למימר שטיפה יתירתא: מתני׳ רבי טרפון אומר בישל מתחילת הרגל יבשל בו כל הרגל וחכמים אומרי׳ עד זמן אכילת מריקה ושטיפה מריקה כמריקת הכוס ושטיפה כשטיפת הכוס מריקה ושטיפה בצונן

השפוד

פרק אחד עשר

ואפילו לרבי יוסי בר׳ יהודה לא קאמר אלא דעץ אבל דחרס לא רב יצחק בר יהודה אחוה דרגיל קמיה דרמי בר חמא שבקיה ואזל לרב ששת יומא חד פגע ביה אמר ליה אלקפתא נקטן ריחא אתי לה ליד משום דאזלת לה לקמיה דרב ששת הוית לך כי רב ששת אל לאו משום הכי מר כי בעינא מילתא פשיטא לי מסברא כי משכחנא מתניתין פרכא ליה רב ששת כי בעינא מילתא מיניה פשיט ליה ממתניתא דכי נמי משכחת מילתא ופרכה מתניתא ומתניתא היא בעי מיניה מילתא דאיפשיט לך כי מתניתא בעא מיניה בישל במקצת כלי טעון מריקה ושטיפה או אין טעון אל אינו טעון מידי דהוה אהזאה והא לא תנא הכי אל מסתברא כבגד מה בגד אינו טעון ביבוס לא מקום הדם אף כלי אינו טעון מריק׳ ושטיפה אלא במקום בישול אל מי דמי דם לא מפעפע בישול מפעפעועוד תניא חומר בביבוס ממריקה ושטיפה וחומר במריקה ושטיפה מכביבוס חומר בהזאה שהזאה ישנה בחטאות החיצונות ובחטאו׳ הפנימיות וישנה לפני זריקה מה שאין כן במריקה ושטיפה חומר במריקה ושטיפה שהמריקה ושטיפה נוהגת בין בקודשי קדשים בין בקדשי קלין בישל במקצת הכלי טעון מריקה ושטיפה כל הכלי מה שאין כן בהזאה אל אי תניא תניא ושמע מאי אמר קרא ואם בכלי נחשת בושל ואפילו במקצת כלי: אחד קדשי קדשים: תנו רבנן חטאת אין לי אלא חטאת קדשי קדשים מניין תלמוד לומר קדשי קדשים יכול שאני מרבה את התרומה תלמוד לומ׳ אותה פרט לתרומה דברי רבי יהודה ר׳ שמעון אומר קדשי קדשים טעונין מריקה ושטיפה קדשים קלין אינן טעונין מריקה ושטיפה מאי טעמא דר׳ יהודה כתב קדשי קדשי׳ אין קדשי׳ קלין לא מראיצטרי׳ אותה למעוטי תרומה מכלל דקדשי׳ קלין טעונין מריקה ושטיפה ור׳ שמעון אמ׳ לך אותה כדאמרי׳ ותרומה לא בעי שטיפה ומריקה והתניא קדירה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בישל בה חלב לא יבשל בה בשר ואם בישל בנותן טעם תרומה לא יבשל בה חלב ואם בישל בנותן טעם אמר אביי לא צריכא לראמר מר בישל במקצת כלי טעון מריקה ושטיפה כל הכלי רב אמר לא צריכא לראמר מר במים ולא ביין במים ולא במזג והא אפילו במים ואפילו במזג רבה בר עולא אמר לא צריכא לראמר מר מריקה בחמין שטיפה בצונן אלא למאן דאמר מריקה ושטיפה בצונן מאי איכא למימר שטיפה יתירתא: מתני׳ רבי טרפון אומר בישל מתחילת הרגל יבשל בו כל הרגל וחכמים אומרי׳ עד זמן אכילת מריקה ושטיפה מריקה כמריקת הכוס ושטיפה כשטיפת הכוס מריקה ושטיפה בצונן

תוספתא דתרומות פ״ו הי״ב

חמץ הא דתרומ׳ דאיתעיט מתורת מריקה מצי לה בהנעלת חמץ והיא הנעלה מלהן מהסתא מתני׳ איתעיט תרומה: ומתני׳ פטיפה יתירתא בצונן היכא בקדשים בתר מריקה דהא הנעלת חמץ בעי פטיפה בצונן: מתני׳ יבשל בו כל הרגל כלא מריקה ופטיפה: ולבסוף הרגל יתרוץ ופטוף ופטיפה בגמרא זמן אכילת כו׳ מפרש בגמרא מאי קאמר: מריקה כמריקה הכוס מבשלים פבום על ברכה כדאמרינן בברכות פטעון הדחה בפנים ופטיפה מבחוץ: דהאכלה

השפיד והאיסכלא מנעילן בחמין: גמ׳ מאי טעמא דר׳ טרפון דאמר קרא ופנית בבקר והלכת לאהלך הכתיב עשאו לכולן בקר אחד מתקיף לה רב אחבוי בר אמי וכי אי פינו ברגל ואין נותר ברגל וכי תימא הכי נמי והתניא רבי נתן אומר אמר רבי טרפון זאת אומרת אלא כדרב נחמן אמר רבה בר אבוה ראמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה כל יום ויום ניעול לחבירו וחכמים אומרים עד זמן אכילה כו׳ מאי קאמר אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ממתין לה עד זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושטיפה מריקה כמריקת הכוס שטיפה כשטיפת הכוס תנו רבנן מריקה ושטיפה בצינון דברי רבי וחכמים אומרים מריקה בחמי ושטיפה בצונן מאי טעמא דרבנן מידי דהוה אניעולי נכרים: ורבי אמר לך הנעלה לא קאמינא למריקה ושטיפה דבתר הנעלה ורבנן אם כן ליכתוב קרא או מורק מורק או שוטף שוטף מאי מורק ושוטף לו לך מריקת כמריקת הכוס שטיפת הכוס: מתני׳ בישל בו קדשים וחולין או קדשי קדשים וקדשים קלים אם יש בהן בנותן טעם הרי הקלי׳ נאכלין כחומרין שבהן ואינו טוענין מריקה ושטיפה ואינו פסולין במגע רקיק ש שנגע ברקיק וחרניבה בחתיכה לא הרקיקין ולא כל החתיכות אסורין אינו אסור אלא במקום שבלע: גמ׳ מאי קאמר אם יש בהן בנותן טעם הרי הקלין נאכלין כחמורין וטעונין מריקה ושטיפ ופסולין במגע אין בהן בנותן טעם אין הקלין נאכלין כהמורין ואין טעונין מריקה ושטיפה ואין נאסרין במגע נהי דקדשי קדשי׳ לא בעי קדשים קלין ניבעי אמר אביי מאי אין טעונין דקאמ׳ קדשי קדשי׳ אבל קדשים קלין טעוני רבא אמר הא מני ר׳ש היא דאמר קדשים קלי׳ אין טעונין מריקה ושט פה בשלמא לרבא היינו דקתני או קדשי קדשים או קדשים קלי׳ לא לאביי תרתי למה לי צריכי דאי תנא קדשי׳ וחולין הוה אמינא הו׳ דנבטלי

השפיד והאיסכלא מנעילן בחמין תנא דלא כרבנן בחמין תמוס רבמי לתיתר רבה בפוף עין תלי הבעלה דקתני מריקה ושטיפה חל דף נג
לחבי מי דמי מריקה ושטיפה בצונן הבעלה בחמין ומי ברסינן בפרק בפה בחמין היכי טעי רב׳ ונרחה דפשיר ברסי ליה וקתני בחמי והת
דקתני רבה סטים חבב מרי׳ק ניקט סטים
לחו דוקא והכי קאמר מאי הבעלה בחמין
דקאמר ה ינו מריק דח ירי בה לעיל דאיכ
למ׳ד בגמי ח דמריקה בחמין:
ופנית בבקר פי׳ בקו׳ על הרחי׳ בקר של
תול׳ קאמר וקרי ליה בקר רחמנ
וקס׳ ילמ׳ד בית וכנון שה׳ בתור ר׳ תחו׳
וחפילו תימא לורך רבעי רחיית פרס בליל
רחמנ מחכית קרבנו מ׳מ במחרתו סהו חול
המועד כל מבעה מכח ליה וכר לפ דרחמנ
ליה כולהו בקר אחר מפוס דכולהו מבעה
תפלומין דרחמנ דהנ׳ בה יש לה תפלומי כל
ז׳ ותכחין קמה ללמו אחר מפוס בקול בבכחי
בפרק מי שהיה טמא נבי פסח רחמנ טעו דף נה
ליכה פסח מני חין טעון ליכה דרחמנ טעון
יום אחר והכ מוכח דבעי ליכה ז וכן בכוכ
בפרק לולב ועריבה דקתני כפס שבע ימי דף נו
החג טעונין קרבן טיר ברב בך שת כי טעו
קרבן טיר ברכה ולים מחי לחו זמן כה ברב
היתון ותפילה הנ׳ מחקבר דה׳ כר זמן זמן
כל ז מי חיכח מפחע דרבן ולים ניחח ליה
דהוי כל מבע ומחח יב דהוי הרי דהו מכי
למיפרך מלינה ולינעמיך ומ׳ נוית דהחס
חתי הכי ספי דמ׳ בי רומן כל ז מפכח לה
חילח ברך ביום קי׳ ב ין בחידך יומי וכן
כתי מכי למיתר מלינה דעולה רחי׳ה יש בה
תפלומין כל ז ויום ר בחת קרבנו טעון ליכ׳
ולח יותר הנ׳ והך דחמעינן בי מעיקר כר
דהוי כל ז מטעמ דפריסי לבל לח קחי הכי
וכסיפרי מוכ׳ דלח הוי חלח יום חחר דקחני
חין לי חלח חלו מניין לרבו התמחו והעמו
כו ת׳ל ופנית בבוקר כל פוכות מחקה פוכח
לח יהו חלח כחד מפחע דלח הוי׳ה לינה
חלח יום חחד דומיה דבלחים פל כל זמנה
וקחיה לי חי ליכ ברגל חינו רק יום חה חחת׳
כפח פני חין טעון ליכה מי גרע מחבי וף
חו מכח בחול דטעון ליכה יום חחר חבל חי
רבל טעו ליכ׳ ז חתי ספיר דקחמ׳ דפפח פני
חין טעון ליכה רק יום חחר: ברוך
ממתין להס כל זמן חכילה והדר עביד
מריקה ופטיפ חין לפר׳ דמריקה
ופטיפה קודס סיפסה כותר כדי שלח יבוחו
קדמי לבי הפסול דהח מפחע הכח דנחחר
זמן חכילה עביד מריקה ופטיפה ומיהו יש
ספרי דגר׳ ממתין להו עד זמן חכילה ועוד
ים קפת לדקדק מדקחמר לעיל לרבי טרפון
כל יום ויום כעפה ניעול לחבירו והכ׳ ר׳ס
מעפה כותר עביד מריק ופטיפה הכח מני
ליעביד דכי בפיל בית פלמים חתמול כמ׳
היום והזקק נמריקה ופטיף חיתבפיל בית
פלמי דהחידך קודס מריקה ופטיף ליתברו
שת ורחי לח חייב הכתו עד חח מבעם כות:
ניתי

התפלה גרדילי וכולין עלין כלי וכבתרא פ״ק דה ליבון בעי: גמ׳ ופנית בבקר על כרחך בקר על חול קתני ליה בקר רחמנן: תא פינגול ברגל חס מחט על מכת לאכל למחר חיכו פינגול: ואין כותר ברגל חס הותי בפר חטח׳ למחר חיכו כותר דחר יומח הוח לרבי טרפון: תלח זו בלבד לעניין מריקה ופטיפה לחודה ולח לעניין פינגול וכותר ואי פ״ק דף

טעמיה מהאי קרא הוח לפילו לעניין פינגול וכותר ואי פ״ק דף
וכות׳ כמי בעמ׳ ניעול לחבירו מתוך מהמ׳ד
מכוי׳ ברגל חין בילוע פלה בעמ׳ כות׳ מהרי
זמן פלמים לפני ימים וכי מבעל ביה פלמ׳
החורב׳ הדר מבעל ביה פלמי למח׳ מפלמים
מפחטו בי׳ המחר ופולט מה פבלע לתמול
ובולע מן החחרונים כמה פחיכו בה לידי
כותר וחס בה לבפל חטח׳ זמי׳ לבפל לחרינ
פלמים בו בי׳ ופולט לת החטח׳ ובולע לת
המלמי׳ דהח כיבד כלות למה סומכי הכתב
לומר: ממתין זמן חכיל כו׳ מידי דהוה
חגיעולי נכרי׳ דחמין בפיכן דכתב כל דבר
חשר יבח בחש חל דתרוייהו תר׳ היח ומריק
לחו היינו הנעלה ליכתוב קרא לפון סוח
בפיכים: הל ומחי ומרק ושטף מת מריק׳
בחמין פטיפה בצונן: ורבי חמר לך מריק׳ ויקרא ופס
כמריק׳ הכוס ופטיפה כפטיפת הכוס לכך
לח פיפה בלפון סזה מבחוץ וזה מכפיס:
מתני׳ הרי הקלים כחמורין
לפנים מן הקלעים ליוס ולילה וחין טעונין
מריקה ופטיפה לפוף זמן חכיל חמורה חל
לפוף זמן חכילת קלים ובבתרא פריך מחי
קחמר הרי ים בהן בכותן טעם וחמר הרי
הקלין כחמורין: וחין פסולי׳ במגע
חס נפסלו הקלי׳ ונגע בהן בשר ובלע תהן
חין נפסלין ובבתרא מפרש לה ריקין פסול
מהגיע בריקי׳ בשר ובלע מתכו וטעוני מריק׳
ופטיפה כרין החמורין: גמ׳ ופסולה
במגע חס הין החמורי׳ כפסולין והקלי׳ כשרי׳ פולס פ״ב
בעמו הקלים כחמורין לפסול חת הנוגעין
בהן כדתנן כל חשר יגע בבשר׳ יקדי׳ וחומר
לקתן להיות פחס פפלה תפסל: וחס לח
הקלין כו וחין טעונין מריקה לקמיה פריך
ליטעון מיהח כדין קלין לפוף זמן חכילת:
וחין פסולין במגע חס היה החמו׳ טתבטל
עם הקלין פסולה הוחיל ומועט וחין בהן
בכ״ט בקלין לח בעמו הקלי כמוהו לפסול חת
המגעי׳ בה׳ סהרי חף חס לח נפסלו וחיידי
דתנח ריפח פוסלין נקט סיפח חין פוסלי׳:
נהי דקדשי קדשים לח בעו כלומר נהי דלח
בעו מריקה לפוף זמן חכילת חמורין דהח
מועטן ובטלי ניבעי מיהח מפוס קלי לפוף
זמן חכילתן: היינו דקתח חו קדשי קדשי חו
קדשים קלים לחסמות דסתם לן כר פמעין
דחתר קדשי קלים חין טעוני מריק׳ ופטיפ׳
חלח לחביי דחתר מחי חין טעונין דקחתר
כדין חמורין: למה לי למיתנייה כיון דתנח
קדשים וחולין וחסתיכין דבטל במיעוטו
מה לי הכי מה לי הכי: עד

קדשים דלאו מיניהו אבל קדשי קדשים וקדשים קלין אימא לא ואי תנא קדשי קדשים וקדשים קלין הוה אמינא קדשים הוא
דאלימי לבטולי קדשים אבל חולין אימא לא צריכא רקיק שהניע ברקיק כו תר כל אשר יגע יכול אפילו שלא בידעת בשרה

עד שיבלע בבשרה יכול ננעבמקצת חתיכה
יהא כולו פסול תל"ג הנוגע בפסול הא כיצד
חותך את מקום שבלע בבשרה ולא בגידין
ולא בעצמות ולא בקרנים ולא בטלפי יקרש
להיות כמוה הא כיצד אם פסולה היא תיפסל
בשירה היא תאכל כחמור שברי אמאי וניתי
עשה ולידחי את לא תעשה אמ' ובא אין עשה
דוחה את לא תעשה שבמקדש שנאמר ועצם
לא תשברו בו רבי שמעון בן מנסיא אומר
אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו
מוח אמאי ניתי עשה ולידחי את לא
תעשה אלא אין דוחה לא תעשה שבמקדש רב אשי אמר יקדש עשה הוא ואין עשה
דוחה את לא תעשה ועשה אשכחן חטא דמתקדש בבלועה שאר קדשים מנלן אמר
שמואל משום רבי אליעזר זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים
ולזבח השלמים כי עולה מה עולה טעונה כלי אף כל טעונה כלי אולים מזרק
בשלמי ציבור נמי כתב בהו ויקח משה חצי הדם וישם באגנות אלא סכין ועולה נופה
מנלן דכתיב וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת והתם עולה הוא דכתיב ויעלהו
לעולה תחת בנו מנחה מה מנחה אינה נאכלת לזכרי כהונה אף כל אינן נאכלים אלא
לזכרי כהונה מאי היא אי חטאת ואשם בהדיא כתב בהו כל זכר בכהנים יאכלנה ואי
שלמי ציבור מריבוייא דקרא אתי בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אותו לימד על
שלמי ציבור שאינן נאכלין אלא לזכרי כהונה תנאי היא

איכא

פסורת חש

עד שיבלע כגון המחתה פוחת חטאת וכף ממנו כלי פלמים וכבלע בו
ומכשיר לנו לתידים היתר מבטרף לחיסור בקדשים ואין ללמוד מכאן טעם
בעיקר פאין זה טעם שלא מתם: תאכל כחמור שבכ שהרי ים בה עכשיו שני
מינין וכחומר שבשניהם תיאכל לחתי תיפסל ממנו לחי פורתא: ניתי עשה
דוחה לו תעשה דכשרים: ונידחי לא תעשה
דלא תאכל דפסולה ואף על גב דחיכה לא
תעשם כחיכת פסולין כדאמרינן בפסחים
בכל מקום כל שבמקדש פסול בא הכתוב
ליתן לו תעשם על אכילתן: ניתי עשה ונידחי
ניתי עשה דאכילת חוח דכתיב ואכלו את
הכפרים בלילה הזה: זאת התורה הוקשו כולן
זה לזה ללמוד זה על זה לכך הוקשו כולן
לעולה: מה עולה טעונה כו': אי נמי מזרק
לקבלת דם ויליף מעולה מיני דכתיב וימלא
את נערי בני ישראל: וכתב התם ויעש כיוצא עלין
בחנכו וכיון דהדור ליתקום כולהו לפלמי דף פב
דכתב בים בהאי קרא וילפינן מינה לקיץ
בפתיחתן: מה

עמוס יב

ויקרא ו

פמוס פ

כרתים כב ופס

ויקרא ו

כתובות יח

דף פו: דף לו

דף פז

דף פח

דף פט

דף צ

דף צא

דף צב

דף צג

דף צד

דף צה

דף צו

דף צז

דף צח

דף צט

דף ק

דף קא

דף קב

דף קג

דף קד

דף קה

דף קו

דף קז

דף קח

דף קט

דף קי

דף קיא

דף קיב

דף קיג

דף קיד

דף קטו

דף קטז

דף קיז

דף קיח

דף קיט

דף קכ

דף קכא

דף קכב

דף קכג

דף קכד

דף קכה

דף קכו

דף קכז

דף קכח

דף קכט

דף קל

דף קלא

דף קלב

דף קלג

דף קלד

דף קלה

דף קלו

דף קלז

דף קלח

דף קלט

דף קמ

דף קמא

דף קמב

דף קמג

דף קמד

דף קמה

דף קמו

דף קמז

דף קמח

דף קמט

דף קנ

דף קנא

דף קנב

דף קנג

דף קנד

דף קנה

דף קנו

דף קנז

דף קנח

דף קנט

דף קס

דף קסא

דף קסב

דף קסג

דף קסד

דף קסה

דף קסו

דף קסז

דף קסח

דף קסט

דף קע

דף קעא

דף קעב

דף קעג

דף קעד

דף קעה

דף קעו

דף קעז

דף קעח

דף קעט

דף קפ

דף קפא

דף קפב

דף קפג

דף קפד

דף קפה

דף קפו

דף קפז

דף קפח

דף קפט

דף קצ

דף קצא

דף קצב

דף קצג

דף קצד

דף קצה

דף קצו

דף קצז

דף קצח

דף קצט

דף קצ

ואם תאמר מילי הכא מעוס דמיפסר לקיים שניהם דתנא נותרתה עילויה ומקיל ליה מוח ואין לומר דרב' הכא לטעמיה דמפרש בפוף כיצד עולין גדי חלב
ניתפ על מוח שבקולית דלא מיפסר בנותרתה מעוס פסידא דקדשים אלא לא מקיים עשה דוחכלו את הזה דחי חיפסר דלא מיפסר בלא מריפה מוח אלא קשבר דמעוס הפסר קדשים מועט
מעט יש המוח שבפנים ואפילו אכיי אתם המוח מעוס פקע להו מעוס דכבירה ליה דנותרת חיפסר בלא מריפה מוח אלא קשבר דמעוס הפסר קדשים מועט
כזה לא חיישינן מיהא לאכתי אתי הזי עשה ודחי לא תעשה דמעיקרא דמתעקר להו דמכירת עצם לא מיקיים עשה דאכילה והתם עולה הוא
כדכתיב ויעלהו לעולה תחת בנו תימא דהאי קרא דרשינן ליה לענין חולין בפרק קמא דחולין דאמרינן מנין לשחיטה שהיא בתלוש שנאמר ויקח את המאכלת
ואומר רבינו תם דגמרי' מי חולין מדכתב לשחוט את בנו ולא כתב לשחיט אלא לי לא שייך למילף בחולין אלא בקדשים מדכתב שחיטה במקום עבודות דבעו כלי
פרת ומדכתב ויקח דמשמע דבר תלוש ולא כתב סכין דאמרינן תלוש בחולין וכלי בקדשים מדהזכיר נאכלת דהוה מכי למיכתב ויקח המחתך ואף על גב דהתם
בחולין דחי רבי חייא זריזותיה דאברהם קא משמע לן הכא לא שייך לדחויי הכי דלענין מה שהביא דבר תלוש ולא סתך על מה שימצא כור וקנה מחובר שייך
למימר דכתב קרא דמשמעינן זריזותיה אבל לענין מאכלת אי לאו דכתב לי למיכתב אי לאו דמשמעינן דעולה טעונה כלי:
מה מנחה ניכה נאכלת אלא לזכרי כהונה וכרינן בחטאת ואשם נמי כתב כל זכר אלא לשלמי ציבור פירש בקונטרס הא דלא ילפינן זכרי כהונה מחטאת
ואשם כדילפינן ממנחה מעוס דכתב בתרוייהו גבי אכילת זכרים הוא קדש קדשים הוא דמשמע מיעוט הוא ולא אחר וקשה דלעיכין בפרק אחכו
מילמן אכל תנא דילף מהיקשא דחטאת מקרא דכתב ועצית עפיר עיזים לחטאת ואמי שבמים מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי
ציבור לזכרי כהונה הא לא קשיא מידי דההיא היקשא לא אילטריך למילתא אחריתי ועוד נראה לפרש דהיינו טעמא הכא דהיקשא דחטאת ואשם אכא לאוקמי
למילתא אחריתי דמפרש הכא לא מיקמיכן לה לאכילה אלא זכר ס דכתיב בקרא אבל מנחה על כרחין להכי אתיא דלא מפכח למילתי
אחריתי אף שלמי ציבור אין נאכלין אלא לזכרי כהונה ושלמים דהאי קרא בכבשי עצרת קאי דקדש קדשים ניהו כל הכתובין בקרא זה ונראה דעל כרחין
חיירי נמי בשלמים דהא בפרק קמא נפקא לן מהאי קרא שלא לעמו ועוד בכולהו קרבנות דטעונין כלי מהכא נפקא לן בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר
יאכל אחו וגומר לימר על זבחי שלמי ציבור כו' האי קרא בפרשת קרח כתב ואף על גב דחבחי שלמי ציבור לא כתב התם כיון דכתב בהאי קרא קדם יהיה לך
ובני בכורי עגלת כתב בפרשת אמור אל הכהנים קדם יהיו ליי לכהן מפתברא דבריהו מיירי וכן פירש בקונטרס ועוד ילפינן מפוס דאיקרו קדם קדשים:
כדילפינן לעיל בפרק אחזהו מקומן ובפרק בתרא דערכין מדכתב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי ציבור קדשי קדשים:

איכא

מפורת השם

מה מלמים מפגלין ומקפגלין הא כמי תילף מפלמיס דחטאת כמי מלמי בפיטי
חוץ: הלא מכיון לשחיטו לשפוכי כוס וקב דכלי מרת בכהן: תמי היא היכייהו
עליף לאכול לזיכרי כהונה: ממנחה בקדש הקדשים תאכלנו בויקס קרא כתיב
וקדש יהיה לך דכתיב בפיטים דקריב יתירא הוא למילף מלמי בכור: כבמי

מפורת חוץ

איבא דנפקא ליה מהכא ואיבא דנפקא ליה מהכא חטאת מה חטאת מתקדש בבלוע אף כל מתקדש בבלוע אשם מה אשם אין שפיר שיליא קרוש בו אף כל אין שפיר ושיליא קרוש בו קסב וולדו קדשי בהוויתן קדשים ודנין איפשר משאי איפש מלואי מה מילואים מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים כמותריהן אבל כל מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים כמותריה שלמים מה שלמי מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין במתנית תנא משמי דרבי עקיב מנחה מה מנחה מתקדש בבלוע אף כל מתקדשת בבלוע ואיצטריך למכתב מנחה ואיצטריך למכתב חטא ראי אשמעינן מנחה דאיידי דרכיכא מיבלעא אבל חטאת אימא לא ואי אשמעינן חטאת משום דקריר אבל מנחה אימא לא צריכ חטאת מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אף כל אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית דחטאת מנלן אמר רב חסד אמ קרא ויקריב אהר את פר החטאת אשר לו ולו ולא משל ציבור ולא משל מעשר ביום מביו צאתו נפקא כרי נסבה בידו הימנית מדרבה בר בר חנה נפקא דאמר רבה בר בר חנא אמר רל כל מקום שנאמר אצבעותן אינו אלא ימין כרי נסבה ואיבעיא סבר לה כר שמעון דאמר אצבעות לא בעיא כהונה כהונה בעיא אצבע אשם מה אשם עצמותיו מותרין אף כל עצמותיו מותרין אמר רבא פשיטא לי דם

מקדש בבלוע כו ועיב דבמנחה כמי כת כל
אפר יצא בה יקדש דמקדש בבלוע ליכמרי
לקומציהו לחטאת דממנחה לא מכי ולפי
דאיכא למימר לא ליתקום למנחה: הלא
לעכיין זכרי כהונה אבל לעכיין בלוע דמנח
דוקא דרכיכה למיבלע אבל אחר קרבי לא
מה אשם אין שפיר ושיליא קדום הוא זכר
הוא ואין לך לומר בחלב ואחי כליות אלו
אף אלו אבמעיו אמאי אף הבאי נקבו
בגון חטאת ואלמים אין אפירים אלי קדום
בהן: ואין חלב ואחי הכליות אל אליל
אבמעיו קריבין: ומעולה לא הוה ליה
למיתף רכליל היא ואף כל אלין שפיר ושיליא
קדום בו לא אבי למיתי דלאו לעולה תדמית
להו אחרי אף אחר הבאר הינו קרב ואכיל
זכרי כהונה לא יליף אחטאת ואשם כדיליף
מנחה דאיקשה לך לאמאי לקריכהו למנח
לילפו זבחי אלמי ביבור מואשם ואחטא מאו
דכתיב בתרוייהו גבי אכיל זכרי הוא קדשי
קדשים הוא הילכך אתה לא אבי ילפי אי לא
אהיקש דמנח וולדו בהמות קדשי בהוויתן
אין קדשי כמעולות הן קדשים: ולא במעי
אמן דגמרי אלם: דדבי ישמעאל אלם יכפר
נקבות מזכריס ולגמרי לא אבי למעוטיהו
אקדשי והקריב דכתיב רק קדשיך תאכל יהיו
לך: ואמר אר רק קדשיך הלו אתעורת
אפר יהיו לך הלו הוולדות ואשם נתרת
דבמעי אמן מיה לא קדשים הלא בהוויתן
מקדש בבלוע כו ועיב דבמנחה כמי כת כל
אפר יצא בה יקדש דמקדש בבלוע ליכמרי
לקומציהו לחטאת דממנחה לא מכי ולפי
דאיכא למימר לא ליתקום למנחה: הלא
לעכיין זכרי כהונה לבל לעכיין בלוע דמנח
דוקא דרכיכה למיבלע אבל אחר קרבי לא
מה אשם אין שפיר ושיליא קדום הוא זכר
הוא ואין לך לומר בחלב ואחי כליות אלו
אף אלו אבמעיו אמאי אף הבאי נקבו
בגון חטאת ואלמים אין אפירים אלי קדום
בהן: ואין חלב ואחי הכליות אל אליל
אבמעיו קריבין: ומעולה לא הוה ליה
למיתף רכליל היא ואף כל אלין שפיר ושיליא
קדום בו לא אבי למיתי דלאו לעולה תדמית
להו אחרי אף אחר הבאר הינו קרב ואכיל
זכרי כהונה לא יליף אחטאת ואשם כדיליף
מנחה דאיקשה לך לאמאי לקריכהו למנח
לילפו זבחי אלמי ביבור מואשם ואחטא מאו
דכתיב בתרוייהו גבי אכיל זכרי הוא קדשי
קדשים הוא הילכך אתה לא אבי ילפי אי לא
אהיקש דמנח וולדו בהמות קדשי בהוויתן
אין קדשי כמעולות הן קדשים: ולא במעי
אמן דגמרי אלם: דדבי ישמעאל אלם יכפר
נקבות מזכריס ולגמרי לא אבי למעוטיהו
אקדשי והקריב דכתיב רק קדשיך תאכל יהיו
לך: ואמר אר רק קדשיך הלו אתעורת
אפר יהיו לך הלו הוולדות ואשם נתרת
דבמעי אמן מיה לא קדשים הלא בהוויתן
מקדש בבלוע כו ועיב דבמנחה כמי כת כל
אפר יצא בה יקדש דמקדש בבלוע ליכמרי
לקומציהו לחטאת דממנחה לא מכי ולפי
דאיכא למימר לא ליתקום למנחה: הלא
לעכיין זכרי כהונה לבל לעכיין בלוע דמנח
דוקא דרכיכה למיבלע אבל אחר קרבי לא
מה אשם אין שפיר ושיליא קדום הוא זכר
הוא ואין לך לומר בחלב ואחי כליות אלו
אף אלו אבמעיו אמאי אף הבאי נקבו
בגון חטאת ואלמים אין אפירים אלי קדום
בהן: ואין חלב ואחי הכליות אל אליל
אבמעיו קריבין: ומעולה לא הוה ליה
למיתף רכליל היא ואף כל אלין שפיר ושיליא
קדום בו לא אבי למיתי דלאו לעולה תדמית
להו אחרי אף אחר הבאר הינו קרב ואכיל
זכרי כהונה לא יליף אחטאת ואשם כדיליף
מנחה דאיקשה לך לאמאי לקריכהו למנח
לילפו זבחי אלמי ביבור מואשם ואחטא מאו
דכתיב בתרוייהו גבי אכיל זכרי הוא קדשי
קדשים הוא הילכך אתה לא אבי ילפי אי לא
אהיקש דמנח וולדו בהמות קדשי בהוויתן
אין קדשי כמעולות הן קדשים: ולא במעי
אמן דגמרי אלם: דדבי ישמעאל אלם יכפר
נקבות מזכריס ולגמרי לא אבי למעוטיהו
אקדשי והקריב דכתיב רק קדשיך תאכל יהיו
לך: ואמר אר רק קדשיך הלו אתעורת
אפר יהיו לך הלו הוולדות ואשם נתרת
דבמעי אמן מיה לא קדשים הלא בהוויתן
מקדש בבלוע כו ועיב דבמנחה כמי כת כל
אפר יצא בה יקדש דמקדש בבלוע ליכמרי
לקומציהו לחטאת דממנחה לא מכי ולפי
דאיכא למימר לא ליתקום למנחה: הלא
לעכיין זכרי כהונה לבל לעכיין בלוע דמנח
דוקא דרכיכה למיבלע אבל אחר קרבי לא
מה אשם אין שפיר ושיליא קדום הוא זכר
הוא ואין לך לומר בחלב ואחי כליות אלו
אף אלו אבמעיו אמאי אף הבאי נקבו
בגון חטאת ואלמים אין אפירים אלי קדום
בהן: ואין חלב ואחי הכליות אל אליל
אבמעיו קריבין: ומעולה לא הוה ליה
למיתף רכליל היא ואף כל אלין שפיר ושיליא
קדום בו לא אבי למיתי דלאו לעולה תדמית
להו אחרי אף אחר הבאר הינו קרב ואכיל
זכרי כהונה לא יליף אחטאת ואשם כדיליף
מנחה דאיקשה לך לאמאי לקריכהו למנח
לילפו זבחי אלמי ביבור מואשם ואחטא מאו
דכתיב בתרוייהו גבי אכיל זכרי הוא קדשי
קדשים הוא הילכך אתה לא אבי ילפי אי לא
אהיקש דמנח וולדו בהמות קדשי בהוויתן
אין קדשי כמעולות הן קדשים: ולא במעי
אמן דגמרי אלם: דדבי ישמעאל אלם יכפר
נקבות מזכריס ולגמרי לא אבי למעוטיהו
אקדשי והקריב דכתיב רק קדשיך תאכל יהיו
לך: ואמר אר רק קדשיך הלו אתעורת
אפר יהיו לך הלו הוולדות ואשם נתרת
דבמעי אמן מיה לא קדשים הלא בהוויתן
מקדש בבלוע כו ועיב דבמנחה כמי כת כל
אפר יצא בה יקדש דמקדש בבלוע ליכמרי
לקומציהו לחטאת דממנחה לא מכי ולפי
דאיכא למימר לא ליתקום למנחה: הלא
לעכיין זכרי כהונה לבל לעכיין בלוע דמנח
דוקא דרכיכה למיבלע אבל אחר קרבי לא
מה אשם אין שפיר ושיליא קדום הוא זכר
הוא ואין לך לומר בחלב ואחי כליות אלו
אף אלו אבמעיו אמאי אף הבאי נקבו
בגון חטאת ואלמים אין אפירים אלי קדום
בהן: ואין חלב ואחי הכליות אל אליל
אבמעיו קריבין: ומעולה לא הוה ליה
למיתף רכליל היא ואף כל אלין שפיר ושיליא
קדום בו לא אבי למיתי דלאו לעולה תדמית
להו אחרי אף אחר הבאר הינו קרב ואכיל
זכרי כהונה לא יליף אחטאת ואשם כדיליף
מנחה דאיקשה לך לאמאי לקריכהו למנח
לילפו זבחי אלמי ביבור מואשם ואחטא מאו
דכתיב בתרוייהו גבי אכיל זכרי הוא קדשי
קדשים הוא הילכך אתה לא אבי ילפי אי לא
אהיקש דמנח וולדו בהמות קדשי בהוויתן
אין קדשי כמעולות הן קדשים: ולא במעי
אמן דגמרי אלם: דדבי ישמעאל אלם יכפר
נקבות מזכריס ולגמרי לא אבי למעוטיהו
אקדשי והקריב דכתיב רק קדשיך תאכל יהיו
לך: ואמר אר רק קדשיך הלו אתעורת
אפר יהיו לך הלו הוולדות ואשם נתרת
דבמעי אמן מיה לא קדשים הלא בהוויתן

מנחות דף פג
מולין דף כג

כדכתיב לאהר יהיו: מה מילואים מותרין
בסריפה ולא היו בעלי חיים כמותריהן ד
מילואין מהרי קרב כבור היו ולא הופרסו
גם זב גם פניהם לאחריות וגם לא אבר אחד מהם
והופרם אחר תחתיו ונתב הרשבו: אף כל
הקדשים מותר בסריפה ואין בעלי חיים
כמותריהן מאם היו בעלי חיים כמותריהן
כגון יתי מהפרי מבי קרבנו לאחרית חובתו
מאם יאבר הא יתכפ בעלי או אם הפרי
קרבן ואבר והפרים אחר תחתיו ונמבח הרשבון והקריב את אחר מהן
ואת העלי נותר: אין נותר זה בסריפה כרין נותר אל מילואין: מבלין את
הנאכלים מאם חיצב בזבח אף הנאכלים מפגלין ומאוס הכי יליף מאלמים
דעיקר פיגול כתב בהו: דקריר טריפטרי בלעת: מתוך שהבאר עב נכנס
בתוך העוקן בעותקן חטאת: בחא ביום דכתיב ביום בפר יום הכפורים
כי ביום הזה יכפר עליכם: ובידו הימנית דכתיב אבעב וכהונה ואמר מר
כל מקום שנאמר אבעבעותן אינו אלא ימין כרי נסבה ואיבעיא סבר לה כר שמעון דאמר
אבעבעות לא בעיא כהונה כהונה בעיא אבעבע אשם מה אשם עצמותיו מותרין אף כל
עצמותיו מותרין אמר רבא פשיטא לי דם

איבא דנפקא ליה מהכא: עוד ים תנא מלמי בפרק חיטהו מקומין דף נפ
דאמרינן הלא היקיפה למילי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף
זבחי שלמי כיבו לזכרי כהונה והא דלא מייתי לה הכא מפוס דמנחי דמעמא
היא ולא מפכח לה בריישא מה חטאת מקדש בבלוע כו' הא דאמרינן

בפרק גיד הנפה לא כפרכה לעשם כעיקר דף נפ
דבקדשים שפיר והכא מרי ולימר מיכ' בלי
דאמרינן גבי חטאת כל אפר יצא בבפר יקד'
מפמע דפפיטה ליה דאפר קדשים ילפינן
מחטאת סיינו מהיקפה דהכא:

אף כל מלין שפיר ושיליא קדום בו פירש דף נפ
בקונ' ואין חלב ואחי כליות אל אליל
מבמעי קריבין וק' דהוה ליה לתנא לפרושי
חלב וכליון אל אפיר ושיליא כמ' שלמי בשמ' דף עפ
המקום ה"ג ועור דמפמ' מתוך פירושו דרונ'
חלב ואחי כליות הוא דאין קדשים ליקרב
אבל הוולדות גופן קדושין הן ואי חיפפר
לומר כן דתניא הפוחט החטאת ומבא בה
בן ד' נאכל אדם ובעל' ומוקי לה למאי דאי'
בחוויתן הן קדושין ברים כיפר מעריפין דף כג
דהן עצמו חולין במעי אמן וכרחה לפרש
דלעניני חולין במורין קא יליף הפפיר ואליל
הנמב' בבע חטא' לאחר מחיט אין קדושין
כלל ומהכא אית ליה ולדות קדושי בהוויתן
קדושין והא דתניא בריישא בהמה המקם' דף עפ
מה חלב ואחי כליות החמורין בחפס מוכח
מכלל אליל כל מוכח מכלל אליל ההוא תנא
אבר בעלי אמן קדושי ולכך חיפטריך קרא
למעוטי חלב ואחי כליות מהקריבה ולפי מה
פפירפתי לא אתי אפיר הא דלא יליף מעול
כתה לפרש הקונטרס:

מה אלמי מפגלין כו' לעיל בסוף פב חיכח דף כפ
תנא דדרי לה מדכתי' ואם האכל יאכל
מבם זבח אלמיו מה אלמי מפגלי' ומתפגלי'

כו' וכן בפרק בי אמתי דרבי לה כמי מהסו' דף עד
קרא מה אלמים מיוחדין הם להם מתירין
בין לאחר בין למזבח מפגלין ומתפגלי' פירש
בקונטר מפגלין את הנכסי' אם חים בזבח
ובחנם דאתן דהוה מכי למיתי אהדם מפגל
את הבשר בשר עצמו מתפגל:

מה חטאת חיכח בחא הלא מן החולין כו' דף עה
תרתי דרים מחטאת דכבר דרם כמי
מה חטאת מקדשת בבלוע כדי נפב וחיבע'
חיתא סבר לה כרבי מפעון כו' הכי תרי מיכוי אבל בכוף תוס' דף פב
מפכי כרי נפבה לחודיה ובפ' דאולין מפכי כהופה בעיא חבבע כו' ותו לא דף פב
ונרחה דלמאן דאמר דבר אלמד בגם חיכו חוזר ומלמד בהיקיש צריך לומר
הכא הלמאן דאמר חולין כרי נפבה דאבבע דחטאת גופיה ילפינן בגם דמפורש גם זה גם
דהיינו יתיר לעיל בפ' ובפ' דמנחות ואל מפיכו למילף בהיקש מאבר קרבנו' דף כפ: דף ע
מחטאת מה לאם עצמותיו מותרין כו' פי' בקונטרס לעפות מהם כלים אבי
מעתי בחאם פפוט לו מעצמותיו מותרין מהרי נאכל לכהנים ונותר
בעצמות לא סייך הלא בדבר הנאכל לאף כל ואפילו עולה ומי בעיית לי הא
כמי מחטאת הוה מבי יליף וכרחה בעיכי דמלו יהיה יתיר נפק' ליה בחאם
דכתב ביה לכהן לאבר יכפר בו לו יהיה כך פירש בקונטרס והשתא לפירוש
דבותיו דמסברא ידע דעצמות מותרין בכל קדשים הנאכלין לא ליפטריך
היקיפה הלא להתיר עצמות עולה קשה מלמים לו מאבר קדשים הנאכלין
כילף ולמה ליכתיב לאם ועוד דבפרק המזבח קדשים מגם נאמ' בחם דף פו
לו יהיה ונאמר בעולה לו יהיה וקאמר דמפנה מה לאם עצמותיו מותרין לאף
עולה כן והשתא תיפוק ליה מהיקיפה דהכ' ולמה לי בגם כיון דלא ליפטריכה
בעולה וכי הא בזובח פירכנו לעיל גבי מנחה דילפינן מיכוי זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשם ולפירוש זה אתי שפיר דאפר יצא בה יקדש דמקדש בבלוע

ויקרא ו

ומילוי דלעיל ומלן דדרים עממות מותרין מלו יהיה פרק המזבח מקדש
לית ליה היקישא דאסם לגבי מפיר ומילוי ולפרשי דאחר דבכל הקדשים
מן הדין לסורין העממות דלא היתיר הכתוב אלא בסר הרעי לאכילה ונילף
לכו באסם לו יהיה דמסיע מריות מילף כמו כן היתר בכל הקדשים על פי זה:

הגהה קסה דבהזוה קרי כתיבי חטאת מורם אור

ואסם בפרם פרת לאהרן באחת
כאסם תורם אחת להם הכהן אשר יכפר
בו לו יהיה ולמה נקט אסם ום לומר דעיקר
פרשה באסם ועוד דלו יהי נכתב לגון יחיד
ממה לו קאי רק על האסם דסליק מיכי ולא
תיקשי הכי גרסינן דדרשינן לעיל בפר המזב
מקדש כאשר לו יהיה בעולה עור העולה
אשר הקריב לכהן לו יהיה וכאשר לו יהיה
באסם מה אסם עממותיו מותרין אף עולה
עממותיו מותרין וקשה התם מפני והמתח
לומה לי בעולה לו יהיה תיפוק לי מהיקישא
דאסם דממעטין ום לומר דלא נמריכן
מהיקישא אל קרבנו הנאכלין ומכל מקום
יקשה לי ממעמותיה דלו יהיה דאסם
דדרשינן עממותיו מותרין ולפיכך מיניה
אשר קרבנות שלמים חטאת ותודה הלא
בעולה כמי כתב לו יהיה ולמה לי גזירה שו
פרק המזבח מקדש למאמר מאסם ום
לומר דלו יהיה דעולה קאי על העור ולא
להתיר עממות דהכא כתב קרא עור העול
לו יהיה:

הגהה לו יהיה לא דרים אלא מיותרא ואסם
פירש בקונטרים דפסיק ליה מסו
דאף בסרו מותר ואי מסו אותר דבסריפה
לא מייך כותן אלא במידי דבר אכילה כדכתב
והכותר מבשר זבח ואם כן לא כריכה
למאמר אלא עולה דכליל וחסו כמה מפירש
במעמיתין באסם רבותיו הגהה ובפר כיפר

ויקרא ד

פולין מוכיח בהדיא כדבריו דאין כות בעממות ובמנחות בסוף התודה פירש בקונטרים דהה דפסיטא ליה באסם יותר מאחר קרבנות הנאכלין מסו דכתב
באסם הוא לאחר הקטרת חימורין דמשמע הוא ואין עממותיו אסם ודרך לתקן לי אתרי קראי לעממות היקישא דהכא דאתי אהאי ובזירה סוה דלו

ויקרא ד

יהיה בפרק המזבח מקדש ותו קא משמע לן דהוה דאסם דרשינן פ' קמחא לאסם מניתך לרעייה מי אתרי הוא כתיבי באסם בפרשת ויקרא: ברוך:

הדרן עלך דם חטאת

טבול יום ומחוסר כיפורים אינן חולקין בקדשי לאכל לערב אונן אינו נוגע ואינו מקריב ואינו חולק לאכל לערב בעל מומ בין בעלי מומי עוברי בין בעלי מומי קבועין חולקין ואוכלין אבל לא מקריבין כל שאינו ראוי לעבוד אינו חולק בבש וכל שאין בבשר אין לו בעורות אבל טמ בשעת זריקת דמים ובשעת הקטר חלבי אינו חולק בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים לו יהיה: גמ

דם חטאת למעלה ודם עולה למעלה טעונין
כיבוס בעי רבא דם עולה למטה ודם חטאת
למעלה מהו משום נוגע הוא והא כנוגע או
דילמא משו בלוע הוא והא לא בלעהא הדר
פשטה דאין טעונין כיבוס אמר רבא פשיטא
לי דם על בגדו חוצץ ואם טבח הוא אינו חוצץ
רבב על בגדו חוצץ ואם מוכר הוא רבב אינו
חוצץ: בעי רבא דם רבב על בגדו מהו אם
טבח הוא תיפוק לי משום רבב ואי מוכר רבב
הוא תיפוק לי משום דם לא צריכא דעביד הא
והא אחרא קפיד אתרתי לא קפיד או דילמא
אתרתי נמי לא קפיד תיקו:

הדרן עלך דם חטאת

טבול יום ומחוסר כיפורי אינן חולקי
בקדשי לאכל לערב אונן אינו
נוגע ואינו מקריב ואינו חולק לאכל לערב בעל מומ בין בעלי מומי עוברי בין בעלי
מומי קבועין חולקין ואוכלין אבל לא מקריבין כל שאינו ראוי לעבוד אינו חולק בבש
וכל שאין בבשר אין לו בעורות אבל טמ בשעת זריקת דמים ובשעת הקטר חלבי אינו
חולק בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים לו יהיה: גמ

ויקרא ז

דם חטאת למעלה ודם עולה למעלה נפל דם חטאת תחילה על הבנד
וחזר וניתז דם עולה על גותו כתם: טעו כיבום דהה דם חטאת נוגע בבנד
ובלוע בו והה נגע דם עולה נבלע בבנד וכשנפל דם חטא עליו נוגע הוא
בבנד אבל אינו נבלע דהה סבע ליה בבלוע דם עולה: חוכן לעיניך טבילה
בבנד שכשמ ואם טבח הוא אינו מקריב
בדם שפל בגדו אינו חוכן: דאביי בקפיד
תלי ורבב כל דבר הניתך כגון סומ וחלב
ומעוה: ותיפוק ליה משום רבב אינו רגיל
סו ואינו מקפיד עליו והוי חכיפה: אתרתי
קפיד ואף על גב דתרוייהו נגלי הוא לן
פירוש שניהם על בגדו או דילמא לא קפיד
הוחיל וכשניהם רגיל:

הדרן עלך דם חטאת

טבול יום ומחוסר כיפורי אינן חולקי
ואין רשאין לאכול: אין
חולקי לאכל לער לכשיטהרו
וכגמר מפר טעמ: חוכן אינו מקרי כדאמ
בפרק שני: בעלי מומין חולקי טעמ מפרש
בגמר: וכל שאינו רשאי לעבודה כו בגמר
פרק והרי בעל מום וטהרו: בשעת הקטר
חלבים מהות כל הליל וטהר בהערב שמש:
מאחר שזרק את הדם וכללה הוא רים לקיש
גופיה יליף ואזיל למילתיה ופריך לקרא עד
דממילא מיתקמה בחלוקה: גמ

עבורו השם

גמ׳ מתניתא קתני לה זרקו את הדם חלה אחד זרק על ידי כולן
כולן חולקין וחוכלין: קטן פסול לעבודה דכתיב לה׳ ולא מזרעך לרבות
את הכהן מחטין בפיסיה ובקדמי לוכל דכתיב במנחתם ויאכלו חלק
ואין קטן חולק ומרפיט ליה מחלוקת מכלל דאכיל ועוד כלל וזכר כת׳ יחלקו
את הפת בפרק לן מתניתין דקתני טבול יום ואינו
חולק כל זכר בכהנים יאכל: לרבות בעל
מום ולקטן מוקמינן לה בפרקין דלחלוקה
רבויה: דאי לאכילה לית לן תיפטריך דהא בהדי
פיגול בי״ן הקדמי יאכל: מכן חוכל כדכת׳
מן הקדשים יאכל דלאורת חזו לקה לעבוד׳
פגול הקטר חלבים: רב יוסף אומר לרבו׳
טבול יום לחלוק לית מצית אמ׳ הא תוקים
מאי יאכלנה יחלקו: דאי לאכילה בעל
מום כיו׳ דחזו לעבודה לחיטוי ולפילו מקמי
טומאה ורחמנא רבויה לחלוק הילכך מה לי
פסהוה בעל מום לחודי׳ מה לי כפהוה מת׳
ובעל מום: הא לית לך קרייב׳ דהא המחט מעיקר׳
ופליגי אמת׳ מי כיפלוג: מקרייב חוכ׳ דכתי׳
ביה לחביו ולחתו לה ישתה ומן המקדש לה
יצא חיכו פרוך לפחת מן המקדש ביום מית׳
חביו ולחתו מעבודתו חיכה מחולל הא לחתר
פריו פלה יפה חילל ואינו חולק לאכל בפר׳
לפיפטור מחכיכותו: חלמא טעם דקרייב
המחטה חוחים: לית פליגי דעיקר חלוקה
באכילה חלי מדלפק רחמנא בלמון אכילה
הילכך דמיית׳ דחייה מבעל מום קו׳ טומ׳
דפליג טעם דאי רחוי לחיטוי ומהניא טעמ׳
בעיית לרבוייה לפ לאחר טומ׳ לאו דחייה
היא דברחוי לאכילה תלי ולא ברחוי לחיטוי
ובעל מום בלא טומ׳ה רחוי לאכילה הוא:

משנה דף ו׳ א מהו מחלקו לו מקרבן כבור לאכל לערב
וכקרב כיבו מהקריבוהו טהורי׳ קא מיבעי׳
ליה לי פליג מיניה להאי טעמ׳ הוחיל ורחוי
לחטוי דקרבן כבור דוחה טומ׳: חו דילמא
דחוי לאכילה בעי׳ לאכל בהקריבוהו טמחין
לה מיבעי לן מהרי חינו כאכל דקיימא לן
בכיפד פולין קרבנות כבור בחין בטומ׳:
אבל כאכלי׳ מתני׳ דקתני חוכן פוגע בטבול
לחינותו בו ביום והך טבול לה בעי הערב
שמש דמעלה דרבן בעלמא היא: חוכן
טבול בו ביום דאכיר בפיר מחד יום ליתי׳
משנה דף כ ב כדכתיב ואחריתה כיום מר במופר קטן:
גב שה לה קשיא הא דאמת דעתיה כו׳ ההי׳
דאמר בקדם דמצריך ליה טבילה: כדאמת
דעתיה דמתיר גופו מבני מה לאכו בקדמי
לבו ביום: מטמא את מטומאת את מטמא
ארץ ועוד לתרומה כמי ליבעי טבילה הלמא
קטן התם פריכי׳ טבילה לקדם אבל לא
לתרומה: הב בחום נאמרתי מרב אחטמאני
ולא מדבר הפוסלני ומדבר אחטמאני טמא
דאוריי׳ דבעיל הערב שמש הפוסלני לאכול
קדמי׳ מדרבנן לא בעי הערב שמש וכן לנבי
תרומה נאמר לא נאמרתי מדבר המפוסלני
בחרומה ומינויא דחיקה הוא ולא מיתוקמ
במקטנת הכי: ומגריפה

משנה דף ו׳ ב הפוסלה ומי איכא נטירותה לפלג׳אין והתניא עודהו הסל על ראשו ומגריפת

הפי גבי לפי על הסל ולא על המגריפ׳ טמא לפסול קודם ואינה פוסלת פירות תרומה מבפלרבבר אינו פוסל כלי ואי

בפסחים בפרק הלן רבריש מכי׳ מנחמ׳ בידיה בה מיד בין סוכ׳ ומטביל דף ע
פירוש בנחמ׳ חון לירושלים ולא נזרו על סנק כלים המכחי׳ בי ולכ׳ ר״מ׳
בפ״ק דפסחים וכיד פוחט בה מיד ר״מ אומ׳ הטבילוהו מחתמל כרי שיה׳ הלו
הערב שמש ולא חיישינן שמ׳ נטמא בין ר״מ לחכמים דף ע״ב
תוס׳ אור חם להטביל ער״ר ועריין לא הטביל היינו
משו׳ דכיון דהזנק להטביל בין משו׳ טומ׳
דאורייתא לא חיישינן שמא נטמא לאחר כך
בשוס טומאה ועוד כשנזרו על סנק כלים
המכחי׳ משוס טומאה חשם טומאת דאורית׳ נזרו
ולא משוס טומאה דרבנן ומיהו יש
טומאת דרבנן דבעי הערב שמש כדאמרינן
בפסחים בסוף ה׳ משם כל הפורס מן הערל דף ע״ב
כפורש מן הקבר דבעי הזה מליפי ומביעי
וכל מכן הערב שמש ומהי׳ דרבי ישמעאל בן
קחחית כפר הוכיחו לו מכחן כיכור דטפסר דף ע״ג
על בנדו כמור דערבי וכבנסו לחיו ומימנו
תחתיו חשב דשומח בכרי דרבי בעי הערב
שמש וכי היינו דאמור בקורש דשפופרת דף ע״ב
פחוכ לחטח רבי יהום אומר שמא ויטביל
ובריך דחתכ מתן לי דחתכה חבר למה לי
מבילה ולי דחתכ עם הארץ בהא לימ׳ רבי
יהושע ישמא ויטביל משמע בהדיא דטומאת
עם הארץ בעיא הערב שמש וההיא דבכהן
שפרף את ספר שהיו לחתו הכהני טומכין
ידיהן עלו כדי לטמאותו לעשות היכל
לבדוקי שהיו אומרים בחערב שמש חיחה
נעשית ובנדי חוכלי קודם חרדם לחטאת
ומשמע דבעי הערב שמש:
והדרי קטן דחי רחוי לחיטוי ואוכל ואת
אחאי לית לה מעני קטן רחתכ רבייה
פרשעני בתר הכי נבי בעל מום לבתר
דמסקינן מאי יאכלנה יחלקנה ולא כיון דקטן
ובעל מום חוכל מאי אחת קרא לאשמועינ׳
לי כיון דחזו מחט לאיכו חוכל לי למעוטי
טבול יום ומחוסר כיפורים הא נפקא לן
בפרק הערל מקרא אחריני דהביא כפרקו דף ע״ד
חוכל בקדשי הילכך כיון חיכו חולק אל
לי הוה מפני רבייה קרא לקדשי ליה אכתי
מבעל מום כדפריך בפתיך: הב רחוי לחיטוי
חולק ותיפוק ליה כיון דקטן ואין חוכל כדבפתיך
ציבור דרחוי לחיטוי ואין חולקי כדבפתיך
אל דעיקר קרא חיפטריך לדיוק בחיכו רחוי
לחיטוי חיכו חילוק אבל הא דאמת דעתיה כו׳
פיסח הדע פוסל בקדשים והא דקתני חוכן
משום דרבי אל לאקושי דעתיה לפי פחיכו יכול
לאכול מדבר המטמאים טומאה דאוריית׳
דבעיל הערב שמש ולא מדבר הפוסלני
לאכילת קדשים מדרבנן הלא בעיל הערב
שמש: אבל דאוכן אסור לאכול קוד׳ ולכך לא
אמר עכשו מדבר הפוסלני לקודם ולא כתן
לבו סיהא מותר לערב אבל לתרומה מותר
אפילו ביום כראתמרינן זרות אתמרתי לך ולא
חיכיו ולכך אמר עכשו מדבר הפוסל׳ לתרומ׳
ולא מאי כיהי חותם טומ׳ דקאמ׳ יטיל בה
לקודם אבל לא לתרומה דקתני מתניתין
דאחבי׳ קריכין טבילה לקודם אבל לא לתרומ׳ דף ע״ה
ומפרש הר חיים כגון דאכל ככר שלישי של
תרומה שבועה שכי לקודם אבל לא לתרומ׳
כראמ׳ בפ׳ שלשה שבועות דף ע״ו

גמ׳ מנא הני מילי אמר ריש לקיש
דאמר קרא הכהן המחטא אותה יאכלנה כהן ויקרא ו
המחטא יאכל שאינו מחטא אינו יאכל והרי
משמרה כולה דאין מחטאין ואוכלין ראוי
לחיטוי קאמרינן הרי קטן דאינו ראוי לחיטוי
ואוכל אלא מאי יאכלנה יחלקנ׳ ראוי לחיטוי
חולק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק הרי בעל
מום דאינו ראוי לחילוק וחולק בעל מום
רחמנ׳ רבייה כל זכר בבהנים לרבו׳ בעל מום
ואימא כל זכר לרבות טבול יום מסתבר׳ בעל
מום הוה ליה לרבויי שכן אוכל אדרבה טבול
יום דוה ליה לרבויי דלאורתא מיחזא חזי
השתא מיהא הא לא חזי רב יוסף אמר מאי
יאכלנה יחלקנה ליכתוב רחמנא יחלקנה
מאי יאכלנ׳ שמ׳ ראוי לאכילה אינו חולק בעי
ריש לקיש בעל מום והוא טמא מהו שיחלקנו
לו כיון דלא חזי רחמנ׳ רבייה או דילמא מה לי
טמא מה לי בעל מום או דילמא ראוי לאכיל׳
חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק אמר׳
תש כהן נדול מקריב אונן ואינו חולק לאכול
לערב שמ׳ ראוי לאכילה בענן שמעמינה בעי
רב אושעי׳ טמא בקרבנו ציבור מה״ט שיחלקו
מי אמרי׳ המחטא אמר רחמנ׳ והאי נמי מחטא
הוא או דילמא ראוי לאכילה וחולק שאין ראוי
לאכילה אינו חולק אמר רבינא תש כהן נדול
מקריב אונן ואינו נאכל ואינו חולק לאכל
לערב שמ׳ ראוי לאכילה בענן שמ׳: אונן
נוגע ואינו מקריב בו׳: אונן נוגע ורמינהי
אונן ומחוסר כיפורים צריכין טבילה לקודש
אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן לא קשיא כאן
בשטבל כאן בשלא טבל וכי טבל מאי הוי הא
הדרה עליה אנינות דאמר רבה בר רב הונא
אונן שטבל אנינותו חוזרת עליו לא קשי׳ הא
דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה הסיח
הדעת שלישי ושביעי בעי דאמר רבי יוסטאי
בר מתון אמ׳ רבי יוחנן הסח הדעת צריך הואה
שלישי ושביעי לא קשיא הא דאסח דעתיה
מטמא מת הא דאסח דעתיה מטמ׳ שרץ טמא
שרץ טמא כעלייא הוא הערב שמש בעי ועוד
אפילו תרומה נמי אמר רבי ירמיה באומר
שמרתיה מדבר המטמא ולא שמרתיה מדבר

ומגריפ׳ בתוכו ואמר לבי על הסל ואין לבי על
המגריפה הסל טהור והמגריפה טמא׳ ותיטמא
מגריפה לסל אין כלי מטמא כלי ותטמא מה
שבתוכו אמר רבא באומר שמרתיה ברבר
המטמ׳ ולא שמרתיה מדבר הפוסלה איגלגל
מילתא ומטאי לקמיה דרבי אבא בר ממל אל
לא שמיעלהו הדאמר ר׳ יוחנן אמ׳ רבי האוכל
שלישי של תרומה אסור לאכל ומותר ליגע
אלמא באכילה עביד רבנן מעלה בנגיעה
לא עביד רבנן מעלה׳: ואינו חולק
לאכל כו׳: מיפלג הוא דלא פליג
וכי מזמני לירה אביל ורמינהי אונן ומחוסר
כיפורים טובל ואוכל את פסחו לערב אבל
לא בקדשים אמ׳ רב ירמיה מדיפתי לא קשיא
כאן בפסח כאן בשאר ימות השנ׳ אייתי דאביל
פסח אביל נמי קדשים בשאר ימות השנ׳ דלא
חזי לא חזי ומאי אבל לא בקדשים אבל לא
בקדשים של כל השנה רב אסי אמ׳ לא קשיא
כאן שמת לו מת בארבע עשר וקברו בארבעה
עשר כאן שמרן לו מרן בשלשה עשר וקברו
בארבע עשר יום קבור׳ לא תפיס לילו מרבנן
מאן תנא אנינו לילה מרבנן ר׳ש היא דתניא
אנינות לילה מדברי תורה דברי ר׳ יהודה רבי
שמעון אומר אינה מדברי תורה אלא מדברי
סופרים תדע שהרי אמרו אונן טובל ואוכל
את פסחו לערב אבל לא בקדשים וסבר רבי
שמעון אנינו לילה מרבנן והתניא ר׳ש אומר
אונן אינו משלח קרבנותיו לא ואפילו בפסח
לא לבר מפסח והתניא ר׳ש או׳ שלמים כשהו׳
שלם מביו ואינו מביו כשהו׳ אונן מנין לרבו׳ את
התוד׳ מר׳ אני את התו׳ שכן נאכלת בשמח׳
כשלמים מנין לרבות את העולה מר׳ אני את
העולה שכן באה בנדר ובנדבה כשלמי׳ מנין
לרבות בכור ומעשר ופסח שכן אין באין על
חטא מנין לרבות האשת ואשם תל׳ זבח מניין
לרבות העופות והמנחו׳ היין והעצים והלבונ׳
תל׳ שלמים קרבנו כל קרבנות שהוא מביא
כשהוא שלם מביא ואינו מביא כשהוא אונן
קתני מיהא פסח אמ׳ ר׳ חסר׳ פסח כרי נסביה
רב ששת אמ׳ מאי פסח שלמי פסח אי הכי הינו

מגריפה כלי בתל הוא ורחמנו רחב ומבדילי בו נרות׳ מבדיקות׳ זו בזו:
לבי על הסל לפותרו מדבר הטומאה שמטמא כלי וכן מטמאות
דרבנן המטמאות אותה תולין ותרומה מדרבנן ולא מדבר הפוסלה
לחולין ולתרומה ומיהו טומאה היא להפיתם בה קדשי: חיבלבל מילתא הא
דרמיכה לעיל מתני׳ דאוכלין דאכבעי לך לעמויי
עלה הכי תירוצי דאיקי: על תרומה עסקה
וכל מכן פלוגי על חולי שבעסקו על טהרת
תרומה: מותר ליגע בתרומה דאיכא בעסקה
גופו הלא פלוגי כמו המאכל מאכל ואסור
לאכול תרומה אבל מותר ליגע הלא מעלו׳ פנינו יף כ
עבוד רבנן באכילה דליתכהו בנגיע ובבי
תוכן כמי הוא דתכן תוכן כריך טבול באכל׳
תכן לאכל נוגע ואין כריך לטבול: כי מזמנו
ליה אם זימנו חבירו כהן לאכל עמו לערב
בחלקו בקדשים תוכל: ורמינהי תוכן טובל
ואוכל בפסחו מצה הוא בפסחי׳ הלא גרסינן
בה מחוסר כיפורי דאיכא דרי להמתי לערב
הלא מביא כפרתו וטובל ואוכל בקדשים:
טובל כדתכן תוכן כרי טבילה לקדש: ואוכל
בפסחו לערב אבל לא בקדשים מפרש לה
בפסחים קסבר תניוקות לילה דרבי ותניוקות
דאורייתא חד יומא הוא כדתניא ואחריך
כיוס מר נבי פסח לא תעמידו דבריהם
במקום כרת נבי קדשים העמידו דבריהם
במקום עסה דתניא קדשי קדשים ישחטו
מתני׳ דקתני תיכו חולין ואי מזמנו ליה תכל׳
בקדשי: בלילי פסחי קאי דתנו רבנן
תכילת פסחים כרי ליה כמי פתר קדשים:
והא דקתני אבל לא בקדשי׳ לאו הלילי פסחי
קאמרה ואף על גב דעל קדשי הלא אבל לא
בקדשי מל כל הסב׳ והכי קאמ׳ טובל ואוכל
פסחו בערב והה לכל הקדשי בחותו לילה
אבל לא בקדשים על פתר יומת הסנה: רב
חסי אתר אידי ואידי בלילי פסחי ולא קשיא
הא דמפסחי׳: סמוך בין בקרבו בין תילך

פסחים יף נב

הא

עסורת השס

לא קשיא כאן שמת לו מת בארבעה עשר וקברו בארבעה עשר כאן שמת לו מת בשלשה עשר וקברו בשלשה עשר ויו מיתה תפוס לילו מדרבנן אמ׳ לי׳ רב אשי לרב מרי ואלא הא דקתני אמר לו רבי שמעון תדע שהרי אמרו אונן טובל ואוכל את פסחו אבל לא בקדשים נימא ליה קאמינא לך אנא יום מיתה דאוריתא ואמרת לי את יום קבורה דרבנן קשיא אמ׳ לי׳ אביי לא קשיא כאן שמת קודם חצות כאן שמת לאחר חצות דלא איחזי לפסח חיולא עליה אנינות ומנא תימרא דשני ליה בין קודם חצות בין לאחר חצות דתניא לא ישמא מצוה לא רצה מטמאין אותו על כרחו ומעשה ביוסף הכהן שמת לה אשתו בערב הפסח ולא רצה ליטמא ונמנו אחיו הכהנים וטימאוה אחיו הכהנים בעל כרחו ורמינהי לאחותו מה תלמוד לומר הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יטמא תלמוד לומ׳ לא יטמא יכול כשם שלא יטמא לאחותו כך אין מטמא למת מצוה לאו שמעמינה כאן קודם חצות כאן לאחר חצות ממאי דילמא לעולם אימא לך אידי ואידי אחר חצות והא רבי ישמעאל והא רבי עקיבא דתניא לה יטמא רשות דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר חובה לא סלקא דעתך דרישא דההיא רבי עקיבא קתני לה דתניא ר׳ עקיבא אומר נפש אלו הקרובים מת אלו הרחוקי׳ לאביו אינו מטמ׳ אבל מטמא הוא למת מצו׳ לאמו היה כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמ׳ אבל מטמ׳ הוא למת מצוה לאחיו שאם היה כהן גדול והוא נזיר לאחיו הוא דאינו מטמ׳ אבל מטמ׳ הוא למת מצוה ולאחותו מה תלמוד לומ׳ הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמעשמת לו מת יכול יטמא אמרת לא יטמא יכול כשם שאין מטמ׳ לאחותו כך אינו מטמא למת מצוה תלמו׳ לומר ולאחותו ולא יטמ׳ אבל יטמא הוא למת מצוה

רבא

הרי מהיה הולך לפחות את פסחו ולמול את בנו כו׳ תימא היכי דייק מהכי דמחיצת פסח רוחה טומאת מתו מהכי הכא מהו׳ כהן גדול ונזיר וכי תימא הי לאו דבלפיה נפשיה רחיץ מתו לא היה צריך קרא למת מצו׳ דרחיץ מלפתן דכיון דכהן גדול ונזיר נדחיס מפוס מת מצוה בפניל מהולך עדיין לפחות את פסחו ולמול את בנו כו׳ תימא הי לפסח לימר כן רחה לכהן הדיוט וכזיר קרא לף על גב דכהן הדיוט ל זודי מיטמ׳ למתו ועם פירושי עמוגה בהן מפו׳ך קמי׳ דלה מיירי הכי בזיר חלה בהולך לפחות פסחו לחזרי ולה יתכן כלל דהיינו בריתה דמייתי בכמוך דמיירית בפסח וזיר וכרת דדייק מפו׳ דקתני הכה תמר לה יטמא ובכולהו לה קתני הכי חלה מפמע לה יטמא מפוס מחיצת פסחו ולה בר תל לה יטמא ועוד נרחה לדקדק הי מחיצ׳ הפסח לחודה לה רחיה טומ׳ קרובי הוה ליה למתני בריש קודש כהן גדול כמו כהן הדיוט דתני בריפת דמעיקר׳ תני הקל יותר כי היכי דתני כהן הדיוט קודם לנזיר ואחר כך כהן גדול ונזיר:

הא רבי ישמעאל הא רבי עקיבא פי׳ בקונטר׳ ואפילו מת לאחר חצות כמי קתמר רבי עקיבא יטמא מפוס דקסבר לה יטמא מכו׳ ואין לה תפלומין בפני׳ כרים תמיד נפחט חף על פי שים לו פסח תפלומין בפני׳: נפש אלו הקרובים מת אלו הרחוקים במיר בפ׳ כל׳ היכה ועיקר ועופה פס דרפת מלחבין ולאחו׳:

הלכלת

דף כא פס

ירמינהי

פס

דף כא פס

פסחים לא מעכבא פלוגתא היא בפרק כיצד צולין דרבי נתן
ורבנן ומסתמא מתוך פירש הקונטרס דסבר להו כמאן דאמר
מעכבא לגבי הא בעינן נברא רחוי לאכילה כדמוכח התם אם כן אכילה
היא וסברא הוא מדות אכילות דרבנן דומיא דכותח חיים לפי אכלו למפוה
דמסתה בדידים מעכבא דאחריני סבר הוא דדמי
אכילות דרבנן ומעכבא דקאמר להו דיוקא
ממוך למקיש החמה במה נקט ממוך דיום
מצי למימר כאן קודם מקיעה כאן לאחר
מקיעה וחכמים עמו חיזוק לרבריהם מפני
תורה אין פירוטו יותר מפני תורה דעלמא
הלא כלומר חכמים עמו חיזוק לרבריהן
ממה שפשתה תורה לרבריה:

אחריתה כיום מר פסיק הוא בתרי עסר
ומתניה לאבל יחיד ואחריתה
כיוצא ולא כמו שפירש בקונטרסי מפני
אכילות כמרפה לכך כאמר כאלה פי בקונטרס
מצינו שהודה לו מפני כרכתיב וייטב בעיניו
ואם מפי הגבור שמעתיה אכילו לבו בו
למה הודה ומפני ממוך דהשיא כרבי אחאי
דאמר מפני אכילות נפרפה ואית ליה לרבי
אחיה דרפח רבאחינו אכיל אלא הכי אמר
להן משה כי כן כותי פרוף מצא כיבו זו אלא
מצינו מצה קרבה לביבור כיופה בה אכילת
ועל האכילות לא הוצרך לו למשה לדרוש קל
וחומר ממשפה וכשהזפירו אהרן הודה לו
כך פי בקו ולא מיפתבר ליה למשול לפנוי
כרבבה לחדי ואחדי רבי נהוראי כאן בקדמי
מעה כאן בקדמי דורות שמעת משה היתר
אכילות במנחה שהיא קדמי מעה ואי סבור
כתו כן בחטאת דרחם הרם שהיא קדמי דורו
דאי סברת שיהא משה טועבין קדמי מעה
לקדמי דורות וקשה לשמואל מאי הוה משני
רבי אחאי תקופות דרבי יהודה שם אתה
אומר מפני אכילות נמרפה היה למלמדנו
מיפרפו ועוד משמע לקמן דיש חילוק לרבי
אחאי בין קדמי מעה לקדמי דורות דקאמר
שת לרבי אחאי מאי היום תוב היום והיכא
דורות ונראה לפרש דשם: בחמר

רבא אמר אידי ואידי אחר חצות ולא קשיא
כאן קודם ששחטו וזרקו כאן לאחר ששחטו
וזרקו עליו אמר ליה רב אדא בר מתנה לרבא
אחר ששחטו וזרקו את דמו אמר ליה רבא
אכילת פסחים מעכבא מדרבה בר רב הונא
אמר ליה ציית מאי דקאמר לך רבך מאי דרב
בר רב הונא דתניא יום שמועה כיום קבורה
למצות שבעה ושלשים ולאכילת פסחי כיום
ליקוט עצמות אחד זה ואחר זה טובל ואוכל
בקדשים לערב הא גופה קשיא אמרת יום
שמועה כיום קבורה למצות שבעה ושלשים
ולאכילת פסחים כיום ליקט עצמות מכלל
דיום קבורה אפילו לערב נמי לא אכיל והדר
תני אחד זה ואחר זה טובל ואוכל בקדשים
לערב אמר רב חסדא תנאי היא דרבה בר רב הונא
אמר לא קשיא כאן ששמע שמועה על מתו
סמוך לשקיעת החמה וכן שליקטו לו עצמות
סמוך לשקיעת החמה וכן שמת לו מת וקברו
סמוך לשקיעת החמה וכאן לאחר שקיעת החמה
לאחר שקיעת החמה מאי דהוה הוה אלא
שמע מינה אכילת פסחים מעכבא רב אשי
אמר מאי אחר זה ואחד זה הכי קאמר אחר
יום שמועה ואחר יום קבורה טובל ואוכל
בקדשים לערב והא דרב אשי ברותא
היא מכדי עלה קאי זה וזה מיבעי ליה אלא
שמע מינה ברותא היא ומאי תנאי דתניא עד
מתי מתאונן עליו כל היום רבי אומר כל זמן
שלא נקבר במאי עסיקינן אילימא ביום מיתה
איבא דלית ליה ליום מיתה לילו מדרבנן ותו רבי אומר כל זמן שלא נקבר היא קברו
והא אישתרי ליה איבא דלית ליה אחריתו כיום מר אמר רב ששת

דאיכא למ"ד תפיס לילו מדרבנן וסבר אכילת פסחים לא מעכבא הילכך אפילו פסח לא אכיל ולקמן מייתי להו: רבה בר רב הונא אחר כאן אחר שמשמע שמועה
מלקטו לו עצמות או שקבר מתו בין סמוך לשקיעת החמה וכאן לאחר שקיעת החמה סיפא דקתני בכולהו אוכל קדשים וכ"ם פסחו כשבא עליו אחד מאלו לפני
שקיעת החמה דהוה ליה לערב ליל יום קבורה וליל יום שמועה ולילי פסחים כיום ליקוט עצמו וסבר יום קבורה לא תפיס לילו אפילו מדרבנן וכל שכן יום שמוע
וליקוט עצמות והא דתני ריפא ולאכילת פסחים כיום ליקוט עצמות דאלו יום קבורה לא אכל כשאירע לו אחד מאלו לאחר שקיעת החמה דהוה ליה לילה זה
יום קבורה עצמו ולא יום קבורה לגף על גב דאף הוא מדרבנן החמירו ביום קבור עצמו יותר מיום שמועה וליקוט לאוסרו בפסח אבל ביום ליקוט לא אסרוהו
בפסח אלא בשאר קדשים הכריכוהו להתירן בערב והכי קאמר לאכילת פסחים הוי יום שמועה כיום ליקוט ואוכל פסחו ואפילו שמע או ליקט אחר שקיעת
דהוה ליה יום שמועה עצמו ויום ליקוט עצמו ואפילו הכי מרי מה מצין כן ביום קבורה עצמו דאפילו מת לו מת בשלשה עשר וקברו אותו עמהם לאחר שקיעת
דהרבעה עשר אסור לאכול בפסח ואע"ג דאחלה עליו ממחת הרגל והיינו טובא לאכילת הרגל הכי מילי לאכילות דמדרבנן היא וכתיב ומפתח בחנוך אבל לאכילות
ליאסר בקדשים אלא עליו: ואחד זה ואחד זה היכא דאלו עליו מבעוד יום אבל בקדשים לערב דלילו לא תפסי ומיהו ביום אסור כאחר שקיעת קדשים אלא
וליקוט עצמות בר מפסח כדאמרינן מעמא וחזיל מאי דהוה הוה ומה לי פסח ומה לי שאר קדשים: הא לאחרת קדשים אסור ביום ליקוט לבו ביום כדקתני
לערב ובפסח אמאי קרית ליה: אכילת פסחים מעכבת לא העמידו דבריהם במקום כרת ומיהו העמידו דבריהם מפום דרובא קבורי ביום מיתה
ואחי למיפרי יום מיתה עמו ויש מקומות מהעמידו דבריהם בפסחים בהאמה ומאי תנא דפליגי ביום קבורה למיתפס לילו
מדרבנן דקאמר רב חסדא לעיל תנאי היא: עד מתי מתאונן ליאסר בקדשים כל היום קא סלקא דעתך בלא לילו: כל זמן שלא נקבר קא סר לכולי פליג
ואסר כל היום לא מיקסר דמיקברו הוסר מיד: מי ניחא דלית ליה כו' הא בין לרבי סמעון בין לרבי פליגי
עליה דרבי יהודה בהכיונות לילה דיום מיתה מודו מדברי סופרים מיהו אסור: אחריתה כיום מר אחריתה מל זונה כיום מר אמרינן בין לרבי סמעון בין לרבי
יהודה לפי שכוסו לתות עליה ויתאבלו עליה שלמת מרירות יום שלם הוא:

פסחים פה

מסורת השס

איום קבור קאי מתקי רב יוסף אלא האי דקתני
השומע למיתו והמלקט עצמות טובל ואכל
בקדשים לערב מכלל דיום קבורה אפילו לערב
נמי לא אכיל האי מני אלא תריץ עד מתי מ
מתאוננין עליו כל אותו היום ולילו רבי אומר
כל זמן שלא נקבר בלא לילו אמרה קמי דרבי
ירמיה אמר נברא רבה כרב יוסף לימא הכי
לימא דרבי לקולא והתניא עד מתי מתאונן
עליו כל זמן שאינו נקבר אפילו מכאן ועד
עשרה ימים דברי ר' וחכמים אומרי אין מתאונן
עליו אלא אותו היום בלבד תריץ הכי עד מתי
הוא מתאונן עליו כל אותו היום בלא לילו רבי
אומר כל זמן שלא נקבר תפוס לילו אמרוה קמי
דרבא מרקאמר ר' יוסי יום קבורה תפוס לילו
מדאורייתא וסבר רבי אנינות לילה דאורייתא
והתניא הן היום אני היום אסור ולילה מותר
ולרורות בין ביום ובין בלילה אסור דברי רבי
יהודה רבי אומר אנינות לילה אינה מדברי
תורה אלא מדברי סופרים לעולם דרבנן היא
וחכמים עשו חיזוק לדבריהן יותר משל תורה
תנו רבנן כי כן צויתי כאשר צויתי אורה
ה' כי כן צויתי באנינות יאכלוה כאשר צויתי
בשעת מעשה אמר להן כאשר צוה ה' לא משיו
אני אומר ורמינהי מפני אנינות נשרפה לכך
נאמר כאלה דברי רבי נחמיה ורבי שמעון או'
מפני טומאה נשרפה שאם אתה אומר מפני
אנינות נשרפה היו שלשתן ישרפו לא היו
ראוי לאוכלן לערב לא והלא פנחס היה עמהן
רבא אמ' אידי ואידי רבי נחמיה ולא קשיא כאן
בקדשי שעה כאן בקדשי דורות רבי נחמיה היכי מתריץ להו להני קראי רבי נחמיה מתריץ להו הכי מרועלא אכלת' אמ' לו משה לאהרן שמא
נכנס לפנים ולפנים אמר לו הן לא הובא את דמה שמא חוץ למחיצתה יצאת אמר להן
בקי היית ודלמ' באנינו' אקריבתיה ופסלתיה אמ' לו משה הן הקריבו ואני הקרבתי ואי
הן לא הובא את דמה בקדש היית' אכל תאכל אות' כאשר צויתי באנינות יאכלוה אמר
לו ותקרא' אתי כאלה ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה' שמא לא שמעת שא בקדשי
שעה דאי בקדשי דורות קל וחומר ממעשר אמרה תורה לא אכלתי
באוני ממנו בקודש דורו לא כל שכן מיד וישמע משה וייטב בעיניו הודה ולא בוש משה
לומ' לא שמעתי שא אמ' שמעתי ושכחתי ורבי יהודה ור"ש היכי מתרצי להו הכי מתרצי
להו מרועלא אכלת' את החטא' במקום שמא נכנס דמה לפני ולפני אמ' לו הן לא הובא
את דמה אל הקדש פנימה שמא חוץ למחיצת' יצתה אמר לו הן בקודש היתה ודילמא
באנינות אקריבתי ופסלתי' אמ' לו משה הן הקרובי דפסלה בהו אנינות אני הקרבתיה
ודילמא אנב טרדייהו פשעתי בה ואישמאי אמר לו משה כך אני בעיניך שאני מבזה
קדשי שמים ותקראנה אותי כאלה ואפילו כאלה אני מבזה קדשי שמים אמר לו ואי
הן לא הובא את דמה בקודש היתה אכול תאכלו אותה בקודש כאשר צויתי באנינות
יאכלוה אמר לו שמא לא שמעת אלא בלילה דאי ביום קל וחומר ממעשר הקל ומה
מעשר הקל אמר תור' לא אכלתי באוני ממנו קודש חמור לא כל שכן מיד וישמ' משה
וייטב

פסורת הש"ס

ואכתי לא תכיקא מילתיה לתכי
דרב חסדא עד סיפא דתניא הא מני בין לרבי בין לרבנן מותר
כל לילו היום מל קבור' ולילו: רבי אמ' כל זמן שלא נקבר אבל נקברו ליתתרי
ליה בלילה ומיהו ביום ליכא למימר דאמרי ליה רבי אפילו ביום ליקוט עצמות
תשור כל היום כדאמר' טובל ואוכל לערב:
והתניא כו' שמא רבי לחומרא אמרה וכיון
דליכא לפרושי פלוגתא דרבי לכל בעודו
מוטל לפניו על כרחך ביום בלילו יום קבורה
פליגי דתניא רבי אפילו קברו למוף עמרים
ימים מתקוכן עליו ליל יום קבורה: וחכמי'
אומרים היכן מתאונן עליו ביום קבורה את
יום עצמו אבל לא לילו והיכן תכלי דרב
חסדא מדקאמר יום קבור' דחייהו גופי' דרבי'
תפיס לילו מדרבי' מכלל דיו' מית' דאורייתא:
תפיס לילו דאורייתא דקא סד"א לא עסו חכמי'
חיזוק לדבריהם מעיקרו מדבריהם יותר
מעשית' תורה לדבריה: הן היו הן מעמע
דלא הקרבנו חלוקי מעשר קרבנו עליהן
ממית לאוכלן בתנינות לילה מפני שכולנו
אוכלן ואין כהן לאוכלן אבל לרורות יום
כהנים לאוכלן בין ביום ובין בלילה תשור:
לעולם דרבנן היא לפילו תנינות לילה דיום
מיתה ולפילו הכי יום קבורה דחייהו גופיה
מדרבנן לא כמי לרבי לפיר מדרבנן:
וחכמים עסו חיזוק לדבריהם יותר ממה
שעשית' תורה לדבריה: כי כן כיותי במכמו'
מתיבי כתיב קחו את המכת ונומר בתנינות
דרב ואביהו כאשר ציותי בחטאת דילמא
חדם מכפרה כתי: הן לא הובא את דמה
ונומר בשעת מעשה כשהירע להם תנינותם
תשר להם שלא יתנסו מלכילת קדשים:
היום שמעו מפי הגבורה שתלוק תנינות
היום בקדשי שאחר ימים וכפרתה שכפרה
תשר להם: אבל תאכלו אותה היה להם
לאוכלה כאשר ציותי אתכם בשעת מעשה:
כאשר צוה ה' בתילת חזה ושוק שבור
שקרבו בו ביום כאשר שלא מתילתי אבי אותי
לאוכלם בתנינות: מפני תנינות כשרפה
לכך כאשר ותקרתה אותי כאלה ואכיכו
פסורת לו מפה כרכתב: וייטב

כאשר ציותי דכתיב בפעמי דיליהם חדם לא בעי למימ' כאשר ציותי בתכת'
תעשו את החטאת אלא כאשר אבי עכשיו תאכלו בתנינו והיה
סבור תעשה דכמו שאתר קדשי דורות תנינות לילה הוא הדין ביום ובין יום
לילה היה טועה לכך פרינ ורמינהי מפני תנינות כשרפה ואם היתה תנינות
פסורת תור לילה מותרת אמאי כשרפה היה להם לאכול
בלילה ומפני הא רבי נחמי' הא רבי יהודה
הא מסיה דלעיל דהותר תנינות לילה בכל
הקדשים לרבי יהוד' והא דנשרפה מעיר ה
החרים מפני טומאה אבל רבי נחמיה אבר
אף לילה נאכר בקדשי דורו' בפעמי החודש
ולא הותרה תנינות אלא בקדשי מעה אבל
מעה אמ' כאשר ציותי חטאת החדש לאכול
בתנינות דהי' סבור מהתיר לו בכל הקדשי
שא הא אלא מפני כאלה רבי נחמי' היא
כאן בקדשי מעה כאן בקדשי דורות היינו
מעה דכאשר ציותי בחטאת כתיב דהוי
בקדשי דורות ורבא מבירא לי כאשר ציותי
אמכתה קאי ולא לחטאת והכי קאמ' כאשר
ציותי במכת מפי הגבורה כך אני מעה מ
מעמי בחטאת והמתה כיצד דלמחר לא
קביל ליה היה לשלמים שיטרפו דים חילון
לרבי נחמיה בין קדשי מעה לקדשי דורות:
ומה מעשר הקל כו' תימה מה למעשר
שכן טעון כפף כול' הלי בגוכה
פריך בפרק אלו הן הלוקין: דף יג
דאי ביום קל ואומר מעשר תיש בלילה
כמי כיתה קל ואומר דהא רבי יהוד'
אית ליה תנינות לילה דאורייתא לדורות
בשלמא רבי נחמיה הייכו דכתיב הן היום
הקריבו כלומ' קרבן זה לחובת היום קרב
וקדשי דורות הוא ואכלתי חטאת היום
בתמיה לא מעמע אלא בשל מעה שא לרבי
דאמרי שמא לא שמע שא בלילה קאמרי ליה
מאי היא דקאמ' ליה הן הקריבו הכי קאמ'
ליה אמרת לי דילמא בתנינות אקריבת' וכי
הן בכי ההדיוטות היו הקריבו פוס קרבן
אכי הקרבתי אותם זו בר הקו' ופי' והעתה
לפי זה מפני תנינות כשרפה הוי הן היום
בתמיה' למאן דאמ' מפני טומאה הוי בתמי'
וקשה דלעיל בריש פרק שני מעמע ליפכח דף יג
ובכולה דברים ביכן כמי בהך פירכ' בתרייתא
בשלמא לרבן היינו דכתיב הן היום כמו
בקמייתא ובתרייתו פריך לרבי נחמיה
מדכתי היום כדמפרש בקמייתא
ומפני הכי קאמר וכי הן הקריבו אכי ה
הקרבתי כל הקריבות שקריבו היום:
ההוא בברכ' הוא דכתב שברכו הקבה
שיהיה כהן ומיד היה יכול להוות
כהן אלא מתחילה פריך להלביסו ולמומחו
ולחככו בחביתי' כדין הדיוטות המיתכנים
בחביתי' כדאמרינ' בסוף התכלת לכל שמא דף כג
לא כתבו לן כל שכן ומרבה בהוותה שעה מפני
שהרג נפש עד שעה שלום בין השבטי'
בימי יהושע ואין כתבו לן והלבישו ו
ומשחוהו וחנכוהו בחביתיה וחידך כמי
הכתיב תמעמ פנחס הכהן ההוא ליחס
זרעו לחריו פירש מתי מעה כתכה וכשעה
שלום כתייחס ליקר כהן וליית זרעו במעלו
כהונה להיותם כהניס גדולים שכן מצינו
בדברי הימים שלא היו כהניס גדולי אלא
מפנחס ובספרי מפיק ליה מדאת בריתי שלום
שעמדו ממנו שמנ' כהני' בבית ראשון ושלש
מאות בבית שני וכולם נמנו בספרי: דברים פ
אהרן

וייטב בעיניו לא בוש משה לומר לא שמעתי
אלא שמעתי ושכחתי איבעי להו לשהויה
ולמיכלה טומא׳ באונס בשלמא לרבי נחמיה
היינו דכתיב היום אלא לרבנן מאי היום חובת
היום בשלמא לרבנן היינו דכתיב הן היום לא
לרבי נחמי׳ מאי הן היום הכי קאמ׳ הן הקריבו
אני הקרבתי אמר מר היו לשלשתן שישרפו
מאי שלשתן דתניא ואת שעיר החטאת דרש
דרש משה שעיר זו נחשון חטאת זו חטא שמיני
דרש שעיר של ראש חודש יכול שלשתן נשרפו
תלמוד לומ׳ והנ שורף את נשרף ולא שלשתן
נשרפו דרש דרש שתי דרישו למה אמר לה׳
מפני מה חטאת זו נשרפ׳ ואלו מונחת ואינו
יודע איהי כשהו׳ אומר ואות נתן לכם לשאת
את עון הע׳ הוי אומר זה שעיר של ראש חדש
שפיר קאמר ליה ר׳ נחמי׳ לטעמי׳ דאמר
קדשי שעה לא פסלה בר׳ אנינו׳ אמר מר
היה לו לאכל לערב שפיר קאמרי ליה קסבר
אנינות ליל׳ דאוריתיא דבר אחר והלא פנחס
היה עמהן שפיר קאמרי לי׳ סבר לה׳ כרבי
אלי׳עזר דאא׳ אמ׳ חנינ׳ לא נתכהן פנחס עד
שיהרגו לזמרי דכתיב והית׳ לו ולזרע אחרי
ברית כהונ׳ עולם רב אשי אמר עד ששם שלום
בין השבטים שנא׳ וישמע פנחס הכהן ונשיא
ה׳ עד׳ וראשי אלפי ישראל ונו׳ ואידך נמי
והכתיב והיה לו ולזרעו אחריו כי כתב ההוא
בברכ׳ הוא דכתוב ואידך נמי הא כתיב וישמע
פנחס הכהן הר׳ הוא ליחס זרעו אחריו אמר רב
משה רבינו כהן גדול וחולק בקדשי שמי׳ היה
שנאמר מאיל המילואים למשה היה למנ׳
מיתיבי והלא פנחס היה עמהן ואם איתי׳ לימא
והלא משה רבי׳ היה עמהן דילמ׳ שאני משה
דטריד בשכינה דאמר מר משה בהשכמ׳ ירד
מיתיבי להם אלהיו מקודשי הקדשים ומן
הקדשים יאכל אם נאמרו קדשי קדשים למה
נאמר קדשים קלים ואם נאמרו קדשים קלים
למה נאמר קדשי קדשי אילו לא נאמ׳ קדשים
קלים הייתי אומ׳ קדשי קדשים הוא דאוכל
שהרי הותרו לזר ולהן קדשים קלים לא יאכל
ואילו לא נאמרו קדשי קדשים הייתי אומר
בקדשים קלים יהא אוכל שהן קלים בקדשי
קדשים לא יהא אוכ׳ לכך נאמר קדשי קדשים
ולכך נאמר קדשים קלים קתני מיהא שר׳ הותרו לזר ולהן לאו משה אמר רב ששת לא
בבמה לזר וכדברי האומר יש מנחה בבמה
מיתיבי מרים מי הסגירה אם ר׳ אמר משה
הסגירה משה זר הוא ואין

ויטב בעיניו וגם מפי הגבורה ממע היתר תניכות לבו ביום למה הוי׳ מפני
תניכות כמדפה מלא הוקדה להם תניכות לבו ביום: ולית ליה לרבי נחמיה
הך דרמע דבתניכות יהכלוה חלא הכי קאמר לו כי כן כותי מלוף מנחת
כיבור זו מלא מכיכו מנחה קריב לכיבורה כיון כה נהכלת ועל התניכות לא
החזכי למעה לדרום ק׳ ממעבר וכמהזכירו
להרן הודה לו: מפני טומאה כמדפ׳ מנגע׳
בה טומאה בחטאת על מעיר רחם חדם
מקריבה להם בו ביום מהוקש המעב׳ ברחם
חדם כיסן והוה היה מעיכי למילואים ומלמ׳
מעיריס קריבו בו ביום מעיר נחמון ומעיר
רחם חדם ומעיר מבח למעה כדכתיב קחו
מעיר עזים לחטאת ומל רחם חדם כמדפה
כדחמריכן לקמן: היה להם למלמתן דמלמ׳
מעיריס קריבו להם כדלקמן והלא כנחם
היה מעמהן מלא היה חוכן ולקמן פריך מפי׳
קחמרי ליה: היה להם לחוכלה לערב לרבי
יהודה חפ׳ דחמר תניכות לילה דחורייתא
מודו הוא דלחותו היום הותר להן תניכות
לילה וכל מכן לרבי ממעון דחף לדורו׳ היכו
חלא מדברי סופרי׳ ולקמ׳ מפרש טעם דרבי
נחמיה לידי רבי נחמיה ואית ליה לרבי
נחמיה דהותרה תניכו׳ במנח׳ דכתיב כי כן
כויתי ואפילו הכי בפעי מל רחם חדם הזה
לדברי להרן ולא קטיל מנחה קדמי מעה
היה ומהורות מע׳ היתה בה מתוכל לזוכנין
חבל מעיר מל רחם חדם קדמי דורות הן
ומפה כמקבץ טעה כפבור כיון ממעתי
היתר תניכות במנחה הוא הדין לחטאת:
אחמר לו להרן מתא דוקא קדמי מעה
ממעתה: והודה לו רבי נחמיה דאמר מפני
תניכות נמדפה היכי מתרץ להכי קרחי
דלותה פרס: מלי למימר מפה ומלי להדרי׳
לעכין תניכות ומה היה הקבוץ ומה היה
הודחה: ורבנן ורבי יהודה ור׳ ממעון היכי
מתרצי להו לעכין טומאה מתא נכנס דמו
לפנים מתמובתו מתה למד מכך למד להם
מתחילה מריקחה הן לא הובח ונומר
פניח: אמר לו להרן למפ׳ מפה הן הקריבו
בתמיה וכי בניי הם הריומי׳ מפמו היום
והלא עלי הטלת כל העבוד׳ כדכתי׳ קרב אל
המזבח ועפה ונומר ואכי כהן גדול אכי
ומקריב חוכן כאמר פויתי: במנחה קדמי
מעה כגון מנחה מחובת מעה היתה ואינו
כוהנת לדורות: מדדייכו מעריכם מלכי
מבזה קדמי מעיס להפיח דעתי מהם אפי׳
הלה וכהלה חבלו׳ לירעוני אינו מבזה כו׳
והיינו דכתיב כהלה ולא כתב הלה טומאה
בחוכם מרבו להמהוקה עד הלילה ולחוכלן
כולן יחד וכטומאת בחוכם בפלמ׳ לרבנן
דאמרי לחד קדמי מעה ולחר קדמי דורות
לילה הוקר להן ולא יום עד הלילה היו רוכי׳
להמהוקה היינו דכתיב וחכלתי חטא׳ היום
אכי חוכן וחוכל היום חטאת לא מתע חטא׳
הלה לילה: הלא לרבי נחמיה דאמר מת
מהותר להם הותר אפילו ביום כגון קדמי
מעה ומת מנאכר כאחר אף בלילה: מלי
וחכלתי חטאת היום בלילה כמי קדמי דורו׳
הוו אפילו: דהאמר מפני תניכות נמדפה
ולא תמתינו עד הערב ויחכלוה חלא׳ קסבר
תניכות לילה דחורייתא והכי אמ׳ לקמן מתי
היום חובת היום כלומר קדמי דורות מהן
הוב היום על ר׳ת אתה אומר לי לאכל חוכן
והיינו חטאת היום חטאת הקבוע ליום:
בפלמ׳ לרבי נחמיה היינו דכתיב הן היום
הקריבו כלומר קריבן זה לחובת היום קרב
יקדמי דורות הוא: ואני חוכלן חוכן בתמיה: אמינא אלא כפל מעה: אלא לר׳

ויטב בעיניו לא בוש משה לומר לא שמעתי
אלא שמעתי ושכחתי איבעי׳ להו לשהויה
ולמיכלה טומא׳ באונס בשלמא לרבי נחמיה
היינו דכתיב היום אלא לרבנן מאי היום חובת
היום בשלמא לרבנן היינו דכתיב הן היום לא
לרבי נחמי׳ מאי הן היום הכי קאמ׳ הן הקריבו
אני הקרבתי אמר מר היו לשלשתן שישרפו
מאי שלשתן דתניא ואת שעיר החטאת דרש ויקרא י
דרש משה שעיר זו נחשון חטאת זו חטא שמיני
דרש שעיר של ראש חודש יכול שלשתן נשרפו
תלמוד לומ׳ והנ שורף את נשרף ולא שלשתן
נשרפו דרש דרש שתי דרישו למה אמר לה׳
מפני מה חטאת זו נשרפ׳ ואלו מונחת ואינו
יודע איהי כשהו׳ אומר ואות נתן לכם לשאת ויקרא י
את עון הע׳ הוי אומר זה שעיר של ראש חדש
שפיר קאמר ליה ר׳ נחמי׳ לטעמי׳ דאמר
קדשי שעה לא פסלה בר׳ אנינו׳ אמר מר
היה לו לאכל לערב שפיר קאמרי ליה קסבר
אנינות ליל׳ דאוריתיא דבר אחר והלא פנחס
היה עמהן שפיר קאמרי לי׳ סבר לה׳ כרבי
אלי׳עזר דאא׳ אמ׳ חנינ׳ לא נתכהן פנחס עד
שיהרגו לזמרי דכתיב והית׳ לו ולזרע אחרי ויקרא כה
ברית כהונ׳ עולם רב אשי אמר עד ששם שלום
בין השבטים שנא׳ וישמע פנחס הכהן ונשיא יהושע כב
ה׳ עד׳ וראשי אלפי ישראל ונו׳ ואידך נמי
והכתיב והיה לו ולזרעו אחריו כי כתב ההוא
בברכ׳ הוא דכתוב ואידך נמי הא כתיב וישמע
פנחס הכהן הר׳ הוא ליחס זרעו אחריו אמר רב
משה רבינו כהן גדול וחולק בקדשי שמי׳ היה
שנאמר מאיל המילואים למשה היה למנ׳ ויקרא ח
מיתיבי והלא פנחס היה עמהן ואם איתי׳ לימא
והלא משה רבי׳ היה עמהן דילמ׳ שאני משה
דטריד בשכינה דאמר מר משה בהשכמ׳ ירד
מיתיבי להם אלהיו מקודשי הקדשים ומן ויקרא כא
הקדשים יאכל אם נאמרו קדשי קדשים למה
נאמר קדשים קלים ואם נאמרו קדשים קלים
למה נאמר קדשי קדשי אילו לא נאמ׳ קדשים
קלים הייתי אומ׳ קדשי קדשים הוא דאוכל
שהרי הותרו לזר ולהן קדשים קלים לא יאכל
ואילו לא נאמרו קדשי קדשים הייתי אומר
בקדשים קלים יהא אוכל שהן קלים בקדשי
קדשים לא יהא אוכ׳ לכך נאמר קדשי קדשים
ולכך נאמר קדשים קלים קתני מיהא שר׳ הותרו לזר ולהן לאו משה אמר רב ששת לא
בבמה לזר וכדברי האומר יש מנחה בבמה
מיתיבי מרים מי הסגירה אם ר׳ אמר משה
הסגירה משה זר הוא ואין

זבחים פרק שנים עשר טבול יום

דחמ׳ מתח לה מעמת חלה בלילה קחמרי ליה מתי היא דקחמר ליה הן היום
הקריבו הכי קחמ׳ ליה חמרתי דילמא בחניכו׳ הקריבתים וכי הן בני הדיומ׳
היום הקריבו מום קרבן לחי הקרבתי חת הכל: בעיר נחמון מלותו היום
היה ריחמון להקרבת כעיסה דתניח בחרר עולם בכל בחדר התחילו
חזרה מור המילואים וכל מבעת הימים היה מעה
מעתיד המעכן ומקריב חת קרבנותיו בכל
בקר ובקר ופרקו ובמיני העמידו ולח
פירקו והוה ר׳ח ניסן ולותו היום נטל עפר
עטרות וכו׳: חטא׳ מיני מבח חובה למעה
דכתיב הקח מעיר עזים לחטא׳ מתי דריש
דריסה לכמרם דרים למובחות למה מובחות
להמתין לערב ולח כחכלו בין: ולימ יודע
ליזו לי הנח דמתני׳ הוא דקחמרה למילתי׳:
הוי לומר זה מעיר ר׳ח מתכפר על טומאת
מקדש וקדשיו כדחמר בבכורו׳: מפי׳ קחל
לעיל קחי דחמרן לרבי נחמיה היה להן
למלמתן מיפרפו קסבר לילה דחורייתא
ומהכח כל דמותקרבה חותי כחלה ילוף
מפני תניכות כמדפה ומלא חכלוה לערב
כפקח לי לתניכות לילה דחורייתא ורבי יהודה
לדורות חית לי לתניכות לילה דחורייתא חבל
לחותו היום הותרה דדרים היום לכי היום
לכור ולילה מות כו׳: ברית כהונת עולם
תחת חסר קנח חלמח מכחן ולילך הוא:
מעם מלוס בין המבתי בימי יהוסף בסבט
בני בר ובני ראובן מבכו חת המזבח בעב׳
הירדן ובקשו מחר מבטים לעלות עליהם
לכבח ומלחו חת פנחס לדבר עמהם וימע
פנחס הכהן בכל מקום חתה מוסיף פנחס
בן חלעזר בן חהרן הכהן: לין כהונה
כתובה חלח בחלעזר וכחן כתובה בפנח:
והחי קרח התם כתיב בסרו מלח תפסוק
כהונה מזרעו חבל עריין לח נתכהן ליחס
זרעו חחריו: למעה היה למנה לפנין חלוקת
בכהנים: טריך בסיכה ולח היה עסוק
בהלכלת קדמי מהדבר טורדו להיות תמיד
בהר מבקר ועד ערב: בחמפתה עלה להר
ביומי מתן תורה כמהיה עולה ויורד נקדם
לת העם ולהמיב לת דברי העם לל ה׳
בפרק רבי עקיבה במפכת סבת חלמח
טריך הוה: לחם חלקיו ונומר בבעל מום
כתיב להתירו בקדמי סהרי סותרו לזר:
יקרא ח ולהן קח כדהוקר לזר במעה קלחר מהכל
חזה וסוק מל חיל המילואים וקדמי קדמים
היה כדכתיב בים: בבלו לת הבבר כתה
לחכל מועד ומם תחכל חוקו ולח כחכל חלח
ליום ולילה דכתיב והם יותר ונו׳ בקדמים יקרא ו
קלים בחזה וסוק מל מלמי יחיד לח יחלוק:
עם לחיו מלח מכינו זר וכוכל חולק בהן
לחו מעם דהח לחו זר חוכל בקדמים חלח
במילואים לח בבמה קלחר דהותרו לזר
וכדברי האומר בפרק לחרון יש מנחה
בבמה קטנה ומנחה קדמי קדמים היח
וחוכלין פיריה זרים מהיו עובדים בבמה
קטנה: מחזר עוכר מם כדלחר בפרק
בתרח חבל קדמים קלים לח יחכל כחזה
וסוק מל כהניס מהרי לח הותרו לזר חלח
לחכחן זר חולק במורם מלמי יחיד דהלו
במקדם נחכל לכהניס ובבמה קטנה לח
היה חזה וסוק כדתניח בפרק בתרח חזה
וסוק בבמה גדולה ולח חזה וסוק בבמה
קטנה ולהי דבעי למיפקט כדברי האומ׳ יש
מנחה בבמה דלהי חין מנחה בבמה: חין
לך עוד קדמי קדמים נחכלין בבמה דהלו
חטאת ולחם בבמה לח קדמי כל מנח
חלח לזר ונדב בקדמי קדמי שח עול ומנח: ולח כיון דנידב חין קרב בבמ׳

ואין זר רואה את הנגעים דכתיב והובא אל אהרן וגו׳: לית קרוב רואה את הנגעים כדתניא בספרא כל היב וכל נגע מה ריבים מלא בקרובים לף נגעים מלא בקרובים: היתה אליסבע יתירה ביום מפוקח המפקח קודי בפרר עולם: בנה בנה פנחס מעון מלחמה כדאמרן במדרי לותם ואת פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן לכב׳ תורת כהן והוא המדבר אל העם ממע ישראל לתם קריבים היום למלחמה על אויביכם: נעמי יף לג לתיה בחסון: כתנאי תם מעמה כהן היה: כאמר בו רועם מה סימן על אהרן היה עם פעמים הכתה פעמים מיפה פעמים קללה וגידוף כגון ויחר לף מאול כתב בתריה בן נעות המדרות ויחר לף אליהוא לא רבים יחכתו ויחר לף יעקב ברחל התחת אלהים לעון מיפ הוא: הלא אהרן אחיך פרי עלם פר מהיה רואי להיות לוי ידעתי כי דבר ידבר הוא ומעם זוכה לכהונ׳: לא כתכה מעמה ולא פקקה לו כהונה מעולם: ויש אומר לא פקקה כהונה מזרעו אבל הו׳ כל ימיו כהן היה ורב דאמר כיש אומר בניו יקראו על שבט הלוי אבל הוא כהן: וכי תימא מספו ד לדורות הוא דכתב לימ׳ זמן נכתב בספרו מייחסי׳ את הכהונה ואת הלוי׳ ולהכי נקט בניו יקראו דלא הוה ליה למימ׳ מעה יקרא על שבט הלוי מהרי לא קיים ואין לו לומר אלא על המתייחסים: פטרו הכהו על לחיו: הסבר לו פניס והייכו ונכבת לקריאתו לפני גדולתו היכון לקריאתו העד בו פניך הייכו ונכבת לקריאתו למלחמה ולדבר עזות: ואינו לדידיה לא קאל וידרת אלי והתחנו לי: לאמור וגומר ואמר ואלעב דמסקנא הכי הוא דכתיב ויקרא למעה ולאהרן ליגה ויאמר קומו וגו׳: וירץ לפני אחאב רוכב והוא רץ לפני מהי׳ אחאב יחידי ולא תורת תרעא מי אמכי דור אמרת: מאי מאול דאמרינן בגויים לא קמת ומיהו הלוס מלכו׳ עולמית הוא וכמפסקו לו למאול מלכות ע עולמית מפקו לו אבל הוא גרס לעכמו מתיבתל הימכו: כדרבי אלעזר דאמר אם נף נ הנים כו׳ וגבהו אמורים בזיקים גבהות לבם גורם להם להיות: אמורים בזיקים ילכרו בחבלי עוכי: כל זכר תקרא בתכחה כתב בעו את אהרן: אם לאכילה להתירו לאכול תחלק חבירו אם תמכוהו עתה אבל הוא לא יחלוק לאלוקה ליטול חלק כ כאחד האמרים: כל זכר תניכ׳ בחטאת כת׳ והאליפי בחטא וברייתו׳ הללו כתב במרל׳ התקרחו׳: כלפי לייא בעל מום עובר מפמ׳ להתירו טפי מבעל מום קבוע: לא תיפוך ואיצטרי׳ קרא למידרש׳ הכי תהוה ריתיתא קרא קמא קבוע הוא דאכשר רחמנא אם פליה מעמ דלית ליה היתירא לאחר ולא מקרא: אבל עובר דאי׳ לי׳ היתירא לאחר׳: תיתא

ואין זר רואה את הנגע׳ ואם תאמ׳ אהרן הסגיר׳ אהרן קרוב הו׳ ואי׳ קרוב רואה את הנגע׳ אלא כבו׳ גדול חלק לה הקב׳ למרי׳ אות׳ שעה אני כהנה ואני מסגיר׳ אני חולטה ואני פוטר׳ קתני מיהת משה זר ואין זר רואה את הנגע׳ אמר רב נחמן בר יצחק שאני מראו נגע׳ דאהרן ובניו כתובין בפרשה מיתיבי חמש שמחות היתה אלישבע יתיר׳ על בנות ישראל יבמה מלך אישה כהן גרול בנר״ סגן בן בנר״ משוח מלחמה ואחיה נשיא שבט ואבילה על שני בניה קתני מיהת יבמה מלך אין כהן גרול לא אימא אף מלך כתנאי ויחר אף י״י במשר״ מספו ד רבי יהושע בן קרח׳ אומ׳ כל חרון אף שבתורה נאמ׳ בו רושם וזר״ לא נאמ׳ בו רושם ר׳ שמעון בן יוחי אומר אף זה נאמר בו רושם שנ׳ הלא אהרן אחיך הלוי והלא כהן הוא הכי קאמ׳ אני אמרתי אתה כהן והוא לוי עבשיו הוא כהן ואתר״ לוי וחכמים אומ׳ לא נתכהן משה אלא שבעת ימי המילואי׳ בלבר ויש אומרים לא פסקה כהונה אלא מורעו של משה שנ׳ ומשה איש האלהים בניו יקראו על שבט הלוי ואומ׳ משה ואהרן בכהניו ושמו׳ בקוראי שמו מאי ואומ׳ וכי תימא לדורו׳ הוא דכתב ואומ׳ משה ואהרן בכהניו וכל חרון שבתורה נאמ׳ בו רושם והכת׳ ויצ׳ משה מעם פרע׳ בחרי אף ולא אל ולא מידי אמ׳ ל׳ל סטרו ויצ׳ ומי אמ׳ ל׳ל הכי והכת׳ ונצבת לקרא׳ על שפת היאור ואמ׳ ל׳ל מלך הוא והסביר לו פנים ורבי יוחנן אמר רשעהוא והעיז פניך בו אפוך אר ינאי לעולם תהא אימת מלכות עליך דכתב וירדו כל עבריך אלה אלי ואילו לדידיה לא קאמר ליה רבי יוחנן אמר מהכא וי״י היתה אל אליהו וישנם מתניו וירץ לפני אחאב מלכים ג יח אמר עולא ביקש משה מלכות ולא נתנו לו דכתיב אל תקרב הלום ואין הלום אלא מלכות שנאמר מי אנכי י״אלהים כי הבאתני עד הלום מיתיב רבא רבי ישמעאל אומר יבמה מלך אמר רבא לו ולזרעו קאמ׳ וכל היכא דכתב עד עולם הוא והא גבי שאול דכתב הבא עד הלום איש הוא אין זרעו לא איבעית אימא הא הוה איש בשת ואיבעית אימא שאני שאול דאפילו בנכרים לא קאמר כדרבי אלעזר אמר רבי חנינא בשעה שפוסקים גדולה לאדם פוסקים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות שנא׳ לא ינר״ מצדיק עינו ואת מלכי לכסא וגו׳ ואם הגי׳ דעתו הקב״ה משפילו שנאמ׳ ואם אסורי בזיקי ילכדון בחבלי עוני בעלי מומי׳ בין בעלי מומי׳ כו׳ מנא הני מילי דתר׳ כל זכר לרבו בעלי מומי׳ למאי אי לאכילה הרי כבר נאמ׳ לחם אלהיו מקדשי הקדשי׳ יאכל אא לחלוקה תניא אידך כל זכר לרבות בעלי מומין למאי אי לאכילה הרי כבר אמור אי לחלוקה הרי כבר אמור שיכול אין לי אלא תם ונעשה בעל מום מעיקרו מניין תלמוד לומר כל זכר תניא אידך כל זכר לרבות בעל מום למאי אי לאכילה הרי כבר אמור ואי לחלוקה הרי כבר אמור ואי לבעל מום מעיקרו הרי כבר אמור שיכול אין לי אלא בעל מום קבוע בעל מום עובר מניין תלמוד לומר כל זכר כלפי לייא אמר רב ששת איפוך רב אשי אמר לעולם לא תיפוך ואיצטריך סלקא דעתך אמינא כי

אהרן קרוב הוא ואי׳ קרוב רואה הנגעים פלוגתא היא בתוספתא נגעים יף לג פר״ב דתנן כל הנגעי׳ לר׳ רואה חוץ מנגעי עצמו רבי מאיר אומר אף לף נגעי קרובין ותנא בבייתא דהכא כרבי מאיר ועצמא דר׳ מאיר כדאמרם בלחד דיבי ממוכות מקים ריבים לנגעים מה נגעים ביום אף ריבי׳ ביום ומה ריבים מלא בקרובים אף נגעים מלא בקרובים ורבנן לא מקשי דקברי דיבי ממוכות בלילה:

אני מסגירה אני חולטה אני פוטרה בסיפרי תניא אמר לאהרן בתחלת מעמיד לאחותינו מאיני יכול להסגירה ולא לטמאה ולא לטהרה לפי דבריכן למרנו ם מהיה דורם אין לרם רואה בנגעי קרובו ותימ׳ במה היה מעמידה הא לאן לרם רואה את הנגעי׳ כל מכן מהיתה טהורה אינו חולק בכבר מכאחר המקריב את רם המלמי׳ בדיבת דרבי אלעזר ברבי מעמון דרים ליה מקר׳ לאחריב מדבר הזורק את דם המלמי׳ והאי קרא דמקרי׳ לאת לכאן מאינו מודה בעבודה כדדרסינ׳ בחולין בפרק הזרוע יף קלג כדרסים בקונטרס בנמר׳ לתק דאבה מלול ומיהו ל׳ל דכולה מילתא דרסינן מקרא ר דמקרי׳ דמוהת החלב דרסינן כהן מאינו מודה בעבודה והמקריב דרסינן מיהת טהור בסע זריק׳ ומע׳ הכך תרי קראי כריכי חד לזריקה ואד לקבלה דהמקריב מעמע קבלה כדדרסינן בפ״ק והקריבו זו קבלת יף לג דם ומיהו מדקאת התם בחולין ובהקומץ רבה לרבות הקבלות והזאות מעמע יף לג דאכתי לא ידעינן קבלה: בעל

בעל מום עובר מכיון שכל זכר תימת דילמא ליכטרי לבעל מום מעיקרו
חד לאכילה וחד לחלוק דלמי מחד הוה חמיך דווקא לאכילה ולא חלוק
כמה קטן דאוכל וחיכו חולק ים לומר כיון דאסכחן תס וטעמה בעל מום
דאין חילוק בין לאכילה לחלוקה דבסתם הם לבעל מום מעיקרו ואת דהכא
מייתרי לי הכך תלת כל זכר דכתיבי במתן
וחטאת ואשם מטמע דילפינן מהדדי וגבי
טבול יום כריב דרש בר מעון מכריך תלת
קראי למכחת יסראל וחטאת וחזה ומוק:
הדרי טמא בקרבנות ציבור דראוי לעבור
דחיכו חולק תימת דפריך מטמא ב
בקרבנות ציבור מהי בעית למיל והוה מצי
למיפרך מכהן גדול חוכן וראוי לעבודה
דחיכו חולק דפסיטא לן למיל בריש פירקי
כדתכי בהדי מה אס רחיתני מחטאת מכן
הורע כחי תכל נפשי ועבדיי תימת לחמי לך
קאמר כדקאמר למיל ומה אס רחיתני ת
מחטאת שכשם שייפה כחי כך ייפה כחך
תדיחני מחזה ומוק שכשם שהורע כחי כך
הורע כחך: פריך רב לחמי בכל מקום
לעולם מטמא כדאסכחן בריש כתובו פסיט
רב לחמי ומתוך כך היה לו לרב מתוך דהו
רב לחמי מעשה הפלתות שהיה מרבץ
שבורתי דבתר דביכת ורב חמי דהוסיף
הורחה וכתבו לחריכן דבריו בסוף הפס
ומיהו בההיא דכתובות דאסכחן רב חמי
דמייתי בתרי דכיחת למיך דאתר מותרות
לבדבת ציבור חזלי תימת לדידי מחי שכח
דממעט מותרות טפי מעולת תמיד ול ד
דשכרה הוה למעוטי טפי מותרות מטמא
דהוה מעיקרא לאס: תנא

חיכו כי טמא מה טמא כמה דלא טהור לא אכול אף
האי נמי כמה דלא מתקן לא אכיל קמל כל
שאינו ראוי כו' ולא והרי בעל מום דלא ראוי
לעבודה וחולק ותו הא ראוי לעבודה חולק
הרי טמא בקרבנות ציבור דראוי לעבודה
ואינו חולק ראוי לאכילה קאמר והא רבי קטן
דראוי לאכילה ואינו חולק הא לא קשיא
השתא ראתית להבי לעולם כדקאמר מעיקר
אי משום טמא טמא לא קתני ואי משום בעל
מום רחמנא רבי אפילו טמא בשעת זריקה
דמי וטהור בשעת הקטר חלבי אינו חולק הא
טהור בשעת זריקה דמים וטמא בשעת הקטר
חלבים חולק מתני דלא כאבא שאול דתניא
אבא שאול אומר לעולם אינו אוכל עד שיהא
טהור משעת זריק עד שעת הקט חלבי דאמר
קרא המקריב את דם השלמי ואת החלב יאפי
הקט חלבי נמי בעי בעי רב אשי נטמא בינתיי
מהו בשעת זריק ובשעת הקטר בענן והאיבא
או דילמ עד שיהא טהור משעת הקטר חלבים
תיקו אמר רב האי דינא מרבי אליעזר ברבי
שמעון גמירנא בבית הכסא בא טבול יום ואמר
תן לי ממנחה ואוכל אמר לו אם במקום שיפה כחך בחטאתך דחיתיך מחטאת ישראל
מקום שהורע כחך במנחתך אינו דין שאדחך ממנחת ישראל ומה אם דחיתני מחטאת
ישראל שכשם שיפה כחי כך תדחיני ממנחה שכשם שהורע כחי כך הורע
כחך הרי הוא אומר הכהן המקריב אותה לו יהיה בא הקרב ואכול תן לי ממנחת
ישראל ואוכל ומה במקום שהורע כחך במנחתך דחיתיך ממנחת ישראל מקום
שיפה כחך במנחתך כחטאת אינו דין שאדיחך מחטאת ישראל שכשם שיפה כחך
כך יפה כחי הרי הוא אומר הכהן המחטא אותה יאכל בא חטא ואוכל נה תן לי מחזה
ושוק ואוכל ומה במקום שיפה כחך בחטאתך דחיתיך מחזה ושוק מקום שהורע כחך
בשלמים שאין לך בהן אלא חזה ושוק אינו דין שאדחך מה אם דחיתני מחטאת שכן
הורע כחו אצל נשיי ועבדיי תדחני מחזה ושוק שכן יפה כחי אצל נשיי ועבדיי הרי הוא
אומר לכהן הזורק את דם השלמים לו יהיה בא זרוק ואכול יצא טבול יום קוליו
וחמוריו על ראשו אונן מימינו מחוסר כפרה משמאלו פריך רב אחאי ליכא ליה תן
לי מבכור ואוכל משו דאמר ליה ומה במקום שהורע כחי בחטאת אצל נשי ועבדי
דחיתיך מחטאת ישראל מקום שייפה כחו בבכור דכולי דילי הוא אינו דין שאדחך
ממנו ומה אם דחיתני מחטא שכשם שהורע כחך כך הורע כחי תדחיני מבכור שכשם
שייפה כחך כך ייפה כוחי הרי הוא אומר את דמם תזרוק על המזבח תקטיר ובשרם
יהיה לך בא זרוק ואכול ואידך פריך מי כתיב ובשרם לכהן הזורק ובשרם יהיה לך
כתיב אפילו לכהן אחר והיכי עביד הכי והאמר רבה בר בר חנה אר יוחנן בכל מקום
מותר להרהר חוץ ממרחץ ומבית הכסא לאונסו שאני: מתני'

חס במקום כו': את דמם תזרוק בבכור כתי בא זרוק ואכול ואעג דאין בכור נאכל במחלוקת: מהיכו כיתן ליתנמי מסתמא חלא לכהן כל מיהא בתרומה
ובפדיון הבכור: מהו תיפוק לן מוכה דלא יקבו בכור שלא למי מרחוי לעבוד בחות סמה: והיכי עביד הכי רבי שמעון בר מעון דאמר הלמי דינא בבית הכסא:
לאונסו מהית מסורת מגור בפיו ומהרהר בה על כרחו ורגמתו מסתבר בקידושין:

מתני'

מתני׳ כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו כהנים בעורות שנאמר עולות איש עולה שזכה לאיש עולה שנשחטה שלא לשמה אע״פ שלא עלה לבעלים עורו לכהנים אחר עולת האיש ואחד עולו האשה עורותיהן לכהנים עורות קדשים קלים לבעלים עורות קדשי קדשים לכהנים קל וחומר ומה אם עולה שלא זכה בבשר זכו בעורו קדשי קדשים שזכו בבשר אינו דין שיזכו בעורו אין למזבח מוכיח שאין לו עור מכל מקום: גמ׳ תנו רבנן עולת איש פרט לעולת הקדש דברי רבי יהודה רבי יוסי בר יהודה אומר פרט לעולת גרים מאי פרט לעולת הקדש אמר רבי חייא בר יוסף פרט לעולה הבאה מן המותרות הניחא למאן דאמר מותרות לנדבת ציבור אזלי אלא למ״ד מותרו לנדבת יחיד אזלי מאי איכ׳ למימר כדאמר רבא העולה ראשונה הכא נמי העולה ראשונה אמר רבי ינאי פרט למתפיס עולה לברק הבית לא מיבעיא למאן דאמ׳ קדשי ברק הבית תפשי מדאורייתא אלא אפילו למאן דאמר לא תפשי דנני מילי בשר אבל עור תפיס וכן אמר רב נחמן אמר רב אבוה פרט לעולה הבאה מן המותרות אמר ליה רב המנונא לרב נחמן כמאן כרבי יהודה הא הדר ביה דתניא ששה לנדבה פרט לעולה הבאה מן המותרות שלא יהו מן כהנים ובאין בעזרה אמר לו רבי נחמיה ואמר לה רבי שמעון אם כן ביטלת מדרשו של יהוידע הכהן דתניא הוא מדרש דרש יהוידע הכהן אשם הוא אשם אשלה כל שבא משום חטאת ומשום אשמה ולקח בו עולת הבשר לשם עולה לכהנים אלא אל מר במאי מוקים לה אמר ליה מוקמינא ליה במקדיש נכסיו וכדרבי יהושע דתנן המקדש נכסיו והיה בהן בהמה הראויה לגבי מזבח זכרים ונקיבות רבי אליעזר אומר זכרים יקברו לצורכי זבחי שלמים ויביא בדמיהן עולות שאר נכסים יפלו לברק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמם יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצורכי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לברק הבית ואפילו לרבי יהושע דאמר אדם חולק הקדישו הני מילי בשר אבל עור תפיס רבי יוסי ברבי יהודה אומר פרט לעולה נרים אם ליה רב סימאי בר חילקאי לרבינא אטו גר לאו ישראל הוא אמר ליה פרט לגר שמת ואין לו יורשים תנו רבנן עולת איש אין לי אלא עולת איש עולת נרים נשים ועבדים מניין תלמוד לומר עיר העולה ריבה אם כן מה תלמוד לומר עולת איש עולת שעלת לאיש פרט לשנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה שלא יהו הכהנים זכאין בעורה יכול שאני מרבה שנחטה

לא

שלא לשמה הואיל ולא עלתה לבעלים

מתני׳ כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו כהנים בעורות שנאמר עולת איש עולה שזכה לאיש עולה שנשחטה שלא לשמה אע״פ שלא עלה לבעלים עורו לכהנים אחר עולת האיש ואחד עולו האשה עורותיהן לכהנים עורות קדשים קלים לבעלים עורות קדשי קדשים לכהנים קל וחומר ומה אם עולה שלא זכה בבשר זכו בעורו קדשי קדשים שזכו בבשר אינו דין שיזכו בעורו אין למזבח מוכיח שאין לו עור מכל מקום: גמ׳ תנו רבנן עולת איש פרט לעולת הקדש דברי רבי יהודה רבי יוסי בר יהודה אומר פרט לעולת גרים מאי פרט לעולת הקדש אמר רבי חייא בר יוסף פרט לעולה הבאה מן המותרות הניחא למאן דאמר מותרות לנדבת ציבור אזלי אלא למ״ד מותרו לנדבת יחיד אזלי מאי איכ׳ למימר כדאמר רבא העולה ראשונה הכא נמי העולה ראשונה אמר רבי ינאי פרט למתפיס עולה לברק הבית לא מיבעיא למאן דאמ׳ קדשי ברק הבית תפשי מדאורייתא אלא אפילו למאן דאמר לא תפשי דנני מילי בשר אבל עור תפיס וכן אמר רב נחמן אמר רב אבוה פרט לעולה הבאה מן המותרות אמר ליה רב המנונא לרב נחמן כמאן כרבי יהודה הא הדר ביה דתניא ששה לנדבה פרט לעולה הבאה מן המותרות שלא יהו מן כהנים ובאין בעזרה אמר לו רבי נחמיה ואמר לה רבי שמעון אם כן ביטלת מדרשו של יהוידע הכהן דתניא הוא מדרש דרש יהוידע הכהן אשם הוא אשם אשלה כל שבא משום חטאת ומשום אשמה ולקח בו עולת הבשר לשם עולה לכהנים אלא אל מר במאי מוקים לה אמר ליה מוקמינא ליה במקדיש נכסיו וכדרבי יהושע דתנן המקדש נכסיו והיה בהן בהמה הראויה לגבי מזבח זכרים ונקיבות רבי אליעזר אומר זכרים יקברו לצורכי זבחי שלמים ויביא בדמיהן עולות שאר נכסים יפלו לברק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמם יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצורכי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לברק הבית ואפילו לרבי יהושע דאמר אדם חולק הקדישו הני מילי בשר אבל עור תפיס רבי יוסי ברבי יהודה אומר פרט לעולה נרים אם ליה רב סימאי בר חילקאי לרבינא אטו גר לאו ישראל הוא אמר ליה פרט לגר שמת ואין לו יורשים תנו רבנן עולת איש אין לי אלא עולת איש עולת נרים נשים ועבדים מניין תלמוד לומר עיר העולה ריבה אם כן מה תלמוד לומר עולת איש עולת שעלת לאיש פרט לשנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה שלא יהו הכהנים זכאין בעורה יכול שאני מרבה שנחטה שלא לשמה הואיל ולא עלתה לבעלים

לא

מסורת השס

מתני׳ כל מלא זכה המזבח בבשרה כגון מחירע בה פסול קודש זריקה לא היתה לה שעת היתר למזבח עורה לכהנים מקרבי חיתרבחי בבריית בגמרא ואחר עולת האשה דחיתרבחי כמי מקרא קרבי׳ קרבי׳ חטאות ואשמות לכהנים כדמפרש טעמא ואזיל: חין לך לומר מזבח יוכיח מזבח בבשר העולה ולא עורה זכה בעורה ואף אלא תלמוד לומר קדשי קדשים מלף על פי שזכו כהנים בבשרו לא יזכו בעורו חין זו הוכחה מחי למזבח עור בכל מקום אבל לכהנים מפיכו מזכו בעור העולה: וקל וחומר מיזכו בעורות קדשי קדשים: גמ׳ פרט לעולת הקדש לקמיה מפרש לה: פרט לעולת גרי לקמיה פריך לטו גר לאו ישראל הוא: חין המותרות דלף אמות על רעייה כגון תמורת אשם ואשם ומחתו בעלין ומכיפרו בעלין בחאר דקייל׳ לין ירעו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה: והוא עולת קיץ המזבח דלאו עולה הים הוא אלא נדבת בבור היא ונפכיה מפל ביבור ואין בעלין סוך עליהם ואינו סותכה כדתנן בתמורה: הניחא כו׳ פלונתא דרבי אליעז׳ ורבנן היא בתמורה: לנדבת ציבור לקיין המזבי לנדב׳ יחיד בעלין על אשם של אשם מניחותר הוי עכמו מבי עולה בדמיו והוא סומך עליה ומוחו ונסכי קריבין מפלו כדאית׳ רבא גבי וערך עליה העולה דילפי מיכה: מניין אלא יהא דבר קורם לתמיד של שחר תלמוד לומר ועלית עליה ואתריבן מחי תלמודא: ואחר רבא העולה מפמע העולה דאמר׳ התמר בפרר קרבנות היום הבא נמי עור העולה כתב העולה דאמונה פהופרפה ת מתחילה לאשם עולה ולא הבא תמותר אשם ותמותר חטאת ואשמות חם לות ולקמיה פריך והא קיימא לן עורה לכהנים תמדרש יהוידע תבהן: פרט למתפיס עולתו לברק הבי׳ אחי עורה לכהני: ולא מיבעי׳ וכו׳ בפ׳ בתרא דתמורה דקאחר בהמת הבית עולה למתפיס עולה לברק הבית חין בה אלא עיכוב גיזברין בלבר ומותבינ׳ לעולה המתפיס אלא לברק הבית לאור לטוחסה ער מתפרה: ומפני עולה חחי דמפריך ליה פרי׳ מדרבנ׳ מכלל מתן דמותב בעי למיתר דאורייתא ולפניין עורה לא מיבעיא למתן דאתר מדאורייתא׳ תפפה בה קרופה ברק הבית: דאין עורה לכהני׳ אם פחטה ער שלא נפרי׳ דלאו עולת הים הוא שלא עולת הקדש: אלא לפילו למ״ד דרבנן בעלמא אבל מדאורייתא׳ לא הני מדאורייתא׳ לא: בשר דפל מזבח הוא ואין קדוש׳ אלא עליו מחיכו פלו על פי אבל עור דלאו מתון מזבח הוא וכהנים אכתי לא זכו ביה תפי: כמתן כרבי יהוד לקתן מייתי לה דאתר אין עורה לכהנים: אלא הדר ביה דקאתרי ליה: אלא בעולת מדרשו של יהוידע הכהן ולא אהדר להו מידי: ולגבה בית׳ סופרות סהיו במקדש קמיירי דקתני עלה תקלין חדתין קיכין וגחלי עליה עכים ולבוכה וזה לפרה ופסח ופרט לנדבה: הא ולגבה לעולה הבא מן המותרות מתין הכהנים זכאין בעור: אשם לה׳ אי חיפסר אשם לה מכבר כאתר אשם לכהן כחטאת כאשם תורה אחת להם ונו׳ אלא כיפר כל דבר הבא תמותר חטאת כגון אם מעות לחטאתו וניתותר מהן ותמותר לאמות כגון הנך דאזלי לרעייה דקל כל מפחטאת מת׳ באשם רועה: ולקח כהן כו׳ מתיבו מני כתובים מקוימין לאשם לה כפר לעולה ואשם לכהן העור והיינו דכתיב כפף אשם חטאת לה יהבו ונו׳ אלא מר במאי מוקי לה להא דתני לעיל פרט לעולת הקדש וכרבי יהוסע דאתר׳ זכרים עצמן יקרבו עולות והך עולות הקדש היא כדתסיים אם מזבח עליהן מעיקר׳ לאתי דחזי למזבח קאתר לכל בעור תורה דחייל עלה קרופת ברק הבית: המתקדים ככסיו לברק הבית הרחויות למזבח תמימים זכרים ימכרו לבריבי עולות כו׳ דקל בתמורה: המתפים תמימים לברק הבית כההן נפדין חינו נפדין אלא למזבח אכל הרחוי למזבח אינו יכול מידי מזבח לעולם זכרי עצמן יקרבו עולות לאשם חוץ לזמנו ולמקומו דכתיב חדש אשם חוץ הקריבו ואף על גב דמקדים אתמת דעתיה הוה להקריב למזבח הרחוי לו: ונקבות ימכרו כו׳ לכל הן עצמן לא יקרבו עלמים עד שיתכרו דכתיב דמקדים אתמת הכל הקדים: הרחוי למזבח רחוי דרך הבית אכולו קדום הילכך לדמי עולה מקדמינהו ובתך עולה דרבי יהוסע זכרים הקריבים עולות קאתר יהודה לעיל: פרט לעולת הקדש ואפילו לרבי יהוסע כלומר ואף על גב דאתר רבי יהוסע חדש חולק הקדישו הרחוי למזבח ואחינו רחוי למזבח ואחינו לברק הבית לא מיהו כאתר קדשי מזבח מעורותיהן לכהנים דמורה הוא מהעור נכסים מלו ואין לו יורשין דאתר לה בעלים: הכי גרסינן עולת הים אין לי אלא עולת הים עולת נשים ועבדים תלמוד לומר כו׳ העולה קרא יתירא הוא דלא לימכתב אלא לדרשות הא עולת לבעלים ואף על פי שהיא כמירה:

לא

גמ׳ רבי פתח הפסח קודם זריקה מפסח הכא דלכולי עלמא היכא דנולד בפסול קודם הפסח וקודם זריקה אין הדם מרצה על העור ותיפוק ליה דבקום הגזל קמיה אמר נבי נתן לפסח ליהוריב וכפה לירעיה דלפס יקדמו בני יהוידע והקריבו את הפסח זכו במיה מבידם ופריך למאי חזי לפסח פסול הוא אמר רבא לעורו והפתיל עור גופיה הא לא חזי דהייעו קודם הפסח וזריקה דתתלת הבאתו בפסול ולא דהתם לאחר מחיצת הפסח יכול להביאו ככף קודם זריקה קריב ביה מלבד חול מכיפורים אחר יכפר בו כיון דעדיף לא כיכפר הילכך לא חפיב פסול דקודם זריקה ומיהו קשה כיון דחיב בפסול בידם מה לי קודם זריקה ומה לי לאחר זריקה ולא כבון פתחא טריפה בבבי מציעא לרבי חנינא סגן הכהנים הוחיל ולא הוזכר פסולו קודם הפסח לרבי וקודם זריקה לרבי אלעזר מרצ על העור הא וקשה דתניא בתוספתא דפסחי הביא את הפסח קודם גזלו לא יזרוק אחר תעבר מתרם בדמו עד שיביא גזלו ולא תעבר פרתו ותצא לבית הסריפה אלמא אין תקנה להביא הגזל קודם הפסח ואין לומר הייכו מדרבנן הא תניא בסיפא נבי מעבר הקדים חטאתו לפסחו לא יזרוק את פתרתם כדמו שלא תעבר פרתו ותצא לבית הסריפה ומהכא מוכח פק ד דמכחות ים מחוסר זמן לבו ביום ואעג דמן התורה פסול כדיך עבור כדיה כדיתני פרק כיצד צולין כל פסולו בגופו יקרב פ׳ בעבל תעבר פרתו פסולו בגופו הוי כמו פיגול ונותר וכבלה תבל הקדמ לא: ברוך מלך

שהוא לאכילה יזכו בעור שאינו לאכילה תל לו יהיה פרט למחוסר כיפורים וטבול יום ואונן תנא קמא נמי תיפוק לי מדינא מילתא דאתיה בקל וחומר טרח וכתב להו קרא ורבי ישמעאל האי אשר תקריב מאי עביד ליה פרט לטבול יום ומחוסר כיפורים ואונן ותיפוק לי מלו יהיה רבי ישמעאל לטעמיה דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל נאמר בעולה לו יהיה ונא׳ באשם לו יהיה מה להלן עצמותיו מותרין אף כאן עצמותיו מותרין מופני דאי לא מפני איבא למיפרך מה לאשם שכן בשרו מותר לו יהיה קרא יתירא הוא: מתני׳ כל הקדשים שאירעבהן פסול קודם להפשיטן אין עורותיהן לכהנים אמר רבי חנינא סגן הכהנים מימי לא ראיתי עור שיוצא לבית חשריפה אם רבי עקיבא מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיאותו הכהנים בעורו וחכמים אומרין אין לא ראינו ראיה אלא יצא לבית השריפה: גמ׳ כל שאין לו בבשר אין לו בעורות ואף על גב דאפשטיה לעור קודם זריקה מני רבי אליעזר ברבי שמעון היא דאמר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו אימא סיפא כל הקדשים שאירע בהן פסול קודם הפשיטן את עורותיהן לכהנים אתאן לרבי דאמר הדם מרצ על העור בפני עצמו רישא רבי אליעזר ברבי שמעון סיפא רבי אמר אבי מדסיפא רבי היא רישא נמי רבי היא ומודה רבי שאין הפשט קודם זריקה רבא אמר מדרישא רבי אליעזר ברבי שמעון סיפא נמי רבי אליעזר ברבי שמעון ומאי קודם הפשט ומאי

מסורת השס

עורה רבי פתח הפסח קודם זריקה מפסח הכא דלכולי עלמא היכא דנולד בפסול קודם הפסח וקודם זריקה אין הדם מרצה על העור ותיפוק ליה דבקום הגזל קמיה אמר נבי נתן לפסח ליהוריב וכפה לירעיה דלפס יקדמו בני יהוידע והקריבו את הפסח זכו במיה מבידם ופריך למאי חזי לפסח פסול הוא אמר רבא לעורו והפתיל עור גופיה הא לא חזי דהייעו קודם הפסח וזריקה דתתלת הבאתו בפסול ולא דהתם לאחר מחיצת הפסח יכול להביאו ככף קודם זריקה קריב ביה מלבד חול מכיפורים אחר יכפר בו כיון דעדיף לא כיכפר הילכך לא חפיב פסול דקודם זריקה ומיהו קשה כיון דחיב בפסול בידם מה לי קודם זריקה ומה לי לאחר זריקה ולא כבון פתחא טריפה בבבי מציעא לרבי חנינא סגן הכהנים הוחיל ולא הוזכר פסולו קודם הפסח לרבי וקודם זריקה לרבי אלעזר מרצ על העור הא וקשה דתניא בתוספתא דפסחי הביא את הפסח קודם גזלו לא יזרוק אחר תעבר מתרם בדמו עד שיביא גזלו ולא תעבר פרתו ותצא לבית הסריפה ואין תקנה להביא הגזל קודם הפסח ואין לומר הייכו מדרבנן הא תניא בסיפא נבי מעבר הקדים חטאתו לפסחו לא יזרוק את פתרתם כדמו שלא תעבר פרתו ותצא לבית הסריפה ומהכא מוכח פק ד דמכחות ים מחוסר זמן לבו ביום ואעג דמן התורה פסול כדיך עבור כדיה כדיתני פרק כיצד צולין כל פסולו בגופו יקרב פ׳ בעבל תעבר פרתו פסולו בגופו הוי כמו פיגול ונותר וכבלה תבל הקדמ לא: ברוך מלך

עורה אור עליהן חלה על עולה בלבד ועורותיהן לא יצאו בעורה: חסר הקריב כל הקרבנות כמסמע זכה בבשר בחיטרים פכן לא זכה במקצת עורות פלא תכיכו עור למזבח תלמר בכסנים מזכו במקצ בעור העולה: כל עצמו כו׳ חין לבו להבי רחיי לאחר עורו פעול ספרט בה הכתוב לבדם: מפני פלא הוכרכו ללמור על פחר עורות מה תהא

לא יהו כהנים זכאי בעורה תל עור העולה מם עור העולה אי לי אלא עור העולה עורו קדשי קדשים מנין תל שור העולה אשר הקריב יכול שאני מרבה אף קדשי קלי תל עולה מה עולה קדשי קדשים אף כל קדשי קדשים ר׳ ישמעאל אומר עור העולה אין לי אלא העולה עורות קדשי קדשים מנין ודין הוא ומה עולה שלא זכה בבשרה זכה בעורה קדשי קדשים שזכו בבשרן אינו דין שזכו בעורן מזבח יוביח שזכה בבשר ולא זכה בעור מה למזבח שכן לא זכו במקצ׳תאם בכהני שזכו במקצ׳הואיל וזכו במקצת זכו בכולי׳ רבי אומר כל עצמו לא הוצרכנו אלא לעור העולה בלבד שבכל מקום העו׳ הלך אחר הבשר פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין הן ועורותיהן עמהן חטאת ואשם וזבחי שלמי ציבור מתנה לכהן רצו מפשיטי אותו לא רצו אוכלין אותן על נב עורן אבל עולה נאמר בה והפשיט את העי׳ה ונתן אותה׳ לנתחיה יכול יהו הכהנים זכאין בעור תל אשר הקרי׳ לו יהיה פרט לטבול יום ומחוסר כיפורים ואונן שיכול לא יזכו בבשר

ויקרא

ורבי ישמעאל האי אשר תקריב מאי עביד ליה פרט לטבול יום ומחוסר כיפורים ואונן ותיפוק לי מלו יהיה רבי ישמעאל לטעמיה דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל נאמר בעולה לו יהיה ונא׳ באשם לו יהיה מה להלן עצמותיו מותרין אף כאן עצמותיו מותרין מופני דאי לא מפני איבא למיפרך מה לאשם שכן בשרו מותר לו יהיה קרא יתירא הוא: מתני׳ כל הקדשים שאירעבהן פסול קודם להפשיטן אין עורותיהן לכהנים אמר רבי חנינא סגן הכהנים מימי לא ראיתי עור שיוצא לבית חשריפה אם רבי עקיבא מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיאותו הכהנים בעורו וחכמים אומרין אין לא ראינו ראיה אלא יצא לבית השריפה: גמ׳ כל שאין לו בבשר אין לו בעורות ואף על גב דאפשטיה לעור קודם זריקה מני רבי אליעזר ברבי שמעון היא דאמר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו אימא סיפא כל הקדשים שאירע בהן פסול קודם הפשיטן את עורותיהן לכהנים אתאן לרבי דאמר הדם מרצ׳ על העור בפני עצמו רישא רבי אליעזר ברבי שמעון סיפא רבי אמר אבי מדסיפא רבי היא רישא נמי רבי היא ומודה רבי שאין הפשט קודם זריקה רבא אמר מדרישא רבי אליעזר ברבי שמעון סיפא נמי רבי אליעזר ברבי שמעון ומאי קודם הפשט ומאי

שלוח יון כ

להיות ניתר לכהני לאחר הפסחן עורותיהן לכהני ולפילו חיירפה פסול זה קור׳ זריקה: אתיין לרבי דפליגי עליה דרבי שיעז׳ לקמן ואמר הדם מרצה על עור חלון בפני עצמו דלא הרצאת בפר: ותודה רבי פתיך הפסח קודם זריק׳ לעפ דאמר הדם מרצ׳ על העור בפני עצמו היכא דאיתרמי דאיתרמי קודם זריקה מודה חוה פתיך כהנים רבילין בכך ואסור לפהות הדם כל כך הילכך נמי דקתני כל פלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה: טעמא מפוס דפסול דקודם זריקה קור הפסח הוא ומיהו היכ׳ דאיתרמי דהפשיט קודם זריקה: וכפסל לאחר הפסח פלא זכה מזבח בבשר יזכו הכהני בעור׳ ומסקינן דברה בהוס קודם מיירילו להפסח קודם זריקה: ואין עורותיהן לכהנים ואפילו הוסח וכן אחר כך נפסל וכל סכן כשהוח עם הבשר דאין דם מרצה על העור בלא בשר לאחר מיירילו להפסח דהייכו לאחר זריקה עורותיהן לכהנים ואפילו עורו עם הבשר כשנפסל כדקאמר רבי אלעזר דכיון שנזרק הדם והורצה בשר פעם אחת ועורו לכהנים על הסעור בפני עצמו אם הוסח וכפסל הבשר קודם זריקה וזרק הדם הותר העור: דקשבר רבי אין עור פסול אלא אם כן הבשר נפסל עם הבשר אבל הוסח קודם פסולו ואפילו קודם זריקה אתיא זריקה ומריח ליה וכל שכן לאחר הפסח וכן אחר זריקה אבל אם קודם הפסח נפסל ואפילו אחר זריקה הרי הוא כבשר:

רבי

מסורת השס

רבי אומר ליה רבי ממעון כו׳ קסבר בזריקה כתיב חליית היתר העור לבעל בפסל בעי קודש זריקה לית העור מותר ואפילו הופשט קודם פשולו: תד הדם מרצה על העור לאחר שנפשל בעי כהני חליעזר דאמר דם חעף פחין בעי׳ חליבת דרבי חליעזר כע לפ׳ כלומר מילתיה דרבי חליעזר בר ממעון דאמר לית הורצה ודאי פלוגתא היא רעל תורם אור כרחך מודה הוא דאילו רבי חליעזר לית קאי כוותיה דהא קאמר זריקה לבתחילה: חעף פחין בעי כגון דאבר לו בערב אחת זריקה מעליתא היא: כי פליגי לישב דרבי יהושע כלומר הא דאמר מר הורצה כרבי חליעזר ולא כרבי יהושע ליתא דאפילו לישב דרבי יהושע אמר מודה הא: הב עד כאן לא אמר ר׳ יהושע אלא לישב דאפילו לכתחילה פסידא לכהנים עד כאן לא קאמר ר׳ יהושע אם אין בשר אין דם בשר אין דם אלא לעניין לעלות קרבן לבעלים: דלישב פסיד׳ לכהני והתורה אמרה הבשר והדם: אבל לעניין עור דאישב פסידא דכהני אפילו ר׳ יהושע מודה דלא מפסיד׳ להו אלא כדי שאם נפרף בשר או אבר קוד׳ זריקה לכתחילה לא יזרוק ואישב פסידא דכהנים מפני שלא קרב הקרב ואם עבד׳ וזרק הדם הני זריקה להתי׳ העור חעף אלא פי׳ קסבר הקרב הקרב׳ הוי וקרישב בית עור העולה אבר הקריב: מידי דהוה דאיבעי דקתני אם זרק הורצה הניחק נבי כשחת חישב לאיתר אבר הבין מרצה אבל נבי יוכא לא מרצה הבין ואמר אם זרק הורצה אלמא קל היה לו לרבי יהוס׳ בדרשה זו דאם אין בשר אין דם הילכתא נבי אבר ורוף כמי חעף דומיא אבר כמי פסול דאמרינן ב בביאור בולין לעניין עור מיהא מודה: לי׳ מוקמת לה קאמ׳ דהכי הכשר מצותן בכך וכי קאי חניכה בנפרפין מחמת פסולן: והחישב קודם הפשט וקודם זריקה דכין לרבי בין לרבי אלעז׳ בר ממעון כפרף לרבי מעום דקודם הפשט ולרבי אלעזר מעום דקודם זריקה חלוק קאמר מיהו לא דאיתי עור מופשט יוצא לבית הסריפה והנפשל קור׳ הפשט עורו כפרף בבשרו ואי׳ מפשיטי׳ אותו: והחישב אחר הפשט קודם זריקה דלרבי אלעזר בן ממעון חלוק וכפרף הוא: ומאי ר׳ חניכא כרבי אלעזר דאמר ליה דאמר הרם מרצה על העור: הב ואי׳ אי׳ אפילו חית׳ כרבי אלעזר ברבי ממעון ומודה רבי אפי׳ הפשט קודם זריקה אפילו חיתא רבי חניכא כרבי אלעזר אפילו ליה ודקא קאית לך הא חישב אירע בו אחר הפשט קודם זריק׳: לא איתמר ביניהו דאפילו לרבי הדם מרצה על העור בפני עצמו מודה הוא דאי׳ הפשט קודם זריקה וכל שכן לרבי אלעזר בר ממעון לא הורגלו בכך: והחישב נמצא טריפה בבני מעיים לא נמצא פסולו עד שהופשט ופשול זה קודם הפשט היה בו דקסבר דבין לרבי ובין לרבי אלעזר נפרף כדאמרן לרבי מעום דקודם הפשט ולרבי אלעזר מעום קודם זריקה מרצה: הוחיל ולא הוכר פסולו קודם הפשט לרבי וקודם זריקה לרבי אלעזר מרצה על העור והבשר יפרף כשאר פסולי קדשים אלא מאי קמ׳ל רבי עקיב׳ כיון דשמעי׳ לרבי חניכא דאמר בשאר קדשים מרצ׳ ומרצה למה לי לאשמעינן בכור: דאפילו בגבולין בכור בעל מום הנפחט בו בתדיבה על מומו ולא התירו הכתוב אלא בחלילה כדכתיב בשעריך תאכלנו אבל אם את עורו אסור וטעון קבורה ואשמעינן רבי עקיבא דהיכ׳ דלא כיבר טריפתו עד לאחר הפשט טריפה מחיטתו והפשיט עורו כאילו מרק דמו במקדש: ונמצא טריפה לאחר הפשט בשרה בקבורה דאין מאכילין קדשים לכלבים ומריפה ליכא דאין מריפה בקדשים אלא כשהובאה לעזרה ונפשלו לאחר מחיטה: והעור בטריפה לא ידענא טעמא וכרחה בעיני דלב׳ היי פירושי אלא הב והלכה כרבי חכמים ותו לא מירי ותוספתא זו גירסת דיקלמידי תרביצאי היא ושנו בה שנינו במתניתין במילתיהו דרבנן לבית הסריפה יצא אלא חומר דרבנן לאו אדרבי עקיבא קיימי דאיירי בכור בגבולין אלא אדרבי חניכא קיימי דאיירי בקדשי המקדש: מתני׳ נשרפין לבית הדשן חוץ לג׳ מחנות כדילוף לקמן בפירקין: ומטמאין בגדים לעסוקין בהן כדכתב והסורף חוטס וגו׳ אלא במצותן שנפשלו ונעשין טריפה כשאר פסולי קדשים: בבית הבירה פעמים בעזרה פעמים בהר הבית כדאמרינן בגמרא: היו

ומאי אח׳ הפשט קודם שנראו לה הפשט אחר שיראו להפשט מאי רבי ומאי רבי אליעז׳ בר׳ שמעון דתניא רבי אומר הרם מרצה על העור בפני עצמו וכשהוא עם הבשר נולר בו פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה הרי הוא כיוצא בו רבי אליעזר אומר אין הדם מרצ׳ על העור בפני עצמו וכשהוא מרצה עם הבשר נולר בו פסול קודם זריקה הרי הוא כיוצא בו רבי אליעזר ברבי שמעון אומ׳ הדם מרצה על העור בפני עצמו וכשהוא עם הבשר נולר בו פסול זריק׳ הרי הוא כיוצ׳ בו אחר זריק׳ הורצה בשר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים לימא ברבי אליעזר ורבי יהושע קמיפלגי ועשית עולותיך הבשר והדם רבי יהושע אומ׳ אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם ר׳ אליעזר או׳ דם אף על פי שאין בשר שנ׳ ודם זבחיך ישפך אם כן מה תלמוד לומר ועשית עולותיך הבשר ודם לומר לך מה דם בזריקה אף בשר בזריק׳ הא למדת שריוח יש בין כבש למזבח לימא מ׳ד הורצה ברבי אליעזר ומאן דאמ׳ לא הורצ׳ ברבי יהושע אליבא דרבי אלעזר כולי עלמא לא פליגי כי פליגי אליבא דרבי יהושע מאן דאמר לא הורצה כר׳ יהושע מאן דאמ׳ הורצה אמר לך עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם אלא בבשר דליכא לכהנים אבל עור דאיכא לכהנים אפילו רבי יהושע מודי מידי דהוה דתנן נטמא בשר או נפסל או שיצא חוץ לקלעים ר׳ אליעזר אומר יזרוק רבי יהושע אומר לא יזרוק ומודה רבי יהושע שאם זרק הורצה: אמר רבי חנינא סגן הכהנים כו׳ ולא הרי פרים הנשרפים ושעירים הנשרפ׳ למצוותן לא קאמרינן הרי קודם הפשט וקודם זריקה חלוץ קאמרת והאיכא אחר הפשט קודם זריקה כרבי אלעזר ברבי שמעון דאמר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו ואיבעית אימא אפילו תוקמא כרבי מורה רבי שאין הפשט קודם זריקה והאיכא נמצאת טריפה בבני מעיין קסבר נמצאת טריפה בבני מעיין מרצה דיקא נמי דקתני אמר רבי עקיבא מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור נמצא טריפה שיאותו הכהנים בעורו שמע מינה ואלא מאי קמ׳ל רבי עקיבא הא קמ׳ל אפילו בגבולין אמר חייא בר אבא אמ׳ רבי יוחנן הלכה כר׳ עקיבא ואף רבי עקיבא לא אמר אלא כשהתירו מומחה אבל לא התירו מומחה לא והילכתא כדברי חכמים בשר בקבורה והעור בשריפה: מתני׳ פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים בזמן שהן נשרפין כמצותן בבית הדשן ומטמאין בגדים ואם אינן נשרפין כמצותן בבית הבירה ואינן מטמאין בגדים

מאן דאמר לה הורצה כרבי יהושע תימא היכי מצי סבר כוותי׳ הא קתני ומודה רבי יהושע דאם זרק הורצ׳ כדבעמוך וכרחה לפרש ומ׳ד לה הורצה כרבי יהושע דנזר נטמא בשר או נפסל הלא חלוק לטו לכור וטרוף דליכא בשר כלל דהתם לפילו בדיעבר לא הורצה והכא כמי אין הדם מרצה על העור בפני עצמו לפילו בדיעבר בטמא׳ גזיר׳ לטו לכור וטרוף ולא מיירי הכא בלכו׳ וטרוף הלא בטמא לו נפסל ומ׳ד הורצה פ׳ל לא קאמ׳ לי׳ רבי יהוס׳ דגזירה לטו לכור וטרוף לא יזרוק הלא נבי בעלים דליכא פסידא דכהנים סבדיין לה זכו בעורו לכל עור דאיכא פסידא דכבר זכו כהני מעכור הדם התם לא נזריכן לכור וטרוף מידי דהוה דאיבעי׳ בפסול יוצא וטומאה דאיבעי׳ אם זרק הורצה ולא נזריכן הכא כמי מרצה הדם על העור בפני עצמו ופי׳ הקונט׳ דאחוק לר׳ עקיבא מדבריו למדנו כו׳ מטמא דוקא בעורו יאותו הכהנים לכל בבשרו לא דאפילו לנכרי לטיר והקשה ה״ר חפרי׳ דבפרק כל פסולי מתיר רבי עקיבא יף לג תפילו לנכרי ולעיל פי׳ בדים פ׳ התערוב לכל יף פג לא התירו מומחה לא תטמא דוקא מטום טרפה לא הכי ולא והייכו דלא כרבי מתיר דקניס בפרק כל פסולי המוקדשין: יף לג בבכור מטמחט פלא על פי מומחה מכאן דקדק בהלכות גדולות דהא ד דקיימא לן כרבי מתיר בגזירותיו דוקא בגזירותיו ולא בקנסיו: לא

היו סובלין אותו במוטות ויצאו הראשונים חוץ לחומות העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו יצאו אלו ואלו מטמאין בגדים רבי שמעון או אינו מטמאין עד שיצת האור ברובן נותן הבשר אין השורף מטמא בגדים:

גמ׳ מאי בירה אמר רבה בר בר חנה אמ׳ רבי יוחנן מקום יש בהר הבית ובירה שמו ורוחץ לקיש אמ׳ כל הבית כולו קרוי בירה שנ׳ ואל הבירה אשר הכינותי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה שלש בית הרשנין בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפין ושעירי הנשרפי שאירע בהן פסול קודם זריק ובית הרשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפי ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול אחזריק ומצותן חוץ לשלש מחנות בעי׳ ירמי׳ לין מהו שתועי׳ בפרי הנשרפי ובשעירים הנשרפי מי אמרי׳ כי מהניא לינה בבשר דבר אכילה אבל הני דלאו בני אכילה נינהו לא או דילמא לא שנ׳ אמר רבא־הא מילת׳ איבעיא ליה לאביי ופשטנ׳ ליה מיהא שון שאם חישב באכילת פרי ובשריפתן שלא עשה כלו׳ מאי לאו מדמחשב׳ לא פסלה לינה נמי לא פסלה או דילמ׳ מחשב׳ הוא דלא פסל אבל לינ׳ פסל׳ תש פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל ב בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינ׳ מאי לאו לינת בשר לא לינת אימורי׳ והא מדקתני סיפ׳ כולן מועלין בהן אבית הדשן עד שיותר בשר מרסיפא בשר רישא נמי בשר מידי אירי׳ סיפא בשר רישא אימורין תש דתני לוי שאירע בהן פסול ביציאתן מאי לאו לינה לא פסול טומא׳ ופסול יציאה בעי רבי אליעזר יציאה מרוח שתועיל בפרי הנשרפי ושעירי הנשרפי מאי קמיבעי׳ ליה אמר רבי שיעזר אליבא דמ׳ עדיין לא הגיע זמנו לצאת מי אמרינ׳ בשר המ בשר דאין סופן לצאת לא׳ או דילמא הכי נמי לא הגיע זמנו לצאת תא שמע דתני לוי שאירע בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אליעזר פרים הנשרפי ושעירים הנשרפי שיצא רובו במיעוט אבר מהו הך רוב׳ דאבר בתוך מיעוט שרינן לי׳ והא נפקא ליה או דילמא בשר רוב׳ דבהמה שרינן פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלי׳ בתר מיעוטא דאיברי׳ אלא שיצא חציו ברוב איברים האי מיעוטא דאבר

בתר

ק״ מ״ לא מחשבה הוה דלא פסלה לבסוף תיתי דברים הנאכלין לו בעי רב פפא חיסר בחפינת קטרת מהו תם הוסיף רבי עקיבא הקומץ והקטרת כו׳ תדפסיל טבול יום פסולה כמי מליק ומדפסלה לינה פסלה כמי מחשבה ולא דמי כדתניא ולא דהתם דבתחלת מזבח מה לי מחשבה לינה אבל הכא בבשר פריס הנשרפי ואת תורף עמוד

ק״ מ״ ג בפרק בית סאתי דקטרת ולבונה אין בהם משום פיגול ואל דכתי דכרת ליכא מחשבה מיהא פסלה מירי דהוה לחטאות הפנימית

ק״ יד לרבי שמעון דאמ׳ בפ׳ תורם היה ר׳ שמעון לפסול מקל וחומר מפלח לשמו ובקטר כמי שהכי גמ׳ דמלח מלח מתכחה והתם הקם בקונטר חמי הוסרך לרקדך טבול יום הוה ליה לאתויי מתניתי׳ דמשילה דקתני בהרי הובערו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה ותירץ רבי יבא משום דהתם מיירי בקטרת דכל הסמה כדקתני קדמו בכלי והתם דמיקדם בכלי פסלה ביה ק״ מ״ ג לינה לבסוף התם בקטרת דיום הכיפורים דעיקרה היה בכלי משו׳ דלא ליפסל כדאמר התם לעיל והוה אמרינ׳ דלא מיפסל בלינה לבסוף ההיא דרבי עקיבא דמעלה ביה בכל קטרת ועוד לא דההיא דמעילה היה לרחויי מדרבנן וכן מחייבין עליה משום פיגול וטמ׳ הוה אמינא מכת מרדות כתה לכל לכלן טמאין ואתה מפקת טמאין ואתה רביעית יין וככרם למקדש ומהם כדי לכלית פרס חייב דהייכו מדרבנן דפשו נכריס כדאמר

ק״ מ״ ה בפ׳ דומה לבל ההיא דרבי עקיבא פסיעת דאורייתא מדפסיל טבול יום על ידי קירוב דאי מדרבנן לא הוה מחמרינן כמי האי פסול על ידי קירוב ואת והיכי דייק מדפסיל טבול יו׳ פסלה נמי ליה והא מפכחים במכתם בפסלת טבול יום ואין לא פסלה עד שתפתין בתחת

ק״ יז כדאמ׳ פ׳ דמשנעות ואל דהא בפסל בטבול יום היינו מדרבנן סיפא רובן במיעוט אבר פירש בקונטרס דמבעיא ליה לעיכיין טמא

ק״ פה המקטירין בהן וקמה דבמוף כיפר כולן אמרינן המוכיח בשר פסח מחבור לחבור אינו חייב עד שיכיח הוכח כתב ביה בשבת ופריך ממתני׳ דהכ׳ דהיו סובלי׳ אות במוטו׳ ד׳ מקבי רשמעים תטמאין בגדי אחרוני׳ אין מטמאי׳ בגדי׳ עד שיצא ואף על גב דלא נח ז׳ שמעי בגדר׳ ס ואם כן רובו במיעוט אבר דהכא לא מחייב לעיכיין שבת כיו דאגודו בכניס לא יטמא בגדי׳ וכרא׳ לפר דמבעיא ליה לעיכיין לשורפו בפנים או דילמא כיון דהדור הדר ביה׳ בקו׳ דמבעיא ליה לעיכיין טומאה בגדים על הלן שהוציאו וקם אטו מחיצות עזרה מקום טהרה הכיון שנטמא מי יטהרם וכרתה לפרם דמבעי ליה לעיכיין הכונע בפנים דרילמא כיון דיפלו בתוך לף עב דחזרו הכונע בפני טמ׳ ומסיק דמבעיא ליה כגון דקטו בבוקלבר ומיירי בעומד בתוך ונוחז במקלות להוציאם לחוץ

מעילה יף ס כל הפסולין יף

מסורת השס

מורפיס פסולי בשר קדשי קדשים שחיטת חכילתן בעזרה ופסולי חיסורי חפי על קדשי קלין דהוחיל והקטרת הכשירו בעזרה לף מריפה פסוליהן בעזרה כדילפינן בפסחי בפרק כל שעה מבקדם בחם תפרף קורס יומדף פא בזריקה חלה הגיע זמנו לצאת לפיכך נפרפי בעזרה חלה זריקה מהגיע זמנו לצאת לפיכך תוספתף פכ נפרפי חוץ לעזר׳: וכמבותן ובהן נפרפין במבותן פלה לירע בהן פוסל נפרפי: חוץ לפלם מהנו כדילפינ׳ בפירקי בין לאחר זריקה הוחיל ועדיין לא יצאו ביציאתן לאחר מיכלו מהו מתועיל לפוכלן חם לגו בבשר דבר חכילה עולה חו חיסורין מהן לאחילת מזבח חבל הני דלפרים קיימי דלמ׳ חפחין לה חלה חו בחכילת מזבח כדכתיב לה ילן חלב חבי וגומר חו בחכילת חדם כדכת׳ לה תוכירו וגו׳: ומוין פחם חיסב כו׳ ומוין רבי פמעו׳ וחכמי׳ פחלקו בפר׳ בית פמחי פיגול כוהג בחטאת הפנימית פחם חיסב לחכל מבשר הפרי לחחר חו חם חיסב בפחית: על מנת לפורפו חוץ לג׳ מחנות לחחר לה עפה כלום דמחפבה חכילה בדבר פרכו לחכל בעינן והכי לחו דרכו לחכול ובני פריפה כמי חעל דכי חורחיה חפיב חכילת מזבח חו חכילת חדם בעינן לפגל: ומ״ד פיגול כוהג בפנימיים כגון חם חיסב על הקטרת חיסורי להקריבו למחר: ליכה כמי לה פסלה בבפרו קבל דחי ליכה פסלה מ מחפבת ליכה כמי כפלה: לוכת חיסורין דבתידי דהקטר ודחי כפלה ליכה דמרפים לענייי מעילה בבפר חיירי: ריפה כמי לפניי ליכה לעכיין בפר קלמר: עד פיוכך דבפר דבל זמן פלה כעפית מבותן מוכלין בהן דתני לוי בתחנית דלעיל ופפול יפיהה כגון פיכלו לפני זריקה דמיפ פעדיין לה הגיע זמנו לצאת יפיהה: מהו לפוסל חם יפלו מן העזרה לפני זריקת דמיפ: מאי קמיבעיי ליה חמאי תיפבל הרי פופן לצאת: ת״ל ירמיה בר חבא כי קא מבעיי ליה חליבא דמתן דפפיל בפר קדפיפ קליפ פיפה לפני זריקת דמיפ מפוס דעדיין לה הגיע זמנו לצאת בפרק כל התדיר: הכא מאי מי אמרי׳ הני מילי בפפר קדפיפ קלי דתוך פוף חוכ׳ לצאת אבל הני דפוף לצאת חוכה: לא מיפפיל ביציאתן לא פפיל טומא׳ ולית דקלי הכא ומדחי ליה קלי הכי ומדחי ליה: פיפה רובו במיעוט אחד מן החיברי׳ מפלי לרוב׳ פל בהמה ליציאתה: מהו מי הוי היפיה לטמא את המתעפקי בהו אחרי כן לאו יפיהה הוי אחרינן פדי תיעוטא דאבר:

בתר

בתר דובא אבר שדינן ליה והא נפק ליה או דילמא בתר בהמה שדינן לה תיקו רבה בר רב הונא מתני לה בגברי במתעסקין בו חמשה בני אדם ונפקו תלת ופשו להו תרי מאי בתר רוב מתעסקין אזלינן או בתר בהמה אזלינן תיקו בעי רבי אלעזר פרים ושעירי הנשרפים שיצאו וחזרו מהו כי אמרינן כיון דנפקי להו איטמי להו או דילמא כיון דהדור הדור אמר ראבא בר ממל ומ"ש היו סובלין אותן במוטות הראשונים יצאו חוץ לחומת העזרה והאחרוני לא יצאו הראשונים שיצאו חוץ לחומת העזרה מטמאין בגדים והאחרוני אין מטמאין בגדים עד שיצאו ואי סד כיון דנפקא להו איטמו הנך דאיכא גואי ליטמא אמר רבינא הא בעינא ואחר יבא אל המחנה וליכא אלא אמר רבי אלעזר הכי בעי לה בנון דנקטי לה בבקולסי תר פרים ופרה ושעיר המשתלח והמשולחת השורפן והמוציאן מטמא בגדים והן עצמן אין מטמאין בגדים אבל מטמאין אוכלין ומשקין דברי רמ וחכמים אומרי פרה ופרים מטמאין אוכלין ומשקין שעיר המשתלח אינו מטמא שהוא חי והחי אינו מטמא אוכלין ומשקין בשלמא לרמ כרתנא דבי ר' ישמעאל דתנא רבי רבי ישמעאל על כל זרע זרוע מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה וצריכין הכשר אף כל שאין סופן ליטמא טמא חמור צריכין הכשר יצתה נבלת עוף מהור שסופה ליטמא טומאה חמורה ואין צריכה הכשר אלא לכבן אי אי להו דתנא דבי רבי ישמעאל אפילו שעיר המשתלח אי ליתא ליה אפי' פרה ופרים כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא צריכין הכשר טומאה ממקום אחר בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפי מהו שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים כבחוץ מחוסר יציאה כמחוסר מעשה רמי או לא בתר דבעא הדר פשטה מחוסר יציאה כמחוסר מעשה רמי בעא מיניה רבי אפא בר שמואל מרבי חייא בר אבא נבלת עוף טהור לרמ מהו ליטמ בבזית דמחתא לארע לא תיבעי לך דנקיט בפומיה לא תיבעי לך תיבעי לך דנקיט ליה בידיה מחוסר קריבה כמחוסר מעשה רמי או לא בתר דבעי הדר פשטה

מחוסר

לאחר מיחזרו פרפרים בקונמרים: הג או דילמא בתר בהמה לחזקיה תימא לה הבהמה בפניה פשוטה דגברי טהורים כדתניא כולה מעתיקין יום לומר דהכי קאמר בתר בהמה דוקא לחזקין בתר רובא בגברי לה פריש הנשרפים מיכא הפרי והחכמים וחזרו הפריש וגברי תהו

פשוטה החכמים ונם בגדים מהיו עליהם מחוסר ובחזרתן לה נטהרו אלא מה חכמי לפרים נכנסו בעזרה ויתעסקו בהוצאתן או הרחמנים לבסו בגדים לחריס מי הוו טמאים בעבור זה קורס מיכאו חוץ לעזרה כיון מיכאו הפרי כבר חסו כליו מוכיחי אותם מפתח עזרה ולחוץ וקאמר חית לי פילתא בהוצאת הפר לברו חף על פי כלה יכאו החכמים אם כן נמי מובלין אותן בחוטות כיון מיכא הפר ולכך נטמאו הרחמנים אלא נם רבותא נטמאו ותסברא מיהא תלוי ביציאת הפר לברו והא בעינן ואחר יבא אל המחנה אלא פשוטה דבעיא נם מיכאו החכמים עם הפרי ולכך רגזו לה מטמאו ונם בבעיא דילך חכמים אחרי מעולם לא יכאו פשוטי טהורין או גברי קדמאי אם לבסו בגדים לחריס אלא רבי אלעזר הכי בעי דנקיט בבוקלסי מהפרים יכאו והחכמים עומדי בחוץ חסוב כאו מוכיחין אותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאק או חסוב כאילו לא יכאו הפרי מעולם לחוץ וטהורי אבל לא נכנסו בפנים גברי חרפים או הרחמנים בבגדים חדשים כיון מעולם אלו לא יכאו פשוטה דטהורים הפך מיכאו כבר הפרים ומה מבפני חיבו מבואו וזה

עיקר: בריך דך

מחוסר יכיה כמחוסר מעשה דמי או לא ואם תאמר אי מטמאו בפני עצמן אם כן יטמאו את הטהורים ול"ל דתחוסר תיכה פשוטה דהוי כמחוסר מעשה ולא מטמאו בפעת פריסתן דמיירי בכיתון בעל כרחו ובירושלמי גרסינן בסוף פרק סני מעירי רבי אלעזר מהל פרים הנשרפין ומעירים הנשרפים מהו מיטמאו בגדים אלא הכשר ואלא טומאה חמורה הניח עליהם מפני מעמן לטמאות טומאה חמורה הניח רבי מתיר קפודקיא מפת יטמאו לחמורי אלא כשפרסו ולפילו תימא דלא פירסו כהדא חין מי חטאת מטמאין דבר לחזור ולטמאו ממנו:

טמאה

משמאה טומאת חוכלין בכביצה פירש בקונט׳ מדקתני כריכה מחסבה
וחין כריכה הכסר ואמ׳ כרבקיט ליה בירים עסקינן דאי מחתה
אחרינא אמאי ליכה כריכ׳ הכסר ואי כרבקיט ליה בפום׳ אמאי כריכ׳ מחסבה
אין לך מחסבה גדולה מזו וקתני כביצה אין כזית לא וקסה כיון דים בו
כביצה אף על גב דאמאי אחרינא מטמא פורס סור
בלא הכסר מקום דקופו לטמא טומאה
חמורה ולא דמי למחובר יפיאה דכפניס
אינו רואי כלל לטמא ומקום הכי מבעיא
ליה לרבנן בכביצה דקיקים בירים וכראה
לעין דהייכו טעמא דמקום ליה דמיירי
בקיקים בירים מקום דאי ליכא חידוש
לאקשינן רבעי כביצה ולא חמיב בקיקים
בפומיה אבל במחית אחרינא פמיט דבעי
כביצה ופיר׳ הקונ׳ יש ליעב כמו שפירשתי
לעיל בהגהה וכן עיקר:

ומדסיפא רש ריעמ כמי רש הוה מצי
למימר וליטעמיך הא קתני
מציעת׳ החוכל אבר מן החי ממכח סופב
את החרבעים והייכו דלא כר׳ מאיר דקסב׳
יש קפ אינו נוהג אלא בטהורים בפר׳ גיד הנשה
כדפריסית לעיל:

חיבור חוכלין עי מסקין פירש בקונ׳
חבי זית נבלה מכלא וחבי זית
נבלה מכלא ומסקה טופח בחמצב וגושב
בשניהן מחברן לטמא חוכלין ומסקין
הגושעין בחבר מן החבלין החלו וחין
חיבור לטומאה חמורה לטמא חדש וכליס
יש כו ושעמא לא ידעינא וכעין זה פיר׳ בהקומץ
רבה גבי פירוק כלי וחיבור מיס מהו דפי׳
התם בקונטר׳ כלומר חבי עשרון מטמא
בחיבור כלי מהו שיטמא אחר בחיבור מיס
כגון שם יש מחי חבלי עשרון בכלי וחין
בושעין וחבי עשרי׳ם חוץ לכלי הפני וחיבו׳
מיס כגון ניפוק לו פיבור מחבר את שם
חוץ לכלי וחת שבתוך הכלי ושעה טומאה
לזה שבכלי שאין בושע במיס ולטמא חבירו
שמום פירוק כלי מהו שיטמא זה את שם
חוץ בחיבור מיס ודבר תימה הוא לומר
שמסקין מחברין חוכלין לקבל טומאה
ולטמא לאחריס דאכילו עור אין מצרפו ם יש קיו פרוסקת בהעור והרוטב ועוד מפירש ם
שמחברין על ידי ניפוק והלא אפילו למיס
עכשיו קל דאי׳ ניפוק חיבור לטומאה ושקת
היה נראה לפ׳ דמיירי בשנימוהו עי המיס
ונדבקו יחד ומיהו כעין פי׳ הקונ׳ יש מסכת
יש גי אחת במסכת טהרות פ״ח עריבה סהיה
קטפרס וניפוק מלמעלן ומסקה טופח
מלמטן וג׳ מחיכות כביצה חוכן מצטרפו׳
וב׳ מצטרפות ורבי יוסי חומר אף מחיס
חוכן מצטרפות אלא שם כן רובנות מסקה
ואם היה מסקה עומד אפילו כעין החרדל
מצטרף ובתוספתא אחרונ מכפרן ותחבו
כביש בו בקיפס חוכן חיבור מאין חיבורי
אדם חיבור עושה אלמא במי פירות טהור׳
מאין לך דבר שהוא מחבר את החוכלין
אלא שבעה מסקין ודבר תימה הוא אם
אין ליתן פירות מועלת לחבר את הקמח
ומתוך לשם אלו דוקא אלו חורחא דמילתא נקט לן במי פירות לפחות ממי
פירות מחבירים מבי חבלי זיתי׳ על כיסה במסקין הבאין מזה לזה:

מה כאן חוץ לאלמא מחנות ביום הכיפורים אף להלן בפרה אדומה
תיתמי הא בפר׳ יום הכיפורים לא ידעי אלמא מחנות אלא מהיקשא
יש לה דאלמד זה פר יום הכיפורים בפרק בא כדפרי׳ בקונטרס ומפקינן לה דבר
דף גי אלמד בהיקש חוזר ומלמד בנגעים אלא לא ואפי׳ תימא לומ׳ דאחרות דבמוקדשין ההיא מי חטאת היא ומתוך נגעים היא ויש לאקשויי
דף קי׳ ברק הבית היא והסקה מי חטאת אפילו בנגעים מזרחה על גב דרומית פרה והזאה ילפי׳ מהזאתה לקמן בפרק בתרא:

מחוסר קריב׳ לאו כמחוסר מעש׳ דמי איתיבי׳
שלשה עשר דברים נאמרו בנבלת עוף טהור
וזה אח׳ מהן צריכ׳ מחשבה ואין צריכה הכשר
ומטמא טומאת אוכלין בכביצה מאי לאו ר״מ
היא לא רבנן היא והא קתני רישא צריכה
מחשבה ואין צריכה הכשר ומאן שמעת ליה
האי סבראי ר״מ ומדרישא ר״מ סיפא נמי ר״מ
מידי איריא הא בראיתא והא בראיתא והא
מדקתני סיפא שחיטתה ומליקתה מטהרת
טריפת׳ מטומאת׳ מאן שמעת ליה האי סברא
ר״מ רישא וסיפא ר״מ ומציעתא רבנן אין רישא
וסיפא רבי מאיר ומציעתא רבנן אמר ליה רב
המנונא לרבי זירא לא תיתיב אכרעך עד
דאמרת לי הא מילת׳ נבלת העוף טהור לר״מ
מונין לה ראשון ושני או אין מונין ראשון ושני
אל כל היכא דמטמא אדם במגע מונין בו
ראשון ושני כל היכא דאין מטמא אדם במגע
אין מונין בו ראשון ושני בעא מיניה רבי זירא
מר׳ אמי בר חייא ואמרי לה מר אבין בר כהנ׳
הא דתנן חיבורי אוכלין על ידי משקין חיבור
לטומאה קלה ואין היבור לטומאה חמורה
מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון
ושני אל כל היכ׳ דמטמ׳ אדם מונין בו ראשון
ושני אין מטמא אדם אין מונין בו ראשון ושני:
יצאו אלו ואלו מהם דתנ׳ להלן הוא או׳ חוץ
לג׳ מחנות כאן למחנה אחד לומר לך כיון
שיצא חוץ למחנה אחת מטמא בגדים והיא
ויקרא גופ׳ מנלן דתנ׳ והוציא את כל הפר אל מחוץ
למחנה חוץ לג׳ מחנות אתה אומר חוץ לג׳
מחנות או אינו אלא מחנה אח׳ בשהוא אומר
בפר העדה מחוץ למחנה שאין צל שהרי כבר
סם נאמר כאשר שרף את הפר הראשון ליתן לו
מחנה שניה כשהוא אומ׳ מחוץ למחנה ברשן
שאצל שהרי כבר נאמר על שפך הדשן ישרף
ליתן לו מחנ׳ שלישית ורש האי מחוץ למחנה
מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא ר׳ אלעזר
כמדב׳ יס אומ׳ נאמר כאן חוץ למחנה ונאמר להלן חוץ
למחנה מה להלן חוץ לג׳ מחנות אף כאן חוץ
לג׳ מחנות ומה להלן למזרחה של ירושלים

אף

הכי גרסי׳ לאמר ליה מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי קריבה מחסבה
להכטרף פחות מכזית מחכה להמלים פחות מכביצה חוכלין לקבל טומאה
חוכלין במגע ואינה קריכה הכסר לטמא לא למיס ולא למגע סרן סחילים
מטמאה הוחיל ומופו לטמא טומאה חמורה: ומטמאה טומאת חוכלין
בכביצה מדקתני קריכה מחסבה ואינה
קריכה הכסר אלמא בדקיק ליה בירים
עסיקינן דאי מחתה אחרינא אמאי ליכה
קריכה הכסר ואי דקיק לה בפומיה אמאי
קריכה מחסבה אין לך מחסב׳ גדולה מזו
וקתני כביצה אין כזית לא: הכ׳ פחיטתה
ומליקתה מטהרת טרפתה מטמאתה הא
סברת רבי מאיר בפ׳ חפאת העוף: כבל׳
עוף טהור לרבי מאיר דמטמאת טומאת
חוכלין מאליה בכזית: מוכן בו רחמנן
ומבי הו לא: כל היכא דלא מטמא חרס
במגע אין מוכין בו רחמנן ומבי דגמר
מסרן דפקיבב ביה מבין רחמנן ומבי דפקי׳
כל אסר בחוכו יטמא דהוה ליה הכלי
רחמנן והחוכל אבי וכבלת עוף טהור לא
מטמא חרס במגע חיבורי חוכלין על ידי
מסקי׳ חבי זית נבלה מכאן והבי זית נבלה
מכאן ומסק׳ טופח בחמצב וגושב בשניהן
מחברן לטמא חוכלין ומסקין הגושעין
בחבר מן החבלין החלו: וחין חיבור לטומאה חמור׳ לטמא
חדש וכליס וטעמא לא ידענא: הכ׳ להלן
אתה נותן להס פלס מחנות וכאן מחנה
אחת הס כן למה נאמר אל מחוץ למחנה את מטמאין
בגדים והא מתניתין בפ׳ גבי פר יום
הכיפורים דכתיב ואת פר החטאת ואת
שעיר החטאת אשר הובא ונו׳ וקתני
תנא: ואמר להלן בפר העדה וכאן מסיק
אתה נותן להס מקום סריפתן חוץ לפלס
מחנות כדילף לקמיה וכאן אתה אומר ל
מחוץ למחנה ומרבו דמסמע מסורסין חוץ
לעזר׳ מיד בהר הבית ואלא אף אי פנימי׳
ואייתיה לכולהו כי הדדי בריבויא דחטאת
החטאת בפילהי כל הזבחים ואמר נמי
בפרק בא אשר זה פר יום הכפורים: הס
כן למה נאמר אל מחוץ למחנה לעניו
טומאת בגדים דכתיבי בקרא דבתריה
קאמר אל מחוץ למחנה והסורף חוסף
יכבס בגדיו לומר לך כיון סיפאו חוץ
לעזרה המתעסקין בהן מטמאין בגדים
מחוץ למחנה בדמן בהוסחתן דמן המזב׳
והוסחת הדמן אל מחוץ למחנה: מאין
לו אל מחוץ למחנה כלום דאל׳ יכעבו בהו אל
למחנה מוציאין אותו דכתיב בפרים ה
הפרפים אל מפך הדמן וכתב בהו אל
מחוץ: ורבי מאמון דאמר במתניתין אין
מטמאין בגדים עד שיוסת הלוך ברובו
היו מחוץ למחנה דכתיב בפר ושעיר אל
יום הכיפורים ואמר להלן בפרה
אדומה והוציא אותה אל מחוץ: מה כאן
בפרי׳ הנפרסים חוץ לג׳ מחנו אף כאן
פרה אדומה חוץ למלמה מחנות: מה להלן בפרה אדומה במזרחו של
ירושלים דכתיב בה והזה אל נוכח פני אהל מועד אף עומד במזרח ופניו
למערב כנגד פתחו של היכל מאחת בכותל מזרחי ומותח למזרח: אף

פסורת השס

אף כן כו׳ ורבנן דמפקי ליה לקרא לטומאת בגדים ולית להו נמ היכא
מריף להו לתנאי רוח סל ירושלם לפסול סכל מעשה חטאת בפנ׳
תביא הדמן פריך מיקדיש לפס דמן מזבח פיהא נקרא קודש לכן מקוש
פפך הדמן מכלל דתקן לה פריך: רבי אליעזר בן יעקב היה דאמר לה
תפמיכין ל פפך הלא פיהא מקומו מדרון
פיהא דפנו מפתפך: ודילמא במקומו
מפופך הוא דפלינ׳: ומורה רבי אליעזר
בן יעקב מיקדש פס דמן הלא דבעי נמי

אף כאן למזרחה של ירושלים אלא לרבנן
היכא שריף להו כדתניא היכן נשרפין לצפון
ירושלם חוץ לשלש מחנות רבי יוסי הגלילי

הדרן עלך טבול יום

אומר אבית הדשן נשרפין אמר רבא מאן תנא דפלינ עלי׳ דרבי יוסי הגלילי רבי אליעזר בן יעקב היא דתניא אל שפך
הדשן ישרף שיהא שם דשן שיקדים לשם דשן ר׳ אליעזר בן יעקב אומר שיהא מקומו משופך אמר לי׳ אביי וילמא במקומו
משופך פליגי תר השורף מטמא בגדים ולא המציל את האור מטמא בגדים ולא המסדר את המערכה מטמא בגדים
ואיזהו השורף המסייע בשעת שריפה יכול אף משנעשו אפר מטמא בגדים תלמוד לומר אותם אותם מטמאין בגדים
ומשנעשין אפר אין מטמאין בגדים רבי שמעון אומר אותם מטמאין בגדים ניתך הבשר אין מטמאין בגדים מאי בינייהו
אמר רבא איכא בינייהו דשויא חרוכא:

השוחט

השוחט קדמים בחוץ והעלם בחוץ בהעלם אחד חייב על
הפחיטה: וחייב על העלייה מהן נופי עבירים
דתרוייהו כתיב׳ אשר יפחט או יעלה כיון פהוכיחו
פעלו ותפילו הכי חייב והה לשוחט בחוץ ומעלה בחוץ: הטמא מחוסר כו׳
מפוס דפליגי רבי יוסי הגלילי ורבנן
בתרוייהו ורמו הכך פלוגתא להדדי תנהי
גבי הדדי: מיהו חייב הלא על טומאת
הגוף כדכתיב וטומאתו עליו וכרתה
ודרשינן בפרק בית פחי בטומאת הגוף
הכתוב מדבר מי פטומאה פורתת מתנו
פחיטה והעלאה פתי פרפיות פמוכות זו
לזו בחדרי מות: גמ׳ הלא לזהרה
מנלן דקא מחייבינן ליה על החטאת פחין
חטאת בהמה הלא על הלחו וכרת כדתנן
הפסח והמילה מצות עשה: ואין חייבין
עליהן חטאת במסכת כריתות: למרקולי׳
לף על פי פעבודתו דרך ביזיון לפקלו
בחבניס חה פובדו דרך כיבוד ולא קריבה
ביה היכה יעבדו ולפעשה כן ולפילו הכי
מניין פהוא חייב: קרי ביה ולא תבחו וקרי
ביה ולא עוד דהי לברבי אלעזר ליכתוב
ולא עוד אלא זבחיהם לפיריס והאי דכתי׳
ולא תבחו לאזהרת פחוטי חוץ אי׳ דפמיך
להההיא פרפתא: עד כאן עד המקר׳ הזה
דלא תבחו כל הפנין העליון פנעשים כרת
על פחיפת חוץ ועל העלאת חוץ: מדבר
בקדשים פהקריבן בפעת איסור הבפות
מפהוקש המפכן דהלן הנך דהוקרפו
מעיקרא אי לא תרבי להו קרא בהריא
מפתמא לא פמעינן להו: שהרי

השוחט והמעלה בחוץ חייב על השחיטה והייב על העלייה

רבי יוסי הגלילי אומר שחט בפנים והעלה
בחוץ חייב שחט בחוץ והעלה בחוץ פטור
שלא העלה אלא רבר פסול אמרו לו אף
השוחט בפנים ומעלה בחוץ כיון שהוציאו
פסלו הטמא שאכל בין קדש טמא בין קדש
טהור חייב רבי יוסי הגלילי אומ׳ טמא שאכל
טהור חייב וטמא שאכל טמא פטור שלא
אכל שא דבר טמא אמרו לו אף טמא שאכל
את הטהו׳ כיון שנגעבו טמאוהו וטהור שאכל
טמא פטור שאינו חייב שא על טומאת הגוף:
גמ׳ בשלמא העלה כתיב עונש וכתיב
אזהרה עונש דכתיב ואל פתח אהל מועד לא
יביאנו אזהרה דכתיב השמר לך פן תעלה
עולותיך וביה דאמר רבי אבין אמר ר׳ שעזר
כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא
לא תעשה אלא שחיט׳ בשלמא עונש דכתיב
ואל פתח אהל מועד לא הביאו אלא אוהרה
מנלן אמר קרא ולא יזבחו עוד האי מיבעי
לי׳ לכדרבי אליעזר דאמר מנין לזובח
בהמה למרקולים שהוא חייב דכתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם אם אינו ענין
לכדרבה דכתיב איכה יעבדו תנהו ענין לשלא כדרבה אמר רבה קרי ביה ולא
יזבחו עוד וקרי ביה ולא עוד אכתי מיבעי לי׳ לכדתניא עד כאן הוא מדבר בקרשים
שהקרישן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות שהרי

והמעלה: אזהרה מנלן פיר׳ בקיבוץ דקא
מחייבי ליה עלה פאין חטאת בהם הלא על הלחו וכרת
כדתכן הפסח והמילה מצו׳ עשה ואין חייבין עליהן
חטאת בפסכת כריתות וקשה לפי׳ דכרים הלו הן הלוקין מפפת הקרבן דף ב דף יג
פורש אור לה בעי לזהרה דפרישי הכא לזהרה ודילפת לזהרה
לקרבן פאי דהה בפסח ומילה דלית בהו
לזהרה לא פייתי קרבן ומפני הכא היינו
טעפא פפוס דאיתקום כל התורה כולה
לגבי פת עלה בא ואל העשה לאתויי הכי
דקום עשה ביטהו וכרתה לפר׳ דהאי דבעי
הכא לזהרה פכח לן היינו פפוס דחסיב
ליה בפרק אלו הן הלוקין הפוחט והפעלה דף יג
בחוץ ולאו פתניתין קאי והאי דקתני
בכריתות הפסח והפילה פצות עשה היינו דף ב
כלומר דקום עשה ביטהו ולהכי ליה בהו
חטאת ופייהו לקפן בפתניתין קפאפר פפוס
דלאפוקי׳ לאו קאתיא דפרי רבה הא דתנן
פסח ופילה פצות עשה פייתי בקל וחומר
פפותיר ופה פותיר פלא עכ״פ הזהיר כו׳
וכן פרק הפופיא תפילין יפא פסח פהן דף ב
פצות עשה הא כתיב וספרת את החוקה
ואפר רבי אלעזאי כל פקום שב׳ כאן הפפר ויפא
אלא הוי לא תעשה אלמא הוי פירוש יפא דף ב׳
ולזהרה ואין לומר דפוציא דיוק פלא בהן לאו
דפצי פיכוין לאפר דקרבן הלו הלוקין דף ג׳
ואצי למיפר אליבא דקרבן הקבוץ לזהרה
דפכל פקום קפיל דרבה לזהרה דהיינו
רבה בפפעתין היינו פצות
דקרבן לא בעי לזהרה אליבא דרבה ולפי׳
הקונט נפי קפה קפת דאפרי תלי טעפא
דפסח ופילה פפוס דלית בהו לאו חיפוך
לי פפוס דלית בהו פעשה דאפילו לרבי דף ג׳
עקיבא דאפר לא בעי פעשה הא אפר
לא בעי פעשה כלל וכרתה לפיש

מנין לזובח בהמה למרקולים שהוא חייב פירש בקונטרס לף על פי פעבודתו דרך ביזיון לפקלו בחבניס וזהו עובדו דרך כבוד ולא קריבה ביה
היכה יעבדו הגוים הלזה את אלהיהם ולפעשה כן לפילו הכי פנין פחייב וכרתה דכל הנהו דלאו תורתיהו בזבוחה לף על גב דפכובדיה ניכהו
לא נפקא פאיכה יעבדו כדפוכח בפרק חרבע פיקות דאפר חבי פלפה הפתחוות בעלי חפת לפלה כדרכה וחפת לפטה כדרכה ודפיך כדרכה דף פח

מיהו יעבדו כפקח חלש אחת למעלה כדרכה ואפילו למעלה כדרכה כלל
מעובדין אותה בביזין כגון פעור ומרקולים ואחת כדרכה ומעלה כדרכה
מי כדרכה בעבודת כבוד חלש מהם אחזוה ואם תאמר מכלל
הכא זובח בהמה למרקולים אימא מי אחת קרא למכובדים מהן דרבן
בזביח לבל למבוזין כגון פעור ומרקולים
לא ום לומ׳ דגלי לי בהמתחזה דמכובדי
ומבוזין פוק חזי מהן בזביחה ורבינו תם
מפרש דתרי קראי בזביח כתיבי חד קרא
דהכא ולא יזבחו ועוד כתיב זובח לאלהים
יחרם דדרשינן בפ׳ חלבע מיתות ריבתה דף פח
זביחה ללמד על הכלל לחייב בכל עבודת
פנים אפי׳ בעלה כדרכה וקם לפי דמהתם
קרא לא ממעיטין אלא מזהרה אבל עונש
במבוזין מכח לן ועוד תרוייהו למכובדין
כדיבי חד לעונש ואחד לאזהרה ועוד אלא
הוה ליה לאיתויי חיסה יעברו אלא הוה
למימר אם חיבו ענין לכדרכה אל מכובדין
דכתיב זובח לאלהי יחרם ענין למעלה
כדרכה כלומר מבוזין אלא כמו שפירשנו
כדרכה דרבי אלעזר אבל מעלה כדרכה אחת
לאמוריכן דחייב אלא דנקט מרקולים
לרבותא ומהתחזה נפקא לן דאין
חילוק בין מכובדין למבוזין כדפרי׳ תדע נפ וס פס
דהא אמר בפ׳ חיתות מעלם כריתות בעל
מה אחת לכדרכה ואחת למעלה כדרכה
ואחת לחולק ולא מיבעיא לן קרא לתריכת
אחד למכובדין ואחד למבוזין וקבת קסה הא
דפריך בפ׳ חיתות אית יפתה המתחזה נפ וס פס
ללמד על הכלל כולו ודקאמרת זובח לאלה
לי לגופיה דמהתחזה מעבודה לעבודה
ומאחה עליה הפס אלא דקאמר רבי
אלעזר מנין לזובח בהמה למרקולים כו׳
מהתחזה נפקא מאי קושיא דילמא
לאזהרה בתחזה מעבד לעבודה
דהא לעולם הוא כך אלא תבחו לאזהרה
לעיכם דזובח לאלהים יחרם ום לומ׳ דאם
איתא דהתחזה ללמד על הכלל אם כן
לא תעבדם דמוקמינן למנפף ומנסך הוה
מייתר לן לאזהרה לזביחה דמהתחזה
הוה ילפינן אפילו חייב מיתה במנפף
ומנסך:

אזהרה מנין תלמוד לומר האמר לך פן
תעלה עולותיך הא דמייתי
לזביחה לאזהרה דהעלאה לאמקנא סתיך
דילפי הבאה הבא מן הבא אבל לחבוי
דבמזבח קא דקאל וחומר הוה ליה לאיתויי:

מקום שעכם אינו דין שהזהיר ולא
שייך לחייבו פסח ומילה יוכיחו
דאיכא למיפרך מכן קום עשה:

מה למרבים טהורים מכן חסורין
במסהו מי נקט דתניא במסכת
דף ו מעילה בפרק קדשי מזבח אלא תפקנו
כפפוחיכם בבהמ׳ובעוף וגו׳ פתח הכתוב
בחכילה וסיים בטומאה לומר כשיעור
טומאתן של מרבים טמאים כשיעור חכילתן
של כל המרבים דהא כולהו כייל להו בהאי קרא ובכל חסר תרומה וגומר
וכשיעור טומאתן נפקא לן בחומ׳ בקוד׳ מכן חומט תחילת בריייתו בפערמה
עכ לשון הקונטרים ואגב מרבים לא עיין בה ובהדיא משמע דתס דוקא
בשרצי טומאי דאחרי במטהורי דאחרי ביבר הכתוב רכתיב בסיפיה
דקרא חסר הבדלתי לכם לטמא ופרוך לומ׳ רכל שהו דהכא בבריית קמיירי
דבכל שהו מחייב משום בריית כדאחרינן בפרק קמא דחגיגה ובפרק כהן גדול בכזיר ובתמורה ובפרק גיד הנשה: **דף ג פס דף ו**

מבולהו שכן לא הותר מכללן תיתי בקל וחומר מחלב שהותר מכללו כרת בקל וחומר מותיר הא דנקט מותיר טפי מנזל ונניבה
וכתה נאחה מבתורה משום דמותיר לא עביד מעשה דומיא דפסח ומילה ומשום הכי לא נקט כמי הכך דלעיל דאיכא למיפרך שכן יש בהן מעשה
הג

שהרי עונשין אמור ולא פתח אהל מועד אזהרה
דכתיב השמר לך פן תעלה עולותיך מכאן דיבריס יב
ואילך בזביח׳ שהקדישן בשעת היתר הבמות
והקריבן בשעת איסור הבמות שנאמר למען ויקרא יז
אשר יביאו בני ישראל את זבחיהם אשר הם
זובחים זבחי׳ שהתרתי לך בבר על פני השדה
לומר לך הזובח בשעת איסור הבמות מעלה
עליו הכתוב כאילו הקריב על פני השדה
והביאום לה׳ זו מצות עשה לא תעשה מנין
תלמוד לומר ולא יזבחו עוד יכול יהא עונש
כרת תלמוד לומר חוקת עולם תהיה זאת סס
להם לדורותם זאת להם ולא אחרת להם
אלא אמר רבי אבין קל וחומר מה במקום
שלא ענש הזהיר מקו׳ שענש אינו דין שהזהיר
אמר ליה רבינא לרב אשי אם כן לא יאמר
להו בחלב ותיתי קל וחומ׳ בנבלה מה נבלה
שלא ענש הזהיר הלב שענש אינו דין שהזהיר
אתא לקמיה דרבא אמר ליה מנבלה נמי לא
אתיא דאיכ׳ למיפרך מה לנבלה שכן מטמא
משרצי טמאין מה לשרצי טמאים שמטמאין
במשהו משרצים טהורים מה לשרצי טהורים
שאיסורן במשהו מעלה וכלאי הכרם מה
לערלה וכלאי הכרם שכן אסורין בהנאה
משביעית מה לשביעית שכן תופסת דמיה
מתרומה שכן לא הותר מכללה מכולהו נמי
שכן לא הותרו מכללן אמר רבה אי קשיא
לי הא קשיא לי הא דתנן פסח ומילה מצות
עשה תיתי בקל וחומר ממותיר מה מותיר
שלא ענש הזהיר פסח ומילה שענש אינו דין
שהזהיר אמר רב אשי אמריתא לשמעתה
קמיה דרב כהנא ואמר לי ממותיר לא אתיא
דאיכא למיפרך מה למותיר שכן אין לו תקנ׳
תאמר פסח יש לו תקנה וכי מזהירין מן
הדין אפילו למאן דאמר עונשין מן הדין אין
מזהירין מן הדין אלא כדר׳ יוחנן דאמר אתיא
הבאה הבאה מה להלן לא ענש אלא אם
כן הזהיר אף כאן לא ענש אלא אם כן הזהיר

רבא

מהרי עונשין תאמר כלומר דמסתמא בהו מסתבי קרא לחסור והרי עונשין
תאמר כיון: תכיף ואילך כו׳ מכאן ואילך לענין אסר יבינו ונומר דמדכתיב
אסר הם זבחים מסתמא מהני עומדים ליזבח בבמה ומכאן ואילך והביאום
לה׳ כזובח בבמה אלא לא תעשה בהך דהקדימו בסיפא
תוס פוס היתר מכיון: תלמוד לומר ולא יזבחו עוד
מעתה מעכבין לסורין ועד עכשיו מותרין:
זאת לה עונש עשה ולא תעשה ולא תחרת
להם כרת: תקיש אלא עונש כגון בקדשי דיבריס יב
מקדישה בשעת היתר: הזהיר כדתמרן
כיון שעונש כשהוקדשו בשעת איסור:
אינו דין שהזהיר ולקמן פריך וכי מזהירין ויקרא יז
מן הדין: מפרכים ואם תאמר תיתי אזהרה
בחלב בקל וחומר מפרכים טתתין כגון
שעונה מרבים בשעתו טומאתן בכעדשה
אבל חלב בכזית: מפרכים טהורים שאין
מטמאין כגון כפרדע וכשלה שאין מטמאין
בשעתן לאכילה: בכעדשה כדתניא
בתעלה בגמרא דקדשי קדשים ולא תפקנו
את נפשותיכם בבהמה ובעוף וגו׳ פתח הכתוב סס
באכילה וסיים בטומאה לומר לך
כשיעור טומאתן של מרבים טמאים כשיעור
אכילתן על כל המרבים דהא כולהו כייל
להו בהאי קרא: ובכל חסר תרומה וגומ׳
וגומר וכשיעור טומאתן נפקא לן בחומ׳ בקוד׳ מכן חומט תחילת בריייתו בכעדשה:
מכן תופסת את דמיה בפיסודי כדתניא
במסכת סוכה קדם תהיה לכם מה קדם
הוסם את דמיו לף שביעית תופסת את
דמיה חלב הותר מכללו בחייב ובכולהו
נמי תיכה למיפרך הא פירכא ומשום הכי
חיפטריך חזהרה בחלב: ואי קשיא בהאי
דתייתיכא חזהרה לסחוטי חוץ בהאי קל
וחומר הא קשיא לי הא דתנן בפרק קמא
דכריתות דקתניא עלמים ושם כריתות
להתחייב עליהם חטאת וקתני והפסח
והמילה כרת עלהם על מנ׳ עשה היא בא׳
ואין חייבין חטאת על שנגתה דחטאת
תיכה בהם שלא על לאו וכרת כרתיב ביה
לא תעשה: תיתי בו חזהרה וקל וחומר כריתות ח ו
ממותר מתנו עד בקר: שים לו תקנה
בתעלומי פסח מצי: וכי מזהירין מן הדין
לעיל קאי דמייתי חזהרה לסחוטי חוץ מקל
וחומר: אפילו למ״ד בתסכת מכות עונשין
מן הדין קל וחומ׳ מודי דאין מזהירין מן הדין
דתניא בפרק קמא דמכות אין מ״ם יקח את
אחותו ונומר אין לי אלא בת אביו בת אמו
אחות מכין תלמוד לומר ערות אחותך גילה
ולא קל וחומר הוא למדתה אלא עונשין
מן הדין וכן לעכין חזהרת ערות אחותך
בת אביך ונומר: אין לי כו׳ עד שיהו
מזהירין מן הדין ואפילו תכאי בפ׳ בתרא
ואינה דומה להאי אחותו גילה דגבי
עונש לרבות ועונש דבת אביו ובת אמו
קסבר עונשין מן הדין ואלו אחותך היא
דגבי חזהרה דילפינן מינה אין מזהירין מן הדין לא אפנייה לרבות
אחריתי אחתי: הבאה הבאה מחיטה מהעלאה כתיב בסחיטה לא הבאתו
וכתיב בהעלאה לא יביאנו ונזירה פוה הוציא ומופנה היא לכך הרי היא
כמי שמפרש בה ואין זה מן הדין כקל וחומר מחרס דן מעכמו: הג

מסורת השס

הג דאמר רבי יונה אמר קרא אם תעלה עולותיך ואם תעשה איתקום מאי עבייתי להעלאה: מה העלאה לא עכום אלא אם כן הזהיר: תעכחן מוקטרי בפנים מהעלו בחוץ מחוטי פנים מהיו עומדים להקטירו בפנים והעלו בחוץ חייב כדתניא בהעלאה ואל פתח אהל מוער לא יביאנו ברחויין להביאן לפנים ולהעלותן הכתוב מדבר: מוקטרי חוץ מחוטי חוץ מעומדין ליקטר בחוץ ולא בפנים ואליהם תאמר זהו תחילת פרשה העלאה ומחוכה לפרשת מוחטי חוץ על הדיחעוכים דמעתני במוחטי חוץ: מאמר אחם העלו בחוץ חייב ועליהם קריב ואליה כתיב לפון קומיא הוא: הג אלא כדתנא רבי רבי ישמעאל ואליהם תאמר לערב פרשיות ו"ו מוסיף על עכין ראשון ומערב הפרשיות לו אחה מחוטי חוץ מהעלו בחוץ חייב: לומר כריתות בתור וקחשיב התם המעלה בחוץ: והיכן בה מכייבא למה לי ואמר רבי יוחנן אחם אחרן כולן בהעלם חחת חייב על כל אחת ואחת הא תניתי ניהו לחיוב: המעלה חיבורי בני והמעלה חיבורי חוץ דכיון דגמרת להו בהיקשא בגזיר' שוה הוה ליה כל חד וחד גוף עביר' וחייב על כל אחת ואחת אפילו בהעלם אחר: וניתני פלגים ושבע והא ליכא למימר שם העלאה קתני כי היכי דקא חשיב התחלל את השבת והעובד ע"ז בחרא ואף על גב דטובא חייבי חיכי דהכי מכיכו בכריתות ואקשינן עלה שבת ועל תנא חילוקין אלהן בתקומן דתנן בשבת שבת חבות מלאכות חשר ודע"ז תנייכא בסנהדרין אחר העובד ואחר המזבח ואחר המקטר ואחר המנסך לאכל הכי לא תנא בהדיא המעלה חיבורי בני והמעלה חיבורי חוץ ואף על גב דאיכא למאמע מפלוגתא דרבי יוסי הגלילי ורבנן בהדיא מיהא לא תנייהו בתריתי אלא בחדא והא דתנן בשבת חמשה חטאות הן וחייבין עליהן משום שבת ועל תנא חילוקין אלהן בתקומן דתנן בש

תיתי מבינייא אם כן לא יאמר בזריקה ותיתי מבינייא ותיתי משחיטה מה לשחיטה שכן נפסלת שלא לשם אוכלין בפסולי תיתי מהעלאה מה להעלאה שכן ישנה במנחה ותיתי מבינייא להבא כתיב קרא למיתר דלא אתא מבינייא אמר רבי אבהו שחט וזרק לרבורי ר' ישמעאל חייב אחת לרבורי רבי עקיבא חייב שנים אביי אמר אפילו לרבי ישמעאל מחייב שני להכי פלגינהו קרא שם תעלה שם תעשה שחט וזרק והעלה לרבורי הכל חייב שתי תנו רבנן במחנה יכול השוחט עולה לדרומו יהא חייב תל אל מחוץ למחנה יכול חוץ לשלש מחנות מנין אף במחנה לוויה תל במחנה אי במחנה יכול השוחט עולה בדרום יהא חייב תל או של מחוץ למחנה מה חוץ למחנה מיוחד שאין ראוי לשחיטת קדשים ולשחיטת כל זבח יצא דרום שאף שאין ראוי לשחיטת קדשי קדשים ראוי לשחיטת קדשי קלים אם עולא השוחט על גגו של היכל חיוהאיל ואין ראוי לשחיט כל זבח מתקיף לה רבא אם כן ניכתוב קרא שלמחוץ למחנה ולא בעי אל פתח אהל מועד אל פתח אהל מועד למה לי לאו למעוטי גגו ולרבא אם כן ניכתוב ש פתח אהל מועד ואל מחוץ למחנה למה לי לאו לאיתויי גגו אמר רב מרי לאיתויי בולה בפנים וצוארה בחוץ בחוץ אמאי קפיד רחמנא אשחיטה שחיטה בחוץ היא לאו לאיתויי בולה בחוץ וצוארה בפנים איתמר המעלה בזמן הזה ר' יוחנן אמר חייב ריש לקיש אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב קדושה ראשונ' קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא ריש לקיש אמר פטור קדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבא ממאי דבפלוגתא דרבי אליעזר ורבי יהושע דתנן אמר רבי אליעזר כשהיו בונין בהיכל היו עושים קלעים בהיכל קלעים בעזרות אלא שבהיכל בונין מבחוץ ובעזרה בונין מבפנים אמר רבי יהושע שמעתי שהיו מקריבין ואף על פי שאין בירת ואוכלין קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים קדשים קלים ומעשר שני אף על פי שאין חומה מפני שקדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא אמר לירה רבינא לרב אשי ממאי דכולי עלמא קדושה ראשונה קידשה לשעתה וקדשה לעתיד לבא ומר סבר דשמיע לירה קאמר וכי תימא קלעים לרבי אליעזר מנא לירה למה לי לצניעותא בעלמא איתמר המעלה ואין בו כזית ועצם כשלמו לכזית רבי יוחנן אמר חייב ריש לקיש אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב חיבורי עולין כעולין דמו בעי רבא המעלה

ראש

דף קף עמ' ב להכי כתיבה קרא דלא תיתי מבינייא תיתי על סוגיא זו דבפרק בתרא דמסיכן לשר יעלה עולה מה העלאה שהיא במר עבודה לף כל שהיא במר עבודה למעוטי קיתון ומקבל והיוצק והבולל והפותת והמולח כו':

יכול חוץ לכלם מחנות וכילף בזירה מה מפרים הנשרפים כדילפינן בהרובי בית דין בפרק בא דמר הדין ואפילו ריבה מופנה ילפינן בגלוי מילתא כיון דלא לשכחן מחוץ למחנה לא חוץ לכלם מחנות ולא בעי לא פתח אהל מועד רובע ורבע דריבוטריך לקמן למעוטי רובע וברבע ופרת חטאת וקדשי בדק הבית טוב פתח אהל מועד כתיבי:

הג ולרבא נכתוב רחמנ' ואל פתח אהל מחוץ למחנה ובמחנה למה לי וקא קשיא ליה לרבה למה לי לכתוב רחמנ' כלל מחוץ למחנה ובמחנה פי' הקונ'

דף ס המעלה בזמן הזה לעיל פירש בו' קדשים קדשי מזבח בפנים ופירש מע נקט הכא המעלה ולא נקט הכא:

ריש לקיש לקיש אמר פטור קדום דלעונ' כו' תימ' דלא פריך עליה מהכך

דף ב מתניות דפריך בפר' קמא דמגילה תמ' ל' יפתח דלמ' ממעתי מתקריבין בבית חונין ר' יוחנן אומר חייב חיבורי עולין כעולין דמו ואת למה ליה חיבורי הא ממעיכן ליה

דף כו לרבי יוחנן דאמר בפרק הקומץ רבה יש הקטר בפחות מכזית וכיון דחסיב הקטר בפנים מחייב בחוץ כדאמר לקמן גבי מוקטרי פנים מחסרו דחיובין עליו בחוץ כיון דבפנים הויא הקטרה דמהדרינן פוקעין ויש לומר הא דחסיב ליה לר' יוחנן הקטר היינו לענין מקטיר לחבירו ממלי

דף נח ואחכ ואע' דבפר' כל המנחות בחות מכה חסיב ליה הקטר גבי מחור ודבש דאמר' יש קומץ פחות מכזית ויש הקטרה פחות מכזית מלמי התם דיכתיב קרבו ועוד דבמחוטי חוץ מיפטר טפי כדדרשינן הכא על הכלם הוא חייב ואינו חייב על החסר ועוד דהא חיקקום מחסבות זו לזו לאכילת מזבח לאכילת אדם ומדחסיב על מנת להקטיר חוץ למקומו לא מיפסלא בפחות מכזית ממע מינה דמקטיר בחוץ לא מחייב בפחות מכזית: מחיטה

תיתי מבינייא מחיטה מריקה דכי פרכת מה לשחיטה מכן פוסלת מלא לכם תוכלין בפסח זריק תוכיח מה לזריק מכן חייב עליה מיתת מחיטה תוכיח וחזר הדין הכר הכוה מבהן מהן עבוד' וחייבין עליהן בחוץ לף תני תבינ' קיתיה וקבלה מהן עבודה ויתחייב עליהן בחוץ: לא כן דמיתי תוכח חור מבינייא לחייב בחוץ על עבודות מלינן מכורמות בפרקה ום להבינן במה הכר לא יאמר בזריקה ותיתי מבינייא מחיטה והעלאה: הב להכי כתבה קרא ולא לתיתי מבינייא למיתר דאע' דאתיא מבינייא לא תיתי מבינייא: מחט חזק בהעלם אחד לרבי ישמעאל נפקא ליה מדכתיב בעונם על מחיטה: תיכו חייב אלא אחת דאחר כרת ואחר לאו הוא לר' עקיבא נפקא ליה מאו זבח דכתיב גבי העלאה: חייב מתיס מעוז דמות מוחלקין: ופס תעלה ופס תעשה הזכיר העלייה לבדה והעלה כללן בעשייה אחת למימרא דלא מיחייב אכולהו אלא אחת פלגינהו קרא הוכיח העלאה מכלל מאר עשות למיתר דמיחייב עלה בחפי נפשה ואחר בחפי נפשייהו: מחט וזרק והעלאה לרבה בין לרבי ישמעאל בין לר' עקיבא: חייב מתיס לר' ישמעאל כיון דכולם בהעלם מיחייב בהעלאה אחת דאית לה קרא בהדיא ומחטה וזריקה אחת דאחר קרא נפקי ולר' עקיבא מחטה מיחייב אחת והעלאה וזריקה אחת ובהא לא פליגי אביי אדרבי אבהו דלאבי כמי לדבורי הכל חייב אחת אחת והעלאה אחת אחר יחט יחוץ למחנה: יכול עד שיחוט חוץ לכלם מחנות וכילף גם מפרים הנשרפים כדילפינן בהרובי בית דין בסנהדרין: תל ברומיה דקרא הוי ער במחנה: מי במחנה יכול אף במחנה מכיון אלא מקום מחיטתו כגון שחט עולה בדרום יהא חייב: תל מחוץ למחנה ובמחנה לפרושי דלא בעינן: חוץ לכלם מחנות אל פתח אהל מועד לא הבית למה לי: לאו למעוטי גגו אל היכל דהכי משמע אלא הביאו לפתח אוהל מועד יכא זה מהביאו למזרח: ופרכינן ולרב דפטר גגו דמשמע כל חללה אל עזרה ל פתח: כיכתוב ל פתח למעוטי גגו ולמעוטי עולה בדרום מהרי בחו ל פתח ומילף מפתח חיובא במחנה לויה אלא הביא אל פתח אהל מועד לפתח מחוץ למחנה ובמחנה לויה לאו לאיתויי גגו במחנה לפתח: והדר פתח מחוץ דלא תימא מבמחנה לימרבי נמי שחט עולה בדרום: תל מחוץ למידרש דבעינן מקום מליכו רחוי למחיטה מוס זבח ואל פתח לפתח אוהל מועד לא הביאו כדרך הביאתו קדשי בפנים: תל מבחוץ דלא חייב אלא מוס חוץ דחיכו רחוי למוס זבח ואל פתח למעוטי גגו דלא תרבייה כדרקחמרת מקו' מליכו רחוי למחיטה זבח כתוב קרא במחנה ואל מחוץ למחנ' על עולה בדרום פטור: חוץ לכלם מחנות אל פתח אהל מועד לא הביאו

מסורת השס

ריחם יונה על עולת העוף והעלו בחוץ: מלח לי פריש מצוה לחזור ולמולחו כדכתיב ולא תמצית מלח בריתך מלח העלה אף פסול ואינו מתקבל בפנים בעינן דכתיב ואל פתח אהל מועד לא יביאנו מעת הכופר ליקרב בפנים מכן קדם מקבלו אפי׳ מהופיתו אם חזר והכניסו והעלהו לא ירד כדאמרן במזבח מקדם הלן והיוצא כו׳: מחיטת לילה חיכא ביניהו לרבי מחט בהמה בלילה בפנים והעלה בחוץ פטור מלא היתה לה מעת הכופר דבמחיטת נפשה לרבי לעזר חייב מפרי הקדם מקבלו מאם עלה לא ירד: רבה אומר מקבלה בכלי חול חיכא ביניהו מעת הכופר ליכא קדם מקבלו חיכא דכל מפוסלו בקדם הקד׳ מקבלו כיון מנגע בו טימאוהו וחפי׳ הכי הדר אכיל ליה מיחייב ותה לי נטמא בעבר על ידו מה לי נטמא על ידי אחרים: כל היכא דנטמא גופו אל זה ואחר כך נטמא הבשר ונפילו על ידי אחרים מודה רבי יוסי הגלילי דחייב כדאמרן מה לי על ידו מה לי על ידי אחרים דטעמא דר׳ יוסי מפוס דאוק חיסור אל על חיסור הוא ואוק חיסור טומאת הגוף קדש: כי פליגי בנטמא בשר תחילה ונאסר על זה מפוס טומאת בשר אחרים חייבין עליו חטאת ואי הדר הגוף נטמא אית ליה לרבי יוסי אין חיסור טומאה הגוף אל חל על גב דאיסור כולל הוא דאיכא למימר: דמיגו דמיתסר בשאר התיכות טהורות: מפוס טומאת הגוף ניתסר מי בהך לא אמריכן הני מינו הילכך אין דאיכא טמא מאכל את הטהור לכאן דהתם טומאת הגוף קדיש: ורבנן סברי אמר מגו ואיסור כולל על איסור אחר דהא אמריכן אין איסור אל על איסור בשאר דקילא דאמרי אמריכן בפחיטת חולין בפרק גיד הנשה דרבי יוסי הגלילי לית ליה איסור אל על איסור אפילו על ידי כולל ובאיסור אמור אית ליה איסור אל על איסור קידושין דף עב כמאה איסור כולל גבי חוכל גיד הנשה על עולה דאוקימנא כרבי יוסי הגלילי דקתני חייב פתים: מתני׳ המוחט קדשי בחוץ לאכילת הדיוט חייב: והמעלה להדיוט פטור מפוס העלאת חוץ וחייב מפוס עובר ללילוס ואם הזיד בעבודת לילוס ומנג בהעלאת חוץ אינו מביא על מנגותו וטעמא מפרש בגמרא: פגים פחמו בגמרא מפרש לה: העלה וכודע לו וחזר והעלה מאותם בהמה עצמה ובגמרא מפרש פלוגתייהו: פיעלה לרגלים המזבח פיכר מזבח לפס כך ויעלה וטעמא מפרש בגמרא: גמ׳ דכתיב גה׳ ואל פתח אהל מועד לא יביאנו לעשות אותו לה׳ מכלל דבעומד לפס הכתוב מדבר בפחיטת חוץ כמי כתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה׳: אלא לומר לך שהיה עומד בפנים ופחטו לגלגל: מלמד שהיה עומד בפנים ופחטו בפנים: דהא כתיב הזהר ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר: למעוטי

ראש בן יונה שאין בו כזית ומלח משלימו לכזית מהו אמ׳ ליה רבא מפרזקיא לרב אשי לאו היינו פלוגתייהו דרבי יוחנן וריש לקיש תיבעי לרבי יוחנן ותיבעי לריש לקיש תיבעי לר׳ יוחנן עד כאן לא קאמר ר׳ יוחנן התם אלא עצם דמינא דבשר הוא אבל מלח דלאו מינא דבר יונה הוא לא תיבעי לריש לקיש עד כאן לא קאמר ריש לקיש התם אלא דאפריש מינה לאסוקי לא או דילמא לא שנא תיקו: ר׳ יוסי הגלילי אומ׳ כו׳: השיב ר׳ תחת ר׳ יוסי הגלילי מה לשוחט בפנים ומעלה בחוץ שלא היתה לו שעת הכושר השיב ר׳ אלעזר בר שמעון תחת רי הגלילי מה לשוחט בפנים ומעלה בחוץ שכן קודש מקבלו תאמר בשוחט בחוץ שאין קודש מקבלו מאי ביניהו אמר זעירי שחיטה איכ׳ ביניהו רבה אמר קבלה בכלי חול איכא ביניהו: טמא שאכל בין קודש כו׳: שפיר קאמרי ליה רבנן לר׳ יוסי הגלילי אמר רבא כל היכא דנטמ׳ טומאת הגוף ואחר כך נטמא בשר דכולי עלמ׳ לא פליגי דחייב שכן טומא׳ הגוף בכרת כי פליגי בשנטמא בשר ואוכל נטמא הגוף דרבנן סברי אמר מגו ורבי יוסי הגלילי סבר נהי דמינו לא אמר תיתי טומאת הגוף דחמירא ותחול על טומאת בשר אמ׳ רב אשי ממאי דטומאת הגוף חמור׳ דילמ׳ טומא׳ בשר חמור׳ שכן יש לה טהר׳ במקו׳: מתני׳ חומר בשחיטה מבעלייה ובעלייה מבשחיטה חומ׳ בשחיט׳ שהשוחט להדיוט חייב והמעלה להדיוט פטור חומר בעלייה שנים שאחזו בסכין ושחטו פטורי׳ אחזו באבר והעלו חייבין והעלה חגר והעלה וחזר והעלה חייב על כל עלייה דברי ר׳ ישמעאל ר׳ יוסי אומ׳ אינו חייב אלא אחת אינו חייב עד שיעלה לראש המזב׳ ר׳ ישמעאל אומר אפילו העלה על הסלעאו על האבן חייב: גמ׳ מאי שנא המעלה להדיוט דפטור דכתיב לה׳ בשחיטה נמי הכתיב לה׳ שאני התם דאמר קרא איש איש מבית ישראל נמי כתיב איש איש מיבעי לירה לשנים שאחזו בסכין ושחטו שפטורין שאני התם דאמר קרא ההיא אחד ולא שנים אי הכי גבי העלאה הא כתיב ההוא מיבעי לירה

שחיטה לילה חיכא ביניהו לכהורה רבי ורבי אלעזר בר׳ מתעון סברי כרבי מתעון דאמר בפרק המזבח מקדם בפחטה בלילה אם רף פד עלתה לא תרד דהסתם קדם מקבל ולא היתה לו מעת הכופר אבל לרבי יהודה דאמר אם עלתה תרד בין לרבי בן לרבי אלעזר בר׳ מתעון פחט בלילה בפנים והעלה בחוץ לא מיכפיא ליה לרבי יוסי הגלילי דפטור אלא אפילו לרבנן נמי פטור כדתוכח בפוף פירקין גבי הא דתנן רבי מתעון אומר כל פחייבין עליו בחוץ חייבין על כיוצא בו בפנים פהעלה בחוץ ומפרש זעירי גופיה פחיטת בהמה בלילה חיכא ביניהו והכי קאמר הטוחט בהמה בלילה בפנים והעלה בחוץ פטור פירש רחץ מתקבל בפנים כרבי יהודה דאם אמר עלה לא ירד פחט בחוץ והעלה בחוץ חייב אלמא דאפילו לרבנן דמחייבי פוחט בחוץ ומעלה בחוץ מודו בטוח׳ בלילה בפנים ומעלה בחוץ דפטור לרבי יהודה וקבת תימא זעירי ורבה לתרוי נקטי הכא פחיטת לילה וקבלה בכלי חול דהיינו כמו כספך דמה דלא הוי אלא לרבי מתעון דלר׳ יהודה תרוייהו ירדו הוה ליה למימר חיכא ביניהו כפחטה חוץ לזמנו וחוץ למקומו דלכולי עלמא לא ירד דהרי קדם מקבלו ולא היתה לו מעת הכופר ומאי לבא דנקטי רבה וזעירי בפוף פירקין גבי פ פלוגתא דרבי מתעון ורבנן פחיטת לילה וקבלה בכלי חול נקט נמי הכא ודייק לדקדק לרבי יהודה דאמר ביכא דמה אם עלה ירד הרי זורק מקבת דמי׳ בחוץ דחייב חף על גב דחוץ קדם מקבלו ומאי לרבי יהודה לא היה חייב והא דרבעינן מקדש לרבות הזורק דילמא בפחוטי חוץ ולא בפחוטי פנים מידי דהוה אפחיטת לילה בפוף פירקין אבל לרבי יוסי הגלילי דאמר כל פחייבין עליו כרת בפחיטת לילה אם תמצא לומר דרבי יוסי הגלילי דרבי יהודה סבר לה כמ׳ דאמר בפרק המזבח דם הנזרק על גב דחוץ מכפר ואפילו הכי פחיטת לילה בפנים חייב כרת ואפילו הכי לא מיכפיא ליה לרבי יוסי הגלילי אלא משום דסבר לה כרבי מתעון דאמר כל פחייבין עליו כרת בפחיטת לילה אם עלה לא ירד ואפילו הכי לא מיכפיא ליה לרבי יוסי הגלילי אלא משום דסבר לה כרבי יהודה דאמר פחיטת לילה בפנים פסולה

למעוטי שוגג אנוס ומוטעה אי הכי הני מיבעי
למעוטי אנוס שוגג ומוטעה תרי הוא כתיבי
ואלא לה למה לי להוציא שעיר המשתלח:
חומר בהעלאה כו': תנו רבנן איש איש לרבות
שנים שאחזו באבר והעלו חייבין שיכול והלא
דין הוא ומה השוחט להריוט שחייבין שנים
שאחזו בסכין ושחטו פטורין המעלה להריוט
שפטור אינו דין ששני שאחזו פטורין תלמוד
לומר איש איש דברי רבי ישמעאל רבי יוסי
אומר ההיא אחד ולא שנים אם כן מה תלמוד
לומר איש איש דברה תורה כלשון בני אדם
ורבי שמעון האי ההוא מיבעי ליה למעוטי שוגג
אנוס מוטעה ורבי יוסי מהוא ההוא ור' שמעון
הוא ההוא לא דריש ור' יוסי מדהא איש איש
דברה תורה כלשון בני אדם ההוא איש
איש נמי דברה תורה כלשון בני אדם ואלא
השוחט להריוט מנא ליה דחייב נפקא ליה
מדם יחשב לאיש ההוא דם שפך ואפילו
השוחט לאיש אמר ריש לקיש מחלוקת
בארבעה וחמשה איברי דמר סבר כי כתב
לעשות אותו על השלם הוא חייב ואינו חייב
על החסר אכל בהמה כתיב ומר סבר אבר
אבר כתי אבל אבר אחד דברי הכל אינו חייב
אלא אחת ורבי יוחנן אמר מחלוקת באבר
דמר סבר מוקטרי פנים שחסר והעלה בחוץ
חייב ומר סבר פטור אבל בארבעה וחמשה
איברין דברי הכל חייב על כל אבר ואבר
ופליג דעולא דאמ' עול' הכל מודי' ממוקטרי
פנים שחסרו והעלו בחוץ שחייב לא נחלקו
אלא במוקטרי פנים שחסרו והעלו בפנים
דמר סבר פטור ומר סבר חייב ופליג' דאבוה
דשמואל אלישנא קמא דעולא אמר אבוה
דשמואל כמאן מהדרינן פוקע' לנבי מזבח
כמאן דלא כרבי יוסי: ואינו חייב עד שיעלה
בו אמר רב הונא מאי טעמא דר' יוסי דכתיב
ויבן מזבח לה' אמר רבי יוחנן מאי טעמא דר'
שמעון דכתיב ויקח את גרי העזים ואת המנח
ויעלהו על הצור לה' ואידך נמי והכתיב ויבן
מזבח לה' ההוא גובהא בעלמא ואידך נמי הא
כתיב ויקח מנוח הוראת שעה היתה ואיבעית
אי היינו טעמא דרבי שמעון כדתניא רבי
שמעון אומר מזבח פתח אהל מועד ואי מזבח
בבמה לפיכך העלה על הסלע או על האבן
חייב בעי רבי יוסי בר חנינא קרן וכבש וריבוע מהו שיעכבו בבמה אמר ליה רבי
ירמיה תניא קרן וכבש וריבוע ויסוד מעכבין בבמה גדולה ואין מעכבין בבמה קטנה:
מתני'

למעוטי שוגג אנוס ומוטעה דהכי דרים בתלת כל ההוא דגבי וכבר למיפטר
בהווייתו וכדעתו ולא אנוס ולא שוגג מהילין ליה מוטעה על ידי אחרי: תרי
ההוא כתיב דם יחסב לאיש ההוא בפחיטה כתיב: תלת לה דכתיב גבי
פחיטה למה לי להוציא שעיר המשתלח דמשמע הרחוי לקרב לפס חייבין
עליו בחוץ ומחיבו עומד לפס הי' חייבין
עליו בחוץ ולקמן בפרק בתרא דרים לה
תנא דברייתא הכי ונלי בפחיטה והוא
הדין להעלאה דהא מיגמר גמירי מהדדי
כדלקמן לעבד פרסיות בר מהכך תרי
חומרי דמתניתין דמפרקי קרא בכולהו
בין לחובת בין לפטורא: תל ים ים
גבי העלאה ומוחטו פטורי כדלפיכך לעיל
דכתיב ההוא לכל גבי בהמה כתיב על
כל הבהמה הוא חייב ואינו חייב על
אבר אחד דילמך כולה חדא העלאה היא
לכל באבר אחד והקריבו לחנוך לאחר
מהקריב מאי החייבים דלעיל עליו לבדן
לפיכך הקריב פלס פטר ליה רבי יוסי הי
מפקע מעל הפס: וחזר והזיזו דברי
הכל העלאה אחד היא דהא אותו כתיב
פלס ולא חסר ורבי יוחנן אמר מחלוקת
באבר אחד ודכולי עלמא אותו לכל אבר
אבר כתיב: ומאן דמחייב סברי מוקטרי
פנים מחסרו והעלו בחוץ חייב דהא מהדרי'
פוקעין למזבח דהוו להו אבר ומי כתיב
אותו מחוטי למוקטרי חוץ כתיב: ומר
פטור דכפקא ליה מלא יביאנו כר ישמעאל:
לא כחלקו במוקטרי חוץ: מר סבר חייב
דכי כתיב אותו למעוטי פחות מכזית אחת
מאין הקטרה מלימה וכדרדים ליה לקמן:
פוקעין מפוקעין מעל הפס: תלת כרבי
יוסי דכיון דבפנים בני הקטרה נינהו ואף
על גב דחסרו בחוץ כמי מיחייב במוקטרי
פנים מחסרו והעלו בחוץ מלמא קסבר
הואיל דמזוהל כרבי יוסי מוקטרי פנים
מחסרו והעלו בחוץ פליג: ויבן נח מזבח
מלמא לפילו במת יחיד מהיכ בחוץ הינם
העלאה בלא מזבח על הסור בלא במין
מזבח לפס כך וקאי ליה העלאה: גובהה
בעלמא כדרך כל האדם פיהיה נח לפתפס
ולא לחובת מזבח: מזבח להל מופד פו'
הואי קרא דרים ליה רבי סמעון בהא הכי:
וזרק הכהן את הדם על מזבח ה' פתח
אהל מועד ולא מזבח בבמות יחיד בפעת
היתר הבמות וכפר המעלה בחוץ כתיב:
הב חייב יכא מיבעי ליה הכי קאמ': לפיכך
בפעת איסור הבמות העלה על גבי הסלע
או על גבי הארץ חייב: יכא מיבעי ליה
דכיון דאמ' לא מזבח בבמה בפעת הבמו'
קאי היינך יכא מיבעי ליה הכי קאמ' לפיכ'
הואיל ובבמה בפעת היתר הבמות הלא
הקטרה בפעת איסורו פס העלו על הסלע
חייב: קרן וכבש ויסו וריבוע הלכתא דמעכבי
במזבח המסכן בפרק קדסי קדסים מהו
מיעכבו בבמות יחיד בבמה גדולה אף
כוב ובבעין סהיו בתת ביבור וכל כבן
פילה ובית עולמים: מתני'

זבחים

שוגג אנוס ומוטעה קסת קסה אנוס למה לי קרא פטור דאנוס רחמי
פטריה ומעת היא אנוס פרט לאומר מותר ותימא למה לי קרא
למיפטריה מכרת כמזוה שוגג פמיטה בר קרבן ל"ד אמיכא אי לא מייתי
קרבן ליהוי בכרת דהא לאחר הבאת קרבן דוקא כתיב ונסלח לו:

והמעלה להריוט פטור פיר' בקונ' פטור מוקד אזרק

מסוס העלאת חוץ וחי' מסוס
עובר עיה ואם חזיר בעיה ושוגג בהעלאת
חוץ היכו מביא על שגגתו ותימא לאמי
יתחייב מעלה לחבירו מסוס מעלה בחוץ
כיון דמזיד בעיה לאו מב מידיעתו הוא
דאומר לאילוים אומר לכל התורה כולה
ובאכס דאק עצמו בקונט' דמעלה לחבירו
אין מייך לחייבו מפו עיה כיון דאי מתכוין
לפס עיה להוכי מעיר המסתלח היינו לאח'
הגדלה דקודס הגדלה מחייב אתרוייהו
כדאוכח פרק אלו מעירין:

דברה תורה כלפון בני אדם בפרק
הלו מליאות פירש לכל בהמה
כתיב לפיכך העלה כמה חיבריס זה אחר
זה היכו חייב הלה אחת לקמת מחייב
דאיתיה לכולה בהמה אחריני פטור
דכבר חסר דמה מהעלה הרי הוא כנאבר
ומר סבר לכל אבר ואבר אבל אבר אחד
מהעלה לאחת לכולי עלמא לא מיחייב
הלא אחת ומיחייב אזית קמת ורבי יוחנן
מחלוקת באבר אחד דמר סבר מוקטרי
פנים מחסרו והעלו בחוץ חייב וכי כתיב
לעשות אותו אמחוטי חוץ אבל לא אמחוטי
פנים דהא מהדרי' פוקעין לבמה ומר סבר פטור
דרבי אמעון דלעיל ואבאבר הלא מהדרינן
פוקעין לכולי עלמא ואם תאמר מאי טעמ'
לא מחייב אזית פני נהי הלא מהדרינן
פוקעין מכל מקום אם מחתך אבר אחד
לכמה זיתים חייב להעלות את כולן אם
כן הקטר היה ואמאי לא מחייב עלה בחו'
ול"ל דהא מחייב להקטיר הכל לאו מסוס
דתיהוי חסובה הקטרה בחצי אבר הלא
מסוס דכולה אחת הקטרה היא וכיון
דהתחיל בה גומר אבל אי מהדרי' פוקעין
מחסרה ונקטרה מאי מזה יש ללמוד
דאחסיבא הקטרה בחצי אבר וכן כר' סיטה
זו ובקונטרס פירש בעיה:

לא נחלקו אלא במוקטרי חוץ מחסרו
והעלו בחוץ מר סבר חייב פירש
בקונ' וכי כתיב אותו למעוטי פחות מכזית
אתה מאין הקטרה מלימה וכדדרים לקמן
ואם תאמר ואמאי טעמא בעי קרא למעוטי
פחות מכזית היכן מביאו מחייבה תורה
בחצי סיעור וחצי אזית חצי סיעור הוא הלא
מביאו הקטרה להתחייב בפחות מכזית
לא לענין מחסבה ואנו רבר אלא אדוקי נבי
מזבח ודבם דחייב בפחות מכזית למאן
דאית לי' מכח קרא ולי דאמ' כיון דמהדרי'
פוקעין פחות מכזית הוה אמיכא דמיחייב
בחוץ אי לאו דכתב אותו:

במאן מהדרי' פוקעין כו' הא דאמחייבי'
ברים פירקין לר' עקיבא מוקטרי
פנים מחסרו והקריבו בחוץ היינו דוקא
כגון שיעורי או חיברי עולה מחסרו הלא
מפקלי בהכי לבר מכחה מחסרה וקטרת
ולבו' מחסרו דמיפקלי מחמת חסרון פטו'
כדתנן וכולן מחסרו כל סהו והקריבו בחו'
פטור וגבי עולה קתני המעלה עולה כזית
מכטרפין לכזית ולהעלות בחוץ ולחייב
עליהן מסוס פיגול נותר וטמא ושיעורין של החיובין בחוץ חייב ומסמע בגמרא דפניתוקרו מיירי דקתני בברייתא עולה ושיעורין של פלחים ושיעוריהן
לא ומוקי

מתני׳ אחד קדשים פסולין שהיה פסולן בקדש הוחיל ובפנים הם עלו לו ירדו מתקבל בפני קריבת ביה: וחייבין עליהן בחוץ כדילוף בגמ׳:

גמ׳ ואימורי קדשי כבשי עצרת הלכו׳ של מנחת נסכים מיהת כליל ורחויה להעלותה בקומץ מנחת ישראל חבל לאמירי מנחת

מתני׳ אחד קדשים כשרין ואחד קדשים פסולין שהיה פסולן בקודש והקריבו בחוץ חייב המעלה כזית מן העולה ומן האימורין בחוץ חייב: גמ׳ תנו רבנן אשר יעלה עולה או זבח אין לי אלא עולה מניין לרבות אימורי אשם ואימורי חטאת ואימורי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים תל זבח מנין לרבות הקומץ והלבונה והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח והמנסך שלשת לוגין יין ושלשת לוגין מים תלמוד לומר ואל פתח אהל מועד לא יביאנו כל הבא לאהל מועד חייבין עליו בחוץ ואין לי אלא קדשים כשרים מנין לרבות פסולין כגון הלן והיוצא והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקיבלו פסולי׳ וזרקו את דמו והניתנין למט׳ שנתנן למעלה והניתנין למעלה שנותנן למטה והניתנין בחוץ שנתנן בפנים והניתנין בפנים שנתנן בחוץ ופסח וחטאת שנתן שלא לשמן מנין תלמוד לומר לא יביאנו לעשות כל המתקבל בפתח אהל מועד חייבין עליו בחוץ: המעלה כזית מן העולה כו׳ עולה ואימוריהן אין שלמים ואימוריהן לא תינח להא דתנו רבנן עולה ואימוריהן מצטרפין לכזית להעלותו לחוץ ולחייב עליהן משום פיגול נותר וטמא בשלמא העלאה עולה דכליל אין שלמים לא אלא פיגול ונותר מאי טעמא והא דתנן כל הפיגולין מצטרפין וכל הנותרין מצטרפין קשיא פיגול אפיגול קשיא נותר אנותר פיגול אפיגול לא קשיא כאן בפיגול כאן במחשבת פיגול נותר אנותר לא קשי׳ כאן בנות׳ כאן בשניותרו שלא נזר׳ הרם ומני ר׳ יהושע היא דתניא ר׳ יהושע אומר כל הזבחים שבתור׳ שנשתייר בהן כזית בשר וכזית

לה ומוקי לה בניתותרו וכרבי יהושע וקבת תימא קומץ ולבונה תימי לה מחייב עלייהו בחוץ כשחסרו כהי דמיפסלי לכתחילה מכל מקום מיקבלין הן בפנים דהם עלו לו ירדו דהוה ליה פסולו בקדש כשחסר בין קמיצה להקטרה ולמאן דחשיב במנחות פרק קמץ חסרון בבעל מום כיחה וים יף ס

לומר דחפילו תמצא לומ׳ דהם עלה לה ירד מכל מקום סברה הוה למעוטיה מדכתיב חותו על המלם הוה חייב ואינו חייב על החסר כיון דלכתחילה לא יעלה ובריך לרקרק לי מהדרינן פוקמין דידהו ובפרק המזבח מקדם ליכא כמה קרני לרבן יף פב גמליאל מהיל העולה על מוקדה ולחידך מחסר תחכל החם ועוד דדרשינן ועמית עולותיך הבשר והדם עיכולי עולה חתה מחזיר ואי חתה מחזיר עיכולי בידי׳ ועמתו מעמע הא בשר דומיא דגידים ועצמות מהדרינן חפילו במקצת ותימא לי מליג עליה רבי יוסי:

מנחת כהנים ומנחת כהן מעיח הא דפלגינהו מעוס דמנחת כהני׳ בהא עסרון ומנחת כהן מעיח חכי עסרון ותימא דלא תני מנחת נסכי׳ עלה ואימורי׳ מצטרפין לכזית ולחייב עליה מעוס פיגול כותר וטמא במסכת מעילה פ׳ קדשי מזבח דף יו תנן חמשה דברי׳ בעולה מצטרפין זה עם זה הבשר והחלב והסולת והיין והשמן ומשה בתורה דאינה לעס ותימא לענין מאי קאמר לי לענין מעילה הא תנא ליה ריבוי קדשי מזבח מצטרפין זה עם זה למעילה כו׳ ועוד דתודה אין בה מעילה כי הס לאחר זריקה באימורין אבל בלחם לא ואי לא יתחייב בחוץ הא לא תני בסמוכין אלא עולה ואימורין אבל חמשה דברים לא דאף על גב דמחייבי בחוץ כדדרים לעיל מקדה הכי מילי בפני עצמו אבל חיצטרפי לא ועוד דלא מחייב בחוץ אלחם שבתודה ועוד חלב ויין היאך מצטרפין והא אין מיעורן סוה אלא בכזית וזה בפלפת לוגין ואי לענין לזרוק עליהם הדם הא אין ובתוכן חפילו כולה קיימא לן תרוך ואי לענין מחסבת פיגול אין לכולה והקטר׳ מצטרפי׳ וכרי׳ דמיירי לענין לכולה דמחייב האוכל מעו׳ פיגול נותר וטמא ואי מריעה דקתני קדשי מזבח מצטרפין הוה לחיב בחי׳ קמ׳ מעמע לן חפילו בכמה מינין ועוד תנהו למעוטי דאין דם חייבין עליו מעוס פיגול ועוד חמעיטן דחל פיגול להכך דבריס חמשה וסמה וכריך לומר דאתיא כר׳ מאיר דתנן לעיל בפרק בית שמאי דברים שאין חייבין עליהם מעוס פיגול מכחת נכנים והנפכים הבאין בכלי עצמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הבאים עם הבהמה ובהקומץ אוכלו תנן כמי חזבח מפגל את הנפכים מעקדם בכלי דברי ר׳ מאיר והא דחלב ויין מצטרפין אף ע״ג דחלב בכזית ומעקרן ברביעית הכי מילי בעתייה אבל דרך אכילה מסרה פתו ביין מיעודו ברביעית ונקט תימא מאי תיריין דנקט חמש דברים בעולה הא בשלמים כמי מצטרפין לחייב מעוס פיגול ויש לומר דנקט עולה מעוס דחיירי כמי בתעילה אף על גב דבתודה לא חתריכן במעילה:

כל הפיגולין מצטרפין תימא דלא מייתי מריעה דקתני קדשי מזבח מצטרפין לפיגול ויש לומר דהוה מוקמיץ לה בעולה דהא תני כמי מעולה אבל הך מסמע טפי:

וכל הנותרות מצטרפין תימ׳ דלא תני כל הטמאות מצטרפין ול׳ דהוה מסמע לפי ערך ונבלה ובסר המת והכהו לה מצטרפין כדתנן התם:

כאן

וכזית חלב זורק את הדם חצי זית בשר וחצי זית חלב אינו זורק את הדם ובעולה חצי זית בש׳ וחצי זית חלב זורק את הדם מפני שכולה כליל ומנחה אפילו כולה קומצת לא יזרק:

מתני׳ הקומץ והלבונה והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שהקריבו מאחד מהן כזית בחוץ חייב ר׳ אלעזר פוטר עד שיקריב את כולן וכולן שהקריב בפנים ושייר מהן כזית והקריבו בחוץ חייב וכולן שחסרוה כל שהו והקריבו בחוץ פטור המקריב קדשים ואימורים בחוץ חייב:

גמ׳ תנו רבנן המקטיר כזית בחוץ חייב חצי פרס בפנים פטור פטור סד אמאי הקטר היא אמר רבי זירא אמר רב חסדא אמר רב ירמיה בר אבא אמ׳ רב מאי פטור ציבור אמר רבי זירא אי קשיא לי הא קשיא לי הא דאמר רב עלה בהא אפילו רבי אליעזר מודה דהא רבי אליעזר לאו הקטרה היא קאמר אמר רבא בהקטרה דהיכל דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי בהקטרה דפנים דמר סבר מלא חפניו דווקא ומ״ס מלא חפניו לאו דווקא אלא אביי והא כי קא כתיבה חוקה בהקטרה דפנים הוא דכתיב אלא אמר אביי בהקטרה בפנים כ׳׳ע לא פליגי כ״פ בהקטרה דהיכל מ״ס ילפינן פנים מחוץ ומ״ס לא ילפינן אמר רבא השתא חוץ מחוץ לא ילפינן רבנן פנים מחוץ מיבעיא מאי היא דתניא יכול המעלה פחות מכזית קומץ ופחות מכזית אימורין והמנסך פחות משלשת לוגין יין מג׳ לוגין מים יהא חייב תלמוד לומר לעשות על השלם חייב ואינו חייב על החסר והא פחו׳ משלשת לוגין דאית בהו כמ״ה זיתים ולא ילפינן רבנן חוץ מחוץ אלא

כאן בפכיתותרו מלא מר׳ הדס ומכי ר׳ יהושע היא גרס׳ לה במעילה

דף יד בפרק קדשי מזבח מלא חימת עולה וחימוריס מכטרפין זה עם זה לכזית לזרוק עליהם את הדם ומלן קתני לה ר׳ יהושע ובירסא דמעתין כמי ום לייפב דהכי כמי קאמר וקמה ליפכח דבריית׳ דקתני ולחייב עליהם את הדם מפוס פיגול כותר וטמא וים לות׳ דפכיתותרו כזי׳ מעולה וחימורין דמעי׳ דזריקה מעלייתא היא לחיוביו מפוס פיגול כותר וטמא דקרבו מתירין קריבה ביה והפתח לן כריבי להא דקאמר הכא פיגול חפיגול לן קמיל כאן בפיגול כאן במחשב׳ פיגו׳ דבפיכוויית דכיתותרו מתרבי

גה זה סם תרוייהו פיגול וכותר ובמסכת מעילה לת גרס׳ ליה וים מוחקין טמ׳ מן הבריית׳ מפו׳ דמטמ׳ לן מפני מידי אבל לפי מה מפירש׳ כיתא דכולהו מיתרבי ופ״ה גרס׳ ליה דחי לן גרס׳ ליה הא דקאמ׳ התם במעילה תכיכא להא דתנו רבנן מנ׳ לי׳ הא דקתני בבריית׳ דמכטרפין לעכין לכילה וחימת פיגול חפיגול לן קמי׳ כאן בפיגול כאן במחשב׳ פיגול וכותר לכותר לן קמיל כאן בכותר כאן בפכיתותרו וחייבי להכטרף לעכין להכפיר הקרבן ולזרוק עליהם את הדם אבל לאכילה לת מכטרפין אבל מכיו׳ דתני טמא על ברחין לעכין לכילה קאמר ד׳ דמכטרפין והייכו תכיכא להא דתנו רבנן:

ומר קבר מלא חפניו לאו דווקא חימת למה לי למימר לאו דווקא חפילו יהא דווקא הוו מחייבי רבנן לכזית מכנו בחוץ מידי׳ דהוה לקומץ וכמו כן ק׳ בכמו׳ למה לי למימר דכבני רבנן קביעות דמכנו לאו כלו׳ היו וים לומר דעד כאן לת מחייבי רבנן בקומץ אלא מפוס דחמיב להתפגל על מכת להקטיר כזית מקומצה בחוץ הילכך תפיבת כמי הקטרה לחייב לכזית מכנו בחוץ:

ומנחת כהנים ומנחת כהן מפיח לקמ׳ על גב אלא מייך בהס פיגול כיון דמנחה כיכהו ומכיכו המנחה דכזית כמי תפיבת הקטרה מס מנחה לת׳ הי׳ לבל קטרת לת לפכחת דחמיב הקטרה בכזית אלא מייך ביה פיגול ועוד דהה לת׳ רבי יוסי דחין פיגול אלא בדבר שהוא על מזבח החיכון הילכך הת דמחייבי רבנן בקטרת בכזית על כרחין מפוס דמלא חפניו לאו דווקא וקביעות לאו כלום היא דקביעיכן במכה למאי דחמיקנא למאי דקביעיכהו במכה הוי לבוכה דמתני׳ מיעור מלא לפטור בחוץ לרבי אלעזר הואיל וקביעיכהו במכה לבל בחסרו מודו ליה ומפיק בחסרו מבפכים ותימא מאי קא מפמ׳ לן תכייב׳ וכולהו מחסרו כל שהו כו׳ וכל הפחו׳ היינו חסרו מבפכים לאמר שמואל כשהפכן וכי תימא מאי קמ״ל סד״א דאין דרך הקטרה בכך:

מן

חו כזית חלב דכתיב וזרק הכהן את הדם וגומר והקטיר החלב חף על פי פאין בשר זורק עליו את הדם והכי מפ׳ במנחות בהקומץ רבה: ובמנחה מאי עבידתה מאי זריקת דם ליכא במנחה מכחת נסכים מבלה עם הזבח ואבר בשר הזבח והמנחה קיימת לא תזרוק את הדם בשביל שלאו גופא דזיבחא הוא: מתני׳ הלבונה של מנחה והקטרת מבבל יום פרס מחרית ופרס בין הערבים מהקטיר כזית מהן בחוץ חייב קסבר כי כתיב לותו על המלם הוא חייב ואינו חייב על החסר מפיעור הקטרה כתיב והייכו כזית: ורבי אלעזר כמי מדלה פליג תרים גבי עולה לותו הכי כמי דרים ליה מפיעור הקטר כרבכן ואיכו עולה דלא מיפקלה בחיסרון דכל עצמה בדם תלויה כפרת׳ חייב בכזית חבל בהני פליגי דקא סבר קומץ כולה הייכו פיעור הקטרתו: חף בפני׳ דהה מיפקל בחיסרון וכן כולם מבולם מתירין הם כל זמן שלא קרבו כולם לא הויא הקטרה לבתת בעלים ידי חובתן ורבכן בהכי כמי הויא הקטרתן בכזית היכא דכולו קיים ולא חסרו קודם הקטרה ותכן הקטיר קומצה פעמי׳ כמירים הילכך הקטרה היא: וכולן שהקריבו בפני׳ ומיירי מהן כו׳ חייב מהרי בזה גמר׳ הקטרתן ורבי אלעזר כמי כי דרים ליה ומיעור הקטר׳ בכזית היכא דכבני׳ הויא הקטרה במיר׳ וכל מחסרו כל מהו קודם הקטרה על ידי חיבור או מריפה כפלו בחסרון כדאמר במנחו׳ מן המנחה פרט לחסרה היא ומחסר קומצה והאי וכולן לאו הלבונה קאי דהה מיפלג פליגי בה במנחות בפר׳ קמח בלבונה מחסרה דלר׳ יהודה כמירה חפילו עמדה על קורט אחד ולרבי מתעון בפני קרטין ואי הלבונה כמי קאי מיירי מחסרה מפיעור הכמירה לאמר כדאית ליה ולאמר כדאית ליה: והקריבו בחוץ פטור וחוזיל ומתקבלי בפכים:

גמ׳ חצי פרס בפכים לא חצי פלס נקט דהוה הדין לכזית אלא פחו׳ מכפיעור הכסר מכותה נקט קא סלקא דעתך מאי פטור פטור זר דאי בזרות קאמ׳ מאי סייך למימר בפני׳ ואתאי פטור הא הקטר׳ היא דהה דקתחייב עלה בחוץ: מאי פטור משום כבור דיכתו ידי חובתן דכזית הויא הקטר׳ בהא חפילו ר׳ אלעזר מודי ואף עג דעלית במתני׳ לבחוץ מודי הוא להאי תכא בהאי סיפא דפטור כיבור וקסיק לי עלה לאתאי מודי והא רבי אלעזר

לאו הקטרה היא קאמר מדפטר עלה בחוץ אמר אביי בהקטרה דהיכל מבבל יום אלא כאמר בו מיעור והאי פרס מיעור דרבכן הוא: מודה רבי אלעזר דבכזית הויא הקטרה לחייב עליה בחוץ ולהוכיח כיבור ידי חובתן בפכים ומתני׳ כולה ריפא וסיפא דברי הכל היא ובהקטרה בהיכל מיירי: כי פליגי במתני׳ בהקטרה דיוס הכיפורי׳ דלפכים ולפכים מנחתי בה מיעור אלא חפיכו דווקא ובבת אחת הילכך בחוץ כמי לא מיחייב אלא מלמה: והא כי כתיבה חוקה בפכים כתיבה כדכתיב והיתה זאת להם לחוקת עולם לכפר וגומר: דבריס מלין כעמין אחת בפכים וחוקה עיכובא הוא: הכ׳ אלא אמר אביי בהקטרה דפכים דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי בהקטרה דחוץ: אביי כמי כרבה מתרץ לה דבריית׳ דמודי בה רבי אלעזר בהקטרה דהיכל ומתני׳ בהקטרה דפכים ומיהו לא קשיא דרבה דאמר לרבכן אלא דכולי עלמא מלא חפכיו דווקא: ובפכים דכולי עלמא לא פליגי דמלמה בעיכן: כי פליגי כגון מהקטיר כזית מן הקטרת אל חפכיו פכים כמו בחוץ: אבל ילפינן פכים מחוץ ילפינן קטרת אל היכל אבל מה הקטרת אל היכל בבמה בחוץ בכזית: אף הקטרה אלפכים חייבין עליה בבמה בכזית ואף על גב דבדוכתיה לא הויא הקטרה הואיל ובהיכל הויא הקטרה: ורבי אלעזר אבר לא ילפינן פכים מחוץ הקטרה דהיכל הוא דמיחייב עלה בחוץ בכזית דהה ברוכתה בהכי תפיבת אבל הקטרת פכים לא מיחייב עלה בחוץ בכזית הויא הקטרה היא: הפתח חוץ מחוץ כגון ניסוך היין מהוא אל המזבח החיכון לא ילפינן רבנן מהקטר חלבים מהוא על המזבח החיכון לחייב: על פחות מאלמה לוגין בחוץ אף על פי שים מס כמה זיתים ובבל הקטרות אל מזבח החיכון הקטרה היא הואיל ובבי ניסוך מיעורא חחריכא הוא לא מחייב עליה אלא בכמיעור פכים מחוץ לחייב על קטרת אלפכים ולפכים בבמה בחוץ ילפינן מהקטרה דהיכל: פחות מכזית קומץ על כרחך רבנן היא דאי רבי אלעזר חפילו מכזית לא מיחייב דהה אמר עד שיקריב את כולן:

אלא

חלת חמר רבא כגון דקבעינהו במכח למעלם מתניתין ובריישא בהקטרה דהיכל הויא הקטרה ברוכתא בכזית ומעלם הכי קתני לה בבריישא חייב ורבי אלעזר מודה בה כדרב ופלוגתא דמתניתין כגון דקבעיה דכולה חלי עלם במכח: וקסבר רבי אלעזר דמכח מילתא היא הואיל ונתן חלי עלם בכלי הקטרת היכל קבעי מכח ואי חסיר כל שהו מיפסל הילכך בחוץ לא מיחייב עד שיקריב את כולו: ורבנן סברי קביעות דמכח לאו כלו היא קבע עשה לגבי דהוה חלי הסיא לגבאי פר ונתכן בכלי ומעך ורבע מתן והקריבן בחוץ חייב שהרי דחויין בפנים לגיל פטור דבציר מעלמת לגבן לא חזו בפנים: רב אשי אמר לעולם כדתרצת לבני דבהקטרה דהקטרה על פנים בחוץ פליגי ובמילף פני מזבח ודקא קשיא לך הסתם חוץ מחוץ לא ילפי רבנן כו' לא ילפי ניסוך מהקטר' לא ילפי ורבע על פנים מקטרת על היכל לא ילפי ורבע דפנים מחוץ חסרון דחוץ הוסיף עליהם בחוץ וחסרון לחיוב עשיה חיסרון: ושם העלה את המעוייר בחוץ פטור לא לא עשיה חיסרון וחייב לרבנן כולו כולו קיים ה' חיפסיל ליה ותפילו הכי מיחייב עליה בחוץ ושם לי יוצא ושם לי חיסרון עד שיקריב כולו תלמוד כולה בעינן: מדרבי אלעזר פשיט מר בתמי' ר' אלעזר לפי' בכולו קיים כמי פטר ולכן לרבנן מיבעי לן דמיחייבי בכולו קיים ומודו בשחסר בפני': המעלה קדשי ולימוריהן מהקרי הבשר והלימורין מחוברין בו חייב משום לימורין: והלחכה מהבשר היכ' רלוי להקטרה: חוכין בן לימורין למערכה ודכוותיה בפני לא העלוה היא דרחמנא חמר על העניש חמר על הסם וקסבר דמתני' רבי יוסי היא דחמר חינו חייב עד שיעלה לרחם המזבח: להקטרת פנים בפהבכן החלבים למטה: מתני' מנח' פלה נקמ' לה חזי לפני' הילכך המקריבה בחוץ פוטר: קמיכה וחזר וקומצה לתוכה והקריבה בחוץ חייב עכשות דף יג משיצא בה בפנים כסיר' כדתנן דהקומץ נתעבד קומצה בפיריה לא יקטיר נחש הקטיר עולת לבעלים: גמ' וניבטלוס פירים לוקמה ברובה והוי כמאן דליתיה ולא מיחייב עליה ובמנחות מני פרכינן לה גבי הקטרת פנים: נחמר הקטרה בקומץ וקומץ והקטיר: ונחמר הקטרה בפירי לא תקטירו ממנו חמי לה' כל ממנו לחיסים הוי הוה בבל תקטירו דהויכו פירייס: חן קומץ מבטל קומ' ואפי' רבה עליו כדחמרי' בהקומץ דבה ולקח מדס הפר ומה' הפעי' הדבר ידוע מדס הפר מרוב' מדס הפעיל מכחן למעלין פחן מבטלין זה חת זה:

מתני' הקומץ והלבונה של מנחה כדבה פניהס מתירין חת פיריה לאכילה הילכך רבי אלעזר פטור דבעי הקטרה כל המתיר חחר בפנים תחילה ואחר כך הפני בחוץ חייב מזה נמר ובו הכל תלוי: פני בזיכי לבונה מתירין לחם הפנים דכתיב והיתה ללחם לאזכרה ונחמר כחן לאזכרה ונחמר להלן לאזכרה מה להלן קומץ מתיר חת הלחם ובפירי מנחה כתיב יאכלו חהרן ובניו קדם קדמים מלמד ה' חן לנו אלא לאחר מקנות החיסים מהו מיתיר כנגדו בפיריס הקטיר קומץ לבדו על מנת להתיר חכי הפיריס ובורר לחלקן: גמ' מהו לאוכלן מיפרח פרי פלגא לגמרי: או לקלופי מקלים לחיפרח דכולהו פיריס וקומץ ולבונ' תרוייהו חכולהו פיריס דמו וכי מקטיר לחד מקלים ליה חיפורייהו ומיהו לא חיפתרו חידי מיכייהו לגמרי פלוגתא דרבי מחיר ורבנן במנחות בהקומץ זוטא: מפגלין בחכי מתיר פיגול בקומץ ובלבונה מהקטיר קומץ על מנת לאכול כזית מן הפיריס חוץ לזמנו פיגול: מיפרי פרי דחי כי מקטיר ליה בפתיקה לא פרי כזית מיכייהו לגמרי היכי הויא מחשבה בההוא זית הא דומיא דזריקה בעינן דפרי לגמרי: לא מיפרי פרי כו' כלומר דילמא לא הא ולא הא ואיכי פשיטא ליה לרבי יפחק נפחה דהו הא או הא עביד הלא אליבא דרבי אלעזר קמיבעיא דחמר לא מיחייב לחודיה בחוץ ומעם הכי מפקרא ליה לרבי יפחק דילמא לא פרי: רבי אלעזר כרבנן ס"ל ולא פרי: ולא מיקלם למען קופיא הוא חלמי פשיטא ליה אליבא דהו הא או הא ור' אלעזר מדקחמר לאו הקטרה הוא כרבנן דפליגי עליה דרבי מתיר פבירא ליה הלא אליבא דרבי אלעזר מדקחמר לאו הקטרה הוא בפנים וקא מיבעי לי למחי הילכתא הויא הקבורה לחיפרי פלגא או לחקלופי ואכא ליכא לחיפסל מדמחייבי עלה בחוץ: מעם מיכא מיפרח פרי דחי כמי לחקלופי חתיא הויא הקטרה לחיובי בחוץ עלה: מתני' הזורק מקצת דם כנגד מקצת הפנימיות מכל מתכוחיהן מעכבות:

חייב

אלא אמר רבא כגון דקבעינהו שני חצאי פרס במנא מר סבר קביעות מנא מילתא היא ומר סבר לאו מילת' היא אמר רבא השתא למאן דאמר קביעתא דמנא ולא כלו הוא קבע ששה לפר ומשך מהן ארבעה והקריבן בחוץ חייב שראויין לכבש חסרו כל שהו והקריבן בחוץ פטור רב אשי אמר ניסוך מהקטרה לא ילפי רבנן אף על גב דחוץ מחוץ לא ילפי הקטרה מהקטר' ילפי אף על גב דחוץ מפנים: וכולן שהקריבן: איבעיא להו חסרון דחוץ שמיה חסרון או לא שמיה חסרון מי אמרי' כיון דנפק איפסלו להו מה לי חסר מה לי יתר או דילמ' יוצא דאיתיה בעיניה אין דליתיה בעיניה לא אמר אביי תא שמע אלעזר פוטר עד שיקרב את כולן אמ' ליה רבה בר רב חנן לאביי מדר' אלעזר פשיט מר אמר ליה בפירוש שמיע לי מיניה דרב עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר אלא דאיתיה בעינייה אבל בחסרון מודו ליה לאו דחסר בחוץ לא דחסר בפנים תא שמע וכולן שחסרו והקריבן בחוץ פטור לאו דחסר בחוץ לא דחסר בפנים: המקריב קדשים: אמאי והאיכא חציצה אמר שמואל בשהפכן ורבי יוחנן אמר אפילו תימא שלא הפכן והא מני רבי שמעון היא דאמר אפילו העלה על הסלע חייב רב אמר מין במינו אינו חוצץ: מתני' מנחה שלא נקמצה והקריבו בחוץ פטור קמצה וחזר לתוכה והקריבו בחוץ חייב: גמ' ואמאי ליבטלי שירים לקומץ אמר רבי זירא נאמרה הקטרה בקומץ ונאמרה הקטרה בשירי מה הקטרת קומץ אין קומץ מבטל חבירו אף הקטרת שיריים אין שירים מבטלין קומץ: מתני' הקומץ והלבונה שהקריב את אחר מהן בחוץ חייב רבי אליעזר פוטר עד שיקריב את השני אחר בפנים ואחר בחוץ חייב שני בזיכי לבונה שהקריב את אחד מהם בחוץ חייב ר' אליעזר פוטר עד שיקריב את השני אחד בפנים ואחד בחוץ חייב: גמ' בעי רבי יצחק נפחא קומץ מהו להתיר כנגדו בשיריים מישרא שרי או קלושי מיקלש אליבא דמאן אי אליבא דרבי מאיר דאמר מפגלין בחצי מתיר משרא שרי אי אליבא דרבנן דאמרי אין מפגלין בחצי מתיר לא מישרא שרי ולא מקלש קלוש אלא אליבא דרבי אליעזר ר' אליעזר כרבנן סבירא ליה דאמר אין מפגלין בחצי מתיר אפילו אליבא דרבנן דהכא מאי מישרא שרי או קלוש מקלש תיקו: מתני' הזורק מקצת דם בחוץ

חייב

מין במינו חוצץ והא דתמרינן לעיל גבי רגל חבירו פבל חין דרך פירות בכך:

קומץ מהו מיתיר כנגדו בשיריים פי' בקונטרי' דהקטיר קומץ לבדו על מנת להתיר חכי השיריים ובוררן לחולקן מהו לחוכלן מיפרח פרי פלג' לגמרי או לקלופי מקלים לחיסורי דכולהו פרי וקומץ ולבונ' תרוייהו חכולהו פרו דמו וכי מקטיר חד מקלים ליה חיסורייהו ומיהו לא חיפתרו חידי מיכייהו לגמרי ומיהו לא חיתרי מיפרח פרי ומיהו הא פשיט' לי לא גמר חת כך מחיטתו לא פרי:

ומודי

ומודי רבי אליעזר בדמים תימא מאי קמשמע לן רבה מתניתין היא
דהוה תנן רבי אליעזר אומר אף המנסך כו׳ ממע מינה דמורה
בריפתא ואם לומר דסלקא דעתך דר׳ אליעזר קאי אהכהו דלעיל ולא אמקשת
דמים ועוד אם לומר דמתניתין היכא לאוקמי בדמים החיצונים דבמתנה
אחת כפר ואחת רבה לאתמועיכן דאפילו
בפנימיים דכל מתנות מעכבות אפילו
הכי מורה רבי אליעזר דחייב על מקצתו
בחוץ׃

דתניא ר׳ אליעזר אומר ממקום שמפסק
מתחיל ולעיל כמי שבפרק בית
מאי דאמר והאמר רבה מודה ר׳ אליעזר
בדמים בני חטאות פנימיות ומייתי לה אי
אמר מה להלן בשאר ימות השנה אף כאן
בשאר ימות השנה תימא דהא רבי עקיבא
מודה דאין ניסוך המים אלא בחג ואם
תפרים דגרסי הכא כאן בשני ניסוכים
וההוא קרא בתמיד כתיב ואיתא דר׳ נתן
גריס הכי בדים מסכ׳ תעניות ואפילו לרבי
נתן כמי שאין לו מים תמיטע תנא דלמא ניסוך
המים כל השנה כולה ואומר רבינו תם
בספרים שכתוב אי מה להלן בשאר ימות
החג לא דלרבי עקיב׳ לא רמזת שאף בשאר
ואמרינן במסכת תענית אלא הך דתנן
ניסוך המים כל שבעה מני אי רבי עקיבא
אומר בשאר ימות השנה אי רבי אליעזר
בחג קאמר מכל מקום אף בחג ונראה
דאין ניסוך המים אלא בחג מכל מקום
חייבין עליו בחוץ כל השנה כדאמרינן
בשמעתין למאן דאמ׳ קרבו נסכי׳ במדבר
דמחייב בלא כלי מרת אף על גב דאין
מתקבל בשאר ימות השנה ובשעת היתר הבמות
קרייבן בלא קדושת כלי ודאמרינן לעיל
במעלה על גבי מלא דמקום דהויה הקטר׳
בשעת איסור מחייב עליו בחוץ בשעת היתר
הבמות ומיהו לאו דמי דאין לך מחוסר זמן
גדול מזה וכיון דהשתא לאו חזו בפנים היכי מיחייב ואמרינן ביומא בריש סדי סעירי מלמיס שפחטן בחוץ קודם שיפתחו דלמות ההיכל פטור מלא מחוסר
פתיחה כמחוסר מעשה דמי ואלא מכח נסכים בכלי חול מקבלת דם בכלי חול דאמר רבה לעיל דקבלה בכלי חול לרבי פטור ואל דלא דמי לקבלה בכלי חול
בפנים וזרק בחוץ אין למו לחייב מחמת דכשר בשעת הוצאל וכשר בפנים ולא דמי לנסכי׳ שמקריבין בחוץ בכלי חול דלא נפסלו בפנים׃

איתמטתיה כו׳ פירש בקונטרים למכחש יודפאה ותימא דהא ר׳ יוחנן אמרן לעיל דאמר הכי ממע׳ ר׳ יוחנן יום לוט׳ דאיתמיטתיה דדים לקים
דאי הוה ממע׳ לה היה מקשה כלום דהוי מכי לפרושי בשיטת רבי עקיבא דאמר ניסו׳ המים דאורייתא ולאו דאורייתא׳ מתקנו חכמים לכפר חולין בעזרה ומאי לפי שהוא
ממע׳ דאיכא למאן דאמר ניסוך המים דרבנן וזהו תימא דאפילו למאן דאמר חולין בעזרה לאו דאורייתא׳ מתקנו חכמים לכפר חולין בעזרה ומאי לפי שהוא
המים גבי הא דאמר דים לקים הקש כהנים בין החולם ולמזבח כדי לבלות בערב׳ ומאי נהי דממעת ליה ערב׳ ניסוך המים לא ממע׳
ליה ומיהו לא יתכן פירוש זה לפירוש הקונטרים דמעלה ולר חטאת דתנן התם נתנו לבלותן מועלין בהן אמר דים לקים אין מועלין אלא בשלמי לוגין ורבי
יוחנן אמר מועלין בכולן ופריך למימר מאי קסבר דים לקים יום שיעור למים והא תנן רבי אליעזר אומר אף המנסך מי החג בחוץ חייב רבי יוחנן מפום מכחש
יודפאה רבי אלעזר בשיטת רבי עקיבא אחר נסכי יין ואחר נסכי מים ואמר ליה דים לקים אי מה יין שלשת לוגין אף מים כמי שלשת
לוגין מכלל דקסבר דים לקים ומסכי לטעמיה דמכחש יודפאה קאמר ופירש בקונטרים דדים לקים אמר יום שיעור למים היינו לטעמיה דמכחש דאמר רבי
אלעזר בשיטת רבי עקיבא אבל להך סבירא ליה כרבי יוחנן דאין שיעור למים ומיהו לא יתכן לומר פירש דמעילה דלמה ליה למימר דמכחש יודפאה
הוה ליה למימר לטעמיה דרבי עקיבא ורבי אלעזר ורבי נתן ונראה לפרש דמכחש יודפאה הייכו מה שהקשה אי מה להלן שלשת לוגין דלרבי עקיבא
יום שיעור ורבי אלעזר מי החג קאמר אלמא סבירא ליה אין שיעור ולא תפוס דסבירא ליה כרבי אלעזר דאל קסבר יום שיעור אלא לאפוקי מדמכחש יודפאה
קאמר דאמר רבי אלעזר בשיטת רבי עקיבא׃

ביש שיעור למים קא מיפלגי בקונטרים דקאמר תנא קמא המנסך אלמת לוגין חייב והוא הדין יותר מג׳ לוגין דים בכלל מחתים מנה ואף על
דמלוכתו בכלי גדול קדשיכהו כלי דאין שיעור למיתר והוא אמלאן לאם חג למעלה ואיתא ר׳ אלעזר למיתר והוא ממלאן לאם חג כדרך מילואן דהיינו אלמת לוגין ותו
לא כדתנן בלוחית אל זהב מחזקת אלמת לוגין ממלא מן המילוי אבל אי חזו טפי לא קדשיכהו כלי אלא חזו ליה דים שיעור למי החג ואין כלי מרת אלא הרחב
להן עד כאן לשונו׃ ונקשה דהוה ר׳ אלעזר מי החג קאמר לעיל דאין שיעור למי כלל לא למעלה ולא למטה כדמוכחא מי דמעילה ומפר׳ הר׳ חיים דיפה
דאיכא קאמר אמר יום שיעור דנקט אלמת לוגין לא פחות ולא יותר ואיתא ר׳ אלעזר למיתר והוא ממלאן לאם חג דרבי אלעזר לטעמיה דאמר
לעיל קבועותא דמנח מילתא הוא אבל לא קבעינהו מנח חייב בפחות מאלמת לוגין דאין שיעור למים ורבי אלעזר לטעמיה דאמר בתניתין מי החג׃

בקרבו

חייב רבי אליעזר אומר אף המנסך מי החג
בחג בחוץ חייב רבי נחמיה אומר שירי הדם
שהקריבו בחוץ חייב׃ גמ׳ אמר רבא
ומודה רבי אליעזר בדמים דתניא רבי אלעזר
ורבי שמעון אומר ממקו׳ שפסק הוא מתחיל׃
רבי אלעזר אומר אף המנסך מי החג בחוץ׃
אמר רבי יוחנן משום רבי מנחם יודפאה
רבי אלעזר בשיטת רבי עקיבא רבו אמרה
דאמר ניסוך המים דאורייתא דתניא רבי
עקיבא אומר ונסכיה בשני ניסוכים הכתוב
מדבר אחד ניסוך המים ואחד ניסוך היין אמר
ליה ריש לקיש לרבי יוחנן אי מה להלן
שלשת לוגין אף כאן שלשת לוגין מי החג
קאמר אי מה להלן בשאר ימות השנ׳ אף כאן
בשאר ימות השנה בחג קאמר אישתמיטתיה
הא דאמר רבי יוסי דאמר רבי יוסי׳ אמר רבי
יוחנן משום רבי נחוניא איש בקערת בית
חורתן עשר נטיעות ערבה וניסוך המים
הלכה למשה מסיני תנו רבנן המנסך שלשת
לוגין מים בחג בחוץ חייב רבי אלעזר בר
שמעון אומר אם מראן לשם חג חייב מאי
בינייהו אמר רב נחמן בר יצחק בישׁ שיעור
במים קא מיפלגי רב פפא אמר בקרבו

משורת הש

מייב לרבנן דלא בעו כולו מתיר ורבי אליעזר כמי מודי בה כדאמרינן
בגמרא׃ מי החג מנתמלאו לפס ניסוך המים בחג הסוכות׃ שירי הדם
של חטאות הטעונין שפיכה ליסוד מהקריב בחוץ חייב דקסבר פירים
מעכבין הילכך מתקבלין בפנים לזריקה גמורה הן׃ גמ׳ מודה רבי
אליעזר בדמים ואפילו בחטאות הפנימיות
דהוה בפנים לס כספך הדם לחר מנתן
מתנה לחת מהניא הך דיהבה ומביא של
לחר ומתחיל׃ מתקוס שפסק דתנן כו׳
במסכת יומא בהוליאו לן׃ יודפאה רמן
יודפת ניסוך המים דאורייתא הילכך בחוץ
כמי מיחייב עלה׃ לחר ליה רים לקים לי
ר׳ אליעזר מההוא קרא ילוף ובהיות קרא
מים ויין ליתקום לחת מלמת לוגין בעיבן
בנסכי יין של עולת התמיד׃ והא רבי
אליעזר מי החג קאמר ואפילו פחו׳ מלמת
לוגין דאיכא למאן דאמ׳ בלוג היה מנסך׃
בחג קאמר בלמון קוסית גדסינן ליה׃
חיסתמיטתיה למכחש יודפאה׃ הא דאמ׳
רבי יוחנן כו׳ אלמא לכולי עלמא דאוריית׳
הוא הילכך איכא למאן דאמר בלוג גמירי
לה הלן לאן להם סיעור׃ במאי קמיפלגי
ומאי קא אתי רבי אליעזר למימר׃ בים
סיעור למים דקאמר תנא קמא המנסך
מלמת לוגין חייב והוא הדין יותר מג׳ לוגין דים בכלל מחתים מנה ואף על
גב דמלוכתו בכלי גדול קדשיכהו כלי דאין שיעור למי החג למעלה ואיתא ר׳ אלעזר למימר והוא ממלאן לאם חג כדרבי אלעזר לטעמיה דאמר
לעיל קבועותא דמנח מילתא הוא אבל לא קבעינהו מנח חייב בפחות מאלמת לוגין דאין שיעור למים ורבי אלעזר לטעמיה דאמר בתניתין מי החג׃

בקרבו

בקרבו נסכים במדבר קמיפלגי ותרוייהו חית להו יש מיעור למיס וכי מלי
טפי לה קרטיכהו כלי ותכח קמח דמחייב לה בעי בנסכים קדושת כלי לחייב
עליהן בחוץ דקסבר קרבו נסכים בהלל מועד סבמדבר כל הרבעים סכים
הילכך ביחת החרץ החמורה בפרסת נסכים בעלה לך ללמדנו בה סבסבע
על כיבוש החרץ ובעב על חילוק החרץ פורס מור

בקרבו נסכים במדבר פליגי רבינא אמר
בלמדין ניסוך המים מניסוך היין פליגי תר
המנסך שלשת לוגין יין בחוץ חייב ר׳ אלעזר
בר שמעון או׳ והוא שקדשן בכלי מאי בינייהו
אמ׳ רב אדא בר רב יצחק בירוצי מידות איכא
בינייהו רבא בריה דרבה אמר קרבו נסכים
בבמה איכא בינייהו ובפלוגתא דהני תנאי
דתניא במת יחיד אינה צריכה נסכים דברי ר׳
וחכמים א׳ מרים טעונה נסכים והני תנאי
כהני תנאי דתניא כי תבואו להטעינו נסכים בקרב׳ פו
לבמה גדולה הבתו׳ מדבר אתה אומר לבמה
גדולה או אינו אפילו במה קטנה כשהוא או׳
אל ארץ מושבותיכם הרי בבמה הנוהגת פס
לבולכם הכתוב מדבר דברי ר׳ ישמעאל רבי
עקיבא אומר וכי תבואו להטעינה נסכים
בבמה קטנה הכתוב מדבר אתה אומ׳ לבמה
קטנה או אינו אלא לבמה גדולה כשהו׳ אומר
אל ארץ מושבותיכם הרי בבמה הנוהגת בכל
מושבות הכתוב מדבר כשתמצא לומ׳ לדברי
רבי ישמעאל לא קרבו נסכי׳ במדבר ולדברי
רבי עקיבא קרבו נסכים במדבר: רבי
נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב:
אמר רבי יוחנן רבי נחמיה כדברי האומר
שיריים מעכבו מיתיבי רבי נחמיה אומר שירי
הדם שהקריבן בחוץ חייב אמר לו׳ ר׳ עקיבא
והלא שירי הדם שירי מצוה הם אמ׳ לו איברין
ופדרין יוכיחו שהן שירי מצוה והקריבן בחוץ חייב אמר לו אם אמרת באיברים
ופדרים שהן מעכבין עבודה תאמר בשירי הדם שאין מעכבין עבודה ואם איתא לימא
לי׳ הני נמי מעכבי תיובתא והשתא דאמר רב אדא בר אהבה מחלוקת בשיריים
הפנימיים אבל בשיריים החיצונים דברי הכל לא מעכבי כי קאמר ר׳ נחמיה בשיריים
הפנימיים כי תניא ההיא בשיריים החיצונים ורבי עקיבא לא ירעמאי קאמר ר׳ נחמיה
הוא סבר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מהדר לי׳ שירים החיצונים ורבי
נחמיה לדבריו דרבי עקיבא קאמר: מתני׳ המולק את העוף בחוץ חייב מלק בחוץ והעלה בחוץ פטור השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור

שחט

בקרבו נסכים במדבר קמיפלגי ותרוייהו חית להו יש מיעור למיס וכי מלי
טפי לה קרטיכהו כלי ותכח קמח דמחייב לה בעי בנסכים קדושת כלי לחייב
עליהן בחוץ דקסבר קרבו נסכים בהלל מועד סבמדבר כל הרבעים סכים
הילכך ביחת החרץ החמורה בפרסת נסכים בעלה לך ללמדנו בה סבסבע
בקרבו נסכים במדבר קמיפלגי ופי׳ בקוב׳ ותרוייהו חית להו יש מיעור
למיס וחי חפסר לומר כן דר׳ אלעזר על כרחין סבר חין מיעור לית
תרוייהו סברי חין מיעור ומלמת לוגין דתנח קמח להו דוקח:

במה גדולה וכמה קטנה יש מפרסים רבמה גדולה קרי סעית חיכור
הבמות וכמה קטנה סעית היתר ופי׳ הקוב׳
עיקר דתרוייהו היתר הבמות הלה דבמה
גדולה היח במת כיבור וכמה קטנה היח
במת יחיד וחף על גב דרבי יסמעחל חמר
להטעיל נסכים לבמה גדולה דרים מוסבו׳
לחחר ירושה ויסיבה כרפי׳ בקוב׳ וכדתניח
בספרי ובפרק קמח דקידושין וחז כחסרו חף לה
הבמות סבלו לסילה ומכל מקום חף
כסהותרו לחחרי כן בנוב וגבעון חוב׳ רבי
יסמעחל דבמת כיבור טעונה נסכים:

לדברי רבי יסמעחל לח קרבו נסכים
במדבר בקדושין פיר׳ בקוכ׳ נם וה סם
דלכולי עלמח קרבו בקרבן כיבור וחין
יודע מי הזקיקו לכך ומח מסוס דקחכי
בספרי חמר מחלח מתלמידי רבי יסמעחל
בח הכתוב ללמדך על הנסכי סלח כתחייב
יחיד על הנסכים חלח מביחתן לחרץ וזה
לעון הקונט דפירש בקידושין ר׳ יסמעחל נו סם
סבר לח קרבו נסכים במדבר וחף על גב
דכתיב בחילוחים וזה לשר תעשה על
המזבח וכתיב בה בנסכים בעולת תמיד
בקרבן כיבור הוח דהוו לכל היחידים לח
כתחייבו בנסכים חלח מביחת חחרץ לחת׳
ירושה ויסיבה ורבי עקיבא סבר קדבו
נסכים ליחיד במדבר:

בי קחמר רבי כחמיה בפיריים
הפנימיים לעיל בפ׳ בית סמחי רף נף
מפיקיה דר׳ כחמיה חיירי בפיריים החיצוכי׳
ומס פיר׳ וכי תימח ההיח דחורי ליה רבי כחמיה בפיריים החיצוכים *
ומה מהסיב לו לחיבריס יוכיחו חף על גב
דחיהו נוסיה לח חיים בהחי טעמ׳ חורחי׳
דתנח הכי כדפרים בפרק התערובת: רף עף

המוחט

השוחט בלילה בהמה כו׳ וסבר תחתר מחט בחוץ בלילה והעלה בחוץ
לחלי חייב ומחי סבר מעלמיס מחטאת בחוץ קודם פתיחת
דף פג דלתות ההיכל דפטור כדתניא בספרי מני מעירי ויש לומר בלילה חין מחוסר
זמן לבל הקם מחוסר מעשה וסבר תחתר לרבי סמעון מחי סבר מחט
בהמה בלילה בפנים מעוכט עוף בפנים
ויש לומר דעוכט עוף בפנים מקטל קטלי׳
וסבר עלה ירד חפילו לרבי סמעון לעב דלא
מטמא בגדים לבית הבליעה מבר מיל
סחין עוס סחיטה מטמא בגדים לבית
הבליעה לפי טרפה לוגרבע:

אלא בפנים וחזר ונתן בחוץ פריש
ניכהו לוף על גב רחית לחוקוק׳
דף לג בבלים מתנות מבחטאת דתחרינן בפרק
בם דלעכין חוץ הוו כתחילתן לא מבעי לי׳
הלה בפריים דומיא דפיסת דבני כוסות
לחד בפנים ולחר בחוץ פלא היה עומה
חבירו דחוי הלא חם כן נתן לכולם כמה
פרמה פוטר לת בשר מן המעילה דתניא
דם מוכיחה בשר קדשי קדשים מן המעילה
כך הוח פוטר לת בשר חבירתו מן המעילה
ופי בקונטרי׳ משום חטאת מכיפרו בעליה
דקיימא לן חטאות המיתות ולא מועלין
דף לד ונקשה לפי דבסוף פרק קמא דמעילה תנן
חתר ר׳ עקיבא והרי מפרים חטאתו ואבר׳
והפרים לחרת תחתיה ולחר כך נמכרת
הרחמנה הרי מניחם עומדים ולא כמה
פרמה פוטר לת בשרה כך פוטר לת בשר
חבירתו ולתרינן בגמרא לתר רבי חלעזר
לא לתר רבי עקיבא חלא משחט מניחם
בבית לחת רובה מזה זורק רמה מזה זורק
לבל בזה לחר זה ולי חפיב כחטאת
המתות לפילו בזה לחר זה כמי חלא ודחי
כיון דבחטאה קור זורק דמה על חבירתו׳
פרוי להכפיר לא הוי חטאת המיתה
והייכו טעמא דים חילוק בין בת לחת לזה
לחר זה דבבת לחת בעבי תרוייהו כחד
גופה ולכך פוטר לת בשר חבירתה וכן
מוכחת הסוגיא: הה

שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב נמצא דרך
הכשירו בפנים ופטורו לחוץ דרך הכשירו
מבחוץ פטורו מבפנים רבי שמעון אומר כל
שחייבין עליה בחוץ חייבין על כיוצא בו בפני׳
שהעלה בחוץ חוץ מן השוחט בפנים ומעלה
בחוץ: גמ׳ האי הכשירו חייבו הוא
תני חייבו: רבי שמעון אומר אהיבא קאי
אלימא ארישא קאי המולק עוף בפני׳ והעלה
בחוץ חייב מלק בחוץ והעלה בחוץ פטור
ואמר ליה רבי שמעון כי היכי דפנים מיחייב
בחוץ נמי מחייב האי כל שחייבין עליו בחוץ
כל שחייבין עליו בפנים מיבעי ליה אלא כי
היכי דבחוץ לא מיחייב בפנים נמי לא ליחייב
האי כל שאין חייבין עליו בחוץ מיבעי ליה
אלא אסיפא קאי השוחט עוף בפנים והעלה
בחוץ פטור שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב
ואמר ליה רבי שמעון כי היכי דבפנים לא
מיחייב בחוץ נמי לא מיחייב האי כל שאין
חייבין מיבעי ליה אלא כי היכי דבחוץ מיחייב
בפנים נמי מיחייב הא קתני חוץ מן השוחט
בפנים והמעלה בחוץ אמר זעירי שחיטת
בהמה בלילה איבא ביניהו והכי קאמר
השוחט בהמה בפנים בלילה והעלה בחוץ
פטור שחט בחוץ בלילה והעלה בחוץ חייב
ר׳ שמעון אומר כל שחייבין עליו בחוץ חייבין
על כיוצא בו בפני׳ והעלה בחוץ חוץ מן השוח׳
עוף בפנים והעלה בחוץ רבא אמר קבלה
בכלי חול איבא ביניהו והכי קאמר המקבל בכלי חול בפנים והעלה בחוץ פטור
המקבל בכלי חול בחוץ והעלה בחוץ חייב ר׳ אומר כל שחייבין עליו בחוץ חייבין
על כיוצא בו בפנים והעלו בחוץ מן השוחט עוף בפנים והעלן בחוץ השתא דתני
אבוה דשמואל בר רב יצחק המולק עוף בפנים והעלו בחוץ חייב מלק בחוץ והעלו
בחוץ פטור ור׳ש מחייב ר׳ש התם קאי ותני כל שחייבין עליו בפנים והעלו בחוץ:

מתני׳ חטאת שקבל דמה בכוס אחד נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים בפנים וחזר
ונתן בחוץ חייב שכולו ראוי בפנים קבל דמה בשתי כוסות נתן שניהם בפנים פטור
שניהם בחוץ חייב אחד בפנים ואחד בחוץ פטור אחד בחוץ ואחר בפנים חייב על
החיצון והפנימי מכפר למה הדבר דומה למפריש חמאתו ואבדה ומפריש אחרת
תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות שחט שתיהן בפנים פטור
שתיהן

מחט בחוץ והעלה בחוץ חייב לף על העלחה מחיטת לחוץ לזמן רבייה
דחמכה מלו לחבר יסחט והלעלתו כמי לחרי׳ ולליכא לחוץ לעלב פרסית
דכל סמתחייב על סחיטתו בחוץ לם חזר והעלן לו הוה לו לחוף חייב:
נמכה דרך הכשירו בפנים כו׳ בגמרא פריך לפיכך דרך הכשירו בחוץ
חייבו הוה דעוף קדשים חין לו הכשר
בחוץ בסחיטה והכי חיבעי למיתני דרך
סחיטה בחוץ חיבו בחוץ פטורו בפנים
דרך חיבו: מלק בפנים פטורו בחוץ
כגון סחט בפנים והעלו בחוץ חייב:
מלק בפנים והעלו בחוץ חייב מלק בחוץ
והעלו בפנים פטור נתינה במקום ש
סמתחייב על העלחתו לם נעשית עבודת
הרחמנה בפנים כגון במליקת פנים
פטור על העלחתו לם נעשית עבודה
רחמנה בחוץ כגון בסחיטה פטורו
בפנים לם נסחט בפנים והעלה בחוץ רבי
סמעון חומ׳ כל סחייבין עליו בחוץ חייבין
על כיוצה בפנים: והעלה בחוץ כו׳ בגמ׳
מפרש לה ותיבו הכי מסמע כל סחייבין
על העלחתו כולו לם נעשית עבודתו כולו
בחוץ: חייבי׳ עלו כנעשית עבודתו רחמנה
בפנים ולחר כך העלחתו בחוץ חוץ מן
הסוכט עוף בפנים והעלה בחוץ דכטור
ולו דכוליה בחוץ הוה סתחייב לף
בהעלחה: גמ׳ הכשרו חייבו הוה
דבחוץ מלי הכשר סיף למיתר חייבו סיף
למיתר כדפרישית לעיל: ר׳ סמעון לסיים
פליג בחוץ נמי סחייב לם מלקו בחוץ נמי
סחיי׳ להעלחתו בחוץ סחיט לילה בבהמ׳:
ועלה בחוץ ליכח ביניהו וחסורי מחסרה
מקמיתה במילתיה דתנא קתה והכי קחתר
וכן הסוכט בהמה בלילה בפנים והעלה
בחוץ פטור דחיבו מתקבלת בפני דכתיב
ביום זבחיכם ולפילו עלתה תרד ורבי
יהודה היה דחתר בפרק המזבח פוט
לבסחיטה בלילה: סחט בחוץ והעלה בחוץ
חייב דבסחיטת חוץ לח סנה לילה מיוחד
דחוי הוה לבה חל פתח להל מעד למהר
והבחלתו כמי חייב דקה כתיב ולליכא
תימר חייב על כיוצה בפני והעלה בחוץ:
והסוכט בהמה בלילה בפני והעלה בחוץ
חייב כלילו סחוטה בחוץ דהה בפנים לם
עלתה לח תרד חית ליה בפ׳ המזבח מקדם
דקתני רבי סמעון חומר עולה: חין לי לח
עולה בפירה מכין לרבות מבחטה בלילה
כו׳: חוץ מן הסוכט העוף בפנים והעלה
בחוץ דפנים נמי לם עלה לח תרד ולפי כספך דמה כרקתני התם והסתם דתנא לבוה דרב סחונל רב סמעון חומר כו׳ דהה בפנים נמי חית ליה לם עלת

שתיהן בחוץ חייב אחד בפנים ואחד בחוץ
פטור אחד בחוץ ואחד בפני חייב על החיצונה
והפנימית מכפרת כשם שרמז פוטר את
בשרה כך היא פוטרת את בשר חבירתה:

גמ׳ בשלמא בחוץ וחזר ונתן בפנים
שכולו ראוי לחיות בפנים אבל בפנים והעלן
בחוץ שיריים נינהו הא מני רבי נחמיה היא
דאמר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב אי רבי
נחמיה אימא סיפא קבל דמה בשני כוסו׳ נתן
שניהם בפנים פטור שניהם בחוץ חייב אחד
בפנים ואחד בחוץ פטור והאמר רבי נחמיה
שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב סיפא אתאן
לר׳ אלעזר בר שמעון דאמר כוס עושה ריחוי
להבירו למה הדבר דומה למפריש חטאתו
ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואחב נמצאת
הראשונה: למה הדבר דומה למה לי הא מני
רבי היא דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה
והכי קאמר טעמא דאבודה הא הפריש שתי
חטאות לאחריות חדא מיניהו מעיקרא עולה
היא וכדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא
אמר רב אשם שניתק לרעייה ישחטו סתם
כשר לעולה מידמי התם אשם זכר ועולה
זכר אבל חטאת נקבה היא אמר רבי חייא
מיוסתיניא בשעיר נשיא:

הדרן עלך השוחט

פרת חטאת ששרפה חוץ מנתה וכן
שעיר המשתלח שהקריבן בחוץ
פטור

הא מני רבי היא דאמר בשעת הפרשה למ״ד בפר׳ ולר׳ חטאת דהכל דף י
מודים במתכפר בעלים דאבודה דתקה מיירי הכא בכל
ענין דהעבייה מתה לרבי ואיכא למ״ד הכא בשלמי יחיד דמעכב
מדעתו לחת מהן והקריב העבייה מתה לבע׳ דתכופין לרחוקה ואיכא
דכמלך מודה ר׳ דתכפר באבוד׳ דמחוסר
אבודה רועה והפי מיירי במחט מחוסר
אבודה בפני׳ ואבור׳ בחוץ וקמה קמת מחי
ר׳ היא דבכן נמי לית לה פלוגי בהכי:

והכי קאמ׳ טעמ׳ דאבודה אבל הפרים מתי חטאות לאחריות כו׳ מפמע
היכא דקתני אבודה הוי אבודה דוקא ותימ׳ דבסוף פרק קמא דמעילה תניא אמר רבי דף ו
מעון כשהלכתי לכפר בגת כו׳ עד אמר
לי בני אתה חומר בן וחרי מפרים חטאת
ואבודה והפרים אחרת תחתיה כו׳ ולרבי
מעון על כרחין לית מחלוק דרועה לרבי
מעון לית ליה כלל כדאיתא בפ׳ מי שהיה דף יד
טמא ובתמורה פרק ולר חטאת ויש לומר דף י
דבמעילה היכי יור׳ לאחרו׳ זה שלא להפמועי׳
דתריקה מועלת ליכא וחד מיכייהו נקט
אבל מתני׳ דהכא לחידוש תנייה דאין זה
דומין כל כך ולא נקטה שלא להפמועיכן דר׳
היא חדא מיכייהו מעיקר׳ היא פולא ואפי׳
לאמן דאמר בעי עקירה חסרון עקירה לא
ממיה חסרון בהאי דעומד ליעקר ולא דמי
להא דאמרינן בפרק בתרא אי הכי לממן ומכני דף קי׳ ו
ליחייב הוחיל ורחוי פלא לממן ומכני
מחוסר עקירה דהתם היכא־עומד ליעקר:

בשעיר כפיא ואם תאמר לרבי מעון
חטאת זכר תמלי מתה הא
אמרינן בפרק קמא דזבחים ובפרק שני דף י
דתמורה דחתם חטאת בחד מקום במיר דף ו
להו ולא מפכחת ולר חטאת בחטאת זכר
ויש לומר דמתניתין דלא כרבי מעון והא
דאמרינן בפרק בתרא דמנחות גבי מעירי יום גם וס פס
הכיפורים והכי ירעה לר׳ מעון ודייקי
הא ביחיד מתה לאו בזכר כיופא בהלו זא
בנקיבה:

הדרן עלך השוחט והמעלה

פרת חטאת שמחטה חוץ מנתה
ברוב ספרים גרסי מריפה
וכן במפכת פרה פ׳ רבעי דף פס
תנן מרפה חוץ לנתה פמולה והוא הדין בפחיטה דאין חייב חוץ לא
בפחיטה ולא בהעלאה כדמוכח בגמרא ועיקר גת כיתקן למרפה מהוא
כעין גומא כדפיר׳ בערוך ומורפין לותה פם ולומפין לפרה חוץ מתקום
הכרוך לה קפבר דבעי בדיקה מקום דירד מבול לארץ ישראל ותימא וכי
מדאורייתא בעי בדיקה היכטריך קרא למורפה במקום טומאה דאפור
מדאורייתא דבעיכן פחיטה ומריפה במקום טהור כפריפת פרי׳ דאיתקום
להדדיה כדמפמע לעיל בפוף טבול יום ואם תאמר אמאי לא מחייב מקום דף קפ
חוץ כפפחטה חוץ למקום׳כין דתמימה היא ורחוק לפאר קרבנו כדאמרי׳
בפרק בני מעירי גבי מעירי יום הכיפורים פפחטן בחוץ דחייב על פניהם דף פנ
הוחיל ורחוק לפעיר הנעשה בחוץ ויש לומר דלא דמי דיכול לפנותה דאין
עליהם קריאת פם עד פעת הגרלה ועוד דאין קרבן פתהא פרה זו רחוק
דאי לפלמים דאין פלמים בציבור ועוד דפרה קדפי בדק הבית היא ואין
יכול לפנותה בקדפי מזבח: פכאמר ופחט ומה מה הזאה כנגד הפתח
וכו׳ ים פפרים דגרפי ומרף והזה וכן מפמע מדמייתי עלה מפלוגתא דרבי
יוחנן ורבי חופפית ומייתו לפילו גרפיכן הכא ופחט והזה כיחא דמפמע
ליה דאי מקפיכן מריפה להזאה הוא הדין פחיטה: הבל

פרת חטאת חוץ מגיתה בגמרא תפרם היכא גיתה לפון גת
כלומר מקום מקום פפחטה חוץ מגיתה: גרפיכן

פטור שנאמר ואל פתח אהל מועד לא הביאו ויקרא יז
וכל שאין ראוי לבוא אל פתח אהל מועד אין
חייבין עליו הרובע והנרבע והמקוצה והנעבד
והמחיר והכלאים והטריפה ויוצא דופן
שהקריבן בחוץ פטור שנאמר לפני משכן ה׳
כל שאין ראוי לבוא לפני משכן ה׳ אין חייבין
עליו בעלי מומין בין בעלי מומין קבועי בין
בעלי מומין עוברין שהקריבן בחוץ פטור רבי
שמעון אומר בעלי מומין קבועין פטור בעלי
מומין עוברין חייב בלא תעשה תורים שלא
הגיעזמנן ובני יונה שעבר זמנן שהקריב בחוץ
פטור רבי שמעון אומר בני יונה שעבר זמנן
פטור ותורי שלא הגיע זמנן בלא תעשה אותו
ואת בנו ומחוסר זמן ר״ש אומר הרי זה בלא
תעשה שר״ש אומר כל שהוא ראוי לבוא
לאחר זמן הרי זה בלא תעשה ואין בו כרת
וחכמים אומרים כל שאין בו כרת אין בו לא
תעשה מחוסר זמן בין בגופו בין בבעליו איזהו
מחוסר זמן בבעליו הזב והזב והיולד והמצור
שהקריבן חטאתם ואשמם בחוץ פטורין
עולתיהן ושלמיהן בחוץ חייבין המעל מבשר
חטאת מבשר אשם מבשר קדשי קדשים
קלי ומותר העומר ושתי הלחם ולחם
הפנים ושירי מנחות והיוצק והפותת והבולל
והמולח והמניף והמגיש והמסדר את השולחן
והמטיב את הנרות והקומץ והמקבל דמים
בחוץ פטור ואין חייבין עליו לא משום זרות
ולא משום טומאה ולא משום מחוסר בגדים
ולא משום ריחוץ ידים ורגלים עד שלא הוקם
המשכן היו הבמות מותרות ועבודה בבכורות
ומשהוקם המשכן נאסרו הבמות ועבודה
בבהנים קדשי קדשים נאכלים לפנים מן
הקלעים וקדשים קלים בכל מחנה ישראל
באו לגלגל הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלין
לפנים מן הקלעים וקדשים קלים בכל מקום
באו לשילה נאסרו הבמות ולא היה שם תקרה
אלא בירת אבנים בלבד מלמטן והיריעות
מלמעלן והיא היתה מנוח קדשי קדשים נאכלין
לפנים מן הקלעים וקדשים קלים ומעשר שני
בכל הרואה באו לנוב וגבעון הותרו הבמות
קדשי הקדשים נאכלין לפנים מן הקלעים
קדשים קלים בכל ערי ישראל באו לירושלם
נאסרו הבמות ולא היה להן היתר והיא היתה נחלה קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדשים קלים ומעשר שני לפנים מן החומה כל הקדשים שהקריבן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות מבחוץ הרי אלו בעשה ולא תעשה וחייבין עליו כרת הקדישן בשעת היתר הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות בחוץ הרי זו בעשה ולא תעשה ואין חייבין עליהן כרת הקדישן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת היתר הבמות הרי זו בעשה ואין בהן לא תעשה וזו קדשים קריבין במשכן

קדשים

מסורה חשל

בחטאת ואשם ומנחה מחכר לחל מועד קדמים בכל מחנה ישראל כמות שהן מרויין ברגליהם וחן ילפינן בחיהו מקומן מקרחי: בחו לגלגל כשנכנרו חת הירדן והוקבע לחל מועד שם מכבש ומבע מחלקו: חותרו הבמות כדילפינן לקמן מחים כל היסר בעינין: קדשי קדשים הנחלטין פורה פ פור קרב בבמת יחיד כל מחין כיולד וכיולד חין קרב בבמת קטנה וחין מכח׳ בבמה הילכ׳ עולה הוח דהוחי וחין נחלטת וחטחת ואשם בבמות ניבור הוח דקרבי ונחלטין לכנים מן הקלפים: קדשים קלים בכל מקום דכיון מבטלה דגלי והן היו הולכים בכל הארץ לכבם ולח היתי חנייתן סביבי׳ המשכן בטלה קדושת מחנה ישראל מעשר מני לח הוחכר כחן לפי פלה נחגו מעשר׳ עד לחחר ירום ויעוב: בחו לשילה לחחר חילוקו מיד קבעוהו בשילה נחסרו הבמות כדקתני והיה היתה מנוחה וכתיב כי לח בחתם עד עתה וגומר כלומר כשחעברת חת הירדן לח תקרבו במות בכל חשר תנחנו עופים פה היוש פלגו מקריבין במשכן חטחות ואשמות שלח הים כל היסר בעינין תעשו דהיינו כדרים ונדבות מקיכם עליכם חובה חלח לפי מה שיסר בעיניכם פולין דף פח כי בעוד שחכבתו ותחלקו לח בחתם עד עתה חל התנוחה ועברתם חת הירדן ויפבתם בחרץ היינו לחחר ירושע ויפבה והיה המקום וגומר הבחר בך וגומר היינו חיסור הבמות: תקריה על גב על נסריס ויריעות מלמעלן בגמ׳ ליף לה בכל הרוח: יומח דף פח במקום מרוחין מסם חת סילה וגבמ׳ ליף לה בחו לנוב וגבעון כשחרב׳ סילה וכ׳ הארון בימי עלי: בחו לנוב וגבעון כתו מכחמ׳ חין לחם חול כי חם לחם קדם חשר מלפני ה׳ חלחת סולחן ומזבח הנחס הוה חרב׳ נוב בימי שחול בחו לגבעון כדכתיב במלכים כי סם הבמה גדולה: הוקרו הבמות יליף בגמ׳ קדשים קלים בכל ערי ישראל דהה בכל סהו סם עומה במה ותקריב: ומעשר שני פריך בגמ׳ נפקיש להתם והיה היה נחלה הסיה דכתי׳ בקרח דמעבחת חל המנוחה וחל הנחלה יהפרו הבמות לפנים מן החומ׳ חל ירושלי׳ שהיה במקום מחנה ישראל שבמדבר כדכתיב וחכלת סם לפניה: בעשה והביחום לה׳ וגו׳ לח תעשה כדילפי׳ מעם תעלה לעחיד׳ וחזהר׳ דהעלייה האמר לך פן תעל עולותיך וגומר: וחייבין עליהן כרת כדכתיב וחל פתח חהל מועד לח הביחו: וחין חייבין עליהן כרת כדחמרן בהמוחט עד כחן הו׳ מדבר בקדשים שהקדישו כו׳ וקתני סיפח יכול יהו חייבין עליהן כרת תל זחת לחם מזי פלג פו וחין לחר׳ לחם: הקדישו בשעת חיסו׳ הבמו׳ שהיחה מעתה קריב׳ בהו הביחוש לה׳ וכיו׳ שהחתין עד שלח יכו׳ לקיימו כתבטל תעש׳ על ידו חבל לחו וכרת ליכח דחזהרה ועונש בשעת הקרב׳ כתיבי והרי הותרו הבמות וחלו קדשים קריבין במשכן: קדשים

קדשים שהוקדשו למשכן קרבנות ציבור קריבין למשכן וקרבנות היחיד בבמ׳ קרבנו היחיד שהוקדשו למשכן יקרבו במשכן ואם הקריבן בבמה פטו ומה בין במת יחיד לבמת ציבור סמיכה ושחיטת צפון ומתן סביב ותנופה והגשה רבי יהודה אומר אין מנחה בבמ׳ כהין ובנדי שו׳ וכלי שרת וריח ניחוח ומחיצה לדמי וריחץ ידים ורגלים אבל הזמן הנותר והטמא שוין זה בזה: גמ׳ מאי חוץ מנתה אמר ריש לקיש חוץ ממקו׳ הברוק לה אמר לו רבי יוחנן והלא כל ארץ ישראל ברוקה היא אלא אמ׳ רבי יוחנן כגון ששחטה לפני מן חומ׳ ירושלם ולוקמה כגון ששחטה חוץ לחומה שלא כנגד הפתח דאמ׳ רב אחא בר אהבה שחט שלא כנגד הפתח פסולה שנאמר ושחט והזה מה הזאתה כנגד הפתח אף שחיטתה כנגד הפתח וכי תימא דלא מקיש והא אתמ׳ שחטה שלא כנגד הפתח׳ יוחנן אמ׳ פסולה ושחט והזה ריש לקיש אמ׳ כשרה אל מחוץ למחנה ושחט ואיתמר נמי שרפה שלא כנגד הפתח׳ יוחנן אמ׳ פסולה ורבי אושעיא אמר כשרה רבי יוחנן אמר פסולה ושרף והזה ור׳ אושעיא אמ׳ כשיר׳ על פרשה ושרף מקום שפורשת למית׳ שם תהא שריפת אמרי לא מיבעי׳ קאמר לא מיבעי׳ לחוס׳ דרחוקי קרבה ואימא תתכשר קמ״ל אמר מר אמ׳ לור׳ יוחנן והלא כל ארץ ישראל ברוקה היא במאי קמיפלגי מר סבר ירד מבול לארץ ישראל ומר סבר לא ירד אמ׳ רב נחמן בר יצחק ושניהם מקרא אחד דרשו בן אדם אמור לה את ארץ לא מטוהר׳ היא ולא גושמ׳ ביו׳ אמ׳ ר׳ יוחנן סבר את מומי מתמה קר׳ ארץ ישראל כי לא מטהרה כלום לא ירדו עליך נשמים ביום ועם וריש לקיש סבר כפשטיה ארץ לא טהורה את כי לא ירדו עליך נשמים ביום ועם איתיבי׳ ריש לקיש לר׳ יוחנן חצירות היו בירושלם בנוי׳ על הסלע ותחתיהן חלול מפני קבר התהום ומביאין נשים מעוברות היולדו׳ ומגדלורת שם בניהם לפרה ומביאין שוורים ועל גביהן דלתות ותינוקות יושבין עליהן וכוסות של אבן בידן ומלאו וישבו במקומן אמר רב הונא ברי׳ דרב יהושע מעלה עשו בפר׳ איתיביה ר׳ יוחנן לריש לקיש פעם מצאו עצמות בלשכת דיר העצים ובקשו לגזור טומאה על ירושלם עכיר רבי יהושע על רגליו ואמ׳ לא בושה וכלימה הוא לנו שנגזור טומאה על עיר אבותינו איה מתי מבול איה מתי נבוכד נצר מדקאמר הכי לאו למימרא דלא הוו ולטעמיך הרוגי נבוכד נאצר הכי נמי דלא הוו אלא הוו ופנינהו הכא נמי הוו ופנינהו ואי איפנו

אבל לא

לפנים מן החומה דקרובי קרבה לימת תתכשר קמ״ל מפני מן החומה דפסולה מפני חוץ לעזרה חוץ לעזרה מפני שירד מבול לארץ ישראל והכתיב וכופו כל ההרים הגבוהים תחת כל השמים ובכרעתים רבה תתירץ דרבי יוסי ורבי יוסי ובהמי אחד הוו הולכין בדרך פירש בהמי מפני בהונו׳ לתר להון ההוא כותאה דיתו כלוי על טורת גריזי דלה נחית עליה טופנה לתר לותו בהמי לפני ר׳ יוסי ר׳ יוסי ר׳ תן לו רשות להסיב לו תסיבה לתר ליה קסב לתי ליה הר גריזים תח׳ כל השמי הוה לתי ליה הן ולא כתי׳ וכופו כל ההרים הגבוהים לתר תחת כל השמים קיים עלוי לא יהיה כך עקר ועקר ובכהמתך לפי׳ הכהמי מכך לא יתעקרו מן התהום ומעי׳ל דיכופו כל ההרי׳ הייכו דמלטט הכל המבול בכל מקו׳ כדתמרינן לקמן דמיתי בהבלה ולותו כותי היה רוב לומ׳ אלא היה מס לא הכל ולא מוס דבר חומי לותו כותי כתכוונו לרחו׳ בקם וקרי להכא לא קשיא רבמקום מיהד מבול התם קלתר מכתכסו הרים:

ומביאין נשים מעוברות וילדות מס שעם מיכוקו׳ טמיין בכדה וילדת לא היו חוששין לא לפורי דם מטומ׳ מת דבעי הזאה ומטומאה היוצאה מנופן כגון בעל קרי ועל גביהם דלתות מלן דלתר בפרק קמא דביצה ובמיר פרק כהן גדול וכפ׳ בכל מערבי וכפ׳ בתרא דחגיגה להכל זרוק וף לא קמיה להכל סבר כרבי יהודה דלמ׳ בריש חיפן לא היו מביאין דלתות אלא סורי׳ דבי מכריסן רחבן והתם טעמא מפוס דכתיב קרא ובעצמו ונידי תסוככני לשם דבעלמ׳ להכל מיכו עפוי בידי תרס לא מיה להכל ומיהו רבי יהוד׳ ורבי סבר מיה להכל דהה קא לתר טעמ׳ מפני מדעתו סל תיכוך בגמ׳ עלוי: ומילתו ועלו ויפדו במקומן קא תימא מה מועיל בתיכוקות דסוף סוף בעיכן לים בסעת קידום מכותני׳ הלפר במי אלו בסעת הזאה לר׳ יהוד׳ אלו לרבכן כדמוכח בפ׳ טרף בקלפי: מעלה עשו בפרה ריש לקי׳ כתי ירד דמעלה עשו אלא דאי לא ירד מבול לארץ ישראל לא רחוי לעשו מעלה זו ומיהו קשה קשה דהא תודה ר׳ יוחנן דמתו בהבלה כדלקמן:

ודקאמר לים מיתי מבול מכלל דלא הוו תימא דלר׳ יוחנן נופיה תיקשי ליה הכא דמתו בהבלה: הייכו דקס ליה דמתו התם ואפ״ג דכל הסמ׳ מתו בהבלה מחמת מיהם גדול ונבור לא הזיק להו להכא:

תורגלת

אורזילא דרימא בר׳ רבינו תם פי׳ עופר על ראש דעופר החילי׳ מתרגמי׳ אורזילא דחילא ודרימא הוא ראש כר׳ סמוקל דגר׳ בהמופר
דף עג ת״ש את הספיקים אורזילא דרימא ומפרש דג על יש ואגב ריהטי׳ לא דק דהא אמר הכא לא נגזרה גזרה על דגים סבים ואותם בוגלם מתמוקרין ראש ליתא
ואגב אמור ראש ודלמין חיה הוא חלבו מותר כרכתיב לקו ודיסון ומתרגמי׳ ויעלה ודרימא ובוגלם מבתקומיהו קטני ראשין לומר
שהוא מין ראש ויש במינו גדול ראש כן מלי קשיא ליה היכא קא לא קשיא ליה תריץ
דף עד רבי עילאי בפר׳ אלו טרפות היכא קא שהיו תריצ׳ קטני מיכול להכניס ועור של
קל חזיק דאותם בוגלם בני מלאכה כיהו ומוסכין בקרון וחורצין בהן וראש לאו בר
מלאכה הוא דכתיב התקצר ראש בתלם
עבותו אם יפרד עמקים לחריך׳
יצאו קדמי ברק הבית בלמון אחר פי׳
בקו׳ דתמצע אפילו תמידים דהא
פרת חטאת תמימה ומימעט מעוס דכתיב
ראויה לפתח אהל מוע׳ וכר׳ דאין זו ראויה
דפר׳ חטאת לא קיימא למזבח אלא מתפיס
דף עג תמימי׳ לבדק הבית הא אמר בסוף תמורה
דכל הראוי למזבח היכו יוצא מידי מזבח
לגמרי ומכרי לכורכי עולות ולשלמים ואם
תאמר מאי מצא קדמי ברק הבית תמימי׳
מעשירי יום הכיפורים דאמר בפרק שני
דף עג מעשירי דחייב על מניחם בחוץ הואיל ורחוי׳
לעשיר הנעשה בחוץ וכל שכן הכא דאין
יוכלין מידי מזבח ניהו לומר כיון דעדיי׳ לאו
קדמי מזבח ניהו לא תעכבי רחוין לפתח
אהל מועד׳:
דף עג כאן קודם הנרלה כו׳ בפרק שני מעשירי
תמריכן דחייב על מניחם והייכו
למסקנ׳ דמתניתין דמתני׳ כאן קודם וידוי
כו׳ אבל קודם הנרלה חייב דרחוי לעשיר
דנעשה בחוץ כאן קודם וידוי כאן לאחר
וידוי ומדפטר קרח קודם וידוי כל שכן לאחר
וידוי וכי תיפטריך פתח אהל מועד מעוס
פרה ומעוס קדמי ברק הבי׳ ומיהו היא נופ׳
דף עג תית לחמי לא מתעטיף מל ה׳ וכפק דתמורה
גר׳ בכל הספרים ולא תוכיח פרת חטאת
ומעי׳ דמתלח פתח אהל מועד
תל לה׳ דמיוחדי׳ יהיו לא פתח מיוחדין
לה׳ ומיהו קדמי ברק הבית ספיר מיקרו
מיוחדי׳ לה׳ דכולם לעתיד ועכ נמי לא גר׳
פרת חטאת בבריית׳ דלא תיקדמי מתכי׳ ועור
לכטריך אל פתח אהל מועד למעוטי גגנו
דף עד כדתמרינן לעיל בפרק המוכח והמעלה:
ליתכן

הא איפני נהי דאיפני מירושלי׳ מכולה ארץ
ישראל לא איפנו איכא דאמרי איתיביה ריש
לקי׳ לר׳ יוחנן איה מתי מבול איה מתי נבוכד
נאצר מאי לאו מדהני הוו הני נמי הוו מידי
איריא הא כראיתיה והא כראיתיה איתיביה
מכל אשר בחרבה מתו בשלמ׳ לדידי דאמינ׳ כגמ׳ ג׳
ירד מבול לארץ ישראל משום הכי מתו אלא
לדידך אמאי מתו משום הבלא כרב חסדא
דא׳ רב חסד׳ ברותחין קלקלו וברותחי׳ נידונו
דכתי׳ הבא ויושבו המ׳ וכתי׳ הת׳ וחמת המלך לפתר ג׳
שכבה איכא דאמ׳ איתיבי׳ ר׳ יוחנן לר׳ל מכל
אשר בחרבה מתו בשלמ׳ לדידי דאמינ׳ לא
ירד מבול לארץ ישראל משום הכי הוו
חרבה אלא לדידך מאי חרבה חרבה שהיתה
מעיקר ואמאי קרי לה חרב׳ כרב חסד׳ אמ׳
רב חסדא ברור המבול לא ננזר גזרה על דגי׳
שבים שנ׳ מכל אשר בחרבה מתו ולא דגים
שבים בשלמ׳ למ׳ לא ירד מבול לארץ ישרא׳
היינו דקם רימ׳ הת׳ אלא למ׳ ירד רימ׳ היכ׳ קם
אר׳ ינאי גוריות הכניסו בתיבה והאמר רבה
בר בר חנה לדידי חזי לי אורזילא דרימא בת
יומא והוי בהר תבור והר תבור כמה הויא
ארבעין פרסי משכא דצואריה תלתא פרסי
מרבעתא דרישא פרסה ופלגא רמא כפותא
וסכר ירדנא אר׳ יוחנן ראשו הכניסו לתיבה
והאמר מר מרבעתא דרישא פרסה ופלגא
אלא ראש חוטמו הכניסו לתיבה והאר׳ יוחנן
לא ירד מבול לאו לרברי רל׳ק והא קסניא
תיב׳ אמ׳ ריש לקי׳ קרניו קשרו בתיבה והאמר
רב חסדא אנשי דור המבול ברותחין קלקלו
וברותחין נידונו וליטעמיך תיבה היכא סניא
ועיד עוג מלך הבשן היכא קאי אלא נם נעשה
להם שנצטננו בצידי התיבה ולר׳ שמעון נהי
נמי דירד מבול לאר׳ ישר׳ והא לא פש ראמר
ריש לקי׳ למה נקר׳ שמה מצולה שכל מתי
מבול נתצללו שם ור׳ יוחנן אמ׳ למה נקרא שמה שנער שכל מיתי מבול ננערו שם אי
אפשר דלא איברקו אר׳ אבהו למה נקרא שמה שנער שמנערת עשיריה והא קחזינן
דהוו תלתא דרי לא משכי אמר רבי אמי כל האוכל מעפר׳ של בבל כאילו אוכל בשר
אבותיו תניא נמי הכי כל האוכל מעפר׳ של בבל כאילו אוכל בשר אבותיו ויא כאילו
אוכל שקצים ורמסים: שער המשתלח: ורמינהי קרבן אני שומע אפי׳ קדשי ברק
הבית שנקראו קרבן שנאמ׳ ונקרב את קרבן ה׳ תלמוד לומר ואל פתח אהל מועד לא כמדב׳ לג
הביאו מי שראוי לבא באהל מועד יצאו קדשי ברק הבי׳ שאינן ראוין יכול שאני מוציא
אף שעיר המשתלח תל לה׳ לרבות שעיר המשתלח לא קשיא כאן קודם הנרלה כאן
לאחר הנרלה אחר הנרלה נמי האיכא וידוי אלא אר׳ מני לא קשיא כאן קודם וידוי
כאן לאחר וידוי: הרובעוהנרבע: והא נמי תיפוק לי מפתח אהל מועד אין הכי נמי
בשלמא

כהיא דרחיפני מירושלם כולה ריש לקיש קאמר לה מהכא מתו וקברם הבהים
לחריסה בבתי קברות ואין לחוש לכל הארץ ולא סחר חרבות סהיה סם
מבול ונסקעו בטיט חרבה דמעיקרא קודם מבול: כל לאחר ביבמה לאפוקי
דגים סבים: דהיינו דקס רימא התם הרחם זכר ונקיבה סהוה גדול ואינו
תורה כור יכול ליכנס לתיבה עמדו סם: גוריות
הכניסם לתיבה: ארזילא הוא ראש דימא
סהוא על שפת הים: בר יומי ביום סכולו:
מסכת דפורדיה תמך בוארו בי מרבעתא
דריסי בי מרבין של ראשו רמח כבא ומכרי
לירדן הטיל בולל בירדן ומכר הירדן ומתם
הילוך תימיו ככה כמו כיבוי דעית דניפן:
חוטמו סיוכל להכניסם: לא ירד מבול לארץ
יסרחל ולמה ליה למכתי הכי ליתא דהתם כגמ׳ ג׳
קס נרחה לי דהכ׳: והא קא סניא תיבה
והא התיבה מהלכת על פני המים מבחוץ
לבתוך כמ׳ חוטמו כפתוני תן התיבה ומת:
ומאני קרניו קשרו לתיבה: ברותחין נידונו
ומסכת כמלא ברותחין: וליטעמיך תיבה לפתר ג׳
היכי סניא והלא זפותה היא מבחוץ ומבחוץ
כדכתיב וכפר אות׳ ונות׳ ובין ברותחין הן
היינו מהלכת פחין זפתה כספר: ועוג
מלך הבשן דכתיב ביה ויבא הפליט ואתר
ר׳ יוחנן זה עוג ספלט מלמבי דור המבול:
כם נעשה ונטטננו המים: שבגדי התיבה
ומם עמד עוג והרחם ונם הזמת לו כספר קדשין קג׳
והרחם לו הוברך לתיבה ומאני נובהן לו
טבעו: הא לו סם תן המתים סם כלום
דתיני דגבוה היו הפילגוש המים לנבל
סהיו תמולה: למה נקרא סמה מגולה
דכתיב האתר למגולה חרבי אי לספר הלו
חרביקו בטיט: ממגרת עפריה מפני
סלינן תרחמי על הבריות כרחמרי בחמל קמ״ל
ביבה עפרי בבל יורדי ניהנם הן: כחילו
הוכל מקנים ורמסים על מבול: הן קרבן קרבן
סומע אני כו׳ קרבן דכתיב בפחוטי חוץ
להקרי קרבן ונות דרים לי בתלמ׳ על הקרבן
חייב ואינו חייב על הפוחט חולין בפניס:
הו קרבן לאו להכי אתא הלא לחייב: כל
קדמי ברק הבי׳ שפחטן בחוץ פתח נקראו
קרבן כעין סנאת ונקרב את קרבן ה׳ הים
אתר מלא כלי זהב תצעדה ובמיד: ואין זה
הלא לבית הבית פתח רחוץ לפתח אהל
מועד אלא אמרתי בסדר לפי שפתתן בעלי ויק יו
תותין דקיימא לן המתים תמימים לבדק
הבית עובר בעשה במסכ׳ תמור׳ אבל לעכן
הסוגיא אלי לתר כיון דאפי׳ תמי׳ כמי קדי׳:
ואינו רחוי הלא הועתד לבא אל אהל מועד
דהא פרת חטאת תמי׳ היא וקדי ליה אינו
רחוי: תוכיח את הלא פתח עתידין לאהל
מועד ולא תוכיח עפיר המשתלח דרחוי הוא
סהוא תמים דבעינן סיהא רחוי לעם דלא
ידעי הי מתרתי זה שמעתי ולפי סוגיא אל
סמועה זו שמעת דקדי ליה דחוי ועתיד
ליכנס מעו׳ הנרלה וידוי תלמוד לומר לה׳
להקריב קרבן לה׳ המיוחד לה׳ להוציא עפיר ויק יו
המשתלח סחינו מיוחד לעם: קודם הנרלה מקודש יב׳
הוי רחוי ועתיד ליכנס מעו׳ הנרלה ואין לאו
דשעטי׳ הלה׳ תמיכ לחייב אחר הנרלה
לא רחוי לבא הוא ומיתעטיף מאל פתח הא
תיכא עדיפי דבעי ליכנס להתוודו׳ עליו תיפוק
לי מאל פתח אהל מועד דהא לאו רחוין
הן לבא למזרח: בגמרא

בשלמא רובע ונרבע משכח לה דאקדשינהו מעיקרא והדר רבעו אלא מוקצה ונעבד אין אדם אוסר דבר שאינו שלו בקדשים קלים ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר קדשי קלים ממון בעלי הוא דתני ומעלה מעל בהם לרבות קדשי קלי שהן ממונו דברי רבי יוסי הגלילי הילכך רובע ונרבע דבר ערוה מוקצה ונעבד עא אתנן ומחיר כלאים יוצא דופן בוולדות קדשי קדשים וקסבר ולדי קדשי בהוייתן הן קדשים: בעלי מומין וכו' אותו ואת בנו וכו': וצריכי דאי תנא בעלי מומין משום דמאיסי אבל תורין דלא מאיסי אימא לא דמודו ליה לר' שמעון ואי תנא תורי דלא מאיסי משו' דלא חזו ואידחי אבל בעלי מומין דאיחזו ואידחו אימא לא דמודי להו רבי שמעון לרבנן ואי תנא הני תרתי משום דפסולא דגופייהו אבל אותו ואת בנו דפסולא מעלמ' קאתי לה אימ' מודו ליה רבנן לרבי שמעון צריכא: שהיה רבי שמעון אומר: מאי טעמא דרבי שמעון אמר רבי אילעא אמר ריש לקיש דאמר קרא לא תעשון ככל אש' אנחנו עושי' פה היום אמ' להו משה לישראל כי עליתו לארץ ישרות תקריבו חובו' לא תקריבו וגלגל לנבי שילה מחוסר זמן הוא וקאמר להו משה לא תעשון אמר ליה רבי ירמי לר' זירא אי הכי מילקא

אתנן ומחיר יוצא דופן וכלאי' בוולדות קדשים תתן ומחיר לא מיתוקס בקדשים קלים תפילו לרבי יוכי הגלילי דהא' עב דמתמנו הוי חיבו חל עליו כדדרשינן פרק כל התערובין כי ירור פרט לכדור: וקסבר ולדות קדשי בהוייתן הן קדושי למה לי קרא למעוטי הלח חולין בתורין כיהו ורוכס כפחר חולין ליפחט בחוץ דאפילו פדיון לא בעו דאין קדושה חלה עליהן כלל כדמוכח בתמורה בפרק כיצד מעריכין דתכן אם זכר עולה ואם נקבה זבחי שלמים ופריך בגמרא למה לי למיתר אם נקבה זבחי שלמים נקבה מי קדמה בככורה ומפני סיפא דתנן בהמ' דהקדש ותני סיפא ילדה טומטום או אכדרוגינוס רבב' חומר אין קדושה חלה עליהן ומפרש בגמר' מפום דבכר בהוייתן הן קדושי אין קדושה חלה בדבר שאין רואין ליקר אם כן הכא מי לא חיילא ואתכן ומחיר וכלאים ויוצא דופן וילדה דאתמר רבב' אין קדוש' חלה עליהן הייכו קדושת הגוף ליפדות וליאסור בגיזה ועבודה אבל קדושת דמים אינה ליפדו אלא במום ולכך בעי הכי קרא אלא ממעטי מפתח אהל מוע' בקדשי בדק הבית ולמאן דאמר בחמי תמו הן קדושי אפילו קדוש הגוף נחתה עלייהו דתפסתינהו קדושה דחימי והא' למאן דאמר בהוייתן כמי נימא מיבו דנחתה להן קדושת דמים נחתה להן קדושת הגוף כדאמר בתמורה בפ' אלו קדשים גבי מפרים נקבה לאשם ורוחק לומר רבב' מבר לה כדבי שמעון דלית ליה מיבו דאמר תימכר אלא במום ועוד דאי כדבי שמעון אפילו מבר במעי אמן נחתה עליה קדושת הגוף כדמפרש התם רבי שמעון לטעמיה דאמר כל מידי דלא חזי ליה לגופי' לא נחתה ליה קדושת הגוף ונפ' הין לפ' דאמרי מפרי' נקבה דחזי למחר קרבנו' ואייך מבו טפי דהא אפילו בטרפה תפכחן דאמרי מבו בסוף ים בקרבנות ונרחה לפרש דהכא מיירי כבון דלאח מבעמו אתכ' ומחי הקרי

או בעודן במעי אמן או אחר מכולרו דכיון מהקדשים בפירום חיילא עלייהו קדושה ואח' ולוקמה כמי הכא כמאן דאמר בתעי אמן הן קדושים וכגון מהקרים בהמה מעוברת ומייר העובר כר' יוחנן דאמ' בפ' כיצד מעריכין אם מייר מעוי' ועם העובר אתכן ומחי' אחר הקדיש ואעפ' כר' יוחנן חיתוכ התם הא לבסו' מפיק כתנאי ועוד מני לחוקומ' בבהמה מל חולי מעוברת ועשה העובר אתכן ומחיר ואחר כך הקדיש ול' דכיחא ליה לחוקומה בפשיטות כמאן דאמר בהוייתן הן קדושי והקדיש ואחר כך נתעבר ואח' בהמי דכיפר מעריכין דדייק לר' אבב רבבר בהוייתן הן קדושין מרים נתי הוה מצי למימר הכי דאם נקבה זבחי שלמים הוקומה בבהמ' דהקדש ואי במעי אמן הן קדושי לא היה יכול להפקיע קדושת הולר ול' דנטר עד סיפא ומפרש לה והא לריפא ואם תאמר בסוף בהמה המקשה דתכן המבכרת מהפילה טוליא יפליכנה לכלבים ובמוקדשין תקבר ומפרש בגמרא מסום דרובה ברחמי קדם היא על כרחי מדקאמ' תקבר קשב' במעי אמן הן קדושין דאי בהוייתן אמאי תיקבר הא לא חיילא קדושה אח בחזי להקרבה כדפרי' ואם כן כולה בר מיקר היא ואמאי נקט רובה דאפילו אכלאי וכדמה תפשה קדושת דמיים אי במעי אמן הן קדושים כדאמרינן בתמורה בסוף ים בקרבנות ונרחה לפרש דהכא מיירי כבון דלאח מבעמו אתכ' ומחי הקרי

ולא כולה משום דאיכא דמות יכול הן קלוט לרבי שמעון דלא מיפתרי בהכילה לא מיכב' ותפשינהו קדום לאן אף על גב דבמעי אמן הן קדושין: משום דפסולא דגופייהו בכל דוכתא חמיר מפסולא דאתי מעלמא דאתמרינן בפרק קמא מה לפיכוי קודם שכן פסולו בגופו ובפסחים בסוף הלו דבריס כמי אמריכן כל פסולא בגופו יפרוף מיד דהא דמסם דפסול הגוף קיל שא הכי קאמר דמום עובר ותרין מהני זמן הפסול הלוי בגופו ואם היה מום עוב' מיד והתרי' בדלין לשתר היו דאוי אבל לאתו ואת בנו אין הפסול הלוי בגופו ואם תיקון דלפוני יות' לא חזי:

מילקי נמי לילקי אלמ׳ אמ׳ רבי זירא הכתוב
נתקו לעש הני מילי לרבנן לרבי שמעון הכי
נמי רב נחמן בר יצחק אמ׳ פנים דגלגל לגבי
שילה כחוץ דמי רבה אמר טעמ׳ דרבי שמעון
ברתניא רבי שמעון אומר מנין לזובח פסח
בבמת יחיד בשעת איסור הבמות שהוא בלא
תעשה תלמוד לומ׳ לא תובל לזבוא את הפסח
יכול אף בשעת היתר הבמות כן תלמוד לומ׳
באחד שעריך לא אמרתי לך אלא בשעה
שכל ישרא נכנסין בשער אחד אימת אינימ׳
אחר חצות כרת נמי מיחייב אלא לאו קודם
חצות לעולם לאח חצות ובשעת היתר הבמו׳
קאי והא בשעת איסור הבמות קאמר איסור
במה ליחיד התיר במה לציבור: מחוסר זמן:
והא בני אשמות נינהו אמר זעירי תני מצורע
בהדייהו: עולותיהן ושלמיהן: והני בני
שלמים נינהו אמר רב ששת תני נזי הזעירי
קבעוה תנאי דבי רב ששת לא קבעה תנאי
אמר רב חלקיה דבי רב טובי לא שנו אלא
לשמו אבל שלא לשמו חייב הואיל וראוי
לשלא לשמו בפנים אי הכי לשמו נמי ניחוי׳
הואי׳ וראוי לשלא לשמו בפנים בעי עקירה
מתקיף לה רב הונ׳ וכי יש לך דב׳ שאינו כשר
לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי פסח

מילקי כמי לילקי המוחט מחוסר זמן דהא מעכב דגלגל דהיא במת יחיד
פנים הוא מחוסל מועד מל מדבר היא מס וקאמר רחמנ׳ בית נמי לא תעמון
תלמיד אמר רבי זירא בפרק קומתי ואת בנו ואתו׳ את בנו בפנים סופב את
הארבעי׳ מעוס לאו רחותו ואת בנו והויב בה וילקי כמי לאו מעו׳ דמחוסרי
זמן דתני׳ מנין מכל הפסולי שבעור ומבעה
מהן בלא ירבה לימד על כל הפסולי שבעור
ומה מהם בלא ירבה וכתב רחמנ׳ במחוסר
זמן ביום המתיבי והלאה ירב׳ להוכיחו מכלל
שאר פסולים מהם בלא ירבה ולומ׳ דבהחי
ליכא הלא עשה כפין דבר מהיה בכלל ויצא
לדון בדבר המדם בסוף פ׳ דתמור׳ ובעבי
זה הוי בדר יצב דמצורע בפרק הלו דבליים
דאמרינן מהכתוב נתקו לעשה והוציאו
מכלל שאר טמאי מהם בלאו הלא יטמאו ובכרת
את מחניהם ולהכי פריך דלילקי מעוס
דמעורם בגופיה לאו בהדי כרדמכינן מלא
תעמון וכן תעמון וכן פירש בקונ׳ לבל בפ׳
תורתו ואת בנו פירש בקונ׳ דהני כאחר לאו
הניתק לעשה דעלמ׳ דמיוס המתיבי והלאה
ירבה מעמע קור׳ זמנו לא ירבה והניחהו עד
מיעבו׳ זמנו וקאמ׳ מכאן אתה דמעמע׳ וכי תימא
דהכי פריך מעוס דליכא נמי לאו הלא
תעמון לא תאריב׳ אחד עשה ועקר תרי לאוי
כדאמר בפ׳ דתמורה לא דמי דהכי מילי
התם דמתיבה גבי הדר לבל המומה תדע
דהא בפרק בתרא דתמות חשיב לא יטמאו
את מחניהם ניתק לעשה אי לאו נמי דקדתו
עשה אף על גב דליכ׳ לאו נמי דקדתו
לא תכרו ויהיו התם ליכא למימר מעוס
דליכא תרי עשה דכתיב מתוך למחנה
תסלחוס לבל תעכרו גזלה דליכ׳ תרי לאוי
לאו הלא תעמון ולא תגזול דבפרק המקבל
את רבה זהו עופק זהו גזל וחסבי ליה ניתק
לעשה במלות ובחולין הילכך צריך לחלק
בההיא דתמורה כדפרי׳ת הילכך ממך מכי
הלאוין לבל העמ׳ומ׳ מהי העשה מנתקים:

רב נחמן בר יצחק אמ׳ פנים בגלגל כו׳
מיבעי׳ הוא דקמבעי התם דליפלו לגמ׳ לעל במחוסר זמן בפנים
כי הם בחוץ כדפרים בקונ׳ ום גיר אחרת בפפרי לרבי יעמעאל הכי נמי והא
בגלגל פנים הוא אמר רב נחמן בר יצחק פנים דגלגל כו׳ ורים לקים פריך
דפקרא ליה הלא תעשה במחוסר זמן דהאי קרא בגלגל קאי ופנים הוא
וכי תימא קל וחומר בחוץ הא לעל מזהירין מן הדין ומעכי פנים דגלגל לגבי
ם לה בחוץ דמי הלא לאו קודם חצות ואעב דאמי בפני הלא לגמו לא מיחייב
כרת כיון דמחוסר עקירה ולא עומד הלי ליעקר קודם זמנו הוי בחוץ במה
להבירו ובעת היתר הבמו׳ דלקתני היינו קודם חצות דכתר בבמה הלא לגמו
ואת דמעמע הכא דתרין הלא הגיע זמנו לרבי מעמון חיללה קדושה עליהו
והמוחטן בחוץ בלאו ובמעילה בפרק ולר חטא׳ נמי אמ׳ רבי מעמון דמועלין
מעוס דרחוץ לזמן זמנו ובתמורה בפ׳ק הלו קדמים גבי חסם בן מתיס
והבילו בן מנה אמר ר׳ מעמון דכל עכמן הכי קדושת מעוס דכל מידי דחזי ליה לגופיה לא נתחל ליה קדושת הגוף ופרים התם מהי מנה מחוסר זמן הלא
חזי ליה לגופיה לא נתחל ליה קדושת הגוף ואמ׳ ר׳ מעמון קדושת פרים במתני׳ דהכא דתנן מחוסר זמן רבי מעמון אומר בלא תעשה ומנני לעשה דקתני
לעכי זמנו וקרב לאחר זמן והעתה תיכח מחוסר זמן תורים הלא הגיע זמנן מהי טעמ׳ אין דבר מהיה מחוסר זמן מלוק רחוי לעוס
קרבן לבל דבר מרחוי לקרבן אחר ולקרבן זה מהו מקריבין חיכו רחוי לא נתחל ליה קדושת הגוף ופבח קודם חצות דקדום לרבי מעמון וכן חטאת ואשם
דאב ואבה ויולדת ומצורע דקדושים קודם זמנן דתנן בפירקין ולא פליג רבי מעמון ובתורת כהנים בפרש׳ אחרי מות קאמר נמי רבי מעמון והמוחטן בחוץ
בלאו הכי הוי מחוסר זמן בגופן ולא דמי לאשם בן מנה והבילו בן מנה התים מתיס והבילו בן מנה דמחוסרי זמן בגופן ואם תאמר דמחוסר זמן הילך קדום
הוי אמרינן לעיל בפ׳ק קמא ליכא לקדושת יום להרפלה לבל ביום מביעי לה בבכורות פרק הלוקח בהמה דקאמר רבי מעמון מחוסר זמן נכנס לדיר להתעבר
עליה בבכור דקדום לבעי זמנו ופריך וחדיליף מבכור לילף מקדמים מעמע דקדמים הלמ׳ דקדמים קודם זמנן לה קודם לבן לה לבל מעבר לר׳ מעמון מרי ומכניסו תוך זמנו לרי להתעבר בלילף
התם מעבר העברה מבכור והא דלה ניחא ליה למילף תחת תקדמים דניחא ליה למילף העבר טפי מעוס דהעברה דקרוייהו מפתני׳ מעבירים
להקדושה ום עם טעם לרבה דרים תמורה הילך מחוסר זמן קדום קדושת הגוף דכל היכא דאמר רחמנ׳ לה תעביד לי עביד לה מהני ומעמ לעכין זה
עליה תחת תעבר או מעמ עם טעם אחר:

דף ט דזעירי קבעוה תנאי מעוס דמצורע ום בו טומאה כעין זב וזבה ויולדת לבל כזיר דלה דמי להו סיריה וכן בכריתות בפ׳ק חרבעה מחוסרי כפרה מהי
מפפיק דתני זב וזבה ויולדת ומצורע והתם מפרש מהי טעמ׳ לחיתוי מצורע ומצורעת דקתני זב וזבה וניחא דמתני לזעירי דבזיר בלא מצורע בגי
דאיכא תרתי בזיר דנזיר טמא ויבית חסם:

פסח בשאר ימות השנה דאינו כשר לשמו
וכשר לשמו פסח בשאר ימות השנה שלמים
נינהו לימא מסייע ליה יכול שאני מוציא אף
עולות מחוסר זמן בבעלים ואשם נזיר ואשם
מצורע תל שור מכל מקום כשב פמ עז מכל
מקום ואלו חטאת שיירה במאי עסיק אילמא
בזמנו מאי אירי אש אפי חטא נמי אלא שלא
לזמנו ובמאי אילימא לשמו אשם אמאי חייב
אא לאו שלא לשמו לעולם בזמנו ולשמו ור
אלעזר היא דאמ מקשינן אשם לחטאת ותנא
טפל והה עיקר תא שמע יכול לא אוציא
עולת מחוסר זמן בגופה וחטאת בין בגופה
בין בבעלים תלמוד לומ ואל פתח אהל מועד
כל שאינו ראוי לבא בפתח אהל מועד אין
חייבין עליהם ואלו אשם שיר במאי עסיקינן
אילימא לשמו אשם נמי ליפטרי אלא לאו
שלא לשמו לעולם לשמו ורבי אלעזר היא דמקיש אשם לחטא תנא עיקר וכל שכן
לטפל תא שמע דבי אתא רב דימי אמ תנא דבי רבי ליואי יכול שאני מוציא אף עולת
מחוסר זמן בבעלים אשם נזיר ואשם מצורע מנין נפיב להו השם לחיובא ולא ידענא
מאי היא מאי לימודא אמר רבינא שור מכל מקום כשב מכל מקום עז מכל
מקום הא אמאי תרמיה בראמר אמ רב נחמן משום דבעי למירמי דתנא דבי ר ליואי
אדתני לו אשם נזיר ואש מצורע ששחטן שלא לשמן כשירין ולא עלו לבעלים לשום
חובה שחטן מחוסר זמן בבעלים או שהיו בני שתי שני ושחטן פסולין לא קשיא כאן
לשמו כאן שלא לשמו רב אשי מתני אבריתא ומשני כאן לשמו וכאן שלא
לשמו לימא תיהוי תיובתיר דרב הונא הכא במאי עסיקינן כגון
שהפריש שתי אשמות לאחריות דחד מינייהו מעיקר עולה היא כדרב

פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא פירש בקונטרים ואין זה הלך לפי
תמצא מרובה לומר דכיון דשלמים הוא כשמחטו לשם שלמים הייכו
לשמו ואין הלך כשמחטו לשם עולה לו לשם זבח אחר הוי כמי שלמי
כדאמרי בפרק קמא לכל דמחיים ליה שלמי ויש לומר דמכל מקום כיון רף ח
דשלמים הוא הרי הוא כשר לשמו ושלא
לשמו כגון לשם שלמים ולשם זבח אחר:
מחוסר זמן בבעלים לעולה דוקא קתני
ולא תחיכך:

או מהיו בני מתי מנים ושחטן פסולין
הך ברייתא תיתא בפרק התכלת רף ג
והכא והתם קתני פסולין ועוד תני התם
בתירך ברייתא פסולין ותעוב צורתו ויכלו
לבי המדרש ותימה דבתמורה בפרק אלו רף יד ג
קדמי תניא לשם כן מנה והביאו בן מתי
בן מתים והביאו בן מנה כשרים ולא עלו
לשם בעלים לשם חובה דבי רבי מתעון חומ כל
עכמן היפו קדושים ויש לומר דכאן לשמו
כאן שלא לשמו כדמפני הכא ומיהו קשה
דאם כן קשיא לרב הונא הא תיכא תתי
דפסול לשמו וכשר שלא לשמו ועוד דתי
בשלא לשמו תיירי בתמור למה לי למיתני
ולא עלו לשם חובה הא לפילו בתמורו נמי
דכיון דשלא לשמו הוא לא עלה לשם חוב

מה המעלה מהיות בשר עבודה כו׳ פוגין זו קשה להיות דלעיל בריש
קמ"ל דדרשינן להכי כתב רחמנא לו לרבות לך הזורק דלא תיתי
מביניה ומשום הכי פטור מקבל בחוץ:
ויתיב וקאמר ויפלח ובות פירש בקונטרים ויתיב רב חסדא וקאמר נרחה
לפרש דיתיב וקאמ׳ לרב הונא קאי:
אבל הכי קאמר רב אחי ופסקוה פי כמו מאחרת קאמר רב אחי דויפלח הייגו
עבודה בבכורות אבל הכא הפסיקוהו ומכעוהו מלומר כן ומכי למוכו מבקונטרס
עיקר:
רמז הקבה למשה ולא ידעו פיר׳ ולא ידע במי אבל היה יודע מעתיד הקבה
לקרים את המשכן בארם נהרל דאמרינן במדרש מאחר לו משה להארן הייתי קובר
בי תו בך:
וקיבל סבר על מתיקתו תניא בתור כהנל מבסבר זה נתייחד לכלו הדיבר
דכתיב בפרשת יין וסבר אל תשת וידבר ה׳ אל אהרן ולא כתיב אל משה ותימה
דבפיקודי דרים בפרשת קרח דכתיב וידבר׳ אל אהרן מומע אחי מהדיבור אל אהרן
תלמוד לומר כאשר דבר ה׳ ביד משה לו בפרשת מחות המרוסים הא למדנו
מהדיבור למשה מיאמר לאהרן ומתוך זה קורא נתייחד הא דכתיב אל אהרן ולא
מיאמר לבני ישראל: ושלח
בללות נאמרו בסיני כו׳ הוה מצי לאיתויי
מדרבי יוסי הגלילי דאמרינ׳ בפרק קמ"ל דקמיבעי ליה הגלילי דאמרינ׳ בפרק
ודילמא

כדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב
אשם שניתק לרעיו ושחטו סת׳ כשר לעולה:
המעלה מבשר חטאת: תנו רבנן מנין
למעלה מבשר חטאת ומבשר אשם ומבשר
קדשי קדשים ומבשר קדשים קלים וממותר
העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי
מנחות שפטור תלמוד לומר עולה מה עולה
שהיא ראויה להעלאה אף כל שראויה
להעלאה מנין שאף היוצק והבולל והפותת
והמולח והמניף והמניש והמסדר השלחן
והמטיב את הנרות והקומץ והמקבל בחוץ
שפטור תלמוד לומר אשר יעלה עולה או זבח
מה העלאה שהיא גמר עבודה אף כל שהוא
גמר עבודה: עד שלא הוקם המשכן:
יתיב רב הונא בר׳ רב קטינא קמיה דרב וקא
קרי וישחטו את נערי בני ישראל אמר לי׳ הכי
אמר רבי אסי קרבו ופסקו סבר לאותוביה
ממתניתין שמעיה דקאמר משמיה דרב אדא
בר אהבה עולה שהקריבו ישראל במדבר
אינה טעונה הפשט וניתוח אותביה ברייתא
דשויא בכולהו דתניא עד שלא הוקם
המשכן הבמות מותרות והעבודה בבכורות והכל כשירין להקריב בהמה חיה ועוף
זכרים ונקבות תמימין ובעלי מומין טהורין אבל לא טמאין והכל קרבו עולות ועולה
שהקריבו ישראל במדבר טעונה הפשט וניתוח ונכרים בזמן הזה רשאין לעשות כן
תנאי היא דתניא ונם הכהנים הנגשים אל ה׳ יתקדשו רבי יהושע בן קרחה אומר זו
פרישות בכורות רבי אומר זו פרישות נדב ואביהוא בשלמא למ״ד זו פרישות נדב
ואביהוא היינו דכתיב הוא אשר דבר ה׳ לאמר בקרבי אקדש אלא למאן דאמר זו
פרישות בכורות נדב ואביהו׳ היכא רמיזא דכתיב ונועדתי שמה׳ לבני ישר׳
ונקדש בכבודי אל תקרי בכבודי אלא בבכוריי דבר אמרו הקב״ה למשה ולא ידעו
עד שמתו בני אהרן כיון שמתו בני אהרן אמר לו אהרן אחי לא מתו בניך אלא
להקריש שמו של הקבה כיון שידע אהרן שבניו ידועי מקום הן שתק וקבל שכר שנ׳
וידם אהרן וכן בדוד הוא אומר דום לה׳ והתחולל לו אעפ שמפיל לך חללים חללים
את שתוק וכן בשלמא הוא או׳ עת לחשות ועת לדבר פעמים ששתק ומקבל שכר
על השתיקה פעמים מדבר ומקבל שכר על הדיבו׳ והיינו דאמר ר׳ חייא בר אבא אמר
ר׳ יוחנן מאי דכתיב נורא אלקים ממקדשיך אל תיקרי ממקדשיך אלא ממקודשיך
בשעה ששושה דין הקבה בקדושיו מתיירא ומתעלה ומתהלל אלא קשיא עולה תרי
תנאי היא דתניא ר׳ שמעון אומר כללות נאמרו בסיני ופרטות באהל מועד ר׳ עקיבא
אומר כללות ופרטות נאמרו בסיני ונשנו באהל מועד ונשתלשו בערבות מואב
אמר מר הכל כשירין ליקרב מנא הני מילי אמר רב הונא דאמר קרא ויבן נח מזבח
להוויקח מכל הבהמה הטהורה חיה בבלל בהמה זכרים

כדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב
אשם שניתק לרעיו ושחטו סת׳ כשר לעולה:
המעלה מבשר חטאת: תנו רבנן מנין
למעלה מבשר חטאת ומבשר אשם ומבשר
קדשי קדשים ומבשר קדשים קלים וממותר
העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי
מנחות שפטור תלמוד לומר עולה מה עולה
שהיא ראויה להעלאה אף כל שראויה
להעלאה מנין שאף היוצק והבולל והפותת
והמולח והמניף והמניש והמסדר השלחן
והמטיב את הנרות והקומץ והמקבל בחוץ
שפטור תלמוד לומר אשר יעלה עולה או זבח
מה העלאה שהיא גמר עבודה אף כל שהוא
גמר עבודה: עד שלא הוקם המשכן:
יתיב רב הונא בר׳ רב קטינא קמיה דרב וקא
קרי וישחטו את נערי בני ישראל אמר לי׳ הכי
אמר רבי אסי קרבו ופסקו סבר לאותוביה
ממתניתין שמעיה דקאמר משמיה דרב אדא
בר אהבה עולה שהקריבו ישראל במדבר
אינה טעונה הפשט וניתוח אותביה ברייתא
דשויא בכולהו דתניא עד שלא הוקם
המשכן הבמות מותרות והעבודה בבכורות והכל כשירין להקריב בהמה חיה ועוף
זכרים ונקבות תמימין ובעלי מומין טהורין אבל לא טמאין והכל קרבו עולות ועולה
שהקריבו ישראל במדבר טעונה הפשט וניתוח ונכרים בזמן הזה רשאין לעשות כן
תנאי היא דתניא ונם הכהנים הנגשים אל ה׳ יתקדשו רבי יהושע בן קרחה אומר זו
פרישות בכורות רבי אומר זו פרישות נדב ואביהוא בשלמא למ״ד זו פרישות נדב
ואביהוא היינו דכתיב הוא אשר דבר ה׳ לאמר בקרבי אקדש אלא למאן דאמר זו
פרישות בכורות נדב ואביהו׳ היכא רמיזא דכתיב ונועדתי שמה׳ לבני ישר׳
ונקדש בכבודי אל תקרי בכבודי אלא בבכוריי דבר אמרו הקב״ה למשה ולא ידעו
עד שמתו בני אהרן כיון שמתו בני אהרן אמר לו אהרן אחי לא מתו בניך אלא
להקריש שמו של הקבה כיון שידע אהרן שבניו ידועי מקום הן שתק וקבל שכר שנ׳
וידם אהרן וכן בדוד הוא אומר דום לה׳ והתחולל לו אעפ שמפיל לך חללים חללים
את שתוק וכן בשלמא הוא או׳ עת לחשות ועת לדבר פעמים ששתק ומקבל שכר
על השתיקה פעמים מדבר ומקבל שכר על הדיבו׳ והיינו דאמר ר׳ חייא בר אבא אמר
ר׳ יוחנן מאי דכתיב נורא אלקים ממקדשיך אל תיקרי ממקדשיך אלא ממקודשיך
בשעה ששושה דין הקבה בקדושיו מתיירא ומתעלה ומתהלל אלא קשיא עולה תרי
תנאי היא דתניא ר׳ שמעון אומר כללות נאמרו בסיני ופרטות באהל מועד ר׳ עקיבא
אומר כללות ופרטות נאמרו בסיני ונשנו באהל מועד ונשתלשו בערבות מואב
אמר מר הכל כשירין ליקרב מנא הני מילי אמר רב הונא דאמר קרא ויבן נח מזבח
להוויקח מכל הבהמה הטהורה חיה בבלל בהמה זכרים

כדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב אשם שניתק לרעייה מניתק מדין הקרבה ומקריהו לרועה עד מיסתאב דקיימ׳ לן כל מבחטאת מתה בחמס רועה: עולה תמר יעלה עולה נמר עבודה מאין לחריש עבוד ואיתרבו להו בתוך כל כנון המנסך ומקטף קטרת ומקטיר קמיצה ומקטיר מנחת כהנים: ויתיב רב חסדא וקאמר
תורת כהנים ויפלח את נערי בני ישראל כדרך פרה בעיני
מהספרים חסרים כאן ולא ידעתי מה ואם אין חסירין זהו פירושו יתיב רב חסדא וקאמר ויפלח את נערי ונות׳ ומפרש דאלו הבכורות: תמר ליה רב חנא הכי אמר רב אחי: ופסקו אותו היו פסקה עבודה מן הבכורות מפני נפטור על הכהוב׳ כדילוף לקמן ומפני נדב ואביהוא כל אותה שנה דאתוכח עד שהוקם המשכן ומתו: ליפנה לחריניה הכי אמר רב אחי ופסקוה כדיך להפסיק כאן בגינת מעם המקר׳ בתחנתה ולא יקרה בטעם פסטה כמו שאנו קורין אותו דכפיהות בקרה בטעם פסטה מפני שמעיה נערי בני ישראל רבה על ויעלו עולה מפני שהם העלוס לבל כפרת קורהו בתחנת׳ עומד התיבה לבדה ואינ׳ רבה על ויעלו ול׳ פלא פלא׳ שלא להביא הקרבנות ולעמוד עליהם ויעלו עולות אותם מכפרי׳ להעלות׳ דהיינו נדב ואביהוא מפני שהיו כהנים כדילוף לקמן: סבר רב חסדא לאותובי מתניתין דקתני מכאן ואילך עבודות הבכורות עד יום הקמת המשכן: מפני רב חסדא וקאמר תנאי היא דתניא דרב חנא דיתיב מבריתא מעמיה דרב אדא בר אהבה: תיתיביה דסוויה כבולהו פתחה פוה להסיב על כל דברין עולה שהקריבו ישראל במדבר סיני קודם מתן תורה ויפלח את נערי ונות׳: והכל הכשרו ליקרב כדמפרש ואזיל: בהמה וחיה ועוף כו׳ והכל קרבו עולות הפתח מפני פלא הוא שהקריבו את עולותיהם ולקמיה פריך עליה רמעיל לעפות כן רלא כתפרו להן הבמו׳: יתקדשו מלעלו ואעפ סרגילין לגפות חלי ולהעלות: הער בהן פלא יעלו בהר זו פרים בכורות הזהיר את הבכורות להפרים מן ההר והן הכהנים הנגפים אל ה׳ להקריב קרבנו׳: זו פרישת נדב ואביהוא כלומר לא נקרתו בכורות כהנים אלא מיון הכהנים הנגפים שהוזהרו כאן לפרוש מן ההר זה נדב ואביהו׳ מנעמו בניני כהנים היינו דכתיב בפרשת נדב ואביהו׳ לאמר דבר ונו׳ כדקתמ׳ בניני כן יפרוץ בהם ה׳ וכיון שלא הוזהרו לפרוש מן ההיכל בהקמת המשכן בהם אלא למיון לאמר זו פרישת בכורות היכא רמיזא: הכי גרסינן ולא גרסינן פרישת נדב ואביהוא היכא רמיזא למעה מיקת נדב-ואביהו׳ היכא רמיזא למעה קורס לכן דקאמר הוה אמר דבר ונקדש בכבודי: כאמרה לו למעה מיום שכלטוה על מלאכת המשכן ורמז לו שביום מיפרה מביניהו על הבית יתקדש בכבודי ולא נרמז להבין מה הוה עד שמתו אלא כדי להתקדש בכבודו שלא יתקדש בחותם הנכבדים וקרובי לי תקדש: פרוש שלא יתקדש מקדשיך לשון זה מדת הדין היתה הוה אומר שמעה על ידי שהוא עומד דין במקדשין: סב וידו׳ להארן הרי שמעתן שכר מצוה מתוך כך זכה ונתייחד עליו הדיבור סב׳ לאחרי אותו ויכין פרש׳ פתוי יין ולא הזכר בחותו דיבור משה אל אהרן: אלא עולה קמיה דקתני הכא ונתן: כללות נאמרו בסיני כגון תזבח ואמרת תעשה לי וזבחת עלי ונות׳ ולא כתפרשו הילכות עולה ושלמים מס: ופרטות באהל מועד לאחר שהוקם המשכן נאמרה תו׳ כתפרשו והעשית ונתן לרבי יאמעיל שמעיכן דעולה שהקריבו בסיני לא הוטענה הפשט וניתוח: כשהלמו בערבות תוכ מצוה מחזר משה ואמרה להם על הפדר כדכתיב בעבר הירדן בארץ תוכ הוחיל משה ונות׳ באיה בכולהו הכתיב זאת התורה אשר תלכו ונות׳ ואמיך ליה חיל וכבי ויחמור ונות׳: הש

זבחים ונקבות תמימים ובעלי מומין ואמר מר
תמות וזכרות בבהמה ואין תמורת וזכרות
בעופות ואיתקש בהמה לעוף תמימין ובעלי
מומין לאפוקי מחוסר אבר דלא אמר רבי
אלעזר מנין לבני נח שמצווין על אבר מן החי
תלמוד לומר לכל החי מכל בשר אמר תורה
הבא בהמ' שחיין ראשי איברין שלה ודילמא
למעוטי טריפ' ההוא מלחיות זרע נפקא
הניחא למאן דאמר טריפ' אינ' יולדת
אלא למאן דאמר טריפ' יולדת מאי איכא
למימר האמר קרא אתך בדומין לך ודילמא
נח נופיה טריפה הוה תמים כתיב ביה ודלמא
תמים בדרכיו צריק כתיב בי' ודילמא תם
בדרכיו צריק במעשיו אי סלקא דעתך דנח
נופיה טריפה הוה מי קאמר ליה לנח דכוותך
עייל שלמי' לא תעייל ומאחר דנפק לן מאתך
להחיות זרע למה לי מהו דתימא אתך לצותא
בעלמא אפילו זקן אפילו סריס קמ"ל טהורין
וטמאין ומי הוו טמאין וטהורין בההיא
שעתא אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי
יונתן מאותן שלא נעבד בהן עבירה הוו
ידעי בדרב חסדא דאמר רב חסדא העבירן
לפני התיבה כל שהתיבה קולטתן בידוע שהוא טהור אין התיבה קולטתן בידוע
שהן טמאין רבי אבהו אמר קרא והבאים זכר ונקיבה הבאין מאיליהן אמר מר והכל
קרבו עולות עולות אין שלמים לא והא כתיב ויזבחו שלמים לה' פרים אלא אימא מן
הכל קרבו עולות עולות אין שלמים לא כמאן דאמר לא קרבו שלמי בני נח דאיתמר
רבי אלעזר ורבי יוסי בר חנינא חד אמר קרבו וחד אמר לא קרבו מאי טעמא דמאן
דאמר קרבו שלמים בני נח דכתיב והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן
איזהו דבר שחלבו קרב לגבי מזבח ואין כולו קרב לגבי מזבח הוי אומר זה שלמים
מאי טעמ' דמאן דאמר לא קרבו דכתי' עורי צפון ובואי תימן תנער אומר' שמעשיה
בצפון ותביא אומר' שמעשיר' בצפון וברום ומר נמי הכתיב מחלביהן משמניהון
ומר נמי הכתיב עורי צפון בקיבוץ גליות הוא דכתיב והא כתיב ויאמר משה גם אתה
תתן בידנו זבחים ועולות ועשינו לה' אלדינו זבחי לאכילה ועולו להקרבה והא כתיב
ויקח יתרו חותן משה עולה וזבחים לאחר מתן תורה הוא דכתב הניחא למאן דאמר אחר מתן תורה היה אלא למאן דאמר קודם מתן
תורה היה מאי איכא למימר דאיתמר בני רבי חייא ורבי יהושע בן לוי חד אמר יתרו קודם מתן תורה היה וחד אמר יתרו אחר
מתן תורה היה למאן דאמר יתרו קודם מתן תורה היה קסבר שלמים הקריבו בני נח כתנאי וישמע יתרו כהן מדין מה שמועה
שמעובא ונתנייר רבי יהושע אומר מלחמת עמלק שמע שהרי כתב בצרו ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב רבי
אלעזר המודעי אומר מתן תור' שמע שכשנתנ' תור' לישראל קולו הולך מסוף העולם ועד סופו וכל אומות העולם
אחוזתן רעדה בהיכליהן ואמרו שירה שנ' ובהיכלו כולו אומר כבו' נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע ואמרו לו מו' קול ההמון
אשר שמענו שמא מבול בא לעולם אמר להם ה' למבול ישב וישב ה' מלך לעולם כבר נשבע הקבה שאינו מביא מבול לעולם
אמרו לו מבול של מים אינו מביא אבל מבול של אש שנאמ' כי הנה באש ה' נשפט אמר להן כבר נשבע שאינו משחית
כל בשר ומה קול ההמון הזה ששמענו אמר להן חמדת' טובה יש לו בבית גנזיו שחיר' גנוזה אצלו תתקע דורות קודם
שנברא העולם וביקש ליתנ' לבניו שנאמר ה' עוז לעמו יתן פתחו כולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום רבי אליעזר אומר
קריעת ים סוף שמע ובא שנאמר והי כשמוע כל מלכי האמרי ואף רחב הזונ' אמר' לשלוחי יהושע כי שמענו את אשר
הוביש ה' את מי ים סוף מאי שנא התם דאמר ליה ולא היה עוד רוח ומאי שנא הכא דקאמר ולא קמה עוד רוח באיש דאפילו

מסורת השס

הב' זכרים ונקבות תמימים ובעלי מומין לאפוקי מחוסר אבר דלא כו': ולא
תמריכן תמות וזכרות בבהמות כו' דתניא חיריא קו' מתן תורה לאחר הקמ'
המשכן מי חיית להו ועוד מדקתנ' לאבל מחוסר אבר לא מכלל דבעלי מומין
לא נכשלו להו בבמ"ת ולא בעוף מחוסר אבר לבני נח להקריב לגבוה מחיין דתמי
חיברים ומיהו לי לאוזהורי עלייהו מי לאו תורת תור
מעוט הקריבה מהקריב מהן בכתתו מן
החיבה: מלחיית זרע נפקא דטריפה
חיבה יולדת: ברומין לך למעוטי טריפה:
מה בדרכיו עניו וסבלן: מהו דתימ' לתך
לאו למידר' בדומין לך תלה מהודיע מעלתו
עוסה תלה לכבוד להיות לו לצוות:
קמ"ל לחיות זרע לאו לצותא בעי להו
ומהמעט על כרח' לתך יתירה הוי למידרש
ברומין לך: מי הוו הרי לא נתכ' תור':
מבחץ מילתיהן כל זמן שבהן ד' התיבה
מילתיה בהו ובהן הכיר זמן שבהן שבעה
שבעה ידע מהן טהורין ושבהן מניס מני'
מהן טמאין: וזבחו זבחים שלמים ושיו
קו' הקמת המשכן הוה ולת לומרת דעד
שהוקם המשכן לא קרבו שלמי' כלל: לכל
דין ליטרפל בין לזמות קרבו עולות קרבו
שלמים לא קרבו לבני נח ומעמת מתן
תורה שנבחרו ישראל קרבו להם שלמים:
והנעדרי למען ונכער ה' את מכריס:
שמעשים בכפון הייבו עולה שטעונה כפון
וחבח של מלך המשיח לומה שמעשים
גוון ודרוס דהייבו ישראל שמקריבין עולה
ושלמי: שמשיחי דידהו מן המחיבין שבהן
ויהיו עולות הוו: בקיבוץ גליות: עורי
רוח נפוני ובואי רוח דרומית לקבל לקבץ
גליות שמפוזרות בכם: זבחים ועולות
זבחי' חייבו שלמי' ויקוד' מתן תור' כולהו בני
עם: ומעני זבחים תיכן שלמים תלה למען
שחיטה בעלמא ולאכילה: הניחא למאן
דאמר כו' פלוגתא לקמן: כת נחי' קודם
מתן תור' הוי לי לאח': ובהיכלו כולו לומר
שכור כו' ריפיה דקרא קו' ה' יחולל לחילות
ובמתן תורה מפחדי ובהיכלו של כל מלך
ומלך כולם לומ' כבוד לסקבה: לחתר להם
ויפב ה' מלך לעולם כבר כשבע מיהת מלך
עולם על בריותיו ולא יפחיתם: תשע
שחות ושבעים ואחד מלאך קודם שנברא
העולם ועשרים ושמה מלאך ועד משה
רבינו תרי דבר כוה לתלף דור עוז תורה
שהוא מעוזן של ישראל: דתפילו

ודילמא למעוטי טריפה תימא דכפרק מילה תקן גבי מתי כיפורים חיות דף קיא ושם
דדרשינן מ"ה תרין מחיין דלמי חיברים מלה ולמעוטי טריפה
שהוא כעין קרבן ומביה' פוין לעניין פסול לבל גבי כח דלמר מומין כמירין
הוה לן לאוקומה למעוטי טריפה דוקא:

אבל למאן דאמר טריפה יולדת מאי איכ'
למימר פירש"י דלרידיה לא מייתר לן
מכל החי למחוס' לבר ואיבטריך למעוטי
טריפה ואס תאמ' כיון דטריפה חיה ויולד'
היכי מימעטה מכל החי הא בפרק מילה גד ושם
תקן לה ממעט מחיין טריפות למאן דאמר
טריפה חיה ויש לומר דמהכי הכא דמכל
החי מיותר ופשיר מסתמא למעוטי טריפה
לעני דחיה דמסתמא חיות גמור ומסתבר
למעוטי טריפה לעני דחיה ויולדת טפי
ממחוסר אבר דמכל מקו' לית טריפ' בריאה
כמהרת ולא חזיא לקיום העולם כולי שלמי:
אתך ברומין לך ואס תאמר אס כל החי
מכל החי למה לי דתרוייהו מאתך
נפקי וכי תימא דילמא נח נופיה מחוסר
אבר הוה מי קאמר רחמנא דכותיה עייל
שלמים לא תעייל ויש לומר דמוקמה קרא
בדדמי לטריפה ולא דמי למחוסרת אבר
דלענין קיום העולם לא חייסינן:
ודילמא נח נופיה טריפה הוה ואס תאמ'
והלא חי לחרי כן מלם מאו' מכח
ויש לומר דמתח לא היה בכח ובריאות
כדאוי לו וקונית כמאן דאמר טריפה חיה
ורבינו תס היה רגיל לחלק בין טריפות
דחדס לטריפות דבהמה מעוס דחדס לית
ליה מזלא וקסה דברים הלו טריפו' מייתי דף מג
דחייה מהיוב לטריפות דבהמה: תסור

אסור לסייען ואסור לעמוד על שיחותן תימא לרבי יוסי דאמר לעיל בפרק
דף מ"ה בית שמאי דקדמי נכרים הסיחתן בתוך חייב לא הוה ליה למיתני
דף ע"ד הכא לעולם אסור כדתנינא בפרק בתרא דיומא דחייב כרת ליה
למיתני אסור ועם לומר דקתני אסור לפי שעם כוכבים עבודתן דלא מחייב עלייהו
בתוך דאסור לסייען דגזרינן שמא יעבודם
דבת חיובא:

כמאן כרבי אלעזר בן שמוע כו' פיקר
דף ק"ג מילתי במנחות בהקומץ רבה גבה
חמשים מכל שבט ושבט סלקא שם שם מלוא וחפן
דכתב הכא כפף והכא זהב מפרש לקמיה
דהכי קאמר גבה כפף סוף חמשים סלקי
על זהב לכל שבט דהייכו סוף שם מלוא זהב
לכל השבטי ורבינו תם גורס שם במדרש
דיתן לו חמשי סלקי זהב דהייכו שם מלוא
דף ל"ו סלקי כפף וקשה דבפרק סור שלגח משמע
דדינר של זהב סוף כ"ה של כפף ואומר רבינו
תם דדינר של זהב עב כפליס משל כפף
דף נ"ג ותדע מדאמרינן בפרק אלו טריפות גבי
טחול ואי אסתייר בים כעובי דינר זהב
כמירה משמע דמסוכה בעוביו משל כפף:
אומר בכל מקומות מחנה ישראל סלקא
בשעת

אימיה דשבור מלכא שדרה קורבנא לרבא שלחה ליה אסקורה ניהליה לשם שמים
אמר להו לספרא ולרב אחא בר הונא זילו ודברו תרי עולמי גילדאי וחזו היכא
דמסקא ימא סירטון ושקלו ציבי חדתי ואפיקו נורא ממגנא חדתא ואסקוה
ניהליה לשם שמים אמר ליה אביי כמאן כרבי אלעזר בר שמעיה דתניא רבי אלעזר
בר שמעיה אומר מה מזבח שלא ישתמש בו הדיוט אף עצים שלא ישתמש בהן
הדיוט והא מורה רבי אלעזר בר שמעיה בבמה דתניא מורה היה רבי אלעזר בר
שמעיה בבמה כתו אחר אומר ויתן דוד לארנן במקום שקלי זהב משקל שש מאות
ונו' וכתיב ויקן דוד את הגרן ואת הבקר בכסף שקלים חמשים הא כיצד גובה מכל
שבט ושבט חמשים שהן שש מאות רבי אומר משום אבא יוסי בן דוסתאי בקר ומקו'
מזבח חמשים וכל הבית כולו בשש מאות רבי אלעזר בר שמעיה אומר בקר ועצי'
ומקום מזבח חמשים וכל הבית כולו בשש מאות דכתיב ויאמר ארונה אל דוד קח
ארני המלך ויעל ראה הבקר לעולה והמוריגים לעצים ורבא אמר לך התם נמי
בחרתי מאי מוריגים אמר עולא מטה של טורבל מאי מטה של טורבל אמר אביי
עיזא דקרקשא דריישן דשתאי אמר אביי מאי קראה הנה שמתיך למורג חרוץ חדש
בעל פיפיות מקרי ליה רבא לבריה ורמי ליה קראי אהדדי כתיב ויתן דוד לארנן
וגומ' וכתיב ויקן דוד וגומ' הא כיצד גובה מכל שבט ושבט חמשים שהן שש מאות
ואכתי קשיין אהדדי התם כסף הכא זהב אלא הכי קאמר גובה כסף במשקל שש
מאות זהב: קדשים קלים נאכלים: אמר רב הונא בכל מקומות ישראל אבל
מחנה לא הוי איתיביה רב נחמן לרב הונא ומחנות במדבר לא הוו והא תניא
כשם שמחנה במדבר כך מחנה בירושלים מירושלם להר הבית מחנה ישראל מהר
הבית לשער נקנור מחנה לויה מכאן ואילך מחנה שכינה והן הן קלעים שבמדבר
אלא אימא בכל מקום מחנה ישראל פשיטא מהו דתימא איפסלו ביוצא קא משמע
לן ואימא הכי נמי אמר קרא ונסע אהל מועד אף על פי שנסע אהל מועד הוא תניא
רבי שמעון בן יוחי אומר עוד אחרת היתה וחיל עזרת נשים הוא ולא היו עונשין עליה
ובשילה לא היו אלא שני מחנות בלבד הי מינייהו לא הוה אמר רבא מסתברא
דמחנה לויה הוו דאי סלקא דעתך מחנה לויה לא הוו נמצאו

דאפי' אקשויי נמי לא מקשו ומנא ידעה דאמר
מר אין לך כל שר ונגיד שלא בא על רחב
הזונה אמרו בת עשר שנים היתה כשיצאו
ישראל ממצרים וזנתה משנה שהיו ישראל
במדבר אחר חמשים שנה נתגיירה אמרה
יהא מחל לי בשכר חבל חלון ופשתים אמר
מר ונכרי בזמן הזה רשאין לעשות כן מנא הני
מילי דתנו רבנן דבר אל בני ישראל בני ישראל
מצווין על שחוטי חוץ ואין הנכרים מצווין על
שחוטי חוץ לפיכך כל אחד ואחד בונה לו
במה לעצמו ומקריב עליה כל מה שירצה
אמר רבי יעקב בר אחא אמר רבי אסי אסור
לסייען ולעשות שליחותן אמר רבה
ולאורינהו שרי כי האי ראיפרא הורמיז

דף ס"ב ע"ב
דף ס"ג ע"א
דף ס"ג ע"ב
דף ס"ד ע"א
דף ס"ד ע"ב
דף ס"ה ע"א
דף ס"ה ע"ב
דף ס"ו ע"א
דף ס"ו ע"ב
דף ס"ז ע"א
דף ס"ז ע"ב
דף ס"ח ע"א
דף ס"ח ע"ב
דף ס"ט ע"א
דף ס"ט ע"ב
דף ע' ע"א
דף ע' ע"ב
דף ע"א ע"א
דף ע"א ע"ב
דף ע"ב ע"א
דף ע"ב ע"ב
דף ע"ג ע"א
דף ע"ג ע"ב
דף ע"ד ע"א
דף ע"ד ע"ב
דף ע"ה ע"א
דף ע"ה ע"ב
דף ע"ו ע"א
דף ע"ו ע"ב
דף ע"ז ע"א
דף ע"ז ע"ב
דף ע"ח ע"א
דף ע"ח ע"ב
דף ע"ט ע"א
דף ע"ט ע"ב
דף פ' ע"א
דף פ' ע"ב
דף פ"א ע"א
דף פ"א ע"ב
דף פ"ב ע"א
דף פ"ב ע"ב
דף פ"ג ע"א
דף פ"ג ע"ב
דף פ"ד ע"א
דף פ"ד ע"ב
דף פ"ה ע"א
דף פ"ה ע"ב
דף פ"ו ע"א
דף פ"ו ע"ב
דף פ"ז ע"א
דף פ"ז ע"ב
דף פ"ח ע"א
דף פ"ח ע"ב
דף פ"ט ע"א
דף פ"ט ע"ב
דף צ' ע"א
דף צ' ע"ב
דף צ"א ע"א
דף צ"א ע"ב
דף צ"ב ע"א
דף צ"ב ע"ב
דף צ"ג ע"א
דף צ"ג ע"ב
דף צ"ד ע"א
דף צ"ד ע"ב
דף צ"ה ע"א
דף צ"ה ע"ב
דף צ"ו ע"א
דף צ"ו ע"ב
דף צ"ז ע"א
דף צ"ז ע"ב
דף צ"ח ע"א
דף צ"ח ע"ב
דף צ"ט ע"א
דף צ"ט ע"ב
דף ק' ע"א
דף ק' ע"ב
דף ק"א ע"א
דף ק"א ע"ב
דף ק"ב ע"א
דף ק"ב ע"ב
דף ק"ג ע"א
דף ק"ג ע"ב
דף ק"ד ע"א
דף ק"ד ע"ב
דף ק"ה ע"א
דף ק"ה ע"ב
דף ק"ו ע"א
דף ק"ו ע"ב
דף ק"ז ע"א
דף ק"ז ע"ב
דף ק"ח ע"א
דף ק"ח ע"ב
דף ק"ט ע"א
דף ק"ט ע"ב
דף קי' ע"א
דף קי' ע"ב
דף קי"א ע"א
דף קי"א ע"ב
דף קי"ב ע"א
דף קי"ב ע"ב
דף קי"ג ע"א
דף קי"ג ע"ב
דף קי"ד ע"א
דף קי"ד ע"ב
דף קי"ה ע"א
דף קי"ה ע"ב
דף קי"ו ע"א
דף קי"ו ע"ב
דף קי"ז ע"א
דף קי"ז ע"ב
דף קי"ח ע"א
דף קי"ח ע"ב
דף קי"ט ע"א
דף קי"ט ע"ב
דף קכ' ע"א
דף קכ' ע"ב
דף קכ"א ע"א
דף קכ"א ע"ב
דף קכ"ב ע"א
דף קכ"ב ע"ב
דף קכ"ג ע"א
דף קכ"ג ע"ב
דף קכ"ד ע"א
דף קכ"ד ע"ב
דף קכ"ה ע"א
דף קכ"ה ע"ב
דף קכ"ו ע"א
דף קכ"ו ע"ב
דף קכ"ז ע"א
דף קכ"ז ע"ב
דף קכ"ח ע"א
דף קכ"ח ע"ב
דף קכ"ט ע"א
דף קכ"ט ע"ב
דף קל' ע"א
דף קל' ע"ב
דף קל"א ע"א
דף קל"א ע"ב
דף קל"ב ע"א
דף קל"ב ע"ב
דף קל"ג ע"א
דף קל"ג ע"ב
דף קל"ד ע"א
דף קל"ד ע"ב
דף קל"ה ע"א
דף קל"ה ע"ב
דף קל"ו ע"א
דף קל"ו ע"ב
דף קל"ז ע"א
דף קל"ז ע"ב
דף קל"ח ע"א
דף קל"ח ע"ב
דף קל"ט ע"א
דף קל"ט ע"ב
דף ק"מ ע"א
דף ק"מ ע"ב
דף קמ"א ע"א
דף קמ"א ע"ב
דף קמ"ב ע"א
דף קמ"ב ע"ב
דף קמ"ג ע"א
דף קמ"ג ע"ב
דף קמ"ד ע"א
דף קמ"ד ע"ב
דף קמ"ה ע"א
דף קמ"ה ע"ב
דף קמ"ו ע"א
דף קמ"ו ע"ב
דף קמ"ז ע"א
דף קמ"ז ע"ב
דף קמ"ח ע"א
דף קמ"ח ע"ב
דף קמ"ט ע"א
דף קמ"ט ע"ב
דף ק"נ ע"א
דף ק"נ ע"ב
דף קנ"א ע"א
דף קנ"א ע"ב
דף קנ"ב ע"א
דף קנ"ב ע"ב
דף קנ"ג ע"א
דף קנ"ג ע"ב
דף קנ"ד ע"א
דף קנ"ד ע"ב
דף קנ"ה ע"א
דף קנ"ה ע"ב
דף קנ"ו ע"א
דף קנ"ו ע"ב
דף קנ"ז ע"א
דף קנ"ז ע"ב
דף קנ"ח ע"א
דף קנ"ח ע"ב
דף קנ"ט ע"א
דף קנ"ט ע"ב
דף ק"ס ע"א
דף ק"ס ע"ב
דף קס"א ע"א
דף קס"א ע"ב
דף קס"ב ע"א
דף קס"ב ע"ב
דף קס"ג ע"א
דף קס"ג ע"ב
דף קס"ד ע"א
דף קס"ד ע"ב
דף קס"ה ע"א
דף קס"ה ע"ב
דף קס"ו ע"א
דף קס"ו ע"ב
דף קס"ז ע"א
דף קס"ז ע"ב
דף קס"ח ע"א
דף קס"ח ע"ב
דף קס"ט ע"א
דף קס"ט ע"ב
דף ק"ע ע"א
דף ק"ע ע"ב
דף קע"א ע"א
דף קע"א ע"ב
דף קע"ב ע"א
דף קע"ב ע"ב
דף קע"ג ע"א
דף קע"ג ע"ב
דף קע"ד ע"א
דף קע"ד ע"ב
דף קע"ה ע"א
דף קע"ה ע"ב
דף קע"ו ע"א
דף קע"ו ע"ב
דף קע"ז ע"א
דף קע"ז ע"ב
דף קע"ח ע"א
דף קע"ח ע"ב
דף קע"ט ע"א
דף קע"ט ע"ב
דף ק"פ ע"א
דף ק"פ ע"ב
דף קפ"א ע"א
דף קפ"א ע"ב
דף קפ"ב ע"א
דף קפ"ב ע"ב
דף קפ"ג ע"א
דף קפ"ג ע"ב
דף קפ"ד ע"א
דף קפ"ד ע"ב
דף קפ"ה ע"א
דף קפ"ה ע"ב
דף קפ"ו ע"א
דף קפ"ו ע"ב
דף קפ"ז ע"א
דף קפ"ז ע"ב
דף קפ"ח ע"א
דף קפ"ח ע"ב
דף קפ"ט ע"א
דף קפ"ט ע"ב
דף ק"צ ע"א
דף ק"צ ע"ב
דף קצ"א ע"א
דף קצ"א ע"ב
דף קצ"ב ע"א
דף קצ"ב ע"ב
דף קצ"ג ע"א
דף קצ"ג ע"ב
דף קצ"ד ע"א
דף קצ"ד ע"ב
דף קצ"ה ע"א
דף קצ"ה ע"ב
דף קצ"ו ע"א
דף קצ"ו ע"ב
דף קצ"ז ע"א
דף קצ"ז ע"ב
דף קצ"ח ע"א
דף קצ"ח ע"ב
דף קצ"ט ע"א
דף קצ"ט ע"ב
דף ק"ץ ע"א
דף ק"ץ ע"ב
דף קץ"א ע"א
דף קץ"א ע"ב
דף קץ"ב ע"א
דף קץ"ב ע"ב
דף קץ"ג ע"א
דף קץ"ג ע"ב
דף קץ"ד ע"א
דף קץ"ד ע"ב
דף קץ"ה ע"א
דף קץ"ה ע"ב
דף קץ"ו ע"א
דף קץ"ו ע"ב
דף קץ"ז ע"א
דף קץ"ז ע"ב
דף קץ"ח ע"א
דף קץ"ח ע"ב
דף קץ"ט ע"א
דף קץ"ט ע"ב
דף ר' ע"א
דף ר' ע"ב
דף ר"א ע"א
דף ר"א ע"ב
דף ר"ב ע"א
דף ר"ב ע"ב
דף ר"ג ע"א
דף ר"ג ע"ב
דף ר"ד ע"א
דף ר"ד ע"ב
דף ר"ה ע"א
דף ר"ה ע"ב
דף ר"ו ע"א
דף ר"ו ע"ב
דף ר"ז ע"א
דף ר"ז ע"ב
דף ר"ח ע"א
דף ר"ח ע"ב
דף ר"ט ע"א
דף ר"ט ע"ב
דף ר"י ע"א
דף ר"י ע"ב
דף ריא ע"א
דף ריא ע"ב
דף ריב ע"א
דף ריב ע"ב
דף ריג ע"א
דף ריג ע"ב
דף ריד ע"א
דף ריד ע"ב
דף רטו ע"א
דף רטו ע"ב
דף רטז ע"א
דף רטז ע"ב
דף ריח ע"א
דף ריח ע"ב
דף ריט ע"א
דף ריט ע"ב
דף רכ' ע"א
דף רכ' ע"ב
דף רכא ע"א
דף רכא ע"ב
דף רכב ע"א
דף רכב ע"ב
דף רכג ע"א
דף רכג ע"ב
דף רכד ע"א
דף רכד ע"ב
דף רכה ע"א
דף רכה ע"ב
דף רכו ע"א
דף רכו ע"ב
דף רכז ע"א
דף רכז ע"ב
דף רכח ע"א
דף רכח ע"ב
דף רכט ע"א
דף רכט ע"ב
דף רל' ע"א
דף רל' ע"ב
דף רלא ע"א
דף רלא ע"ב
דף רלב ע"א
דף רלב ע"ב
דף רלג ע"א
דף רלג ע"ב
דף רלד ע"א
דף רלד ע"ב
דף רלה ע"א
דף רלה ע"ב
דף רלו ע"א
דף רלו ע"ב
דף רלז ע"א
דף רלז ע"ב
דף רלח ע"א
דף רלח ע"ב
דף רלט ע"א
דף רלט ע"ב
דף רמ' ע"א
דף רמ' ע"ב
דף רמא ע"א
דף רמא ע"ב
דף רמב ע"א
דף רמב ע"ב
דף רמג ע"א
דף רמג ע"ב
דף רמד ע"א
דף רמד ע"ב
דף רמה ע"א
דף רמה ע"ב
דף רמו ע"א
דף רמו ע"ב
דף רמז ע"א
דף רמז ע"ב
דף רמח ע"א
דף רמח ע"ב
דף רמט ע"א
דף רמט ע"ב
דף רנ' ע"א
דף רנ' ע"ב
דף רנא ע"א
דף רנא ע"ב
דף רנב ע"א
דף רנב ע"ב
דף רנג ע"א
דף רנג ע"ב
דף רנד ע"א
דף רנד ע"ב
דף רנה ע"א
דף רנה ע"ב
דף רנו ע"א
דף רנו ע"ב
דף רנז ע"א
דף רנז ע"ב
דף רנח ע"א
דף רנח ע"ב
דף רנט ע"א
דף רנט ע"ב
דף רס' ע"א
דף רס' ע"ב
דף רסא ע"א
דף רסא ע"ב
דף רסב ע"א
דף רסב ע"ב
דף רסג ע"א
דף רסג ע"ב
דף רסד ע"א
דף רסד ע"ב
דף רסה ע"א
דף רסה ע"ב
דף רסו ע"א
דף רסו ע"ב
דף רסז ע"א
דף רסז ע"ב
דף רסח ע"א
דף רסח ע"ב
דף רסט ע"א
דף רסט ע"ב
דף רע' ע"א
דף רע' ע"ב
דף רעא ע"א
דף רעא ע"ב
דף רעב ע"א
דף רעב ע"ב
דף רעג ע"א
דף רעג ע"ב
דף רעד ע"א
דף רעד ע"ב
דף רעה ע"א
דף רעה ע"ב
דף רעו ע"א
דף רעו ע"ב
דף רעז ע"א
דף רעז ע"ב
דף רעח ע"א
דף רעח ע"ב
דף רעט ע"א
דף רעט ע"ב
דף רפ' ע"א
דף רפ' ע"ב
דף רפא ע"א
דף רפא ע"ב
דף רפב ע"א
דף רפב ע"ב
דף רפג ע"א
דף רפג ע"ב
דף רפד ע"א
דף רפד ע"ב
דף רפה ע"א
דף רפה ע"ב
דף רפו ע"א
דף רפו ע"ב
דף רפז ע"א
דף רפז ע"ב
דף רפח ע"א
דף רפח ע"ב
דף רפט ע"א
דף רפט ע"ב
דף רצ' ע"א
דף רצ' ע"ב
דף רצא ע"א
דף רצא ע"ב
דף רצב ע"א
דף רצב ע"ב
דף רצג ע"א
דף רצג ע"ב
דף רצד ע"א
דף רצד ע"ב
דף רצה ע"א
דף רצה ע"ב
דף רצו ע"א
דף רצו ע"ב
דף רצז ע"א
דף רצז ע"ב
דף רצח ע"א
דף רצח ע"ב
דף רצט ע"א
דף רצט ע"ב
דף ר"ץ ע"א
דף ר"ץ ע"ב
דף רץ"א ע"א
דף רץ"א ע"ב
דף רץ"ב ע"א
דף רץ"ב ע"ב
דף רץ"ג ע"א
דף רץ"ג ע"ב
דף רץ"ד ע"א
דף רץ"ד ע"ב
דף רץ"ה ע"א
דף רץ"ה ע"ב
דף רץ"ו ע"א
דף רץ"ו ע"ב
דף רץ"ז ע"א
דף רץ"ז ע"ב
דף רץ"ח ע"א
דף רץ"ח ע"ב
דף רץ"ט ע"א
דף רץ"ט ע"ב
דף ר"ק ע"א
דף ר"ק ע"ב
דף רק"א ע"א
דף רק"א ע"ב
דף רק"ב ע"א
דף רק"ב ע"ב
דף רק"ג ע"א
דף רק"ג ע"ב
דף רק"ד ע"א
דף רק"ד ע"ב
דף רק"ה ע"א
דף רק"ה ע"ב
דף רק"ו ע"א
דף רק"ו ע"ב
דף רק"ז ע"א
דף רק"ז ע"ב
דף רק"ח ע"א
דף רק"ח ע"ב
דף רק"ט ע"א
דף רק"ט ע"ב
דף ר"קי ע"א
דף ר"קי ע"ב
דף רקי"א ע"א
דף רקי"א ע"ב
דף רקי"ב ע"א
דף רקי"ב ע"ב
דף רקי"ג ע"א
דף רקי"ג ע"ב
דף רקי"ד ע"א
דף רקי"ד ע"ב
דף רקי"ה ע"א
דף רקי"ה ע"ב
דף רקי"ו ע"א
דף רקי"ו ע"ב
דף רקי"ז ע"א
דף רקי"ז ע"ב
דף רקי"ח ע"א
דף רקי"ח ע"ב
דף רקי"ט ע"א
דף רקי"ט ע"ב
דף ר"קכ ע"א
דף ר"קכ ע"ב
דף רקכ"א ע"א
דף רקכ"א ע"ב
דף רקכ"ב ע"א
דף רקכ"ב ע"ב
דף רקכ"ג ע"א
דף רקכ"ג ע"ב
דף רקכ"ד ע"א
דף רקכ"ד ע"ב
דף רקכ"ה ע"א
דף רקכ"ה ע"ב
דף רקכ"ו ע"א
דף רקכ"ו ע"ב
דף רקכ"ז ע"א
דף רקכ"ז ע"ב
דף רקכ"ח ע"א
דף רקכ"ח ע"ב
דף רקכ"ט ע"א
דף רקכ"ט ע"ב
דף ר"קל ע"א
דף ר"קל ע"ב
דף רקל"א ע"א
דף רקל"א ע"ב
דף רקל"ב ע"א
דף רקל"ב ע"ב
דף רקל"ג ע"א
דף רקל"ג ע"ב
דף רקל"ד ע"א
דף רקל"ד ע"ב
דף רקל"ה ע"א
דף רקל"ה ע"ב
דף רקל"ו ע"א
דף רקל"ו ע"ב
דף רקל"ז ע"א
דף רקל"ז ע"ב
דף רקל"ח ע"א
דף רקל"ח ע"ב
דף רקל"ט ע"א
דף רקל"ט ע"ב
דף ר"קמ ע"א
דף ר"קמ ע"ב
דף רקמ"א ע"א
דף רקמ"א ע"ב
דף רקמ"ב ע"א
דף רקמ"ב ע"ב
דף רקמ"ג ע"א
דף רקמ"ג ע"ב
דף רקמ"ד ע"א
דף רקמ"ד ע"ב
דף רקמ"ה ע"א
דף רקמ"ה ע"ב
דף רקמ"ו ע"א
דף רקמ"ו ע"ב
דף רקמ"ז ע"א
דף רקמ"ז ע"ב
דף רקמ"ח ע"א
דף רקמ"ח ע"ב
דף רקמ"ט ע"א
דף רקמ"ט ע"ב
דף ר"קנ ע"א
דף ר"קנ ע"ב
דף רקנ"א ע"א
דף רקנ"א ע"ב
דף רקנ"ב ע"א
דף רקנ"ב ע"ב
דף רקנ"ג ע"א
דף רקנ"ג ע"ב
דף רקנ"ד ע"א
דף רקנ"ד ע"ב
דף רקנ"ה ע"א
דף רקנ"ה ע"ב
דף רקנ"ו ע"א
דף רקנ"ו ע"ב
דף רקנ"ז ע"א
דף רקנ"ז ע"ב
דף רקנ"ח ע"א
דף רקנ"ח ע"ב
דף רקנ"ט ע"א
דף רקנ"ט ע"ב
דף ר"קס ע"א
דף ר"קס ע"ב
דף רקס"א ע"א
דף רקס"א ע"ב
דף רקס"ב ע"א
דף רקס"ב ע"ב
דף רקס"ג ע"א
דף רקס"ג ע"ב
דף רקס"ד ע"א
דף רקס"ד ע"ב
דף רקס"ה ע"א
דף רקס"ה ע"ב
דף רקס"ו ע"א
דף רקס"ו ע"ב
דף רקס"ז ע"א
דף רקס"ז ע"ב
דף רקס"ח ע"א
דף רקס"ח ע"ב
דף רקס"ט ע"א
דף רקס"ט ע"ב
דף ר"קע ע"א
דף ר"קע ע"ב
דף רקע"א ע"א
דף רקע"א ע"ב
דף רקע"ב ע"א
דף רקע"ב ע"ב
דף רקע"ג ע"א
דף רקע"ג ע"ב
דף רקע"ד ע"א
דף רקע"ד ע"ב
דף רקע"ה ע"א
דף רקע"ה ע"ב
דף רקע"ו ע"א
דף רקע"ו ע"ב
דף רקע"ז ע"א
דף רקע"ז ע"ב
דף רקע"ח ע"א
דף רקע"ח ע"ב
דף רקע"ט ע"א
דף רקע"ט ע"ב
דף ר"קפ ע"א
דף ר"קפ ע"ב
דף רקפ"א ע"א
דף רקפ"א ע"ב
דף רקפ"ב ע"א
דף רקפ"ב ע"ב
דף רקפ"ג ע"א
דף רקפ"ג ע"ב
דף רקפ"ד ע"א
דף רקפ"ד ע"ב
דף רקפ"ה ע"א
דף רקפ"ה ע"ב
דף רקפ"ו ע"א
דף רקפ"ו ע"ב
דף רקפ"ז ע"א
דף רקפ"ז ע"ב
דף רקפ"ח ע"א
דף רקפ"ח ע"ב
דף רקפ"ט ע"א
דף רקפ"ט ע"ב
דף ר"קצ ע"א
דף ר"קצ ע"ב
דף רקצ"א ע"א
דף רקצ"א ע"ב
דף רקצ"ב ע"א
דף רקצ"ב ע"ב
דף רקצ"ג ע"א
דף רקצ"ג ע"ב
דף רקצ"ד ע"א
דף רקצ"ד ע"ב
דף רקצ"ה ע"א
דף רקצ"ה ע"ב
דף רקצ"ו ע"א
דף רקצ"ו ע"ב
דף רקצ"ז ע"א
דף רקצ"ז ע"ב
דף רקצ"ח ע"א
דף רקצ"ח ע"ב
דף רקצ"ט ע"א
דף רקצ"ט ע"ב
דף ר"קץ ע"א
דף ר"קץ ע"ב
דף רקץ"א ע"א
דף רקץ"א ע"ב
דף רקץ"ב ע"א
דף רקץ"ב ע"ב
דף רקץ"ג ע"א
דף רקץ"ג ע"ב
דף רקץ"ד ע"א
דף רקץ"ד ע"ב
דף רקץ"ה ע"א
דף רקץ"ה ע"ב
דף רקץ"ו ע"א
דף רקץ"ו ע"ב
דף רקץ"ז ע"א
דף רקץ"ז ע"ב
דף רקץ"ח ע"א
דף רקץ"ח ע"ב
דף רקץ"ט ע"א
דף רקץ"ט ע"ב
דף ר"ר ע"א
דף ר"ר ע"ב
דף רר"א ע"א
דף רר"א ע"ב
דף רר"ב ע"א
דף רר"ב ע"ב
דף רר"ג ע"א
דף רר"ג ע"ב
דף רר"ד ע"א
דף רר"ד ע"ב
דף רר"ה ע"א
דף רר"ה ע"ב
דף רר"ו ע"א
דף רר"ו ע"ב
דף רר"ז ע"א
דף רר"ז ע"ב
דף רר"ח ע"א
דף רר"ח ע"ב
דף רר"ט ע"א
דף רר"ט ע"ב
דף ר"ש ע"א
דף ר"ש ע"ב
דף רש"א ע"א
דף רש"א ע"ב
דף רש"ב ע"א
דף רש"ב ע"ב
דף רש"ג ע"א
דף רש"ג ע"ב
דף רש"ד ע"א
דף רש"ד ע"ב
דף רש"ה ע"א
דף רש"ה ע"ב
דף רש"ו ע"א
דף רש"ו ע"ב
דף רש"ז ע"א
דף רש"ז ע"ב
דף רש"ח ע"א
דף רש"ח ע"ב
דף רש"ט ע"א
דף רש"ט ע"ב
דף ר"שי ע"א
דף ר"שי ע"ב
דף רשי"א ע"א
דף רשי"א ע"ב
דף רשי"ב ע"א
דף רשי"ב ע"ב
דף רשי"ג ע"א
דף רשי"ג ע"ב
דף רשי"ד ע"א
דף רשי"ד ע"ב
דף רשי"ה ע"א
דף רשי"ה ע"ב
דף רשי"ו ע"א
דף רשי"ו ע"ב
דף רשי"ז ע"א
דף רשי"ז ע"ב
דף רשי"ח ע"א
דף רשי"ח ע"ב
דף רשי"ט ע"א
דף רשי"ט ע"ב
דף ר"שכ ע"א
דף ר"שכ ע"ב
דף רשכ"א ע"א
דף רשכ"א ע"ב
דף רשכ"ב ע"א
דף רשכ"ב ע"ב
דף רשכ"ג ע"א
דף רשכ"ג ע"ב
דף רשכ"ד ע"א
דף רשכ"ד ע"ב
דף רשכ"ה ע"א
דף רשכ"ה ע"ב
דף רשכ"ו ע"א
דף רשכ"ו ע"ב
דף רשכ"ז ע"א
דף רשכ"ז ע"ב
דף רשכ"ח ע"א
דף רשכ"ח ע"ב
דף רשכ"ט ע"א
דף רשכ"ט ע"ב
דף ר"של ע"א
דף ר"של ע"ב
דף רשל"א ע"א
דף רשל"א ע"ב
דף רשל"ב ע"א
דף רשל"ב ע"ב
דף רשל"ג ע"א
דף רשל"ג ע"ב
דף רשל"ד ע"א
דף רשל"ד ע"ב
דף רשל"ה ע"א
דף רשל"ה ע"ב
דף רשל"ו ע"א
דף רשל"ו ע"ב
דף רשל"ז ע"א
דף רשל"ז ע"ב
דף רשל"ח ע"א
דף רשל"ח ע"ב
דף רשל"ט ע"א
דף רשל"ט ע"ב
דף ר"שמ ע"א
דף ר"שמ ע"ב
דף רשמ"א ע"א
דף רשמ"א ע"ב
דף רשמ"ב ע"א
דף רשמ"ב ע"ב
דף רשמ"ג ע"א
דף רשמ"ג ע"ב
דף רשמ"ד ע"א
דף רשמ"ד ע"ב
דף רשמ"ה ע"א
דף רשמ"ה ע"ב
דף רשמ"ו ע"א
דף רשמ"ו ע"ב
דף רשמ"ז ע"א
דף רשמ"ז ע"ב
דף רשמ"ח ע"א
דף רשמ"ח ע"ב
דף רשמ"ט ע"א
דף רשמ"ט ע"ב
דף ר"שנ ע"א
דף ר"שנ ע"ב
דף רשנ"א ע"א
דף רשנ"א ע"ב
דף רשנ"ב ע"א
דף רשנ"ב ע"ב
דף רשנ"ג ע"א
דף רשנ"ג ע"ב
דף רשנ"ד ע"א
דף רשנ"ד ע"ב
דף רשנ"ה ע"א
דף רשנ"ה ע"ב
דף רשנ"ו ע"א
דף רשנ"ו ע"ב
דף רשנ"ז ע"א
דף רשנ"ז ע"ב
דף רשנ"ח ע"א
דף רשנ"ח ע"ב
דף רשנ"ט ע"א
דף רשנ"ט ע"ב
דף ר"שס ע"א
דף ר"שס ע"ב
דף רשס"א ע"א
דף רשס"א ע"ב
דף רשס"ב ע"א
דף רשס"ב ע"ב
דף רשס"ג ע"א
דף רשס"ג ע"ב
דף רשס"ד ע"א
דף רשס"ד ע"ב
דף רשס"ה ע"א
דף רשס"ה ע"ב
דף רשס"ו ע"א
דף רשס"ו ע"ב
דף רשס"ז ע"א
דף רשס"ז ע"ב
דף רשס"ח ע"א
דף רשס"ח ע"ב
דף רשס"ט ע"א
דף רשס"ט ע"ב
דף ר"שע ע"א
דף ר"שע ע"ב
דף רשע"א ע"א
דף רשע"א ע"ב
דף רשע"ב ע"א
דף רשע"ב ע"ב
דף רשע"ג ע"א
דף רשע"ג ע"ב
דף רשע"ד ע"א
דף רשע"ד ע"ב
דף רשע"ה ע"א
דף רשע"ה ע"ב
דף רשע"ו ע"א
דף רשע"ו ע"ב
דף רשע"ז ע"א
דף רשע"ז ע"ב
דף רשע"ח ע"א
דף רשע"ח ע"ב
דף רשע"ט ע"א
דף רשע"ט ע"ב
דף ר"שפ ע"א
דף ר"שפ ע"ב
דף רשפ"א ע"א
דף רשפ"א ע"ב
דף רשפ"ב ע"א
דף רשפ"ב ע"ב
דף רשפ"ג ע"א
דף רשפ"ג ע"ב
דף רשפ"ד ע"א
דף רשפ"ד ע"ב
דף רשפ"ה ע"א
דף רשפ"ה ע"ב
דף רשפ"ו ע"א
דף רשפ"ו ע"ב
דף רשפ"ז ע"א
דף רשפ"ז ע"ב
דף רשפ"ח ע"א
דף רשפ"ח ע"ב
דף רשפ"ט ע"א
דף רשפ"ט ע"ב
דף ר"שצ ע"א
דף ר"שצ ע"ב
דף רשצ"א ע"א
דף רשצ"א ע"ב
דף רשצ"ב ע"א
דף רשצ"ב ע"ב
דף רשצ"ג ע"א
דף רשצ"ג ע"ב
דף רשצ"ד ע"א
דף רשצ"ד ע"ב
דף רשצ"ה ע"א
דף רשצ"ה ע"ב
דף רשצ"ו ע"א
דף רשצ"ו ע"ב
דף רשצ"ז ע"א
דף רשצ"ז ע"ב
דף רשצ"ח ע"א
דף רשצ"ח ע"ב
דף רשצ"ט ע"א
דף רשצ"ט ע"ב
דף ר"שץ ע"א
דף ר"שץ ע"ב
דף רשץ"א ע"א
דף רשץ"א ע"ב
דף רשץ"ב ע"א
דף רשץ"ב ע"ב
דף רשץ"ג ע"א
דף רשץ"ג ע"ב
דף רשץ"ד ע"א
דף רשץ"ד ע"ב
דף רשץ"ה ע"א
דף רשץ"ה ע"ב
דף רשץ"ו ע"א
דף רשץ"ו ע"ב
דף רשץ"ז ע"א
דף רשץ"ז ע"ב
דף רשץ"ח ע"א
דף רשץ"ח ע"ב
דף רשץ"ט ע"א
דף רשץ"ט ע"ב
דף ר"ת ע"א
דף ר"ת ע"ב
דף רת"א ע"א
דף רת"א ע"ב
דף רת"ב ע"א
דף רת"ב ע"ב
דף רת"ג ע"א
דף רת"ג ע"ב
דף רת"ד ע"א
דף רת"ד ע"ב
דף רת"ה ע"א
דף רת"ה ע"ב
דף רת"ו ע"א
דף רת"ו ע"ב
דף רת"ז ע"א
דף רת"ז ע"ב
דף רת"ח ע"א
דף רת"ח ע"ב
דף רת"ט ע"א
דף רת"ט ע"ב
דף ר"תי ע"א
דף ר"תי ע"ב
דף רתי"א ע"א
דף רתי"א ע"ב
דף רתי"ב ע"א
דף רתי"ב ע"ב
דף רתי"ג ע"א
דף רתי"ג ע"ב
דף רתי"ד ע"א
דף רתי"ד ע"ב
דף רתי"ה ע"א
דף רתי"ה ע"ב
דף רתי"ו ע"א
דף רתי"ו ע"ב
דף רתי"ז ע"א
דף רתי"ז ע"ב
דף רתי"ח ע"א
דף רתי"ח ע"ב
דף רתי"ט ע"א
דף רתי"ט ע"ב
דף ר"תכ ע"א
דף ר"תכ ע"ב
דף רתכ"א ע"א
דף רתכ"א ע"ב
דף רתכ"ב ע"א
דף רתכ"ב ע"ב
דף רתכ"ג ע"א
דף רתכ"ג ע"ב
דף רתכ"ד ע"א
דף רתכ"ד ע"ב
דף רתכ"ה ע"א
דף רתכ"ה ע"ב
דף רתכ"ו ע"א
דף רתכ"ו ע"ב
דף רתכ"ז ע"א
דף רתכ"ז ע"ב
דף רתכ"ח ע"א
דף רתכ"ח ע"ב
דף רתכ"ט ע"א
דף רתכ"ט ע"ב
דף ר"תל ע"א
דף ר"תל ע"ב
דף רתל"א ע"א
דף רתל"א ע"ב
דף רתל"ב ע"א
דף רתל"ב ע"ב
דף רתל"ג ע"א
דף רתל"ג ע"ב
דף רתל"ד ע"א
דף רתל"ד ע"ב
דף רתל"ה ע"א
דף רתל"ה ע"ב
דף רתל"ו ע"א
דף רתל"ו ע"ב
דף רתל"ז ע"א
דף רתל"ז ע"ב
דף רתל"ח ע"א
דף רתל"ח ע"ב
דף רתל"ט ע"א
דף רתל"ט ע"ב
דף ר"תמ ע"א
דף ר"תמ ע"ב
דף רתמ"א ע"א
דף רתמ"א ע"ב
דף רתמ"ב ע"א
דף רתמ"ב ע"ב
דף רתמ"ג ע"א
דף רתמ"ג ע"ב
דף רתמ"ד ע"א
דף רתמ"ד ע"ב
דף רתמ"ה ע"א
דף רתמ"ה ע"ב

מסורת השס

נמצאו זבין וטמאי מתי משתלחין חוץ למחנה
אחת והתורה אמרה ולא יטמאו את מחניהם
תן מחנה לזה ומחנה לזה אמר ליה רבא
אלא מאי מחנה ישראל לא הואי נמצאו זבין
ומצורעין משתלחין למקום אחד והתורה
אמר ברך ישב שלא ישב טמא אחר עמו אלא
לעולם כולהו תלת הוו ומאי לא היו אלא שתי
מחנות לקליטה מכלל דבמדבר הואי קלטה
מחנה לויה אין והא תניא ושלחתי לך מקום
בחייך מקום מקומך אשר ינוס שמה מלמד
שמגלין במדבר להיכן גולין למחנה לויה
מכאן אמרו בן לוי שהרג גולה מפלך לפלך
ואם גולה לפלכו פלכו קולטו מאי קרא
אמר רב אחא בריה דרב איקא כי בעיר מ
מקלטו ישב עיר שקלטתו כבר:

באו לגלגל: תנו רבנן כל נידר
ונידב היה קרב בבמה שאין נידר ונידב אין
קרב בבמה מנחה ונזירות קריבין בבמה
דברי רבי מאיר וחכמים אומרים לא קרבו
יחיד אלא עולות ושלמים בלבד רבי יהודה
אומר כל שהציבור והיחיד מקריבין באהל
מועד שבמדבר מקריבין באהל מועד שבגלגל
מה בין אהל מועד שבמדבר לבין אהל מועד
שבגלגל אהל מועד שבמדבר לא היו במות
מותרות אהל מועד שבגלגל היו הבמות מ
מותרות ובמתו שבראש גגו לא היה מקריב
עליה אלא עולה ושלמים וחכמים אומרים
כל שהציבור מקריבין באהל מועד שבגלגל
מקריבין באהל מועד שבגלגל וכאן ובאן לא
קרבו יחיד אלא עולה ושלמים בלבד רש
אומר אף ציבור לא הקריבו אלא פסחים
וחובות

במדבר ה

ויקרא יג

במדבר יט

ס

ס

ס

ס

במדבר יט ב

במדבר יט ג

במדבר יט ד

במדבר יט ה

במדבר יט ו

במדבר יט ז

במדבר יט ח

במדבר יט ט

במדבר יט י

במדבר יט יא

במדבר יט יב

במדבר יט יג

במדבר יט יד

במדבר יט טו

במדבר יט טז

במדבר יט יז

במדבר יט יח

במדבר יט יט

במדבר יט כ

במדבר יט כא

במדבר יט כב

במדבר יט כג

במדבר יט כד

במדבר יט כה

במדבר יט כו

במדבר יט כז

במדבר יט כח

במדבר יט כט

במדבר יט ל

במדבר יט לא

במדבר יט לב

במדבר יט לג

במדבר יט לד

במדבר יט לה

במדבר יט לו

במדבר יט לז

במדבר יט לח

במדבר יט לט

במדבר יט מ

במדבר יט מא

במדבר יט מב

במדבר יט מג

במדבר יט מד

במדבר יט מה

במדבר יט מו

במדבר יט מז

במדבר יט מח

במדבר יט מט

במדבר יט נ

במדבר יט נא

במדבר יט נב

במדבר יט נג

במדבר יט נד

במדבר יט נה

במדבר יט נו

במדבר יט נז

במדבר יט נח

במדבר יט נט

במדבר יט ס

במדבר יט סא

במדבר יט סב

במדבר יט סג

במדבר יט סד

במדבר יט סה

במדבר יט סו

במדבר יט סז

במדבר יט סח

במדבר יט סט

במדבר יט ע

במדבר יט עא

במדבר יט עב

במדבר יט עג

במדבר יט עד

במדבר יט עה

במדבר יט עו

במדבר יט עז

במדבר יט עח

במדבר יט עט

במדבר יט פ

במדבר יט פא

במדבר יט פב

במדבר יט פג

במדבר יט פד

במדבר יט פה

במדבר יט פו

במדבר יט פז

במדבר יט פח

במדבר יט פט

במדבר יט צ

במדבר יט צא

במדבר יט צב

במדבר יט צג

במדבר יט צד

במדבר יט צה

במדבר יט צו

במדבר יט צז

במדבר יט צח

במדבר יט צט

במדבר יט ק

במדבר יט קא

במדבר יט קב

במדבר יט קג

במדבר יט קד

במדבר יט קה

במדבר יט קו

במדבר יט קז

במדבר יט קח

במדבר יט קט

במדבר יט קי

במדבר יט קיא

במדבר יט קיב

במדבר יט קיג

במדבר יט קיד

במדבר יט קטו

במדבר יט קטז

במדבר יט קיז

במדבר יט קיח

במדבר יט קיט

במדבר יט קכ

במדבר יט קכא

במדבר יט קכב

במדבר יט קכג

במדבר יט קכד

במדבר יט קכה

במדבר יט קכו

במדבר יט קכז

במדבר יט קכח

במדבר יט קכט

במדבר יט קל

במדבר יט קלא

במדבר יט קלב

במדבר יט קלג

במדבר יט קלד

במדבר יט קלה

במדבר יט קלו

במדבר יט קלז

במדבר יט קלח

במדבר יט קלט

במדבר יט קמ

במדבר יט קמא

במדבר יט קמב

במדבר יט קמג

במדבר יט קמד

במדבר יט קמה

במדבר יט קמו

במדבר יט קמז

במדבר יט קמח

במדבר יט קמט

במדבר יט קנ

במדבר יט קנא

במדבר יט קנב

במדבר יט קנג

במדבר יט קנד

במדבר יט קנה

במדבר יט קנו

במדבר יט קנז

במדבר יט קנח

במדבר יט קנט

במדבר יט קס

במדבר יט קסא

במדבר יט קסב

במדבר יט קסג

במדבר יט קסד

במדבר יט קסה

במדבר יט קסו

במדבר יט קסז

במדבר יט קסח

במדבר יט קסט

במדבר יט קע

במדבר יט קעא

במדבר יט קעב

במדבר יט קעג

במדבר יט קעד

במדבר יט קעה

במדבר יט קעו

במדבר יט קעז

במדבר יט קעח

במדבר יט קעט

במדבר יט קפ

במדבר יט קפא

במדבר יט קפב

במדבר יט קפג

במדבר יט קפד

במדבר יט קפה

במדבר יט קפו

במדבר יט קפז

במדבר יט קפח

במדבר יט קפט

במדבר יט קצ

במדבר יט קצא

במדבר יט קצב

במדבר יט קצג

במדבר יט קצד

במדבר יט קצה

במדבר יט קצו

במדבר יט קצז

במדבר יט קצח

במדבר יט קצט

במדבר יט ר

במדבר יט רא

במדבר יט רב

במדבר יט רג

במדבר יט רד

במדבר יט רה

במדבר יט רו

במדבר יט רז

במדבר יט רח

במדבר יט רט

במדבר יט ש

במדבר יט שא

במדבר יט שב

במדבר יט שג

במדבר יט שד

במדבר יט שה

במדבר יט שו

במדבר יט שז

במדבר יט שח

במדבר יט שט

במדבר יט ת

במדבר יט תא

במדבר יט תב

במדבר יט תג

במדבר יט תד

במדבר יט תה

במדבר יט תו

במדבר יט תז

במדבר יט תח

במדבר יט תט

במדבר יט תי

במדבר יט תיא

במדבר יט תיב

במדבר יט תיג

במדבר יט תיד

במדבר יט תטו

במדבר יט תטז

במדבר יט תיז

במדבר יט תיח

במדבר יט תיט

במדבר יט תכ

במדבר יט תכא

במדבר יט תכב

במדבר יט תכג

במדבר יט תכד

במדבר יט תכה

במדבר יט תכו

במדבר יט תכז

במדבר יט תכח

במדבר יט תכט

במדבר יט תל

במדבר יט תלא

במדבר יט תלב

במדבר יט תלג

במדבר יט תלד

במדבר יט תלה

במדבר יט תלו

במדבר יט תלז

במדבר יט תלח

במדבר יט תלט

במדבר יט תמ

במדבר יט תמא

במדבר יט תמב

במדבר יט תמג

במדבר יט תמד

במדבר יט תמה

במדבר יט תמו

במדבר יט תמז

במדבר יט תמח

במדבר יט תמט

במדבר יט תנ

במדבר יט תנא

במדבר יט תנב

במדבר יט תנג

במדבר יט תנד

במדבר יט תנה

במדבר יט תנו

במדבר יט תנז

במדבר יט תנח

במדבר יט תנט

במדבר יט תס

במדבר יט תסא

במדבר יט תסב

במדבר יט תסג

במדבר יט תסד

במדבר יט תסה

במדבר יט תסו

במדבר יט תסז

במדבר יט תסח

במדבר יט תסט

במדבר יט תע

במדבר יט תעא

במדבר יט תעב

במדבר יט תעג

במדבר יט תעד

במדבר יט תעה

במדבר יט תעו

במדבר יט תעז

במדבר יט תעח

במדבר יט תעט

במדבר יט תפ

במדבר יט תפא

במדבר יט תפב

במדבר יט תפג

במדבר יט תפד

במדבר יט תפה

במדבר יט תפו

במדבר יט תפז

במדבר יט תפח

במדבר יט תפט

במדבר יט תצ

במדבר יט תצא

במדבר יט תצב

במדבר יט תצג

במדבר יט תצד

במדבר יט תצה

במדבר יט תצו

במדבר יט תצז

במדבר יט תצח

במדבר יט תצט

במדבר יט תק

במדבר יט תקא

במדבר יט תקב

במדבר יט תקג

במדבר יט תקד

במדבר יט תקה

במדבר יט תקו

במדבר יט תקז

במדבר יט תקח

במדבר יט תקט

במדבר יט תקי

במדבר יט תקיא

במדבר יט תקיב

במדבר יט תקיג

במדבר יט תקיד

במדבר יט תקטו

במדבר יט תקטז

במדבר יט תקיז

במדבר יט תקיח

במדבר יט תקיט

במדבר יט תקכ

במדבר יט תקכא

במדבר יט תקכב

במדבר יט תקכג

במדבר יט תקכד

במדבר יט תקכה

במדבר יט תקכו

במדבר יט תקכז

במדבר יט תקכח

במדבר יט תקכט

במדבר יט תקל

במדבר יט תקלא

במדבר יט תקלב

במדבר יט תקלג

במדבר יט תקלד

במדבר יט תקלה

במדבר יט תקלו

במדבר יט תקלז

במדבר יט תקלח

במדבר יט תקלט

במדבר יט תקמ

במדבר יט תקמא

במדבר יט תקמב

במדבר יט תקמג

במדבר יט תקמד

במדבר יט תקמה

במדבר יט תקמו

במדבר יט תקמז

במדבר יט תקמח

במדבר יט תקמט

במדבר יט תקנ

במדבר יט תקנא

במדבר יט תקנב

במדבר יט תקנג

במדבר יט תקנד

במדבר יט תקנה

במדבר יט תקנו

במדבר יט תקנז

במדבר יט תקנח

במדבר יט תקנט

במדבר יט תקס

במדבר יט תקסא

במדבר יט תקסב

במדבר יט תקסג

במדבר יט תקסד

במדבר יט תקסה

במדבר יט תקסו

במדבר יט תקסז

במדבר יט תקסח

במדבר יט תקסט

במדבר יט תקע

במדבר יט תקעא

במדבר יט תקעב

במדבר יט תקעג

במדבר יט תקעד

במדבר יט תקעה

במדבר יט תקעו

במדבר יט תקעז

במדבר יט תקעח

במדבר יט תקעט

במדבר יט תקפ

במדבר יט תקפא

במדבר יט תקפב

במדבר יט תקפג

במדבר יט תקפד

במדבר יט תקפה

במדבר יט תקפו

במדבר יט תקפז

במדבר יט תקפח

במדבר יט תקפט

במדבר יט תקצ

במדבר יט תקצא

במדבר יט תקצב

במדבר יט תקצג

במדבר יט תקצד

במדבר יט תקצה

במדבר יט תקצו

במדבר יט תקצז

במדבר יט תקצח

במדבר יט תקצט

במדבר יט תר

במדבר יט תרא

במדבר יט תרב

במדבר יט תרג

במדבר יט תרד

במדבר יט תרה

במדבר יט תרו

במדבר יט תרז

במדבר יט תרח

במדבר יט תרט

במדבר יט תש

במדבר יט תשא

במדבר יט תשב

במדבר יט תשג

במדבר יט תשד

במדבר יט תשה

במדבר יט תשו

במדבר יט תשז

במדבר יט תשח

במדבר יט תשט

במדבר יט תת

במדבר יט תתא

במדבר יט תתב

במדבר יט תתג

במדבר יט תתד

במדבר יט תתה

במדבר יט תתו

במדבר יט תתז

במדבר יט תתח

במדבר יט תתט

במדבר יט תתי

במדבר יט תתיא

במדבר יט תתיב

במדבר יט תתיג

במדבר יט תתיד

במדבר יט תתטו

במדבר יט תתטז

במדבר יט תתיז

במדבר יט תתיח

במדבר יט תתיט

במדבר יט תתכ

במדבר יט תתכא

במדבר יט תתכב

במדבר יט תתכג

במדבר יט תתכד

במדבר יט תתכה

במדבר יט תתכו

במדבר יט תתכז

במדבר יט תתכח

במדבר יט תתכט

במדבר יט תתל

במדבר יט תתלא

במדבר יט תתלב

במדבר יט תתלג

במדבר יט תתלד

במדבר יט תתלה

במדבר יט תתלו

במדבר יט תתלז

במדבר יט תתלח

במדבר יט תתלט

במדבר יט תתמ

במדבר יט תתמא

במדבר יט תתמב

במדבר יט תתמג

במדבר יט תתמד

במדבר יט תתמה

במדבר יט תתמו

במדבר יט תתמז

במדבר יט תתמח

במדבר יט תתמט

במדבר יט תתנ

במדבר יט תתנא

במדבר יט תתנב

במדבר יט תתנג

במדבר יט תתנד

במדבר יט תתנה

במדבר יט תתנו

במדבר יט תתנז

במדבר יט תתנח

במדבר יט תתנט

במדבר יט תתס

במדבר יט תתסא

במדבר יט תתסב

במדבר יט תתסג

במדבר יט תתסד

במדבר יט תתסה

במדבר יט תתסו

במדבר יט תתסז

במדבר יט תתסח

במדבר יט תתסט

במדבר יט תתע

במדבר יט תתעא

במדבר יט תתעב

במדבר יט תתעג

במדבר יט תתעד

במדבר יט תתעה

במדבר יט תתעו

במדבר יט תתעז

במדבר יט תתעח

במדבר יט תתעט

במדבר יט תתפ

במדבר יט תתפא

במדבר יט תתפב

במדבר יט תתפג

במדבר יט תתפד

במדבר יט תתפה

במדבר יט תתפו

במדבר יט תתפז

במדבר יט תתפח

במדבר יט תתפט

במדבר יט תתצ

במדבר יט תתצא

במדבר יט תתצב

במדבר יט תתצג

במדבר יט תתצד

במדבר יט תתצה

במדבר יט תתצו

במדבר יט תתצז

במדבר יט תתצח

במדבר יט תתצט

במדבר יט תתק

במדבר יט תתקא

במדבר יט תתקב

במדבר יט תתקג

במדבר יט תתקד

במדבר יט תתקה

במדבר יט תתקו

במדבר יט תתקז

במדבר יט תתקח

במדבר יט תתקט

במדבר יט תתקי

במדבר יט תתקיא

במדבר יט תתקיב

במדבר יט תתקיג

במדבר יט תתקיד

במדבר יט תתקטו

במדבר יט תתקטז

במדבר יט תתקיז

במדבר יט תתקיח

במדבר יט תתקיט

במדבר יט תתקכ

במדבר יט תתקכא

במדבר יט תתקכב

במדבר יט תתקכג

במדבר יט תתקכד

במדבר יט תתקכה

במדבר יט תתקכו

במדבר יט תתקכז

במדבר יט תתקכח

במדבר יט תתקכט

במדבר יט תתקל

במדבר יט תתקלא

במדבר יט תתקלב

במדבר יט תתקלג

במדבר יט תתקלד

במדבר יט תתקלה

במדבר יט תתקלו

במדבר יט תתקלז

במדבר יט תתקלח

במדבר יט תתקלט

במדבר יט תתקמ

במדבר יט תתקמא

במדבר יט תתקמב

במדבר יט תתקמג

במדבר יט תתקמד

במדבר יט תתקמה

במדבר יט תתקמו

במדבר יט תתקמז

במדבר יט תתקמח

במדבר יט תתקמט

במדבר יט תתקנ

במדבר יט תתקנא

במדבר יט תתקנב

במדבר יט תתקנג

במדבר יט תתקנד

במדבר יט תתקנה

במדבר יט תתקנו

במדבר יט תתקנז

במדבר יט תתקנח

במדבר יט תתקנט

במדבר יט תתקס

במדבר יט תתקסא

במדבר יט תתקסב

במדבר יט תתקסג

במדבר יט תתקסד

במדבר יט תתקסה

במדבר יט תתקסו

במדבר יט תתקסז

במדבר יט תתקסח

במדבר יט תתקסט

במדבר יט תתקע

במדבר יט תתקעא

במדבר יט תתקעב

במדבר יט תתקעג

במדבר יט תתקעד

במדבר יט תתקעה

במדבר יט תתקעו

במדבר יט תתקעז

במדבר יט תתקעח

במדבר יט תתקעט

במדבר יט תתקפ

במדבר יט תתקפא

במדבר יט תתקפב

במדבר יט תתקפג

במדבר יט תתקפד

במדבר יט תתקפה

במדבר יט תתקפו

במדבר יט תתקפז

במדבר יט תתקפח

במדבר יט תתקפט

במדבר יט תתקצ

במדבר יט תתקצא

במדבר יט תתקצב

במדבר יט תתקצג

במדבר יט תתקצד

במדבר יט תתקצה

במדבר יט תתקצו

במדבר יט תתקצז

במדבר יט תתקצח

במדבר יט תתקצט

במדבר יט תתר

במדבר יט תתרא

במדבר יט תתרב

במדבר יט תתרג

במדבר יט תתרד

במדבר יט תתרה

במדבר יט תתרו

במדבר יט תתרז

במדבר יט תתרח

במדבר יט תתרט

במדבר יט תתש

במדבר יט תתשא

במדבר יט תתשב

במדבר יט תתשג

במדבר יט תתשד

במדבר יט תתשה

במדבר יט תתשו

במדבר יט תתשז

במדבר יט תתשח

במדבר יט תתשט

במדבר יט תתת

במדבר יט תתתא

במדבר יט תתתב

במדבר יט תתתג

במדבר יט תתתד

במדבר יט תתתה

במדבר יט תתתו

במדבר יט תתתז

במדבר יט תתתח

במדבר יט תתתט

במדבר יט תתתי

במדבר יט תתתיא

במדבר יט תתתיב

במדבר יט תתתיג

במדבר יט תתתיד

במדבר יט תתתטו

במדבר יט תתתטז

במדבר יט תתתיז

במדבר יט תתתיח

במדבר יט תתתיט

במדבר יט תתתכ

במדבר יט תתתכא

במדבר יט תתתכב

במדבר יט תתתכג

במדבר יט תתתכד

במדבר יט תתתכה

במדבר יט תתתכו

במדבר יט תתתכז

במדבר יט תתתכח

במדבר יט תתתכט

במדבר יט תתתל

במדבר יט תתתלא

במדבר יט תתתלב

במדבר יט תתתלג

במדבר יט תתתלד

במדבר יט תתתלה

במדבר יט תתתלו

במדבר יט תתתלז

במדבר יט תתתלח

במדבר יט תתתלט

במדבר יט תתתמ

במדבר יט תתתמא

במדבר יט תתתמב

במדבר יט תתתמג

במדבר יט תתתמד

במדבר יט תתתמה

במדבר יט תתתמו

במדבר יט תתתמז

במדבר יט תתתמח

במדבר יט תתתמט

במדבר יט תתתנ

במדבר יט תתתנא

במדבר יט תתתנב

במדבר יט תתתנג

במדבר יט תתתנד

במדבר יט תתתנה

במדבר יט תתתנו

במדבר יט תתתנז

במדבר יט תתתנח

במדבר יט תתתנט

במדבר יט תתתס

במדבר יט תתתסא

במדבר יט תתתסב

במדבר יט תתתסג

במדבר יט תתתסד

במדבר יט תתתסה

במדבר יט תתתסו

במדבר יט תתתסז

במדבר יט תתתסח

במדבר יט תתתסט

במדבר יט תתתע

במדבר יט תתתעא

במדבר יט תתתעב

במדבר יט תתתעג

במדבר יט תתתעד

במדבר יט תתתעה

במדבר יט תתתעו

במדבר יט תתתעז

במדבר יט תתתעח

במדבר יט תתתעט

במדבר יט תתתפ

במדבר יט תתתפא

במדבר יט תתתפב

במדבר יט תתתפג

במדבר יט תתתפד

במדבר יט תתתפה

במדבר יט תתתפו

במדבר יט תתתפז

במדבר יט תתתפח

במדבר יט תתתפט

במדבר יט תתתצ

במדבר יט תתתצא

במדבר יט תתתצב

במדבר יט תתתצג

במדבר יט תתתצד

במדבר יט תתתצה

במדבר יט תתתצו

במדבר יט תתתצז

במדבר יט תתתצח

במדבר יט תתתצט

במדבר יט תתתק

במדבר יט תתתקא

במדבר יט תתתקב

במדבר יט תתתקג

במדבר יט תתתקד

במדבר יט תתתקה

במדבר יט תתתקו

במדבר יט תתתקז

במדבר יט תתתקח

במדבר יט תתתקט

במדבר יט תתתקי

במדבר יט תתתקיא

במדבר יט תתתקיב

במדבר יט תתתקיג

במדבר יט תתתקיד

במדבר יט תתתקטו

במדבר יט תתתקטז

במדבר יט תתתקיז

במדבר יט תתתקיח

במדבר יט תתתק

והובות הקבוע להן זמן אבל פר העלם דבר ופעירי עיז לא קריבו להם
בגלגל עד כאן לעמו ובחנם הזכיר פר העלם דבר ופעירי עיז
מהן חטאות פרטין הקבוע להם זמן דאפילו חטאות הקבוע להם זמן כגון
פעירי הרגלים לא קריבו לרבי פעמון כדמסיק לקמן תתרג מתניתין בעול
הר ואם כן ביום הכיפורים לא קריבו ביבור
בההל מועד בעזרה ובגבעון לא פריש ולא
פעירי כי אם תמידי והא דתניא בתוספתא
רבי יהודה אומר אבעלום מזיר היה שנאמר
ויאמר אבעלום אלכה נא ואשלם נדרי אשר
נדרתי בחברון כי נדר נדר עבדך בעבתי
בגשור והתם קרי בהיותם בגבעון כתיב
ומפרש פרק שני דתמורה משקריב בחברון
בבמת יחיד דהתם הלך בחברון לגבי כבמיס
טובי ולהקריב בבמת גדול אם כן מחברון
מיבעי ליה והשתא לרבי יהודה לא כזירות
צורך וכורך הוא לתי ספיר מהקריב בבמת
יחיד בחברון ולא כזירות הוי חוכם אם כן
הקריבן בגבעון בההל מועד מהיכ אם
דלרבי יהודה יחיד כמי מבי מיקריב חובות
בבמה גדולה אף בשעת היתר הבמות ולא
דייק בין מחברון ובחברון אבל רבי דאתרי
כזירות חוכח היא ולא קרב יחיד חובות אף
בבמת ביבור בנוב ובגבעון אם כן לאבעלו לא
כזיר היה והא קרא דאלכה ואשלם ואבל
נדרי מיירי בנדריס ונדבות: הכי גרסינן
רבי פעמון אומר אף ביבור לא הקריבו כו'
לכאורה ר' פעמון דרבנן דלעיל מיבי קאי
ואיבעו ליה לרבנן קאתי דמנחות וכזירות
לא קרבי בבמה דליכא ביבורן אלא נמכיס
כדמפרש לקמיה פעמ מיבעי דלרבי פעמון
כמי לא קרבי דהא אפילו בביבור פעמיות
מאחר תכיפס ותימה דבפרק קמא דמנחות
אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא
זה הכלל כל הנידר ונידב קרב כו' ומפרש בגמרא כפין פסחים דהיינו חובו'
יקבוע להם זמן אבל אינו קבוע להם זמן הכא ומכא לא קרב ומוקי לה
כרבי פעמון אחת ר' פעמון דתני היתי כללה ואי סום כן מנחות וכזירות קרבי
לרבי פעמון כדאתריכן הכא לרבי מאיר דתני היתי כללה ואי סום גרסינן
במגילה זה הכלל כידר ונידב בלא כל הום ניחא ליה דכל דרבי מאיר אתי
לרבנין מנחות וכזירות ועוד יש לומר דהא דפעמון ליה לרבי מאיר דמנחות
וכזירות יפרות מעוש דתניא בתורת כהנים בפרשת אחרי מות אמה
מיוחדין מהן כידר ונידב קריבין בבמה אף כל כידר ונידב קרב בבמה אף
המנחות והמזירות דברי רבי מאיר ובקשת תימה אי אהניא אמיך דלא מייתי לה
ועוד לרבי פעמון דמגילה מי כפקא מנחה מכל כידר ונידב ונראה לומר
מתניתין דהכי קאמר דאין הילוק בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים כל הנידר ונידב הקרב בבמה גדולה קרב בקטנה וכל פחין כידר ונידב פחין
קרב בגדולה אין קרב בקטנה ולא כאת אלא לפרש מה פעמון הגדול והקטנה אבל יש כידר ונידב פחין קרב לא בזו ולא בזו כגון מנחות וכזירות אבל כידר
ונידב לרבי מאיר אין לפרש דלא חיירי במנחות וכזירות דפשיר מיפתמע מלישנא דכידר ועוד דקתני לה בהדיא בתורת כהנים וכן נראה ודאי לפרש דאהניא
דתורת כהנים אמיך אף על גב דלא מייתי לה דבתמורה מייתי לה בפרק אלו הן הבכור ולימא מר אלמי בזיר אלמי כידר ונידב
הוא דהא תניא זה הכלל כל הנידר ונידב קרב בבמת יחיד וכל פחיבו כידר ונידב קרב בבמת יחיד וכל פחיבו כידר ונידב פחין
מאיר מפעמ דאהניא דייק ולא תלימא ומאן דלא חסיב התם בזירות כידר ונידב קאמבי פחיה מכ"ן בזירות ורבנן מנחות אין מנחות בבמה ליחיד בין בבמה
גדולה בין בבמה קטנה קאמר כדת: ויש לומר רבנן נמכיס כאן וכאן לא קרבו אלא עולה ושלמים בלבד ואתריכן דנמכיס היכא ביבורו ותו לא והן הדין
דעופות כמי לקרבו לרבנן כדאתריכן בסוף פירקין לרבי הלומר אין מנחה בבמה מ"ט זבחים ולא עופות זבחים ולא מנחות דאקשינן אהנות
היתר והקריבוס בשעת ביבור קאי ותניא בתו"כ אין לי אלא זבחי שלמים ומנין אפילו עולה של זבחי יכול אף חטאת
ואשם תלמוד לומר לומר אותם ומה ראית אחרי מריבה ומיעט לומרת מה שלמי חובת הגדר ונדבה ולא יחיד
ונדבה אף כל הבא בנדר ונדבה ולא יחיד ורבנן דייקי
זבחים ולא מנחות אלא רבר הזובח מיזות חובה היא דהוה לא התנדב אלא הקרבנו
כתחייב בקרבנות: מחלוקת דרבי מאיר
ורבנן בזירו בחטאת ואשם מבה אבל עולות ושלמי דמיר דברי הכל קרבי
חזה ושוק המורם מהלמים ותורה ותרבע חלות המורמות לכהן מתרבע
מיבי חלות מבתורה כדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן וגומ': ואין
מהנין בבמה קטנה גרסינן בסוף פירקי דכתיב בהו להכיף תנופה לו' ואם תאמר הרי מנחה לתנף קמא דרבי יהודה דמתני' דאיתיה בבמה קטנה
ואין תנופה בה והגשה ואם כן הכא כמי ליהוו בבמה ולא ליבעי תנופה ויש לומר דהכי חזה ושוק ותרומת תודה עיקר לחמי מבותן בתנופה הילכך
בטלה תנופה בטלי היהו אבל מנחה עיקר מבותה קמיפה הקטרה:
מחלוקת בעולה ואשם על בזירות קאמר ותימה דמאן דאמר לא קרבו ואפילו בבמה גדולה היבי מבני קרא דאבעלום דכתיב ואשלם נדרי דלבא למימר
בשלמי נדרים דבפ' אלו הן תמורה מפעמ דאתיא בקרבן בזירות: ותתרגם

ורבי יהודה אומר לך כי כתיב הישר בעיניו הוא דכתיב אבל בבמה גדולה אפילו חובות נמי ליקרוב אלא הא כתיב לאו למימרא דאיש ישרות הוא דליקרוב הא חובות לא ליקרוב כי כתיב איש להכשיר את הזר זר מוזרק הכהן את הדם על מזבח הנפקא מרחו דתימא ליבעי קרוש בכורות כמעיקרא קא משמע לן חכמים היינו תנא קמא אמר רב פפא קרבו נסכים במדבר איכא בינייהו: אמר מר רבי שמעון אומר וכו' מאי טעמא דרבי שמעון דכתיב ויעשו בני ישראל את הפסח בגלגל פשיטא אלא הא קא משמע לן דחובות כעין פסח הוא דקרב הא לאו כעין פסח לא קרב ואידך מיבעי ליה לכדרבי יוחנן דאמר רבי יוחנן משום רבי בנאה ערל מקבל הזאה תני תנא קמיה דרב אדא בר אהבה אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן אמר ליה יחיד חובות שקבוע להן זמן מנא ליה אמר ליה אסמייה אל תתרגם מתניתך בעולת חובה דאיכא עולת ראייה דאי חטאת יחיד הוא דקבוע ליה זמן מי איכא ולוקמה במנחת חובה דהא איכא חביתין קא סבר אין מנחה בבמה: באו לשילה וכו' מנא הני מילי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כתוב אחר אומר ותביאהו בירת ה' שילה וכתוב אחר אומר ויטש

ותתרגם מתניתך בעולת עיר שבגין עולות תדירי ומוספי קיימי כיוצא בהם נדבות אבל חטאות הציבור כגון פעירי הרגלי לא קיימי דקבוע להם זמן לא קרבו והא מילתא דייק לה מדקתני פסחי דליקני קבוע להם זמן ותו לא והוו להו פסחים בכלל זאת על כרחיך מתניתין קא משמע לן דלא קרבו לרבי פעמון בגדול לבר מפסחי זאת קיימי כיוצא בהם בבמה והכי קתני פסחים מקריבו בגדולה לא קרבו בקטנה כלל ומאחר דכריס מקריבו כאן וכאן לית חילוק בהם אם זאת מבוזה לא קרבו זאת מדבות ובזה קרבו חובות הקבוע להם זמן כרפיר בקונטרי והכי נמי הוה מצי למתרך לברייתא דלעיל דקתני ר' פעמון לא ציבור לא הקריבו כו' משמע דלא חיישיר הקם ר' פעמון בחילוק מכאן במה גדולה לבמה קטנה כדחיישיר הכא מכל מקום על חנם הזכיר פסחי דהא הוו בכלל חובות הקבוע להם זמן ותימא מכח ליה לרבי פעמון הא מילתא דחטאת דקבוע להם זמן לא קרב דחלציל מפרסיכן טעמא דרבי פעמון דילף מפסח גלגל והא ליכא למילף מפסח לפסח נמי לית כיוצא בו כדבה ות: הוה מפרסיכן כן דפסח חמיר כיוצא בו נדבה מפני דהוי קדשים קלים כעין מלתיה הוה ניחא לבל בקונטרים לא פירים כן ועוד קשה היכי דייק מדקתני פסחי דילמא הא דקתני פסחים מפני דעיקר טעמא מפסח ילף וכן בפרק קמא דמגילה תני פסחים לחוד ופריך בגמרא פסחי וזו לא זאת כעין פסחים ע"כ מה שהזכיר פסחי טפי מחיוך מפני דכולהו מפסח ילפיי לכן כדאה לפרש דקא חמר תתרגם מתניתך בעולה היינו מפני דמפסח ילפי לית לן למימר מה פסח מקבוע לו זמן ויצאו בציבור כביחיד בפסח היתר הבמות ציבור בפסח דחפון ויחיד בפסח מני כדחמרינן חיש כל מקבוע להם זמן ויחיד כיוצא בהן ובמוספין ובכל הבמות היתר הבמות דחפילו בבמה גדולה לא קרבו חובות דיחיד לרבי פעמון כמו לרבי תלמיד ורבנן והכי פירושו דמתניתך ותתרגם מתניתך בעולה דחיישי עולה נדבה ופרבות יחיד קרבו והוי דומיי דפסח דחי בחטאת חטאת נדבה דמפסח בהם המהיל ביחיד דחלו חובות דיחיד לא קרבו לא עולות ולא חטאות ופריך ומוקמה במנחה דחיכא חביתין ומפני לית מנחה בבמה ואם תאמר ומוקמה בשלמים כגון בבני עשרת דהא ליכא בהו שלמי נדבה והם לחמי כרחיים לפי דכבני עשרת קדשי קדשים היכהו ושלמי יחיד קדשים קלים ולא מפסחת כיוצא בהן ביחיד:

באו למוב וגבעון קדשים קלים ומעשר מני בכל ערי יפרחל כרים עירקין במתניתי פירש בקונטרים דלעיל בבתו לגלגל ולא הוזכר מעשר בהמי לפי שלא נהגו מעשרות עד לאחר ירושה ויישיבה ותימא דהא פריך הכי בגמר דמעשר בהמי נפקיה להתם בנוב ובגבעון ומפיק רמתני דרבי פעמון היא דחמ' חובות לא קרבו להם זמן לא קרוב להם זמן והוו להו מפחי בכלל וכיון דחמ' חובות הקבוע להם זמן ואי פלקא דעתך כל חובות הקבוע להם זמן הוו להו מפחי בכלל פסחי דקתני לאו דוקא הכי נמי הוה ליה למימר לית בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחי וחובות הקבוע להם זמן ואי משום דקתני פסחים עדיף מחובות הקבוע להם זמן ומוקמה בקרבו בגדולה ולא קרבו בקטנה כלל ומאחר דבני מקרבו כאן וכאן לית חילוק בהן וכאן קרבו אף חובות הקבוע להם זמן: ומוקמה בשלמי יחיד דמפסח לה כאן מנחה כדבה בקטנה ובגדולה עודף מנחה חביתי מהי חובות הקבוע להם זמן ומוקמה בחביתי דכהן ובשלמי ציבור דעשרת ליכא לאוקמה משום דשלמי במה קטנה לא דמי להו משו קדשי קדשי ולא קדשי קלים: מנחת כהני מילי דחיתי למטן ויריעו לגב:

ויטש

וכיון דמעבר בהמה לא הוה הקם מעבר דגן לא בעי לאתויי הקם דליתקו
להדרן והקתם מהלי טעיתא דליתקום למעבר לא יהא נאכל כלל כמו מפסר
בהמה בכוב ובבעון לא קרבו חובות והוו לריכין להמתי בבכור ומעבר עד
מיומתו ונאכלין במומן לבעלי ומעבר שני לא יהא לו תקנה הלח בפדיון

ויש ספרים דלא גרסי מתניתין מעבר תורה אור

שני כלל גבי נוב ובבעון וכרתה לפרש
דלעכין הבאה הוא מיך להקים דאי הלי
שעון עד הבאת מקום גם זה יהא טעון
הבאת מקום כדקתני לרבי יהודה דאמר
חובות קרבו בנוב ובבעון גם מעבר שני
נאכל עם הבל מה שאי מעבר בהמה קרב
לרבי שמעון מקום דחובות לא קרוב לעכין
זה הוא מיך להקים מעבר שני שלא יהא
נאכל בכל מקום דהא דאתי מעבר בהמה
נאכל מקום דבעי מתן דמים ואימוריס ולא
לעבר הבל מעם שני שרי ומיהו קשה דלעיל
בפרק קדשי קדשים לעיכן מעבר מבכור
דאתי נאכל בזמן הזה ויש גירסות בספרי
ועם פירשתי ועוד קשה לי מסכתת מעבר
דנאכל בכל ערי ישראל עם כן הא דאמר
בפ' כל שעה מרבה אני מעבר שיש לו היתר
בכל מוסבו דאמר רבי שלעבר הא כיון
דבנוב נאכל ובבעון נאכל בכל ערי ישראל
עם כן יש היתר בכל מוסבות כדאתי שפיר
לקתני בהדיא פרקין גבי חלות תודה ו
ורקיקי נזיר נאכלין בנוב ובבעון ויש
לומר דאתי דאמר בפרקין שלעבר מקום
רבי יהודה דאמר בפרקין שלם בירות הן
על פילה ועל נוב ובבעון ועל בית עולמים
לאכילת מעבר שני ואליב דרבי יהודה והם
תאמר והיכי קאמר התם ומוכי לכי ביכורי
מיין להם היתר בכל מוסבו והלא נאכלין
בנוב ובבעון בכל ערי ישראל במעבר שני
ויש לומר דבכוריס לא לעבר מקום דבעו
הנחה לפל המזבח ובנוב ובבעון ממטו

ף ה להו התם כדאמרינן לעיל בפרק קדשי ק
ף כה קדשים ובפרק בתרא דמכות ובתמורה
ף יח בפ' לולו קדשים דבכוריס היכא מלא בפני
הבית ונאכל בכל מקום ועוד מירי דהוה
לחזה ופוק ותרומת לחמי תודה דאמרינן
לעיל נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין ב
בבמה קטנה מקום דבעו תנופה ובכוריס
כמי בעו תנופה דלא רמי למנחה דקדבה
בבמה בלא תנופה לרבנן דפליגי עליה
דרבי יהודה במתניתין בפירקין כדפריכי
לעיל דמנחה עיקר תנופה סמיכה והקטרה
הילכך מקום תנופה לא בטלה לבל הכי
דעיקר מצותן תנופה בטלה תנופה בטלי
מיכהן:

ויטש את משכן שילה אהל שכן באדם
וכתיב ויפאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא
בחר הא כיצד לא היתה שם תקרה אלא אבנים
מלמעלן וירישות מלמטן והיא היתה מנוחה:
קדשי קדשים: מנא הני מילי אמר רבי
אושעיא דאמר קרא השמר לך פן תעלה
עולותיך בכל מקום אשר אתה תראה בכל
מקום אשר תראה אי אתה מעלה אבל אתה
אובל בכל מקום שאתה רואה אימא בכל
מקום שאתה רואה אי אתה מעלה אבל אתה
זובח בכל מקום שתראה אמר רבי ינאי אמר
קרא שם תעלה ושם תעשה רבי אבדימי בר
חסא אמר קרא ולו תאנת שילה מקום שכל
הרואה אותו מתאנח עליו על אכילת קדשים
שלו רבי אבהו אמר אמר קרא בן פרת יוסף בן
פרת עלי עין שלא ראת לזון וליהנות מדבר
שאינו שלו תזכה ותאכל כמלא עיניה ר' יוסי
בר חנינא אמר ורצון שכני סנדה עין שלא
רצתה ליהנות מדבר שאינו שלו תזכה ותאכל
בין הסנאין תנא רואה שאמרו רואה כולו
ולא המפסיק בינו לבינו אמר ליה רבי שמעון
בן אליקים לרבי אלעזר אסברא לך כגון בי כנישתא דמעון אמר רב פפא רואה שאמרו
לא רואה כולו אלא רואה מקצתו בעי רב פפא עומד ורואה יושב ואינו רואה מאי בעי
רבי ירמיה עומד על גבי הנחל ורואה יושב בתוך הנחל ואינו רואה מאי תיקו כי אתא
רב דימי אמר רבי בשלש מקומות שרתה שכינה על ישראל בשילה ונוב וגבעון ובית
עולמים ובכולן לא שרתא בחלק בנימין שנאמחופף עליו כל היום כל חפיפות לא
יהו אלא בחלקו של בנימין כי אתא אביי אמרה קמיה דרב יוסף אמר חד ברא הוה ליה
לכיולי ולא מיתקן והכתיב ויטש את משכן שילה וכתי וימאס באהל יוסף ובשבט
אפרים לא בחר אמר רב אדא מאי קא קשיא ליה דלמ שכינה בחלק בנימין וסנהדרי
גדולה בחלק יוסף מדמצינו בבית עולמים דשכינה בחלקו של בנימין וסנהדרין בחלק
יהודה אמר הכי השתא התם מיקרבן נחלות גבי הדדי הכא מי מקרבן הכא נמי מיקרבן
כראמ' רבי חמא בר חנינא רצועה היתה יצאת מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של
בנימין ובה היה מזבח בנוי והיה בנימין הצריק מצטער עליה לבלעה הכא נמי רצועה
היתה יוצאת מחלקו של יוסף לחלקו של בנימין והיינו דכתיב תאנת שילה כתנאי
חופף עליו זה מקדש ראשון כל היום זה מקדש שני ובין כתפיו שכן אלו ימות המשיח
רבי אומר חופף עליו זה העולם הזה כל היום אלו ימות המשיח ובין כתפיו שכן זה
העולם הבא תנו רבנן ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים שנה חסר אחת ימי אהל מועד
שבגלגל ארבע עשרה שבעשכיבשו ושבעשחלקו ימי אהל מועד שבנוב ובבעון חמשים ושבענשתיירו לשילה שלש מאות
ושבעי חסר אחת ימי אהל מועד שבמדבר ארבעי חסר אחת מנלן דאמר מר שנה ראשונ' עשה משה את המשכן שניה הוקם
המשכן ושלח משה מרגלים שבגלגל ארבע עשרה שבעשכיבשו ושבעשחלקו מנלן דקאמר כלב בן ארבעים שנה אנכי
בשלח משה עבד ה' אותי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשיב אותו דבר כאשר עם לבבי וכתי ועתה הנה אנכי היום בן חמש
ושמני שנה כי עבריה לירדן בר כמה הוי בר שבעין ותמני וקאמר בן חמש ושמנים שנה הרי שבעשכיבשו ושבעשחלקו מנלן

ואיבעית

פסורת חשם

ויטם משכן שילה אהל מיכן בתרם התם לך מסתבאי הל המנוחה יקרי קרת
ולו תחנת שילה חיפסתיו ולא מיבתי במקרא הבל מיבתי ועבר מזרחם
תחנת שילה: תחני למען תהני ואני פהיו מתהניתין ורוחי פמסם היו זוכרין
תכילת קדמי פהיתה תקוס תרחיתו. פתיכו הלו תפת תרוכין: בן פרת יוסף

לשון רבייה: תקום תכילת קדמים נתרב'
על העי ושילה בחלקו של יוסף הית כדכתי'
ויתאם בתהל יוסף ונוח' ויטש משכן שילה
כתיב: ורצון על ידי רצון שלח רצה לשון
פתח פתיכו פלה: בן המנוחים שלה קדמיו
נאכלין לף בגבולי פתר שבטי פסנהדרו:
תפבר' לי הרהבי דוגמת לדבר: בי כניסת'
דמעון משם היו רואין את שילה ולא היו
דבר תפסיק: לא רחה את כולה לרחוק
משם את כולה שילה הלא תקנת חד ברת
הוה ליה לכיולי ולא מיתקן כדא' בעיני כי
תבו על הבל כיולי על פתו מי מיקרבן שילה
ונבול נחלת בניתן תחנת שילה על פתיה
בניתן מתחנן עליה: העולם הזה כל מקום
שערת שכינ' ולף שילה ונוב וגבעו' נמתיירו
לשילה מהרבע מלות ושתני מיבית מבדי'
לבנין הבית שלט: שניה הוקם המשכן
דכתי' ויהי בשנה השנית בחדש הראשון
ונומר: וקתם כלב בשעת חילוק כשבת
לתבוע חברון בן הרבעים שנה ונו והיה
היתה השנה השני כתעכבו בשדבר שוב
שלשים ושנה שניה נמצא כלב בן שלש שני'
כשעברו הירדן וקתמר בשעת חילוקה בן
חמש ושמני' שנה הרי שבע נמצע נמתנו לכנם
מדשב כיבשו שבע חילקו שבע' הרי:

ואיבעית

ואיבעית אימ׳ מדלא מפכח ר׳ מכה לחר מכה מהוכתה העיר דלא מיתוקס קרא דכתיב ביחזקל בחרפעה עפרים מכה לחרי לפר הוכתה העיר ברחם מכאן׳ בעפור לחרם היה דבר ה׳ אלי וגו׳ ודרשינן במסכת ערכין לחו היה מכה ברחם המכה בעפור לחרם הוי חומר זה יובל ולא מכו מתיסין ויובלות אלא לאחר ירושה ויישוב וכי תימר דמכות תירוץ מור כיבוש וחילוק ד׳ הוו ודלית להו מתכין ה יובלות מפכחת לה דחרב הבית בעפת לן׳ ליובל ודוה ליה מכת יובל מכת ד׳ מכה לחר מכה מהוכתה׳ העיר ואי לא מפכח׳ לה כיפר ויהי בעמכי׳ מכה ור׳ מחו׳ מכה וגו׳ ויכן הבי׳ לה׳ כל מהן ת׳ מהיו במרב׳ כמכת מפכחו לארץ עד מכובה הבית חרב׳ מחו׳ וחרבעי׳ והבית עומד ד׳ מחות ועפר הרי ח׳ מחות וחמפים הרי י׳ יובלות פלמיס כל מהן ד׳ מכיבפו ומחילקו פלא מכו יובלות כמכת בית חרב קודם הפלמת היובל והכי תניא בחדיא בערכין: ד׳ יובלות מכו יפרחל מפכובפו לארץ עד מיבחו ואי אתה יכול לומר מפכובפו מכו פחם אתה חומר כן כמכת בית חרב בתחילת היובל ואי אתה מוכ׳ ד׳ מכה לחרי לפר הוכת׳ העיר: דלא כל מהן מכע מכיבפו ומכע מחילקו ואתה מוכח ד׳ מכה לחר מהוכתה העיר: חרבה מוב על ידי פחול בקרית יערים פפ ניתנה לסוף ר׳ חדפי׳ פעמד בפר׳ פלמתים מכ׳ וכתבר יד ה׳ על האפרודים והחזירוהו בעגלה חדפ׳ וכתנוה פפ ועפה פפ עפריס מכה עד מהביחו דוד מפפ בעכה רחפובה מנעפה מלך על כל יפרחל מהיה מכה פ מיניק למלכו על יהודה: הכי נר׳ עפרים דפמוחל עכמו מהיה פופט לברו מפמת עלי עד מלך פחול ובמפכת תמורה: הנ לה עפר פניפ מלך פמוש לעכמו דחותה מכה פפלחו להפ מלך היה מכה עפיריית לפמוחל הרמיתי ומכה לחת מלכו פמוחל ופחול יחד מהיה פחול הולך לחר עכת פחול עד מפרים בפעפה לגב ופר פמוש מעליו כדכתב ולא יפף פמוחל לרחות לת פחול וגוח׳ ולך פוב פחול פתי פניפ והן פכתב בתיקרא ופתי פניפ מלך על יפרחל דלא חפיב חות׳ דמלך פמוחל בהרי׳ והייכו דחמרינן במפכת תענית תי נרפ לפחול פיפב בגבעה פתי פניפ ומחפה תפילתו על פמוחל ברחפ דבחבי מכה רחפוב׳ קרח ונגזר עליו מיתה הלא פעומדה לו תפילת פמוחל ומכע מחלך דוד בחברון על יהודה ולבפהמליכוהו כל יפרא עליהם הביא לת החרון תקריית יערים עיר דוד הרי עפרים דכתיב והימי׳ לפר מלך וגוח׳ לן׳ מכה הרי פלמה לפני בנין הבית ולותה מכה פלמו חרבע מחות ומחמיס ליפיאת מפרים כפתיירו לפילת מפלש: מנהני מילי מהיה היתר לבמו׳ לחר קדושת פילה מפחרבו כי לא בחתם בימי גלגל לל המנוחה וגו׳: ולמה חלקן הכתו׳ לכתוב לת מניהם ליתן סיתר לבמה בין זה לזה דהא קרא בהיתר במות דגלגל מפתני וקלמר עד מתי חכי חומר לכם: חיש כל היפר בעיכו כי לא בחתם עד עת׳ וגוח׳ לבל לא מפבחתם ולו לא היתר בין זו לזו לא הל למיכתב: חלא מנוחה ומדכת׳ נחלה פ״מ דהכי קלמר להו ולחר קדושת המנוחה תחזרו להיתר הרחמון עד בואכם אל הנחלה: חיכבי דפעת היתר הולו כייתי כמי מעפר פכי לבוב וגבעון פהרי נפתלקו כל קדושת פילה: ומאי טעם לא תכן בפתני לאוכלו פם פם ואכלתם פם לי נמי כי פם לפני ה׳ חלקיך תאכלנ׳ בתיקו לפר יבחר לפכן פמו פם: ובחרון כתי וכתת פם לת החרון וגו׳: וכיון דחרון לא הוה דכל ימי בוב וגבעון היה החרון בקרי׳ יערי׳ כ׳ מכה ובעיר דוד עד מכובה הבית פפח וקדפים כמי דהא ואכלת׳ פם בהו כמי כתיב מכי הך מתני דקתני מעפר פכי בכל ערי יפרחל לא היה צריך להביאן פם ר״מ היה חומ׳ חובות פאין קבוע להם זמן לא קרוב בבוב וגבעון והייכו בכורות ומעפר בהמה וליף טעמא כדחמרן לעיל בגלגל וכיון דמעפר בהמה לא היה הקם: דגן כמי לא בעי לאיקויי הקם דאיתקום להדדי דכתיב עפר תעפר וחמריכן בפני מעפרו׳ הכתוב מדבר במסכת בכורים: הנ לבל לר׳ יהודה הכי כמי דאמר רב חדא בר אהבה מעפר פכי כאכל בבוב וגבעון לדברי ר׳ יהודה והא בעיכן בירה דכתיב לפני ה׳ אלהיכם: בוב וגבעון חדא חמיב לה זו וזו פילה וחיגלו הכי חיתר בתרא דקבר קדפה ולא קדפה לפתה ולא קדפה לעתיד לבא ובקדושת ירופלם גופה פבירה ליה דים לחריה היתר כדאמרינן במגילה פמעתי פמקריבין בבית חוכין בזמן הזה וחוקיימה לרבי יפמעאל: זו וזו ירופלם ועד מנכנה הבית לא נאקרו הבמות:

ויהי

הא מכי רבי פמעון היא הכי נמי מכי לתימר רבנן היא דאמרי חובו׳ ליחיד אלא קרבו בפעת היתר הבמות אף בבמת ציבור וכן רבי מאיר אלא נקט ר׳ פמעון פמוש דעביד הך דרפא עפר תעפר בפני מעפרו׳ הכתוב מדבר: הנ״ה ואיתקש דגן למעפר בהמה לעיל בפרק קדמי קדמיס נקט היקפא דמעפר לבבור והכא והתם קבי בחרא:

זו וזו פילה פירם בקונטרים ואפי׳ הכי הוי היתר בתרא דקבר קדושה דאפ׳ אלא קדפה לעתיד לבא ובקדושת ירופלם גופה פביר׳ ליה דים לחריה היתר כדאמרינן במגילה פמעתי פמקריבין בבית חוכין בזמן הזה וחוקיימה כר׳ יפמעאל בל יוסי דהו׳ בתרתה בימי רבי והכי רבי יפמעאל בן אלישע בר אבויה דר׳ עקיבא רבו של ר׳ פמעון בן יוחי והוה אפיקיבא לעיל לפוס חר גיר׳ דכולי עלמא קדפה ומיהו אי אפשר לומר לדידיה אלא יהא היתר לחר פילה דהא מכיבו

איבעית אימא מרשבע שכיבשו ושבע נמי שחילקו ואי בעית אימא מרלא משכחת לה׳ ארבע עשר שנה אחר אשר הוכת׳ העיר אהל מועד שבנוב וגבעון חמשים ושבע מנא לן דכתיב ויהי בהזכירו את ארון האלהים ותנא בשמת עלי הכהן חרבה׳ שילה ובאו לנוב בשמת שמואל הרמתי חרב׳ נוב ובאו לגבעון וכתיב ויהי מיום שבת הארון בקרית יערים וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו כל בית ישראל אחרי ה׳ הני עשרים שנה אחת עשרה שנה׳ שמלך שמואל בעצמו ושתים שמלך שאול ושבע דוד דכתיב והימים אשר מלך דוד על ישראל ארבעים שנה בחברון מלך׳ ז׳ שנים ובשלמה כתיב ויחל לבנותו בשנת ד׳ למלכותו נשתיירו לשילה שלש מאות ושבעים חסר אחת: באו לנוב וגבעון: מנא הני מילי דתנו רבנן כי לא באת׳ עד עת׳ אל המנוח׳ ואל הנחלה אל המנוחה זו שילה נחלה זו ירושלם למה חלקן כדי ליתן היתר בין זה לזה אל ר׳ לקיש לרבי יוחנן מעשר שני נמי ליתני אל מעשר שם שם מארון קא ילפי כיון דארון לא הוה מעשר נמי לא הוא אי הכי פסח וקדשים נמי דשם שם מארון ילפי כיון דארון לא הוו אינהו נמי לא הוו אמר ליה דאמר לך הא מני רבי שמעון היא דאמר אף ציבור לא הקריבו אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן אבל חובות שאין קבוע להם זמן הבא והכא לא קרוב מעשר בהמה׳ חובות שאין קבוע להם זמן הוא ואיתקש מעשר דגן למעשר בהמה׳ מכלל דלרבי יהודה קרוב אין דהאמר רב אדא בר מתנה מעשר שני ומעשר בהמה נאכלין בנוב וגבעון לדברי רבי יהודה והא בעי בירה ולאו תני רב יוסף שלש בירות הן שילה ונוב וגבעון ובי עולמי הוא תני לה והוא אמר לה לאכילת מעשר שני ואליבא דרבי יהודה׳: באו לירושלם: תנו רבנן כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה מנוחה זו שילה׳ נחלה זו ירושלים ואומר היתה לי נחלתי כאריה ביער ואומר העיט צבוע נחלתי לי העיט סביב עליה׳ דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר מנוחה זו ירושלי׳ נחלה זו שילה ואומר זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתיה ואומר כי בחר ה׳ בציון אויה למושב לו בשלמא למאן דאמר מנוחה זו שילה היינו דכתיב אל המנוחה ואל הנחלה אלא למאן דאמר מנוחה זו ירושלים נחלה זו שילה׳ אל הנחלה ואל המנוחה׳ מיבעי ליה הכי קאמר לא מיבעיא מנוחה דלא מטיתו אלא אפילו לנחלה נמי לא מטיתו תנא דבי רבי ישמעאל זו וזו שילה רבי שמעון בן יוחי אומר זו וזו ירושלם בשלמא למאן דאמר מנוחה זו

שילה

מסורת השס

מצינו לבעלי מקרי בחברון כדכתי׳ זבח כל ונפלמ׳ לת נדרי אסר כדרתי
לה׳ בחברון וכתיב כיגדר נדר עברך בעבתי בגעור דחין לומ׳ דהוה מפרש
דלא הלך לבעלוס לת להביא כבמים מחברון מהיו מס טובים ולהקריבס
בבמעון בבמה גדולה בהלל מועד כדבעי למימר בריש פרק מבי דתמורה
דהה מסקינן התס על כרחין דלהקרובי
בחברון בבמת יחיד לזל דחי להביא מ
מחברון מיבעי ליה ועוד כתב בעמואל כי
הוה יבדך הזבח ובעמואל כתיב הגיעו חלי
העולה והעלמים ויעלה עולה ובעמוך מ
מייתי לה קרחי מהקריב בלילה בבמה:

ויהי כנוח החרון פירוש רבי פסוק
בדברי הימי׳ קומה ה׳ למנוחתיך
אתה וחרון עוזך והוה מבי להביא פסוק
דכתיב ביהושע ויהי כנוח כפות רגלי ה
הכהנים נושאי החרון חימי ויהי בנסוע
חרון ובנוח׳ ובנוחה יחמר ובנוח׳: הג
משבינהו נבחרי לגבדי פי׳ לעיל בפרק
יהחהו מקומן גבי זה וזה יסוד
דרומי:

ועליהם כתיב והח דחמרן לעיל ותליה׳
לערב פרסיות הייכו מחיטה
והעלוה חבל כולי הח׳ לח חמרן לערב
היתר הבמות על חיסור הבמות: הג
הקדישן בשעת היתר הבמות ושחט
והעלה בשעת היתר הבמות
פטור מכלום שיך למיתבי ברבר שמעותו
בשך וכי תימא דחיבטריך מפוס חובות
דחי׳ קריבין בבמה לו מפוס קרבנו׳ כיבור
הס מחט והעלה בחוץ פטור מכלום הח
חיכח לאו הבח מכלל עשה ונרחה לפרש
דמיירי בעולות בשת יחיד דחפילו הקדים
על מנת להקריבה בבמה גדולה וחפילו
הכניסה בפנים דקלטוה מחיכו׳ כרבמיך
לפילו הכי הס חזר ושוחיה ושחט והעלה
בחוץ פטור מכלס:

אין מנחה בבמ׳ וכיהון ובנדי פרת
כו׳ מנחה לח הוי דומיא דחיך
דמיך דחית להו לין מנחה בבמה הייכו
דלא קרבה כלל חפילו בבמה גדולה כנון
מזבח הנחשת מבנוב וגבעון כהנו כולהו
דכולי עלמא מודו דבקדמי במה גדולה ים
חיכוי:

בעי רב חרח עולת בשת יחיד ם
מהכניס׳ בפנים וחזר והוציחה
לחוץ מהו מי חמרי׳ כיון דעיילה לה קלטה
להו מחיכות חו דילמח כיון דהדור הדור
לאו הייכו דרבה ורב יוסף דחכן קדמי ק
קדשים שמחטן בדרום מועלין בהן וח
ואיבעיח להו מהו שיורדו רבה חמר ירדו
רב יוסף חמר לח ירדו תיבעי לרבה תבעי
לרב יוסף כך גירסת רס׳ זכרונו לברכה:

חבל

ויהי כנוח החרון חיפסתיו ולח מצחתיו ולח חיכו בכתובים ים לי מיקר׳ לחר
בדברי הימים בעלמה קומה לנוחך חתה וחרון עוזך תנוח בימי סילה היה
מהרי לח חרבה עד שמת עלי: הג תנח רבי יעמעל בר שמעון בן יוחי
ברייתא׳ כמלח בבית מדרשו של ר׳ שמעון שהיו תלמידי ר׳ יעמעל סובי כמותו:

פרש חור מסכיכהו נבחרי לגבדי רבי שמעון שהוא
יחידי מעך חת תלמידי ר׳ יעמעל להכיח
דבדי רבים שחתר זו וזו סילה: לח שנו הח
דקתני דהקדישן בשעת היתר והקריבס
בשעת חיסור חי׳ בהס שרת חלח בשחיטה
כדתניח בהשוחט: יכול יהח חייבין עלין
שרת תלמוד לומ׳ זחת להס וחי׳ לחרת להס
ולילהס תלתר נבי העלחה כתוב ובתר
קרח דחיירי בשוחט קדשים שהקדישן
בשעת היתר ושחטן בשעת חיסור ולח
חבחו עור ובומ׳ דחוקימנח בהכי ושחט
והעלה חח׳ שחט והעלה לחר שחט וחבירו
העלה חלמח בהעלחה כמי שקדי דחוק בה
כרת: לפני ה׳ חלרוך ושתך לרצונו לפני ויקרא יג
ה׳ ושמיך ליה וכתך חת ידו בפוכ׳ לפני ה׳
ולח בפוכח בבמה ושכי דרים לי׳ כמי בתך:
על המזבח סביב ומהכח בפקח לן מ
מקן סובב בחתהו מקומן ופיפיה דקרח
חמר פתח חהל מועד: נרחה בעיני הכ
הנסה דכתיב הקריב חותה לפני ה׳ ובומ׳ ובמים הף נג
נמהחי קרח נפק׳ לן הנסה בקרן מערבית
דרומית במסכת סוטה ובמנחת זבחים
וזבחו זבחי שלמים לה׳ לותם ותוקימנה
להחי קרח בקדשים שהקדישן בשעת
היתר במות וכתיב לותם מיעוטח חלמח
זבחים הוח דהוו כחבי בהו ולח עופות ו
ומנחות תרוך הכהן חת הרם על מזבח ם
פתח ובומ׳ ודרשינן ליה בתך בפרשה
מחוטי חוץ זריקת כהן פתח חהל מועד
ולין זריקת כהן בבמה חלח לף הזריס
והעבריס: יפרקו בם בקדם היינו מעכן
ריח ניחוח בהשוח קרח נמי: והקריב
התלב לריח ניחוח לה׳ עך חבי המזבח
מהכח בפקח לן מיבעי לרבים בפ׳ קדמי
קדשי׳ וכתיב המזבח היינו מיעוט׳ בהשוח
מזבח לחורי׳ דחיירי בה קרח והיינו מזבח
של מעכן: לח שנו דיים מיבעי לרבי בבמה
גדולה: חלח קדשים שהוקדשו לשמו
והקריבו בה: חבל קדשים שמחטן לבמה
קטנ׳ והכניסן והקריבן בגדולה לין חיסוי
וחס בח ליתן עולה למעלה מן החוט יתן:
ולין כוהנין בקטנה דכתי׳ בהו שמופח לה׳
מכל מקום בבמה גדולה חיתהנו ולפילו
בקדשי בחה קטנה והה לכולהו: לח שנו
דיים חיסוי בבמה גדולה חלח בזמן במה
גדולה כלומר בשעת חיסור הבמות חבל
בזמן היתר הבמות לין חילוק בין זו לזו
בדבר הקרב בפתיחן הילכך חפילו גדולה
הקריבן בגדולה לין חיסוי: מהכניסה

שילה נחלה זו ירושלם אי נמי איפכא היינו
דכתיב אל המנוחה ואל הנחלה אלא למאן דבדי׳ יב
דאמר זו זו שילה או זו זו ירושלם מנוחה
ונחלה מיבעי ליקשי בשלמא למ״ד זו זו שילה
מנוחה דנחו מכיבוש נחלה זו ירושלם דפלגו
נחלות דכתי׳ ויחלק להם יהוש׳ ויפל לה׳ גורל יהושע יט
בשילה על פי ה׳ אלא למ״ד זו זו ירושלי׳ בשלמ׳
נחלה נחלת עולמים אלא מנוחה מאי מנוחת
ארון דכתי׳ ויהי כנוח הארון בשלמ׳ למ״ד זו זו
ירושלם אבל שילה הו׳ שריא במו׳ חיינו דכתי׳ סופרי יג
ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על
הצור לפני ה׳ אלא למ״ד זו זו שילה ובמות הוה
אסירן מאי ויקח מנוח הוראת שעה היתה
תנא דבי ר׳ ישמע׳ כדברי ר״ש בן יוחי דאמ׳ זו זו
ירושלם וסימניך משכי גברי לגברא: כל
הקדשים: אמר רב כהנא לא שנו אלא
בשחיטה אבל בהעלאה כרת נמי מיחייב מאי
טעמא דאמ׳ קרא ואליהם תאמר על הסמוכין ויקרא יז
תאמר מתקיף לה רבה מי כתיב ואליה תאמ׳
אליהם כתי׳ ואליהם קרינן ועוד תניא ארבעה
כללות היה רבי שמעון אומר בקדשי הקדישן
בשעת איסור הבמות ושחט והעלה בשעת
איסור הבמות בחוץ הרי הן בעשה ולא תעשה
ויש בהן כרת הקדישן בשעת היתר הבמות
ושחט והעלה בשעת איסור הבמות הרי הן
בעשה ולא תעש׳ ואי׳ בהן כרת הקדישן בשעת
איסור הבמות ושחט והעלה בחוץ בשע׳ היתר
הבמות הרי הן בעשה ואין בהן בלא תעשה
הקדישן בשעת היתר הבמות ושחט והעלה
בשע׳ הבמו׳ פטור מכלום תיובתא דרב כהנא
תיובתא: ואלו קדשים: סמיכה דכתיב לפני
ה׳ וסמך שחיטת צפון דכתיב צפונה לפני ה׳
מתנות סביב דכתיב וזרק על המזבח סביב
סביב תנופה דכתיב והני׳ הכהן לפני ה׳ הנשה ם יב
דכתיב והגיש׳ אל המזבח: ר׳ יהודה אומר אין ם ג
מנח׳ בבמה: אמר רב ששת לדברי האו׳ יש
מנחה בבמה יש עופו׳ בבמ׳ לדברי האומר אין
מנח׳ בבמה אין עופו׳ בבמה זבחים ולא מנחו׳
זבחי׳ ולא עופו׳ וכהן דכתיב וזרק הכהן בבגדי

שרת לשר׳ בקדש וכלי שרת אשר ישרתו בם בקודש: ריח ניחוח דכתיב לריח ניחוח לה׳: מחצה ברמים דכתיב והיתה הרשת ם ק
על חצי המזבח: ריחוץ ידים דכתיב ובקרבתם אל המזבח ירחצו: אמר רמי בר חמא לא שנו אלא בקדשי במה קטנה
והקריבו׳ בבמה קטנ׳ אבל בקדשי במה קטנה דקרבינהו בבמה גדולה יש חיצוי מותיב רבה חזה ושוק תרומ׳ לחמי תודה נוהגין
בקדשי במ׳ גדולה ואין נוהגי׳ בקדשי במה קטנה אימ׳ נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנ׳ איכא דאמר אמ׳ רמי בר חמא
לא שנו אלא בקדשי במה גדולה והקריבו׳ בבמה גדולה אבל בקדשי במה קטנ׳ אע״ג דקרבינהו בבמה גדולה אין חיצוי ליכא
מסייע ליה חזה ושוק ותרומת לחמי תודה נוהגין בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקדשי במה קטנ׳ אימ׳ נוהגין בבמ׳ גדולה ואין
נוהגין בבמ׳ קטנ׳ ופליג דר׳ שמעון דאר׳ שמעון עולת במת יחיד שהקריב בפני קלטו מחיצו לכל דבר בעי ר׳ זירא עולת במת יחיד

שהכניסה

מהכניסה גר׳ בר׳ אלעזר מהכנים לאחר משחטה בחוץ קלטוה מחיבו לכל
דבר גר׳ במשכת מעילה אלמא חלת קדשים משחטו בבמה קטנה מהקריבן
בגדולה כל דין במה גדולה כהנ ומעיכן מיב׳ כמי דבמע׳ היתר במה
כמי לא כתיבה דין גדולה מהילכתא ומתיבן הלפונות דרמי בר חמא פליג
אדר׳ אלעזר מהכניסה לפני לאחר משחטה פ״ק דף ס״ו

בחוץ וחזר והוציאה: מהו מי נהוג בה דין
קדשי במה גדולה ליטמן בתרומת חזה ו
שוק וצריך להחזירה לפניס או לא: הב
דתנן קדשי קדשים כו׳ ולא גר׳ דאיתמ׳ ולא
גר׳ אם עלו לא ירדו ומשמ׳ הי במשמ׳ מעילה: ג׳ מעילה דף ג׳
מועלין בהן ולא תמריכן כמאן דתניין
דמי והוו להו כקדשים ממתו ויכאו מידי
מעילה כדתניין במשמ׳ מעילה: הכי גרס׳
במשכת מעילה והכי כמי גרסיכן לה לאו
הייכו דרבה ורב יוסף דתנן קדשי קדשים
משחטן בדרום מועלין בהם וחיבציה להו
עלו מהו שירדו: רבה אמר ירדו ורב יוסף
אמר אם עלו לא ירדו רבה אמר ירדו דלא
דמו למאי דמסולין בקדש אלא כ
כמאן דאמיק דמי אלמא לרבה לא אמרי
קלוט: לרב יוסף תמריכן קלוט דלא חזי
לא מקדיש דתניא בפרק המזבח מתוך
שכל הכונע במזבח יקדש מומר אמי בין
רחוי בן מחוי רחוי: תלמוד לומר עולה
והייכו לאו רחוי ניכהו: לרבה כמאן
דאמיק דמי דאמר מקום הוא משחטן דבי רבי יכאי חיבורי עולת במת
יחיד מעלו למזבח: מהו שירדו הכי גרסי׳
וכמעילה כמי הכי גר׳ לה אבל לא כר׳ יכאי
גר׳ לה: אתם חיבורי עולה שכשחט׳ במת
יחיד מלא במקומה הא ובבי במה גדולה
בקדשי קדשים משחטן בדרום הכי גר׳ מעלו ג׳ יד
חיתמר עולת במת יחיד משחטה בלילה
רב אמר כשר ומשמ׳ אמר פסול וקמפלגי
בה אמר אלעזר אמי כתיב גולו אלי
היום אבן גדולה וכתיב ויאמ׳ שאול פוצו בעם פס
ואמרתם להם הגישו אלי איש שורו ואיש שיהו ושחטתם בזה ואכלתם ולא תחטאו
לה לאכול על הדם וגישו כל העם איש שורו בידו הלילה וישחטו שם מר משני כאן
בחולין כאן בקדשים ומר משני כאן בקדשי במה גדולה כאן בקדשי במה קטן איתמר
עולת במת יחיד רב אמר אין טעון הפשט וניתוח ורבי יוחנן אמר טעונה הפשט וניתוח
וקא מיפלגי בדרבי יוסי הגלילי דתניא רבי יוסי הגלילי אומר עולה שהקריבו ישראל
במדבר אין טעון הפשט וניתוח שאין הפשט וגיתוח אלא מאהל מועד ואילך מר סבר
מאהל מועד ואילך לא שנא במה גדולה ולא שנא במה קטנה ומר סבר במה
גדולה אין במה קטנה לא תניא כותיה דרבי יוחנן דברים שבין במה גדולה לבמ׳
קטנה קרן וכבש ויסוד וריבוע במה גדולה ואין קרן ויסוד וכבש וריבוע במה קטנה
כיור וכנה במה גדולה ואין כיור וכנו במה קטנה חזה ושוק במה גדולה ואין חזה
ושוק במה קטנה דברים ששותה במה גדולה לבמה קטנה שהיטה במה
גדולה וקטנה הפשט וניתוח בגדולה וקטנה דם מתיר ומפגל בגדולה וקטנה כזמין
וזמן בגדולה וקטנה: אבל נותר זמן וטמא שוין בזה ובזה: תנו רבנן מנין לעשות
זמן במה קטנה במה גדולה אמרה תורה לן ישרף ופינול ישרף מה פיגול פסול
במה אף לן פסול במה או כלך לדרך זו אמרה תורה לן ישרף ויוצא ישרף תורה
יוצא כשר במה אף לן כשר במה ולאו קל וחומר הוא מעופות מה

חבל בקפרי יפנים נרסיכן קדשים משחטן בדרום מועלין בהן אם עלו
לא ירדו וחיבציה להו ירדו מהו מעלו רבה אמר לא יעלו רב יוסף אמר יעלו
קיבצי לרבה כו׳ אמיירי במעלה בהן החזר להכי לכולי עלמא אם עלו לא ירדו
ובדים מעילה דאמ׳ רבה אם עלו ירדו מיירי בלא מעלה בה׳ הלו׳ ומדפ בלא דף ג
היות דמעילה פריך לחוקמ׳ הכא במעלה
בהן החזר דאי בלא מעלה אמאי אמר רב
יוסף אם ירדו יעלו פריך בית שמאי כמאן דף ג׳
אמר אם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו וכל
מכן במשחטת דרוס דגרוע מאחר פסולין
והכא מיירי בהכניסה חיה וקלטוה כדין
במה גדולה להפרי כיהון ורימון ירי ורבי
מן הכיור ואם היו פלטים בעי תמיסה
חזה ושוק ולפי גירסא זו גרסיכן בפ״ק
חיבורי עולת במת יחיד מעלו למזבח פ
על במה גדולה וירדו מהו מיעלו פי׳ רכיון
דמשחטן בחוץ במת היו כמו משחטן בדרום
ונס במת כיון משחטה בהיתר בחוץ ב
בבמת יחיד פלוך הקדימה תהילה לכולי
עלמא היכא דמעלה החזר יעלה לעטוף
דאמרן דמבציה ליה בלא מעלה ומדמי
ליה למשחטת דרום הלא פסיט לפולו מאחר
דפסולין הלא גריעי כמו משחטת דרום אם
עלו וירדו לא עלו כדאמר עלה פרק בית גם וף פס
שמאי אם לא מעלה בהן החזר כמו משחטן
עלו לא ירדו אם ירדו לא יעלו וצריך
לומר הא דקאמר למילתא דפשיטא לרבה
ורב יוסף מיבעיא ליה לרבי יכאי היינו
לתוכחת דאמרי:

הדרן עלך פרת חטאת

ונסליקא לה מסכת זבחים

פסקי תוספות ממסכת זבחים

הדרן עלך פרת חטאת וסליקא לה מסכת זבחים

פסקי תוספות ממסכת זבחים

הדרן עלך קבלה

הדרן עלך כל הפסולין

הדרן עלך כל הזבחים

הדרן עלך בית שמאי

הדרן עלך איזהו מקומן

הדרן עלך קדשי קדשים

לג בריש לח חוץ לחלל כעין בית הטבח דכי אמר לח אמאכל לפילו כל
מהו מטמא וכן עוף טמא ולח כבילה:
לד ערלה מכתערבה ידלקו ולח ימכר לכהרי חוץ מן האיסור כמו בייז
כאך:
לה דבר התופס רמיז בפיו כעין אמרה ביה יולין הכאה ליס המלח מיס
פליס כן בערלה:
לו קבוע מפירס אחד בפכיכו אמור אבל פירס כבר אפילו כמצה ביד
כבהרי אמריכן מרובה פריס:
מ טבעת עין מכתערבה וכפלה אחד מהן ליס הגדול הותרו כולן
ודוק כפלה ליס הגדול אבל הפילה אפי מוגב לח ודוקא ליס הגדול
אבל פירמה לח מיקרי קבוע אף במקום מאיסור ידוע במקומו כעין
עשרה חכיות אבל דבר המתערב לח אלא מדרבכן:
מא כתערבו בחרות וחרות בחרות לח מיקרו בהכי כפרק
כפיקין:
מב עין מכתערבה יולין הכאה ליס המלח:
מג תמורת בשר אין נוהגה להכין אלא כאכל במוס לבעלים דבר אחר
מתכת כהוגה אין צריך לאכול בגדולה בחרדל ובלי:
מד מוס עובר מרפה:
מה לח אמריכן רחמנן בטל כמתערב בשעת הרפה:
מו לח שייך התרחת כפרק אלא בשני דברים ואיזה כפרק אמור:
מז טעם כעיקר דאורייתא הב פי׳ רית:
מח נכרי שמתה מכום יין מדיחו מלמה מעמיס בשל חרס ובעץ ובכפף
מני בחר זימכח:

הדרן עלך התערובת

מט אין במיכו בטל:
נ עכמות קדשים כמו רחמי כנפי׳ והמחוסרין כפרן לאכול הבשר אמור
המליכן מותר וכן ברעיני תמרה אחר עכמותיהס קו׳ זריקה אמור
ואחר זריקה מותר:
נא תרומת הדשן ביום הכיפורים לח היתה בכהן גדול מקדימין
העבודות מפוס חולמה דכהן גדול:
נב בגדי כהונה לח מכפרי אלא גופי עבודה עשה אלא המרכה מעות
מידו לידס להתכפל בס והמתכפל בעקיבה ובני עלי שמהו קיניהן
ועל העופות ומלוס רבויות דדמו לשפיכת דמים דכוטל בשתיז
והמכחפים ביד:
נג מתכות כהוכה כאכלין כלי החפץ בכך אבל לי בעי מבושל הכי כמי
דיכול לשנות:
נד היה עותה מבעי וקדש עליהס היום אין אומרים בפלגי:
נה מותר להפיס מורסא בשבת להוציא לחה:
נו לח יעביר לי חטאת בירדן קודם שבל אחר קידוש מטהרין:
נז כדה מערמת ומובלת בשברייה דהוי דרך ליכלוך אבל כשלים על

הדרן עלך המזבח מקדש

מח מחוסר כיפורים צריך טבילה לקדש ולא הערב שמש:
מט כהן גדול צריך להלבישו ולמושחו ולחכנו כאבריסס:
ס יש כהנים גדולים בבית רבקן ואלם מלות בבית מני:
סא המפסיט בבור טריפה וזכתו הכהנים בעורו ולא בבשרו בבכורות
מטמא דמותר להאכילו לגר:
סב בבור מנשחט אלא על פי מומחה מותר:
סג הלכה כרבי מאיר בגזירותיו ולא בקנסותיו:

הדרן עלך טבול יום

סד מומר לעין הוי מומר לכל התורה כולה:
סה במה גדולה היא במת כיבור במה קטנה היא במת יחיד:
סו בונגלי מקורין הלס חלבו אמור:
סז טריפות חרס חי יותר מבהמה:

הדרן עלך השוחט והמעלה וסליקא לה מסכת זבחים

הבגד כי לס נוחה לו יתן עלין מיס להעבירו מותר לקנח ידיו
במפה בשבת:
סח ביין נסך מותר יותר מאחר שיפורין כלי מנשתמש בו חלטו במי
זיתים בכוכן וכן עירו מעת לעת והניח מגת לגת מופכין רותחין
לתוך חבית ומגלגלין מצד לצד לף על פי שכבר כתו מרותחין
ולעכין אחר שיפורין רחוי לחופצו ככלי שני ועירוי מבטל כדי
קליפה ואין לערות מכלי רחמנן על התרכגולת גם כלי רחמנן אין
להגעיל על ידי עירוי:
סט כותן טעם בר כותן טעם מותר דגיס מעלו בקדירה חלב לאוכלן
בכותח חבל נתבטלו לו בכיס מנתבטלו בקדירה חלב לאור
לעשות מהן מליחות בשר:
ע כלי חרס אין יוצא מדופיו ועל ידי כבשונות הוי חרסיס:
עא טיפת חלב מנפל על קדירה מבחוץ אוסר מיעור עובי מקום מנפל
שס וצריך לבטל כל אותו עובי לכן בשעת הדחק כגון שבת
ואורחים ולעכי בדבר חשוב יש לבטל הפרפיס בשמיס כל מקום
שהאוכר אין יכול לנפות אין הנאכר אוכר יותר ובלי הנאכר פרי
קליפה אין אותו כדי קליפה אסור עוד:
עב טיפת חלב מנפלת על חתיכה מתוקנת ברוטב מועיל גם
הרוטב לבטל:
עג קדירות בשר וחלב הנוגעות זו בזו מותרות:
עד בחנם נהגו לעשות טיפה אחר הגעלה:
עה ליכה היו יום אחד:
עו מריקה וטיפה אחר שבשלה יותר טיפת מים ולא יין:
עז אם רי אפשר לקיים עשה בעין בעידנא לאו לקיים עשה:

קדיש דרבנן

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לשכחה בעזרת השם יתברך

הדרן עלך מסכת זבחים והדרך עלן דעתן עלך מסכת זבחים ודעתך עלן לא נתנשי מינך מסכת זבחים ולא תתנשי מינן לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי יאמר כן שלש פעמים ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך ה׳ אלדינו ואלדי אבותינו שתהא תורתך אומנותינו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא חננא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מורי בר פפא רפרם בר פפא רבישׁ בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא ה׳ אלדינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישׂראל ונהיה נחכון כולנו ונתכוון ונתכוני עמך בית ישׂראל ידיך עמך ולומדי תורתך: תהויבי תחכמני מצותיך כי לעולם היא לי: יהי לבי תמי׳ בחוקיך למען לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני בתי׳ למדני חקיך:

מודים אנו לפניך ה׳ אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא מיושבי קרנות שאנו משכימי׳ והם משכימים אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברי׳ בטלי׳ אנו עמלים והם עמלים אנו עמלים ומקבלי׳ שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר אנו רצים והם רצים הם רצים לבאר שחת ואנו רצים לחיי העולם הבא:

יתגדל ויתקדש שמיה רבא דעתיד לחדת׳ עלמא ולאחייתא מיתייא ולמיפרק חייא ולמיבני קרתא דירושלם ולשכללא היכל קדישא ולמעקר פולחנא דאלילאי מן ארעא ולאתבא פולחנ׳ דשמיא לאתרי׳ בזויה ויקרי׳ וימליך מלכותיה וכו׳ עד ובחייכון דחייכון ובחיי דחיכון:

על רבנן ועל תלמידיהון ועל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורית׳ די באתר׳ הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון חינא וחיסד׳ ורחמי וסייעתא ורווחא מקדם אבוהון דשמי׳ ואמרו אמן יהא שלמא כן:

A, B, C, D, E, F, G, H, I, K, L, M, N, O, Quaterniones, P, Quinternio.